ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

КВІТЕНЬ Yorkton, Sask. April, 1952

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ 1
ІНСТИТУТ ІМ. МИТРОПОЛИТА ШЕПТИЦЬКОГО В САСКАТУНІ 2
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 7
ВЕЛИКДЕНЬ ..... о. П. Малюга, ЧНІ. 15
БЛАГОВІЩЕННЯ 18
СВЯТА МАРІЯ ГОРЕТТІ ..... о. М. Щудло ЧНІ. 21
БОГ СПРАВЕДЛИВИЙ 24
ДЕЖ ЛІК НА ЛИХО? 25
ЧИ ТИ СПОВІДАЄШСЯ? ..... о. П. Мельничук 27
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ? 30
ШАНУЙ СВОГО ПАРОХА 33
ВАЖНІСТЬ МОЛИТВИ 34
ХАЙ УКРАЇНЕЦЬ УКРАЇНЦЕВІ ДОПОМОЖЕ 36
ПО ЧІМ ПІЗНАТИ СЕКТАНТА ..... о. М. Ш. ЧНІ. 37
THE RESURRECTION OF OUR LORD .. Rev. P. Maluga, C.Ss.R. 39
MUSCOVITES & POLES COMBAT UNION ... Rev. M. Schudlo 43
INSTITUTION OF THE EUCHARIST ..... Msgr. De Segur 49
THE WORLD NEEDS YOU AND YOU .. Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 51
I'D LIKE TO KNOW 53
THE RING ..... Book: "Living with Christ" 56
THE MEANING OF PRAYER ..... J. A. Elbert SM., Ph. D. 57
RELIGION MUST BE LIVED ..... Rev. Leo Pyzalski C.Ss.R. 59
INTERESTED IN UKRAINIAN REDEMPTORISTS? 61

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1952

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

НА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ

Молитися за Святих Душпастирів

ХРИСТОС поручив Св. Петрові та іншим апостолам продовжати діло спасіння в світі, як відходив до небо: "Ідіть, навчайте всі народи!" Апостоли передали цей уряд спасіння душ епископам і священикам, що є офіційнимип омічниками епископів у душпастирюванні. Душпастирі мають навчати нарід правд віри, вділяти Святі Тайни, піднімати упалих і вести душі до неба. Отож нема вищого уряду в світі ніж душпастирювання. Нема теж і труднішого уряду ніж вести душі до неба та до Бога. Один Святий слушно сказав: "Одна душа може бути цілою діецезією для одного епископа."

Наша пословиця каже: "Який пастир, такі й вівці. Який священик, такі й люди!" Це правда; святий священик освячує своїх вірних. Де ревні душпастирі, там добрі християни. Де душпастирі не дбають про дітвору та про її національне, українське, католицьке виховання, там дітвора та молодь відпадають від рідної Церкви та йдуть до всяких сект.

Українці католики так в Америці, як у Канаді потребують багато ревних і святих священиків і місьонарів. Он чому українські батьки та матері повинні заохочувати своїх синів, щоб віддавалися Богові та народові на службу в священичім стані, що своєю гідністю перевищує всякий інший стан. Це превелика ласка для хлопців, як Бог його кличе до священства. Це також велика честь для Батьків віддати сина, щоб служив Богові та народові.

Українці повинні молитися кожного дня, відмовляючи бодай одне "Богородице Діво," щоб Господь подав нам багато священиків і місьонарів; треба нам їх в Канаді та Америці, треба буде їх пребагато в Україні по розвалі большевії.

Юнаки! Якщо бажаєте посвятитися Богові як місьонарі, так вступайте до Чина ОО. Редемптористів! Пишіть до Впр. о. Віцепровінцияла:

Rev. Father Vice-Provincial, Ukrainian Redemptorist Fathers,
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

ІНСТИТУТ ІМ. МИТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО

З ПОЧУТТЯМ глибокої вдячности ставали Ми з нашими вірними перед Божим Престолом, коли ми всі згадували минулого року шістдесять років життя українського народу на землях дорогої Канади. Наше серце переливалось любов'ю Божого Провидіння, що в так очевидний спосіб провадило наших вірних.

Кілько віри, кілько геройської витривалости виявили ті, що покинули були свої рідні землі й серед тяжких до описання матеріяльних умовин збудували те життя, яким ми тепер тішимось! Опущені в лісах, самітні, голодні, крок за кроком ішли вони вперід.

Всемогучий Бог був з ними й благословив їхні зусилля.

Одначе найбільш треба подивляти силу Божої ласки, що не дала нашим піонерам утратити духа правдивої віри й любови до Бога. Це прямо чудо, що у страшній, нерівній боротьбі не втратили вони того найбільшого скарбу людського життя.

Щобільш! Ми з подивом глядимо на минуле цього нашого Екзархату бачучи, скільки то великого добра придбали наші вірні за неповних шістьдесять років праці й борби. Недостача досвіду й невмісне довір'я ограбили їх з деяких добутків. Одначе величезна їхніх більшість находиться тепер в їхніх руках і творить запоруку великого, гарного майбутнього.

Згадаймо тільки про деякі з тих добутків...

Наш екзархат укритий густою сіткою Божих храмів... Многі з них прегарні й збудовані, щоб так сказати, на бідному грунті старих церков, де колись збиралась горстка наших поселенців десь колись на Службу Божу... Були випадки, де наші побожні батьки в лісі на дереві вішали образи Матінки Божої або Ісуса Христа й там спільно молились, бо не було в них засобів поставити церковцю... Ті часи минулись і наші численні парафії пишаються тепер гарними Божими храмами.

Боже Провидіння благословило нашу Провінцію окремою ласкою тим, що в нашому теперішньому Екзархаті майже від перших початків працювали монахи й монахині.

Під пильними й працьовитими їхніми руками виросли такі важні інституції, як **манастир** Отців Редемптористів у Йорктоні, де з часом повстала середня школа для юнаків, що бажали стати монахами, місіонарями, **Новіціят,** де молодь пробувала свою здатність до монашого життя, **друкарня,** де щомісяця появлявсь "Голос Спасителя" й багато друкованих праць, і вкінці **Семінарія,** де виховувались у вищих студіях ті, що мали стати священиками-монахами.

В тому самому часі на Христовій ниві з великим успіхом працювали наші дорогі **Сестри Служебниці.** Господь сам знає, скільки добра зробили вони для наших діточок і дівчат... Бог благословив їхню працю. Серед великих, але й успішних трудів зорганізували вони в Йорктоні **сиротинець,** що часом з ви-

могами обставин і часу перенісся до Айтуни, де тепер пишається **Сиротинець святої Анни.** Тимчасом Йорктонський манастир Сестер розвинувся зразу на цілоденну школу для дітвори й поступ був так великий і успішний, що тепер Сестри мають під своїм умілим, фаховим проводом **Вищу Школу для панночок,** що знана по цілій Канаді й має ім'я "Академії Пресвятого Серця."

В цей мент Сестри посідають свої інституції крім Йорктону в **Реджайні,** в **Айтуні** та в **Саскатуні** й усюди опікуються нашою молоддю та діточками в рідних школах.

За стараннем першого нашого Єпископа в Канаді й при помочі Отців Редемптористів в тім самім Йорктоні повстала й **Колегія св. Йосифа,** де наші українські юнаки одержують вищу освіту під проводом славного на цілий світ **Згромадження Братів Християнських Шкіл** більш ніж тридцять років...

Недивно, що Апостольська Столиця вважала нашу Провінцію зрілою до того, щоб створити в ній окрему дієцезію-Екзархат...

Ми й не згадуємо про цілий ряд **народних домів і парафіяльних заль,** де наше старше громадянство разом з молодим шукає освіти й розваги...

Які величезні добутки!

І не легко було їх придбати... Довгі роки кипіла серед нашого громадянства запекла боротьба про душі наших вірних. Пекло вислало всі свої сили, щоб зламати духа віри наших поселенців. Так, як завжди в історії Христової Церкви, так і тут розшалілі хвилі моря злоби й ненависти змели неодну необережну душу з корабля правди Божої... Секстанство мало успіхи, мізерненькі, щоправда, але мало успіхи... Наче рак, відрізаний від здорового тіла, воно провадить своє смертоносне діло...

Одначе, не зважаючи на ті колосальні успіхи, ми не сміємо опускати рук... Поступ наперед, це закон здорового життя...

Треба б бути сліпим і глухим, щоб не бачити, щоб не чути, яка жахлива боротьба розвинулась на наших очах... На величезному полі життя народів і держав, і по найменших закутинах землі поволі, але щораз швидше та виразніш формується два табори... Один табор, це маси тих, що стають під прапором Христа. Хто неупереджений безтямним фанатизмом, бачить, що головною кватерою того табору є гранітна скала католицької Церкви... До неї звертаються очі всіх, що заховали яку-таку віру.

З другої сторони формується колосальна армія під прапором більш або менш явного безбожництва, сатанічного матеріялізму...

Не обманюймо себе... Це боротьба "на життя й смерть... Табор Христа не заломиться. Про те в нас нема сумніву, бо ж брами пекла Христової Церкви не подолають." Одначе —й це вже бачимо власними очима—боротьба буде кривава... Табор Христа вже залитий кров'ю мільйонів мучеників... Тієї крови ллється щораз більш і ті, що стоять на чолі народів, зо страхом і отупінням своїх грубих безідейних сердець тільки мов загіпнотизовані приглядаються, що буде далі.

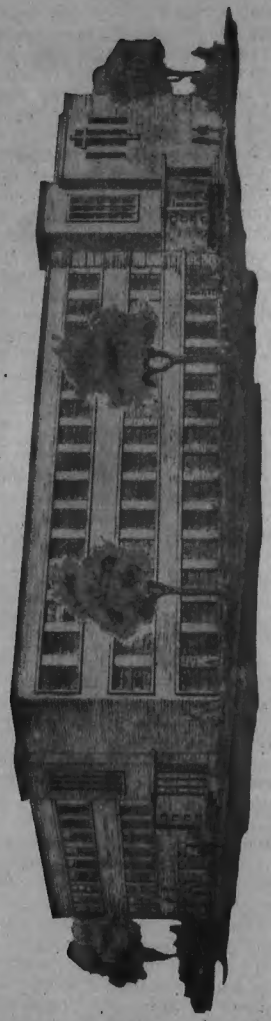

ІНСТИТУТ ІМЕНИ МИТРОПОЛИТА ШЕПТИЦЬКОГО В САСКАТУНІ

Так виглядатиме новий Інститут на викінчені будови.

В таких моментах людської історії все залежить від провідників на всіх ділянках життя...

Нам треба людей ясної віри, неляклівого серця, могутньої енергії...

Де їх узяти?

Наші дотеперішні добутки великі, але їх до того історичного змагу ворожих сил замало. Нам треба **інституції**, де б завершити духову й моральну будову тих, що мають стати на чолі нашого релігійного й національного життя...

Такі інституції наш нарід в Канаді не має дотепер ніде...

У нашому Екзархаті почалась будова такої інституції... Це **Інститут імени Митрополита Шептицького в Саскатуні**... Широкі маси наших вірних в Саскачевані вже складали на нього щедрі жертви... Недалеко забудовань Саскачеванського Університета вже стоїть могутній цементо-залізний скелетон нашої величньої будівлі...

Там мають формуватись правдиві провідники нашого народу в Канаді, що горітимуть любов'ю до святої правди, до всього, що наше... святе... рідне...

УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ САСКАЧЕВАНУ Й КАНАДИ!

Ви вже зробили багато... **ОДНАЧЕ НЕ ДОКІНЧИЛИ!**

УСПІХ ВЖЕ БЛИЗЬКИЙ!

НАПРУЖІТЬ СВОЇ СИЛИ!!!

Ми звертаємось до вас з закликом розбудити могутню іскру духа жертвенности...

Ми знаємо, що многим з вас в цей мент нелегко... Одначе ми не жадаємо від вас неможливого.

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ДАРИ НА НАШ ІНСТИТУТ В САСКАТУНІ!!!

ВКОРОТЦІ РОЗПІЧНЕТЬСЯ КОЛО НЬОГО ЗНОВУ ПРАЦЯ...

В нас уже майже ввесь матеріял... потрібно ще ВІКОН. Ми звертаємось до нашого громадянство з закликом про подарунок. П'ятьдесять долярів потрібно на звичайні вікна... На вікна каплиці-молитовні треба більш: $75.00... Один княжий дар $6000.00 справив би всі вікна... Яка гарна пам'ятка, коли на вікні буде у вікопомну пам'ять ім'я того, що подарував вікно...

Ваша щира жертва мов ясне світло Боже буде світити в новому Інституті нашим студентам і вони в тому світлі ясного Божого дня молитимуть Бога за вас, щоб нагородив жертвенність ваших шляхотних сердець...

Рівночасно з весною зачнеться обмурування цего будинку. Ваша жертва $50.00 положить 500 цегол у цьому Інституті. Пам'ятайте, що як ми самі своїми жертвами не збудуємо наукових Інституцій, нам конечних то будьмо певні, що чужинці нам їх не збудують. Поверх 200,000 цегол піде у цей дім, щоби цей Інститут був сильний і відповідний для вишколення наших українських проводарів. Поможіть своїми жертвами, щоби цю

будову докінчити, щоби цей гарний Інститут був гординею кожного українця в Канаді та Америці, та щоби у ньому виховувалися правдиві проводарі для нашого народу і нашої справи.

Свої жертви проситься слати на адресу:

Bishop's Chancery, 214 Ave. M. South, Saskatoon, Sask.

На кожну більшу жертву вишлеться Вам офіційну посвідку.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

НОВЕ ВИДАННЯ: "Спільне Родинне Святе Причастя"—

Книжечка об'єму 6"x4⅜", сторін 32. Кожна сторінка написана з правдивим духовним намащенням. Шановний автор гарно представляє користі й благословення родинного святого Причастя. Книжечка написана гарними буквами, легенькою мовою й переплітана добірними прикладами. Та книжечка повинна знаходитися в кожній українській католицькій хаті.

Ціна тільки 20¢. Замовляйте зараз у самого автора:

REV. P. MELNYCHUK, 303 N. Shamokin St., Shamokin, Pa., USA.

або напишіть до Редакції Голосу Спасителя.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бизнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЄПИСКОПСЬКА КАНЦЕЛЯРІЯ
Філядельфія, Па.

6. березня 1952

Преподобний Отець
Михайло Щудло, ЧНІ.
Ньюарк, Н. Дж.

Преподобний Отче:

Дуже дякую за ласкаву пам'ять та посилку "Ukrainian Catholics," яку саме від Вас одержав.

В коротких, але ядерних і змістовних уступах передаєте історію нашої Церкви, її сучасний стан та красу обряду. Відповідні світлини доповнюють зміст малої, кишеневого розміру книжечки та надають їй ще більшої вартости. Стане вона певно в пригоді кожному, що цікавиться нашою історією, історією нашої Церкви та неврівняним обрядом.

Тому належиться Вам повне признання та подяка, що підприйнялись такого діла. Хай Господь благословить Вас, Вашу працю та дозволить ще довгі роки трудитися для добра нашої Церкви і її вірних.

Відданий в Христі,
✠ КОНСТАНТИН
Єпископ-Ексарх.

ДЕЛЕҐАЦІЯ З УКРАЇНИ У ВАТИКАНІ

"Фатерлянд" повідомляє, що недавно прибула до Риму делеґація християнського релігійного руху, який існує в південно-західнім СССР, а передусім в Донецькім басейні.

"Йде тут—пише "Фатерлянд" — про зорганізований підпільний релігійний рух, що витримує порівнання з християнством катакомбів первісної Церкви.

"Богослуження відправляють тільки потайки в відлюдних чи пак далеких місцях. Священики належать до вірної Римові греко-католицької Церкви, яку Кремль зліквідував в країні. Вони працюють в день по державних фабриках або в колхозах. А в ночі виконують свої душпастирські обов'язки. Хрестять дітей, вінчають людей і моляться при покійниках.

"Цей релігійний підпільний рух охоплює великі простори Української Сов'єтської Республики.

"Делеґація спромоглась з величезними труднощами й різнородними окружними дорогами дістатися до Риму. Вона вислала заяву, що цей християнський рух признає Папу, як Голову Церкви і подбає, щоб удержувати постійний зв'язок з Апостольським Престолом."

"ЗВІДКИ РУСЬ-УКРАЇНА ПРИЙНЯЛА ХРИСТИЯНСТВО?"

Он доволі обширна праця, про початки християнства в Україні, владжена на наукових розшуках. Петро Ісаїв, редактор "ШЛЯХУ", ядерно з'ясовує питання християнізації України. Іде тут головно про часи Кирила та Методія.

Автор подає масу цікавих джерел, виявляє московську фальсифікацію нашої церковної історії та робить практичні висновки.

Книжку можна набути в редакції "Шляху":
"The Way," 817 N. Franklin St., Philadelphia, Pa.

ЛОГОС

Вийшло сьоме число ЛОГОСУ, що його видають Укр. ОО. Редемптористи. Це число надзвичайне різноманітне та цікаве змістом своїх статтей.

ЛОГОС це єдиний науковий, релігійний і церковно-богословський тримісячник в в укр. мові. Кожен інтелегент, священик, науковець повинен мати цей цінний богословський журнал.

Адреса:
LOGOS, Catherine Street,
Yorkton, Sask.

ШКІЛЬНИЙ ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ У НЮАРКУ

2-го березня шкільна Дітвора під проводом Прен. Сестер Василіянок у Ньюарку при церкві Св. Ів. Хрестителя влаштувала концерт на честь Тараса Шевченка. Були відчити та деклямації в двох мовах. П. Черовський, що вчить укр. мову в нашій парохіяльній школі, зайнявся приготованням діточих рефератів у двох мовах про Тараса Шевченка.

Концерт доволі добре був виведений. Нажаль публика не взяла в ньому належної участи.

МІСІЯ В КОВГОВЗ, Н.Я.
(9-16-III, 1952)

Наша парохія мала гарну місію. На запрошення Всеч. о. Пароха, Мих. Мартинюка, що має молодого сотрудника, Всеч. о. В. Качмара, проповідав місію в двох мовах о. Мих. Шудло ЧНІ.

Наша парохія познайомилася з ГОЛОСОМ СПАСИТЕЛЯ. Збиранням передплат зайнялися п. Бачинський, дяк, панна Ольга Зальопана та панна Стефанія Маздій.

Численні парохіяни, хоч не всі, приступили тричі до Св. Причастя за нашу Церкву в Америці та Канаді, за душі в чистилищі та за укр. Церкву та нарід в Україні.

Шкільні діти мали теж свою особливішу місійку. Доросла молодь, хлопці та дівчата мали по одній спеціяльні конференції про вибір життевого стану та про священиче та монаше покликання.

МІСІЯ В ВУНСАКЕТ (16-23-III)

Впр. о. Осип Галиш урядив місію в нашій парохії. Проповідав о. Мих. Шудло ЧНІ. Місія була в двох мовах. Люди гарно приходили на місію. На заклик місіонаря парохіяни декілька разів приступали до Св. Причастя за рівні інтенції. Голос Спасителя з'єднав собі численних приятелів завдяки панні Еві Пророчок та її сестрі.

НЮ ГИЙВИН, КОНН.

6 березня 1952

Дорогий Отче!

"Українці Католики" дуже добре написана, форма практична, бо можна поставити в коверту і переслати чи для людей, спеціяльно для жінок, що роблять по фабриках добре поставити в торбинку і все мати під руками, коли це потрібне.

Я пересилаю всім катол. парохіянам і домам Сестер. Якщо люди не будуть лінивні, бо так дуже часто буває, що багато з них читають тільки фоні і першу сторінку місцевої часописі, то це багато поможе до усунення ріжних надужить.

Я знайшов багато доброї волі між деякими лат. священиками, але також знайшов багато незнання.

Ваша книжочка повинна розійтися в сотках тисяч, і вона повинна себе оплатити. Діло, яке вона зробить, це діло кольосальне.

Щиренько здоровлю та остаюся Ваш Брат у Христі,

о. А. Борса.

ВЕЛЕЙ РИВЕР, МАН.
Золотий Ювілей Панства Яворських

В неділю 3-го лютого ц.р. в церкві Св. Володимира і Ольги у Велей Ривер, Ман. відправилася Служба Божа з нагоди 50-річчя подружнього життя панства Антона і Анни Яворських в присутності близької і дальної рідні, приятелів та сусідів. о. Я. Рудачек приніс Безкровну Жертву в наміренні панства Яворських.

По відправі Антін і Анна Яворські стали перед тетраподом і одержали особливе благословення Церкви з нагоди їх золотого ювілею.

Панство Яворські у своєму житті мали та побороли багато рівних труднощів і перепон, щоб належно виконати свої релігійні і родинні обов'язки. У католицькій вірі виховали шестеро дітей,—чотирьох синів і дві доньки.

Родинне прийняття відбулося в домі найстаршого сина, п. Михайла Яворського. о. Декан Овчарик і о. Я. Рудачек в імені всіх присутніх склали Шановним Ювіляятам побажання, щоб Господь поблагословив їх ще багато літ прожити, щоб вони своїм подружнім життям служили за приклад одружньої любови та вірности.

На прийнятті переведено збірку на Пресовий фонд і 5.00 призначено на Голос Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка.

Присутній.

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
Похорон бл. п. Марії Домшей

Вівторок 5. лютого 1952 року померла в йорктонській лічниці бл .п. Марія Домшей.. Прожила 76 літ. Народилася 1876

Бл. п. Марія Домшей

року в Ляшках, повіт Ярослав. До Канади приїхала з чоловіком Леськом 1904 р. Цілий час мешкали на фармах коло Бівердейл. Господь Бог благословив їх 5 синами і 3 доньками. Всі ще живуть. Її чоловік Лесько помер ще 1940 року. Крім дітей, оставили 30 внуків і 1 правнука.

Обоє Домші були добрими парохіянами та практикуючими католиками і на таких виховали своїх дітей. Вони дали місце на стару церкву та цвинтар, і справили ріжні речі для церкви. Довгі літа в них була станція для священика.

З їх смертю парохія стратила двох з більше заслужених піонірів.

В четвер вечером в хаті Домших відспівано Парастас і ріжні побожні пісні та відмовлено спільно вервицю. Присутних було багато. В п'ятницю 8 лютого відбувся похорон бл. п. Марії Домшей. Відправив о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону. Вся родина (рідня) приступила до св. Тайн та офірувала за помершу Марію. Багато людей взяло участь в похороні. Опісля всіх запрошено на спільний обід. При тій нагоді зібрано на катол. пресу 20.00.

По 1.00 офірували: Іван Домшей, Мих. Домшей, Теодор Домшей, Мих. Прибильський, Іван Кринда, Мих. Педляк, Мих. Ковак, Петро Гешка, пані Лавірко, Анна Ратінчук. По 50ц.: Василь Домшей, Дм. Домшей, Іван Фесяк, Мартин Скалуба, П. Гардибала, Іван Щурко, Андрей Лащ, Н. Войтас, пані Балаш, Вас. Карапита, Мих. Гайдук, пані Вилк. По 25ц.: Вас. Хруник, С. Кабпінський, Мих. Середа, Дм. Середа, Мих. Кишко, О. Щурко. Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Марії вічная пам'ять.

Присутній.

ОКНО, МАН.
Посмертна Згадка

В суботу 15 березня ц.р. помер бл. п. Никола Юркевич у 58 році життя. Мешкав на фармі в околиці Окно, Манітоба. Церква побудована на його фармі. Був він примірним членом і других заохочував до парохіяльних справ. Приїхав до Канади по першій світовій війні сам, а жена і 3 дітей остались у Старім Краю. Одну дівчину замордували большевики, а двоє померло. Опісля спровадив жену і замешкав в Окно. Полишив в смутку жену, одну доньку і двох синів. Похорнні богослужения відправив Всеч. о. Г. Олійник. По похороні відбувся поминальний обід. На заклик Отця Олійника присутні зложили маленьку жертву 4.70 на пресовий фонд Голосу Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Николі Вічна Пам'ять.

Тоні Дурда.

НА СЕМІНАРСЬКУ БІБЛІОТЕКУ
Божої Матері в Ватерфорд, Онт.,

зложили при нагоді св. Місії в Кімайра Гайтс, Н.Й.:

Митів Кирило 10.00. По 5.00: Дудар Марія, Корецька Анна, Левущ Григорія і Текля, Пасельський Волод., Смолка Анна, Співак Олена 3.00. По 2.00: Чопко Іван, Хамуза Марія, Гайдук Катерина, Кавулич Петро, Корецький Михайло, Макаровська Марія, Мовчан Дмитро, Мовчан Володимир, Нижник Василь, Остапівська Мелянія, Романишин Павло, Салига Василь, Янканич Анна. По 1.00: Антонів Мелянія, Дудар Михайло, Гуменюк Йосиф, Кавулич Анна, Кавулич Юрій, Кавулич Василь, Казімірський Стефан, Куртяк Іван. Литвин Михайло, Литвин Стефанія, Мартинюк Микола, Мартинюк Стефанія, Мекі Анна, Остап Василь, Пасельська Марія і Володимир, Рудий Петро, Рудий Володимир, Шабатура Володимир молодший, Теленцьо Анастазія, Витрва Петро, Н.Н.— По 50ц.: Панила Єва, Войтина Текля. — Черкес Параскевія 15ц. В ковертках: 86.15, дрібними: 90.96. Разом $177.11

Хто слідуючий? Сердечно дякуємо впр. о. парохові В. Довговичеві та його жертвенним парафіянам за ласкаві жертви на бібліотеку Семінарії Божої Матері в Ватерфорд, Онтаріо. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять ласкаві жертви всіх жертводавців.

оо. Редемптористи,
St. Mary's Seminary,
Waterford, Ont., Canada

ЗЕЛЕНА, МАН.
Посмертна згадка

Дня 10 січня в лічниці Сент Роз відійшла до вічности бл. п. Анна Николаїшин, жена Петра. Похорон відбувся в суботу,

Бл. п. Анна Николаїшин

12 січня, р церкви св. Михаїла. Тління останки зложено на церковнім цвинтарі.

Бл. п. Анна родилась 1883 року в селі Кривча, п. Борщів. До Канади прибула маючи 17 років і мешкала в родичами

на Мінк Крік. 1905 р. вийшла замуж, і від 1906 р. разом зо своїм мужем замешкала в околиці Зелена, Ман. Обидвоє були ревними членами парохії св. Михаїла; любили Церкву та свій наріч... Покійна полишила в смутку мужа Петра, синів Івана й Михайла, доньки Катерину (Прокопович) й Анастазію (Лупічук),— одинадцять внуків, три правнуки, та сестру Василину; один син Василь згинув на війні в Франції 1940 року.

Сорокового дня по її смерті Пр. о. Д. Библів ЧНІ. відправив Службу Божу й Парастас за упокій душі бл. п. Анни. Опісля відбулась гостина в домі помершої. На заклик п. Стефана Косінського присутні зложили жертву на католицьку пресу, що призначено на Голос Спасителя. Жертвували по 1.00: С. Гаврищук, М. Гриба, В. Гаврищук, І. Николаїшин, К. Малашевський; по 50ц.: С. Косінський, П. Криворучка, В. Лупічук, Г. Садовяк. По 25ц.: П. Николаїшин, С. Феденюк.

Всім жертводавцям щира подяка. Покійну Анну нехай Господь нагородить вічним щастям у Царстві Небеснім.

Присутний.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

...Дякую Господу Богу і Матері Божій за здоров'я мого мужа і за ріжні ласки, які я коли в життю отримала.

Марія Токар.

...Складаю найщирішу подяку Пресвятому Серцю Ісусовому і Пречистій Діві Марії, що я видоровів на ухо, котре так дуже мене боліло.

Н. Лукашевич.

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, Матері Божій Неустанної Помочі, Св. Йосифові і Св. Тересі за уздоровлення з тяжкої недуги і за всі ласки, які я отримала.

Ксенька Гуцуляк.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо всім жертводавцям, та тим, що занялися збірками на прес фонд Голосу Спасителя. Нехай Господь Бог надгородить стократно!

о. Ляшкевич, Арран	5.00
Гречаник п-і Катерина, Ню Гейвен	1.00
Библів Пані Р., Йорктон	1.00
Похорон Марії Домшій	15.00
Маринюк Катерина, Виннипег	1.00
Кінал Іван, Йонкерс	1.00
Шугрин Пані, Кутаіса	1.00
Жубрицька Пані А., Відір	1.00
Скубяк Мих., Йонгставн	1.00
Коблинник Іван, Дервент	1.00
Горій Марта, Маратон	1.00
Блазенко о., Оттава	1.00
Панство Гериквів	7.63
Лукасевич Ник., Сарнія	.75
Якимишин Василь і Софія, 50-ліття	5.00
Самотілка Марія, Виннипег	1.50
Токар Марія, Саскатун	2.00
Гулянський С., Гемтремк	1.00
Мацик Стефан, Калдер	1.00
Гетра Онуфрій, Евансбург	1.00
Голуб Пані Марія, Бруклин	1.00
Починик Розалія, Ютон	1.00
Юркевич Николя, похорон, Силвер.	4.75
Курейто Дмитро, Беверлі	1.00
Миколаїшин, Роблин, похорон	7.50
Панна К. Квас, Саскатун	1.00
Третяк Николя, Рама	1.00
Вавренчук Розалія, Алтікейн	2.00
Гаррис Пані Марія, Рочестер	2.00
Косменко Текля, Торонто	1.00
Дербовка Анна, Дітройт	2.00
Висньовська Текля, Шалка	.50

Хто слідуючий?

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщиріша подяка дорогим нашим Добродіям та Читачам-Приятелям за щирі жертви, щоб допомогти сплатити нову друкарську машину.

Федорів Н., Торонто	2.00
Тхір Никола, Таберґ	2.25
Стюард Марія, Флінт	3.00
Козак М. В., Ванкувер	1.25
Свиргун Пані К., КУенора	1.00
Гуцуляк Н., Ленінген	12.00
Прихітка Пані Анна, Ґримсбі	1.00
Вогуцький Мих., Висла	.25
Дзюба Ярослав, Нипиґон	1.00
Курсто Дмитро, Беверлі	1.00
Нацюк Ник., Манвил	1.00

Хто слідуючий?

"НАРИС СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ" Проф. д-ра Юрія Шереха

Повний науковий курс української мови. Охоплює всі розділи науки про українську мову: словник, синтаксу, фонетику, морфологію, наголос. Подає правила, низку практичних порад про використання тих чи тих мовних форм. Це незаступний підручник для кожного, хто хоче опанувати нашу літературну мову і врозуміти тенденції її розвитку, а водночас довідник про всі головні факти нашої літературної мови. Ціна $5.00.

Замовлення враз з оплатою просимо ввічливо слати на адресу Централі, або:

O. Duchyminska,
1621 Stevens Ave. SO.,
Minneapolis, Minn., U.S.A.

Панство Василь і Софія Якимишин з родиною, Роблин, Ман.

РОБЛИН, МАН. Золотий Ювілей Подружжя

На Трьох Святителів, 12 лютого, наші заслужені парафіяни, панство Василь і Софія Якимишин, святкували 50-літній ювілей свого подружнього життя. Того дня Вир. о. П. Лаптута, ЧНІ., відправав в церкві св. Михаїла Службу Божу в намірянні ювілят, в часі котрої обидвоє приступили до св. Тайн. У своїй проповіді о. Парох вказали на гідність св. Тайни подружжя, та підкреслили святість і благословенство родинного життя якого взором є Пресв. Родина. Опісля уділили ювілятам ювілейного благословення. Церква була наповнена людьми. Прийшла родина, приятелі та знайомі, щоб вшанувати достойних ювілят.

По богослуженні в церкві всі війшлися до хати сина Мирослава на гостину, приготовану для гостей. В часі обіду промовляли Вир. о. Лаптута і піднесли заслуги наших ювілят а житті церковнім-парохіяльнім і народнім, та зложили їм побажання а тоді всі присутні відспівали гучне "Многая Літа". Діти Мирослав і Йосифа (Мисько) вручили своїм родичам-ювілятам прекрасний дарунок. Також п. Мих. Якимишин не забув про свого хресного батька і від себе передав гарний дарунок. Були й інші промови на честь ювілят. При кінці ювіляти подякували всім за желання й дарунки.

Не забули також про наш звичай при таких нагодах. На заклик п. П. Знака і М. Півнюка гості зложили свою добровільну жертву на добрі цілі. Жертвували слідуючі: М. Якимишин 2.00; В. Білюк 1.50; по 1.00: М. Півнюк, П. Знак, В. Якимишин, Д. Пурич, Н. Мисько, В. Капець, О. Гаврилюк, І. Волохатюк, В. Фітковський, С. Феденюк, А. Стиба, В. Юрій, П. Козак, В. Солтис, М. Величенко, А. Величенко, П. Мисько, Г. Мисько, В. П. Якимишин, С. Стиба, Т. Шандеревич, М. Феденюк; Н.Н. 75ц. Разом 26.25.

Жертву розділено: на Голос Спасителя 5.00; на Українські Вісти 5.00; а 16.25 призначено на будову нової церкви в Роблині.

Всім жертводавцям щира подяка. Нашим достойним Ювілятам, Василієві й Софії, желаємо дочекатись діяментового ювілею та прожити ще многі і благі літа.

Гість.

КАНОРА, САСК.

Ввечорі 1. квітня з'їхалися численно приятелі й знакомі з ріжних сторін до Канори (передмістя Йорктону), щоб працювати улюбленого о. декана й пароха, Всч. о. Мирослава Колодія й рівночасно витати нового о. декана й пароха, Всеч. о. Михайла Пелеха. Сльози жалю потекли з очей канорських парохіян, коли в неділю на проповіді почули з уст Всеч. о. Колодія, що це їхня остання співана Служба

Божа в Канорі й що в неділі переноситься до Саскатуну з поручення Єпископського Ординаріяту.

Парохіяльна галя була переповнена гістьми з Арран, Норквей, Годсон Бей Джанкшен, Прінсвіл, Кемсек, Вюкенен, Рама й Йорктону. Около 9 години почався бенкет. Господарем бенкету був п. Яків Стратійчук. Коли гості й парохіяни сіли за столом, п. Стратійчук попросив Всеч. о. Гурка, щоб провів молитву. В часі бенкету чувства радости й смутку наповняли серця присутніх.

Відтак п. Я. Стратійчук став і пояснив ціль того вечорка й в імені церковного заряду зложив щирий привіт Всеч. отцям деканам і всім гостям. Від ЛУКЖ зложила дуже гарний привіт панна Анастазія Жук. В імені канорських парохіян зложив привіт п. В. Балешка. Опісля, п. Стратійчук покликав до бесіди одалешних гостей. Насамперед Всеч. о. Єр. Ляшкевич, парох з Арран, Саск., зложив прекрасний привіт в імені всечесніших отців канорського деканату. Пр. Бр. Методій, ЧБХШ, директор Колегії св. Йосифа в Йорктоні підкреслив деякі особливійші прикмети й заслуги Всеч. о. декана Колодія. Від римо-католицької парохії зложив привіт п. Е. Гремс.

Опісля поодинокі братства парохії зложили свої побажання й подарунки для Всеч. о. декана Колодія. Пан Михалицький щирими словами побажав Всеч. отцеві обильного успіху в дальшій праці й вручив йому дарунок від парохії. Панна А. Жук вручила дарунок від ЛУКЖ. Від парохії йорктонського й канорського дистрикту, з парохії Антонівки, яку обслугував Всеч. о. декан зложив привіт і дарунок п. Ю. Мекецей. В імені парохії Кемсек, де Всеч. о. декан зорганізував парохію й побудував дві церкви, п. Ст. Киба вручив гарний дарунок. Пан. В. Секундяк вручив дарунок від парохії Веретій, яку колись Всеч. о. декан обслуговував. Відтак в імені УКЮ Канори вручив дарунок п. Цалин. Накінець в імені малих дітей, яких Всеч. о. декан що дня вчив рідної школи, дуже зворушливо промовив Ніль Коваль а Маруся Ковбель вручила дарунок. Відтак мішаний хор відспівав кілька пісень під проводом п. В. Балешти.

Потім Всеч. о. декан Колодій заняв голос і дуже зворушливо промовив до присутніх а особливо своїх парохіян. В своїй промові насамперед зложив щиру подяку всім, що прибули на той вечорок, подякував за всі гарні дарунки й подав коротку історію свого досвіду в Канаді. Відтак всі парохіяни й гості мали нагоду почути нового пароха й декана, Всеч. о. Пелеха. В своїй промові Всеч. о. декан пояснив гідність священника й яка пошана йому належиться. Вже від першої промови він здобув собі серця людей й надіємося, що всі будуть пам'ятати його науку й поступатимуть після його вказівок.

Накінець п. Я. Стратійчук став, подякував всім промовцям і візвав всіх присутніх до жертви на католицьку пресу. Переведена збірка принесла $45.25, з того призначено 20.00 на Голос Спасителя. В сім жертводавцям складаємо щиру подяку а Всеч. Отцям деканам желаємо обильних ласк і Божого благословення на дальшу працю в Христовій ниві.

В канорській парохії можна завважити великі поступи за старанням Всеч. о. декана Колодія. За нього побудовано нову гарну резиденцію для священика, побільшено церкву, виплачено довги, помальовано галю. При парохії існує церковне братство, ЛУКЖ, УКЮ й Рідна Школа. Всі організації спільно й гармонійно працюють. Цієї весни Канора була піднесена до гідности деканату. Тим стала вона одна з найкращих парохій в Саскачеванській дієцезії.

ВІШАРТ, САСК.

Дня 2. березня, ц.р. відбулася прощальна партія в домі Пайства Григорія й Марії Поващуків. Це родина й приятелі прощали молодого, двадцять-літнього Якима Поващука, жовніра, що відїжджав на фронт до Корей. Вечером зібралося поважне число гостей, переважно з родини Пайства Поващуків, але і немало молодих приятелів жовніра. Запрошено також і о. В. Корбу ЧНІ., пароха, який приїхав перед вечерею. Подали велику вечеру, прикінці якої попрошено о. пароха до слова. В своїй промові о. Корба погратулював Пайству Поващукам за їхню великодушну жертву, з якою продовж року вже другого сина прощають, виражаючи на фронт до Корей, де тисячі добровольців станули під прапор Канади, що разом з другими націями мужно стануть чоло проти червоного наїзника в Азії. Молодому жовнірові побажав щасливої подорожі, особливійшої опіки Божої та скорого повороту.

Яким Поващук

На тій гстині незабуто також і про нашу пресу. Пан Петро Василинка занявся збіркою, з якої призначено на прессфонд Голосу Спасителя 8.25.

ВАЙТСЕНД, САСК.

Дня 28 лютого бл. п. Марія Павлів перейшла через вуальові ворота смерти до вічности по свою небесну нагороду. Прожила всего 74 роки. В 1906 році приїхала до Канади з своїм мужем Іваном, і замешкали обидвоє на гомстеді в околиці Вайтсенд, Саск. Пережили обидвоє всілякі проби, але між ними все була подружня любов, згода й вірність. Її чоловік помер 1949 р.

Покійна походила з села Лицівка, п. Долина. Полишила в смутку 5 синів і 3 дочки. Всіх внуків мала 32 а правнуків 31.

Похорон відбувся в суботу 1-го березня. Пр. о. П. Малюта, ЧНІ. виголосив прощальну проповідь. По похороні всі люди війшлися до парохіяльної галі на малу перекусу. При тій нагоді зложили жертву на сироти й українську католицьку пресу. Збірка принесла $27.15.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 24 лютого гарно відбувся концерт п. Петра Бояна Болехівського, в українській католицькій галі в Йорктоні Люди з міста й околиць численно зійшлися почути цього славного оперового співака. Співав він насамперед українську патріотичну пісню "Гетьмани." Відтак програма була переплітана любовними й народними піснями, по українськи. Потім слідували ще пісні релігійного змісту по італійськи, англійськи й німецьки. Пані О. Свинарчук з Канори, Саск., вручно виявилась своїм талеком на фортеп'яні.

Місцева радієва станція мала честь всім людям в Саскачевані й Манітобі представлятися цього солодкого барітона, запрошуючи його співати кілька разів до радія. Тим п. Болехівський здобув собі велику рекляму не тільки серед українського загалу, але й серед чужинців.

—

В днях 6—8 березня відбулися річні реколекції студенток Академії Пресв. Серця під проводом Впр. о. Ів. Бали, ЧНІ. В той сам час відбулися річні реколекції студентів Колегії св. Йосифа під проводом Пр. о. П. Малюги, ЧНІ.

—

Від 20—22 березня українська католицька молодь Йорктону мала свої річні реколекції під проводом Впр. о. Ів. Бали, ЧНІ. Молодь численно сходилася що вечора на духовні вправи. Наша молодь відчувше великий вплив і благословення духовних реколекцій і гаряче поручає всім відділам УКЮ річно відбувати їх.

—

Від 23-30 березня відбулися великопостні реколекції для БУК- ЛУКЖ і прочих парохіян, під проводом Впр. о. Ів. Бали, ЧНІ.

—

Заходом українського аматорського кружка й вищих католицьких шкіл успішно відбувся Шевченківський концерт в неділю, 9 березня. Українці в самого міста Йорктону, як рівнож з околиць численно прибули на цей концерт, щоб віддати честь своєму найбільшому поетові. Сама програма була багата своїм змістом. Співали мішані дівочі хори. Всі деклямації були добірні й гарно висловлені. Особливо гарно грала орхестра з Академії Пресв. Серця. Реферат, який виголосив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ., був повний наукового й практичного змісту. Учасники з повним вдоволенням відходили домів і вдячний спомин про цей концерт напевно довго лишиться в їхній пам'яті.

—

Другим поважним представленням, якого ми були свідками в неділю 30 березня, це "Розвин Його." Це релігійне представлення відограли аматори українського католицького кружка з Арран, Саск. Люди численно з'їхалися з ближчих і дальших околиць подивитися на це представлення. Аматори добре відограли свої ролі й зробили гарне враження на присутніх.

—

З великим одушевленням гляділа публіка на представлення "Брат на Брата", що його відограли аматори з Бедфордвил, Саск., дня 17-го березня, в нашій парохіяльній галі. Це поважне представлення в 4-ох діях. Воно представляє часи визвольних змагань на Україні за большевиків. Представляє, як два брати покинули

рідний дім. Один був захоплений кличами большевияму і пішов служити большевикам. Другий знов пішов в партизани, щоб боронити Україну. Цей, що пішов до большевиків став їхнім офіцером на Україні. Опісля большевики зловили його брата й сестру, які були в партизанах, а він засудив їх на смерть. Коли вели їх на смерть, партизани визволили їх й ще зловили злобного брата, що присудив їм кару смерти. Представлення закінчується наверненням заблудшого брата й відновою присяги його вірности Україні.

НАРОДНЯ ГОСТИННИЦЯ

NATIONAL RESTAURANT CO. LTD.
812 Main Street
Winnipeg — Man.

В суботу 23. лютня п.р. отворено "Народню Гостинницю", спілки з обмеженою відповідальністю. Відкриття довершив мейор Великого Винипегу мр. Г. Колтер, який взяв участь у відкритті враз із своєю дружиною. Крім управи Спілки в відкритті взяли участи посли Гаврилюк і Соломон, адермени Ребчук і Тараска, шкільний трост п. А. Загарійчук, п. В. Коман й інші.

Кожної неділі від год. 12.30 до 1.00 після полудня Народня Гостинниця передає через СЛОВ—1340, Винипег, українську програму "Подорож на Україну." Слухайте.

Уряди: Управителем м'ясарні і споживчої крамниці Народньої Гостинниці призначено п. П. Шпильчака. О. Барвінського й п. С. Кушлика призначено управителями ресторанів. Всі ті особи мають потрібний досвід у веденні таких підприємств.

Телефон Канцелярії: число телефону канцелярії Народньої Гостинниці є 524-360. Числа телефонів поодиноких підприємств не змінені. (Роял Ті Румс 521-593, Полтава 521-017, Ейнлей Ланч Бар 43-425.

Згідно постанови управи відкрито відділ праці й приспосіблення. Просимо наших спільників звертатися до Канцелярії в усіх справах зв'язаних і пошукуванні праці. Ми нав'язали контакт із деякими більшими фірмами в місті і будемо могти допомагати нашим спільникам в одержанні праці. В легальних справах наші адвокати будуть давати окрему услугу нашим спільникам. Наш Чартерд Екавитент поможе нашим спільникам виповнити їхні звіти для інкомтекс. Просимо в усіх тих справах звертатись із довір'ям до нашої Канцелярії.

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— НА 1952 РІК —

Видрукований на гарнім книжковім папері, має нову, двокольорову, гарно й модерно намальовану обкладинку, 36 знимок-образів, 160 сторін друку, та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

ЦІНА 50ц.

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1952

ВЕЛИКДЕНЬ

о. П. МАЛЮҐА, ЧНІ.

ВОСКРЕСЕННЯ Христове, це найбільше свято в церковному році; це "празник празників і торжество торжеств," як співаємо нині на Воскресній Утрені. День Воскресення Христового, це день в якому нам треба радуватися й веселитися. Чому? Тому, що світле Воскресення Христове є найбільшим доказом Його божества, а тим самим найсильнішим потвердженням нашої святої віри: по друге тому, що Воскресення Христове є основою нашого будучого воскресення та запевненням вічного життя.

Насувається отже питання в який спосіб Христове Воскресіння є найбільшим доказом Його божества та потвердженням правдивости Його науки? Багато чудес довершив Ісус підчас своєї учительської діяльности. Він виявляв Себе паном природи, воскрешав умерших, побіджав і проганяв злих духів, і. т.п. Одначе, коли Христос не був би воскрес, то дуже много людей не увірилиби в Його божество й в правдивість Його науки, з тої причини, що коли невірні жиди домагалися від Спасителя, щоб наглядно доказав їм своє божество, чи своє Боже посланництво, Ісус ніколи не дав їм іншого доказу, крім свого Воскресення. Ним послугується Він, щоби переконати їх уми або завстидати їхне недовірство.

"Рід лукавий і чужоложний знаку шукає, говорив Ісус,—а знаку не дасться йому, тільки знак пророка Йони. Бо як Йона був у лоні китовім 3 дні й 3 ночі, так буде Син чоловічий в нутрі землі три дні й три ночі." (Мат. 12, 39. 40). І це сповнилося докладно на Ісусі Христі. Він лежав в гробі три дні й після славно воскрес.

Знова на питання фарисеїв, яким знаком докаже їм, що Він має тут на землі незалежну власть, відповів Ісус: "Зруйнуйте цей храм, а Я в три дні здвигну його" (Ів. 2, 19). А Христос говорив тоді, додає Євангелист Іван "про храм свого тіла."

І про це пам'ятали первосвященики й фарисеї, коли по розп'яттю Ісуса Христа прийшли до Пилата й домагалися від нього сторожі до гробу. Вони сказали: "Пане, ми пригадали собі,

що той обманець сказав, коли ще був живий: Після трьох днів воскресну. Прикажи отже стерегти гробу аж до третього дня, щоб часом не прийшли його ученики й не вкрали його й не сказали людям: "Встав із мертвих, і буде останній обман гірший від другого." Відповів їм Пилат: Маєте сторожу, ідіть, стережіть як знаєте. Однак ні запечатання гробу, ні військова сторожа, ні інші спроби невірних жидів нічого не помогли. Бо власною силою Він воскрес третього дня із мертвих, а тим самими наглядно доказав, що Він є дійсно Сином Божим і що Його наука є правдива.

Так отже, як Христос був би лишився в гробі, коли не був би встав із мертвих, гадка про Його божество булаби опрокинена власними Його устами; а коли раз було би знівечене Його божество та Його Боже післанництво, тоді всі Його попередні чуда не малиби вже жадного значення; утратилиби всю свою вартість, усі Його слова булиби обманом, вся віра християнська булаби пустою марнотою, а ціле діло Відкуплення людського роду булоби одуренням, великим розчарованням. Ось значення слів св. Апостола Павла: "Коли Христос не воскрес, тоді марне наше проповідання, марна і наша віра." (Кор. 1). А це все лиш тому, що Ісус Христос призначив воскресення свого тіла на найочевиднішу та найвиразнішу ознаку свого божества.

Виринає слідуюче питання, яким чином Христове воскресення є основою нашого будучого воскресення та запевненням нашого вічного життя? Своєю всемогучою силою Син Божий встав із мертвих. Коли ж міг Він воскресити Себе самого, чому не буде міг своєю всемогучістю вчинити у других того самого чуда, що доконав Сам на Собі? Чи ж Ісус є менше могучий у других і для других своїх членів, як у собі Самім і для Себе самого? Чи та сама сила не може доконати тих самих чудес? Коли Він міг з нічого сотворити наші тіла, каже св. Августин, чому не мігби Він другий раз їх сотворити з власної їхньої матерії? Хто ж заборонить Йому відновити це, що вже було, коли міг Він вчинити те чого ніколи ще не було? Чи може хтось опертися Його силі?

Зрештою це природне, щоб члени одного тіла були злучені зо своїм головним членом, з головою; щоб жовніри були злучені з своїм вождом, провідником. Після кровавої жертви на хресті Спаситель став Головою-Провідником усіх відкуплених людей, а ці послідні Його членами.

Коли ж голова-провідник власною силою воскресив Себе, чи ж не повинен Він тоді воскресити всіх своїх членів? Ясно теж, що коли хоче Він, як голова-провідник, щоби усі Його члени поступали й жили, терпіли й умирали, як Він, чому не мавби хотіти, щоб вони воскресли, як Він? Чи не є це справедливо, щоб Ісус роблячи нас учасниками своїх діл, вчинив нас і учасниками своєї природи?

Однак, чи друге наше життя буде щасливе чи нещасливе залежить від того, чи будемо в цім життю його усовершувати умертвленням та християнською покутою. Великі це правди! Горе чоловікові, що не вірить в своє будуче воскресення. Але противно, щасливий той чоловік, що не лише вірить в будуче

своє воскресення, але жие після тої віри та виконує те все, що може причинитися до щасливої вічности. Та віра й надія у друге, вічне життя осолоджувала прикре туземне життя ревним християнам всіх століть: "Ми терпимо, ми уникаємо недозволених приємностей цього світу, говорили вони, одначе це не є надармо, бо ми певні, що найсправедливіший Суддя небесний за всі ті жертви наші, надгородить колись нашу душу і тіло вічним невисказаним щастям."

Так, ніщо інше не в силі додати сили й охоти у несенню нинішнього надзвичайного важкого життєвого хреста, як тільки прославлений Христос.

ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА

Як сонішний промінь розганяє темноту ночі й звіщає світлий, ясний день, так вістка про Христове Воскресення оживила пригноблених Христових апостолів і звіщала їм красшу будучність. Вона кріпила їхнє ціле життя, серед переслідувань і мук додавала радости, бо згадка на Нього скріплювала їхню надію. Своїм Воскресенням Христос запечатав Свою божественну науку й це дало їм відвагу й охоту йти у світ широкий здобувати всі народи для Нього.

Цієї радости, сили й охоти серед злиднів і терпінь туземного життя, бажає редактор Голосу Спасителя всім передплатникам, добродіям і приятелям. Нехай згадка на Воскресення Христове проганяє Ваш смуток, отирає Ваші сльози з очей, приносить радість солодкої надії на вічне життя по смерті!

Жерело щастя: Один тільки Бог годен задовольнити людське серце і ущасливити його. Знай, що як світ світом, то ще ніхто в ньому не знайшов у дочасних речах правдивого щастя. Олександер Великий шукав його в побідах, однак щастя не знайшов. Цезар шукав його в могутності, Крез в багатствах, Соломон у мудрості, Сарданаполь в роскошах, Плятон у науках. Всі вони завелися в свому шуканні за щастям.

Коли комусь приключиться страта або шкода, а нема доказу на те, що хтось інший спричинив йому цю шкоду, тоді має місце правний здогад, що він сам собі завинив своїй шкоді.

БЛАГОВІЩЕННЯ

НАЗНАЧЕНІ пророком Даниїлом літа приходу Спасителя скінчилися. Світ вгнувся під тягаром прародичного гріха і неначе витягав руки о поміч до Спасителя, неначе запрошував Його до себе. Молитви довгих віків, здавалося, не приносили хісна; вони були засилані грішними людьми. Тут треба було молитви такого чоловіка, що був би чистий перед Господом Богом. Такою людиною була в тім часі одинока Пречиста Діва Марія.

Вона була чиста, як Адам перед своїм упадком. Тому можна сміло сказати, що її молитви заважили більше перед Богом, чим молитви всіх людей. І коли в сім самім Назареті Йоакимів дім блестів колись ріжними чеснотами, то скільки х більше і ясніше світив він тепер, коли в нім жила Пречиста Діва Марія.

Вона вихована в святині, в котрій кожної днини старалася пізнати що раз більше і більше Бога і линула тепер до Нього

цілим серцем. Що правда, чулася Вона нераз несвоєю в ледачім Назареті, що носив на собі явне п'ятно лихої слави. Безбожні слова, що часто долітали до її ушей, були для Неї тим, чим затроєні стріли для звірини,—вони ранили її серце та смутили, хоч і не могли досягнути її чистої душі. З сьої причини можна певно сказати, що Вона боліла в душі задля тих зневаг, які люди наносили Господу Богу, не заховуючи Його закону. Вона певно мусіла все просити Бога о прихід Спасителя, бо бачила між людьми такий великий упадок, якого ніякий чоловік не був в силі спинити; здержати міг його лише сам Бог.

Вона знала з пророцтва Ісаї, що Месія народиться як і кожний чоловік з невісти, тому була рада пізнати цю невісту, котра є вибраною на матір Божого Сина. Вона хотілаб служити їй як невільниця... Вона певно просила Господа Бога, щоб приспішив час приходу Месії, бо як це не станеться—думала Вона,—то Ізраїль загине. За часів пророка Ілії було сім тисяч вірних, які не віддали чести Ваалови, а сьогодні Вона не знала, чи можна тільки найти, що правдиво люблять Бога і в Ньому покладають свою надію. І так що днини отвирала Марія своє серце перед Господом Богом і просила у Нього ласки для свойого народа.

Їй стали приходити на гадку всі ласки, яких Господь Бог уділив Ізраїльському народові і аж зжахнулася. Побачила всю велич ласк, вилитих на сей нарід, котрий однак за усе те показався супроти Нього невдячним. Перед її очима пересунувся цілий ряд пророків, що овіяні Божим духом навчали, хотячи поправити нарід. А тимчасом сей невдячний нарід не лише не слухав їх, але навпаки тонув чимраз більше в беззаконю. І її серце запалало любов'ю до Бога. А сею любов'ю хотіла Вона винагородити всі недостатки свойого народа.

Ось клякнула Вона і затопила свою душу в глибокій молитві. Довкруги Неї була тишина. Ні туркіт возів, ані накликування Назарейців на своїх ослів не долітали до Неї. І віддалилася Марія душею від землі та полинула до Господа Бога перед Його святий трон справедливости і там благала милосердя... В часі такої тишини—нараз почула Вона коло себе милозвучний голос: "Радуйся благодатна—Господь з Тобою."

На цей голос і привіт, Марія задрожала. Вона піднесла очі і бачила перед собою стать чоловіка, а на його лиці малювалася надземська вічливість. Не могла вийти з дива. Не знала звідки він тут взявся, бо не чула, щоби хтось входив до хати. І хто він такий та від кого приносить той дивний привіт?... А тимчасом цей, що стояв перед Нею,—а був ним Архангел Гавриїл,—помітив, що Марія змішалася ізза його появи, тому відізвався вдруге успокоюючи її: "Не бійся, Маріе, бо Ти найшла ласку у Бога. Це зачнеш в утробі і породиш Сина; і назвеш Його на ім'я Ісус. Цей буде Великий і назветься Сином Найвисшого. І дасть Йому Господь Бог престіл Давида, вітця Його, і царствуватиме над домом Якова по віки, і Його царству не буде кінця."

По тих словах Марія спитала ангела: "А як же се буде, коли я мужа не знаю?"

"Дух Святий зійде на Тебе"—відповів Ангел—"і сила Найвисшого отінить Тебе, длятого й Святе, що народиться з Тебе називатиськ Сином Божим." При цім додав Гавриїл: "А це Єлисавета, Твоя родичка, й вона зачала сина в старости своїй і це шестий місяць у тої, котру називають неплодною її. Бо не буде неможливе у Бога всяке слово."

По тих словах було вже ясне Марії те, чого перед тим не розуміла й відізвалася до Божого посланця з найглибшою покорою: "Це я слуга Господня,—нехай буде мені по слову твому."

Коли Марія це висказала, Архангел став невидимим, а Вона раділа, що наближається спасення для Ізраїля. Так то Господь Бог короткими словами свойого посланця, сповнив свою обітницю, котру дав був першому головікові в раю. Хотів задержати його в вірі і показати, що має ще для нього ласку милосердя. А цею ласкою був сам Спаситель. Довго-предовго мусів ждати чоловік на цю ласку, бо, як сказано, аж 4191 років минуло від хвилі Божої обітниці. Одначе Бог сповнив її в своїм часі, на котрий спасення назначив був. І тепер по висказі слів Пречистої Діви: "Я слуга Господня..." сталося це, що оповідає св. Йоан: "Слово сталося тілом і замешкало між нами (1. 14). Спаситель, якого приходу ожидали цілі віки і котрого походження сподівалися з могучих цього світу, бере свій початок як чоловік з убогого Назарету, а що більше: . убогого дому Йоакима. Там Господь Бог найшов достойну Матір Своїому Синові, в особі покірної Марії. І тут сповнилися слова св. Письма: "На когож зверну мої очі, як не на тихого і покірного серцем?"

НАРОДНА СОЛІДАРНІСТЬ

"Один за всіх—всі за одного"—такий повинен бути клич між українцями. Тому обов'язком кожного українця є почувати себе відвічальним за себе і за других. Коли на одного українця нападуть вороги, то так як би напали на цілий нарід. Тоді треба станути до спільної оборони. Коли є в народі якісь хиби, то треба їх направити так, щоб світ про це не знав і нас не легковажив. Перед чужими не можемо показувати нашої слабої сторони. Все перед світом треба виступати як цілість; а тоді, хоч би навіть наша сила була справді мала, наша солідарність і спільна відвічальність буде грізна для наших противників.

Чесний, рехтельний чоловік воліе стратити гроші ніж зломити слово, бо для нього слово більше вартне ніж гроші.

Свята Марія Горетті

І.. Небесна Квітка

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

МАРІЯ ГОРЕТТІ уродилася 16 жовтня 1890 року в Коріналь-до, маленькім, італійськім містечку коло Анкони. Була вона третьою дитиною вбогої, селянської родини Горетті, що

тяжкою працею на ріллі здобували щоденний хліб для себе та для своїх дітей.

Мала вона гідних, правдивохристиянських батьків, що з кров'ю передали донечці зародки майбутнього геройства, бо ж яке дерево, такі й його плоди. Марійка не була святою, що впала з неба. Батьки приготовили її до мучеництва першорядним, християнським вихованням, яким першзавсе займалася побожна її мати, бо Марійка стратила батька в заранні свого життя, як мала ледве 10 років.

Батько її, Людвик Горетті, ур. 26 грудня 1859 року. Відбувши військову службу, він оженився з убогою селянкою, Асумптою Карліні, що мала ледве 19 років. Хоч яка була молода, всетаки біографії святої мучениці звуть її матір мужною жінкою," бо весь час своєї молодости мусіла тяжко працювати як служниця в різних панів.

Довга праця, ранне вставання, конечність зодовольнятися шматком зароблено хліба, послух панам загартували Асумпту на добру жінку та працьовиту господиню. Скитаючись по наймах, не мала змоги ходити до школи, проте вивчила напам'ять цілий катехизм і навчала його з пам'яти свої діти, як вийшла заміж.

Хоч не доходила зо шляхетської родини, проте серце в неї було шляхетне, душа християнська, прикрашена прерізними чеснотами, що чинять жінку доброю подругою та матір'ю. Вміла держати завжди чистою свою вбогу хатину, не лінувалася працювати зранку до вечора, щоб прати білізну, ломати патиччя, пекти хліб і помагати свойому мужеві в тяжкій роботі на полі.

Отак справдилися на родині Ґоретті слова Святого Духа, що Бог дає добру жінку за чесне життя, бо ж Людвик, хоч і вбогий, був чесний, розумний, пильний робітник, людина повна Божого страху, що ніколи не пропустила Служби Божої, ні в неділю, ні в свято, ані не переступила Божої Заповіді.

Який муж, така й замолоду була його подруга: побожна, чиста посеред засідок і небезпек заробітного наймицького життя, сповнена ніжною набожністю до Божої Матері, приятелька частої сповіді та Святого Причастя, Асумпта стала взірцем християнської матері для своїх діточок. Геройська мати вияснює нам геройство донечки, бо маленька Марійка це вірна відбитка своєї матері!

Вийшовши заміж Асумпта перестала тинятися по чужих роботах. Вона стала подругою, що вміє завжди жертвувати себе в радощах і терпіннях, в щасті та в недолі.

Молоді подруги осіли на власнім малім господарстві. Хоч убого, проте проживали спокійно та щасливо. Загартована посеред молодечих небезпек молода подруга високо цінила свою чистоту, зберігаючи її для свого мужа та майбутньої родини. Щодня по цілоденній праці та скромній вечері подруги Ґоретті клякали перед образом Божої Матері та відмовляли вервицю. В свята та в неділю часто обидвоє приступали до Святого Причастя, черпаючи в ньому силу потрібну до християнського життя та сумлінного виповнення своїх щоденних обов'язків.

Закон їхнього християнського життя зводився до декількох засад: щоденна молитва, ненависть до гріха, сумлінне виповнення Божих і церковних заповідей, вірність недільній і святочній Службі Божій, любов до вервиці, бо Асумпта ще замолоду була посвятилася Пречистій Діві, благаючи її чувати над її душею та чеснотою посеред небезпек, як була вона наймичкою в незавжди богобійних панів.

Подружжя для Ґореттів не було часом химерних вибриків, але надприродною злукою душ і сердець. Оттому проживали вони немов брат і сестра, поділяючи взаємно так родинні клопоти, як і радощі; між ними не було ні сварки, ні непорозумінь, бо Свята Євангелія було кодексом їхнього життя, а Божі та церковні заповіді становили для них той золотий ланцюх, що лучив їхні серця з Богом, віддаляв від духа світа та різко відрізняв їх від синів диявола, що веде свої діти до гріха та змислових приємностий, прив'язує до земських дібр і спонукує забувати про Бога, душу та небо немов люди мали б вічно проживати на землі.

Хоч були вбогі, проте радісно приймали діточки, що Бог посилав їм, бо бачили в них дар неба та Боже благословення.

Перша дитинка це був хлопчик. Назвали його Антонієм. Щаслива пара недовго тішилися своїм анголятем, бо по 8 місяцях Господь забрав його до небесного царства. Посумніли бідні Горетті. Сум їх був недовгий, бо незабаром прийшов на світ другий хлопчик, якого охрестили Анголом. Третя з ряду прийшла на світ наша мучениця, Марійка, яку побожні родичі охрестили зараз на другий день по її народженні.

Ґоретті мали семеро дітей. Троє з них померли, четверо живуть по нинішній день. Одна з дівчат стала мученицею за святу чистоту, друга вступила до Сестер Місьонарок, третя вийшла заміж.

Поки родина була нечисленна, батько та мати годні були виживити її своєю працею. Коли ж число діточок зросло, біда почала закрадатись до їхнього дому. З болем серця Ґоретті покинули по одинадцятьох роках улюблене містечко Коріналь-до з його гірською околицею та свіжим, здоровим повітрям і перенеслися в римські, нездорові болота до Клле-Джантурко біля Поліяно, де пробули три роки.

Тяжкі це були роки. Проте подружа та родинна любов осолоджувало подругам гірке життя та томливу працю. В літі Асумпта помагала мужеві в праці на полі, в зимі пряла вовну та ткала білля для своєї родини. Вечорами збирала діточок, вчила їх катехизму, відмовляла з ними "З Богородице Діво" на честь Божої Матері, щоб дала їм силу перемагати спокуси та зберігати Божі заповіді. Нераз любляча мати пестила свої діточки, промовляючи до них: "Діточки мої, не смієте ніколи, в жадних обставинах, допускатися тяжкого гріха!"

Веселий муж потішав жінку та діточок: "Не бійтеся! Добре, що ми здорові, маємо мир у родині, охоту до праці та Божу ласку!"

"Правда, відповідала християнська жінка,— Господь подбає про наші невинні діточки."

В труднощах і біді Ґоретті удавалися до Страдальної Богородиці, припадали навколішки перед її іконою та благали в неї помочі, благословення для себе і своїх діточок.

ШАНУЙМО ПАМ'ЯТЬ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

Великі люде ведуть нарід до кращої будучности і вказують йому дорогу до щастя. Їх працю, їх діла, їх заслуги часто пізнаємо аж по смерті. Так звичайно буває, що рідко коли чоловік споживає овочі своєї праці. Всетаки шанування великих людей по їх смерті має свою вартість. Є це народні свята, підчас яких треба застановитися над ділами великих небіщиків, вказати на їх великі думки і заохотити себе самих іти їх слідами. Тому український нарід повинен все шанувати пам'ять Шевченка, Хмельницького, Мазепи і других.

Перший між народами той, що має найліпші школи; а коли б всетаки він сього не є перший, то буде першим завтра.

Учитися треба не від людей, але на людях.

БОГ СПРАВЕДЛИВИЙ

ХТО з нас не шанує чоловіка справедливого? Хто не поважає такого суддею, що видає строгий, але справедливий засуд? Всі ми поважаємо і любимо чоловіка справедливого, то є такого, котрий віддає кожному, що йому належиться. Але чоловік не може бути вповні справедливим, бо до того треба, щоб знав всі пристрасти, склонности, намір того чоловіка, котрого має нагородити, або карати. Ми глядимо на людей зверха, а не видимо, що діється в їх душі й тому часто ми несправедливими. Нераз осуджуємо без пощади нашого ближнього за його провину лишень тому, що не видимо, що діялося в його нутрі, не бачили боротьби, яку він з собою вів, заки упав, не виділи його пристрасти, що його привела до гріха.

Противно, знов нераз вихваляємо якогось чоловіка за його добре діло, хотяй він зовсім на це не заслугує. Чи і тепер на світі не діється, що нераз зовсім невинні кінчать своє життя по в'язницях а навіть на шибеницях, а противно, справдішні злочинники відбирають від людий почести та нераз вдираються на найвищі гідности? Так отже чоловік не може бути вповні справедливим. Справедливим може бути тілько сам один Бог, бо Він сам тілько є всевідучий, сам один проникає на скрізь чоловіка і проте сам один може віддати чоловікові те, що йому належиться по його заслугам.

Бог мусить бути справедливим! Чому? Тієї справедливости домагається розум людський. Бо світ замінився б в чисте пекло, наколи б Бог не карав і не нагороджав. Якщо тепер люди знають о цім, що їх жде страшна справедливість, а однак поповняють тілько кривд, беззаконній, злочинів, то щож би було доперва тоді, якщоб знали, що їх не досягне справедлива рука Божа. Хто хотів би слухати Бога і Його законів? Хто сповняв би Його волю?. Таж Бог мусить бути справедливим! Одних тримає при собі обітницею нагороди а других держить на дорозі своїх заповідей грозою кари.

Скільки доказів цеї справедливости Божої находимо в св. Письмі, в житті цілих народів і поодиноких людей. Хто знищив потопом зледачілу людскість? Справедливість Божа! Хто спалив сіркою і огнем нечисту Содому і Гомору? Справедливість Божа! Хто удержав при житті Даниїла воміж львами? Справедливість Божа! Хто зі славної святині Єрусалимської не зіставив камінь на камені? Справедливість Божа! Хто вкінці засудив на муки і безчестну смерть Сина Божого Ісуса за те, що взяв наші гріхи на себе? Справедливість Божа!

Ця справедливість Божа є потіхою для праведних, бо знають, що ні одно діло, ні одно терпіння, ні один хрест не остане без нагороди; але заразом осторогою для грішних, бо знають, що за кожну найменшу провину жде їх кара.

ДЕ Ж ЛІК НА ЛИХО?

ОДНА мати прийшла до крамниці купити забавку для своєї трилітньої дитини. Продавець показав їй дуже складну забавку. Здивована мати звернула йому увагу, що це занадто скомплікована забавка для трилітньої дитини. Покупець відказав спокійно: "Пані, це виховна забавка, що має навчити вашу дитину проживати в модернім світі. Якнебудь ваша дитина не складала б цієї забавки, так усе буде недоладу..."

Песимісти знеохочуються та перестають працювати, бо бачуть, що світ іде до щораз гіршого. Пощо трудитися? кличуть у розпуці, коли нема жадної користі з нашого труду? Так говорять ті, що в праці над обновою світу працюють самі без Христа та покладаються тільки на власні сили. Вони попадають в одчай і зневіру, бо людина сама негодна перебороти перепон і перемогти лиха, що противиться добру. За те хрестоносці й апостоли Хистові ніколи не попадають у зневіру, бо вони свідомі, що не самі вони в боротьбі. При їх боці стоїть невидимий Христос і числить усе, що вони чинять для Нього, не зважаючи, чи праці їх кінчаються успіхом або банкротством.

Людина може доконати дуже багато в житті, коли вона посвятиться доброму ідеалові та достойно змагає до нього, не знехочуючись невдачами. Он на цвинтарі в Норотон, Кан., в Америці є один гріб. На гробі така напись: "Тут спочиває Марія Йоанна Дейвис, що була 47 літ вчителькою."

Панна Дейвис проживала в часі американської цивільної війни за президента Авраама Линкольна. Війна ця була вибухла між східніми та полудневими стейтами за знесення невільництва, що панувало в полудневих стейтах. Ця війна грозила розбиттям Америки на дві відрубні держави. Але накінець у 1865 році Вашингтонські, урядові війська перемогли полудневих конфедератів, розбили ворожі армії та спасли одність американської держави.

Панна Дейвис по закінченні війни заміряла вийти заміж за одного молодого юнака. Смерть нагло знівечила її пляни. Наречений несподівано помер. Мужна панна Дейвис не далася перемогти болеві. Замість виливати своє горе в смутку та неплідних сльозах, вона постановила присвятити своє молоде життя користі та послугам своїх ближніх. Спершу збирала сироти та опікувалася ними. Опісля стала вчителькою. Учительська каріера в тих давніх часах не була така легка, як сьогодні, бо Америка не була така багата й так зорганізована. Учителька дуже часто була заразом і слугою, замітачкою та господиною для свого дому. Панна Дейвис не знеохотилася. Трудності збільшували її одушевлення для добра, що вона чинила для дітвори, виховуючи її в знанні та любові до Бога.

Вона не тільки любила свою тяжку каріеру, але й заохочувала других ставати вчительками, бо вчителька має душу дитини в своїх руках і від неї залежить доля Церкви та держави. Одного

дня панна Дейвис відвідала приятельку, що показала їй свою дитинку. Панна Дейвис промовила до щасливої матері: "Пані, я виховаю вашу донечку на вчительку!" Вона дотримала свою обіцянку. Її вихованка мое сьогодні 85 літ. 45 літ провела в школі, навчаючи діти любити Бога та свого ближнього. Скільки дівчат пішли слідами панни Дейвис, Бог один знає...

Он яке добро може вчинити одна завзята душа для своїх ближніх! Нам українцям треба щонайбільше подібних героїв і героїнь, що б навчали нашу дітвору любити свій обряд, вчили її бути добрими громадянами Америки чи Канади, але заразом пам'ятати, що вони українці, плекали в молодих серцях одушевлення для всього доброго та шляхетнього та повертали їх в апостолів і апостолок Христових, бо світ птребує їх, щоб могти завернути з дороги хаосу та повної руїни. Український нарід потребує багато світських і монаших апостолів. Нам треба численних священиків, монахів, монахинь, місьонарів і місьонарок, щоб ширили Христове царство поміж нашим народом в Америці та Канаді. Треба нам їх, щоб по розвалі червоної, сталінсько-московської імперії допомогли зведеним Братам і Сестрам вернутися до Бога та до правдивої, католицької Церкви. Молімось, щоб Господь післав робітників, бо жниво назрівае, а робітників дуже обмаль на Христовій ниві.

ВІРА, НАДІЯ І ЛЮБОВ

Один чоловік, що жив в дуже невідрадних обставинах, якого на кожнім кроці стрічали нещастя і неповодження, був усетаки погідний та веселий. Раз запитав його приятель:

Скажи мені, звідки ти маеш стільки гарту духа, що всупереч усім противностям в житті ніщо тебе не потрапить захитати?

—О, відповів запитаний—ціла моя тайна замикається у трьох слова: віра, надія і любов. Віра є для мене підйомою, яка завсіди підносить мене з долини плачу до Бога. Надія скріпляе мене, а любов дає мені силу зносити терпеливо всі нещастя.

Дитина повинна навчитись молитви вже на руках, або на колінах у своєї рідної мами, бо пізніше не навчиться!

Природа подобається людям передовсім своєю ріжнородністю.

Хай кожний дбае, щоб у нього гаразд було, а не судить та не обмовляє інших.

Чи Ти Сповідаєшся?

о. П. МЕЛЬНИЧУК

ЛЮЇЗА, дочка Людвика XV-го, коли їй раз докучала одна жінка із королівського двора, так сказала: "Прошу не забувати, що я дочка короля." На це жінка відповіла їй (Люїзі): "А я дочка Бога."

Так, Василю! Ісус Христос відкупив нас своєю найсвятійшою Кров'ю і від того часу ми є Його дітьми. Через Св. Тайну хрещення ми сталися членами Христової Церкви—містичного Тіла, якого головою є Ісус Христос.

Хрестні батьки в нашому імені відреклися аж три рази диявола і тричі приобіцяли служити Ісусові Христові і вірити в Нього.

Через тяжкий гріх чоловік стає наймитом диявола і рівночасно тратить синівство Боже. Щоб це синівство назад відзискати, мусить такий висповідатися, бо лише через добре відбуту сповідь чоловік може відзискати ласку освячуючу і стати назад дитиною Божою. В багатьох людей, що довго не сповідаються, затрачується свідомість синівства Божого і для таких немов не було відкуплення.

Василю! Чи не жаль тобі, що Ісус Христос й тебе відкупив своєю Найсв. Кров'ю, а ти Її топчеш! Поглянь на покутницю-Марію Магдалину! Вона визнала свої гріхи і їх оплакувала. Чи не жаль тобі Ісуса Христа, що паде під тягарем гріхів людських і твоїх? Чи не хочеш бути таким, як Симеон Киринейський, що поміг нести хрест Христовий, той хрест, якого тягар спричинили гріхи світа і твої? Ісус Христос шукає когось, хто б Йому поміг, шукав співробітників. Не співпрацюеш з Ісусом Христом та Його ласкою, то співпрацюеш із дияволом та гріхом.

Заглянь ти до Св. Письма, а знайдеш, як гарно там представлена Божа любов і Боже милосердя.

Чи чув ти колинебудь притчу про "Блудного Сина?" Вдумайся в цю притчу і напевно пізнаеш, як гріх нищить чоловіка, як грішник котиться в пропасть зла. Здавалося б, що не має для нього вже рятунку. Аж тут добре батьківське серце—Божа любов-милосердя підносять грішника з упадку. Марнотравний син через своє грішне життя покидае дім батька, розтрачуе батьківське добро, тратить честь; з другої сторони батьківська любов забуває про все і приймає сина назад до батьківського дому.

Перша часть цієї притчі сумна, пригноблююча. Друга часть будуюча, заохочуюча, повна надії для грішника. Василю, хочу розповісти тобі цю притчу, щоб серце твоє сокрушилося і щоб ти, як цей блудний- марнотравний син опам'ятався і повернувся до батьківського дому—до Бога.

Слухай, Василю! Один батько мав двох синів (Лук. 15, 11). Вже в цих кількох словах проявляється велика любов, бо ж знаємо, що Господь Бог говорить про Себе, як всемогучого Бога, творця неба і землі. Щоб нас не відстрашити, говорить як про звичайного чоловіка.

Один маляр змалював цю сцену дуже гарно. Батько має двох синів. Старший, чемний, працьовитий, слухняний. Молодший буйний, лінивий, непослушний. Раз стає цей молодший син перед батьком, тримаючи руки в кишенях, папіроса в устах і визиваючо домагається части маєтку, який батько тяжко запрацював. Перед ним стоїть згорблений, старенький батько, заплаканий і тремтячими руками вираховує свій власний, тяжко запрацьований гріш. Старенький батько не годен скоро вирахувати і час від часу споглядає своїм ласкавим зором на сина. Може ще направиться і опам'ятається його син. Але де там! Блудний син наглить на батька, грозить руками старенькому, а зле товариство на подвір'ю чекає та підюджує ошалілого блудного сина, щоб скорше старий батько розрахувався. Мати з болю та жалю не в силі й слова промовити, лише очима матері —повними любови напоминає сина. Син й не дивиться в ту сторону. Коли батько вичислив йому бажану частину маєтку, нікчемний син не цілує руки батьків за придбаний маєток, лише мов божевільний, тікає з батьківського дому, де не досягне його більше батьківське напімнення. Іде в світ. Розтрачує маєток зо злими товаришама. Чи на тім кінець? Ні!

Тратать рівночасно честь, невинність та здоров'я.

І дальше говорить Св. Письмо: І настав голод у тій країні.

Чи не так, Василю? Де гріх—там і голод. Грішник ненаситний. В своїй свободі діяння—син починає бідніти, гроший щораз менше, товариство його поволі покидає. Вкінці грощий не має! Хоче позичити і ніхто не зичить. Він лишається сам. Голод щораз більше йому докучає. Шукає денебудь приміщення для себе, але ніхто його не хоче прийняти. По довгім шуканні знайшов місце—пасти свині в одного господаря. Але й тут голод йому докучав. Завидував безрогам. (Лук. 15, 16).

Страшний упадок! Як поводилося йому в домі батька, а як поводиться далеко від батька? Переконується, що гріх—це облуда, обман; обіцяв панувати-розкошувати, але коли ним заволодів, приготовив йому нужду-пекло.

Василю! Чи не так є з грішником? Насамперед втікає від батька—Бога Отця, щоб не слухати голосу Його напімнення, потім тратить маєток—ласку освятну, що дістав від Отця небесного, тратить чистоту душі, невинність, потім віру, а з тим розум і здоров'я. Лишається в багні зла над вічною пропастю.

Сумна ця перша частина про Блудного Сина. Василю! Що було би сталося з блудним сином, коли був би заглушив голос свого сумління і стратив надію? Коли був би сказав собі: Як би не мої родичі, як би не зле товариство, я був би іншим нині. Все пропало! Випю вже цю чашу отруї до дна і скінчу зо собою!

Ні, Василю! Блудний син не обвинює нікого, тільки себе. Приходить хвиля задуми: Що я зробив? Був я дитиною в моїого батька. Добре мені поводилося в нього! Скільки наємників у мойого батька! (Лук. 15, 17). Блудний син, роздумуючи над собою, переживає страшні хвилі, відкидає фальшивий стид, упокорює себе і говорить: Ні, так довше бути не може. Встану і піду до Отця моєго. (Лук. 15, 18).

Чує голос: Чи не запізно? Чи ти не стидаєшся? Що скажуть твої знакомі? Думаєш іти до батька? Він тебе не прийме назад!

На одному конгресі психологів говорили про тему "Свідомість зла і його направа." Один учений сказав таке: Одного разу в часі купелі прийшло йому на гадку, чи внутрі цебто в душі є він такий чистий, як на тілі? І ця гадка так його переслідувала, що він перервав свою купіль і пішов висповідатися, щоб бути чистий і на душі. Чуєш, Василю? Не треба зволікати, відкладати сповідь. Встану і піду.

І ти, Василю, зроби так! Не оглядайся на нікого і на ніщо, бо дивися, що робить батько!

А коли ще був далеко, побачив його батько його. (Лук. 15, 20), говорить Св. Письмо. Від часу, коли син пішов далеко від батька, цей дивиться все в ту сторону, бо батьківське серце чекало на сина. От батьківське серце!

Коли батько побачив, що хтось іде, серце батьківське відчуло, що це син. І батько не чекає, аж син прийде до нього і буде просити прощення. Ні! Він забуває про біль, що спричинив йому молодший син, він забуває про свого доброго, старшого сина і біжить напроти блудного. Пізнає його і обнімає, пригортає до свого серця, наче б ніколи нічого злого той син не зробив.

Син паде на коліна: Отче, я згрішив, я не гідний бути твоїм сином... —Батько не дає докінчити синові. Бачить сльози жалю-покути; кличе слуги, щоб ці принесли найкращу одіж і обув'я; кладе перстень на палець і запрошує знайомих: їджмо, забавляймося, бо син мій вмер був і ожив, згинув і знайшовся. (Лук. 15, 22-24).

Василю! Чи не бачиш ти в цій притчі, що блудний син це той грішник нещасний, що блудить далеко від дому Бога-Отця? Чи не бачиш, що батько цей—це Бог Отець, що милосердиться над заблудшим сином? Люб'ячий Батько живе і нині і чекає на тебе і на всіх грішників. Він хоче тебе обняти та приголубити до свого серця.

Зроби Василю так, як блудний син. Встань і піди до Отця небесного і будеш щасливий як блудний син в домі свого отця. Не віриш, то спитайся сироти, що не має батька і матері, як гірко й тяжко жити в наймах. А грішник є сиротою, бо стратив батька та найнявся в диявола.

Василю! Я кінчу цю нашу розмову, але для добра твойого і спокою твоєї душі, прошу тебе не зволікай зо св. сповідю, але іди і покажися священикові! (Лук. 17, 14).

Кожний повинен бути сам собою, працювати власними силами, думати своєю головою і висловлювати свої почування.

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

1) Чи можу позичити свою вервичку сусідці? Хтось казав, що вервиця тратить відпусти, як хтось інший молиться на ній. Чи це правда?

Можете сміло позичати свою вервичку своїй сусідці. Позичена вервичка не тратить відпустів. Так ви, як і вона зискуе відпуст, як відмовляе вервичку що їй надано відпусти. Коли вервиця благословлена, так кожен, хто молиться на ній, зискуе відпуст.

Вервиця тратить відпусти в оцих випадках: коли хтось знайде згублену вервицю та не знае, до кого вона належить. Тоді треба знайдену вервицю щераз поблагословити. Вервиця тратить відпусти, як зництиться більша частина зерен і ви не заступите їх новими; як хтось збещестив вервицю або як хтось продасть посвячену вервицю.

2) Чи мати зобов'язана опікуватися своєю дитиною, поки не стане повнолітньою, чи й далі має дбати про неї?

Батьки повинні так довго опікуватися та дбати про свою дитину, поки вона негодна сама дати собі в житті ради, бо не той батько та мати, хто дитину зродить, а той, хто в люди її виводить. Коли ж дитина доросте та стане дорослою людиною, що сама собі може дати раду в житті, так обов'язок батьків опікуватися нею уступае. Коли ж дитина негодна, хоч доросла, дати собі ради, от хоча б сини, що вчиться на лікаря чи адвоката, так батьки мають йому допомогти покінчити студії. Коли доросла дитина неорозвинена, хвора, несповна розуму, так батьки повинні завжди нею опікуватися, бо вона негодна сама собі дати ради в житті.

Дорослі ж діти мають дбати про своїх батьків і запевнити їм харч, мешкання та вдержання, щоб вони могли спокійно докінчити своє життя. Це обов'язок любови та вдячности за отримані від батьків добродійства, бо діти слушно звуться "підпорою старости своїх батьків."

3) Чи хрещення та Св. Причастя важні в автокефальній, українській церкві?

Трудно дати певну відповідь на це питання, бо поміж священниками автокефальної церкви є деякі правдиві священники, а деякі неправдиві, бо не були висвячені правдивим єпископом. Он візьмім для прикладу єпископа української автокефальної церкви в Америці, Івана Теодоровича. Він був єпископом від першої світової війни, святив священиків для своєї церкви, але аж у 1950 р. був сам важно висвячений на єпископа, бо передтим він був самосвятом. Всі священики, що він висвятив перед своїм перевисвяченням, не є правдивими священиками, бо єпископ святитель, Іван Теодорович, не був дійсним єпископом. Отож хрещення назагал буде важне в автокефальній церкві, бо кожен християнин може важно охрестити дитину, коли знае, що таке хрещення та бажае дійсне охрестити. Святе ж Причастя буває неважне, коли батюшка не є правдивим священиком, бо він не може важно відправити Службу Божу.

Католицька Церква забороняе своїм вірним ходити до некатолицьких церков, хоча б і мали вони важних священиків, бо вони відорвалися від правдивої Церкви та мають обов'язок вернутися до неї під загрозою вічного прокляття.

4) Син мого сусіда взяв шлюб у протестантській церкві. Свідки його шлюбу були католики. Що думати про те все?

Католики не сміють брати активної участи в ніяких некатолицьких урочистостях. Шлюб католика в протестантській або автокефальній, українській церкві неважний, тому не є ніяким подружжям. Він живе в конкубінаті. Крім цього підлягае екскомунікації, від якої може звільнити його тільки єпископ або уповажнений єпископом священик. Свідки його шлюбу є публичними грішниками, хоч не підлягають екскомуніці. Вони тяжко згрішили, бо брали активну участь у протестантській урочистості. Якщо б померли без покути, пішли б до пекла. Жаден священик не може похоронити їх у католицькій Церкві, якщо перед смертю не покаються.

Часом за дозволом пароха католик може брати участь пасивну та зовнішню в протестантському похороні, бо він це робить з огляду на родину померлого, а не з релігійного мотиву. Те саме можна сказати про хрещення в некатолицькій церкві, і хоч там католик не може бути кумом або кумою.

Син вашого сусіда мусить поправити перед католицьким священиком свій шлюб, йнакше проживатиме в гріху, бо шлюб його неважний і не дае йому ніяких подружніх прав до особи, що перед державою уходить за його жінку.

5) Вічно мучить мене гадка, що мої минулі сповіді були недобрі. Що маю робити, щоб успокоїтися?

Наколи неспокій совісти походить зі злої сповіди, зробленої в недбальства, браку жалю, чи постанови поправи, або затаєння гріхів, тоді ця гриза совісти є ласкою Божою, і треба якнайскорше поправити сповідь або зробити загальну. Наколи цей неспокій походив зі скрупулів то це булоби але, бо скрупули це тяжка хвороба. Нема на неї ліку хіба сліпий послух сповідникові.

Отож слухайте свого сповідника та робіть усе те, що він вам скаже, бо Христос сказав про священиків: "Хто вас слухае, той Мене слухае!" Хто в справах сумління покірно повинуеться своєму сповідникові, той ніколи не помилиться та не буде проклятий.

Треба слухати свого сповідника навіть тоді, коли вам здаеться, що сповідник вас не розуміе або не мае рації. Сповідник відповідае за вашу душу перед Богом. Треба його сліпо слухати та дати себе провадити немов сліпець, якого хтось провадить, бо скрупулянт негоден сам рішати про себе. Може це провадження трохи впокоряюче, за те це єдиний лік до видоровлення зо скрупулів. Треба при тім молитися, щоб Господь щоскоріше вилічив вас і врештою здатися в усьому на Його святу волю.

6) Чи муки душ у чистилищі бувають скорочені на стільки днів, скільки днів відпусту зазначено за відмовлення якоїсь молитовки, от хоча б 7 літ і 7 чотиридесятниць?

Літа чи дні подані під якоюсь молитовкою вовсім не означають, що на стільки літ або днів скоротяться муки душі в чистилищі, за яку пожертвовано цей відпуст, але означае, що душа, що відмовляе якусь відпустову молитву, зискуе стільки заслуг для себе чи для якоїсь душі в чистилищі, скільки зискала б, якщо б виповнила приписані покути в давніх віках через стільки днів або літ.

Знаемо з історії, що в перших віках християнства надавано при сповіді строгі та довгі покути, особливо за публичні та тяжі гріхи. Нераз каянники цілими роками мусіли стояти в волосяниці з попелом на голові при церковних дверях, благаючи молитов у тих, що йшли на богослуження. По відбутті покути приходив священик, розгрішав грішника, впроваджував його до церкви та давав йому Святе Причастя. Не тільки звичайні люди, але й царі підлягали строгим покутам, як провинилися. Св. Амвросій наложив публичну покуту на царя Теодосія за різню в Солуні. Цар прийняв і відбув її при дверях церкви на очах цілого народу.

Хто відмовлявся від наложеної покути, той не міг бути приєднаний до церкви та розгрішений зо своїх провин. З часом побожність християн послабла, люди стали неохоче приймати довгі покути. Церква злагіднила їх, хоч вони непропорціональні до людських гріхів. Щоб доповнити покути, Церква запровадила відпусти. За ці відпусти вірні здобувають ті самі прощення кар, що колишні християни здобували за дійсні покути. Отож замість чинити довгі покути Церква надае відпусти своїм вірним і так допомагае їм відбути кари за свої гріхи та скоротити муки в чистилищі. Церква може надавати відпусти, бо вона має в своїй скарбниці всі заслуги Ісуса, Пречистої Діви та всіх Святих.

Є відпусти, що їх можна зискати для себе, є відпусти, що їх можна зискати для душ у чистилищі, але нема такого відпусту, що б його можна було зискати за якусь живу особу. Як зискуемо відпуст за душі в чистилищі, так ми помагаемо їм, але й самі користаемо дуже багато, бо, молячись, здобуваемо заслуги перед Богом і вдячність душ у чистилищі, що будуть за нас молитися та благати Бога так за нашого життя, як і по нашій смерті, поки не витягнуть нас із чистилища. Отож треба старатися зискати всі можливі відпусти, а їх є повно.

7) Чи моя дочка, що була хресною матір'ю разом із своїм нареченим, може вийти за нього замуж?

Канонічне право (Канон 768) каже: "Спорідненя існуе при хрещенні між похресником і хресними родичами." Отож ваша дочка може вийти заміж за свого нареченого, бо між кумами нема жадного духового спорідненя. Є тільки спорід-

нення між кумами й охрещеною дитиною. Отож між кумом чи кумою і похресником ни похресницею не може бути важного подружжя без церковної диспенси, а не між кумом і кумою.

МАРНІ ТВОЇ ЗУСИЛЛЯ

о. М. Щ., ЧНІ.

ЛЮДИ марнують багато дорогоцінного часу, за який мусітимуть колись здати строгий рахунок своєму Творцеві, бо ж поставив нас на світі, щоб ми для Нього жили та добрими ділами запевняли своє вічне спасіння.

Отож у житті не поможе:

1. Тратити час на дурниці замість уживати його на славу Божу, добро ближніх і власну досконалість.

2. Покликуватися на честь наших славних предків, на їхні геройства, коли ми самі не намагаємося наслідувати їх, але бажаємо вигідно жити чужим коштом, або пустословним патріотизмом.

3. Сподіватися майна, знання, досконалости, вічної надгороди, успіху в житті без постійного та витривалого зусилля.

4. Змагати до волі батьківщини, коли нема охоти боронити її навіть власним життям, підпорядковуючи партійні інтереси, приватні користі добру батьківщини по римському закону: "Нехай спасіння держави буде найвищим законом для всіх громадян!"

4. Розвивати талан, що ні вам самим ані другим, ані батьківщині не придасться та не принесе нікому ніякої користи, бо це страта дорогоцінного часу...

5. Випоминати політичним противникам їхні минулі похибки замість скористати з них, щоб не повторити їх у майбутньому, бо ж історія має бути учителькою народів... Біда ж у тому, що ми не хочемо вчитися ні з чужих ані з власних похибок...

Винищуючи унію, православна реакція українська винищувала одночасно все, що в тодішній нації українській було з боку культурного найбільш живе, вразливе, поступове. Вона винищувала разом з унією перейняту нею західню культуру, таку безмірно потрібну для відродження упавшої і здезорганізованої своєю пасивністю Церкви і культури православної.

—В. Липинський.

ШАНУЙ СВОГО ПАРОХА!

ГОСПОДЬ БОГ установив Церкву, щоб вона провадила людей до спасіння.. Церква виповняє свій заповіт при помочі єпископів і священиків, що голосять науку Ісуса Христа, упоминають заблуканих, підносять упалих, потішають засмучених, ободрюють знеохочених... Одним словом священик, що заступає душам Ісуса Христа, має бути всім для всіх...

Будши заступниками Ісуса Христа, Священики мають Його владу й авторитет у голошенні Святої Євангелії...

Чи вони відправляють Службу Божу чи розділяють Святі Тайни, чи прощають гріхи в сповіді чи кормлять голодні душі Христовим Тілом у Пресвятій Евхаристії чи додає відваги людині, що он-он покине цей світ, все те священики роблять в ім'я Боже, виповняючи Христовий заповіт: "Ідіть, навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отца, Сина і Святого Духа... І Я буду з вами по всі дні аж до кінця віків."

Оттому християнські народи завжди шанували та шанують своїх священиків, бо ж завдяки священикам люди стають християнами, живуть по засадам Христової Євангелії, пізнають Бога, служать Йому і так запевняють своє вічне спасіння. Он чому народи вдячні своїм священикам, люблять і шанують їх.

Український нарід назагал шанує та поважає своїх священиків і парохів... Нажаль бувають і винятки в нашій Канаді чи Америці.

Не брак людей, що ставляють себе понад священиків, бо тут парохіяни вдержують церкви та парохів... Он тому неодин присвоює собі право розпоряжати в церкві та приказувати священикам, бо мовляв: "Ми йому платимо! Він має на слухати."

Бідні засліпленці! Забувають про Христа, що приказав вірним слухати священиків: "Хто вас слухає, той Мене слухає. Хто вами погорджує, той погорджує Мною!"

Забувають, що священик-парох, а не церковний комітет, мають керувати церквою та церковними справами. Забувають, що церковний комітет має тільки помагати своїм парохам, що працюють для духовного добра та спасіння душ і моляться за повірених собі парохіян, щоб Господь благословляв їх працю, поля, родини, тіло та душу...

За брак пошани до священиків, за зневаги парохів Бог тяжко карає вже навіть у цьому житті, не згадуючи про кари по смерті...

Он приклад страшної кари, що минулого року стала на одного зухвальця в нашій парохії Н.

Зібрався церковний мітінг. Священик відчинив збори і став промовляти про потреби парохії. Один із комітетових встав і закричав до священика: "Мовчи, пастуху! Ми тут приказуємо!"

Декілька днів опісля рознеслася чутка, що комітетовий Х. у шпиталі. Ображений парох поспішив відвідати його. Що сталося? Комітетовий Х. мав жахливо викривлені уста. Не помогли ліки, ні лікарі. По трьох тижнях мук нещасний помер зо словами: "Не зневажайте своїх священиків, бо Бог покарає вас, як і мене покарав!"...

ВАЖНІСТЬ МОЛИТВИ

в житті світських апостолів.

МОЛИТВА це один із чинників, що підтримують людину в боротьбі з лихом, дияволом і власними пристрастями. Провід Американської Армії просліджував найважніші фактори моральности та відваги свого війська на різних фронтах. Розшуки недвозначно показали, що молитва найбільше скріпляє жовнірів і підносить їх боєву здатність. Старі ветерани з европейської і японської війни заявили, що молитва краще за все інше піднімала їх духа та кріпила їх серця посеред боротьби.

Другий фактор боєздатности вояків це було почуття братерства поміж жовнірами: "Мушу боротися, бо як не виповню свого обов'язку, так хтось другий із моєї групи може заплатити життям за мою недбалість чи трусливість."

Третій фактор це була гордість перевищити ворога, що напав на Америку чи її інтереси. Це вже почуття патріотизму, що змушує боротися за батьківщину, яка є духовою матір'ю для всіх, що родилися в данім краю.

Христоносці та христофори повинні звертати більше уваги на важність молитви. Маємо поміж українським народом багато ревних світських апостолів і апостолок. Дуже часто вони зражені труднощами та знеохочені невдачами. Слід тоді звертатися до молитви, що гоїть рани та додає відваги дальше змагатися за Христа та Його Церкву. Любителі Христа повинні почувати шляхетну гордість посеред боротьби за християнські ідеали, бо вони допомагають своїм ближнім не падати або підносять їх із упадку та приводять до Христа, від якого віддалив їх гріх, злий приклад або підступна пропаганда Христових ворогів.

Отож нехай вони не забувають про слова Св. Петра: "Будь второпний і чуйний на молитві. Але перш за все любіть один одного!" (І. Пет. 4, 7-8). Це повинно заохочувати особливо нашу молодь так новоприбулу, як і тут уже роджену в Канаді чи Америці. Ми боремося за Христа та Його справу. Це має додавати нам відваги до діла, проганяти зневіру посеред позірних невдач і додавати відваги до дальшої праці, бо праця для Христа та для ближнього з любови до Христа не є ніколи невдачею.

ХРИСТОВИЙ ГЕРОЙ

о. М. Щ., ЧНІ.

ХРИСТОВА Церква завжди мала, має та матиме своїх героїв, що радо віддаватимуть за Христа своє життя та кров.

Китайські буддисти зловили в часі переслідувань одного християнського хлопця та намагалися змусити його покинути християнство та зрадити свою Церкву.

Хлопець опирався погрозам і намовам. Оттоді пагани задумали привести його до відступства обіцянками надгороди.

Як відречешся своєї віри, дістанеш 100 срібняків,—промовив прокуратор.

—Це замало!— відповів відважний хлопчина.

Дамо дісті!— додав прокуратор.

—І це замало!—промовив хлопець.

Скільки ж ти хочеш?—спитався поденервований прокуратор.

—Дай мені стільки золота та срібла, щоб я міг викупити свою душу з пекла, як за відступство та зраду віри Христос укине її в вічний вогонь!

Паганський прокуратор загнівався та засудив невинного хлопця на смерть.

Христовий герой не злякався мук і смерти. Посеред тортур він безнастанно взивав ім'я Ісуса та Пречистої Діви. Вони допомогли йому перетерпіти всі муки. По довгих катуваннях хлопець віддав Богу душу як Христовий мученик.

Його кров не пішла намарно. Багато паган, зобачивши християнське геройство, повірили в Христа та навернулися.

Нова—по смерті Великого Гетьмана—українська "шарпанина," в якій наверх—кулаком, хитристю, підлостю і грою на найнижчих, матеріялістичних інстинктах юрби — вибивались один по трупі другого найбільше неперебираючі в засобах руїнники, знищила авторитетність і маєстатичність України.

—В. Липинський.

ХАЙ УКРАЇНЕЦЬ – УКРАЇНЦЕВІ ДОПОМОЖЕ!

Жертвуйте на:

"ПИСАНКУ ДЛЯ ПОТРЕБУЮЧИХ У ЕВРОПІ"

ВЕЛИКДЕНЬ—це час найбільшої радости, бо Христос воскрес із мертвих. Коли засядете до стола наповненого різними присмаками—то згадайте, що є тисячі українців, які на Великдень не будуть мати ані пасхи, ані навіть ложки страви. Місто радости, проковтуватимуть лиш сльози. Обітрім їхні сльози. Наша жертва, наш маленький дарунок на "писанку"—це буде для них велика радість. Це ж наші брати українці. Допоможім їм. Не оставляймо їх на поталу лихої долі. Багато українців прикованих до ложа болю в шпиталях та санаторіях, багато є сиріток та воєнних інвалідів. Це люди, що не мають сили заробити на хліб насушний, чи виїхати до Америки чи Канади. Вони мусять жити ще по скитальських таборах. Опіки над ними не має вже такої, як це було колись, бо ані УНРРА, ані ІРО не існує. Українці очікують допомоги тільки від українців з Канади чи Америки.

Багато, багато живе українців на заточені в Польщі, Чехословаччині, Югославії та других країнах. Це мабудь найбільш нещасні люди. Їхнє положення дається відчути з тих чисельних листів, що пишуть до нас: ..."Пришліть нам, Дорогі Брати, щось з одежі, убрання, білизну тощо. Пришліть нам молитовників, календарів, книжок. Пришліть нам ліки, бо ми хворі. Пришліть щось до їдження..."

А вже яка радість для них, коли дістануть допомогу від нас: ..."Цим КЕР-пакетом, що дістали з Канади то нас десять поділилося. Ми плакали мов діти, кожну річ сльозами змивали... Дякуємо тим добрим українцям з Канади й Америки, що про нас пам'ятають. Видко ці люди мають Бога в серці..."

Колись прийде час, що буде написана Книга Допомоги українців Канади для українців в Європі й там будуть поміщені всі Ваші жертви й всі листи від наших братів з Европи. Це буде найкращий документ щирого українського серця. Хай золотими буквами буде записане й Ваше ім'я не тільки в Книзі чи газеті, але в першій мірі в серцях і пам'яті тих потребуючих братів і сестер наших, які сьогодні простягають руку до Вас. Не відкиньте їхню просьбу в цей радісний празник Воскресіння Христового. Пришліть гроші від себе, переведіть збірку підчас спільного свяченого чи родинних гостин. На добрий вчинок все знайдеться нагода.

Прохаємо пересилати гроші на потребуючих на таку адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL OF CANADA
% Rev. S. Izyk, 49 Kennedy Street, Winnipeg, Man.

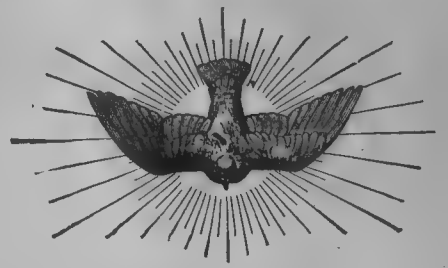

ЯК ПІЗНАТИ СЕКТАНТА?

о. М. Щ., ЧНІ.

ХРИСТОС сказав своїм учням, що дерево пізнаємо по його плодах. Які плоди, такі мусять бути й дерева, бо дерево негодне видати відмінного від себе овочу.

Як пізнати сектанта? 1. Сектант пхається всюди, залазить до католицьких домів, хоч ніхто його не просить, і всіма силами намагається переконати католика, що протестантизм, от як свідки Єгови, голи-роли або по-нашому качальники, баптисти, це ліпша віра ніж католицтво, хоч різні секти це видумки чи твори людей, які здебільша появилися як відламки Лютрової єресі чи англіканської церкви основаної Генрихом, що зірвав із Папою, бо Папа не позволив йому прогнати своєї старшої, законної жінки та взяти собі молоденьку, чарівну дворянку, Анну Болейн.

2. Сектант, хто б він не був, не зачинає своєї роботи позитивними методами, щоб переконати людей бути ліпшими, любити краще Бога та ближнього, але відразу накидається на католицьку Церкву, Папу, священиків, твердячи брехливо, що Папа це "поляк," воріг українського народу, що Папа благословив італійців і німців на війну з демократіями... Чи дух Божий може говорити через того, хто обчернює, кидає брудні наклепи, зневажає свого ближнього? Та ж Божий дух це дух любови та милосердя, що забороняє навіть згадувати про блуди ближнього, коли він їх має, не говорячи вже про обчернення та брехню... Дух Божий і ті, що ним руководяться, будують, закликають людей любити ближнього, виправдують людей, прощають...

3. Сектант немилосердно осуджує католицьку Церкву та її духовенство, закидає їм брак любови до ближнього, брак спочуття для бідних... Чи сліпий він чи злобний? Та ж нема в жадній Церкві стільки шкіл для молоді, стільки захоронок, старечих домів, шпиталів, як у католицькій Церкві! Чи можливо воно було б, коли б Церква не дбала про бідних, сиріт і старців?

ЗВЯЗАНІ РУКИ!

OUR HANDS ARE TIED...

by subscribers of the Redeemer's Voice who delay in sending in their renewals. If we sent only one notice, and if only one person so delayed, we would not mind, but the time and expense incurred in jogging the memories of the forgetful or the neglectful is a drag on our expense sheet. May we ask all who receive a renewal notice this month to help us by replying at once?

Шановні Читачі та Читачки, бачите, що НАШІ РУКИ ЗВЯЗАНІ? Хтож звязав їх? Ті, що читають наш місячник, але НЕ ПЛАТЯТЬ на час своєї передплати! Розвяжіть нам руки, виплачуючи щоскоріше свій довг і, присилаючи щедрий дарунок грошевий на закуп машини!!!

Сміховинки

"Мадам, цілий клопіт з вашим співом полягає на тім," кличе розлючений професор, "що я граю або на білих клявішах або чорних, а ви співаете поміж ними."

Купив сусід у сусіда кавалок поля й заплатив за нього дорого. Як вийшли в поле, то купець кривдував собі, що поле таке вузьке й таке коротке, а коштує цілу сотку.

А продавець відповідає: "Ви кажете вузьке й коротке. Але погадайте ви собі, яке воно глибоке: Копайте, скільки хочете, а кінця не знайдете.

Суддя: Як ви були тут останній раз, я казав вам, що сподіюся вас більше не бачити!

Обвинуваченій: Так, пане суддя. Я казав те поліцаєві, але він не хотів навіть слухати мене і таки привів сюди!

—То ви кинули в позовника фляшкою з пивом?

—Так, але пиво було дуже слабе, півпроцентове.

Вона: Мій коханий, я хотіла б з тобою поговорити про одне дуже важне діло.

Він: Говори, дорогенька, уші маю отворені, тільки кишенею зачинену.

Вона, обурена: Бовван!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1952

THE RESURRECTION OF OUR LORD

By Rev. Paul Maluga, C.Ss.R.

THE Resurrection of Our Lord Jesus Christ is the most solemn feast in the ecclesiastical year. Easter is the solemnity of all solemnities as the Church sings in one of the songs.

The Resurrection of Christ is beyond doubt and in every way the greatest event that ever took place on earth. "Chrystos Voskres—Voistynu Voskres"! Christ is truly risen... this the holy and joyous

Easter message for the entire world and every soul. All who grasp the significance of the feast of Easter cry out exultingly: "Christ is risen from the dead, conquering Death by death, and bestowing life to those in the tomb." Truly this is the day which the Lord has made; let us be glad and rejoice in it." Christ is Risen never to die again; death no longer shall have dominion over Him. He is Risen,—glorious and immortal.

Our Christian Easter was prefigured by the Jewish pasch, for, as the Jews celebrated their pasch in remembrance of their deliverance from the servitude of Egypt, so we celebrate our Easter in memory of our liberation from the slavery of sin and Satan; for at this season Christ accomplished the work of our Redemption. The principal part of the celebration of the Jewish pasch consisted in this, that every family was obliged to kill and eat a lamb. This paschal lamb was a type of our Easter Lamb, Jesus Christ, who was immolated for us on Good Friday. The paschal lamb of the Jews was to be without blemish; Jesus Christ is without a spot or sin. The lamb was to be slaughtered on the cross as a sacrifice for the sins of the world. Not a bone of the paschal lamb was to be broken; not a bone of the crucified Saviour was broken, as was usually done with those who were crucified. The blood of the lamb with which the Israelites sprinkled the doorposts, caused the angel not to enter their houses, but to pass-by, sparing them; so the blood of Christ is the price of our Redemption and our rescue from eternal death. The Jews were to eat the slaughtered lamb; we also receive Christ, the Lamb, immolated on the cross, in Holy Communion.

"Christ is truly risen." This is the song of joy and exultation which the Church in the joy of her heart intones on this festival day, and during the Paschal time repeats again and again. Death and the grave could not retain their prey, Jesus Christ, as He had frequently foretold, rose from the dead on the third day through His own divine power and thus gave to us an invincible proof of His divinity and the veracity of His doctrine. All men will indeed rise out of their graves on the last day, yet not by their own power, but by the omnipotence of God. Not so Jesus Christ. With the same divine power that called back to life the youth of Naim, the daughter of Jairus and Lazarus, he reunited his soul with His own body, which was lying in the grave, and raised it up to life again. Thus, the Resurrection of Christ is the foundation upon which the Christian faith is built. It is the pledge of our future resurrection, as St. Paul beautifully describes in his epistle to the Corinthians: "By a man came death, and by a man the resurrection of the dead. And as in Adam all die, so also in Christ all shall be made alive."

After Resurrection Jesus Christ assumed the same body as before the Resurrection, but it was now in a more glorious state than before, and had the qualities which it did not previously possess. The qualities are:

1) *Brightness.* — A wonderful transformation in the body of Jesus took place on Mount Thabor, as St. Matthew relates: "His face did shine as the sun, and His garments became as white as snow." This transformation of Christ, which upon Thabor was only transient and partial, after His Resurrection became permanent and general; not only His face, but His whole body was diffusing a much brighter and more resplendent sparkling light than the noonday sun.

2) *Impassibility*—i.e. incapability of suffering and dying again. Christ at His Incarnation had assumed a true human body; His body, as that of every other man, was capable of suffering. And in His earthly life He really suffered hunger and thirst, heat and cold, fatigue and other inconveniences, and lastly a most painful death. After His Resurrection He was no longer susceptible of any painful sensation. Before His Resurrection His body was mortal; He could die a natural, a painful death; after the Resurrection it became immortal; as He could no longer suffer, so He could die no more.

3) *Agility*—the body of Christ, being without weight or heaviness, is no longer confined by space and time. No time is needed to go to any place, it could pass in a moment through the immense space of creation and be at any spot it wished.

4) *Subtility*—the body of Christ remained after His Resurrection a true body, but it laid aside all density, so that, like a pure spirit, it could penetrate everywhere and render itself invisible to human eyes. Hence He came forth from the grave without breaking the seal which the Jews had fixed upon it; once He also appeared to His disciples, the doors being shut, and disappeared suddenly after every apparition.

All these qualities of the glorified body of Christ, only in a lesser degree, the bodies of the just will possess when they rise from the dead. This should be a powerful incentive for us to hold our body and its senses in honor, and to employ them for the service of God.

Jesus retained in His glorified body the marks of His sufferings, namely in His hands, feet, and side in order: 1) to give us an invincible proof of his Resurrection. If He had appeared with the marks of His wounds, persons might have been led to believe that it was only His spirit clothed in an apparent body. But showing Himself with the marks of His wounds, no one could doubt that He was truly risen.

(2) for a sign of His victory over death and hell. The glorious wounds of His body are so many tokens of mankind redeemed, of heaven reopened, and hell conquered, as the scars and wounds received in battle are signs of undaunted courage and the hero's proudest decoration.

(3) in order to move His heavenly Father to mercy towards us. If God at the sight of the many colored rainbow remembers the promise which He made to men, that the waters of a flood should never again destroy all flesh; how much more will He restrain His wrath when He sees His beloved Son adorned with the precious wounds which He received for our Redemption. We must not therefore, lose courage on account of our sins; the marks of the wounds of Christ cry louder for mercy than our sins for vengeance.

(4) in order to show them on the day of judgment for the consolation of the just and the terror of the wicked. At the sight of the five wounds of Jesus, the just will experience an unspeakable consolation, for these wounds represent to them the boundless love of the heavenly Father, who gave His only begotten Son for their Redemption, and equally the great love of Jesus, who shed the last drop of His blood for them. They will also bring to their mind all the graces which they

Easter message for the entire world and every soul. All who grasp the significance of the feast of Easter cry out exultingly: "Christ is risen from the dead, conquering Death by death, and bestowing life to those in the tomb." Truly this is the day which the Lord has made; let us be glad and rejoice in it." Christ is Risen never to die again; death no longer shall have dominion over Him. He is Risen,—glorious and immortal.

Our Christian Easter was prefigured by the Jewish pasch, for, as the Jews celebrated their pasch in remembrance of their deliverance from the servitude of Egypt, so we celebrate our Easter in memory of our liberation from the slavery of sin and Satan; for at this season Christ accomplished the work of our Redemption. The principal part of the celebration of the Jewish pasch consisted in this, that every family was obliged to kill and eat a lamb. This paschal lamb was a type of our Easter Lamb, Jesus Christ, who was immolated for us on Good Friday. The paschal lamb of the Jews was to be without blemish; Jesus Christ is without a spot or sin. The lamb was to be slaughtered on the cross as a sacrifice for the sins of the world. Not a bone of the paschal lamb was to be broken; not a bone of the crucified Saviour was broken, as was usually done with those who were crucified. The blood of the lamb with which the Israelites sprinkled the doorposts, caused the angel not to enter their houses, but to pass-by, sparing them; so the blood of Christ is the price of our Redemption and our rescue from eternal death. The Jews were to eat the slaughtered lamb; we also receive Christ, the Lamb, immolated on the cross, in Holy Communion.

"Christ is truly risen." This is the song of joy and exultation which the Church in the joy of her heart intones on this festival day, and during the Paschal time repeats again and again. Death and the grave could not retain their prey, Jesus Christ, as He had frequently foretold, rose from the dead on the third day through His own divine power and thus gave to us an invincible proof of His divinity and the veracity of His doctrine. All men will indeed rise out of their graves on the last day, yet not by their own power, but by the omnipotence of God. Not so Jesus Christ. With the same divine power that called back to life the youth of Naim, the daughter of Jairus and Lazarus, he reunited his soul with His own body, which was lying in the grave, and raised it up to life again. Thus, the Resurrection of Christ is the foundation upon which the Christian faith is built. It is the pledge of our future resurrection, as St. Paul beautifully describes in his epistle to the Corinthians: "By a man came death, and by a man the resurrection of the dead. And as in Adam all die, so also in Christ all shall be made alive."

After Resurrection Jesus Christ assumed the same body as before the Resurrection, but it was now in a more glorious state than before, and had the qualities which it did not previously possess. The qualities are:

1) *Brightness.* — A wonderful transformation in the body of Jesus took place on Mount Thabor, as St. Matthew relates: "His face did shine as the sun, and His garments became as white as snow." This transformation of Christ, which upon Thabor was only transient and partial, after His Resurrection became permanent and general; not only His face, but His whole body was diffusing a much brighter and more resplendent sparkling light than the noonday sun.

2) *Impassibility*—i.e. incapability of suffering and dying again. Christ at His Incarnation had assumed a true human body; His body, as that of every other man, was capable of suffering. And in His earthly life He really suffered hunger and thirst, heat and cold, fatigue and other inconveniences, and lastly a most painful death. After His Resurrection He was no longer susceptible of any painful sensation. Before His Resurrection His body was mortal; He could die a natural, a painful death; after the Resurrection it became immortal; as He could no longer suffer, so He could die no more.

3) *Agility*—the body of Christ, being without weight or heaviness, is no longer confined by space and time. No time is needed to go to any place, it could pass in a moment through the immense space of creation and be at any spot it wished.

4) *Subtility*—the body of Christ remained after His Resurrection a true body, but it laid aside all density, so that, like a pure spirit, it could penetrate everywhere and render itself invisible to human eyes. Hence He came forth from the grave without breaking the seal which the Jews had fixed upon it; once He also appeared to His disciples, the doors being shut, and disappeared suddenly after every apparition.

All these qualities of the glorified body of Christ, only in a lesser degree, the bodies of the just will possess when they rise from the dead. This should be a powerful incentive for us to hold our body and its senses in honor, and to employ them for the service of God.

Jesus retained in His glorified body the marks of His sufferings, namely in His hands, feet, and side in order: 1) to give us an invincible proof of his Resurrection. If He had appeared with the marks of His wounds, persons might have been led to believe that it was only His spirit clothed in an apparent body. But showing Himself with the marks of His wounds, no one could doubt that He was truly risen.

(2) for a sign of His victory over death and hell. The glorious wounds of His body are so many tokens of mankind redeemed, of heaven reopened, and hell conquered, as the scars and wounds received in battle are signs of undaunted courage and the hero's proudest decoration.

(3) in order to move His heavenly Father to mercy towards us. If God at the sight of the many colored rainbow remembers the promise which He made to men, that the waters of a flood should never again destroy all flesh; how much more will He restrain His wrath when He sees His beloved Son adorned with the precious wounds which He received for our Redemption. We must not therefore, lose courage on account of our sins; the marks of the wounds of Christ cry louder for mercy than our sins for vengeance.

(4) in order to show them on the day of judgment for the consolation of the just and the terror of the wicked. At the sight of the five wounds of Jesus, the just will experience an unspeakable consolation, for these wounds represent to them the boundless love of the heavenly Father, who gave His only begotten Son for their Redemption, and equally the great love of Jesus, who shed the last drop of His blood for them. They will also bring to their mind all the graces which they

received for their salvation and zealously made use of, the victories which they gained over the world, the flesh and the devil, the virtues which they practiced, and the sufferings which they endured with patience. They will behold in the marks of the Holy wounds of Christ the pledge of salvation; therefore at the sight of them their hearts will be full of consolation and joy. But the reprobate will be seized with terror and consternation, for they will be constrained to say they abused all the graces which Christ merited for them by His passion and death, and that by their vices and sins they have crucified His anew.

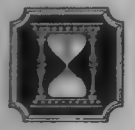

SHE KNOWS HOW TO REWARD...

In one of our missions, after the sermon on the Blessed Virgin Mary, which it is always customary in our Congregation to preach, a very old man came to make his confession to one of the Fathers. Filled with consolation he said: "Father, our Blessed Lady has granted me a grace." "What grace has she granted you?" the confessor asked. "You must know, Father," he replied, "that for five-and-thirty years I have made sacriligious confessions for there is a sin which I was ashamed to confess and yet I have passed through many dangers, have many times been at the point of death, and had I then died, I should certainly have been lost; but now our Blessed Lady has touched my heart with grace to tell it." This he said weeping, and shedding so many tears, that he quite excited compassion.

The Father, after hearing his confession, asked him what devotion he practised. He replied that on Wednesdays he had never failed to abstain from milk-diet in honor of Mary, and that on this account the Blessed Virgin had shown him mercy.

At the same time he gave Father leave to publish the fact.

MARY SAVED A DESPONDENT BOY

In Braganza there was a young man, who, after giving up the confraternity, abandoned himself to so many crimes that one day, in despair, he went to drown himself in a river; but before doing so, he addressed our Beloved Lady, saying: "O Mary, I once served thee in the confraternity; help me." The most Blessed Virgin appeared to him and said: "Yes, and now what art thou going to do? Dost thou wish to lose thyself both in soul and body? Go, confess thy sins, and rejoin the confraternity."

The young man, encouraged hereby, thanked the Blessed Virgin, and changed his life.

Muscovians and Poles Combat the Union in Ukraine

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R

CARDINAL ISIDOR left the Kievan Metropolis in 1441 because of the ill-feelings towards the Union on the part of the Muscovian prince Basil, the Polish bishop of Vilna, Matthew and other prominent Poles. Isidor went abroad. Here he met the young Polish king Wladislaw III Yagelowish (1434-44). At Cardinal's request the king grantel many privileges to the Ukrainian Catholic clergy, declared both the Greek and the Latin Rites equal and ordered the restitution of all properties of which the Ukrainian Church had been robbed.

2. In 1448 Cardinal Isidor while working in Italy for the Holy cause of the reunion met the Pope in Sienna. At the close of 1448 he left for Constantinople to suppress the anti-Catholic propaganda of of Ephesus. In 1452, due to his efforts the act of the union was read and ratified in St. Sophia at Constantinople. On this occasion the emperor and the Greek clergy were present.

3. The Muscovite prince Basil convoked a synod in which the new Metropolitan was condemned and excommunicated. Then an effort was made to create ill-feeling against him amongst the Ukrainians although all our Bishops and even all the Orthodox bishops of the metropolis, except Russian, recognized Isidor as their lawful superior.

In the meantime, Moscow made up her mind to break with the Patriarch and to get rid of the Catholic Metropolitan Isidor. Prince Basil appointed Jonas as Patriarch of Moscow against the will of the Patriarch. Thus the Muscovite Church fell into schism with Constantinople and became revolutionary independent.

The secession of the Muscovite Church from all the rest of the Kievan Metropolis would have helped the spreading of the union in Ukraine, Bielorus and Lithuania had not the Polish King Casimir IV Yagelewich under the inspiration of Matthew, Polish bishop of Vilna, refused to recognize Isidor. In 1451 this king permitted the Muscovite Jonas to take over the government of the Kievan metropolis and ordered clergy and people to obey him. In fact, a synod called by Casimir deposed Isidor in 1449-50.

Thus, to the consternation of the Catholic World, the Polish king and clergy opposed Catholicism among the Ukrainians. "Why?" One may rightly ask, since Poland at that time had already broken with the anti-pope Felix V and made peace with the lawful Pope. The only reason for such an attitude would seem to be nationalistic expansion of Poland. If Ukraine and Bielorus became Catholic by the efforts of their own hierarchy, church organization and Rite, which were recognized by the Council of Florence and the Pope, there seemed to be no hope for the Polish nationalists to polonize them through the Latin Rite. Therefore, such a union was not

desired by the Polish expansionists, both laymen and clergy.

The Synod of 1449-50 which deposed Isidor provoked a strong reaction in Rome. The Pope condemned the Polish action and did not approve the deposition of Isidor. The Polish king and clergy however, were undisturbed. They went ahead despite the harm to the Church's interests. After the synod which deposed Isidor, Casimir IV, the king, met Jonas and officially designated him the Metropolitan of Kiev at the same time forcing our Bishops and people to submit to him.

A few months after Isidor's deposition, King Casimir wrote a letter to St. John Capistran, a well-known Latin missionary, inviting him to come to Poland and labor for the conversion of the Ukrainians, for as he said in his letter, the Ukrainians hold firmly their Greek Rite. At the same time the Polish Cardinal Olesnicki wrote to the Pope asking him to influence John Capistran to undertake the conversion of the Ukrainians to the Latin Rite.

Neither the Pope nor John Capistran thought of converting the Ukrainians to the Latin Rite. The Polish historian Lewicki proves this by complaining that the Apostolic See did not understand the importance of latinizing Ukraine!

The Pope, informed about the Polish artifice, instead of consenting to the Polish nationalistic suggestions issued a canonical indictment on Bishop Matthew for opposing the union. The whole affair would have been very serious for Matthew had not Cardinal Olesnicki taken the whole matter into his skillful hands and defended his compatriot by tricky deception.

In 1451 Cardinal Olesnicki wrote a letter to Pope Nicholas V to justify the bishop Matthew who advised King Casimir IV to convoke a synod, which deposed the Cardinal Isidor from his office. Olesnicki's letter is a compilation of lies and hypocracy. He defends Matthew by accusing our Cardinal and princes for the unsuccess of the Union in the Kievan metropolis. Furthermore Olesnicki declares that Isidor had been deposed with the consent of the Constantinopolitan Patriarch. At the same time he concealed that Jonas was a schismatic.

The history, however testifies that our bishops and two princes who ruled Ukraine and Bielorus at that time, Olelko Volodymyrowych of Kiev, and George Lingvinowych of Bielorus, for a long time remained faithful to Isidor after his uncanonical deposition. The Patriarch of Constantinople recognized Isidor, and not Jonas to whom he denied jurisdiction even in Moscow, because Jonas was designated against the will of the Patriarch by the Muscovian prince Basil Basilovich in 1448. Since Muscovia refused to follow the example of Constantinople in joining the Catholic Church by accepting the decisions of the council of Florence, the Patriarch broke with Moscow and the Muscovian Church became schismatic, i.e., broke away from Constantinople.

After the voluntary resignation of the Cardinal Isidor from his office as metropolitan of Kiev and the whole Rus, Pope Pius II in 1458 appointed a new Metropolitan, Gregory II, for Ukraine and Lithuania. He was consecrated by the Catholic Patriarch of Constantinople, Mammas. Gregory II was a Bulgarian and disciple of Isidor. The new Metropolitan was immediately recognized by all bishops of Ukraine, Bielorus and Lithuania, except Euthemius, bishop of Cheryhiv.

Metropolitan Gregory II (1458-1478) took over the government of our Church which he ruled despite all the manifold intrigues of the Poles and Muscovite Metropolitans. The latter had been established in their high offices by the Muscovian princes now in schism with the Catholic Patriarch of Costantinople.

In 1458 Pope Pius II (1458-1464) having lost all hope of attracting the Russians to the Catholic Church, divided the large Kievan Metropolis into Muscovite and Kievan. Gregory was installed as Metropolitan for Ukraine, Lithuania and Bielorus, having a special jurisdiction over Russia as "in partibus infidelium".

This was the final division of the glorious Kievan metropolis which once embraced Ukraine, Russia, Lithuania and Bielorus.

King Casimir IV and the Polish clergy had no courage to oppose the Papal decision on account of their conduct towards Isidor which had provoked a great scandal in the whole Catholic world.

Jonas, Muscovite Metropolitan, protested against the secession of the Metropolis and the new Metropolitan Gregory II. He went so far as to send his envoys to Gregory's metropolis to spread schismatic propaganda against the reunion with Rome and to antagonize Metropolitan Gregory.

Their efforts, however, failed. All Ukrainian Bishops recognized Gregory except Euthemius, Bishop of Chernyhiv, who left his bishopric and went to Moscow.

In 1461 the Muscovite prince Basil intituted another Metropoolitan, Theodosius, without the approval of Constantinople. The new Metropolitan renounced the title of Kievan Metropolitan, accepting merely the title of the Metropolitan of Muscow.

Thus originated two metropolises, —The Ukrainian Catholic in Kiev and the Russian Orthodox in Moscow.

VII. Metropolitan Gregory II and Misael Pstrucki.

1. Gregory II was the Catholic Metropolitan of Ukraine, Bielorus and Lithuania, his seat being in Novhorodok or in Vilna. He had Galicia under his jurisdiction (1458 1478).

Although Ukraine was Catholic the Poles continued to latinize our people in Galicia under the guidance of Cardinal Olesnicki. This prelate tried to push forward "his own union" against the union proclaimed at Florence.

This latinizing campaign of the Polish king and clergy provoked a real hatred among the Ukrainian people in Galicia (Western Ukraine). First it was directed against the Poles and then against the latinizing and polonizing Catholicism.

With the new Metropolitan Gregory II the situation in Galicia grew a little better although not satisfactory, for Galicia belonged to the Polish crown. The Polish elements, however were determined that the new Metropolitan of Kiev should not compromise their latinizing scheme.

2. Metropolitan Gregory was succeeded by a new Metropolitan Misael Pstrucki (1474-1480), elected by our bishops in spite of the opposition of the Polish clergy. Misael continued his friendly relations with Pope Sixtus IV and was confirmed by him in his office.

Our bishops sent a letter to the Pope, complaining about the persecution of our Rite and people by the Poles who tried to persuade the Vicar of Christ that our Metro-

politan and bishops were not true Catholics.

The Bernardine monks, brought to Poland with the express purpose of accelerating the Polish union among our people, did not react favorably to Polish dreams for they supported the theory of the unity of faith and the equality of rites in regard to the Catholic Ukrainians. The Poles dissatisfied with them and accused them at Rome saying "They do not try to convert the Ukrainians".

The Pope issued a bull in defence of our Church, forbidding the Poles to "convert" the Ukrainian people to the Latin Rite.

Misael sent an envoy to Pope Sixtus IV in 476 asking the Holy Father to extend to the Metropolitanate the Jubilee which had been celebrated in Western Europe the previous year.

This Misael ruled our Church until his death in 1480.

The two next occupants of the Kievan seat, Simeon (1481-1488) and his successor Jonas (1488-1494), were probably advocates for reunion since nothing is known about their hostile attitude towards the Holy See. It is likely also that their successor Metropolitan Macarius who held Office but a short time (1495-1497) favored reunion.

He was elected and consecrated Metropolitan by our Bishops without a previous understanding with the Patriarch of Constantinople.

Macarius died in 1497, killed by Tartars during his journey to Kiev.

IX. Metropolitan Joseph Bolharinovich and Collapse of Union with Rome.

Joseph was elected Metropolitan in 1498 and ruled our Church until 1501. Joseph was enthusiastic about the union of all Eastern Churches with Rome. He sent a delegate to Constantinople to Patriarch Niphon to inquire about his attitude towards the reunion of the Churches. Niphon, although he was under the Turkish occupation, for Constantinople fell into the Mohammedan hands in 1453, advised our Metropolitan to follow out the decrees of the Council of Florence and to observe strictly the Eastern Rite with the Catholic faith.

At the same time Niphon expressed his sorrow that under the occupation of the Turks it was impossible for the Greeks to remain faithful to the Pope for the new occupants of Constantinople regarded the Vicar of Christ as their bitterest enemy and forbade any relation with him.

The religious situation in the Kievan Metropolis changed a little after the death of King Casimir, the Great Latinizer of our church. and people to the Latin Rite.

Joseph Bolharinevich's election was confirmed by Pope Alexander VI in spite of all the efforts of some Poles who tried to calumniate him at Rome, questioning his Catholicity.

In 1501 Pope Alexander VI issued a bull to the Polish hierarchy forbidding the rebaptizing of the Orthodox who became converted to the Catholic Church.

Metropolitan Joseph died in 1501. His death sealed the reunion with Rome effected by the Council of Florence in 1439. It lasted sixty years in Ukraine.

After Joseph's death the situation grew dark for the Ukrainian Church.

Prince Alexander, later King of Poland, with Papal dispensation married the daughter of the Muscovite prince Ivan III, (1462-1505) Helen.

Before leaving Moscow for Vilna, Helen, being a strong Orthodox promised her father that she would remain a steadfast adherent of the Orthodox faith. Alexander on his part, breaking his promise made to the Pope to convert his bride, solemnly promised to give his wife full freedom in the exercise of her Orthodoxy.

Helen, now free, brought with her from Moscow some fanatic Russian priests who, under her protection, set at work to propagandize against the union.

Pope Alexander VI realizing the menace which Helen's presence constituted for our Church, wrote to Prince Alexander requesting him to convert his wife or, if her conversion proved impossible, to separate from her.

The Pope's intervention to save the union was unsuccessful, for when Metropolitan Joseph I was dying, Jonas, a fanatic Muscovite and one of Helen's priests, through her influence was appointed Metropolitan of the Kievan Metropolis.

Jonas (1501-1507) caused the rupture between our church and Rome. He exercised a strong influence over the people, representing the Pope as the greatest enemy of the East.

Jonas was succeeded by Joseph II Sultan (1507-1520) who received a blessing from the Constantinopolitan Patriarch who was already in disunion with Rome.

Joseph II Sultan was an energetic Metropolitan who introduced many salutary reforms into our church. He condemned simony and forbade clerics to leave their diocese and pass to another, or to celebrate Mass without a Bishop's certificate. He imposed upon the priests to stand with the Bishop's in the controversies with the nobles, etc.

We do not know anything about the Catholicism of Metropolitan Joseph II Sultan, although his salutary reforms of the Church show at least that he was under the influence of Catholic Canon law,, if he was not Catholic himself.

The new Metropolitan, lacking, support from the Polish king Sigismond I (1506-48) called upon his nobles to help him in carrying out the reform of our church. In consequence he held many synods composed of clergy and laity. This new element was on the one hand useful, for it helped our hierarchy; on the other hand it was harmful, for the laity began to usurp too many rights in the Church's affairs. The nobles and the laity later organized into powerful Brotherhoods pretended to rule the Church, the Metropolitan, Bishops and parish Priests.

The discords among our nobles and laity, gave the Polish king and his court a free hand to sell out the ecclesiastical dignities and offices of our church to those who offered more money. This of course caused the downfall of our church.

The clergy became ignorant and simony was prevalent among the higher hierarchy. The clergy lost completely the respect of the people and became object of contempt, especially for the young people and the nobles who began to pass over to the Latin Rite, especially those who attended the Jesuits' schools. Among the more notable families who left our church and became Poles were the following: Slucki, Zaslavski, Wyshnevecy, Sangushko, Chortoryjski, Ruzynsky, Masalsky, Horsky, Lukowsky, Kishka, Chodkiewich, Sapieha, Obushkewich and many others.

These converts were led to the Latin Rite partly by Polish oppression and the threat of being excluded from public affairs and offices; partly also by the Jesuits' polonizing propaganda.

Joseph III (1522-1534) succeeded the Metropolitan Joseph II Sultan.

Joseph III was succeeded by Macarius (1534-1555). During his government of our Church the bishopric of Halych was restored and transferred to Lviv in 1539.

Macarius was succeeded by Sylvester (1555-68) and Sylvester by Jonas and Jonas by Ellias Kucha, under whom our Church reached the most humiliating decadence (1576-1579).

Ellias was followed by Onesifore Divochka (1579-1589) to whom our nobles from Galicia wrote a letter in 1588, exhorting him to guard the Church for our churches were being robbed, our temples changed into Latin sanctuaries and our monks living a completely mundane life.

There was neither hope nor expectation of a better future... The Constantinopolitan Patriarch lost practically all control over our church, being himself under the heathens' yoke. The Polish kings were either indifferent in regard to the religious affairs of our Church or hostile.

The Polish hierarchy, with the aid of the well-trained Jesuits, was on its march to conquer our nobles and turn them into Latins and finally Poles.

Happily for our Church our leaders, finding no other remedy, turned towards Rome. This salutary movement induced our Ukrainian-born Russian philosopher, Volodymyr Soloviov to write: "The centre of Christianity must be at Rome, for in no other but the Bishop of Rome can we recognize the center of the Universal Church."

Thus we enter into the period of the Berest Litovskyj Union.

A surgeon, an engineer and a politician were arguing over whose profession was the oldest.

Surgeon—Eve was made from Adam's rib, and that was a surgical operation.

Engineer—Maybe, but prior to that order was created out of chaos, and that was an engineering job.

Politician—But somebody created the chaos.

First Old Maid: "What kind of time did you have in New York?"
Second Old Maid: "Eastern Standard time."

"How can I get back on my feet in a hurry?"
"Just skip a car payment."

In the Soviet Union there is always joy... Take for example the day of distribution of food. There is a general joy for those who were lucky to get a piece of black bread... The same joy is when a train of clothes arrives to a village or town... The same joy when some Soviet minister dies... So there is always joy among the Soviet slaves...

INSTITUTION OF THE EUCHARIST

By Monsignor De Segur

ON the evening of Holy Thursday our Lord Jesus Christ first entered upon His Passion, by His institution of the divine Eucharist. He was in a large room in the town of Jerusalem, and there He celebrated the Last Supper with with His twelve apostles. In order to set us an example of obedience, Jesus, with His disciples, fulfilled in all things the religious laws of Moses. Although the God of Moses, He obeyed in deep humility, thus taking from us all excuse for negligence in the performance of our religious duties. When He had eaten of the paschal lamb, He rose, took a basin filled with water, and having girded Himself with a towel, He knelt humbly before each of His apostles, and washed their feet before He instituted the Blessed Sacrament. By this He desired to give us many lessons; He wished to teach us with what perfect purity of conscience we should approach the holy table; with what charity we should render one to another every possible service; and how even superiors should, for the love of God, abase themselves before their inferiors, and should be full of condescension, treating all men as their brethren. When the Lord had risen, He sat down again at the table, surrounded by His disciples. He took bread, and blessing it, He lifted His eyes to heaven, and said to His apostles, *"Take and eat, for this is My Body;"* then He took a chalice, filled it with wine, blessed it in like manner, and gave to His disciples, saying, *"Take and drink, for this is My Blood, the Blood of the new and eternal testament which shall be shed for you, to the remission of sins."* And He added, "And you, *as often as ye do these things, ye shall do them in remembrance of Me."*

By these all-powerful words, the Son of God, Creator of the world, changed the bread into His Body, and the wine into His Blood, and gave to His priests the power and the command to do what He had done, and thus to *consecrate* the Most Holy Eucharist. And *this* is what they do, day after day, at the altar, during the sacrifice of the Mass. By the power of God imparted by them ,they change the bread and wine into the true Body and true Blood of Jesus Christ; so that in their hands, upon the altar, there remains only the simple *appearance* of bread and wine, concealing from our sight Jesus Christ

Himself, there living and there present in *all* the fulness of the divine mysteries, and in the majesty of His eternal glory.

How can this be? This is the secret of God, as impenetrable to angels as to men. We only know that thus it truly is, and this knowledge is all-sufficient for us. We believe the Word of God, and such faith is the highest exercise of reason. The Eucharist is the mystery of faith. "Blessed are they that have not seen, and have believed."

MARY SAVED HIS FAITH

In the kingdom of Valencia a great sinner resolved to become a Mohammedan, hoping thereby to escape from the arm of justice.

On his way to the ship's landing where he meant to set sail, he entered a church in which the Jesuit Jerome Lopez was preaching on the Mercy of God. Touched by the sermon, the poor sinner went to confession to the missionary. When asked if he had practiced any special devotion to which this great grace might be attributed he replied: "I simply prayed to Mary every day not to abadon me."

In a certain hospital the same Father met a sinner who had not gone to confession for fifty-five years. He had, however, practiced this little devotion: whenever he passed her picture he greeted the Mother of God and asked her for a happy end. He then related: one day while fighting with my dagger broke. I turned to Mary and cried out: "Alas, alas, now I shall be killed and eternally lost; Mother of sinners, help me." Scarcely had he said this when he found himself in safety. The poor sinner made a general confession and died full of confidence.

A customer approached Lapidus' pushcart and asked the price of herring. "Today," smiled the merchant, "I'm having a special on herrings. Six cents each."

"Six cents!" protested the customer. "Why, down the street is a man who's selling herring for a nickle. And it's the same herring."

"I know, I know," said Lapidus proudly. "But I'm wrapping mine in later editions!"

An old cowboy went to the city and registered at a hotel for the first time in his life. The clerk asked him if he would like a room with running water.

"Heck no!" the cowboy yelled. "What do you think I am, a trout?"

Money doesn't talk these days. It goes without saying.

The World Needs YOU and YOU!

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R

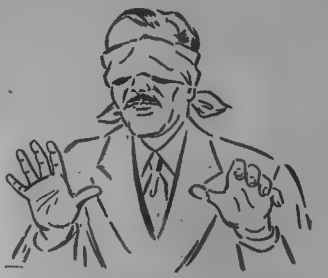

THE WORLD of today is going from bad to worst. The un-Christian currents and false ideologies about man, his destiny here below and his fate hereafter have perverted the mentality of the modern generation. Pope Pius XII in his encyclical "Heralds of the Gospel" of June 2, will issue in its salvation by Christ or in its dire destruction. The preachers of the Gospel are using their talents and energy to extend the Kingdom of Christ, but there are other preachers, who since they profess materialism and reject all hope of eternal happiness, are trying to drag men down to an abject condition."

A baneful indifferentism in the religious field, a fanatic militarism in the international scene, a sad decay of the feeling of the brotherhood of all humanity created by God are the mistaken steps of the present day human race. For too long time the world has sought only material strength and economical prosperity. Its leaders have never known or at least have repudiated the heavenly teachings of Christ and His Church. They were trying with their tricky ways and dishonest means to build up a house without God despising the most elementary principles of morality and honesty which are the only solid foundation for peace-loving democracy and a happy life and concord among all the nations redeemed by Jesus Christ.

Seduced by false principles and erroneous maxims the worldlings confound freedom with license, pleasures with sexualism, morality with a futile appearance of mundane honesty. They do not know how to reconcile reason with faith, freedom with law, progress with tradition, the individual with society, the love of one's country with the love for the whole humanity.

The world of today needs something more than cars, televisions, planes, atom bombs, to achieve that peace and happiness to which all the nations aspire... The world needs Christ and His Gospel. Disillusioned men and women see clearly that they need Christ. Maybe they do not turn to *you* and *you* with an express petition, but their daily unhappiness and weariness among all their comforts, pleasures and foolishness cry to you: "Teach me Christ, because I feel unhappy!" There is not enough darkness in the world to put out the light of one candle.

The great harvest for the followers of Christ is ripe the world over, but unfortunately the laborers are few, very often in number or at least in will and in ef-

forts to help out their fellow men to reach Christ and to secure their earthly and heavenly happiness. There aren't enough Christophers to carry Christ to the weary humanity throughout the world.

Along a road in Northern China a Maryknoll missioner came upon an old woman huddled by the wayside, cold and hungry. As he was helping her as best he could, she whispered feebly: "Why do you bother about me? Nobody else cares."

"God made you and God made me," the priest replied. "He said to go out over the world and help everyone who is in need."

The woman was deeply touched. "What a beautiful religion! where did it come from... who started it?"

Gently the missioner told her about God so loving the world that he sent Jesus Christ, His own Son, down to earth to bring salvation to all mankind; told her of Christ's command that people love one another as He loved them.

"Your Christ—He cannot be long dead?" the woman asked when he had finished. And when the priest replied that He has died nearly two thousand years ago, she exlaimed:

"You mean to say it is two thousand years since Christ commanded His followers to spread over the earth this beautiful idea of His love for mankind! Why, where have you Christians been all this time? Why haven't you done what Christ said?"

"Go ye into the whole world, and preach the gospel to every creature." (Mark 16:15)

Why is it so? Because in spite of our Catholicism our hearts and minds are far from being Catholic. They are parochial, they are petty, they are lifeless in the field of the lay apostolate. Our love for God is slumbering within our hearts, since we do not love Him as we should. We do not manifest our love for Him, for we do not lead our neighbor to Him.

Hatreds, wars, suspicions, bloodsheds will disappear from the face of this earth, when the world will become one under the banner of the cross. The world will be one when the hearts of the nations are one in Christ.

Of course, it's the primary task of the priest to bring Christ and His teaching to the erring humanity, because the priest is the key to uniting men's hearts in a great family of God. This, however, does not excuse all Christians especially in these days of being missioners of Christ. *Every Christopher—man or woman— that helps his fellow men to approach Christ or His Church to return on the right path of God's law, to understand better the impoortance of a Christian living is an apostle, is a missioner.*

If you and you and you and other millions like you throughout the world that read these lines were always clearly conscious of your everpresent duty to be a missioner of Christ, the world of today would be stupendous. The common goal of all modern Christophers must be this that all men of this world may become one in Christ. If they are possessed by a spiritual hunger to see all individuals, all families, all nations, all communities over the world bound together by Christ's bonds, they will never rest, they will not fear the hardships in order to bring that unity of mankind under Christ outside of whom there is not and there cannot be salvation from the approaching atom bomb war that is seriously menacing the very existence of the humans on this earth.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Are not all religious denominations branches of the true Church of Christ?

There is no foundation for this assertion in the Bible; Christ established His own Church over nineteen hundred years ago, and the various denominations have established their churches only within the last few hundred years, and are daily increasing in number. All heresies and sects are condemned in the New Testament, (Gal. v. 20, 21, and also Titus iii, 10). Sects are continually producing sects, and each receding from the parent stock as not having all truth in it. The Church of Christ is like unto a kingdom having its ruler, laws, and constitution, but the various sects and denominations differ from one another as the kingdom of England differs from that of the United States. There were no parties holding false doctrines tolerated in the Apostolic Church. The Holy Spirit cannot be the author of contradictory doctrines held by the several denominations, consequently Christ cannot be their author.

Q. Why do Catholics not eat meat on Fridays?

Christ predicted, when He would be taken away from His disciples they would fast. (Matt. ix. 15). "But the days will come when the bridegroom shall be taken away from them, and they shall fast." So Friday, being the day on which He died, it is most suitable that His followers should mortify themselves by abstaining from the most nutritious food. Since He suffered death for our sins on a Friday, we should mortify the flesh for them also on that day. It is a custom dated back to the earliest days of the world, that on the anniversary of the father's death children fasted; nothing is more agreeable to affection and love of departed friends than such a remembrance.

Q. Why do priests not marry?

Because the Holy Scriptures counsel celibacy. Priests want to be free to take greater care of the spiritual interests of their people, and to attend to the sick and dying, often of contagious diseases, etc.... St. Paul says, "a man who hath a wife is divided" (1 Cor. vii, 33). "For I would that all men were as myself, but every one hath his proper gift from God, one after this manner, and another after that." "But I say to the unmarried and to the widows, it is good for them if they so continue even as I" (Cor. vii. 7. 8). "But I would have you to be without solicitude, he that is without a wife is solicitous for the things of the Lord, how he may please God. But he that is with a wife is solicitous for the things of the world, how he may please his

wife; and he is divided" (Cor. vii. 32, 33).

Q. Why are priests called Fathers?

Because they were so named in the Apostolic times, "For if you have ten thousands instructors in Christ, yet not many fathers, For in Christ Jesus by the Gospel I have begotten you." (Cor. iv. 15). "Men, brethren, and fathers, hear ye the account which I now give unto you." (Acts xxii. 1).

Q. Why are lighted candles used on the altar during Mass?

Light signifies joy, hope, and sacrifice. Lamps were lit by order of God Himself, and kept burning in the Temple, (2 Parl. iv. 20). It was the custom in the East to light torches or candles to honour great personages on their visits.

The torchlight processions of modern times are also in this spirit. The candles on the altar signify the light of faith and hope, they also remind us of the darkness which overspread the earth for three hours at the death of Christ, when lights were required. They remind us again of the sacrifice of the Mass offered up in the Catacombs under the earth, when the early Christians dared not worship in the light of the sun. Lights are very beautiful ornaments, and are employed to adorn the altar of God together with flowers, "natures' offering."

Q. Why is incense used in the Church?

Incense was offered to God from the very beginning of worship, "and burnt upon the altar as the Lord had commanded Moses" (Exodus xl. 25). There was an especial altar of incense in the old Law. St. John saw insence offered in heaven, "and the smoke of the insence of the prayers of the saints ascended up before God from the hand of the angel" (Apoc. viii. 4). The burning incense was offered as a sacrifice of sweet odour, and was used in the Catholic Church in the earliest ages. It was taken from the vision of St. John.

To offer incense to idols was always an act of idolatry. To offer incense to God was always that of worship. Incense is offered to the Blessed Sacrament as an act of worship. David asked that his prayer might ascend to God as incense. "Let my prayer be directed as incense in thy sight, etc." (Ps. cxl. 2).

Q. Why should Adam's posterity be held responsible for Original Sin?

Because he—and not Eve— represented the entire human race in that one act. Had Adam committed many other sins after that, we would not have been held responsible. He was the sole possessor, at that time, of human nature which was to be passed on, by generations, to every human being who would live until the end of the world. God regarded Adam's sin, therefore, as a sin of human nature, which you and I and everyone else inherited, a nature tainted at its source.

Evidently God has made known to Adam that he would act in a representative capacity either in his obedience or his disobedience in relation to that one order. Original sin, therefore, is not something that Adam committed. He committed an "Actual" sin; but we inherited the consequences of it. God did no injustice to us because we were not entitled to the preternatural

gifts which God gave to our first parents, whose transmission to their posterity would be conditioned on their fidelity to God by declining to eat of the fruit grown on the "Tree of Knowledge of Good and Evil."

Q. How is it that a good and just God allows the wicked to prosper in the world, while the good are afflicted with every misery?

As a matter of fact prosperity is by no means the special prerogative of the wicked, and misery the universal lot of the good. Many good souls are gifted by God with health, wealth, social position, and other blessings, while the wicked frequently receive their punishment in this life in the form of remorse, poverty, disease, disgrace, imprisonment, and death.

We must also not forget that in the midst of great adversity the virtuous poor frequently possess a happy home, true friends, the consolations of religion, and the joy of a good conscience, which more than compensate for their lack of worldly goods.

Granted, however, that in many an instance the wicked prosper and the good are afflicted. That does not prove God unjust or evil, but proves rather the existence of an after life, where an infinitely just God will right all the injustice of this. This life is a time of trial, during which man must prove himself worthy of eternal happiness. The reward comes only after our work is done—at the hour of death. The sufferings, therefore, of the good in this life ought to be regarded as part of the punishment due to their sins and as a chance of merit, while the prosperity of the wicked ought to be looked upon as the reward here for the good they have wrought. "Woe to you that are rich, for you have your consolation" (Luke vi. 24). "For I reckon that the sufferings of this time are not worthy to be compared with the glory to come" (Rom. viii. 18).

Q. How are miracles possible when the laws of nature are fixed and unchangeable? Is not a miracle a violation of the laws of nature?

It is indeed true that nature works according to fixed laws; but these laws are not, like the truths of mathematics, intrinsically and absolutely necessary. Experience tells us that, as a rule, they are unchanging, but neither reason nor experience asserts that the omnipotent, free God, cannot intervene at will to prevent their operation. God in creating the world did not subject Himself to the laws of His creation. A miracle, however, does not destroy any law or even suspend its working, but merely in a particular instance supposes the intervention of God to prevent a certain law from having its ordinary effect. There is no danger of the laws of nature being overthrown, or science disturbed in the least; for miracles are rare occurrences, which simply emphasize the more the ordinary course of nature. Were it not for the uniformity of nature's laws, one never could be certain of a miracle.

Q. Why are women not allowed to be bareheaded in a Catholic Church?

Because an Apostolic tradition forbids it (I. Cor. xi. 5-11). "Every woman praying, or prophesying with her head not covered, disgraceth her head... therefore ought the woman to have a power (veil, or covering) over her head, because of the angels... You yourselves judge: doth it become a woman, to pray unto God uncovered?"

THE RING

From the book, *"Living with Christ."*

LIKE most little things in life, short words seem to have many meanings. The four-letter word ring is an interesting example. A man makes a bell ring by pressing a button, and he gives his friend a ring by calling him on the telephone. A cashier in a store or restaurant rings up a sale when he puts money into the cash register. When a politician decides to run for office, his friends say that he has tossed his hat into the ring. When two boxers want to give an exhibition of fighting skill, they step into a roped-off square which is called, strangely enough, a ring. Besides having all these meanings, the word ring also refers to circular bands of metal made in many forms and used for countless purposes.

People usually wear rings on their fingers, following a custom which has come through centuries. At various times and in various countries rings were worn on the arm, either at the wrist or above the elbow, or around the ankle, or, most uncomfortably, in stacks of eight or ten around the neck. Some of the rings people wear on their fingers could be used in self defense —or a sort of handy substitute for brass knuckles. More frequently, however, people wear rings because they have enough money to spend on glittering gold of sparkling diamonds; they like to see the gleam of such jewelry—a few like to see the gleam of jealousy in other people's eyes. Still others wear rings in remembrance of their graduation from high school or college, or in token of their initiation into some club or fraternity. Most people, however, wear a very special kind of ring which has only one meaning, the most beautiful of all—the wedding ring.

Whether the wedding ring costs ten dollars or ten thousand, it has the same stupendous meaning: that one human being has given himself to another. If a man gives away a car, a house or a stock of hundred-dollar bills, his names makes the headlines in the papers; nevertheless, he doesn't do anything nearly so wonderful as the man who gives himself away in love to someone. Words can't express the beauty of such a thing; probably that's the reason someone thought of the ring —its endless form indicates, without the need of words, love without end, the only perfect love there is. And, of course, only God could think of such a love. He showed it to us when the world was young, when there were only young people in it, only young Adam and his lovely young wife. Eve, who lived with him in a luxuriant garden. It was God Himself who instituted marriage as something natural to man, that is, as a natural contract. Christ, the Son of God, later raised it to the dignity of a sacrament.

Bride —All men are brutes. My husband promised me a surprise if I learned to cook, so I took lessons.

Friend—That's thrilling. What was the surprise?

Bride—He fired our cook.

THE MEANING OF PRAYER

By JOHN A. ELBERT, S.M., Ph.D.

LIFE has frequently been compared to a voyage on a mysterious ocean. We are traversing a sea of unknown width and depth, in a vessel more or less sturdy, more or less comfortable, and more or less steady. Among the equipment of every vessel there should be life-lines. These are useful and necessary for those who would venture into the surf, for the crew in heavy weather and for the salvaging of wrecks. Without life-lines the crew and passengers of a ship would be in a precarious situation, should any emergency do arise. There is heavy weather, and storms do arise, and there are wrecks upon the sea of life. Even without actual emergencies, the very fact of having protection against possible hazards, contributes powerfully to the general spirit and moral of a group.

What is true of life in general is likewise true of the spiritual life in particular. It is symbolized by a voyage fraught with perils. But we are not left without compass, guide or direction. Nor are we without the equipment necessary to a long and hazardous venture.

In the spiritual life also God has provided us with a life-line. It is prayer. This essential part of our religious equipment is not always highly regarded. It is scarcely given any attention as long as the sea of life is calm and undisturbed by wind or weather, as long as no immediate danger threatens and when no wrecks are in sight. We forget that safety, salvation, is not within the confines of our own human resources or estate, that God alone is our safety and He alone the harbor of salvation.

As long as we do know where our safety lies; as long as we do remember that there is a means of communication with that Source which can reach from end to end, ordering all things powerfully and disposing all things sweetly, so long is our faith justified, our hope well-grounded and our love secure.

This knowledge and this disposition can be had only by direct, constant and uninterrupted communication with God in prayer. Wherefore, prayer is truly our life-line. Whosoever fails to pray is cutting his life-lines. The resulting disastrous effect of such an action may not be immediately apparent. In the day of danger and tribulation

the fearful plight of such a human being, helpless in the face of threatening evils, will become pathetically apparent. Only praying men can stand up in the day of visitation and only praying nations can survive amid the upheavals of history. It behooves us, therefore, to know all about prayer and to be familiar with its procedures and practices.

In its widest scope the term prayer includes every act of religion and even all the acts of a just and holy life. The words of Christ find their application in this sense when He says: "Pray without ceasing." And St. Augustine had such a meaning in mind when he asserts: "The best prayer is a holy life." Moreover, men in general unconsciously hold to this wide concept of prayer when they find a discrepancy between an evil life and devotional exercises. Implicitly men require a just and even a holy life if prayer in a stricter sense is to have a regular part therein.

A less inclusive meaning of prayer restricts it to the directing of one's thoughts to God in a movement of respect and veneration. Such has been the ordinary and general meaning of prayer in the Church from the very beginning. To St. John Damascene is due the best known definition of prayer. He calls it: "A raising of the mind to God."

The laws of nature, the inventions and machinations of man unite to threaten the very life, the comfort, the wellbeing of our bodies and souls. Against perils from within and without, we raise our voices to the Heavenly Father in humble supplication. For who is so wise that he knows all possible contingencies? Who is so foreseeing that he can guard against every evil? Yet, "your Heavenly Father knoweth that you have need of all these things." "Seek ye, therefore, first the Kingdom of God, and the rest will be given to thee."

CONGRATULATIONS

Congratulations on your marvelous book called "Ukrainian Catholics," not only for your text but for the size—easily carried and a few pages can be read during the day when time is being wasted, waiting for somebody. I would like to see some more of these booklets in book racks in drug stores, etc. It seems today that you cannot go to a grocery store or drug store without seeing a big rack full of books which should never have been printed.

So you see, Father, there is a great need and a crying need for your literature and I hope that you can have the services of smart merchandising men to help bring your books to the homes of this country.

Furthermore, there is so much, much too much being written about murder, etc., that is it any wonder that there is so much crime in this country when it is being featured on radio, T.V. and in papers, etc.

Michael Koval (Cleveland, O.)

RELIGION MUST BE LIVED

By Rev. Leo Pyzalski, C.Ss.R.

A GREAT many people conceive religion as a pious creed, mostly groundless and arbitrary, accompanied by characteristic sentimental dispositions of heart, in no relationship with actual daily life. This kind of religion disconnected entirely from real life is tolerated even by militant foes of God and religion. It is often preserved by materialists and sinners as a result of tradition, custom and similar human respects. However, this is by no means that religion which safeguards eternal salvation and makes people happy on earth.

True religion, instead of being mere theory and vague sentiment, must be life. Religion either comprises and pervades our whole existence or it means nothing at all, except a certain amount of senseless formalities. Religion is to be a mystical regulator of our whole relationship to our Maker, to our neighbors, to the universe. Religion must be the soul of our soul.

Hence, religion is not something for Sundays only, as even people of good will are tempted to believe, but is expected to extend its influence and domination upon all aspects of human life and all its details. For, once we recognize the existence of God, the Creator of the universe and its absolute Ruler, we feel we are obliged to abandon to Him not only a part of our being but all we are and we possess.

Superficial piety as practiced by certain lightminded people whose daily conduct is in striking discord with their religious creed, is but a poor make-shift for religion. It is not appreciated either by people or by God. And it is not able to assure true and lasting happiness to any soul.

Why, then, delude oneself as if religion were something very easy and comfortable, nothing but heavenly sweetness? Yes, religion is an inexhaustible source of superhuman bliss, but only for those who take it seriously and apply its tenets in all details of daily life. Such a course implies considerable moral exertion, often almost heroic virtue.

After all, however, the price paid in religion for profound happiness on earth and the ineffable bliss prepared for the just in eternity is nothing as compared with the everlasting reward for passing toils and sacrifices. The sheer peace of heart and mind we enjoy during

this life in deep sincere religiousness and piety is of inestimable value. All riches of the world, all purely natural joys cannot compare with the heavenly internal peace of the faithful servants of God.

Religion, then, must be lived. It must influence all aspects and details of our life, and be practiced sincerely, consistently, unreservedly. This applies, however, only to the true religion revealed by God and announced by authorized representatives of God. Man-made religions which inevitably contain errors can easily introduce dangerous disorders into human life, if taken too strictly. How noxious, then, is the theory that it is of little importance what creed people adhere to, provided they lead an honest life! As if religion taken seriously could remain without practical influence upon our deeds.

Religion which is regarded as a simple and non-essential addition to our practical life, a kind of cloak put on each Sunday and taken off Monday morning, can be no means please God omniscient who covets above all our soul, our mind and our heart, and hates purely formalistic worship with its inherent falsity. In other words, religion instead of being a certain amount of empty ceremonies must imply total abandonment of ourselves to God. Pious formalities may prove helpful means to draw nearer to God, but they should never be taken as the very essence of religion.

Now, if religion, indeed, constitutes the dominant tone of our life, will it not interfere with life itself, with our daily obligations, and in general with the practical and human side of our earthly existence? Are thoroughly pious people not comparable to naive day-dreamers, instead of becoming more and more useful members of human society?

We admit, religious reverie leads certain people astray and makes them a stumbling-block to their fellow-men. They become at times a real nuisance to their environment. But religion is one thing and pious reverie quite another thing. While religion is able to create very sublime dispositions in our heart and mind and make us very useful members of human society, plain religious reverie is either a result or cause of mental aberrations. In its milder forms it is just a waste of time.

To be able to tell between profound religiousness and morbid religious fanaticism or foolish reverie, adequate knowledge concerning God and things Divine proves indispensable. Dilettantism in matters of religion is certainly very detrimental and dangerous. Besides, to slight things referring to God or to ignore them purposely, pretending lack of time, is a kind of insult launched against Divine Majesty.

True, everybody is free to concern himself with religion or not. Some people, indeed, show themselves quite indifferent to anything connected with eternity, with God and their salvation. Such a course may seem comfortable and easy, as it dispenses unbelievers from any form of moral exertion ,from self-control and Christian virtue. However, the end of this easy-going life will be eternal, irreparable disaster. For, everybody feels in conscience that religion is by no means optional. In fact, it constitutes the most fundamental duty of all human beings.

INTERESTED IN THE UKRAINIAN REDEMPTORISTS?

The thousands who receive the Redeemer's Voice each month have become familiar with the name "Redemptorist." They recognize it as the term used to designate the order of priests who edit and publish the monthly and who may have introduced the Miraculous Image and the Novena devotions in their parish.

Who are they?

The Congregation of the Most Holy Redeemer of "Redemptorists" are a modern missionary order, founded in 1732 by St. Alphonsus de' Liguori and dedicated to working for "the most abandoned souls" wherever they may be found.

The Ukrainian Redemptorists labor in the missions of Canada, America and Australia, and in this country by preaching parish missions, retreats, and other spiritual exercises, by writing and publishing, by working by the conduct of parishes.

To young men who feel they may be interested in the Redemptorist vocation either as a missionary priest or as a lay-brother, we will gladly send upon request:

"Would a priestly Collar Fit You?"—on the Redemptorist priesthood.
"Team-work for Christ"—on the Redemptorist lay-brotherhood.

Address your request to:

Very Rev. Father Vice-Provincial,
Yorkton, Sask.

We should only make use of life to grow in the love of God.—St. Alphonsus, (Preparation for Death, consideration 9)

Let us try to make up for lost time; let us give to God the time that remains to us. —St. Alphonsus, (Pious Reflections, 5)

MARY HELPED HIM AT HIS DEATH

In Reichersperg, in Bavaria, there was a canon regular of the Arnold, surnamed the Pious on account of the sanctity of his life, and who had the most tender devotion to our Blessed Lady.

When at the point of death, and having received the last sacraments, he summond his religious brethren, and begged that they would not abandon him in his last passage. Scarcely had he uttered these words, in the presence of all, he began to tremble, to roll his eyes, and in a cold sweat, with a faltering voice said, "Ah, do you not see the devils who are endeavoring to drag me to hell?" He then cried out, "Brother, implore the aid of Mary for me; in her I confide; she will give me the victory."

On hearing this his brethren recited the Litany of our Blessed Lady, and as they said "Holy Mary, pray for him, " the dying man exclaimed, "Repeat, repeat the name Mary, for I am already before God's tribunal." He was silent for a moment, and then added, "It is true that I did that, but I have done penance for it." And then turning to our Blessed Lady, he said, "O Mary, I shall be delivered if thou helpest me.' Again the devils attacked him; but he defended himself with his crucifix and the name of Mary. Thus was the night spent; but no sooner did morning dawn than Arnold exclaimed with the greatest calmness, and full of holy joy, "Mary, my sovereign Lady, my refuge, has obtained me pardon and salvation." Then casting his eyes on that Blessed Virgin who was inviting him to follow her, he said, "I come, O Lady, I come!" and making an affort to do so even with body, his soul fled after her to the realms of eternal biss, as we trust, for he sweetly expired.

Our Lord, to increase our merit in this life, wishes us to be led therein by faith. —St. Alphonsus, (True Spouse, chapter VII)

Let us enlarge our heart; we have to deal with a God full of love: it is folly to distrust Him.—St. Alphonsus, (Spiritual Letters, 146)

The reason why the lukewarm run so great a risk of being lost, is because tepidity conceals from the soul the immense evil which it causes.—St. Alphonsus, (Dignity of the Priest, p. 1, ch. V.)

MARY KNOWS HOW TO REWARD HER SERVANTS

Blessed Joachim Piccolomini had always a most tender devotion for Mary, and from his childhood was in the habit of visiting an image of our Blessed Lady of Sorrows, which was in the neighboring church, three times a day; and on Saturdays, in her honor, he abstained from all food; and in addition to this he always rose at midnight to meditate on her dolors.

But let us see how abundantly this good Mother recompensed him. In the first place, when he was a young man she appeared to him and desired him to embrace the Order of the Servites and this the holy young man did.

Again in the latter years of his life she appeared to him with two crowns in her hands; one was composed of rubies, and this was to reward him for his compassion for her sorrows; the other of pearls, as a recompense for his virginity, which he vowed in her honor.

Shortly before his death she once more appeared to him; and then the saint begged, as a favor, that he might die on the same day on which Jesus Christ expired. Our Blessed Lady immediately gratified him, saying: "It is well; prepare thyself; for tomorrow, Good Friday, thou shalt die suddenly as thou desirest; tomorrow thou shalt be with me in heaven."

And so it was; for the next day, during the singing of the Passion according to St. John, at the words, Now there stood by the cross of Jesus His Mother, he fell into the last struggles of death; and at the words, He bowed down His head and expired, the saint also breathed his last; and in the same moment the whole church was filled with an extraordinary light and most delicious perfume.

LET US INVOKE HER OFTEN!...

At. Camillus De Lellis urged the members of his community to remind the dying often to utter the holy name of Jesus and Mary.

Such was his custom when assisting people in their last hour. When he himself came to die he gave an edifying example of confidence in the holy names.

His biographer relates that when death was approaching, the saint invoked the sweet names of Jesus and Mary with such tender devotion that all present were inflamed with the love for the sacred names. With his eyes fixed on the images of Jesus and Mary, and his arms crossed on his breast, an expression of heavenly peace rested on his face when his soul took its flight. His last words were the sacred names of Jesus and Mary.

He who wishes to find Jesus should seek Him, not in delights, but in mortification. —St. Alphonsus, (Reflection on the 3rd Dolor of Mary)

ATTENTION PLEASE!

"UKRAINIAN CATHOLICS" is just the book you and your Friends were waiting for so many years. It contains a brief exposition of the Ukrainian Church History, exposition of the Ukrainian Byzantine Rite, ceremonies of the Mass, Sacraments, the historical Mission of the Ukrainian Catholics within the Catholic Church, decrees of the Holy See forbidding any Ukrainian Catholic to arbitrarily change his Rite and pass over to the Latin.

This 176-page booklet contains abundant material of information for our Brethren of the Latin Rite about our Church and our Rite. It should, therefore, be in every Ukrainian Catholic family of the U.S. and Canada.

It costs only 50c. Hurry, hurry, hurry, send your order right now! You may kindly address your order to The Redemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada, or to:

Rev. Michael Schudlo, CSSR., The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street, Newark, N.J., USA.

March 7, 1952.

ARCHBISHOP CICOGNANI APOSTOLIC DELEGATE TO THE UNITED STATES

Begs to acknowledge the copy of the booklet on UKRAINIAN CATHOLICS, thanks Father Schudlo for his kindness in sending it and congatulates him on this interesting and informative publication.

† A. G. Cicognani

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ —що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1952 РІК	.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Воякковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

"STEPPING OUT"

WITH

Catalogue Numbers 44-21 and 04-127, Page 3.

Pretty and proud, this pert young miss is stepping out smartly in the new "scaled-down" pyramid style "Breefer," with matching coolie hat. A delightful combination and only one of the many refreshingly different fashions presented in EATON'S latest book. By choosing this season's outfits from EATON'S Spring and Summer Catalogue, you, too, can step out in style, at prices designed to fit today's value-minded budgets.

T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - Prince Albert - Regina - Saskatoon
Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ТРАВЕНЬ Yorkton, Sask. May, 1952

25¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ЗНЕВАГА МАЄСТАТУ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 3
ПРЕЧИСТА ДІВА—МАТИ ЛЮДСЬКОГО РОДУ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 9
НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ 14
ГОСПОДНЄ ВОЗНЕСЕННЯ ..... о. М. Щ., ЧНІ. 15
МАЄТЕ ЗЛОСНІ ДІТИ? ..... о. М. Щ., ЧНІ. 18
РІДНІЙ ЗЕМЛІ—НА СПОМИН ..... Христя Денисюк 19
СВЯТО МАТЕРІ СЬОГОДНІ ..... Осипа Грабовенська 23
ПЕРЕМОГА ДУХА ..... І. Г. Саніга 26
СВЯТА МАРІЯ ГОРЕТТІ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 31
КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 34
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ? 36
ВЕСЕЛИЙ КУТИК 38
MISTAKES ABOUT MARY ..... D. F. Miller 39
PARISH SQUARE DANCING ..... Auleen Bordeaux Eberhardt 44
ON STEALING ANOTHER MAN'S GIRL ..... D. F. Miller 47
MOTHER'S DAY ..... Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 48
THIRD PERIOD ..... Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 50
I'D LIKE TO KNOW 55
STORY OF UKRAINE'S WEEPING VIRGIN 57
IMPORTANCE OF ATHLETICS ..... Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 57
HOSTESS' OWN STORY ..... Nancy Taylor 58
THE WORK OF ST. GERARD 68

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1952

ЗНЕВАГА МАЄСТАТУ

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ЛЮДИ дуже легко ображаються та довго гніваються, тому й вони злі та далекі від християнської досконалости. Святих дуже тяжко образити та привести до гніву. Коли ж хтось виведе їх з рівноваги, бо й Святі теж люди, так вони негайно здавлюють у собі гнів і пробачують зневагу.

Звичайні ж люди зберігають у серці гнів і показують відразу до тих, хто вчинив їм прикрість або зневажив. Ця схильність почуватися ображеним сильніша в жінок аніж у мущин, бо вони більше чутливі та менше контролюють своє серце; мущини руководяться більше холодним розумом, тому вони менше схильні до образ. Коли ж хтось зневажить їх, так легше їх перепросити, бо в них почування грають підрядну ролю в житті, тому й вони менше дразливі. Не трудно воно почуватися ображеним. Треба тільки дати волю природним почуванням та вразливості. За те трудно не почуватися ображеним, бо це вимагає самонасилля та самоконтролі.

Чому ж люди ображаються? Найчастіше люди ображаються за дурниці, от хоча б за якийсь жарт, прикре слово, неувагу, легку критику... Чи розумне воно ображатися на ближнього за марничку? Чи не краще здавити в серці почування гніву та подразнення?

Часом люди ображаються за великі речі, принаймні так вони думають. Чи ж є на землі щось важніше ніж Божа слава та виповнення Божого закону, який забороняє гніватися та почуватися ображеним? Ображатися не приносить душі жадної користи, але затемнює розум і розбурхує пристрасті. Коли ж ми поденервовані, так чи наші справи підуть краще? До всього потрібний ясний розум і спокійне серце.

Люди ображаються, бо хтось щось сказав на них або вчинив якусь прикрість. Отож почуття образи це самооборона. Кого ж і як вона боронить, кому приносить користь? Як часто обурюємося з гордости, бо хтось сказав нам правду в очі чи викрив похибку, яку ми бажали б були держати в тайні? Чи така причина образи слушна? Розумна людина повинна прослідити свою поведінку, поправитися з хиби замість ображатися на других. Не слід шарпатися проти тих, що сказали нам правду в очі, але бути їм вдячними, як пацієнт буває вдячний лікареві, що викрив йому таємну хворобу.

Люди ображаються, бо другі не вміють їх оцінити, пошанувати, бо хтось злегковажив собі їх, але забувають зробити доб-

рий і безсторонній іспит сумління та спитати себе самих, чи вони заслуговують на пошану... Звичайно люди забагато жадають за малі прислуги. Великі люди чинять добро, не звахаючи на людську винагороду й оцінку. Бог усе бачить і за все заплатить у свій час. Зрештою хоча б неслушно нас не пошановано чи не оцінено наших заслуг, так чи обурення з'єднає нам пошану? Воно радніше викличе в людях погорду до нас, бо зобачуть, що ми честолюбні й амбітні. Та ж вимушена пошана нічого не варта!

Дуже часто лихо ображаємося, бо дивимося на себе та бачимо тільки свою сторінку справи, не годні припустити, що хтось міг щось сказати без жадної злоби... Скільки разів треба б ради християнського спокою та братолюбности вдати, що не бачимо, простити, не відповісти, замість обурюватися.

Ображені особи мають щоскоріше перепроситися. Не слід джати, поки нас не перепросять. Треба самому вперше заговорити чи поздоровити того, що образив нас. Скільки ж разів Бог простив наші гріхи? Якщо не простимо нашому ближньому та не помиримося з ним, так Бог не простить нам наших провин, не прийме наших молитов і постів, не впустить нас до неба, бо небо це місце любови всіх до всіх, тому й нема там місця на гнів і образи. Християнин пам'ятає, що тільки один Бог великий у світі та Йому одному належиться хвала та пошана!

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

ПОДІЛЯЄМОСЯ вісткою з нашими Приятелями, що вийшла цікава **КНИЖЕЧКА** о. Мих. **ЩУДЛА ЧНІ.: "УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ"** по-англійськи. Читач подибає в ній короткий перегляд церковної історії української Церкви, вияснення нашого обряду, наших богослужень, церемоній Служби Божої, вияснення Тайн і їх значення, завдання нашої Церкви та Папські декрети, що забороняють українцям зміняти обряд і переходити на латинський.

Ця книжечка містить в собі 176 сторін, коштує тільки 50ц. Гарний папір, виразний друк, багато кліш Папів, що мали якийсь стосунок до України, знимки наших митрополитів і деяких гетьманів.

Ця книжочка повинна бути в руках кожного українського хлопця та дівчини, що народилися в Америці та Канаді. Вона допоможе їм зрозуміти свою Церкву, полюбити обряд і держатися його всім серцем.

Прохаємо прислати замовлення до Йорктону:

The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

"ДОБРА КНИЖКА"

Слава Ісусу Христу!

Шановні Читачі Голосу,

Ще 1920 року з ініціятиви Марійського Товариства Молоді повстало у Львові при вул. Содовій 4, Українське Видавництво "Добра Книжка." Його завданням було видавати добрі з католицького погляду книжки. До початку другої світової війни вийшло в "Добрій Книжці" 132 випуски в накладах від 1,000 до 24,000 примірників, разом на суму яких 800,000 прим. "Добра Книжка" видавала теж бюлетень книжок і інших видавництв, у якому поручала всі позитивні під католицьким оглядом видання, та так причинялася до поширення всіх справді добрих видань. Видно, що діяльність "Доброї Книжки" заслуговувала на признання, коли всі три галицькі католицькі Високопреосвященні Єпископи багато разів хвалили й поручали Впр. Душпастирям і Пастві "Добру Книжку" в різних числах Єпархіяльних Вістей.

Війна 1939 р. поклала кінець праці "Доброї Книжки": большевицька влада розкинула в друкарні набір чотирьох нових книжок видавництва, а книжками з магазину палили в установі через два повні тижні. У квітні 1940 р. приїхали енкаведисти за редактором, та вже його не застали... Також і гітлерівська влада не дозволила нам відновити видавництва: католики не сміли нічого друкувати, хоч ми мали готову друкарню, папір і рукописи. Вдалося нам було тільки відкрити книгарню й видавничу книжок. Другий прихід большевиків зруйнував і те надбання. Ще 1947 року відгрожувалися енкаведисти при переслуханнях, що хоч редактор "Доброї Книжки" втік, то за ним у них "веровка плачет."

Аж на еміграції в Австрії вдалося нам відновити діяльність "Доброї Книжки": хоч фондів було обмаль, то проте вспіяли ми видати 9 нових випусків. Між ними був теж новий католицький журнал "Життя і Слово," який удостоївся кількох поручень Високопреосвященного Апостольського Візитатора, Кир Івана Бучка, як теж і багатьох похвал в українській католицькій пресі обох континентів.

У місяці лютні 1952, в тридцять треті роковини повстання "Доброї Книжки" ми рішили відновити її вже на американському континенті. Ще 1948 р. посвятили ми "Добру Книжку" Непорочному Серцю Марії, Матері й Захисниці України, а пізніше додали як дальшого Заступника нашому видавництву блаженного Папу Пія X, того самого, що сказав був: "Даремне будете будувати церкви, давати місії, закладати школи—всі ваші добрі діла розсіються, всі ваші тяжкі зусилля підуть на марне, якщо рівночасно не навчитеся послуговуватися дефензивною й офензивною зброєю християнської преси."

З наших колишніх масткв успіли ми привезти до Канади тільки трохи книжок та течку з рукописами. Маємо намір видати м. і. "Історію України" св. пам. о. Теофіля Кострубу й ін. цінні речі та продовжувати видавання журналу "Життя і Слово". Вже друкуємо спомини з гітлерівського концентраційного табору, пера одного з канадійських священиків, п. н. "У таборі смерти."

Для тієї мети потребуємо фондів, які думаємо зібрати ось як:

1) Просимо всіх добрих католиків, яким лежить на серці апостольство католицької книжки вступати до Українського Видавництва "Добра Книжка" уділовцями (шерорцями) на правах тихих спільників (то зн. відповідальність тільки шером ÷ 10% шеру), при чому один уділ (шер) є 10 дол. і 2 дол. вписового та може бути вплачений у трьох місячних ратах по 4 дол.

2) Просимо самому замовити книжку "У таборі смерти," й інших до того захотити, якої ціна в передплаті: 1.20 дол. Книжка ілюстрована, написана цікаво, про дійсні страшні переживання наших людей у німецькому кацеті.

3) Просимо подавати нам адреси певних католиків, яким варт було б вислати оце наше письмо-запрошення до співпраці над апостольством "Доброї Книжки," зга. які приняли б нашої добрі видання.

4) Просимо щиро залучити наші пресові апостольські справи до інших Ваших молитовних намірень і так допомогти нам у Того, на Котрім усе основується.

На цьому місці позволимо собі подати до відома Шановним Читачам Голосу Письмо, Преосвященного Кир Максима ЧНІ., в якому Вони поручають Вам підтримувати нашу ініціятиву.

ЛИСТ

Дня 15. лютого 1952

"Вельмишановний і Дорогий Пане Мох, дуже радію вісткою, що задумуєте відновити видавництво "Доброї Книжки." Це буде чи не найкраща прислуга, що її можна нині віддати нашому громадянству в новому світі. Помогти нині нашому народові віднайти серед того стихійного хаосу фальшивих наук правдивий шлях життя, це зн. подати йому в критичний момент його життя помічну руку. Ідея, що її ширила й ширитиме "Добра Книжка", це якраз один із тих морських маяків, що поможуть нашому народові віднайти себе й шлях свого призначення серед розбурханого моря сьогочасного життя.

"Ми вірimo, що знайдуться між нашими свідомими католиками люди, які зрозуміють доцільність Вашої ініціятиви й поможуть Вам у цьому так шляхотному ділі. На слідуючий тиждень... ми маємо... чергову конференцію священиків нашої дієцезії. Ми предложимо їм Ваш плян і будемо просити піддержати Вашу ініціятиву. При їхній співпраці можна буде мати повну піддержку.

"З побажанням якнайкращого успіху в запляновaному ділі, остаю з належною до Вас пошаною й прошу Всевишнього благословити Вашу працю.

✠ МАКСИМ, ЧНІ.
Єпп.

—

Задалегідь щиро дякуємо за все й остаємо з християнським привітом для Вас

За Українське Видавництво "ДОБРА КНИЖКА"
Ред. Олександер Микола Мох.

Всі письма й грошеві посилки просимо адресувати:

ALEXANDER MOCH
334a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

ВІДЧУВАЮ ПОЛЕКШУ НА ДУШІ

Як сам, або з народом відспіваю "Покаянний Молебен Св. Пахомія", що на кілька літ перед другою світовою війною, Їх Ексцеленція бл. п. Митрополит Андрей Шептицький, в Архі-Єпархіяльних Вістях доручив священикам відправляти в часі Св. Великого Посту, також заохотив вірних, щоби відмовляли цей молебен приватно.

Устав його є слідуючий:

Начало Обичне до "Яко Твое есть Царство." Тропарі за всяке прошення "Помилуй нас Господи Помилуй нас." По тропарях 50 псалом, "Помилуй мя Боже по великій милости Твоєй." Слава Отцю і Сину і Св. Духу і нині і присно і во віки віков. Амінь. Відтак "Вірую." По "Вірую" 103 рази: "Господи Ісусе Христе Сине Божий Помилуй нас грішних." Це читається приватно, а співається прилюдно на мелодію припівів Акафістових, або на мелодію вісьмох "Самогласних." якщо знає їх народ. Потім слідує "Паки і Паки прихильше коліні миром Господа молім"; 3 рази "Господи помилуй" і молитва до Ісуса Христа." Найкраще надається молитва "О щасливу смерть," що є поміщена в підручнику Архибратства Божої Матери Неустанної Помочі на стор. 34, або в молитовнику "Християнської Родини." По молитві 3 рази "Претерпівий за нас Страсти..."

Цій Молебен є чисто східнього обряду, легко з людьми співати без дяка, змістом усильних просьб перевищає набожество "Хрестної Дороги." Після щирого відправления, сам я відчув і чув від многих вірних, що говорили: "Ниий нам легко і приємно на душі."

Прошу спробувати кілька разів—переконаєтеся самі.

о. В. Решетуха.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Хочу подякувати Найсв. Серцю Христовому і Матері Божій за вислухані молитви за уздоровлення.

Антін і Марія Кузик, Ванкувер.

Дякуємо Ісусові, Марії й св. Йосифові за видоровлення мужа й батька п. Григорія Курила з тяжкої недуги.

Ева Курило і діти, Делф, Онт.

Складаю найщирішу прилюдну подяку Матері Божій Неустанної Помочі і Пресв. Серцю за вислухання молитви і прошу о дальшу опіку.

Пані П. Коваль, Норквей.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Заходом Братів Християнських Шкіл улаштовано в в перший тиждень квітня т. зв. "Тиждень Покликання" для студентів Колегії св. Йосифа. Печесними проповідниками були Їх Ексцеленція Кир Андрей і Впр. о. В. Маланчук, ЧНІ., Протоігумен оо. Редемптористів.

Від 31 березня до 4 квітня відбулися реколекції для дітей парохіяльної школи під проводом Пр. о. П. Малюга, ЧНІ.

На саме свято Благовіщення відбулося

в 7 годині ввечері прийняття 35 нових членкинь до Марійського Товариства. Обряд прийняття довершив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. Нові членкині, це учениці Академії Пресв. Серця.

Церемонія прийняття була величава. Престіл був гарно прибраний квітами й освічений електричним світлом. Особливіше враження на присутніх вробив освітлений балдахим і хрест. Кандидатки були вбрані у синіх і білих мантіях. Підчас церемонії у призначеному часі вони приходили парами до престола й перше складали присягу вірности католицькій Церкві, опісля за другим разом вони одержали медалики Матері Божої, як відзнаку дитини Марії. По прийнятю відбувся відтак гарний концерт у спільній салі Академії в честь нових членкинь.

За стараннем оо. Редемптористів і СС. Служебниць започатковано Марійське Товариство в Йорктоні в 1923 році. На початку було тільки 14 членкинь. Протягом 29 років те товариство розрослось мов великий дуб і начисляє тепер поверх 500 членкинь. З того товариства вийшло багато монахинь і вівріцевих християнських матерей. В 1949 р. обходили тут 25 літній ювілей.

—

У вівторок 22 квітня Аматорський Кружок відограв представлення "Правда Все Горою." Це представлення представляє життя звичайних людей на селі у Старому Краю. При кінці члени УКЮ відограли ще малу комедію "Гавриїв катар."

—

В неділю 27 квітня відбулося в нашій парохіяльній галі спільне свячення. Всі столи були заповнені гістьми й парохіянами. Впр. о. Парох почали вечеру молитвою й поблагословили страви. Підчас вечері Впр. о. Парох промовляли до зібраних, і між іншим заохотили всіх, щоб спомагали зорганізувати сталі радіеві програми з Йорктону. Вп. п. Андрій Кіндред в своїй промові те ж підкреслив значення й користь українських програм і заохотив всіх підпирати цю ідею й її здійснити в короткій майбутности.

—

В днях 1, 2 і 3 травня відбудеться великий базар під проводом ЛУКЖ.

ЩО ЧУВАТИ В НЮАРКУ?

Релігійне та національне життя кипить у Нюарку, де трудяться ОО. Редемптористи. Он декілька фактів із послідних місяців.

1. **Академія на честь Богородиці** зорганізована Марійською Кружиною Пань відбулася велично 6 квітня в укр. Централі, що нею радить невтомний піонір українства в Нюарку, організатор укр. банку, пан Теодор Каськів, сідоглавий дириґент хору "Боян," що вже відомий по цілій Америці зо своїх довголітніх виступів.

Пані Ол. Гординська, президентка Дружини, виголосила вступне слово. П. Др. М. Чировський, професор українознавства при укр. катол. парохіяльній школі, мав гарний відчит: "Фатимська Богородиця—спасіння світу." Хор "Боян" і "Заграва" виступили з чудовими піснями.

Велика заля була переповнена учасниками, що з захопленням прийняли виконання програми.

2. **Місія**—від 6-13-IV—проповідав місію Впр. о. І. Вала, ігумен із Йорктону. Кожен вечір церква була повна народу, що цікаво та побожно прислухувався до проповідей і інструкцій отця редемпториста-місьонаря.

3. **Свячення пасок**— було теж величне в Нюарку. Весь день у великодню суботу, ба й трохи в великодню П'ятницю чотири Отців невтомно звивалися, щоб відвідати кожного парохіянина та посвятити традиційну пасху, хріи, яйця-крашанки, та ковбасу.

4. **Великодня відправа.** Була попросто імпонуюча відправа на Великдень. Чудова процесія зорганізована Впр. о. Парохом Вол. Краєвським, воскресна Утреня, три Служби Божі, чудовий спів хору Бояна, несчисленна кількість народу, велика участь римо-католиків, непроглядні маси молоді, все те наявно вказує, що українська громада в Нюарку має світлу майбутність перед собою.

По відправах хлопці нашої школи продавали присутнім книжечки о. М. Шудла, "Укреїнієн Кетолікс," що масово люди брали, щоб краще обзнайомитися з нашим чудовим обрядом.

5. **Посвячення Угольного Каменя** під нову школу відбудеться 4 травня. Шкільний будівельний Комітет зложений з тутешньої молоді та старших парафіян невпинно трудяться, щоб ця школа скоро була готова, бо Сестри Василіянки, учителькі нашої парохіяльної школи не мають де помістити численної дітвори, що досягає яких 250 діточок.

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Нехай Бог благословить щирих жертводавців за надіслані жертви на сплату нової друкарської машини в друкарні Голосу Спасителя.

Ціцюра Софія, Джерсі Сиґі	2.00
Лівен Олекса, Виннипеґ	3.00
Хміляр Павло, Едмонтон	.50
Корчинська Павліна, Айтуна	1.00
Іван Свєргун, Брокстон	5.00

Хто слідуючий?

ПАРКЕРВЮ, САСК.
Похорон бл. п. П. Кушнірик

Дня 10. квітня померла бл. п. П. Кушнірик. Перед тим довго й тяжко хворувала. Підчас послідного Богослужения приняла св. Тайни сповіди та св. Причастя.

В неділю пізно вечером, в хаті її доньки Василини, відспівано Парастас на упокій її душі. Присутних було досить багато.

Слідуючого дня в понеділок відбувся похорон зі співаною Службою Божою та

бл. п. П. Кушнірик

проповіддю. Відслужив о. С. І. Шавель, ЧНІ. в Йорктону. Взяло участь багате людей.

Покійна приїхала до Канади 1904 р. з чоловіком Теодозієм. Він помер тому 20 літ. З початку жили коло Інсінґер, Саск., а опісля перенеслися на полудне від Шіго.

По похороні в домі Василини Прокопишин відбувся спільний обід. Підчас нього відспівано померлій традиційну пісню, "Вічная Пам'ять," а родині "Многая Літа," та зібрано на добру пресу 10.85.

Бл. п. Кушнірик Вічная Пам'ять, а жертводавцям спасибіг.

Присутній.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД

Щиро дякуємо нашим дорогим Приятелям за надіслані жертви на прес фонд Голосу Спасителя.

Мадовець Іван, Гейзел Делл	1.00
Марцинюк Павло, Кридор	1.00
Кирилюк Н., Овшей Фалс	.50
Колодій о. М., Канора, з нагоди прощання	20.00
Кочанська Текля Стемфорд	1.00
Наливайко Мирослава, Дітройт ...	1.00
Машталь Юлія, Шикаго	3.00
Парохіяни з Гемтремк, і Кушнір..	15.00
Гарасим Лев, Судбурі	5.00
Василевський В., Овкбурн	.50

Хто слідуючий?

ЄПИСКОПСЬКА РЕЗИДЕНЦІЯ
Вінніпег, Манітоба.

12. березня 1952

Преподобний і Дорогий Отче,

На днях Преосв. Кир Василій одержали один примірник Вашої книжечки п. н. "Укрaїнізм Кетоликс." Я цю книжечку переглянув і маю враження, що вона зробить багато добра. Минувшої неділі, в часі конференції для членів УКЮ Вінніпеґської Округи, я в окремий спосіб поручив її нашій молоді та взагалі членам наших католицьких організацій в Канаді. Я особисто був би вибрав трохи більший формат (напр. формат брошури) й для обкладинки якийсь дійсно артистичний рисунок. Формат, що Ви його собі вибрали, це радше формат молитовника, як формат книжки. Але це другорядні речі. Лишається, що видаючи Вашу книжечку, Ви зробили дуже добре діло й віддали нашій Церкві в Америці й Канаді велику прислугу. За це Вам належиться признання і щирі гратуляції.

✠ Кир МАКСИМ ЧНІ.

Ігор Шанковський

СЛЬОЗИ МАТЕРЕЙ

Рум-ба-ба-ба—розсіпались шрапнелі
пролітає у сталь закосечена смерть
з диким гуркотом грізно здригаються скелі,
і стоїтні валяться смереки—
Тічка—напроти горстки
буря звогнянених куль
і потоптане жито...

Ой заплаче-заридає ненька
сльозинками-краплинками
краплинками-перлинками
дрібненько, дрібненько...

— — —

І потекли широким плесом
сльозини матерей у даль,
а п'ястуки корчливим жестом
затисли скаргу і печаль.
Зчорніли стріхи соловʼяні
завмерла "писанка-село"
минають дні,
доспіло жито—
на полі сиплеться німе...

Та встане месть. Розірве пута
мов повінь тисячами рук.
земля співатиме розкута,
і вацвітуть овшан і рута,
а сльози матерей спливуть
в бурливе море...
...з кожної сльозини
яросте жорстокий месник.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бизнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде пізних непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої ціни! оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— НА 1952 РІК —

Видрукований на гарнім книжковім папері, має нову, двокольорову, гарно й модерно намальовану обкладинку, 36 знимок-образів, 160 сторін друку, та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

ЦІНА 50ц.

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

НОВЕ ВИДАННЯ: "Спільне Родинне Святе Причастя"—

Книжечка об'єму 6"x4⅜", сторін 32. Кожна сторінка написана з правдивим духовним намащенням. Шановний автор гарно представляє користі й благословення родинного святого Причастя. Книжечка написана гарними буквами, легенькою мовою й переплітана добірними прикладами. Та книжечка повинна знаходитися в кожній українській католицькій хаті.

Ціна тільки 20¢. Замовляйте зараз у самого автора:

REV. P. MELNYCHUK, 303 N. Shamokin St., Shamokin, Pa., USA.

або напишіть до Редакції Голосу Спасителя.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

ПРЕЧУДНЕ СЛОВО

Яке пречудне слово в світі?
Один мудрець спитав людей.
—Здоров'я!—відповів хтось хворий.
—Ні, молодість!—сказав старий...
—Найкраще—хліб!—жебрак твердить.
—Перемога!—додав стрілець.
—Найкраще—воля,— так невільник.
—Ні; правда!—говорив мудрець.
Тут із куточка обізвався сирітка, маленький хлопчак:
—Найкраще в світі слово: Мама!
Усі сказали: —"Мама! Так!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1952

ПРЕЧИСТА ДІВА—МАТИ ЛЮДСЬКОГО РОДУ

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ПРЕЧИСТА ДІВА з'явилася одній побожній душі та сказала: "Люди дальше зневажають мойого Сина. Вони заслуговують на велику кару. Якщо ж кара не спаде на них, так це завдяки мойому материньому Серцю. Гріх сьогоднішнього світу це брак любови в людських серцях до Бога та своїх ближніх. Молитви та покути не мають вартости, якщо в серці нема любови. Брак любовч треба направити молитвою та ділами. Треба молитися за грішників, бо бачиш, як їх багато в світі. Моє Серце так їх любить, хоч вони спричиняють мені стільки терпінь. Як я бажала б пригорнути всіх грішників до свого Серця! Я бажала б учинити їх щасливими, але вони не хочуть. Я бажала б звільнити їх від тягару, що давить їх, але вони не хочуть. Я бажала б ущасливити їх, але вони бажають полишитися в смутку та самоті. Як я люблю бідних грішників! Благай інших, щоб молилися за бідних грішників!"

Донозо Кортес каже: "Вірю, що ті, що моляться, багато більше роблять для світу ніж ті, що борються та воюють. Світ іде до щораз гіршого, бо там більше боїв аніж молитов. Треба рівноваги між життям активним і контемплятивним, щоб світ міг проживати в мирі. Настав би кінець світу, якщо б прийшла та година, коли б ніхто не молився!"

Як потужньо чарує людське серце образ і згадка про Пречисту Діву! Прегарне, зовсім жіноче в неї обличчя, голубі очі, погідне чоло. Марія стала для людського роду: "Надіє наша, радуйся!" посеред горя та страждань.

І. Святі

Марія відограє надзвичайну ролю в житті кожної людини. Який вплив мала вона на святість Св. Альфонса ЧНІ? Альфонс може ніколи не був би покинув приманливого світу, не став місьонарем і основником Чину ОО. Редемптористів, коли б Марія не була ввійшла в його життя! Направду треба сказати про важність впливу Марії на життя Святих слова Св. Вернарда: "Де буде день, як забереш це сонце? Ніщо не полишиться хіба хаос." Марія формує душі по прикладу свого Сина Ісуса на Божих угодників і угодниць.

Он як Альфонс Лігорій промовляв до Марії: "Ласкава моя Пані і Мати, Маріе, по Ісусі я склав у Тобі всю свою надію вічного спасіння, бо все моє добро, моє навернення, моє покликання до монашого стану та всі інші ласки, що отримав від Бога, я одержав їх за Твоїм посередництвом."

Коли Альфонс програв славний процес у Неаполю та покинув суд і пригноблений удався до шпиталю відвідувати хворих. Марія промовила до нього зо своєї ікони: "Покинь світ і віддайся мені!" Альфонс іде за голосом небесної Матері, вступає до каплиці та складає у стіп її ікони свою лицарську шаблю. Посеред зневіри та страждань Альфонс невпинно повторяв: "О Маріе! О Маріе!"

Що більше якась душа любить Божу Матір, то більше стає свята, бо Марія наближає душі до Бога, джерела святости та досконалости. Старинна пословиця каже: "Сини вдаються в матір." Святі це сини Марії. Св. Альфонс повторяв: "Живу, люблячи Марію!"

ІІ. Грішники—

Пречиста Діва зветься "прибіщижем грішників," бо вона рятує тих, що напевно були б прокляті, якщо б забракнуло їм її заступництва. Марія любить грішників, бо Ісус помер за них і вона сама багато натерпілася за них. Святі це добре знали, тому удавалися до Пречистої Діви в безнадійних випадках.

Одного разу повідомлено блаж. Вінкентія Палоттого, що в дому побожної родини вмирав жовнір, що страшно ненавидів священиків. Держав він під подушкою револьвер, щоб застрілити священика, який поважиться ввійти до його кімнати. Отець Паллотті прийшов до дому хворого. Побожна сестра вмираючого вояка страшно налякалася, кличучи: "Отче, пощо ви сюди прийшли? Він застрілить вас, як наближитеся до нього!"

"Не бійся, дитино, промовив Святий священик. Дай мені жіночий одяг!"

Перелякана дівиця подала одяг. Отець Паллотті перебрався та ввійшов до хворого, що вхопив за револьвер. "Не бійся, брате, закликав святий перебраний на старушку. Я буду чувати при тобі всю ніч і служити тобі."

Потім наблизився до хворого та непомітно поклав образець Пречистої Діви під подушку хворого зо словами: "Маріе, тепер пора на Тебе. Берися до діла!" На другий день урано родина знайшла хворого в обіймах о. Паллоттого. Хворий плакав із радости. Жіноча одежа, в якій отець ввійшов до хворого, лежала на кріслі. Один Бог знає, що зайшло в ночі між хворим і священиком.

Нема нічого солодшого для хворої дитини ніж спомин про люблячу матір. Нема нічого зворушливішого для бідного в'язня як пригадка про ласкаву неньку. Один добрий колись юнак, що походив із шляхетної родини, попався до в'язниці за убийство, бо карти та жінки звели його на манівці. Ніщо не зворушувало його, бо був закам'янілий у своїх гріхах.

Якось за посередництвом в'язничного капеляна отримав нещасний листа від своєї сестри, що описувала смерть матері. Мати на смертній постелі молилася за свого марнотравного сина та перед смертю казала переказати йому, що вона вмирала з надією, що він ще таки навернеться на добру дорогу, покається та поєднається з Богом.

Сльози поплили з очей злочинця, як прочитав листа. "Я не був гідний мати таку матір, закликав розкаяний до капеляна, тому й Бог не дозволив мені зобачити її перед смертю та відвідати її гріб. Всетаки виповню її останню волю: вернуся до Бога та буду прикладним християнином!"

Ніхто не навернеться до Бога, ніхто не піднесеться на вершини християнської досконалости без помочі Пречистої Діви. Славний італійський поет Данте каже про Божу Матір: "О Мадонна, хто хоче дістатися до неба без Тебе, той подібний до того, що без крил бажає літати."

Мусить удаватися до Богоматері душа, що бажає уникнути небезпеки, що загрожують її спасінню, мусить жити з Марією, хто хоче знайти розраду в стражданнях і досвідах життя та проживати злучений із Ісусом, бо Марія це дорога до Христа, як Христос це дорога до Небесного Вітця. Вона ласкава мати для всіх, що вдаються до неї за поміччю, бо не вміє ніким погорджувати та не порапить нікого відтрунути від себе. Вона отримала від Бога привілей як посередниця ласк розділяти людям Божі дари, піднімати грішників із упадку та обдаровувати ласками тих, що люблять і почитають її.

Хто ніжно любить Марію, той буває чистий, хто почитає її, той богобійний, хто наслідує її, той святий, бо Марія веде душі до Бога, джерела святости та досконалости. Ніхто марне не взиває її, ніхто не загинув, що почитав її, бо каже Св. Альфонс Лігорій ЧНІ: "Дитина Марії не згине!"

Хто любить її, той доходить до покути, хто віддається її, той віддається їй, той знаходить ласку, хто намагається відтворити в собі її чесноти, той запевнює собі вічне щастя в небі. Блаж. Іван Лянсперг каже: "Це велика ласка, та надзвичайне добродійство Божого милосердя—мати набожність до Непорочної Діви, довіряти їй і через неї надіятися на Бога. "Нехто не любить Божої Матері, що б вона не любила його, бо Марія відплачується любов'ю за любов.

III. Велич Богородиці —

Св. Євангелист оповідає оцей епізод. "Коли Він (Христос) це говорив, якась жінка піднесла свій голос і закликала: "Блаженне лоно, що носило Тебе." Христос відповів: "Блаженні ті, що слухають Божого слова та зберігають його!"

В тих коротких словах Христос виявив усю велич своєї Матері. Велика вона тому, що зродила Божого Сина, але ще більша тому, що мала сильну віру та всі інші чесноти, що бачила в Своїм Сині. Нарід, подивляючи чуда Сина, подивляв і шанував Матір, що привела на світ такого Сина.

Христос ніби сказав: "Подивляйте її Боже материнство, бо це превелика ласка, але куди більше в неї серце, куди краща її душа, повна любови до Бога та бідних людей, з любови бо до них вона згодилася стати матір'ю Богочоловіка. Будьте такі, як вона. Слухайте Боже слово та зберігайте його завжди і всюди, якщо бажаєте запевнити собі її любов і опіку, бо Марія ніколи нічого Богові не відмовила!"

Як це трудно для бідних людей слухати Боже слово та застосовувати до цього своє життя в усіх обставинах, бо так мало людей так поступають у щоденнім житті! Не той великий, хто має багато грошей, приятелів, нові авта, прегарні доми та віллі, не той великий, хто багато знає та чинить в світі розголос своєю владою, наукою, мудрістю... Велич людини в тому, щоб у всьому житті чинити Божу волю так, як чинила її Божа Мати.

Отож, думаючи про Пречисту Діву, подивляючи її велич і славу Богоматеринства, не забуваймо, що Марія першзавсе є тою мужною Жінкою, що завжди слухала Божого слова та зберігала його.

Вірність Божому законові це найкращий спосіб запевнити собі прихильність і любов Божої Матері. Он як Марія висловилася перед одною побожною своєю почитателькою про фальшив-побожні душі цебто про тих своїх почитателів, що проживають у гріху, не зберігають Божого закону та зневажають Бога своїми беззаконнями та браком християнського життя: "Ці душі найглибше ранять моє Серце. Вони спричиняють мені більший біль аніж закам'янілі грішники. Я подала їм стільки ласк, а вони ранять цими дарами моє Серце!"

Побожна душа спиталася Божу Матір, чим саме вони так дуже зневажають її? Пречиста Діва відповіла: "Я правда, а вони— брехня. Треба вернутися до Божих заповідей. Християни мусять вернутися до святости та всіма силами змагати до неї."

Покірна повірниця Божої Матері благає її, щоб вона допомогла грішникам зрозуміти вартість часу та цінність християнського життя. Марія відповідає: "Я дам Себе пізнати і виявлю всім душам свої бажання. Внедовзі світ зобачить великі чуда. Всі мої бажання сповняться, бо ніхто не годен перепинити їх! Світ пізнає краще милосердя мойого материнього Серця. Душі зрадіють. Це ж моя слава!".

IV. Марія це рятунок світу—

Сьогоднішній світ повний розрухів, незадоволення і релігійних переслідувань, що найзавзятіше шаліють в Україні, де большевики мечем і вогнем знищили українську, католицьку Церкву та її духовенство з сотками тисяч вірних.

Затривожане людство пригадує собі пророцтво Божої Матері в Фатимі з 1917 року, коли то Пречиста Діва взивала світ молитися, робити покуту та відмовляти вервицю. Дехто сумнівається: "Чи вервиця годна спасти світ? Чи не ліпше було б скинути атомну бомбу на Москву та покінчити з комунізмом, що ширять у світі неспокій і замішання?"

Замість питатися, чи вервиця щось тут поможе, слід спитатися, чи люди відмовляють вервицю та чинять покуту за свої гріхи. Католики не хочуть слухати заохоти Пія IX-го: "Дайте мені армію тих, що відмовляють вервицю, й я переможу світ!"

Лев XIII писав: "Вервиця це спасіння наших часів. Треба шукати в вервиці помочі та потіхи посеред труднощів, що давлять нас." Пій XI казав: "Треба молитися, щоб так Божі вороги, що відрікаються свого Творця та зухвало гордять Ним, як і ті, що наступають на католицьку віру та свободу Церкви, як і ті, що в шалі ненависти бунтуються проти Божих і людських прав і намагаються потягнути за собою людство, щоб вони всі були переможені за посередництвом Богородиці, навернулися в дусі покути та віддалися під її опіку."

Марія перемогла сектантів у минулих століттях. Вона єдина годна розгромити комуністів, що гірші ніж всякі давні сектанти. Слід пам'ятати, що одна Божа ласка та небесна сила годні перетворити сьогоднішній світ.

Не бомби вб'ють заразу комунізму, бо матеріяльна зброя негодна знищити ідеї. Бомби нищать, але не будують. Бомба нищить тіла, але не добивається до душі, тому й не запевнює правдивого мира.

Відмовляючи вервицю, коримося перед Богом, признаємо, що самі ми безсильні усунути лихо зо світу, прославляємо чистоту Богородиці, здхаємо за святістю, якої світ так сильно сьогодні потребує. Наші серця змінилися б, якщо б ми щоденно, побожно відмовляли вервицю. Коли б людство відновилося на християнських засадах за поміччю Богородиці, так правдивий мир запанував би в світі без воєн і атомних бомб.

Правдивий мир можна знайти в одним Бозі. Роберт Люіс, американський летунський капітан, що скинув атомну бомбу на Гірошіму, недавно вступив до монастиря. Он як він сам оповідає про те, що спонукало його зректися світу. 5-го серпня 1945 року отримав він приказ летіти в сторону Гірошіми. По дорозі прийшов другий приказ скинути атомну бомбу на нещасне, японське місто. Виконав приказ; не здаючи собі справи з наслідків. Коли ж зобачив, що скинена ним бомба принесла смерть 150,000 мешканцям, знищивши 75 процент міста, Роберт Люіс стратив душевний спокій. Декілька літ змагався зо собою, шукав успокоєння духа, але не знайшов його в світі, тому усунувся до монастиря шукати спокою, бо там пробуває Бог,

що вділяться щирим душам, які пошукують за Ним. Отож нема мира без Бога та Його закону... Марія знає Христа. Він її Син. Вона одна годна привести людство до Христа, джерела спокою та щастя. Вервиця це засіб з'єднати собі опіку та посередництво Марії в повороті до Христа.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

НА МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ

Щоб молодь частіше приступала до Св. Тайн.

ТАК як фізична праця зуживає фізичні енергії нашого тіла, так духовна боротьба, спокуси, лихе оточення зуживають наші духовні сили, викликають у душі охлялість, поменшують відпорність на зло та лихі приклади середовища.

Ми мусимо змагатися ціле життя з дияволом, світом і власними пристрастями, що воюють проти Бога та нашої душі. Чому стільки людей заломлюються в боротьбі з Божими ворогами та з власними пристрастями? Чи люди тому грішать, що люблять гріх і зло? Незавжди! Нераз люди грішать, бо не мають сили опертися злові та спокусі, хоч може в серці жалують, що зневажають Бога та сквернять свою душу.

Чому ж не мають сили? Бо не моляться та не приступають до Святих Тайн. Тайни це джерела нашої духової сили в життевій боротьбі між життя людини на землі це невпинна боротьба. Боротьба це між добром і злом, між тілом і духом, між Богом і Сатаною. Починається вона в заранні нашого життя і кінчається тоді, як душа вийде з тіла. Іде ж ця боротьба за наше спасіння та за наше бідне серце. "Сину, дай мені своє серце"!—кличе до нас Бог і Сатана. Світ, лихі товариства, заник релігії, згіршення світу помагають дияволові полонити наше серце.

Що ж нам чинити, щоб опертися спокусам і перемогти так власні пристрасті, як і диявола? Слід невпинно молитися до Ісуса та Марії. Хто молиться, той спасеться! каже св. Альфонс Лігорій. Треба бодай раз на місяць добре висповідатися та прийняти Св. Причастя... Молімся, щоб всі так поступали.

Господнє Вознесення

о. Щ. М. ЧНІ.

В ВЕЛИКИЙ четвер на передодні своїх Страстей Божественний Спаситель, прощаючись зо Своїми учнями, промовив: "Я вийшов від Отця і прийшов у світ. І знову Я покидаю світ і йду до Свого Вітця!" (Ів. 16, 28)

Христос прийшов до нас на землю як посланець свого небесного Вітця з преважною місією: відкуплення людського роду, замирення людства з Богом, надолуження за гріхи людей, направлення Адамового гріха. Все життя Спасителя було звернене до виповнення цієї важної місії. Христос думав про неї, як тільки прийшов на цей світ. Он як говорить про це Св. Павло: "Тому то, входячи в світ, Він говорить: "Жертви та цілопалення Ти не хотів, але тіло Мені приготовив. Тоді Я сказав: Боже, ось іду, щоб чинити Твою волю! (Євр. 10, 5-7).

Св. Лука подає, що Христос це виразно заявив, як Марія та Йосип, знайшовши Його по трьох днях, спиталися: "Дитино, чому Ти так учинив нам?" Христос дав їм виразно зрозуміти, що така була Божа воля: "Чого ж ви шукали Мене? Хіба не знали, що маю займатися справами Мойого Вітця?" (Лук. 2, 48-49).

Всі гадки, пориви, діла Спасителя були звернені до великого діла відкуплення людського роду з неволі гріха та диявола. Приготовившись укритим життям, працею та молитвою в бідній, назаретській хатині та робітні, Спаситель виступив як Месія, проголосив свій Божественний кодекс—Святу Євангелію, потвердив її правдидість своїми страстями та славним воскресенням...

Тепер місія виповнена, людство відкуплене, Сатана розгромлений, Боже царство—Свята Церква основана для відкуплених душ... Христос відходить до свого небесного Вітця, від якого прийшов у світ...

Отож Господнє вознесення це свято Христового повороту до небесного Вітця. Це дуже давнє свято, бо по свідоцтву Св.

Августина воно сягає апостольських часів. Вже апостоли та перші християни мали щорічно згадувати відхід Ісуса до неба. Коли ж Свята Олена побудувала величну церкву на Оливній горі, звідкіля Христос вознісся до неба, так це свято сталося одним із найбільше величних і улюблених празників поміж християнами.

І. Коли Спаситель вознісся до неба?

Здавалося б, що Христос зараз по своїм славнім воскресенні відійде до Вітця, але воно так не було, бо Він пробув іще 40 днів зо Своїми улюбленими учнями на землі. Що ж робив Він у цих 40 днях? Частими появами та інтимними розмовами Спаситель докінчував вишкіл своїх учнів... Перед ними стояв цілий паганський світ, погружений у паганстві, ідолопоклонстві, жорстокості та зіпсутті. Треба було апостолам його підбити, покорити Христовій Євангелії, відвернути від віками почитаних божків, покасувати соціяльні надужиття та несправедливості, помирити в братерстві народи, що проживали в вічній ворожнечі... Велике та нелегке це завдання для бідних рибалок! Христос три роки приготовляв їх до цієї місії, але вони ще не були готові. Треба було доповнити їх духову та місьонерську формацію, відбудувати одушевлення для великої місії, розпалити в них любов і прив'язання до Спасителя, щоб жадне переслідування та невдача не змогли заломити їх духа га потушити ревности, як це було сталося в часі Христових Страждань...

Треба було докінчити організацію Церкви... Христос настановляє Петра своїм заступником на землі, вділяє апостолам владу прощати гріхи, виправляє їх у світ голосити всім сотворінням науку Святої Євангелії: "Ідіть по цілому світі, та всьому сотворінню проповідуйте Євангелію. Хто увірує й охреститься, той буде спасений, а хто не увірує, той буде осуджений!" (Мар. 16, 15-16).

Христос виповнив місію, але не вернувся негайно до свого Вітця, щоб показати своїм учням і всім тим, що повірять у Нього, що відкуплення Христовою кров'ю не звільняє християн від страждань і не впроваджує їх відразу до неба. Та ж визволені із єгипетської неволі Ізраїльтяни мусіли довго наблукатися та немало настраждатися, поки дісталися до обіцяної землі. Так і відкуплені християни мусять страждати на цій долині сліз мов ті кочуючі по пустині Ізраїльтяни, поки дійдуть до щасливої батьківщини в небі, бо до спасіння ідемо через терпіння. Радість стає солодша, коли страждання попередило її.

ІІ. Чому Христос відійшов до неба?

Спаситель покинув цей світ і розлучився зо своїми улюбленими учнями в четвер. Зібрав їх у Єрусалимі, вивів на Оливну Гору біля Витанії, поблагословив мов добрий батько благословляє своїх улюблених діток, як вибирається в далеку дорогу, й потім вознісся до неба. Апостоли стояли та споглядали вгору, поки хмари не обняли Його... Тоді повернулися з радістю до Єрусалиму...

І. Яке дивне Боже Провидіння!... Христос у великий четвер зачав свої Страсті на Оливній горі... Тепер на тій самій горі у четвер повний слави та блиску відходить до неба. Яку радість на Його пресвятім обличчі, яке щастя в Його божественнім Серці викликала свідомість, що Він точно та по-геройськи виповнив волю Свого небесного Вітця, хоч цей Отець звелів Йому прийняти жахливі страждання та ганебну смерть на хресті... На хрест кати тягнули Його, до неба ж Він відходить власною силою та потугою Своїх безконечних заслуг. Він один іде до неба як переможець і завойовник... Ніхто не йде до неба без Його помочі та проводу, бо ж Він там цар і володар!

Взнесення це день тріюмфу, прославлення та надгороди для Ісуса, що виповнив на землі Божу волю. Христос, вступаючи в небесний двір повний розрадуваних анголів, промовив до Свого Вітця: "Я прославив Тебе на землі, довершив діло, що Ти дав Мені виконати. Отче, прослав Мене тепер у Себе тією славою, що Я мав у Тебе, поки повстав світ!" (Ів. 17, 4-5).

Це ж прославлення відповідає Його Божеській гідності, бо Отець настановив Його царем вселенної: "Бог вивищив Його та дав Йому ймення, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і підземних, щоб кожен язик визнавав, що Ісус Христос це Господь на славу Бога Отця." (Фил. 2, 9-11).

Он де якої слави довели Спасителя Його гіркі страждання та смерть на хресті. Прославлення це надгорода за Його терпіння та болі прийняті за спасіння людського роду та Божу славу.

ІІ. Христове вознесення це печать і запорука нашого майбутнього вознесення. Христос заявив перед страстями в молитві до Свого Отця: "Отче, Я бажаю, щоб і ті, яких Ти дав Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили Мою славу, яку дав Ти Мені!" (Ів. 17, 24).

Люди були сотворені для неба. Первородний гріх наших прабатьків у раю пірвав приязні взаємини, що існували між Творцем і Його людськими сотвореннями, відобрав їм Боже дитинство, освятну ласку та право до небесної батьківщини. Христос помер і Своєю кров'ю обмив наші душі з гріховних плям, привертаючи їм освятну ласку. Боже синівство та право до неба. Кров Христова відчинила небо для нащадків Адама, повернула людям право до вічного щастя, бо Спаситель не помер тільки за наші провини, але й щоб нас повік учинити щасливими. Відкуплення було б неповне, коли б люди не були відзискали права до неба.

Христос увійшов до раю як Богочоловік, наш брат і Спаситель людського роду. В Його прославленні прославилося все людство, бо Він один із Адамових синів. Він наш старший Брат. Таме де старший Брат, туди й молодші Браття мають дістатися, бо ж у Ньому прославлена вся людська природа. Христос цей Голова Церкви, що є Його містичним Тілом. Там де Голова, туди й колись дістануться члени Містичного Тіла, бо Хрис-

тос без спасенних людей у небі не був би повним Спасителем, як і голова без тіла не є справжньою людиною.

Христос перед відходом до неба запевнив Своїх учнів і всіх, що повірять у Нього, що їхне спасіння та майбутне прославлення запевнене: "Нехай не тривожиться ваше серце. Віруйте в Бога і в Мене віруйте! Багато осель у домі Мого Вітця... А коли відійду та приготовлю вам місце, Я знову прийду та заберу вас до Себе, щоб де Я, були й ви." (Ів. 14, 1-3).

МАЄТЕ ЗЛОСНІ ДІТИ?

о. М. Щ., ЧНІ.

БАГАТО матерей скаржуться, що їхні діти легко злостяться. Як же відовчити їх від злости? Це дуже важне, бо коли діти змалку навчаться злоститися, так пізнідше ніхто з ними не потрапить жити.

1. Не позволяйте дітям на ніщо, коли вони намагаються це вирвати від вас плачем, криком або погрозами, бо як раз поступитеся їм, так назавжди пропаде ваш батьківський авторитет, що конечний для доброго виховання дітей.

2. Не карайте занадто часто своїх дітей, бо кара це останній засіб привести їх до порядку. Не карайте за дурниці. Вмійте примикати очі на малі похибки дітей, бо хто без похибок? Зразу упоминайте ,потім виясніть лихо їхньої поведінки, потім загрозіть. Коли ж не поможе, так треба покарати дитину, бо йнакше не поправиться. Коли ж караєте, так робіть це холоднокровно, без прикрих слів і проклонів, щоб дитина бачила, що робите це не зо злости, але для її добра.

Зачасте карання за дрібниці, обурення при каранні позбавляє кару сили, щоб могла поправити дитину, бо дитина це припише вашій злості, а не бажанню поправити її.

3. Не дражніть своїх дітей і не давайте їм причини до злости, бо тоді ви самі винні, що діти злостяться та стають нервові...

Виховуйте дитину з любовю, давайте їй добрий приклад, будьте самі терпіливі та спокійні, то й ваші діти будуть спокійні, терпливі, слухняні, і не треба буде кричати та карати їх.

Слово вийняте зо Святого Письма мов вогонь палить душу і робить її спосібною до всього гарного.

РІДНІЙ ЗЕМЛІ—НА СПОМИН

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

В 1926 році поїхали ми з дітьми на вакації до села Верхрати й замешкали в недалекому присілку, що звався "Монастир."

Наша хата була на горбочку, з якого видно було внизу темний сосновий ліс, поля розквітлі жовтим та синім лубіном, а далі біла піскова долина, яку мої діти назвали Сагарою. Була це справді мініятура Сагари. Пісок розпечений на літному сонці, що годі було на нього стануги босою ногою, а його поверхня хвиляста мов справжнє піскове море Сагари. Повітря над піском дрижало, втікаючи від піскового жару. Край цієї Сагари плила своїм горішнім бігом річка Рата. Водиця в ній джерельна, холодня як лід, що аж кости ломило, як було до неї вступити. По цей бік річки в піску, гей у мисочках наповнених водою, булькотіли джерельця. Вони були найбільшою радістю наших дітей. Це були їхні оази, при яких вони спочивали та напували своїх уявлених верблюдів. По той бік річки зелені верби розставилися здовж берега, а верболози тягнулися аж до села Верхрати. Сагара зо своїми оазами, річка і приємний холодок під вербами були метою наших щоденних післяобідних прогулянок.

Праворуч нашої хати вершилося горбовиння. Туди ми вибиралися завжди ранком. Проходили крізь дебри і яруги, один горб, опісля другий і виходили на третій, що був не тільки для наших дітей, але й для пантеоном. Що за краса! Чи треба шукати поетичних місць аж за кордонами? Таки під боком, бо недалеко Львова, ось тут, на тих хребтах львівсько-томашівського розточа, такі чарівні, ніким ніколи не відкриті закутини.

На горбку згорблена старенька деревляна церковця, окружена віковими соснами. В цій церковці вже тільки двічі до року відправляється Служба Божа, на Благовіщення і на Успення Божої Матері. Це ще колишня монастирська церква. Був на цьому горбі колись монастир, тому то й присілок називається Монастир. З монастиря вже і сліду не стало, а був він обгороджений муром і остался ще руїни в'їздової брами, оброслі мохом і прочитаном. За цими руїнами дикий гайок. Був це мабуть колись монастирський сад. Цим гайком виходили ми на вершок горбка, що схожий був радше на могилу. На цьому горбку справжнє диво. На чотирьох масивних кам'яних брилах, з яких кожна мала найменше 2 м., покладена кам'яна плита завгрубшки може більше одного метра. Це дивовижне кам'яне твориво схоже було на стіл для казкових великанів. Таке уложення кам'яних брил стрічаємо як залишки колишніх ледняків, або це є старезні могили передісторичних часів.

Люди в селі розказують різні легенди про цей дивовижний стіл. Розповідають, що як будували монастир, чорти скидали в ночі вниз усе каміння звезене для будови в день. І справді, у підніжжя цієї гори повно кам'яних брил, а деякі з них виглядають наче обтесані людською рукою. Чорти мусіли спішитися, бо після дванадцятої години не вільно їм було бути на землі. Ця велика плита була призначена на престіл в церкві. Чотирьох чортів несли її, щоби скинути вниз. Тимчасом півень запіяв дванадцяту годину і чорти перемінилися в камінюки, на яких спочила плита.

Інша легенда каже, що це була хатина монаха-пустельника і що це на його приказ камінюки самі так уложилися, щоби захистити пустельника.

Ще інша легенда каже, що тут з'явився святому пустельникові Господь і сказав, що на цьому місці Він хоче мати для Себе кам'яний престіл, який перетривав би сто разів по сто віків. Святий пустельник перехрестився, плюнув в сухі долоні і став будувати престіл. І де взялася в нього така сила, що він піднімав ці величезні каменюки? Кажуть, що Св. Михаїл і Св. Гавриїл і Св. Рафаїл йому помагали і построїли Господній Престіл. Кажуть навіть, що раз у рік сам Господь сходить з неба опівночі і відправляє на цьому престолі Службу Божу, а тьма анголів служить Йому. Тоді над горою ясна луна, як від пожару.

Ранком, коли сонце піднімалося вгору, його проміння так дивно заломлювалося на цих камінюках, що вони прибирали різні краски, то синьо, то глинясто-червону, то сіро-зелену. Старі сосни виблискували живичними червоно-жовтими пнями й надавали ще більше мальовничности й поезії нашому пантеонові. Тут приходив мій брат з малярськими приборами, а в мене був завжди вторбинці записник і олівець, а в моїх дітей повні головки мрій і плянів до забави. Кам'яний стіл був для них твердиною, яку вони обороняли, то знову січею, з якої робили випади на ворога, що скривався в дикому гайку, то знову артилерійським бункром січових стрільців. Крізь руїни монастирської брами в'їжджав котрийсь з переможців під стареньку церковцю, яка в уяві дітей перемінялася в Собор Св. Софії або святоюрський храм.

Ліворуч від нашої хати вела польова доріжка в листковий ліс через зелену прекрасну поляну, а дальше краєм ліса до сусіднього села, Мриголоди. Нас зацікавила зелена кругла поляна, що фомою своєю подобала на великий зелений полумисок. На самій середині була глибока керниця, обложена дубовими дилями. Береги поляни підносилися легко вгору, а на них довдруги віночком зеленіла папороть. Струнками колюмнами стояли буки, граби й берези, спліталися вгорі своїми гіллями, творячи дірчасте півсклепіння, а на самій середині блакитне усміхнене літне небо, немов скляна копула, крізь яку сонце, зорі і місяць підглядали тайни лісової поляни.

Скільки разів ми цілим веселим розспіваним товариством пустилися доріжкою до сусіднього села, Мриголоди, стільки разів ми переходячи крізь поляну нагло змовкали, поважніли і в якомусь набожному настрою, мов крізь церкву, переходили на той бік. Як тільки ми минули поляну, знову залунали пісні і сміхи.

Одного разу в жаркий літній день ми вибралися таки прямо на поляну, щоб спочати в приємному лісовому затишку. Розстелили ми покривало на м'ягенькій, шовковій траві і посідали мовчки. Ніхто з нас не відважився покластися. На траві гралися соняшні кружочки та синіли лісові дзвіночки. Тихо-тихо, ні вітрець не повіє, ні листок не шелесне. Навіть здається, що й птахи тут мовчали і пільні коники понишкли в траві.

Діти попригорталися головками до нас, всі мовчимо, а ця мовчанка якась приємна, якась життедайна. Вона вливала спокій і вдовілля в наші серця і в наші душі. З тої сторони поляни надійшов старий, кремезний дід, а переходячи через поляну звільнив ходу, голову втягнув у ковнір, нам кивнув мовчки головою на привітання й ми йому так само мовчки відповіли. Він пішов далі, а ми слідкували очима за ним. Як тільки вийшов з поляни, випрямився і скорою ходою пішов доріжкою в поле.

Сидимо на траві й цілою істотою відпочиваємо. Так нам добре, що боїмося хоча б найменшим рухом сполохати цю святу неземську тишину. Десь здалека чути гамір і співи дівчат. За хвилину громадка їх зближалася доріжкою до поляни. Як тільки увійшли, споважніли, повернулися всі в одну сторону, склонилися низенько і перехрестилися мов перед престолом в церкві. Ми здивувалися, але не мали відваги запитатися, щоби не заколотити церковної поваги й тишини. Наша цікавість не дала нам вже довше ждати. Ми піднялися з місця і мовчки вийшли з поляни.

—Я ні трохи не здивувався б,—сказав мій чоловік,—якби ми були на цій поляні побачили якесь чудо або почули співи Серафимів.—

Зараз таки ми пішли до старенького діда, Гринька, батька нашого господаря, розпитати про тайну лісової поляни.

—Це ви були у Святої,—сказав повагою дід і перехрестився.

—Розкажіть, дідусю, розкажіть,—просили ми всі наввипередки.

—Було це кілька років тому. Дітиська пасли корови в лісі на саме Успення Божої Матінки. Посідали дітиська на траві, дивляться, а тут хмарка стелиться по землі. Зразу от так, якби пара з баняка, а потім більше й більше. Дітиська цікаві давай бігти туди, та нараз усі бух навколішки на землю. На хмарці стояла прегарна пані, ясна—кажуть вони,—ясна як саме сонічко.

—Свята!—крикнули діти й заніміли. Жодне ні слова не промовить, а дивляться, дивляться на Святу. Вона усміхнулася й мов пара з вітром розплилася.

Аж тоді діти отямилися й побігли до своїх коров. Другого дня знову з'явилася Свята, і третього знову. Четвертого дня пішло декілька старших з дітьми, але Свята вже не з'явилася. Подумали ми, от дітям верзеться, або таки прямо вигадують.

На другий рік на саме Успення знову показалася Свята і знову через три дні. Третього дня була з дітьми баба Ганка і моя Мариня і вони бачили Святу і геть чисто її розписали, як одяг-

нена, яке личко й очі і волосся, а позаду неї сонце, а під ногами хмарка. Наші мужчини взяли жінок на сміх і як жінки боролися, що виділи Свяу власними очима, ніхто їм віри не йняв. Скорше повірили б дітям, а жінкам таки ні. Та до сьогодні всі кажуть, що воно щось таки мусіло бути, бо якось і моторошно й солодко людині на серці в цьому місці. Як горе людину притисне, чи біда, чи слабість, іде туди, посидить, помолиться і легше стане.

—А не казали ви про те свому парохові?—запитала я.

—Та не казали, не казали, паноньку. Щоб б ще й пани нас на сміх підняли?

—А може не були б на сміх підняли, а були б розібрали на розум що й як.

—Та воно, паноньку, єгомость довідалися. Де там, щоби жінки змовчали. Розказали все чисто. Єгомость розпитували дітей, ходили самі на поляну, а потім якось усе змовкло, забулося, тай так до нині. Я таки своє кажу, та й другі кажуть, що воно щось таки мусіло бути.—

—Я також думаю, що воно щось мусіло бути, а тільки люди не повірили,— сказав мій чоловік. У Франції Божа Мати з'явилася малій дівчинці і люди повірили і сьогодні там велике відпустове місце, тисячі й сотки тисяч паломників приїзджають там з цілого світа.

—Бачте, паноньку, хлоп дурний, а пани не дбають, що їм там якась Свята. Старі єгомосць померли, а молодий не повірив.

—Шкода!

—Та й я кажу, що школа. Воно таки щось мусіло бути. Якось там на цій поляні моторошно. Навіть файку виймеш з губи, як переходиш туди.

Що на цій поляні і моторошно й солодко як у церкві, про це ми самі переконалися. Свята,—(ак називали в селі цю поляну), була тепер для нас церквою. Там ми ходили набирати сили для душі, там ми шукали відпочинку для серця, там ми шукали спокою. Свята давала відчувати свою приявність солодкою атмосферою тишини.

Я її назвала б "Свята Діва тишини."

Нема почислено, скільки всіх пісень мають українці, але їх буде напевно кілька тисяч. Багато є позаписуваних, але не всі. Композитор Бажанський був зібрав 4,000 мельодій лише в Галичині, а скільки їх було в других сторонах?

Мабудь небагато є народів, що мали би стільки пісень, тай українські пісні належать до найкращих, як про те говорять знавці пісень.

СВЯТО МАТЕРІ СЬОГОДНІ...

"Свято Матері сьогодні
То і Твій Матусю день
Нині діти в'ють віночки
З квітів, віршів і пісень.

І складають у подяці
Дари серця і дібров
За найкращу, найсвятішу
Бо за матірню любов.

Роман Купчинський.

Може і не всім відомо, що саме у Филаделфії зродилася перша думка святкування дня матері. В році 1910 американка п. Анна Джарвис, вражена загально невдячністю дітей до своїх матерей, як і неувагою всього громадянства, хотіла якимсь чином направити це зло. Їй прийшла думка віддати матерям прилюдну подяку та пошану в окремому, призначеному для цього дні.

Ця ідея скоро поширилася і незабаром зорганізовано міжнародне товариство для поширення цього звичаю по всіх країнах світу.

Американський Конґрес затвердив це свято як офіційне. Святкують його в другу неділю травня. В Галичині перший раз святковано цей день в 1929 р. за почином Союзу Українок.

Багато літ минуло із того часу, багато змінилося на світі, пропало багато великих дітей, а їх місце зайняли нові. Великі катаклізми перенесло людство на своїх плечах, але ідея святкування Дня Матері перетривала усе. Вона все більше і сильніше добуває собі право на існування. І справді цей день став найбільшим святом, бо в цей день діти спішаться з усіх закутин, щоб своїм матерям скласти гарячі бажання й обдарувати їх.

Чому саме це слово "Мати" має таку велику силу, якої не в силі ніщо знищити?

Мати це твердиня, в якій знаходимо порятунок й охорону перед усім, що хотіло б знищити нашу душу і тіло.

Це є виношена під серцем, зроджена у болях, загартована у недоспаних ночах материнська любов, найбільша любов, яку знає людство. І хоч окремий день матері встановлено недавно, то пошана до матері є така давня, як людство. У всіх старин-

них народах, як і в інших слав'янських предків; мати була неначе жрекинею домашнього огнища і добрим духом родини.

Немає ні одного письменника чи поета, що б у його творах не знайшли гарячі, повні любови та пошани слова для звеличання материнського достоїнства.

Багато матерей на світі. Можна сказати, половина людства. Сьогодні святкуємо цей день і рівночасно з повагою згадуємо ім'я української матері.

Ми українці, що ставимо собі за найвищу ціль вибороти самостійність Рідному Краєві, мусимо на все дивитися з боку національного і наскільки це може нам помогти або пошкодити. Маючи це на увазі, поставмо собі питання, яке значення має День Матері для нас українців. Ті українці, що їм справді лежить на серці доля їх батьківщини, свідомі того, що участь жінки у виборенні самостійности є не лише важною, але просто необхідною конечністю, без якої ледве чи можна осягнути ту високу ціль.

Ця важлива частина праці жінки у будові держави це творення сильного, домашнього вогнища, основаного на засадах християнства і свідомого патріотизму.

В нас не бракує світлих постатей українських жінок-матерей, які заслуговують на велику пошану. Чи згадаємо княгиню Романову, що оборонила Галицьку землю від польських зазіхань, чи хоча б усі постаті так ніжно і з любов'ю виведені у поемах Шевченка, і тих козацьких матерей, що виправляли у похід своїх синів і тих, що на панщині пшеницю жали і тих, що для добра і щастя рідної дитини відрікаються всього (Наймичка), і тих селянок, що милями босо пішки, плачучи, несли чорний хліб і потіху своїм ув'язненим синам, втираючи перед тюрмою сльози, щоб синів не смутити, і тих інтелігенток, що з затисненими зубами мовчки і гордо переносили муки свої і своїх дітей, і цілі ряди матерей, що з-під ворожих куль рятували своїх дітей, що посилали своїх дітей на бій за рідний край, що втративши на побоєвищах своїх чоловіків і синів, самі орали зриту гранатами ниву, щоб виховати дітей і на пустелі нове життя творити.

Всі вони разом, зливаються немов в одну світлу картину української матері, тієї матері, якій у великій мірі завдячуємо, що українська нація взагалі не загинула і перетривала усі лихоліття.

Святкуючи цей великий день мусимо усвідомити собі, що нам треба свідомих матерей, діяльних матерей, примірних і великих матерей.

Яка ж тоді має бути мати-українка?

Така, що вміє дати своїй дитині українську душу, що може вдихнути в неї духа повного посвяти і геройства, яка виплекає в неї повагу і гордість на все, що наше, яка дасть дитині ідею українства, що ввесь вік буде її дороговказом.

Така має бути українська мати. Все те може зробити тільки вона, мати, бо і Церква і школа і книжка приходять пізніше і тільке продовжають те, що розпочала мати.

Коли українська мати хоче заслужити на любов своїх дітей і пошану усього громадянства, вона мусить сповнити свій обов'язок. Вона мусить вийти за поріг своєї хати, включитися в

організоване життя, давати приклад своїм дітям. Тільки тоді вона зможе надіятися, що коли ген за морем, у рідному краю, пронесеться гомін воскресних дзвонів, то з молодих грудей належно вихованих дітей відізветься дружній відгомін і серце повне посвяти.

І сьогодні в цей великий день склонімо наші голови перед українською мамою-страдницею. І згадаймо всіх, що слізьми кров'ю зрошують рідну землю і тих, що в далекім Сибірі вмирають в голоді і холоді тільки тому, що є українськими матерями. І тих розкинених по цілому світі на скитанні, які тяжко працюють, щоб своїм дітям створити краще життя. Усім їм наша найбільша пошана і любов.

("Америка") **Осипа Грабовенська.**

МОВЧИ, ЯЗИЧКУ!

о. М. Щ., ЧНІ.

НЕМА нічого гіршого в людині ніж неопанований язик. Бог сотворив язик і дав йому спроможність висловлювати думки людини, а він тимчасом стається дуже часто джерелом всякого лиха для самого власника та його ближніх.

Он языком люди обмовляють, кленуть, нарікають, розносять наклепи, говорять паскудні слова, жарти, розмови, богозневаги, насміхаються з Бога та Церкви...

Непогамований язик викликає ненависті поміж сусідами, огірчення між чоловіком і жінкою, ворожнечу поміж найліпшими приятелями.

Он правила, яких треба держатися, щоб язик не став для нас нагодою до гріха.

1. Завжди говорити спокійно, держачи язик за зубами, коли ми розгнівані чи подразнені.

2. Ніколи не говорити проти правди чи власного переконання, хоча б це нас мало багато коштувати, бо не вільно торгувати своїм сумлінням і язиком. . .

3. Ніколи не говорити про других, що нам було б прикре, якщо б другі так говорили про нас.

4. Уживати язик, щоб якнайбільше говорити з Богом і про Бога, бо балаканина з людьми не дуже багато користи приносить навіть тоді, як держимо язик за зубами!

ПЕРЕМОГА ДУХА

І. Г. САППГА

В СОВ'ЄТСЬКОМУ Союзі і в сателітних країнах прийнято як закон, щоб усіх тих, які захищають чи мають на думці захищати католицизм, згори вважати шпигунами, шкідниками або просто неморальними людьми і запроданцями. Комуністи Богоявленський і Нікіфоров у брошурці "Антірелігіозная робота" (1931, ст. 55) називають Папу світовим "застрельщиком мракобісся і світової контрреволюції." А большевик А. Лукачевський відмічає в книжці "За революціонное єдінство," що Папі в боротьбі з атеїзмом належить особливо активна роля. Знаємо, що атеїзм обов'язково родить комунізм.

Папа Пій XI, читаєм в книзі "За і протів СССР" (ст. 46), перший висунув гасло рятування християнської цивілізації від дияволського большевизму. Англійський Кентерберійський архієпископ горяче привітав це папське звернення. Значить, треба передусім нищити папство, бо воно перешкоджує сумлінню світа заснути. Коли б не папство, вже давно цілий світ був би опанований комунізмом. Коли б не рішуча постава Папи Пія XII, Італія вже давно була б опанована большевизмом.

Тому нам видається підозрілим і незрозумілим вороже наставлення декотрих православних, політичних ніби емігрантів, проти Ватикану. Виїзджаючи за папським ашурансом, одержаним від католицької Акції до США, людина в серцю своєму повезла одначе ненависть і ворожість до того, хто зробив їй добро. Чи не наша рабська психологія, підсилена комуністичною пропагандою, не дозволяє нам бути об'єктивними і зрозуміти правду? Ми далекі від того, щоб комунебудь закинути приналежність до так званих "д'ятих колон," навпаки, ми є певні, що всі наші люди вороже ставляться до комунізму в його сталінському виданні ,як рівнож всі бажають звільнення батьківщини від окупанта. Але чому така неузасаднена упередженість до того, хто, крім добра, нічого іншого не бажав і не бажає? Як заступник Того, що з людьми був і жив, він, Папа, завжди змагає до того, щоб на цілій землі запанувало братерство, щоб усі люди були собі у пригоді, щоб скінчилися війни, щоб не було ані пануючих, ані гноблених, щоб земля наша стала Державою Любови.

Те, що соціялісти називають "інтернаціоналом," а інші "новим світом," все те давно, від приходу Ісуса Христа на землю, передбачене в науці християнства, тільки в досконалішій значно формі. Хто ж насмілиться відкидати великі ідеї вселюдського братерства або вічного миру? Хто має відвагу виступати проти християнської моралі або проти християнської любови? Лише безбожники, лише комуністи! Тому денеякий Борис Кандідов у книзі "Шкідництво, інтервенція і Церква" пише: "Папа

дуже часто повторює антисов'єтські заклики, які кінець-кінців стали звиклим явищем." Большевик А. Метельов ще в 1925 р. видав брошуру під титулом "Ватікан," в якій він скаржиться, що серед усіх церков: православної, протестантської, жидівської і магометанської, найбільшою силою є католицизм. Ніяка агентура,—каже Метельов далі,—не в стані стільки перешкоди принести "визволенню" народів, скільки перешкоджують агенти Ватикану. Через те, що ватиканська армія попів, монахів і місіонерів являє собою вельми культурний елемент, пише він далі, тому католицька церква так міцно і тримається.

Офіційний орган польської компартії "Трибуна Люду" пише, що Ватикан на відзисканих землях зміряв до того, щоб у тимчасовій адміністрації підховувати воєнних підпалювачів і таким чином викликати в "людовій Польщі" заколоти і диверсію. Робиться стидно за українців, що ніби так сильно підчеркують свій гін до самостійности, а разом з тим повторюють слідом за комуністами всіх рас безглузді закиди Візантії чи Москви проти Папів. Католицька Церква є Церквою інтернаціональною, як інтернаціональним є сонце, і тому закидати Папам особливі симпатії до тих чи тих народів, а тим більше до партій, є абсолюдним неуцтвом. Ватикан є понаднаціональним, він змагає до здорових взаємовідносин між народами і державами.

Звідси повинно бути ясним для кожної думаючої людини, що для того, щоб забезпечити перемогу атеїзму і знищити всіх взагалі християн, треба за всяку ціну і при допомозі всіх інших релігій раз назавжди скінчити з папством і усунути ватиканський престіж. Всі вороги Бога і християнства з великим завзяттям провадять війну проти папства. Всюди в цілому світі антихристияни роблять все від них залежне, щоби зменшити впливи Ватикану. Так, між іншим, було в перші століття християнства, так було в XVIII сторіччі, коли мали місце віликі масонські переслідування християн.

Тут мусимо сказати кілька слів про ватиканський догмат, бо люди часто його невластиво розуміють. Папа є членом єрархії і належить до неї, будучи верховною її ланкою. Ісус Хр. є понадєрархічний. Він Духом своїм оживлює єрархів усіх ступенів і всіх вірних християн. Звідси Христос-Голова Всесвітньої Церкви. Папа ж—священик і голова земної Церкви. Христос—непомильний Вчитель своїм єством і в усім. Папа непомильний лише в справах віри та моралі, коли виступає "екс катедра" як голова Церкви, і до того не на підставі власного пізнання або святости, а міццю главенства Христового, міццю Божого Провидіння. Христос безгрішний, Папа ж, як і всі люди—грішна людина. Він часто сповідається зо своїх гріхів, переважно перед простим священиком. Багатьом нашим отаманам з духовних не подобається, що папство не зносить сваволі і хаосу в Церкві і в захованні вірних та духовенства. Треба пам'ятати, що основою благодатного життя і єднання всіх у Христі є покора, що виявляється в синівському послусі супроти представника чи Намісника Христа, Голови Церкви на землі. Без спільного Батька немає і братів. Але большевикам не йде про усталення правди і зв'язаного з правдою порядку на землі. Журнал Московської

Патріярхії (вересень, 1948, ст. 64) ставить за вину Ватиканові "грандіозні пляни" і пише: "Пляни ці виявилися зо слів і діл Ватикану: боротьба з демократією, з соціялізмом, з комунізмом і максимальне поширення своїх впливів на землі." В тім самім журналі Г. Карпов, голова ради в справах православної Церкви при раді міністрів СССР, в своєму привітанні до московського собору автокефальних національних церков назвав цей собор антикатолицькою маніфестацією. Відомо, що большевизм спирає цілу свою доктрину на матеріялізмі, а твердиню ідеалізму добачає тільки в католицизмі; тому большевики для перемоги над Христовою Церквою готові сьогодні співпрацювати з різними сектантами, а серед православних і протестантів здібні проповідувати національні, живі, універсальні, народні та соборноправні церкви.

В своїй книзі "Ватикан між двома світовими війнами," Шейнман, між іншим, говорить таке: "Ватикан стоїть за поєднанням християнських віровизнань, щоби поборювати демократію з комунізмом і атеїзмом, щоби поборювати світську школу, тощо"; або таке: "Папа виступав проти тих, що хиляться до безбожництва, і закликав їх вернутися до релігії", або: "Пій XI видав спеціяльну енцикліку проти атеїстичного комунізму... Пій XI проклинав комунізм за його матеріялістичну філософію." Большевики скаржилися, що Ватикан вніс на індекс заборонених книг твори Маркса, Золя і Толстого. Безбожник Маркс і аморальний Золя ніколи не можуть служити для поступу християнського світу, а Дмітрій Толстой (не Лев Толстой) викривив до непізнання історію Церкви. В журналі "Філософскіе запіскі" (1948, том II), що його видає Академія Наук СССР, той самий Шейнман в статті "Реакціонная соціологія современного Ватікана" пише самі брехливі закиди на адресу Ватикану і наклепи на релігію. З сумом приходиться ствердити, як низько впала колишня російська, тепер сов'етська академія наук, в якій замість науки подається сама брехня. Але всі сов'етські, так звані "наукові" установи і всіх сов'етських борзописців перегнала резолюція "одноголосно" ухвалена патріярхами, митрополитами та єпископами з Балканів і Близького Сходу, що з'їхались до Москви на святкування автокефалії російської церкви. Всі ці представники автокефальних церков в тій резолюції пишуть, що Папа співає гимни "атомним бомбам," що Папи--підпалювачі війни, що Папи засуджують лише комунізм, а фашизму не засуджують. Після останньої війни, кажуть большевики, Ватикан переховував у себе і боронив фашистів. Дійсно, Папа Пій XII боронив усіх людей від видачі їх большевикам, боронив нашу дивізію від примусової репатріації також. Це не подобається московським комуністам. Вони хотіли б усіх нас мати у себе і зробити з нами те, що зробили з тими, які дістались до їх рук. Дійсно, Папа Пій XII рішуче виступав в обороні всіх тих, що не бажали повертатися на "родіну". Так, Папа Пій XII переховував тисячі людей в своїх монастирях, в семінаріях і різних католицьких притулках, рятуючи нещасних від видимої смерти. Також є брехнею, що Ватикан—противник демократії і не бажає поліпшення становища робітників. Ватикан

не є ворогом демократії. Про це можна довідатися з останнього папського окружного послання про демократію. Якщо демократію розуміти по-сов'етському, тобто визнавати комуністичну тоталітарну систему, побудовану на антихристиянстві і на закріпаченні народів, то Папа справді ворог такої демократії. Що Папа бажає поліпшення життя працюючих, ми бачимо з його енциклік "Рерум Новарум" і "Квадрагезімо анно." Папа не є зв'язаний з капіталістами, бо переважно всі капіталісти ісповідують основний догмат комунізму—атеїзм або являються членами масонських або протестантських сект і віддають свої мільйони на утримання антипапських установ. Між капіталістами найбільше є прихильників матеріялістичної доктрини.

Питання соціологічні в католицизмі розв'язуються приблизно так: 1. Приватна власність, якщо вона не суперечить загальному благу, походить від природного Божого права. 2. Людина повинна посідати власне майно, щоб не бути рабом інших чи навіть держави і мати свободу дій, щоб провадити дійсно моральне життя. 3. Вивласнення майна допущене лише в виняткових випадках, коли це дійсно є потрібне для загального добра. 4. Основа громади—родина. Держава покликана допомагати їй та боронити права подружжя і батьків. 5. Люди мають право і повинні творити різні товариства для осягнення спільними силами різних цілей, несуперечних праву людини на існування. Держава повинна охороняти ці союзи і в жаднім випадку не включати їх в державні установи. 6. Платня робітника в промислових, сільсько-господарчих, комунальних і державних установах має забезпечити йому і його родині достатній матеріяльний рівень життя і, крім того, дати можливість робити певні заощадження, якими він міг би задовольнити свої і своєї родини культурні потреби. Робітник мусить мати певні права громадянина і брати активну участь у житті громадському. 7. Заможні люди мусять свої матеріяльні злишки передавати потребуючим, а також уживати їх для добра загалу. 8. Людині, що знаходиться в біді, всі мають допомагати. Право людини на життя, вище від права на маєток кого б то не було іншого. 9. Різні кляси мають допомагати одна одній і взаємно співпрацювати, а не змагати до взаємного винищування. Тому Церкві приходиться боротися на два фронти, з двома видами матеріялізму: з капіталістами і комуністами. Вселенська Церква стоїть за справедливим і рівномірним розподілом природних багатств не лише між громадянами, а й між державами.

Останньо Папа Пій XII заявив урочисто, що на жадні компроміси зо своїм сумлінням не піде. Церква не може не боронити завітів Христа про християнську розбудову життя. Церква бореться і буде боротися за відвічні права людини до волі, до свободи розпоряджатися своїм заробітком; також за те, щоб робітник не був у рабській залежності від держави чи установи; за право батьків виховувати діти у християнських засадах. Ватикан противиться кожній політиці, якщо вона забороняє Церкві проповідувати установлення громадського співжиття на основах згідних з волінням Христа Спасителя. Святитель Римський з однаковою любов'ю ставиться до всіх народів і всіх

держав, бо ідея папства—понаднаціональна. Тому Ватикан не може ставитися до тих, що пропагують антихристиянізм-безбожництво і людоненависництво так само, як і до тих, що йдуть слідами заповіді Христа— "Любіть ближнього свого, як самого себе" і посідають християнську покору. Як же інакше, на превеликий жаль, ставляться до безбожного комунізму представники грецького православ'я! "Русская мисль" з 30 грудня 1949 р. подає, що александрійський патріярх різко осудив Папу за відлучення від Церкви комуністів. Невідрадні явища бачимо і серед нас. Перед автором цих рядків лежить український незалежний часопис у Німеччині "Неділя" з 7 січня 1951 р., де в статті "За активізацію праці Державного Центра" Союз земель соборної України пише: "Констатувати, що тоталітаристичні, клерикальні і соціяльно-реакційні сили намагаються опанувати світ." Так самісенько, як журнал Московської Патріярхії, що закидає Папі бажання поширити свої впливи на землі. Слово "тоталітаристичні" Союз вставив для того, щоб легше було нападати на клирикальні сфери, і тому треба думати, що головний удар Союз земель намагається скерувати проти Ватикану, завдяки якому члени цього знаменитого Союзу сидять не за кратами на Соловках, а користають зо свободи західньої демократії, щоб виписувати різні нісенітниці. Цей же самий Союз досить енергійно підтримував не так давно соборноправну Церкву. Для проводирів безбожництва—байдуже якого—йде про те, щоб звести на нуль залежність християн від Папи римського!

Масонство вже від трьох століть робить усі зусилля, щоб послабити авторитет Риму. Звернемо увагу лише на заголовки деяких масонських газет. Ось вони: "Всі масони всього світу провадять війну з загальним ворогом. Цей ворог папство." "Ватикан. Ось ворог—іншого немає". "Ми повинні діяти лише проти Риму!" "Поки ми не відірвали народів від Риму—ми нічого не зробили."

Атеїсти всіх кольорів ненавидять Римського Первосвященика за те, що маси вірних виказують йому духовий послух і повноту покори, цієї основи християнської любови.

По тріюмфах большевизму у всій Европі сталахне проти нього революція і комунізм буде вирваний з коренем і народи з огидою відкинуть його. А потім, на його звалищах, повстане новий світогляд, що буде синтезою додатних сторін усіх доцьогочасних світоглядів. —Митр. Андрей Шептицький.

Свята Марія Горетті

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

II. Дальші роки Мучениці.

ЗЕМЛЯ, на якій осілися наші нові поселенці була від століть неуправлювана. Природа дика, повітря нездорове, сусіди далекі, бо ніхто не бажав мешкати в заразливих болотах, хоч їхні діточки в своїй невинності любувалися новою природою, сонцем і весело бігали по луках.

Корінальдо і хатина Горетті

Невдячна ж праця, використання зо сторони пана, в якого Людвик винайняв поле, змусили Горетті виемігрувати по році невигідного та вбогого життя до Ферріере біля Римської Цистерни, недалеко міста Неттуно. Змінили вони місце побуту, але не переміняли природи та землі, на якій прийшлося здобувати щоденний хліб тяжкою працею, бо це були ті самі маляричні, римські болота, посеред яких було побудоване Колле-Джантурко, що його Горетті покинули, сподіючись деінде знайти кращу долю.

Неприязна ж природа зо своїми маляричними болотами не перешкаджала нашій малій героїні, Марійці, зростати в страху та Божій любові. Божа ласка працювала в цій невинній душі, що мала стати Агнетою двадцятого століття. Вже змалку Марійка виявляла добру вдачу та прегарні прикмети. Мати так описує свою донечку: "Марійка була щаслива, добра, відкрита, поважна, послушна."

От бачимо, що наша героїня надавалася для надхнень Святого Духа, що вів її до геройства своєю ласкою, яка скріпляла в її душі добрі засади засаджені побожними батьками. Горетті не були християнами паперовими чи метрикальними.

Вони відчували свою віру та проживали нею посеред радощів і смутків. Вони знали, що милосердний Господь не опустить їх. Якщо будуть шукати Його царства прикладним, християнським життям, так Провидіння подбає про їх матеріяльні потреби.

Покладаючись на Бога, Людвик і Асумпта невтомно працювали, щоб постачити шматок хліба та потрібну одежу своїм діточкам. Добрі ж, слухняні діти, особливо Марійка, додавали батькам сили працювати, трудитися, посвячуватися, любити терпіння, благословляти саможертву.

По тяжкій щоденній праці втомлений батько знаходив свій спочинок і щастя в малих діточках, бо він був гордий з них і

роскошувався ними, як вони тулилися до нього, щебетали про свої "діточі справи," сідали йому на коліна та тулилися до батьківських грудей. Він їх голубив, пестив і вчив вимовляти ім'я "Ісуса та Марії," як теж робити знак святого хреста.

Марійка ж підростала та ставалася щораз поважніша. В шостому році життя прийняла перше Святе Причастя 1896 р.

Сусіди та знайомі подивляли маленьку та понад свій вік поважну Марійку, як вона помагала своїй матері в домашній роботі або ішла до міста купувати речі потрібні для щоденного, домашнього вжитку.

Її услужливість зворушувала саму матір, як нераз помагала їй нести обід робітникам на поле чи виконувати в хаті працю, що виснажувала її слабенькі сили.

Життя в родині Горетті поплило своїм звичайним руслом, поки хвороба не повалила з ніг здорового та роботящого Людвика. Отак і до них завітав хрест, бо годі проживати без нього на землі. Оттому наш нарід має побожний звичай ставляти хрести на роздоріжжях, різьбити його на одвірках входових дверей і завішувати над ліжком.

Людвик, хоч який сильний і здоровий, не видержав нездорового повітря Понтійських болот. Малярія змусила його покластися до ліжка на весні 1900 року. Його стан погіршився, як до малярії долучився тиф і мозковий удар.

Чи предчував він свою близьку смерть і розлуку з любою родиною? Не знаємо про це, але одного разу Людвик, скидаючи з воза трумни, промовив: "Я перший буду потребувати їх!" Був це жарт чи предчуття близької смерти?

Хвороба батька засмутила всю родину, особливо маленьку Марію. Як гаряче не молилася за його видужання! День і ніч наперемину з матірю чувала при його ложі, потішала посеред терпінь. Коли ж мати мусіла перебувати біля хворого мужа, Марійка заступала її в домашній роботі: прала білля, замітала хату, варила, дбала про своїх братчиків немов була б уже доросла дівиця.

Не помогли ліки, ні молитви, бо Господь порішив забрати Людвика до небесного царства. Зобачивши, що його кінець надійшов, побожний батько скликав усю свою родину. Жаль йому було полишати сиротами свої немовлята. Проте не скаржився на Боже Провидіння, корячись Божій волі. Перед смертю прохав свою подругу, щоб зараз, по його похороні вернулася з родиною до Корінальдо. Опісля звернувся до своїх дітей і упоминув їх слухати матір так, як його слухали. 3-го травня 1900 побожний батько, віддавши свою подругу та дрібні діточки під покров Божої Матері, попращався з життям і відійшов з цього світу по надгороду до свого Творця, якому служив вірно ціле життя.

Біль стиснув серце маленької героїні. Он на ложі смерти лежав її улюблений батько. Марійка посеред рясних сліз звернула свої оченята на ікону Страдальної Богородиці та промовила: "Нема вже в мене батька!" Пречиста ж з ікони гейби відповіла на її біль і страждання: "Хіба не маєш мене?"

Марійка скорилася Божій волі, але свого батька ніколи не забувала. Кожного дня переходила попри цвинтар, ідучи до міста. Погляд на свіжий гріб пригадував їй любого батька. Здержувалася на хвилинку перед цвинтарем і відмовляла декілька "Богородице Діво" за його душу, бо хоч була певна про його спасіння, проте намагалася допомогти його душі, якщо б вона була ще в чистилищі.

Убога родина не могла найняти багато Служб Божих за покійного Людвика, за те Марійка відмовляла часто вервицю за спочинок його душі, так що по свідоцтву самої матері коронка стала для неї конечною й улюбленою набожністю посеред убогого, сирітського життя.

По смерті батька Марійка стала головною підпорою матері вдовиці. Ніколи не вчинила прикрости, завжди слухала її, не обурювалася, ні не боронилася, як часом мати картала за недобровільні похибки. Асумпта каже про свою донечку: "Вона провадила дім, особливо як я була зайнята працею на полі," бо була поважна, богобійна, уникала небезпечні товариства. Одним словом Марійка стала анголом для осиротілої родини.

ЩО ВІДПОВІСИ НА СУДІ БОЖІМ?

ПРИЙДЕ година,, що ти станеш на суд Божий, щоб здати рахунок із цілого життя свому Творцеві. Господь не питатиме тебе на суді про те:

Який популярний чи популярна був ти чи ти на світі? Чи був ти гарний або негарний із вигляду? Скільки забав і гулянок мав у своїм земському житті? Як зодягався: в багату чи бідну одіж? Чи життя було веселе чи сумне? До скільки товариств і клюбів належав? Скільки грошей мав ти в банках?

Суддя-Господь спитається тебе, що добре вчинив ти для свого ближнього та для Божої слави? Якщо ти з любови до Бога допомагав свому братові та взагалі всім, що менше щасливі були за тебе, коли ти зодягав і годував убогих, коли ти намагався привести до Бога тих, що віддалилися від Нього, так у годині суду почуєш ласкаві слова свого Спасителя та любляче запрошення: "Прийдіть, благословенні Мойого Отця, посядьте царство приготоване для вас від заложення світу!" (Мат. 25, 34)

Чому ж Христос подасть нам цю величну надгороду? Он як Він сам говорить: "Я був голодний, і ви Мене нагодували, Я був спрагнений і ви напоїли Мене, Я був чужинцем і ви прийняли Мене, нагим і ви приоділи Мене, Я був хворий і ви відвідали Мене." Коли ж у житті ми дбали тільки про себе, так на суді почуємо присуд: "Геть від Мене, прокляті, в вогонь вічний!" (Мат. 25, 35-41).

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ЧИ КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ ЦЕ НОВІСТЬ?

КАТОЛИЦЬКА Акція не є новістю в суті речі. Вона така стара та давня, як сама Христова Церква, бо це тільки продовження та відновлення християнської ревности в світських людях. Нова вона в своїй формі та в застосованні до модерних вимог часу та поступу людства.

Отож не слід погорджувати нею тому, що донедавна не було її в світі в тій формі, в якій тепер бачимо її. Не треба казати: "Досіль не було її й людство могло обійтися без неї, так пощо її тепер?" Це тільки викрут тих, що ліниві до праці та не хочуть трудитися, щоб привести до Христа заблукане людство.

Зрештою не кожна новість лиха. Скільки нових винаходів подибуємо в наших часах і ніхто не відкидає їх тому, що вони нові. Хто поважився б бойкувати електрику, автомобілі, літаки, телефон, радіо, телевізію, телеграф, бо наші предки не знали їх? Настали новітні часи, з'явилися нові потреби... Бувають нові вороги, то й потрібна нова зброя, щоб поборювати їх. Нове лихо вимагає нових засобів, щоб йому протидіяти. Кожне століття має свої риси, що творять його духову фізіономію. Отож Католицька Акція це не новість, але конечність наших часів, щоб протидіяти підривній роботі ворогів Християнства та Церкви.

Не слід дивуватися, що дехто бойкотує Католицьку Акцію. Світ протестував, як винайдено письмо та друк. Московські монахи збунтувалися проти заведення друкарні, бо казали, що це злий дух. Англійці бойкотували залізницю, бо вона "страшить худобу, що пасеться на пасовиськах."

Всетаки ці винаходи виправдали себе та здобули право громадянства в світі. Так само й Католицька Акція виправдала своє завдання. Вона виконала по різних краях величезну місію для добра народів і Церкви. В Італії по другій світовій війні Католицька Акція розвинула надзвичайну передвиборчу кампанію проти комуністів і так допомогла християнській демократії здобути більшість голосів і перебрати уряд у свої руки, рятуючи Італію від загрози комунізму.

Христова Церква від перших віків мала завжди та завжди матиме ревних апостолів і апостолок поміж своїми вірними. Св. Павло в своїх листах вихвалює світських апостолів і апостолок поміж світськими людьми, навіть поміж жінками, що допомагали йому поширяти Христову науку. Він кінчає один лист словами: "Допомагай тим, що трудилися зо мною для Євангелії."

Чи ці апостоли та апостолки не були предтечами Католицької

Акції? Це вони допомогли апостолам і їхнім наслідникам навернути світ до Христа та вчинити його християнським, проганяючи варварство споміж народів.

Чи ж сьогоднішні християни не повинні чинити цього самого? Цілі краї не чули про Христа та Його Євангелію. Чи ж християни не винні, що в Азії, Африці й Австралії є мільйони людей, що не знають Христа, хоч Він народився тому 2,000 літ! Чи світ міг би бути в більшості поганський, якщо б християни були апостолами? Треба збільшити число світських і священичих місьонарів, щоб прогнали пітьму поганства та привернули людство до свого Творця.

Не вистачить допомагати місіям матеріяльними дарами, жертвами та грішми. Кожен християн і християнка мусять стати активними місьонарями Христа, присвячуючи бодай частину свого часу, здібностей і енергії поширенню Євангелії в світі. Всі християни мають стати лицарями Христа Царя, а не тільки німими глядачами. Засяг їхньої діяльности може бути різний: одні немов пустинники моляться, другі мов лицарі змагаються. Десь між цими двома крайностями мусить кожен із нас знайти собі поле до апостольства.

Поки місьонарський дух і ревність не відродиться, так нема надії, що світ скоро стане християнський, бо каже Св. Павло: "Як можуть вірити в Того, кого не знають. Як же ж можуть знати без того, що проповідує?"

Католицька Акція має найперше зреформувати поодинокі парохії, щоб вони стали живими і діяльними клітинами нашої Церкви. Чи були б поміж нами українці християни, що приходять до церкви тільки на Різдво та Великдень, коли б ми мали світських апостолів і апостолок, що відвідують недбалих наших парохіян і розбуджують у них почуття обов'язку бути живими членами наших громад? Наша Церква так у Америці, як і Канаді потребує світських апостолів і апостолок, щоб розрухати занедбалих українців, що проживають у практичнім поганстві. Наша католицька молодь не повинна бути менше діяльна та ревна в поширенні християнської науки, знання нашого обряду ніж комуністи чи сектанти в поширенні їхніх блудів і фальшивих теорій.

Спаситель наказав своїм визнавцям не скривати **світла під стіл.** Наше світло повинно освічувати всіх тих, що пробувають з нами в якімнебудь зв'язку. Ми повинні формувати своє оточення по засадам Христа, поза яким нема та не може бути спасіння.

Не можна зрозуміти, як і чим може гордитися таке нужденне сотворіння як людина?

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

1) Які перепони стрічали Апостоли в ширенні Євангелії?

Гордість, зарозумілість, вимисловість не дозволяли людям приймати те, чого не розуміли, або що противилося їх пристрастям. Крім цього великою перепоною було упередження жидів, що сподівалися земського месії...

2) Чим Апостоли перемогли ці труднощі?

Он їх зброя в побореванні перепон: 1) Простенька наука Спасителя. 2) Бездоганне життя та поведінка. 3) Чистота обичаїв і святе життя перших християн, бо діла та приклади сильніші за слова. 4) Геройськість Христових визнавців посеред мук і тортур. Це захоплювало та навертало поган. 5) Чуда, якими апостоли потверджували свою науку. Оріген пише, "Світ не був би повірив Апостолам, якщо б вс були творили чуд."

3) Хто були Св. Антоній і Теодозій Печерський?

Це були два світочі монашого життя в Україні. Перший основник монашества в нас був Св. Антоній. Уродився 983 року в Любечі біля Києва, був на Атосі в Греції, де став ченцем. Вернувшись на рідну землю, проживав у київських горах у збудованій печері.

Св. Теодосій, родом з Василькова, недалеко Києва, зорганізував українських монахів по правилах Студійського Уставу і збудував преґарний манастир, званий Києво-печерською Лаврою, що стала розсадником християнства по всій Русі-Україні. З Лаври вийшло багато учених ченців і 50 єпископів в одному 13-у столітті.

Черноцъ Нестор, перший історик України, проживав у Лаврі. Описав історичні події аж до Володимира Мономаха. Нестор помер 1113 року. Києвопечерські монахи продовжали його діло...

4) Як можемо вірити в те, чого не бачимо?

Віримо, бо Христос об'явив нам святу Євангелію. Христос не помилився, ані не міг завести нас у блуд, бо Він вічна правда. Приймаючи Його науку, маємо певний дороговказ до неба та вічного щастя по смерті.

5) Скільки є зірок на небі?

Здоровим, голим оком можемо побачити біля 5,000 зірок, далековидом около 50,000; звичайними звіздозірними люнетами біля 10,000,000. Скільки ж то зірок! Тут іще не кінець. Найбільшим звіздозірним, американським телескопом можна виразно зобачити один мілиярд зірок а при помочі фотографії та згаданого найбільшого телескопу аж півтора мілиярда зірок. Це ще не все, бо є зорі, яких світло іде до нас від початку світу, але ще не прийшло.

Отже світ величезний. Один Творець вповні розумів його. Світ має помагати прославляти Бога, бо люди, подивляючи могутність і красу світа, повинні прославляти, любити та величати його Творця, що для своєї слави та людського щастя сотворив такий величавий всесвіт.

6) Що значить: молодий і молода, при шлюбі?

"Молодий" і "молода" це "молодий князь і "молода княгиня." Так давно звали тих, що побираються, бо вони забираються на своє князівство, на своє господарство, заводять свій дім і свою маленьку державу.

"Друг", це приятель, від того "дружба" і "дружка,"—як найближчі приятелі.

Бояри це при князях були княжі дорадники і помічники. Тому то і "молодий князь" має таких бояр.

7) Скільки є всіх протестантських віроісповідань?

Знавці начисляють яких 400 протестантських сект. Всі вони походять або від Мартина Лютра, що основав свою "церкву" у 1519, або від Генриха VIII, що основав англиканську "церкву" у 1534. До цих дат Англія та Німеччина були католицькі. Пізніші "церкви" це відламки від Лютрової чи англиканської секти. Повстали вони у 17, 18 або й 19-ім столітті. Це неправда, що Св. Павло основав якусь протестантську секту.

8) Чи Бог не простить людині гріха, як вона в душі висповідається Богові, але не хоче піти та виявити своїх гріхів уповаженому священикові?

Бог тоді тільки простить грішникові його гріхи без сповіді, коли він не має нагоди визнати їх перед священиком. Бог милосердний. Він не погордить розкаяним грішником, що не має нагоди визнати свої провини перед священиком. За те нема прощення для тих, що можуть висповідатися перед священиком, але не хочуть, бо тільки священиків Христос уповажнив прощати гріхи. Він же ж має право ставляти умовини, під якими грішник може помиритися зо своїм Творцем. "Кому ви гріхи простите, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!" (Ів. 20, 23).

9) Чи українці католики можуть ходити до православної церкви?

Церковне право забороняє католикам брати участь в некатолицьких богослуженнях, бо не вільно йти до церкви заснованої людьми. Такі всі "церкви" крім одної католицької, що її основав Спаситель. Ходити з правила до некатолицької православної церкви було б гріхом.

Крім цього нема чого ходити до різних "українських, православних" церков, бо деякі з них навіть не мають правдивих священиків. От знаємо, що єп. Іван Теодорович через 25 літ висвячував батюшок для своєї церкви, але аж в 1948 році сам дав себе висвятити на єпископа. Що ж варті висвячування, що їх виконував до 1948 року?

Де нема української католицької церкви, там українці повинні йти до іншої католицької церкви на Службу Божу.

10) Чому на одних образках бачимо, що Ісус прибитий до хреста трьома цвяхами, а на других чотирма? Як це властиво було?

Довгий час це питання, скількома цвяхами Господь наш був прибитий до хреста, було нерішене, тому й кожен малюр малював так, як бажав. В останньому часі вчені біблісти дійшли до висновку, що Христос був прибитий трьома цвяхами: руки були прибиті осібними цвяхами, а одним цвяхом були прибиті до хреста обидві ноги.. Отож разом три цвяхи.

12) Чи то гріх для українців католиків посилати діти до публичної школи через брак фінансів, або до латинської, бо вона ближа ніж наша українська парохіяльна школа?

Католики повинні посилати свої діти до католицької школи, хоча б треба було за неї трохи більше платити, бо батьки зобов'язані дати своїм дітям добре християнське виховання. Публичні школи в Америці та в Канаді такого виховання не дають дітворі. Добре, християнське виховання це найкраща спадщина, вартіша ва багатства, що батьки повинні полишити своїм дітям. Отож варто за нього заплатити.

Українці католики повинні посилати свої діти до власних українських парохіяльних шкіл, бо годі сподіватися, щоб наші діти пізнали та полюбили свій обряд і свою рідну Церкву в латинській школі, де нічого не почують про свій обряд і історію. Багато наших дітей пропали для нашої Церкви та народу через те, що батьки післали їх до латинської школи, де вони златинщилися та покинули свій обряд.

Батьки, що негодні посилати свої діти до католицької школи, повинні доповнити вдома їхне релігійне виховання. Самі вони мають вчити їх катехизму та посилати на науку до рідної церкви.

Наші діти, що ходять до латинських шкіл мають обов'язок приходити в неділю та свята на Службу Божу та приймати Святе Причастя в своїм обряді. Ніхто не сміє зобов'язувати наші діти, щоб вони йшли на Службу Божу та приступали до Святих Тайн у латинській церкві. Бог бажає, Папа хоче, щоб українці прославляли Бога та спасали свою душу в нашім обряді та в нашій церкві.

13) Чи то правда, що Григоріянські Служби Божі можна відправляти тільки при посвяченім престолі? Так казав мені мій знайомий.

Звичай відправляти 30 безперервних

Служб Божих за душу усопшого дуже давний і похвальний. Походить від із переданя, що Папа Григорій мав з'явитися по смерті та заявити, що Бог визволяє з чистилища ту душу, за яку по смерті відправляться 30 Служб Божих.

Ці Служби Божі можуть відправлятися при якімнебудь престолі. Коли ж є якийсь упривілейований престіл у церкві, так до Служби Божої долучується повний відпуст, бо вона відправляється на цім престолі, але ця Служба Божа мусить бути відправлена тільки за одну якусь душу, а не за багато душ разом.

—Чи є в людини свобідна воля—питає вчитель учня.

—Ні,—відповідає учень.

—Якто ні?

—Коли б я мав свобідну волю, то я сьогодні не прийшов би був до школи.

Нечвайся, дурний носе!— Ніс кепкував собі з ніг, бо, мовляв, я все в горі, показую вам дорогу, не лізу в болото.— От чому ви мені не рівня.

Ноги тимчасом спотикнулися і ніс гримнув об землю аж червона юшка потекла з нього.

Одна добродійка відвідала в'язнів і спиталася одного з них, чи приятелі часто відвідують його. В'язень відповів понуро: Мене ніхто ніколи не відвідує. —Зацікавлена пані спиталася, чи не має він добрих приятелів, що могли б його потішити своїми відвідами? В'язень сумно похитав головою та промовив: Ласкава пані, маю багато приятелів, але вони негодні потішити мене, бо всі вони мешкають тут разом зо мною!

Раз кажуть учені, що світ хитрий, другий раз, що він дурний або плиткий. Інші вчені твердять, що світ круглий. Тепер же чуємо, що світ щахрайський... Як це можливо, годі второпати.

Суддя: Чому ж ви так побили свого сусіда?

Іван: Бо він сварився зо своєю жінкою, а я хотів завести спокій, бо чому жінці сваритися зо своїм чоловіком!

Суддя: Але ж сусід лежав годину непритомний від вашого кулака!

Іван: Прошу пана, не було іншого способу примусити його замовкнути та перестати сваритися з бідною жінкою.

Місце побуту перших людей називаємо раєм тому, що там була тільки одна жінка.

—Цікаве, що в тім місті нема ані одного пам'ятника. Чи у вас не вродився ні один великий чоловік?

—Ні, в нас родяться усе тільки малі діти.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1952

MISTAKES ABOUT MARY

By D. F. Miller

IF YOU are a Catholic, and have had any contact or experience with evangelical Protestants, you have often wondered how it is possible for the latter to hold the position they do on the place of Mary, the Mother of Christ, in the plan of salvation outlined by the Redeemer. That position is so completely contradictory of the Catholic stand, so uncompromising and extreme in its opposition to paying any honor to Mary, that it cries for some kind of an explanation.

Here the arguments, followed by an explanation if where they are contrary to fact or truth.

1. Adoration is due only to God. Catholics fail against this basic principle of religion by adoring the Virgin Mary, either in principle or in practice.

All Catholics agree without reservation that adoration may be given only to God. In fact, by their very definition of adoration they make it impossible or ridiculous to consider giving adoration to anyone but God. They define adoration as an act whereby a creature recognizes and asserts the supreme authority and the infinite perfections of his Creator, and the creature's obligation of submission and obedience to Him. To adore any person or thing other than God alone constitutes the sin of idolatry. Catholics know that the Mother of Christ is a creature, like themselves brought out of nothing into being by God, and that to adore her in word or action would be gravely contrary to the first commandment

2. St Paul states in Timothy, 2:5, that "there is only one mediator between God and men, Jesus Christ, who... gave himself as a ransom for them all." Catholics look upon the Virgin Mary as a mediator between God and men, and say that she can save those who pray to her. This is clearly con-

trary to the teaching of the Bible.

Here are the facts: Catholics accept the full and exact meaning of the words of St. Paul, that Jesus Christ is the only mediator who could have redeemed the human race, and that without His sacrifice on the cross, no prayers, sufferings or "mediation" on the part of anyone else could have brought salvation to any human being. Once this is established, it is clearly not wrong to use the word "mediator" in a secondary sense, as signifying anyone who prays for another with full dependence on the merits of Jesus Christ. That God permits such mediation is evident from the fact that He allowed Abraham to plead with Him for the cities of Sodom and Gomorrah. St. Paul declared himself to be a mediator in this sense when he wrote to the Colossians, 1:9, "we have been praying for you... Our prayer is that you may be filled with that closer knowledge of God's will which brings all wisdom and all spiritual insight with it". It is in this sense that Catholics look upon Mary as a mediator, not that she could possibly take the place of Christ in saving anyone, nor even that she could do anything for anyone except through the merits of Christ, but that she can and does pray, like Abraham and St. Paul, for sinners. She is of course, the highest of all praying mediators because of all creatures she is the closest and dearest to the Son of God.

3. This Command is given in the Bible, Exodus, 20:4: "Thou shall not make thyself a graven thing, nor the likeness of anything that is in heaven above or in the earth beneath, nor of those things that are in the waters under the earth." Devotion to the Mother of Christ among the Catholics is always bound up with images, icons, pictures, statues and shrines. The use of all such objects is strictly forbidden by the text above, and therefore devotion to Mary is contrary to God's command.

The above prohibition in the book of Exodus obviously and clearly refers to graven images made to be served and adored as gods. Indeed, the very next line of Exodus, following the above quotation, explains it: "Thou shalt not adore them nor serve them." The folly of interpreting the lines to mean that human beings are never to gion is clear from the fact in the use any images or statues in relisame book of Exodus the chosen people are commanded to make certain graven images for use in the temple. For example, in chapter 25:18, God commands them "to make two cherubims of beaten gold, to be placed one on each side of the oracle in the temple."
Clearly, then, the ban on images is only on those that are made to be adored as gods. The fact is that Catholics look upon images of Mary as merely reminders of her, and are not permitted to give them the slightest sign of adoration.

4. Much of the honor paid to Mary by Catholics is based on the fact that they maintain that she was always a virgin. This is contradicted by two texts in the Bible: 1) Luke, 2:17, which says "she brought forth her first-born son," thus indicating that there were other sons later; 2) Matthew, 12:45, in which the statement is made that "his (Jesus') mother and brethren stood without, seeking to speak to him," thus proving that Mary had other children besides Jesus.

It is true that the perpetual virginity of Mary is one of the prerogatives that inspire Catholics to honor her. Neither of the two texts quoted above casts the least shadow of doubt on the perpetual virginity. St. Luke uses the phrase "first-born" in his Gospel, because the Jewish law required special ceremonies to be carried out in respect to a first-born son, so that every such son was specifically called "first-born" whether the mother ever had another son or not. The phrase "brethren of Jesus," as used in the Aramaic of St. Matthew, has the force of "relatives," not of blood brothers,a fact that can be proved by other uses of the same word in the Old Testament and by the identification of some of the "brethren" spoken of as cousins of Jesus.

5. Superstition is the belief that certain meaningless and foolish actions used by Catholics in connecheaven. Now, many of the actionns used by Catholics in connection with devotion to the Virgin Mary, such as wearing medals, using rosaries, burning candles before shrines, etc., are meaningless to the Mother of Christ is superstitious.

Catholics agree that meaningless and foolish actions, to which a person would attribute a divine and magical power to help him, would indeed be superstitious. The fact is, that the wearing of medals, the use of rosaries and the adorning of shrines do not fulfill that definition. Catholics in no wise attribute to these things a magical or mysterious power; they use them as material reminders of the invisible persons of Jesus and Mary, and therefore as helpful in recalling often to mind the importance of prayer. It is no more meaningless and superstitious to wear a medal in honor of the Mother of Christ, or to erect a beautiful shine for her picture, than it is for any man to carry a photo of his mother or sweetheart in his billfold or watch, or for a nation to commemorate its heroes in statues or on stamps.

6. In the early days of Christianity nobody ever thought of practicing devotion to Mary. It was an abuse that crept in long after primitive Christianity.

This statement is completely erroneous in point of fact. In the catacomb of St. Priscilla beneath the city of Rome, which was one of the earliest of the catacombs and was most probably used by Sts. Peter and Paul, there is a picture of the Madonna painted on the wall. In fact, more than sixty images of the Virgin Mary, some of them representing her alone and some of them showing her with the Child Jesus, have been uncovered in just a few catacombs, proving that the same fond devotion to Mary that may be found among Catholics today flourished among the Christians of the first three centuries.

7. Only those religious practices are licit which are authorized in the Bible. Nowhere in the Bible is there the slightest suggestion of approval for the practice of praying to the saints or to the Mother of Christ. Therefore this practice is contrary to the wishes of Christ and the commands of God.

Catholics believe that since the New Testament of the Bible was not even written until after Christ had ascended into heaven, and was not completed till more than two generations later, it could not have been meant to be the sole rule of life for Christians; what Christ said to the Apostles and what they

handed down was certainly more important for the generations of Christians who lived before the Bible was completed and known. However, the fact is that even in the Bible there is plenty of authorization for honoring Mary and asking for her intercession. It was an angel from heaven who said to Mary (Luke, 1:28): "Hail, full of grace, the Lord is with thee. Blessed are thou . . ." Surely the example of one of God's angels may be followed by men. It was Christ Himself who showed the world how He would honor Mary's prayers by granting her request for wine in behalf of the young bride and groom at Cana. Above all, however, it is the very fact of Mary's closeness to Christ as presented in the Bible, her being chosen by God to bring Him forth, to be with Him throughout His childhood and youth, and to share His terrible passion, that gives complete foundation for the doctrine that Christians should honor her who was so honored by God, and beg for her intercession because she was and still is so close to God. As to the practice of praying to saints in heaven in general, both the Old Testament of the Bible, with its many stories of how angels are permitted to help men, and the Apocalypse in the New Testament, with its many references to the voices of the saints in heaven, give ample Scriptural background for its goodness and power.

8. It is a fact that intense devotion to the Mother of Christ flourishes especially among the illiterate, e.g., in Italy, in Mexico, and among the least cultured and educated in America. This is at least a good sign that it does not belong in the religion of an educated person.

It is simply untrue that devotion to the Mother of Christ is confined to illiterate people, or even to the not very well educated. There have been, and are, leaders in every field of human knowledge and achievement who have practiced a devotion to the Mother of God. And to despise something that the illiterate do because they are illiterate is to insult Christ Himself, who did most of His work for the illiterate and even chose such for His apostles.

9. It is very common sight to see great sinners kneeling before statues and shrines of the Virgin Mary and praying for favors. It is obvious that the reason for this is that Catholics believe that it doesn't matter how much they sin, or what kind of lives they lead; so long as they pray to the Virgin Mary, they believe they will be saved.

It would be blasphemous for any Catholic to assert that the Virgin Mary could help him in any way without an intention on his part to give up sin and to love God with all his heart and soul. Sinners are urged to pray to her for the grace of repentance and reform; if they pray to her for any material favor without being willing to give up sin, they are spiritually illiterate, superstitious and unCatholic. As to salvation, Catholics believe that this depends on the merits of Jesus Christ, the faith of the individual, the fulfillment of Christ's commandments, and the use of the means of grace. When a Catholic prays to the Blessed Virgin, he is asking her for help and grace to fulfill the repuirements for salvation; he does not expect to be enabled to circumvent them in any way.

10. The only requirement for salvation is faith in Jesus Christ. Nothing else is necessary or profitable to attain that end. Therefore the final and clinching argument against devotion to the Mother of Christ is that it is contrary to the basic principle of Protestant Christianity, viz., that the one and only thing a man can do and must do for the salvation of his soul is to believe firmly in Jesus Christ.

To one who is content to rest on this "basic principle of Protestant Christianity," in the face of all the clear commands of the Bible that one must keep the commandments pray without ceasing, make use of the sacraments, besides believing in Christ, there is little to be said. To any one who will take the Bible as a whole, who will accept not only Christ's command that he believe in Him, but also His other commands and instructions, it can be made amply clear that He chose a Mother, endowed her with all beauty and fullness of grace, and permitted her to cooperate with Him in effecting the redemption of mankind, in order that man might beg for her intercession in behalf of the graces they would need to save their souls Basically, then, the contradiction is between those who take a part of the Bible for guidance on the way to salvation, and those who take all of the Bible.

On which side are you?

—From *The Liguorian*

THE BLESSED VIRGIN MARY PAID HIM A VISIT

St. Peter Damian relates the following of his brother Marinus.

The latter having had the misfortune to sin against the holy virtue, went shortly after before the altar of the Blessed Virgin and consecrated himself to her service. As a sign of this oblation, he put a girdle around his neck and addressed the Blessed Virgin in these words: "Dear Lady, thou mirror of purity, I poor sinner have offended God and thee. I know no other remedy but to enter thy holy service. I therefore offer myself to thee today; deign to take a poor rebel and do not reject me." At the foot of the altar he left a sum of money and promised that every year he would offer an equal amount as a mark of his servitude.

When, after a long and God-fearing life he came to die, he said shortly before expiring: "Arise, arise—and render homage to our loving Virgin Mother. What a favor for me, Queen of Heaven, that thou shouldst deign to visit thy poor servant. Bless me, my Lady, and do not let me be lost after being honoured by thy presence."

Shortly after his brother Damian entered and the dying man told him of the apparition adding that Mary had blessed him. At the same time he complained because those present did not arise when Mary appeared to him. In a few minutes he closed his eyes in death.

PARISH SQUARE DANCING

By Auleen Bordeaux Eberhardt

WHAT CAN be done to stimulate the interest of somewhat indifferent Catholics in their parishes, and to make them more conscious of the part religion can play in everyday living?

Every priest, as well as every layman who has been imbued with the ideals of Catholic Action, knows that there are many parishioners whose only connection with their church is attendance at Sunday Mass. Some Catholics have attended the same church for years and have scarcely an acquaintance with the rest of the parishioners. This is especially true where there is no parochial school, with parent-Teacher and athletic associations to give parishioners at least a speaking acquaintance with one another.

Hundreds of young people grow up and find interests outside the parish. Older people grow stale on the somewhat monotonous diet of occasional card parties, or the yearly bazaar. It is evident that young and old alike need a new interest to bind them close to their parish.

Now, some highly successful pastors have presented one solution to the problem. Their suggestion is that folk dancing be revived. And folk dancing, as well we know, is just another name for the current craze for square dancing.

It was my good fortune to attend a meeting of a parish located in a college town. Some years ago I had been at the same place, and had been struck with the apathy of the people toward parish activities. Of course, they attended services, received the Sacraments, and made their contributions, but there was no enthusiasm at their gatherings. Everyone seemed eager to get away. Now conditions were changed. The people seemed to know one another very well. There was laughter and good-fellowship. The church hall had been newly decorated. The pastor casually told me that a group of parishioners had done this work in the evenings. It was evident all through the meeting that there was an excellent spirit of cooperation between the pastor and the people.

I had noticed the same condition during the Mass that preceded the Communion Breakfast. As I listened to the pastor's sermon and noted the attention of the congregation, I could not but contrast the attitude of the people with the state of affairs when I had been in this same church a number of years previously. Then there had been a slim congregation; now the church was filled. Then a number of people had rushed away before the prayers after Mass were said; now the entire congregation waited until the priest had left the sanctuary. Yet the people were practically the same. I was curious to know what had happened.

During the program at the breakfast, the truth came out. Two years back, the pastor had introduced spuare dancing as a parish activity.!

"My young people were going to other towns for amusement," he told me in explanation. "Our older people seemed to have lost their parish spirit. When I went out West on my vacation, I saw many towns where great crowds of people assembled for weekly square dances. On my return home, I went to the library and read up on the movement. I found that it was as old as our country itself, and moreover, that the Catholic Church had always been partial to folk dancing among the people. So, I found a teacher and started square dances in the parish hall."

He went on to tell how the movement "caught on" with young and old alike, and how it gradually became a part of parish life. He declared that eleven marriages of young people had been the direct result of their meeting at the spuare dances. Older people had found in the dances the sociability that they needed to bring them closer to the parish to which they had become somewhat indifferent.

The results of square dancing in this parish interested me so much that when I returned home, I persuaded my husband to join a club that was in the process of being organized. It was with misgivings that we attended the first meeting of our group, for we knew just a small percentage of the couples. To our astonishment, we found that after a few instructions and turns at "swinging your partner" and putting a "birdie in a cage" we were on friendly terms with people who a short time before had been strangers. As time went on, we found that the evenings spent in learning the old-time folk dances not only stimulated us physically but glossed over differences in age, class and customs, and injected a genuinely neighborly spirit into the group.

I realized then, that the good Iowa pastor had been 'on the right track" when he introduced square dancing to his parishioners. And presently, from all corners of our diocese, came reports of parishes where square dancing had become a part of the regular program.

One country pastor, who had experienced a great deal of trouble when the young farm folk got into their shiny new cars and speeded at seventy miles an hour to dance halls seventy miles away, decided to have parish square dances. He realized that parish boys and girls were going to halls where intoxicating drinks were accessible at bars just off the dance floors, and where road houses with their bright lights and throngs of people held out invitations that young people found hard to resist. Accordingly, he opened the parish hall for an old-time Hallowe'en party and square dance. An orchestra, which he provided out of his slender stipend, furnished the music, and the priest secured a good caller from a neighboring city. The young people who had come reluctantly and were determined to break away at the first chance, remained to enjoy one of the best evenings in their lives.

Later, square dances were inaugurated as a regular feature of the parish program. Both young and old attended them. Everyone paid a small admission to defray the expense of the caller and the band. The net result was an increase in wholesome entertainment, the formation of excellent friendships, a nice increase in contributions—plus a a dearth of bumped fenders, broken windshields, and lawsuits resulting from car accidents.

Boys and girls who had begun to drink as a matter of course, now found just as much enjoyment in the soft drinks and sandwiches served by the Rosary Society women during the intermissions. Romances flourished. Farm boys and girls got to know each other better, and found that the prettiest lassies and strongest lads were right in

their own parish.

A city parish that had a disturbing record of mixed marriages, helped to solve the problem by introducing Catholic boys to Catholic girls through the medium of the square dance. The pastor, and enterprising man who was not content to see his young people straggle off into the companionship of those not of their faith, called a meeting of some of his best workers and started a square dance club.

The matter came to the attention of the society editor of the city's most influential paper, and she featured a page of pictures. More and more young people began to attend the square dances. Now they are held regularly. The "Circle Two-Step," the progressive Virginia Reel, the Klotsch Waltz, as well as Mexican, Swedish and English folk dances were introduced and were found to stimulate friendliness and good-fellowship for the reason that great numbers of people were able to take part in them.

Another city pastor introduced square dancing to his people at a Home-School association meeting, which always brought out a big crowd of people who "ate and ran." One of his committee, a lady of Irish descent who felt that there were many parishioners who could and would dance if the opportunity presented itself, was urged by the pastor to study square dancing. When she learned the steps and music, she coached a group of high school students until they could perform "Texas Star" and "Captain Jinks."

When the annual Home-School association dinner was held, the students appeared in their square dance program. Then, taking advantage of the enthusiasm with which their numbers were received, the committee woman urged the people to get up and form "squares" With the assistance of the high school students, she soon had four "sets" on the floor. Next, she urged everyone in the hall to join in a circle two-step, and at its conclusion, everybody had changed partners and had made many new friends.

Since that time, square dancing has been a part of Home-School meetings, with the couples attending the business sessions in large numbers and then having a dance program afterwards. A motion picture projector and screen has been purchased with the funds raised at the square dance parties to which each couple contributes a quarter.

Now, square dances can be introduced into a parish by pastors with the assurance that they have the approval of the church authorities, who, from the earliest days of our republic, have stressed the excellence of folk dancing as a community and family recreation. And folk dancing, which is simply the gathering of a number of couples to engage in wholesome recreation, has been a favorite of Americans down through the years.

The revival of square dancing could be a source of great good in parish life, especially in those localities where there are many people of French, German, Polish Austrian, Bohemian or Italian descent. Then, too, the Irish have the love of a jig in their hearts, and the Scotch have given us one of the most beautiful of dances in the Rye Waltz. These, coupled with the American or western dances, could offer a program of recreation that would be a stimulant to parish life in both urban and rural districts.

Catholics in America need to come close to one another. They need a strong and wholesome parish recreation program. Square dancing opens the door to this objective —and provides people of all ages with a golden opportunity to know one another better. And it follows that a parish in which good-fellowship prevails is bound to flourish spiritually.

On Stealing Another Man's Girl

By D. F. Miller

Problem: "Very briefly, my difficulty is this: I am very much enthralled by a girl who is engaged to another young man. I am currently trying to convince her that she has made a mistake and should break her engagement. I met her, after having known her in high school several years ago without paying any attention to her, at a recent reunion. I asked her for a date the following Monday. Before Monday came she informed me that she had just accepted an engagement ring from another fellow. Despite that fact, I started a routine of courtship—roses, telephone calls, visits at her home, etc. I think she is confused and not too sure of herself about marrying this other man. I also think I could do better for her than he could. I badly need advice, and I think she does too. I am 23 years old, and she is 20."

Solution: Most people would roundly condemn you for "poaching", i.e., trying to take a girl from the man to whom she is engaged. Indeed, a first glance at your problem indicates that you are doing a moral injustice to the man who has already courted the girl and won from her a promise of he hand and heart in marriage.

Only two circumstances could mitigate your brashness in some degree. The first would be if you had real, objective, almost certain evidence of the fact that the girl is not happy in her engagement or would really be unhappy in marriage to the man whom she is promised. There is danger that your own infatuation may make you invent such evidence. Furthermore, your own favors may have have been the only thing responsible for making her begin to doubt the wisdom of accepting a ring from someone else. In either case you haven't a leg to stand on.

The other circumstance that might lessen the degree of injustice in your conduct is if the girl herself were directly and expressly to open the field to candidates for her hand once more. For a sound reason a girl may break an engagement, or insist that she and a boy friend go back to the *status quo* that existed before they agreed on future marriage. Only it the girl in question does this, may you continue to pursue her. As long as she is willing to remain bound by her engagement, you have to smother, under your sense of honor and fair play, your infatuation. At 23, you need not fear that the loss of this girl will make you a bachelor for life.

—From *The Liguorian*

MOTHER'S DAY

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R

ALL THE children throughout the United States and Canada celebrate the most joyous day of the year, called MOTHER'S DAY, a day dedicated to the MOTHER. There were always good mothers in this world as well as there were and will always be grateful and loving children who respect, love and are attached to their mothers.

The feast in honor of our earthly mother is comparatively recent in the history of mankind, for it started in 1907. Miss Ann Jarviss had the happy idea of suggesting it. She was born in Philadelphia. Loving her good mother she thought that all the children of America shoud have a special day dedicated to their mothers. The Congress of the U.S. approved Ann's idea deciding that every second Sunday of May should be called "Mother's Day." Since its approval on May 10, 1913 the feast, so-called "Mother's Day," spread throughout America and Canada...

1. Why should we dedicate a special day to our mothers?

The greatest poet of Ukraine, Taras Shevchenko, said: "The word 'mother' is the greatest and the most beautiful in the human dictionary." for it contains innumerable treasures of love and tenderness.

Mother's Day is the proper occasion for honouring our earthly mother, for no man can repay the debt he owes the woman that brought him into this beautiful world.

The story is told of a philosopher who asked his disciples which is the most beautiful word in the world. Among his students there

were sick, young, poor beggars, soldiers, and slaves, etc. The answers were various. The sick said that the most beautiful word is health, the young replied that it was husband or wife, poor riches, the beggars—bread, the soldiers—victory, the slaves—freedom. Finally a little orphan boy appeared among the disciples and said: If you wish to know which word in the human languages is the most beautiful, I tell you: *It* is "mother." The philosopher approved the wise answer of the little orphan and explained his statement by saying: You may have everything, riches, health, husbands or wives, food and money, but if you have no mother, you'll never feel happy, for something very important will always lack to you.

All we have and all we are we owe it to our mothers.

Great men like Lincoln humbly say: "All that I am, I owe it to my mother!" St Alphonsus, the founder of the Redemptorist Fathers, and Doctor of the Catholic Church, gives a wonderful testimony to his pious mother Ann.

"I must confess, he said one day after the death of his father, but before that of his mother, "that if I was good at all during my childhood, if I was preserved from evil I owe it entirely to my mother's care. When my father died, I made the sacrifice of not going to Naples—for his burial, but when my mother is about to leave this world nothing but sheer necessity will keep me from hurrying to her side to assist her!"

What, then, do we owe to our mother?

1. We owe her life, which is the greatest gift God can ever bestow upon a creature. Mother is a universal institution. No one except the first man Adam comes into existence without a woman called mother. The earthly mother not only cooperates with God in bringing new human beings into this world, for man takes part in it too, but she is the one that communicates the child his own blood, she forms his body in her womb, she carries him for nine long months under her heart, for during that time the child is a part of his mother... What a sublime vocation to cooperate with God in procreation of the new human beings that will live forever.

If a painter, if a sculptor secures a long admiration in the world because of his paintings or statues, what should we say of a mother that brings into this world immortal masterpieces which will never turn into dust like the statues or the paintings of the human artists!

Needless to say that all those who understand the dignity and greatness of the motherhood, are glorying in it, asking God to give them as many children as He wants for they look at each child as the greatest gift from heaven. In fact Zelia, the noble mother of St. Theresa the Infant Jesus thus prayed to God on her wedding day when she was kneeling to take he marriage vows: "O Lord, give me many children and do me the favor that they all may belong to Thee!"

Her humble prayer was heard by the Lord... her six daughters became nuns... One of them is raised to the honor of being canonized... She is known as Little Theresa of the Infant Jesus.

2. Ouh earthly mother not only gave us life, she took care of us when we were helpless. Many of us would not have survived it we did not have a good mother to take care of our helplessness. Most of us would not have been what we are now but for a good mother. Others would have been better, if they heeded their mother, by following her loving and sincere advices.

How many sleepless night did we not cost our mothers! How many worries did she not have about us, our future and our happiness! How many sacrifices and hardships did she not suffer for our sake!

Mother is ready to sacrifice everything, even life for her children. The writer of this article happened to be in Kovel, Ukraine. It was a nice shining afternoon. An officer with his young wife and a little child went to take a ride on the river. While they were talking, the child fell out of the canoe. The young mother forgetting herself and her loving husband jumped into the river to save her only child. She did not succeed, for the river was deep and impetuous... She dived, but did not come out... She lost her life trying to save her first-born child.

Third Period (1595 Until the Present Day)

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R

THIS IS A period of struggle for the souls and mentality of the Ukrainian nation; it is a time vacillation between the dissident East and the Catholic West...

1) *First Period*: 1595-1720 (*Synod of Zamost*)

The Union spreads throughout the whole right bank of the river Dnipro, while the left bank passes under the dominion of the Muscovian patriarchs.

2) *Second Period* (1720-1874)
Russia destroys the Union of the Ukrainian Church in her domains.

3) *Third Period*: (1914-1952)
The Union flourishes in Western Ukraine. Russia of today is destroying it.

FIRST PERIOD (1595-1720)

1. *Situation of the Ukrainian Church preceeding the Union of Berest Litovsky.*

We must briefly review the situation of the Ukrainian Church in times preceeding the Union of Berest Litovskyj if we wish to understand its importance and development in the land of St. Volodymyr the Great.

Those times were very dark for the Church in Ukraine. Many abuses crept into its life and administration.

After the Union of Lublin in 1569, which joined together Poland and Lithuania, Ukraine had lost the remnants of its independence still retained under the Lithuanian rulers.

Poland considered Ukraine as its colony. The Ukrainian nobility being Orthodox, was almost excluded from the State offices in the Polish Catholic country. Many of the Ukrainian noble families turned to the Latin Rite and became Poles, depriving the Orthodox Church of their support and protection.

The Ukrainian Church found itself at the mercy of the Polish nobles who rushed to settle in Ukraine. Being in rupture with Rome and practically independent from the Constantinopolitan patriarch, the Ukrainian Church became a tool in their hands.

The Polish kings usurped the right of appointing Metropolitans and Bishops to the Ukrainian Church although this was against the canons of the Eastern Church.[1])

The appointed Metropolitans and Bishops were not always worthy candidates of their spiritual positions. To many of them the bishopric meant nothing except a source of revenues and power.

Such a situation produced the most fatal results. The hierarchy of the Church was worldly minded, the priests illiterate and the people ignorant of their faith.

1) Histoire des Conciles a'apres les documents originaux; Tome XI, Conciles des Orientaux Catholiques, I part, by Charles de Clerq, Librairie Letouzey et Ane, Paris, 1949, p. 68.

In 1592 the Archconfraternity of Lviv sent a letter to the Patriarch of Constantinople complaining of the evils that crept into Church: "Our Orthodox Church fell into many errors. The people are afraid that she will perish. Many have decided to go over under the Pope and live under his Jurisdiction, keeping without impediment their Greek Rite. [2])

Another sad description is handed down by Prince Constantine Ostrozky in 1593 in his letter to the Bishop of Volodymyr, Ipatij Potij: "It is known to everybody that the people of our religion are scandilous, backward, lazy and so careless that they not only do not fulfill their Christian duties and do not defend the Church of God and their old faith, but they deride it and leave it, passing over to various sects... And the reason for all this laziness, backwardness and defection is the lack of teachers and preachers of God's word. There are neither instructions nor sermons... All is in confusion. Oppression, complaints and misery reign everywhere...if we do not remedy this, God knows what our end will be." [3])

Meletius Smotryckyj, the most learned man of Ukraine in the Seventeenth century describes the state of our dissident Church with the following words: "It was most painful to me that I, being a Bishop, nay, Archbishop of the Church of my people, did not know in what I believed. I did not know myself what a teacher is supposed to teach his people... I believed more in the errors and heresies than in the true faith received from the Orient. And thus I taught the others." [4])

Corruption, ignorance and relaxation of the clergy had the funest effects upon their sheep.

No wonder that many noble families left the Church and passed over to the Latin Rite, becoming Poles. John Dubovych, Archimandrite of Derman monastery relates: "Many nobles passed over to the Latin Church because there was nobody in the Orthodox Church to whom they might confide their conscience and receive spiritual food for the soul."

Meletius Smotryckyj corroborates this, saying that the nobles passed over to the Latin Church because they were shocked by the ignorance of the Orthodox clergy and decadence of the Church which became unable to provide for their spiritual needs.

The unlearned and lax clergy, of course, was despised both by our nobles and the Poles.

The other reason for the falling away of many nobles was the lack of our schools. To secure a proper education for their children, the nobles were forced to send them to the Polish schools conducted by the Jesuits. In these schools almost all of them became Latinized and Polonized.

Our dissident clergy, being ignorant, were treated like peasants, forced to work on the lands of the nobles. Peter Arkudij writes: "Who rose in defence of our Bishops and Priests, when they suf-

2) LOGOS, Periodicum Theologiæ Trimestre, edited by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Waterford, Ont., Canada., Vol. I, No. 4, pp. 295-296.

3) Akty otnosiaschiisia k istorii Zapadnoj Rossii, Sbp., 1846-1853, IV, N. 33. St. Petersburg.

4) Apologia. Peregrinacy do krajow wschodnich, by Meletius Smotryckyj, Lviv, 1628, p. II. and p. 22.

fered injuries and were robbed of their goods? They were treated like peasants... What respect do they get our nobles, who profess themselves Ukrainians and yet are forcing their priests to work on their lands?" [5])

Athanasius Sielawa rightly exclaims: "Is perhaps the Union responsible because so many princes, senators and nobles left the Ukrainian Rite and nation?... Oh no!—It happened before the Union!" [6])

The Patriarchs themselves, from whom the Ukrainian Church was nominally defending, became slaves of the Mahommedan Sultans after the fall of Constantinople in 1354. If they visited Ukraine, they were greedy for money to the sultans for their nomination.

In 1588 the Constantinopolitan Patriarch Jeremias II came to Ukraine on his return from Moscow where he erected the Muscovian patriarchate. He called a synod. All our bishops, except that of Polotsk and Peremysl, went to Vilna. Numerous lower clergy and noble laymen were present too, but the synod did not take place. The Patriarch deposed Metropolitan Onesifor Divochka because of his simony and unworthy life and consecrated a new one, Michael Rahoza, Archimandrite of Slutzk on August 1, 1589. [8]) The new Metropolitan refused to pay 10,000 ducats for his ordination and was excommunicated by the Patriarch At the same time the Patriarch went to Lviv where he conferred the right of the exemption upon the Archconfraternity of Stavropigia, placing it under his direct jurisdiction. [9])

To control Metropolitan Michael Rahoza, the Patriarch instituted the young and energetic bishop of Lutzk Cyril Terleckyj, as his exarch for Ukraine, Bielorus and Lithuania with a right to watch over the Metropolitan and other bishops and to be "his eye and ear" in the vast metropolis of Kiev.

To divide further the people, the Patriarch placed under his direct jurisdiction the Confraternities of Vilna, Lutzk and even some monasteries, as Krechiw... Our historian, Kostomariv, says: "Divide et impera!" of this patriarchal policy...

Thus Kostomariv affirms that Patriarch Jeremias II aimed at dividing our Church and causing dissension within her that he might more easily rule her.

The Patriarch left a profound disgust among our clergy.. It was manifest to everyone that the salvation cannot come from Constantinople.

The only good thing he left behind was his order to the Metropolitan to call every year a synod of all our bishops for the improvement of the Church and the people.

Our hierarchy turned its eyes towards Rome. It was a hard way of return... The first synod was called by Metropolitan Michael Rahoza to Berest Litovskyj on June

5) Antirrisis, pp. 77-79 and 189, apud Beresteyska Unia, by Eduard Likowski, translated by B. Kuzma and Osyj Zatorskyj, Zovkva, 1916, p. 44

6) Antelenchuk, by Anastasius Sielawa OSBM., Wilno, pp. 48-49, apud E. Likowski, Ibid. p. 48.

7) Annales Ecclesiæ Ruthenæ, by Michael Harasiewicz, Typis instituti Rutheni Stauropigiani, Lviv, 1862, p. 123. Also: Charles de Clercq, Op. cit., p. 68.

8) M. Harasiewicz, Ibid., p. 122.

9) Charles de Clercq, Ibid., p, 69. M. Harasiewicz, op. cit., p. 123.

24, 1590. The most prominent promoters of the reunion were Bishop of Lviv Gedeon Balaban, offended and humiliated by the Patriarch Jeremias II, and the exarch of the Kievan Metropolis, Cyril Terleckyj. In the reunion with the Holy See of Peter they saw the only salvation for our Church.

The Stavropigion Archconfraternity of Lviv wrote Jeremias II in 1592: All agree on this point: We will split away if order cannot be reestablished in our church. We will finally submit to the Roman patronage and live in peace. [10])

The greatest magnate of Ukraine, Prince Constantine Ostrozky, became at first a fervent supporter of the reunion. In 1582-1583 he was in contact with the papal delegate Antonio Possevino and nuncio Bolonetti who were in Poland by that time. The same nuncio relates under July 3, 1583 that Constantine Ostrozkyj, in his discussion with the papal nuncio, expressed a hatred for the schism and declared that he would be ready to pay with his life for the Union of the holy Church if it helped it. [11])

Prince C. Ostrozkyj relates: "Through my older clergymen I consulted the papal nunco A. Possevino about some questions of the Holy Scriptures, but our consultations resulted in nothing... I'm going to countries neighboring with the Pope to take care of my health. I could do something there, if such be the will of God and of our pastors." [12]) The Muscovian Macary says: "Prince C. Ostrozkyj loved his Church and people. He hoped to find a means in the Union to improve the situation of the Church..." [13])

The longing for the Union with Rome is a natural desire both of our clergy and people because of a salutary reform that would come from the Holy See.

It is, therefore, unwise and unreasonable to ascribe the Union to the machinations of the Jesuits and Poland. A salutary reform could not help the Latinization of our Church... Corruption and decadence would do it...

Orest Levitskyj, an Orthodox professor of the Kievan University says: "It would be unreasonable to ascribe to the macchinations and intrigues of the Jesuits such a great ecclesiastical revolution like Union. It would be unwise to blame it upon a systematic persecution by the Polish government ... The Polish government with its support probably hastened the Union, but did not create it... The basic reasons for this phenomenon (Union) should neither be sought in the external conditions of the Ukrainian Church of that time nor in the intrigues of the Jesuits nor in the machinations of the Polish government, but rather within herself and in corruption of the principal foundations of her organism, i.e., in that internal poison which destroyed her organism and turned it into an easy prey for any enemy. The main source and root of this evil was in the disorganization of the hierarchy of that period and in the extreme demoralization of the greater part of its representatives. The Constantinopolitan Pat-

10) Akty, N. 33.

11) Istorya Ukrajiny-Rusy, by Michael Hrushewsky, Iviv and Kiev, Vol. II, p. 575.

12) Istorya Russkoj Zerkvy, by Makary, St. Petersburg, 1879, Vol. IX, p. 537.

13) Ibid., p. 539.

riarchs contributed to that chaos by conferring upon the Confraternities, mostly composed of laymen, extraordinary privileges, which are not to be found in the canons of the Eastern Church. These Confraternities exercised power over clergy and bishops, wherefore a regular administration of the Church became impossible. Besides, many Protestant errors crept into the Church. Without these precedents the Union would have been impossible. Such revolutions like the Union are not results of an external disturbance." [14])

Since there was no hope that the Patriarchs of Constantinople would be able to reestablish order in our Church and to protect our nobles against Calvinism, which was then in vogue among the Polish and Lithuanian nobles, our ecclesiastical and lay-leaders turned their eyes to the true center of Christianity, to the Apostolic See of Rome. [15]) The Constantinopolitan Patriarch became a humble tool of the Turkish sultans. Prince George Slutskyj, a close relative of Constantine Ostrozkyj, favored the Union of our Church with Rome on condition that our Byzantine Rite would be respected and preserved.

14) Archyv Yulhy-Zapadnoj Rossii, Kiev 1888, part I, passim, pp. 8-94.

15) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 124.

DO NOT OFFEND YOUR HEAVENLY MOTHER!

The most holy Virgin one day appeared to Blessed Collette, a Franciscan nun, and showed her the Infant Jesus in a basin, torn to pieces, and then said: "Thus it is that sinners continually treat my Son, renewing his death and my sorrows. My daughter, pray for them, that they may be converted."

To this we may add another vision, which the Venerable Sister Joanna of Jesus and Mary, also a Franciscan nun, had. She was one day meditating on the infant Jesus persecuted by Herod, when she heard a great noise, as of armed men pursuing some one; and immediately she saw before her a most beautiful child, who, all out of breath and running, exclaimed: "O my Joanna, help me, conceal me! I am Jesus of Nazareth; I am flying from sinners, who wish to kill me, and persecute me as Herod did. Do thou save me."

If he be blind who refuses to believe in the truths of the Catholic faith, how much blinder is he who believes and yet lives as if he did not believe!—St. Alphonsus, (Evidence of Faith, p. 2, ch. 1.)

An upright intention is the soul of our actions; it gives them life, and makes them good.—St. Alphonsus (True Spouse, ch. XIX.)

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Where must the Ukrainian youth get married? My son was engaged to a Roman Catholic girl. She did not want to come to our Church, so he married her in the Latin Rite church? Was he wrong or right?

The new oriental Canon Law issued by the Oriental Congregation on February 22, 1949 clearly states: "Marriage between the Catholics of different Rites must take place in the Rite of the groom and before his pastor." (Can. 88, 3).

Until that date the marriage used to take place in the church of the girl, although all children born of a marriage between the persons of different Rites were to be baptized in the Rite of their father and belong to his church. This provision of the decree "Cum Data Fuerit" issued in 1929 caused some confusion between the partners that belonged to different Catholic Rites. Many brides refused to have their children baptized in the Rite of their husbands under the pretext that their marriage took place in the girl's church. The new Canon Law eliminates this pretext by imposing that marriage must take place in the Church of the groom and all children must follow his Rite even those who by mistake or insistence of their mother had been baptized in her Rite. (See, Ukrainian Catholics, by M. Schudlo C.Ss.R pp. 118-120).

Q. What is meant by the "ecclesiastical year"?

The ecclesiastical year is the cycle of seasons and feasts celebrated by the Church in memory of the life of Our Lord. It comprises approximately twelve months, but differs from the ordinary calendar in that it begins on the first of September. It represents in turn the period of preparation for the coming of our Redeemer, the events of his birth and childhood, his public life, his passion, death, and resurrection, his ascension into heaven, the descent of the Holy Ghost, and continued life of Christ in his Mystical Body, the Church.

Many of the chief feasts of the ecclesiastical year are movable—that is, variable in date—being determined each year by the date on which Easter occurs.

Q. Is it possible in any case for the deliberate act of calculating a rhythm calendar to be compatible with the proper disposition to have children?

A careful reading of the pronouncements of the Holy Father, a study of Catholic theologians, and the clear indications given by Pius XI in his famous encyclical on marriage, "Casti Connubii," give a clear answer to this question. Pope Pius XI writes: "Nor must married people be considered to act

against the order of nature if they make use of their rights according to sound and natural reason, even though no new life can thence arise on account of circumstances or the existence of some defect." And Pius XII admits the right to limit marital relations to the time when conception will probably not take place for reasons of health or other serious reasons.

Q. Do we fulfill our Sunday obligation if we go to Confession during Mass.

As far as possible you should avoid this practice. However, if you are in the confessional even during one of the principal parts of the Mass, the Offertory, the Consecration or the Communion, you fulfill your Sunday obligation if you are aware of what is going on at the altar at these times.

Q. What does sanctifying grace give us?

The possession of sanctifying grace gives the justified not only the common benevolence that God has for all His creatures, but also His true friendship. Moreover, it helps man to love God, who loves him in return. This mutual love is accompanied by the communication of a blessing, a sharing of the divine nature and those gifts that make us like God. "If anyone love Me, he will keep My word, and My Father will love him, and we will come to him and make our abode with him" (John XIV, 23).

But justification makes us more than friends of God; it also makes us His adopted children and His heirs. By a wonderful regeneration, we partake of the divine nature itself. This gives us a title or claim to the inheritance of God —eternal happiness in His kingdom. "But if we are sons, we are heirs also; heirs indeed of God and joint heirs with Christ" (Rom. VIII, 17).

Finally, justifying grace does something infinitely more intimate to us—it makes us sharers of the nature of God Himself. This participation is altogether beyond our comprehension. It is not like that of all creatures, who have received existence from God. It is more than the intellectual nature of men and angels of which we say that God made man to His own image and likeness. It is the quality that will make it possible for man to see God directly without any created medium. "We shall be like to Him for we shall see Him just as He is" (I John iii, 2-3).

Let us beware lest the mercies and the tender invitations which we receive from God serve, by our own negligence, to increase our remorse and diminish our confidence in our last moments.—St. Alphonsus (Novena for Christmas, disc. 4.)

Home is where part of the family waits until the others are through with the car.

Story of Ukraine's Weeping Virgin

THE STORY of the "Weeping Virgin" of Carpatho-Ukraine, is told in detail in a report sent to Rome by the Hajdudorog Byzantine-Rite diocese for inclusion in a Marian encyclopedia.

The story of the "Weeping Virgin" goes back to when Mariapocs was a small village as Pocs. Enshrined in a small wooden church, an image of the Blessed Virgin, painted on wood, suddenly began to shed tears on November 4. This phenomon continued until December 8.

Then the Bishop of Eger ordered a thorough investigation, in which 52 lay and clerical witnesses gave testimony. At a result of the inquiry the name of the village was changed from Pocs to Mariapocs and the church became a pilgrimage centre.

Tens of thousands flocked to the unusual image of the Blessed Virgin. Many hundreds of blind and lame claimed cures. Word of the miracle reached the imperial court in Vienna and Emperor Leopold II instructed that the phenomenal image be brought there.

About that time the armies of the united Christian states of Europe were engaged in a desperate war with the Turks. For 33 days Austrian and Hungarian Catholics held a series of devotions to the "Weeping Virgin", praying for victory for the Christian forces. Victory came on September 11, 1697, at the battle of Zenta. After that the image was placed in Saint Stephen's Cathedral in Vienna, where it can still be seen.

Later the Catholics of Mariacops, who are members of the Byzantine Rite, had a copy of the original "Weeping Virgin" made and it was carried in procession for 55 days from Vienna to Mariacops.

The phenomenon of the weeping was then repeated by the new image on August 1, 2 and 3, 1715, in the presence of several thousand faithful, it was said. As a result Ukrainian Catholics collected funds for the erection of a large church to replace the small wooden structure at Mariapocs. This was consecrated in 1756, and given to the care of the Basilian Fathers.

The miraculous weeping of the image was said to have been repeated on December 3 to 19, 30 and 31 of 1905. Since then at least a half million faithful of both the Latin and Byzantine Rites have flocked to Mariapocs to pray before the "Weeping Virgin."

Importance of Athletics in our Boys

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R

NO OTHER people in the world take their sports so seriously and spend so much money on sports as the Americans do, except perhaps the ancient Greeks. No other nation devotes so much newspaper space to detailed accounts of sporting news as America.

The value of the athletic sport cannot be questioned, although professional sport is being severely criticized by more sedate and intelligent citizens. Sport is good on three condition: It must be clean and moderately unselfish, for the old spirit to play just for winning cannot be the principal reason in the players. The games can be intense. The players can play to win

but they must play squarely. 2.) Sport must not be too tiring and dangerous. Sport should build healthy bodies, not injure them. The players must be trained to control themselves and to avoid strain.

3. The players and the spectators must be taught that the sport is not the only thing in life. National interests and civil security must be first. Our public must be more interested in our boys dying in Corea than in Yankees beating the Phils.

The game of football is too strenuous for the boys and the number of accidents is large. If the club is equipped with helmets and pads the danger is less otherwise, it is hard to eliminate accidents. So on the whole it is the best not to emphasize football very much in the club program.

Baseketball is a better game for the boys, for it is reasonably safe. Soccer, tennis, golf and other minor games are now general, although they were almost unknown in America 25 years ago.

Boxing and wrestling, being manly sports, should not be encouraged too much. But if they are already introduced in a town or city and the young boys are fond of them, proper precautions should be taken and advices given in order to guard the boxer and wrestler against the brutilizing effect which these games have on the character of the participants. It goes without saying the heavy gloves for the boxers and thick mats for the wrestlers must be provided.

During all games the leader must have a loud whistle and to know when to use it, but above all when not to use it. When it is employed too often and without necessity, it looses its effectiveness. The players should be taught to stop instantly and be quiet when the whistle is blown so that the leader may give necessary instructions. The players must know that the motto "Win at any cost" is false and must be avoided. The games must be adopted to the physical conditions of the players, otherwise athletics may injure them both mentally and physically. The boy does not play because he is young but because he must play in order that he may unload the surplus of his energy, which would go otherwise in a harmful direction.

Hostess' Own Story of Fiery Nightmare, Miraculous Escape

By Nancy Taylor

I DON'T know how I ever got out of that plane alive—but thank God I did! The plane crashed in Elizabeth, N.J., on Feb., 11, 1952.

It was so horrible—just like a fiery nightmare—and we were so helpless.

Oh, I'll never forget that first minute up in the sky when I knew something was wrong. It was just after we left Newark. I'd say we were up about 1,000 feet when one of the motors conked out and made a terrible rumbling noise.

It was as terrifying as anything I've ever heard.

Then we started falling... I think we dropped at least 250 feet. I don't think anyone breathed in that time.

Capt. Foster must have pulled some emergency power from somewhere as we seemed to level off. But I swear my stomach kept on dropping.

Then, about a minute later, we started falling toward the ground and I knew we were going to crash.

Oh, what a feeling. As the plane fell I could hear screams and yells. All the passengers still had their straps around their waists.

I was in the stewardess' jump seat—and oh how I prayed!

There was a loud roar and a tremendous flash of light. That must have been when we hit the building.

When we first struck the apartment building— I didn't know what it was until later—I was tilted almost upside down.

Fire was roaring all around the outside of the plane.

Then we struck something else—the ground, I guess—and I could feel the ship skimming along. Then we stopped sudden.

I didn't know whether I was alive or not—or if I would get out of the ship.

My body had been twisted upside down. As I struggled to free myself from the strap around my waist, someone opened the door of the plane.

Nothing will ever happen again in my life to match that moment.

I don't know now whose hands were around my waist, but oh, they felt so wonderful!

Then someone lifted me from the seat. I'm telling you the minute my feet hit the ground I ran for all I could—and the good earth never felt any better.

After a minute I turned to look at the plane. It was horrible.

But I can remember looking down and seeing that I had lost my shoes. And I thought to myself, 'I've got runs in my stockings.'

I could see some of the passengers crawling out holes. Others seemed to be struggling. Flames were leaping all around them.

Bodies and wreckage were strewn all over that field.

I wanted to help them, but I couldn't do anything. Oh, it was awful. God help them all as he helped me.

MARY REWARDS THOSE WHO FORGIVE...

A noble lady, who had an only son, was informed one day that he had been killed. The murderer had by chance taken refuge in her own palace.

She then began to reflect that Mary had forgiven the executioners of her Son; and therefore determined that she also would pardon that criminal for the love of the sorrowful Mary. She not only did this, but also provided him with a horse, money and clothes, that he might escape.

Her son then appeared to her, and told her that he was saved, and that for her generous conduct to his enemy the divine Mother had delivered him from purgatory in which otherwise he would have had to suffer for a long time and that he was then going to Paradise.

When faith grows weak, all virtues are weakened; when faith is lost all virtues are lost.—St. Alphonsus, (Evidence of Faith, p. 2, ch. I.)

ATTENTION PLEASE!

"UKRAINIAN CATHOLICS" is just the book you and your Friends were waiting for so many years. It contains a brief exposition of the Ukrainian Church History, exposition of the Ukrainian Byzantine Rite, ceremonies of the Mass, Sacraments, the historical Mission of the Ukrainian Catholics within the Catholic Church, decrees of the Holy See forbidding any Ukrainian Catholic to arbitrarily change his Rite and pass over to the Latin.

This 176-page booklet contains abundant material of information for our Brethren of the Latin Rite about our Church and our Rite. It should, therefore, be in every Ukrainian Catholic family of the U.S. and Canada.

It costs only 50c. Hurry, hurry, hurry, send your order right now! You may kindly address your order to The Redemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada, or to:

Rev. Michael Schudlo, CSSR., The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street, Newark, N.J., USA.

March 12, 1852

Reverend Michael Schudlo, C.Ss.R.,
St. John the Baptist Rectory
661 High Street
Newark, New Jersey

My dear Father Schudlo:

I thank you cordially for your kindness in sending me your booklet entitled, "Ukrainian Catholics."

I have glanced through it and am looking forward to the leisure of studying it more carefully. I hope that it will find a splendid reception.

With every blessing and kind with, I am

Gratefully in Christ,

✠JAMES A. M. NULTY

THE APOSTOLIC DELEGATE to CANADA and NEWFOUNDLAND

begs to acknowledge with sincerest thanks the interesting pamphlet "Ukrainian Catholics" by Rev M. Schudlo, C.Ss. R., while appreciating the kind compliments of its Author.

Ottawa, Canada, March 21st, 1952.

UKRAINIAN CATHOLIC YOUTH LEAGUE
of the
United States of America
P.O. Box 137, Cooper Station
New York 3, New York

April 1, 1952

Reverend M. Schudlo, Spiritual Director
Metropolitan New York—New Jersey Council
661 High Street
Newark, New Jersey

Dear Reverend Father:

It is with great pleasure that we welcome you formerly into the Ukrainian Catholic Youth League in the capacity as Spiritual Director for the Metropolitan New York—New Jersey Council.

The National Board is certainly pleased with the appointment and is assured that the continuing interest for the UCYL in your area will be enhanced by your appointment.

Yours in Christ,
Edward P. Orinkawetz
President

Dear Rev. Father,

Enclosed is fifty (.50) cents in cash for one copy of your booklet entitled "Ukrainian Catholics." Please send it to me at your earliest convenience.

We celebrate Easter here in Lorain according to the old calendar and I'm very glad you had this booklet published because my wife was born and raised in the Latin Rite of the Church and I need such material to help her to learn as much as she can about our Byzantine-Slav Rite.

Sincerely, Your in Christ,
Harry Sawczyn

THE ANSWER

In the past there has been much clamor about the lack of some informative matter written that would be complete in scope. Happily, we can now announce the introduction of a booklet, which is the answer to your quest.

This comprehensive literature entitled "UKRAINIAN CATHOLICS", is now on sale. It's author Rev. Michael Scudlo, C.Ss.R., has woven interesting and serious data into a simple pattern that is fast reading and easy to understand.

You won't be able to set this booklet aside until you have devoured its contents from cover to cover. 174 pages which reveal the historical back-

ground of Catholicism in Ukraine up to the current day! The "Origin of Rites," "Eastern Schism", "Orthodoxy," "Description of Rites," "Prohibitions to Change the Rite," "Church Services, Mass, Vestments, Utensils, etc." These are but a few of the chapters that go to make up this pocket size volume. An added feature, is the excellent illustrations to clarify the various statements.

We all admire action more than mere words. Here we are given a positive approach to Catholic Action. Its invaluable source of information will help you to answer more intelligently the numerous queries that confront you constantly about our Rite.

We recommend that you young couples with growing children acquaint yourselves thoroughly with the facts on our Rite so that you can impart knowledge to your children.

Obtain a copy for yourself at the low, low price of 50 cents. Read it and circulate it among your friends. Buy one for the pamphlet rack at school or the parish church. Place it in your neighboring churches' pamphlet racks, marking same "READ AND PASS ON."

To order copies of this booklet write to Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R., 661 High Street, Newark 2, N.J.

If further information is desired, direct your inquiries to the attention of the writer of this article, National Board, Ukrainian Youth League, P.O. Box 187, Cooper Station, New York, N.Y.

Mary Barnych

MARY WARNS A POOR GIRL

St. Gregory relates that there was a young woman named Musa, who was very devout to the Mother of God; to whom, when she was in great danger of losing her innocence by the bad example of her companions, Mary appeared one day with many saints, and said: "Musa, dost thou also wish to be one of these?" On her answering "Yes," she added, "Well, withdraw from thy companions, and prepare thyself, for in a month thou shalt come."

Musa did so, and related the vision. On the thirteenth day she was at the point of death, when the most Blessed Virgin again appeared, and invited her to come. She replied, "Behold, I come, O Lady," and sweetly expired.

The first and the greatest grace which the Saviour vouchsafed us, in the person of the Magi, was our vocation to the Faith. —St. Alphonsus, (Meditation for the Epiphany.)

Let us hasten to offer our heart and our love to that God who, to gain our love, sacrificed His blood, His life, and His whole self. —St Alphonsus, (Novena for Christmas, th discourse.)

"THE WORK OF ST. GERARD..."

ST. GERARD is often called "the Wonder-Worker of Our Day." Stories of his help testify to the incredible influence of this sainted Redemptorist lay-brother over the heart of God.

Specifically, it is his modern mission to inspire his clients with firm confidence in the good will of God toward them. Herein lies the only answer to the fears and anxieties that have led so many married couples into sin. The mother of a large New Orleans family writes gratefully of her patron and friend:

"I am very grateful to St. Gerard for all the favors that he granted to me and my family. I expect my fifteenth child and have always depended on St. Gerard to bring me through safely. He has never failed me, and I know that he will not do so now.

"Several years ago my 11-year-old daughter was very sick with fever of 106 degrees. At 10.00 o' clock one night the doctor said that she must go to the hospital. But my daughter was so afraid that I asked him to leave her home until midnight. And if her fever did not go down by then, I told him, I would rush her to the hospital. When the doctor left, I pinned a medal of St. Gerard on her. A few minutes after midnight he fever had dropped to 104 degrees and returned to normal in 24 hours, much to the surprise of the doctor. It was all the work of St. Gerard."

* * * * *

"After 20 Years..."

"I am writing this letter of thanksgiving in fulfillment of my promise. Twenty years ago I had a baby that later died. The doctors said that I could not have any more children. But on October 2, 1950, I gave birth to a healthy girl. As soon as she was born we had a St. Gerard medal put in her crib, and I wish to enroll her in the league of St. Gerard. Many thanks to St. Gerard and to Mary, the Queen of Mothers, for answerin our prayers after so many long years. We have named our baby girl "Geralyn' in honor of St. Gerard. We shall do all we can to spread devotion to him to show our gratitude for gaining this great favor for us."

BIOGRAPHY OF THE SOVIET CITIZEN

The Soviet citizen is born on Monday, became enemy of Stalin on Tuesday, was arrested on Wednesday, tried on Thursday, condemned on Friday, shot on Saturday, buried on Sunday.

A class was asked to write an essay on Quackers. One little girl closed hers in this fashion: "Quackers are very meek people who never fight and never answer back. My father is a Quacker—but my mother isn't."

City visitor: "Which is correct, 'a hen is sitting or a hen is setting'?"
Farmer: "I dunno, and I don't care. All I bother about is when she cackles, is she 'laying or lying'?"

The Novitiate of the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask.

The novitiate is a training school for future missionary priests and lay-brothers. The missionaries preach retreats and missions to all classes of people. The lay-brothers assist the missionaries by manual labor and prayer.

There are so many Ukrainian Catholics led astray by false prophets and through lack of religous training. There are still many looking forward to spiritual help. Will you hold out a deaf ear to their cries?

Anyone interested in participating in the Redemptorist missionary work either as a priest or lay-brother, please write to:

Rev. Father Master of Novices,
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

HOW GENEROUS SHE IS!!!

A young nobleman who was on a sea-voyage began to read an obscene book, in which he took much pleasure. A religious noticed this and said to him: "Are you disposed to make a present to our Blessed Lady?" The young man replied that he was. "Well," the other answered, "I wish that, for the love of the most holy Virgin, you would give up that book and throw it into the sea." "Here it is, Father," said the young man. "No," replied the religious, "you must yourself make Mary this present." He did so; and no sooner had he returned to Genoa, his native place, than the Mother of God so inflamed his heart with divine love that he entered a religious Order.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ —що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1952 РІК	.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЧЕРВЕНЬ Yorkton, Sask. June, 1952

25¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Цери. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ЛІТУРГІЯ ЦЕ СПІЛЬНА ЖЕРТВА 1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 3
НОВІ УКРАЇНСЬКІ СВЯЩЕНИКИ 10
ВЕЛИКА ОВІТНИЦЯ 13
ХИЖІ ПТИЦІ ..... о. Др. Микола Комар 15
ЗАВДАННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ 19
СИМВОЛІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ВЕЧІРНІ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 23
НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ 26
НЕДОБРЕ ВЧИВСЯ ..... М.С. 27
ПОБОЖНІСТЬ МАРІЙКИ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 29
ЮВІЛЕЙНИЙ ПАМ'ЯТНИК 32
ДОЛЯРИ ..... Р. Мап 34
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ? 36
СМІХОВИНКИ 38
LOVE OF THE SACRED HEART ..... Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 39
WHAT WILL HEAVEN BE LIKE? ..... D. F. Miller 41
UNION OF BEREST LITOVSKY ..... Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 48
FATHER'S DAY ..... Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 52
MANDATORY COURSE IN MARRIAGE URGED 55
MARY SHOWS US HOW JESUS LOVES US 57
HER PICTURE IS POWERFUL 59
HOW TO TELL A CATHOLIC FROM A COMMUNIST 61
DID YOU KNOW? 64

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1952

ЛІТУРГІЯ ЦЕ СПІЛЬНА ЖЕРТВА

КАТОЛИКИ дуже часто не здають собі справи, що Служба Божа це спільна жертва християн за парохію, батьківщину, Церкву, за живих і померших. Вистачає прислухатися до молитов, що священик відмовляє в часі Служби Божої, щоб переконатися, що Служба Божа обнимає всі потреби світу та народів. В чудових ектеніях священик разом із народом благає Бога подати людям так духовні, як і матеріяльні ласки, молиться за живих і померших, за церковну єрархію та керманичів держав, взиває Божої помочі для здорових і хворих, для тих, що трудяться по полях і плавають по морях.

Священик обнимає потреби всього людства, особливо своїх парохіян. Кожної неділі та свята парох відправляє Службу Божу за своїх парохіян, жертвує Богові Безкровну Жертву Нового Завіту за присутніх і неприявних, за хворих і здорових, за добрих і злих. Отак молитва та жертва лучить всіх парохіян в одну велику родину.

Люди дорожать матеріяльними дарами та ласками, але нажаль не доцінюють ласк і Божих благословенств, що спливають на них і їх потреби в часі Служби Божої, хоча б без причини не прийшли на богослуження.

Забагато люди трудяться, щоб здобути земські добра та запевнити собі короткотривалі вигоди на цім світі немов людина жила б одним хлібом. Людина не звір'я, що сотворене для землі. Людина крім смертного тіла має безсмертну душу. За цю безсмертну душу Христос помер на хресті серед жахливих болів і страждань. Служба Божа відновляє та продовжує Голгофську жертву Спасителя кожної хвилини по всій земській кулі, де тільки правдивий священик виголосить чудодійні слова над пшеничним хлібом і правдивим вином: "Це—Моє Тіло!—Це—Моя Кров!"

Служба Божа це всесвітня жертва. Коли одні християни працюють або відпочивають, другі моляться за них в часі Служби Божої, випрошуючи їм ласки від Бога. Християни невпинно дістають численні ласки, бо по всіх частях світу в кожній хвилині дня якийсь священик і вірні моляться за них, відновляючи Безкровну Жертву Спасителя. Ніхто негоден знищити успішности Служби Божої, бо сам Христос жертвує себе Вітцеві; священики це тільки знаряддя в руках Спасителя. Можна знищити Церкву в якімсь краю, вирізати священиків, але жаден тиран не годен скасувати Служби Божої, бо інші священики відправлятимуть її в інших краях чи частях світу. Служба Божа, бувши

відновою хресної жертви, обнимає весь світ так, як смерть Спасителя на Голгофті.

Служба Божа виєднює людям безчисленні ласки, гамує Божі кари, допомагає в потребах, особливо, як люди активно лучаться зо священиком, що відправляє її. Люди приносять на Службу Божу свої болі та потреби і Христос освячує та лагіднить їх своїми ласками. Служба Божа дає людям відчути, що вони творять одну велику родину, якої Голова—Христос. Коли ж людство це одна велика Божа родина, так люди собі Браття.

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ
В ЙОРКТОНІ САСК.
5-6-7-8 ЛИПНЯ

СУБОТА, 5 ЛИПНЯ:

Год. 7.00 вечір: Всеночне, Проповідь, Обхід з Найсв. Тайнами, Суплікація.

НЕДІЛЯ, 6. ЛИПНЯ:

Год. 6.00, 7.00 рано: Читані Служби Божі. — Год. 8.00: Співана Сл. Б., Проповідь.
Год. 9.30 рано: Читана Служба Божа..
Год. 10.30 рано: Співана Служба Божа з Дияконами,— Проповідь — Мирування.
Год. 4.00 попол.: Молебен до М. Божої, Проповідь, Суплікація.

ПОНЕДІЛОК, 7 ЛИПНЯ— ПРАЗНИК СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ:

Год. 6.00, 7.00 рано: Читані Служби Божі. — Год. 8.00: Співана Сл. Б., Проповідь.
Год. 9.30 рано: Читана Служба Божа.
Год. 10.30 рано: Архієрейська Сл. Божа з Дияконами,—Проповідь — Мирування.
Год. 4.00 попол.: Молебен до М. Божої, Проповідь, Водосвяття і благосл. Поб. Річей.

ВІВТОРОК, 8 ЛИПНЯ:

Год. 6.00, 7.00: Читані Служби Божі.
Год. 8.00: Спів. Сл. Божа за померших добродіїв Чина Найсв. Ізбавителя, Проповідь.

ЧЕРЕЗ ЦІЛИЙ ЧАС ВІДПУСТУ ОТЦІ БУДУТЬ СЛУХАТИ СПОВІДЕЙ.

Преподобні Сестри будуть мати БАЗАР церковних речей, також послужать потребуючим ПЕРЕКУСКОЮ.

Про ОБІД та ВЕЧЕРУ постарається Жіноче Товариство в Парафіяльній Залі.

УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ — ХРИСТОС КЛИЧЕ ВАС!

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вкосячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродіяльну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

НОВІ КНИЖКИ

Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R.: UKRAINIAN CATHOLICS. — стор. 174, Йорктон, Саск. 1951. Ціна 50ц.

Ця невеличка книжечка містить у собі, в ясній і прозорім викладі все, що сучасному українцеві, що живе в ЗДА або Канаді, треба знати про свою українську католицьку Церкву. Особливо книжечка призначена для тих молодих українців і українок північно-американського континенту,—що виховані в католицьких латинських наукових заведеннях і не знаючи ні геройської історії, ні величавого обряду своєї Церкви—переходять до латинської Церкви, уважаючи окремий обряд своєї Церкви чимсь побічним і несуттєвим, бо ж, зміняючи його, "вони не покидають католицької Церкви." А тимчасом декрети всіх римських Архиереїв, оцінюючи якслід красу і вагу східнього, византійського обряду, забороняють східнім католикам, особливо українцям, самовільно зміняти свій обряд і приймати інший, напр. латинський, бо—як сказав великий ревничник византійського обряду, Папа Бенедикт XVI—"ми бажаємо, щоби всі були католиками, а не, щоби всі стали латинниками." "Обряд—як сказав про це Апост. Делеґат в ЗДА архиеп. Чіконіяні на 25-літтю архиєрейської служби Преосв. Кир Константина Богачевського—це не звичайна тільки зверхня церемонія. Навколо обряду, наче у життевому ядрі, об'являються і об'єднуються характеристичні особливості народу і його прикмети. В обряді наче вирівьблений життєвий лад народу, його історія, його дух. Тому то обряд у релігійному змислі являється святим символом своєрідности народу і прапором віри та любови до батьківщини." І тому—йдучи дальше за словами цього високого достойника Катол. Церкви—кожний, хто покидає свій обряд, покидає і свій нарід."

Тому головним завданням цеї гарної і цінної книжечки о. Мих. Щудла ЧНІ. є—показати українській католицькій молоді в Америціґ й Канаді славну історію і величавий обряд її рідної Церкви і так збудити в ній любов, пошану і прив'язання до неї і до рідного народу.

Попри цей головний мотив, який спонукав Шан. Автора до написання книжечки, є ще бажання—дати до рук нашим латинським приятелям компендій найважніших відомостей про українсько-византійський обряд і його красу та про історичне післанництво української католицької Церкви на европейському Сході.

Книжечка подає у справді скондензованій формі загальні історичні відомості про минуле й сучасне України та докладніше обговорює історію української Церкви, що майже ніколи не переривала своєї єдности з Вселенською Церквою.

Добру третину книжечку присвячує Автор практичним справам, обговорюючи і поясюючи св. Тайни у нашій Церкві та наші церковні богослужения в літургічно-обрядовому відношенні.

Видання збагачене багатьома ілюстраціями, які—крім ілюстрацій літургічних дізнь і самої обкладинки—добрі і на своєму місці.

Хоч книжечка призначена в першу чергу для нашої католицької молоді в ЗДА й Канаді (оо. душпастирі напевно подбають про те, щоб вона дісталась до рук кожного українського юнака і юначки), то її з великою користю прочитають і старші громадяни, ба навіть священики, та відсвіжать у пам'яті нераз призабуті вже найважливіші відомості з історії своєї Церкви і свого обряду.

("Наша Мета") о. Петро Хомин.

МАЙБУТНЄ КАНАДІЙСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

(Едмонтон П.Б.).—На цю тему виголосив останню доповідь у серії "Соціяльних Днів" в Едмонтоні Орест Демків, молодий канадійський українець. Свою доповідь він поділив на три частини. В першій говорив про завдання канадійських українців у релігійній площині.

Українська католицька Церква в Канаді —це бастіон, в якого пульсує українське життя. Щоб це життя ще краще розвинути нам слід звернути увагу на такі речі: поширити апостолят світських і піти на підбій того середовища, яке через незнання або інтриґи різних людей відпало від нашої релігійної спільноти. Дальше слід повести працю, щоб ряд дієцезального і чернечого духовенства збільшувався місцевими уроженцями. Для виховання молодої генерації потрібно своїх початкових і вищих катол. шкіл, які відповідали б усім вимогам канадійського шкільно-

го законодавства. Українська Духовна Семінарія, переємець традицій Львівської Богословської Академії, виховувала б молодих адептів духовного звання. Прелегент застерігся, що передає тут тільки думки, які кружляють. Релігійні справи належать до нашої церковної єрархії, яка про них думає і вони їй лежать на серці.

Переходячи до національної ділянки, він ствердив факт, що в Канаді, як і в інших країнах, поселенці підпадають в більшій або меншій мірі асиміляції. Нашим завданням не є, говорив він, залякуватися таким станом, але продумати середники, як протидіяти цьому явищу. В людей, які призабули і не вміють вже говорить по-українськи, треба викресати любов до батьківщини своїх предків, що тепер змагається в боротьбі в ворогом всього людства, з безбожним комунізмом. Зберегти нашу спільноту в Канаді мають наші початкові і середні школи. Почесну роль мають відограти теж УНДоми, які повинні змінити трохи програму своєї праці і в свої ряди включити канадійських уроженців. Добра преса має стати цементом споювання спільноти канадійських українців. Для добра справи треба було б почати видавати бодай один тижневик англійською мовою, який читали б молоді канадійські українці, що не знають вже української мови, як теж наші співгромадяни, які живуть між двома океанами. Поважне число канадійських українців повинно вступати в загальноканадійські клюби і там своєю працею допомагати українській справі. Для канадійських українців є теж місце в політиці. Вони повинні в ньому брати участь як активні члени. Велику роль мають відограти організації типу Католицької Акції: БУК, ЛУКЖ та УКЮ.

Обговорюючи соціяльну ділянку, прелегент ствердив, що велику частину української спільноти в Канаді становлять фармері. Їм треба дораджувати посилати свої діти до фахових рільничих шкіл та впливати на те, щоб фармерський елемент не покидав без причини фармів і не збільшував рядів міського пролетаріяту. Розвій української торгівлі, промислу та запомогових товариств, зокрема Братерства Св. о. Николая, мусять бути в осередку уваги канадійських українців. Найбільший відсоток по містах становлять робітники. Велике їх число опинилося в ворожому для української справи таборі, в комуністичній т. зв. прогресивній організації ТОУК. Вони там дуже часто з незнання, бажання поправити своє соціяльне положення, часто заманені різними демагогічними гаслами і пропаґандою про "квітучу Україну." Нашим завданням є виробити християнську соціяльну програму, включити в неї наше робітництво, домагатися, щоб посли впливали на переведення засад соціяльної справедливости в законодавстві та поширювати соціяльне навчання Церкви.

Завершуючи загальне життя спільноти канадійських українців має репрезентуюча на зовні організація, яка була б творча, в ініціятивою і з осягами.

О. Демків закінчив свою доповідь кажучи, що українські піонери в Канаді проробили велику роботу в різних ділянках. Це бачимо з перегляду їх праці в 60-річному ювілею. Їхні змагання нам треба поширювати, приміняючи до нових обставин і включати в нашу програму інші ділянки, які дотепер не були охоплені.

Ця доповідь стягнула була поважне число слухачів і опісля розвинулася жива дискусія, яка тривала чотири вечорі. Кожного разу було коло 150 людей.

РЕЛІГІЙНЕ ПОЛОЖЕННЯ В ЄГИПТІ

(Едмонтон, П.Б.). Населення Єгипту начислює 20.3 мільйонів населення, з того 1.4 мільйона християн і 60 тисяч жидів. Решта—це мувулмани. Між християнами 1% становлять католики. Половина з них це европейці, головно італійці і мальтанці. При кінці 1947 р. Єгипет нав'язав дипломатичні зв'язки з Апост. Столицею. Католицьке Т-во єгипетських катол. шкіл начислює тепер 122 школи з 10 тисячами учнів. Ця установа існує від 1941 р. та її визнала держава. Школи провадять: францішкани, ісусівці, світські священики і черниці різних конґреґацій. На початку 1951 р. вибрано вперше в історії Єгипту сенатором католика. Він називається Едґард Ґаллад Паша і видає катол. газети: "Аль Замане" і "Ле Журналь д'Єжипт."

ВИСТУП В. ТОМИНА, ПОСЛА АЛБЕРТІЙСЬКОЇ ЛЕҐІСЛЯТУРИ

(Едмонтон П.Б.). В Албертi обговорюють вже від довшого часу справу створення окремої катедри української мови при едмонтонському університеті. Зокрема вона стала актуальною, коли конвенція Соціяльного Кредиту в Калґарах прийняла 21, 22 і 23 XI м.р. резолюції в справі введення української мови в албертійському університеті.

В дискусії над бюджетом міністерства освіти в албертійській легіслятурі виступив 17 березня п.р. посол Василь Томин з довшою промовою, яка мала переконати албертійський парляжент про потребу васнування катедри української мови в місцевому університеті. Він між іншим говорив: "Я твердж, що кожна родова група, яка хоче зберегти свої культурні традиції, заслуговує на похвалу. Збереження мови, культури і традицій є в досконалій згоді з природою." Свою промову посол Томин закінчив так: "Ключем до світлого майбутнього Канади є не тільки збереження гідности й самостійности одиниці, але також традиції всіх етнічних груп Канади. Є побажання в інтересі культури, що по своїй істоті й характері є канадійською, щоб культурний вклад канадійських українців зберегти й розвинути. Тому, що ці канадійці вклали та вкладають свою частину в розбудову Канади, я прошу албертійський уряд уможливити додання української мови до школи модерних мов албертійського університету."

Промова албертійського посла, канадійського українця, зробила велике враження на албертійську легіслятуру й уряд.

ЮВІЛЕЙ "АПОСТОЛЯТУ З'ЄДИНЕННЯ"

(Едмонтон, П.Б.). 6-го липня ц.р. голяндський "Апостолят З'єдинення" відзначуватиме 25-річчя свого існування. Того дня в катедральній церкві в Утрехті буде відслужена архиєрейська Сл. Божа в східньому обряді, підчас якої співатиме хор під управою д-р М. Антоловича. На ці торжества прибудуть визначні унійні діячі з Франції, Бельгії, Еспанії, Англії, Швайцарії та різних країн по цей бік океану.

"Апостолят З'єдинення" основано з ініціятиви Кир Андрея, Львівського Митрополита підчас його поїздки до Голяндії в 1922 р. Цей Апостолят має тепер коло 200 тисяч членів, які збирають дуже поважні фонди на унійні цілі й кожного року їх розділюють між різні установи, що займаються справами з'єднення. Одною з великих заслуг Апостоляту є те, що він продовж 2 років перебрав був на виключні свої кошти Українську Духовну Семінарію на вигнанні, яка приміщувалася в Кулемборзі. Довголітнім президентом "Апостоляту З'єдинення" є о. Антін Смит.

СКІЛЬКИ МІСІОНАРІВ У СВІТІ?

(Едмонтон, П.Б.). На підставі статистичних даних Конґреґації Поширення Віри довідуємося, що в місійних країнах тепер є 560 єпископств, вікаріятів і апостольських префектур. Число вірних: 27,843,860. що вказує на зріст на 10 мільонів від 1933 р. На місійних теренах працює тепер 261,895 місіонарів. 2,714,746 катехуменів підготовляються прийняти Таїну хрещення. Там тепер находяться: 10,414 церков, 47,838 каплиць, 39,439

народніх шкіл в 2,267,391 учнями, 747 різних середніх і вищих інститутів з 110,403 учнями. Ці місії кермують 936 лікарнями і 2,952 аптеками. Число хворих, які там лікувалися, доходить до 41,685,000, в тому теж хворі на прокляву. В 2,046 сиротинцях живе тепер 122,-152 сиріт. Теж число місцевих семінаристів постійно зростає. Їх тепер 17,618, які вчаться в 437 Семінаріях.

"ЛОҐОС"

"ЛОҐОС" це єдиний теологічний тримісячник в українській мові. Виходить він що три місяці. Кожен українець інтелігент, чи він священик чи світська людина, повинен мати в себе цей цінний журнал. Сьогодні світ котиться у пропасть, бо брак людей, світських католиків і взагалі християн, що б вавязто, публично та приватно боронили Христову Євангелію. Чому ж воно так? Бо християни не знають своєї віри ані навчання католицької Церкви! Як можна боронити Християнську Віру, коли ми мало що про неї знаємо? Слід вавчити християнську науку, що єдина година улічити світ та спасти від дальших воєн і нещасть.

Отут саме заслуга ЛОГОСУ, що його видають ОО. Редемптористи. Він виносне приступно католицьку науку. Чи не стид, що комуністи напам'ять роками вивчають фальшиві засади Маркса, Леніна та Сталіна, хоч вони ведуть до хаосу та руїни? Ми ж у службі Христа повинні бути воїнами Христовими та защитниками християнської культури перед наступом матеріялістичного, московського комунізму. Тут нам поможе ЛОГОС здобути потрібне знання... Спішіться, замовляйте ЛОГОС. Шліть $5.00 на рік до:

LOGOS Administration Office.
Rev. S. J. Shawel. C.Ss.R..
Yorkton. Sask., Canada.

СКІЛЬКИ ТЕПЕР ЦЕРКОВ У ЗДА?

З Вашінґтону повідомляють, що в ЗДА є тепер 20 тисяч церков. Католицькі школи разом з сиротинцями начислюють около 4,750,000 учнів. До катол. університетів ходить 250,000 молоді.

СПІЛЬНА СВЯТОЧНА ВЕЧЕРЯ В НЬЮАРКУ

27. IV. в укр. централі в Ньюарку була спільна парохіяльна вечеря цебто свячене укр. катол. парохії. Велика галя була заповнена людьми. Дівчата вивели на сцені укр. гаївки, що їх зміст і похо-

дження пояснив присутнім п. Д. Горняткевич.

По вечері слідувала ціла низка промов, що все зверталися на важність і потребу укр. катол. школи в Нюарку. Пан А. Кейбіда, тут уже роджений українець, виголосив гарну доповідь, як старі та молоді іміґранти, ба й тут уже уроджені повинні спільно працювати для добра нашого народу в Нюарку.

Прегарну вечерю закінчив Впр. о. Парох В. Краєвський ЧНІ.

"ЗАЛІЗНИЙ ШЛЯХ" (Рекс Біч)

Вийшла друга частина повісті "Залізний Шлях," що її видали Приятелі Української Книжки під проводом п. І. Тиктора. Книжка цікава та інформативна. Читач негоден відорватися, поки не дійде до кінцевої розв'язки. Герой повісті О'Нейл прегарно виведений. Всі труності переборені та міст на ріці добудований, тому й Аляска стала приступною для цивілізації.

ТИХО...

Тихо! В Найсвятішій Тайні
сам Христос говорить нам:
—Залиш журби звичайні,
тихо йди—все вище... там...
За Спасителем тужи,
вір Йому—і вище йди;
вір Спасителеві, вір:
направляй свій хід до зір...
Там загубиш серця тугу,
там забудеш більш наругу,
тут в нещасті світ твій гасне,
там забудеш горе власне...
Тихо, не кричи з розпуки!
Тихо крий свій біль і сльози;
труд сповняй і без принуки,
Не зважай на всі погрози...
Тихо; це свята дорога!
Полюби людей і Бога
та сповняй все Божу волю...
Другим облегши їх долю...
З трудів всіх, їх чесноти
Тихо овочі збери...
Чаша виповниться вщерть
Та спокій тобі дасть смерть...
Тихо йди в вогнях страждання,
тихо в небо шли благання,
Після втоми, по знесиллі
тихо ляжеш у могилі...
Дух знімесь до неба брам:
Там, де ті Верхи осяйні,
щастя жде тебе, аж там...

— — —

Так Христос говорить в Тайні,
Сам Христос говорить нам:
—Щастя справжнє там... аж там.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків-місіонарів-провідників нашого українського народу переслали:

Онтаріо: Кенеді 5.00; Є. Ярема 14.00.

Ню Йорк Стейт: О. Лисняк 1.00; Вовк 2.00; Г. Постоловська 2.50.

Р. А. Стейт: Ст. Пророчок 40.00.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

ОО. Редемптористи,
ST. MARY'S SEMINARY,
WATERFORD, ONTARIO.

"ВЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ"

Вийшла нова книжка п. Вол. Босого, Українського Наукового Інституту "Вячеслав Липинський, ідеолог Української Трудової Монархії." Ця книжка представляє велику вартість. Вона змальовує життя та розвій ідеології покійного Вячеслава Липинського, подає розв'язку українського питання, вказує шлях до об'єднання всього нашого народу, щоб Україна могла стати незалежною та суверенною державою. Ніхто українцям волі не дасть і держави не побудує, поки українці будуть розсварені та поділені на різні партії, що ставлять партійні, загумінові інтереси понад добро українського народу.

Хоч українці мають багато хиб і схильність до анархії та непошани до власного авторитету, проте можна позбутися тих лихих прикмет. Бог дав людині змогу поправитися зо своїх хиб. Нарід це збір одиниць, отож кожен може виробити в собі пошану до українського авторитету, що на думку Липинського повинен зосередитися в українському Гетьмані!

ПОДЯКА

Крайовий з'їзд СУМ в Параґваю при "Просвіті" 15. 2. 52. ухвалив висловити сердечну подяку редакціям, видавництвам та окремим особам, які протягом 1951 р. присилали свої цінні видання та взагалі українське друковане слово в дарунок або за здешевлену ціну на збогачення сумівсько-просвітянських книгозбірень в Параґваю та в допомогу культурно-освітній чинності СУМ-у, скерованій на поширення національно-громадського світогляду нашої молоді.

Цю подяку й глибоке узнання просимо в імени нашого кр. ком. СУМ приняти слідуючі редакції: "Авангард,", "Голос Молоді," "На Варті," "Крила," "Український Робітник," "Український Самостійник," "Гомін України", "Сучасна Україна", "Сурма," "Українське Слово," "Ми і Світ," "Нові Дні," "Жіночий Світ," "Християнський Голос", "Світло," "Праця", "Голос Спасителя," "Мій Приятель" —та окремі особи: пп. П. Матлай (ЗДА), Р. Дубинян (Великобрит.), М. Хміляр (Великобр.), інж. О. Євтухів (Венецуеля).

В надії на дальшу ласкату прихильність та в щирій пошані лишаємось з СУМівським привітом "Честь України!— Готов боронити"!

За Кр. Ком. СУМ в Параґваю:
Ант. Кущинський, керівник освітнього відділу; Ст. Галушка, секретар осв. сек.

ҐУДІВ, САСК.

Посмертна згадка бл. п. С. Семенюка

Покійний Семен помер 1-го квітня. Похорон відбувся 5-го квітня, що відправив Пр. о. І. Сирота ЧНІ. По похороні відбувся обід в старшого сина Івана Семенюка, де покійний доживав свої старші літа. По обіді Пр. о. І. Сирота сказав кілька зворушаючих слів до родини, а П. Семен Денесюк піддав гадку збірки на католицьку пресу. Зібрано 15.00, з того призначено на Голос Спасителя 8.00 а на Укр. Вісти 7.00. Жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а покійному Семенові сотвори Господи вічную пам'ять.

Семен Денесюк, Ґудів.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщиріша подяка нашим дорогим добродіям за прислання слідуючих жертв на прес фонд. Нехай Вас Бог благословить.

Барановський, ювілей, Кридор	5.00
Кузик Марія, Ванкувер	2.00
Збірка: похорон бл. п. С. Семенюка, Ґудів	8.00
Федорович Іван, Етелберт	1.00
Раїна Іван, Тафнел	1.00
Климко Олекса, Форт Френсис	3.00
Заміцький Й., Винипеґ	.50
Найко Марія, Виніярд	1.00
Кушмельник Іван, Ошава	1.00
Марцевич П.	1.00
Колович Пилип, Кукс Крік	1.00
Крупінський Іван, Скрентон	1.00
Мацала Іван, Канора	1.00
Маркевич Марія, Плейнфілд	1.00
Воробець Ю., Саскатун	1.00
Василів Н., Бюкенан	1.00
Прокопович П., Викторія	1.50
о. І. Телісник (Логос), Брентфорд	5.00
Спільне свячене, Босежур	3.50

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Сердечно дякуємо за жертви. Нехай Господь благословить всіх жертводавців.

Безкоровайна П. С., Гефорд	1.50
Антонюк пані М., Вішарт	10.00
Войтків Ф., Едмонтон	1.50
Свергун Іван, Врокстон	5.00
Зіталінська Пані О., Ґірард	1.00
Павлюк Мих., Перт Амбой	1.50
Сідвак Іван, Шикаґо	1.50
Піпа Марія, Варрен	1.00
Боґуцький Мих., Вісла	.25
Поторайко Д., Інвермей	1.00

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найщирішу прилюдну подяку Матері Божі Неустанної Помочі і Пресвятому Серцю за вислухання молитви і прошу о дальшу опіку.

Пані П. Коваль.

Дякую Отцю Небесному і Найсолодшому Серцю Христовому і Матері Божій за вислухані молитви.

Палагія Мацала.

Дякую Пресвятій Родину через душі в Чистилищі за ласку виздоровлення з прикрої недуги.

Одна Особа.

Дякую Найсвятішому Серцю Христовому й Матері Божій Неустанної Помочі за вислухання молитов. Я була 8 років хора, а тепер мені полекшало. Прошу читачів "Голосу Спасителя" помолитись за мене, щоб я витривала в добрім аж до смерти.

Параскевія Яремко, Йорктон.

РОЗШУК

Павло Юськевич зі села Міжинець, повіт Перемишль пошукує свого тіточного брата Володимира ЧИЖА зі села Зоротовичі, повіт Перемишль, який в 1924 р. виїхав до Канади. Ласкаві вістки слати на адресу його тіточної сестри Анни:

Anna Kowalski, 55, rue de Paris,
Senlis (Oise) France.

З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ

Дня 30 квітня в катедрі св. Вервиці в Реджайні, відбулося при співучасті великого здвигу клеру обидвох обрядів і вірних, свячення ново іменованого латинського єпископа Саскатунської Дієцезії, — єпископа С. Клайна. Головний святитель був Кардинал Меґвиґен, колишній Архиєп. Реджайни, а теперішній Архиєп. Торонта. Співсвятителями були Архиєп. О'Ніл з Реджайни й Архиєпископ Покок з Винипеґу. Архиєпископ Покок був колишній

єпископ Саскатуну.

У цьому торжестві взяли участь наші три Владики—Кир Ніль, Кир Андрей і Кир Максим. По скінченні церемоній в катедрі відбувся в Саскачеванському готелі величавий бенкет в честь новопосвяченого єпископа.

—

В четвер 8 квітня відбулася інтронізація новопосвяченого єпископа Клайна в латинській катедрі у Саскатуні. Кир Андрей, Ординарій Українців католиків у Саскачевані, взяв участь в цій церемонії. На бенкеті в готелі Бесборо ріжні достойники зложили свої привіти новому єпископові. Між іншими Впр. о. В. Маланчук, ЧНІ., Протоігумен оо. Редемптористів, зложив щирий привіт в імені українських Отців Редемптористів.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 4-го травня члени й членкині УКЮ приступили спільно до св. Причастя. По співаній Службі Божій вони зійшлися разом до Вальморського готелю на спільний бенкет. Всіх учасників бенкету було 42. Між ними були й запрошені гості, як Пр. о. П. Малюга, ЧНІ., Пр. Вр. Методій, ЧВХШ., п. Ст. Шабець, пані Драфтенза, й п. Паснак.

Господинею бенкету була панночка Ірина Стрільчук. Програма на бенкеті була переплітана співом і промовами. Всі промови були дуже поучаючі й надіємося, що вони лишуться в пам'яті учасників на довгий час.

—

Дня 18-го травня величаво відбулося торжество градуації абсольвентів вищих католицьких шкіл в Йорктоні. Рано в год. 7.30 Їх Ексценція Кир Андрей відправив Архиєрейську Службу Божу для шкільної молоді. Ідучи до церкви на Службу Божу абсольвентки й абсольвенти йшли процесійно супроводі СС. Служебниць, Братів Християнських Шкіл і шкільних товаришів. На Службі Божій Їх Ексценція дав гарну промову до шкільної молоді в нагоди градуації.

За старанням Ліги Жінок був приготований гарний обід в парохіяльній залі для всіх гостей, що прибули на це торжество. По обіді всі пішли до Роксі Театру на вправи градуації.

В театрі привіт зложила панночка Їеновефа Брицька. Відтак слідували пісні від Академії Пресв. Серця. Зараз потім прочитано імена абсольвентів обидвох шкіл і поодинокі абсольвенти виходили на сцену й одержували дипльоми з рук Преосвященного. З Академії було 21 абсольвенток а з Колегії 30 абсольвентів.

Імена абсольвенток з Академії слідуючі: Савеля Барановська, Ольга Біник, Їеновефа Брицька, Делія Деметрик, Вікторія Дюд, Аніта Гавдевич, Юлія Ільницька, Елеанора Кокоруда, Анна Ковалик, Ніна Лукій, Анна Лужний, Анна Навлюк, Олена Сенько, Павлина Середа, Сестра Дозітея, Сестра Естера, Марія Шумей, Марія Стахів, Целестина Томс, Савеля Якимишин і Катерина Зазуля.

Імена абсольвентів з Колегії св. Йосифа: Йосиф Ворса, Дом. Бурант, Мих. Буртовий, Вас. Библів, Лев Чикайло, Ґ. Корниш, Стан Дудар, Арнольд Ференц, Вол. Фещик, Стан. Грабарчик, Ст. Гринків, Мих. Комарик, Я. Кристалевих, Карло Кушніра, Мих. Маршак, Д. МекБербрі, Сильвестер Міхалюк, Р. Моров, Я. Мерфі, Мих. Микитюк, Мих. Українець, Д. Рогатинський, Ник. Стасюк, Мілько Струтинський, А. Симко, Р. Вангеля, Ів. Венгрович.

Одержавши дипльоми абсольвенти відспівали разом дві пісні. Слідували відтак пращальні промови. В імені абсольвенток говорила панночка Аніта Гавдевич. В імені абсольвентів говорив п. Карло Кушпира. По пращальних промовах студенти з Колегії відспівали дві пісні.

Потім Пр. Бр. Методій ЧБХШ проголошував імена поодиноких студентів і студенток, які доступили нагороди за найкращий успіх в школі й за найкращий успіх в якомусь предметі. Поодинокі студенти й студентки, яких імена були проголошені, виходили на сцену й одержували медалі.

Головним бесідником на цьому торжестві був Др. проф. С. Г. Андрусишин з Університету Саскачеванського. В своїй промові Др. Андрусишин перестерігав абсольвентів перед небезпеками матеріялізму. "Стережіться матеріялізму," говорив він, "бо раз духовні справи занедбані, людське життя стає безвартісне й безпільне."

На закінчення абсольвенти обидвох шкіл відспівали пару пісень і всі люди розійшлися повно вдоволені й щасливі. Дай Боже, щоб ми мали ще більше таких гарних інституцій, як мамо в Йорктоні.

—

В суботу 31 травня започатковано сеєвої стації. Ця перша програма була рію українських програм з місцевої радіприсвячена Пречистій Діві Марії — Цариці Мая й Пр. Сс. Служебницям, які саме цього року обходять золотий ювілей свого прибуття до Канади.

Ці програми будуться переданати що суботи від год. 5.15—5.45. Вони вимагатимуть великої співпраці й піддержки від наших громадань. Тому запрошуємо всіх громадян підтримувати ці програми своїми жертвами, своїми хорами і співаками. Всі листи з заввагами й жертвами проситься висилати на адресу:

St. Mary's Church, Yorkton, Sask.

УВАГА! УВАГА!

УКРАЇНЦІ ОКОЛИЦІ ЙОРКТОН

СЛУХАЙТЕ

УКРАЇНСЬКИХ РАДІОПЕРЕДАЧ

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.

через CJGX, Йорктон, 940.

Завваги й жертви шліть до:

ST. MARY'S UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH
YORKTON, SASK.

Кожного вечора вірні численно сходилися до нашої церкви на Маївку, але останнього вечора прибуло дуже много, особливо з фармів, на торжественне закінчення. В год. 7.15 Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. почав правити Молебен до Матері Божої разом з двома дияконами. По Молебні почалася процесія з церкви на площу Колегії св. Йосифа. На площі були виставлені голосники й вівтар. На вівтарі стояв образ Матері Божої Неустанної Помочі гарно прибраний живими квітами й освічений лямпочками.

На дворі стояла почесна сторожа в Колегії св. Йосифа в військових строях. На переді процесії всім студентів несли хрест, патрицію й хоругви. За ними йшла вівтарна дружина во священиком і дияконами. Потім були малі діти в парафіяльної школи, а за ними йшли студентки в Академії Пресв. Серця одягнені в синіх і білих мантіях. За дівчатами йшли скромні Сестри, Християнські Брати й вірні.

На площі всі заняли свої місця. Коло вівтаря стояли студенти з хоругвами, священик з дияконами й вівтарні хлопці з лямпочками. За ними по обидвох боках малі хлопчики й дівчата в парафіяльної школи. Трохи дальше стояла почесна сторожа, а на середині стояли студентки з Академії у виді кола. Групка студенток стояла у формі хреста й почали проказувати молитву "Вірую." Відтак одна дівчина йшла в хоругвою побіч кожної студентки, як представляла одне зернятко живої вервиці. Студентка, що представляла зернятко "Отче наш" носила сину мантію, а ті знов, що представляли зернятка "Богородице Діво" носили білі мантії. На середині стояв міхрафон. Коли дівчина з хоругвою наближалася до тої, що представляла зернятко "Отче наш," та почала проказувати ту молитву на голос а прочі люди продовжали. При кінці кожної десятки священик говорив "Слава Отцу...", коротеньку молитву, що Мати Божа просила трьох дітей в Фатіми, "Ісусе, прости нам наші гріхи, захисти нас перед вогнем пекла. Веди всі душі де неба, вокрема ті, що найбільш цього потребують," і заповідав таїнства слідуючої десятки.

Ця жива вервиця зробила дуже миле враження на всіх присутніх. Годі, щоб людське серце не вворушалося на такий вид.

Скінчивши вервицю, процесія почалася назад до церкви й вийшла з площі бічною брамою. Церква тим часом була гарно освітлена свічками й електричним світлом, особливо статуя Матері Божої Непорочного Зачаття. Коли церква наповнилася вірними наступила зворушлива хвиля коронації статуї М. Б. Обряд коронації довершила панночка Анна Ковалик підчас того, як Діти Марії співали пісню "Левадов долинод." Потім Впр. о. Парох прочитав торжественну заяву й посвяту до Матері Божої й закінчив благословенням Найсв. Таїнами. На кінець всі відспівали ще пісню "Достойно Єсть" і "Боже Великий, Творче всесильний". В той спосіб закінчено Маївку в Йорктоні цього року.

—

НОВІ УКРАЇНСЬКІ СВЯЩЕНИКИ

о. Михайло Гринчишин, ЧНІ.

о. Нестор Годований, ЧНІ.

Михайло Гринчишин, син Івана й Марії з дому Кресак, роджений 18-го лютого, 1929р . в Бюкенан, Саскачеван. Панство Іван і Марія Гринчишин, що є членами Спектв Святого Духа в Бюкенан, подбали про християнське й національне виховання свойого сина Михайла. У Бюкенан він покінчив публичну школу, а в Роблин, Манітобі, в Колегії оо. Редемптористів в 1942-1945 рр. покінчив гай скул.

Нестор Годований, син Стєпана й Софії з дому Бортник, роджений 19-го січня, 1928 р. в Зборові, Західній Україні, до Канади приїхав разом із батьками 30-го травня, 1930 р. Панство Степан і Софія Годовані, що є членами парохії св. Свящ. Йосафата в Торонті, подбали про християнське та національне виховання свойого сина Нестора. У Торонті він покінчив публичну школу та ровпочав в Гарборд Коліджейт гай скул, а й покінчив у Роблин, Ман., в Колегії оо. Редемптористів в 1943-1945 рр.

М. Гринчишин і Н. Годований в липні, 1945 р. вступили до новіціяту оо. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван, і тут 28-го липня, 1946 р. в день св. Володимира Великого, князя України, зложили монашї обіти. Обидва монахи в 1946-53 рр. покінчили свої філософічні й богословські студії в духовній Семінарії Матері Божої в Йорктон і Ватерфорд, Онтаріо.

Преосв. Владика Кир М. Германюк, єпископ-помічник їх Ексц. Архиєп. Кир В. В. Ладики, рукоположив обидвох богословів у Ватерфорд:

26-го січня, 1952, на четців і півців
27-го січня " " " на піддияконів
3-го лютого " " на дияконів, а в неділю 25-го травня, в церкві Пресв. Евхаристії в Торонті, на священиків.

Новорукоположеним єромонахам Чина Найсвятішого Ізбавителя, Михайлові Гринчишин і Несторові Годований, бажаємо Божого благословення в праці для слави Божої, добра святої Церкви й українського народу. На многі й благі літа. Отче Михайле й Отче Нестор!

УСПІШНИЙ БАЗАР-КОНТЕСТ У ВІННІПЕҐУ

ЦЕНТРАЛІ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИЙІВ МАНІТОБИ

Заходами всіх складових організацій Централі Українців Католиків Манітобського Ексархату (БУК, ЛУКЖ, УКЮ) при активній участі всіх парохій Вінніпеґу закінчився з великим успіхом Базар-Контест. Дня 10 травня ц.р. у великій міській авдиторії у Вінніпеґу зібраних було около два тисячі людей, щоб приглянутися коронації контестантки. Провідником був Іван Козоріз, голова БУК. На сцену виступило десять контестантох з десятьох парохій Вінніпеґу. Президент Централі п. Василь Валь підчеркнув заслуги та тяжку працю контестантох для здобуття фінансових засобів на загально культурно-освітні цілі нашої Дієцезальної Централі. Королевою контесту вістала Мирослава Беднарська з парохії ОО. Василіян, а королівнами: Омеляна Коробайло з парохії св. Андрея та Єлисавета Оберванець зі св. Покрови. Тут подаємо список всіх костестантох та число здобутих голосів:

Мирослава Беднарська: королева; Омеляна Коробайло (з лівого боку) і Єлисавета Оберванець (з правого боку), королівни.

КОНТЕСТАНТКИ
здобули слідуюче число голосів:

1. Мирослава Беднарська в парохії св. о. Николая, голосів 14580.
2. Омеляна Коробайло, в парохії св. Андрея, голосів 10728.
3. Єлисавета Оберванець, в парохії св. Покрови, голосів 7224.
4. Оля Каблак, в парохії св. Володимира й Ольги, голосів 4860.
5. Іванна Войтович, в парохії Пресв. Евхар. і Неуст. П. М. Б., голосів 2850.
6. Петруся Заверуха, в парохії св. Петра й Павла, голосів 2431.
7. Євгенія Кензик, в парохії св. Духа, голосів 2220.
8. Веверлія Галл, в парохії св. Родини, голосів 1860.
9. Ґликерія Климчак в парохії св. Михаіла, Трапскона; голосів 1620.
10. Євгенія Мриглод, в парохії Христа Царя, голосів 1080.

—

Нагороди виграли:

1. Джін Клен, 140 Селкірк Евеню, Вініпеґ, ч. 4643.
2. Тома Прайд, 261 Августин Ст., Вініпеґ, ч. 7253.
3. Парохія св. о. Николая, Вініпеґ, ч. 25270.
4. Єлисавета Оберванець, 994 Мавитен Евеню, ч. 1842.
5. М. Вреженстав, 110 Кармен Евеню, Вініпеґ, ч. 3374.
6. Н. Семенович, 529 Кавапав Ст., Ст. Боніфас, ч. 35821.
7. Тома Бодикевич, 46 Руперт Евеню, Вініпеґ, ч. 52265.
8. Доналд Охоцький, 688 Мегнус Евеню, Вініпеґ, ч. 66900.
9. А. Преведа, 160 Беттері Ст., Вініпеґ, ч. 24165.
10. Михайло Якимишин, Реблин, Ман., ч. 9135.
11. П. Й. Савчук, 485 Причард Евеню, Вініпеґ, ч. 27125.
12. Іванна Зап, 619 Ендерсен Евеню, Вініпеґ, ч. 2070.
13. А. Кеник, 1540 Рой, Вініпеґ, ч. 17471.
14. Енс Каспер, 666 Ебердін Евеню, Вініпеґ, ч. 13632.
15. Ф. Роберте, 287 Белмонт Евеню, Вініпеґ, ч. 13298.

СПИШІТЬ УСІ НА

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

ДО

КАДВОРТ, САСК.

у каплиці Сострадання Матері Божої

26 — 27 — 28 — 29 ЧЕРВНЯ

ЧЕТВЕР, 26-го ЧЕРВНЯ:

1. 7.30 вечером: Архиерейський Молебен у каплиці Сострадання Пресв. Богородиці.
2. Проповідь: Впр. о. ігумен І. Бала ЧНІ., з Йорктону.
3. Хрестна Дорога з світлом.

П'ЯТНИЦЯ, 27-го ЧЕРВНЯ:

1. Читані Сл. Божі в год. 6.30, 7.30, 8.00. Проповідь у церкві Пр. Евхар. в місті.
2. о год. 10.00: Впровадження і привітання Преосв. Кир Андрея. Архиерейська Служба Божа у каплиці Сострадання Пресв. Богородиці.
3. Вечером о год. 7.30: Молебен, Проповідь і Хрестна Дорога—у каплиці Сострад. Пр. Б.

СУБОТА, 28 ЧЕРВНЯ:

1. Читані Сл. Божі о год. 6.30, 7.30, 8.00; Проповідь у церкві Пресв. Евхар. в місті.
2. Торжественна Сл. Божа в год. 10.00. Проповідь у каплиці Сострадання Пр. Богор.
3. Одна година обідної павзи, відтак Хрестна Дорога.
4. Молебен о год. 8.00 вечером. Проповідь і Панахида у каплиці Сострадання Пр. Богор.

НЕДІЛЯ, 29 ЧЕРВНЯ:

1. Читані Служби Божі о год. 6.30, 7.30, 8.00. Проповідь у церкві Пр. Евхар. у місті.
2. Торжественна Сл. Божа о год. 10.00. Проповідь і Суплікація у капл. Сострад. Пр. Богор.
3. Вечером о год. 8.00: Молебен, Проповідь, Апостольське благословення.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1952

Велика Обітниця

ВІДКУПЛЕННЯ людського роду, це доказ великої любови Христа Спасителя до нас. Вона виходить поза межі людського поняття, бо джерело її—це Божа любов. Христос не жалів нічого, що потрібне для того, щоб зробити нас знову щасливими, щоб піднести нас до гідности Божих дітей.

. Сьогодні Христос цей сам, що й колись, й любов Його та сама. Вона та сама, але вияви її більші як були колись. Доказ цього це Об'явлення Його Пресв. Серця. По словам Христовим це останній об'яв Його любови, ласка особливіша, захована "на останні часи," яка має врятувати людство знад пропасти..., якщо воно послухає Його голосу і схоче скористати з Його ласк. Ці особливіші ласки потрібні нам більше ніж нашим предкам.

Ось найважніші з них, як це подає Св. Марія М. Алякок:

1. Уділю їм усіх ласк, конечних до сповнення обов'язків їхнього стану.
2. Поверну згоду роз'єднаним родинам.
3. Потішу їх у всіх терпіннях.
4. Мое Серце буде їм пристанню за життя, особливо ж у годині смерти.
5. Кріпитиму їх при праці і поблагословлю їхні заміри і починн.
6. Грішники знайдуть у Мойому Серці джерело й океане милосердя.
7. Остиглі стануть ревні.
8. Ревні підіймуться скоро до великої досконалости.
9. Щедро благословитиму місце, де буде поміщений і почитаний образ Мойого Серця.
10. Священикам дам силу зворушувати найбільше закаменілі серця.
11. Імена тих, що поширятимуть цю набожність, будуть за-

писані в Моїому Серці і ніхто не всилі їх звідтам викреслити.

12. У надмірі Милосердя Мого Серця обіцюю Тобі, що Моя всемогуча любов уділить ласку остаточної витревалости тим, що прийматимуть Св. Причастя через дев'ять перших п'ятниць без перерви. Вони не помруть у Моїй неласці, ані теж без прийняття Св. Тайн. Мое Серце стане їм певною захороною в тій останній годині.

А це особливі обітниці Ісусового Серця для апостолів Його Божого Серця.

1. Для них будуть відкриті всі Божі скарби.
2. Апостоли Христового Серця мають запевнення разом із приязню Божого Серця, теж опіку Преч. Діви й Святих.
3. Робитимуть скорі поступи в досконалості. Ісусове Серце освятить їх і прославить.
4. Одержать ласку чистої любови Бога.
5. Стягнуть особливіше благословення на свою батьківщину й свої родини.
6. Пізнають тайну хреста й зрозуміють його заслуги й силу. Одержать силу й потішення у досвідах, що стрінуть їх підчас їхнього апостольства.
7. Мое Найсолодше Серце буде їхньою нагородою і заплатою.

Чи ці обітниці не доказують особливішої й гарячої любови до нас? Так не промовляв Христос навіть до своїх Апостолів за свого життя. Це преобильне, невичерпне джерело ласк для всіх людей, для цілого світу, світ буде певно врятований, як тільки схоче пошукати за стежкою для цих скарбів.

Найбільшою зпоміж обітниць це дванадцята, так звана "Велика Обітниця," що в ній Христос запевнює спасення тим, що через дев'ять перших п'ятниць місяця будуть жертвувати Св. Причастя на винагородження Христові за всі зневаги й кривди, що Він їх дізнає від людей.

Максим Рильський

МАРІЯ

Єсть ім'я жіноче, м'яке і ясне;
В йому і любов, і журба, і надія;
Воно як зітхання бринить весняне:
Марія.

Як запах фіялки в осінній імлі,
Як пісня дівоча в снігах і завії,
Зорею сіяє над смутком землі:
Марія.

Нехай я у серці святе погашу,
Нехай упаду в беззмістовній борні я,—
Та слово в останнє, що я напишу:
Марія.

Хижі Птиці

(Розважання на Неділю Святих Отців)

о. Др. МИКОЛА КОМАР

ОДИН середньовічний лицар, що брав участь у хрестоносних походах, зробив обітницю, що якщо Господь дозволить йому щасливо вийти з усіх воєнних небезпек, то він, повертаючись до дому, засвітить свічку на Божому Гробі в Єрусалимі й горіючу занесе до святині в своїому родинному місті—Флоренції. Боже Провидіння захоронило боголюбного лицаря на полях боїв. По скінченій війні лицар, пам'ятаючи про свою обітницю, засвітив свічку на Божому Гробі і взявши її в праву руку, рушив у дорогу, щоб занести світло на престіл Божої Матері свойого родинного міста. Чимало труду коштувало його те, щоб підчас довгої дороги це світло захоронити перед вітрами, дощами й бурями аж доки вкінці не станув він перед дверима флорентійської катедри. І коли вже входив до катедри, надлетіла нагло хижа птиця; вона вдарила своїм одним крилом об горіючу свічку лицаря й згасила її. І в цій хвилині померкло в душі лицаря, бо здавалось йому, що вже все пропало. Але ось вогонь горіючої свічки лишився на крилі хижака й запалив його самого. Горіюча птиця влетіла до святині і, облітаючи в смертельній небезпеці понад престолами, сама засвітила світло на престолі Пречистої Діви. Так вірний лицар таки виповнив свою обітницю.

Це тільки легенда. Але вона скриває в собі велику історичну науку. Той лицар, що бореться, жертвується й молиться, це Христова Церква. Світло, яке вона захищає впродовж довгих віків своєї земської мандрівки, це правдиве світло Христової віри й науки, це вічна Правда, це сам містичний Ісус Христос. Хижа птиця, що бажає згасити це світло, це вороги Христа й Його Церкви.

— — —

В часі, коли молода Христова Церква перетривала люті переслідування трьох перших століть, коли вона таки поконала по-

ганських Неронів, Діоклетіянів, Декіїв і інших тиранів і вийшла переможно з катакумб, тоді на ясному небесклоні вільної Церкви почали появлятись хижі птиці, які ставили собі за ціль притемнити світло сонця Христової правди, спинити похід Церкви в її правдивому богопочитанні, згасити на світі в душах мільйонів людей віру в божество Христа. Такою хижою птицею був **Арій.**

Арій був священиком у Александрії. Походив з Антіохії й заки дійшов до священичої гідности, блукав по різних сектах, ворожих Христовій Церкві. Блуди, яких там навчився, вийшли в нього таки наверх, хоч перед свяченнями він їх торжественно відрікся. Отож скоро він лиш став священиком, почав голосити мильну науку про Христа та про цілу Пресвяту Тройцю. Христос,—учив він,—не є Богом, не є правдивим Сином Божим, ані не є одної і тої самої суті, що Бог. Христос—це тільки сотворіння Боже, перше й найкраще сотворіння. Христос, як Боже сотворіння, був посередником між Богом і людьми. Він так приподобався Божій волі, що Бог приняв Його за свого Сина й так Він стався подібний до Бога. Таку блудну й еретичну науку почав Арій ширити між народніми масами при помочі різних пісень, оповідань, видуманих молитов та різних книжечок. Вслід за тим несвідомий і неознайомлений з релігійними питаннями нарід почав широко розправляти про те, чи Бог Отець міг мати Сина, чи Він такої самої природи, що й Отець, чи він вічний, одним словом стислі, наукові теологічні питання почали вирішувати купці, ремісники, портові робітники, ба й прості уличними і то вирішувати так, як це хитро й спритно піддавав їм Арій.

І загоріло на улицях Александрії. Дух єресі почав ширитись і обнимати щораз нові круги суспільства і місцевості Церкви стали світити пусткою, нарід почав виповідати послух, пошану й любов своїм дотеперішнім пастирям.

На щастя, на епископському престолі в Александрії засів тоді еп. Александер, взір доброго пастиря й учителя. Його дорадником і правою рукою був диякон Атаназій, людина хоч молода, але надзвичайно мудра, й бистро-умна, а при тім побожна й покірна. Він пізнав відразу що, як Арій мав би рацію, тоді вся християнська наука, яка в Христі бачила й признавала Бога, що відпускає гріхи й провини грішникам і дає людям життя Божих дітей, є пустою видумкою; Христос, який так часто говорив, що "Я і Отець є одно" є хіба обманцем. Церква ж, яку Христос установив, всі її тайни й обряди, не мають в собі ніякої Божої сили, бо походять не від Бога, а від чоловіка. Чи три століття лютих переслідувань, незлічиме число жертв вірних Христових визнавців і тернистий шлях боротьби Церкви за це тільки, щоб не дати Христа зрівняти з поганськими божками, мав би закінчитись побідою Арієвої ганьби?

Небезпека стала поважною й довше чекати вже було неможливо. Тому в порозумінні з усіми епископами цісар Константин скликав Вселенський Собор до міста Нікеї 325 р. На цей Собор погодився й Папа й вислав туди своїх заступників. "Від кінців вселенної зійшовсь Собор Святих Отців"—кажуть наші

літургічні книги. Ось епископ Потамон, якому підчас останніх переслідувань виколено очі; епископ Пафнутій, якому за віру відтято обі ноги; епископ Павло, якому гарячим залізом спалено й спараліжовано руки. Наші літургічні книги твердять, що зїхалось 318 епископів; з яких численні були обдарені даром пророкування й чудотворення. Вони одноголосно осудили богохульну науку Арія, прозвавши його другим Юдою, який роздер Христову одежу й не признавав Христа як Сина Божого, односущного з Отцем і Святим Духом. Щоб справити в народі блудні навчання Арія, Святі Отці уложили на соборі Символ віри, який нарід мав щоденно відмовляти та тим вирікатись єресі Арія. "Вірую...в одного Господа Ісуса Христа, Сина Божого Єдинородного, зродженого від Вітця перед всіми віками, Світло від Світла, Бога правдивого від Бога правдивого, родженого, а не сотвореного, єдиносущного Вітцеві, через якого все сталося"... Цей Символ віри відмовляють всі християни й до сьогодні.

Повних кількадесять літ тривала ще боротьба Церкви з Арієм і його фальшивою наукою. Єпископ Атаназій, який обняв опісля александрійський престіл, мусів п'ять разів його покидати й утікати на вигнання, бо Арій здобув собі вкінці й попертя цісарського двору. Здавалось уже, що світло правдивої віри померкло в Христовій Церкві раз на все. "Через одну ніч світ став аріянським"—писав Св. Єронім. Та коли саме Арій святкував свій найбільший триумф і в торжественнім поході візджав до Царгороду, впав нагло на дорозі й сконав. Його смерть була вістуном великої побіди Христової Церкви.

Боротьба Церкви з аріянізмом причинилась до ясного виложення науки про особу Христа, Пресвяту Тройцю й Пресвяту Богородицю. Сам Арій не лиш не притемнив правдивої віри в Христа, але він її засвітив ясніше в мільйонних масах Христових визнавців й утвердив раз на все в Христовій Церкві.

Наша Східня Церква святкує пам'ять Святих Отців першого Нікейського Собора в шосту неділю після Христового Воскресення. В службі цієї неділі прославляє наша Церква небесного Отця, що дав (оснував) нам Святих Отців, як світила, яким наставив нас усіх у правдивій вірі. Наше "Вірую," яке ми проголошуємо в ту неділю, має нас з'єднити духово з тими Святими Отцями першого Нікейського Собору, що викляли богохульства Арія й проголосили торжественно божество Христа; має злучити нас з мільйонами й міліярдами тих правовірних християн, що протягом минулих довгих століть гідно несли й нам передали світло Христової віри; має злучити нас вкінці духово з тими християнами, яке своє "Вірую" в божество Христа і в одну святу, соборну й апостольську Церкву пишуть і припечатують сьогодні своєю власною кров'ю.

— — —

Чимало хижих птиць перелетіло протягом довгих століть над Христовою Церквою. Почавши від Арія, Несторія, Пелагія аж до сьогоднішніх суботників, баптистів, біблійників та явних відступників цілі плеяди еретиків, схизматиків і різного рода безбожників наче чорне гайвороння збирались хмарами над живим

організмом Христової Церкви, стараючись його розшматувати та на ньому жирувати. Якої породи вони не були б, з якого гнізда не вилітали б, що тільки не віщували б, їх ціль була все одна й та сама: затерти образ Христа Бога в світі й знищити Христову Церкву. Треба дійсно прославляти доброту й мудрість Небесного Вітця, що посилає нам добрих пастирів і провідників, які розганяють ці хмари хижих птиць, що наставляє нам "світила," які ведуть нас певно до цілі. Хижі птиці в людській постаті стараються затерти образ Божий в душах християн, а тимчасом вони причиняються до того, що цей образ виступає ще видніше й ясніше. Вони бажають згасити світло Христової віри в святині одної, святої, соборної й апостольської Церкви, а тимчасом своєю злочинною роботою причиняються тільки до того, що це світло засвічується ще більш ясніше й горить ще більш яркіше в душах вірних Христових визнавців. Вони бажають перемінити в попіл і руїну християнські Божі храми, западити й знищити цілу християнську культуру, а тимсамим у запаленім вогні гинуть марно й ганебно самі, прикрашуючи християнство новим триумфом і новою побідою.

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має также свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити также щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий Ідеал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

UKRAINIAN CATHOLIC MISSION, YORKTON, SASK., CANADA.

Завдання Католицької Акції

КАТОЛИЦЬКА Церква це ширителька Божого царства на землі та захищниця Божих законів і науки. Папа це Голова, всі вірні це Христові вояки, що мають змагатися за утвердження та поширення Божого Царства на землі. Треба боротися, бо не брак перешкод і ворогів у світі, що намагаються перепинити або й знищити Боже царство та відвернути людей від Бога.

Боротьба нераз бувае тяжка та затяжна. Не слід зневірюватися. Зорганізовані в Католицькій Акції народні маси зможуть обновити світ. Зневіра підтинає охоту до праці. Кожен католик має відважно змагатися на своїм місці, бувши певний про перемогу, бо з нами Христос. Не слід дивитися на тих, що ховаються, бо лякаються за свою шкуру, або що висилають інших до бою або тільки скаржуться та нарікають на лихі часи, не роблячи нічого, щоб їх поправити і поліпшити.

Щоб могти бути лицарем Христа, треба вперед бути добрим християнином. Добрий християнин виповняє приватно та публічно свої християнські обов'язки, не зважаючи на кволість чи байдужість інших. Ціль Католицької Акції прегарна та чарююча. Хто захопиться нею, хто зрозуміє її, той буде готовий до всяких жертв і боротьби, щоб осягнути їх.

Яку ж Ціль Має Католицька Акція?

Католицька Акція це християнський рух, що має різні цілі.

І. **Християнізувати світ** це найвища її ціль. Нещасливий світ потребує Христа, щоб улічитися з ран і нещасть, тому Католицька Акція має мету відновити, **відбудувати все в Христі,** проголошуючи Христа Царем душ, родин, держав і світу. Світ і невдячне людство скинули Христа з трону. Треба знову вкоронувати Його. Треба протиставити **"Він мусить царювати"** (I Кор. 15, 29), сатанічному змагові безбожників: **"Не хочемо щоб Він панував над нами"!** (Лк. 19, 14).

Он завдання, що його проводить Папа, епископи та священики. Католицька Акція має стати головним знаряддям віднови світу в Христі. Бувають поверховні та плиткі людці, що не бачуть потреби відновляти світ на християнських засадах. Вони задовольняться тим, що світ поверховно е далі християнський, бо бачимо хрести по церквах, священиків по парафіяльних урядах, чути гомін дзвонів, що скликають вірних до церкви

на богослуження. Вони здивовано питаються: Чому таке занепокоєння світом? Та в більшості держав нема переслідування Церкви! Та ж усюди процвітають захоронки, сиротинці та заклади для нещасливих і хворих!

Слід спитатися їх, чи християнський дух оживляє сьогоднішнє громадянство? Ні! В ньому нема Христа та Його духа. Народи не признають Його за непомильного Вчителя, Його Євангчелія не є підвалиною державного життя народів світу, нормою приватних і публичних рішень людей. Всюди, в одних краях більше, в других менше видна апостазія від Христа та Його закону в приватнім і публічнім житті. Офіційний, хоч здебільша штучно закритий атеїзм, став підвалиною урядів різних держав. Закони й уряди обходяться без Христа; подружжя, що є підвалиною громадянства, сталося звичайним собі контрактом, що його довільно та безкарно за позволенням закону ламають легкодушні подруги, бо законодавство дозволяє й одобрює розвід...

Школи стадися безрелігійні чи протирелігійні. Учителі навчають дітвору, що релігія не має жадного значення в житті людини та що всі релігії мають таку саму вартість.

Все те викликало хаос і заміщання в житті людей і народів. Пригноблене та зневірене людство бачить, що воно опинилося над пропастю. Народи стогнуть за відкупленням. **Кожне сотворіння зідхає,** каже Св. Павло. (Рим. 8, 22). Бажане відкуплення може прийти тільки від Христа та Його Церкви, бо тільки Євангелія може знищити відроджене неопаганство й обновити людей.

Вороги християнства довгими століттями намагалися при помочі фальшивих теорій обдерти світ із Христового духа. Тепер прийшла пора змагатися за обнову всіх у Христі. Католицька Акція, каже Пій XI, це зорганізована армія, що на всіх фронтах змагається за перемогу Христа над паганством. Світ став побоєвищем між Сатаною та Христом. Приклонники Сатани всіми модерними винаходами змагаються проти Церкви та її навчання, силкуючись вирвати світ Богові та душі Христові.

На яких же фронтах провадиться ця боротьба за Христа?

II. Поодинокі цілі Католицької Акції.

Боротьба за віднову світу в Христі ведеться на різних відтинках людського життя. Христові лицарі мусять дивитися правді в очі, щоб перемогти хитрого та нерідко замаскованого ворога. Треба поглянути на оці прояви модерного життя, щоб зрозуміти положення сьогоднішнього світу.

1. Число християн меншає в світі з розростом населення. Послідня статистика З'єднених Штатів виказує, що дві третини цебто около 100,000,000 американців не мають жадної релігії, не належать до жадної Церкви та не цікавляться Богом.

За винятком яких 350,000,000 католиків і 250,000,000 православних і протестантів, решта людства не мають жадного поняття про Христа та Його науку. Отож сливе три четверті людського роду пробувають у паганстві та ідолопоклонстві цебто

кланяються божкам. Чи це не дивовижне, що по 2000 літ, що християнство існує в світі, більшість людей ніколи не чули, що Христос народився, страждав і помер за їхне спасіння, хоч Він виразно наказав своїм визнавцям голосити по всьому світі Його науку?

Число поган збільшається уродженням на 10,000,000 кожного року. Між ними бувають навернення, що досягають одного мільйона. Кожного року вмирають около 60,000,000. Мала частина з них мають нагоду користати з Тайн. Більшість із них відходять із цього світу в паганстві та фальшивій релігії.

Це спостереження наявно вказує, що світ віддаляється від Христа замість наближатися та пізнавати Його.

2. Занік християнського духа та місьонарської ревности поміж християнами. Багато християн думають, що це обов'язок священиків обзнайомлювати світ із Христом. Загал не цікавиться спасінням своїх ближніх. Хоч християни признають, що Євангелія належить до всіх народів, бо инакше це була б єресь, бо Христос виразно зазначив: **Ідіть, навчайте всі народи!**—все-таки величезна більшість Христових визнавців практично нічого не роблять, щоб це послання поширити поміж своїми ближніми.

Богу дякувати, Католицька Церква має яких 350,000 священиків. Сливе всі вони трудяться по християнських краях цебто займаються тими, що знають Христа та належать до Церкви.

Як взагалі мало чинить звичайний християнин для тих, що не належать до правдивої Христової Церкви. Загал задовольняється тим, що має правдиву віру, але не чинить нічого, щоб нею поділитися з тими, що не мали щастя народитися в правдивій Церкві та стати учасниками скарбів Божого об'явлення. Страх і фальшивий стид бути христофорами та місьонарями правди Божої посеред сьогоднішнього світу це дуже прикра риса сьогоднішніх, модерних християн. Якщо б перші християни були такі недбалі в поширенні християнства по світі, так можемо бути певні, що світ ніколи не був би став християнський.

3. Нидіння християнського світогляду. Протестантизм у своїх різних сектах іде до повного розвалу. Др. Тіліїла, професор лютеранського богослов'я в Гельсинках, в Фінляндії, каже в своїй книжці: "Майбутність лютеранства дуже понура і проблематична. Воно невпинно іде на компроміси з модернізмом і розпливається в паганстві."

Таке саме твердження можна л зробити про всі інші протестантські секти, бо галузки, що відорвалися від живого дерева Церкви, помалу, але певно мусять зів'янути. Численні некатолики не відчувають жадного обов'язку іти до церкви на богослуження в неділю чи свята. Приналежність до згаданих сект подібна до приналежности до політичних чи соціяльних клюбів, що нічого спільного не мають з приналежністю до Христової Церкви, якої ніхто не може безкарно опускати. Один із відпалих католиків, що пішов на автокефалію, виразно заявив авторові оцих стрічок, що він не вірить у ніщо. На питання ж: "Чому ви звете себе православним?" він відказав: "Та ж треба належати до якоїсь організації."

Некатолики помалу забувають і щораз більше нехтують засадами Євангелії та християнськими правдами про небо, пекло, подружжя, піст, добрі діла... Різні секти немилосердно побо-рюють одні других... Молоде ж покоління почувається знуджене невпинною боротьбою... Брак йому християнського вихо-вання. Лиха преса викривила його поняття про Бога та ціль людського життя на землі. Чому ж тоді дивуватися, що воно покидає свої протестантські Церкви, стає байдуже до всякої релігії та засвоює собі засади світської преси про роскоші, роз-води, самогубство...

Католики ж, що невпинно силою обставин, праці, сходин стрічаються з протестантами, читають ту саму пресу, тому й помалу переймаються їхньою байдужістю до віри та сприймають фальшиві засади, що вбивають у них християнського духа, потушують ревність і нерідко зовсім погашують віру...

4. **Сатанічна ривалізація.** Мале число місьонарів при слабій допомозі світських католиків трудяться над наверненням світу до Христа, бо загал дрімає бездільно, чекаючи на якесь чудо, що всіх приведе до Церкви... Сатана ж тимчасом розпочав шаленну кампанію за підбій цілого світу для матеріялізму та безбожництва при помочі чемпіонів безвір'я... Його висланники пробиваються до найдальших закутин земської кулі, вивчають найтрудніші назви та наріччя різних народів, придивляються до їх звичаїв, обзнайомлюються з їх світоглядами, студіюють місцевості, щоб легше наблизитися до даного народу та защепити в нього заразу безбожництва та матеріялізму.

Отак трудяться Божі вороги по всьому світі, щоб прогнати Христа з людських душ і затерти сліди християнства, бо це "забобони." Комунізм це найжахливіша загроза християнства, що колинебудь з'явилася в світі. Московські, червоні вожаки, пророки земського раю, основаного на теоріях Леніна, Сталіна, намагаються раз назавжди покінчити з християнством. Католицька Церква стається першою жертвою червоних, кремлінських вампірів, де тільки замає закривавлений кров'ю невинних жертв червоний прапор. Жорстокі переслідування нашої Церкви в Західній Україні, терор проти Ватикану в інших краях зайнятих "визвольними," сталінськими арміями недвозначно доказують, що боротьба між католицькою Церквою та Сатаною вступила в відкритий і явний конфлікт.

Цей конфлікт може внедовзі перейде у регулярний бій. По боці Кремліну стануть усі комуністи світу. Біля Католицької Церкви згуртуються всі віруючі цілого світу, бо вже навіть Америка не довіряє своїм силам, тому й шукає співпраці з Апостольською Столицею, думаючи про спеціяльного, повновласного амбасадора, хоч всі протестанти завзято протестують. Кінцевий цей бій покінчиться повним розгромом противника, бо переможець не дозволить переможеному ворогові далі поширяти в світі свої вірування та теорії. По цім бою не буде в світі місця для двох противних собі философій життя. Тоді запанує повне, нерозводнене християнство, або грубянський матеріялізм Маркса...

СИМВОЛІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ВЕЧІРНІ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ВЕЧІРНЯ це щоденне вечірнє богослуження, що представляє сотворення світу та щасливе життя людини в раю, її упадок у первородний гріх, обітницю Спасителя, що мав направити упадок і віддати людям страчені права та добра, от як освятну ласку, право до неба, Боже синівство, як теж старозавітнє ожидання Месії, Його втілення та віднову людства кривавою смертю Богочоловіка.

I. СОТВОРЕННЯ.—Як колись по сотворенні світа вдячні сотворіння прославляли свого Творця за добродійства буття, так тепер християни за посередництвом священика віддають Богові хвалу возгласом: **Благословен** Бог наш... або: **Слава святій і единосущній, і животворящей, і нероздільній Тройці, Отцу і Сину і Св. Духу, всегда, нині і присно, і во віки віков.**

Хор відповідає на заклик священика прославляти Пресвяту Тройцю, джерело відвічне всякого дочасного та вічного добра словом "Амінь" цебто "Нехай так буде" і зачинає прославляти Бога 103-ім псальмом: **Благослови душе моя Господа...**

Цей псалом представляє вдячність сотворінь за превеликий дар сотворення, бо життя це найбільший дар Божий, каже Святий Альфонс, учитель католицької Церкви. Цей псалом виражає водночас радість сотворінь, бо як нема нічого приємнішого для вдячних людей, ніж любити своїх батьків, так нема нічого любішого для сотворінь аніж прославляти свого щедрого Творця та найбільшого Добродія так у природному, як і надприродному порядку.

Величність благодарення Творця вдячними сотвореннями ще краще блистить на литії, як священик з'являється перед розмоленим народом у світлих ризах, що представляють повноту Божих дарів і ласк Святого Духа, що спливають обильно на покірні душі, як священик відчинить царські двері, як наповнить церкву запашним, кадильним димом, що, уносячись по храмі, пригадує Святого Духа, що в дні сотворення уносився над світом і освячував усе своїми ласками та дарами.

II. УПАДОК.— Нажаль стан солідарности та гармонійности між Творцем і сотворінням не тривав довго. Люди збунтувалися проти свого найбільшого Добродія, що за кару прогнав із раю наших прабатьків, Адама й Єву, і нас засудив на вигнання. Оттому священик зачиняє царські двері, що представляє зачинення Богом райської брами по прогнанні з раю наших прабатьків і замкнення неба для людей, бо до часу Христової жертви на Голгофті ніхто не міг дістатися до вічного, небесного Єрусалиму, пробутку Бога посеред Анголів.

III. ЗЛИДЕННИЙ СТАН УПАЛОГО ЛЮДСТВА.—Священик читає перед зачиненими царськими дверми мирну ектенію. Ця ектенія повна покори та довір'я це гейби смиренне благання упалого та прогнаного з раю людства, якому Бог іще в раю обіцяв Спасителя, що мав направити лихо наших прародичів і привернути людям давній, первісний, щасливий стан Божого дитинства.

Жаль було Творцеві своїх сотворінь, що мали з'явитися в світі через Адама й Еву. Он тому він дає людям врочисту обітницю: **Положу ворожнечу між тобою (змієм-дияволом) і між жінкою і між насінням твоїм і насінням її, і вона розчавить тобі голову.** (Бут. 3, 14). Отак Пречиста Діва мала статися другою матірю людського роду та направити лихо, що перша прамати, Ева, стягнула на всіх своїх нащадків.

Катизма "Блажен муж, іже не ідет на совіт нечестивих" пригадує напімнення, що Бог давав патріярхами та пророками упалому людству, щоб люди проживали по Божому законові та заслужили собі на ласку відкуплення і поєднання зо своїм загніваним Творцем.

Нарід співає псалом: **Господи воззвах к тебі...**, бо подобало воно на того упалого, прогнаного з раю Адама, що почувався прибитий Божим гнівом і власною недолею. На "Господи воззвах к тебі..." священик виходить із кадильницею; священик представляє старозавітніх пророків і патріярхів, що століттями заповідали прихід Месії та підтримували в людях надію на відкуплення і майбутне, щасливе життя Божих дітей. Кадильний дим, що розноситься по храмі, нагадує старозавітні жертви, що люди по всьому світі приносили Богові, щоб усмирити Його гнів і виблагати потрібні ласки. Ці криваві і безкровні жертви представляли і зображали безкровну жертву Нового Завіту, наших престолів, як і криваву жертву Спасителя на Голгофті.

IV. ВТІЛЕННЯ БОЖОГО СИНА.—Приходять стихири з догматом, що пригадує нам втілення Божого Сина. Христос став ся чоловіком і народився із Пречистої Діви, щоб могти стати нашим братом і так помирити нас із своїм Отцем, бо брат може легко заступатися за братом. Христос наш брат, бо Він є сином людського роду. Спаситель прийшов своєю смертю привернути нам право до неба, яке представляв земський рай, де Бог був сотворив першу людину.

По стихирах і догматові священик відчиняє царські двері на знак, що Спаситель, Божий Син, зійшов із неба на землю, щоб розкаяним дітям Адама відчинити небесні брами вічного щастя в небі, хоч вони були замкнені для всіх Адамових нащадків по упадку в первородний гріх.

Священик зібраний у світлі ризи в часі обходу з кадилом довкола престола представляє Ісуса, вічного первосвященика людського роду, повного ласки та благодати для всіх, що повірять у нього та стануть Його учнями. В обході довкола престола іде свічеиосець перед священиком. Свічеиосець несе свічку в руці. Священик представляє Христа, свічеиосець нагадує старозавітніх пророків, що заповідали прихід Месії та підтримували в людських серцях надію на майбутне відкуплення.

По обході священик увіходить до святилища та кличе врочисто: **Премудрость прості!** Люди, уважайте, Христос приходить у світ, щоб вас відкупити: Будьте щирі і простодушні, бо діти хитрого та зіпсутого світу не ввійдуть у Його царство, бо не повірять у Нього.

Люди урадовані приходом Христа в світ і відкуплення від гріхів і прокляття кличуть всім серцем, прославляючи Спасителя, що стався світлом для замряченого світу та заблудших у гріховній пітьмі людей: **Світе тихій...** Ісусе Христе, світло тихе святої слави...

Он чудовий гимн на честь Христа Спасителя, що прозвав себе: **Я—світло світу** (Ів. 9, 5), світу погруженого в беззаконнях, що забув власну гідність і своє вічне призначення.

По закінченні гимну "Світе тихій..." священик, що представляє в світі невидимого Христа, благословляє нарід, бо Христос установив на землі своїх видимих наслідників, що мають до кінця світу продовжати діло відкуплення, поки не виповниться число призначених: **Ідіть же, навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отца і Сина і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я заповів вам.** (Мат. 28, 19-20).

V. ПРИГАДКА СТАРОГО ЗАВІТУ.—По прокімені приходять паремії або чтення, що читаються в навечір'я великих празників. Чтення це винятки звичайно зо Старого Завіту, що в притчах і праобразах представляють події, що припадають у даний празник. Вони водночасно показують нам Божий закон цебто дорогу праведного життя та як треба нам жити, щоб скористати з Христового відкуплення, накликають зберігати Божі заповіді, що є певним шляхом до християнської досконалости та вічного спасіння.

В слідуючих ектеніях "Рцем вси т всея души..." і "Ісполним вечерняя молитви наша Господеві..." священик і відкуплений нарід благають в Спасителя Божої ласки та помочі виповнити Божий закон, що є дороговказом до неба, де вповні відзискаємо добра затрачені Адамом.

VI. ПОХІД ДО ПРИТВОРА.—Відчуваючи власну негідність, священик іде з народом до церковного притвора, де колись пробували грішники та каянники, і там у покаянним настрою всі благають в Бога помочі, взивають Пречисту Діву та всіх Святих заступитися за ними і виєднати в Бога те, чого люди негодні виблагати власними слабенькими молитвами.

По ревній і покірній молитві священик і нарід вертаються до храму повні надії, що милосердний Господь вислухав їхні благання. Тут дальше прославляють Бога стихирами на стиховних, бо перед кожною стихирою є стих відповідний до дня чи празника.

VII. ЗАКІНЧЕННЯ ВЕЧІРНІ.—Вечірня кінчиться виявом вдячности Всевишньому. Нарід співає пісню старенького Симеона, як держав він в своїх обіймах Спасителя світу: **Нині отпущаеши раба твоего, Владико...**

Отак вірні розходяться додому, перейшовши на вечірні історію людського роду: сотворення, упадок прародичів, обітницю Спасителя, втілення Божого Сина, до якого ревно молилися на вечірні, щоб доступити всіх ласк, які їм потрібні, щоб використати діло відкуплення та запевнити собі вічне спасіння при помочі Святих і Пречистої Діви.

Священик на відхідне благословляє нарід, запевняючи його, що Бог вислухає молитви ради заступництва Ісуса Христа, Божої Матері та Святих Божих угодників, яких нарід прославляв на вечірні.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ

Молитися, щоб подруги посвячували свої родини Пресв. Серцю Ісуса

ХРИСТИЯНСЬКЕ подружжя це велика Тайна, що має зберігати та помножувати людський рід на землі, як теж заповняти блаженними небесне царство. Он шляхетне завдання подружжя, он його високі цілі, хоч загал молоді, що вступає в подружий стан, про них зовсім не думає або за мало думає.

Християнське подружжя має свої приємності, але й не брак йому трудностей і хрестів. Потрібна подругам невпинна поміч Христового Серця, щоб могли виповнити своє завдання на землі та спастися по смерті та запровадити свої діти до неба.

Христос обіцяв особливішу поміч і благословення подругам і їхнім родинам: "Благословлятиму ті домі і родини, де почитатимуть Моє Серце." В кожній українській родині повинен бути гарний образ Христового Серця, перед яким вся родина повинна відмовляти свої ранні та вечірні молитви. Де панує Христос, там негоден панувати диявол і його дух гордости, нахабства, зіпсуття, незгоди та сварні, що нищать модерні родини.

Христове Серце сьогодні панує по численних українських родинах, запевнюючи щастя та мир їх членам. Треба посилити ревність, щоб Христове Серце запанувало по всіх наших родинах. Це завдання Католицької Акції та Апостольства Молитви.

Хто не вміє робити добра, не має права жадати його від других.

НЕДОБРЕ ВЧИВСЯ

М. С.

ВЕЛИКИЙ дорожний автобус мчався "гончою собакою" по асфальтовій, албертійській дорозі. Попри нас тікали кудись далеко зелені гаї і золотисті поля, що колихались під колосистим збіжжям. Невелике воно—це збіжжя,—але слава Богу й за це,—кажуть люди.

Коло мене сидів юнак, що міг мати коло 26 літ, гарний, чорнявий, добре збудований. Слово по слові і ми розговорилися. Він француз, я українець,—говоримо по-англійськи.

—Я знав—каже—багато українців, по-правді—признається—була у мене й українська дівчина, але ми розійшлись...

—Не любиш українців?—питаю.

—Ні, не це,—каже—а тільки, що вона дуже прив'язана до свойого обряду й вдома в них всі говорять по-українськи, а я того ні вдома, ні в церкві не розумію.

—Хіба ж ти був й у церкві?

—Був, і то кілька разів; вона затягнула; вона туди що-неділі ходила й мені це не подобалось.

—Ти не католик?

—Не знаю... Мої родичі католики. Коли я був з ними, я також ходив до церкви, але то вже так давно—кільканадцять літ. Моє життя йшло різно... Я бував всюди—по великих містах... Навчився пити, виправляти гульні... водити дівчата... Тільки та одна мною водила й тому не можу її забути.

Говорив більше сам до себе, наче б спомини з минулого пересувалися поперед очі. Автобус зійшов на звичайну шутровану дорогу й почав колихатись, то більше, то менше приємно, а ми розмовляли...

—Ти не ходиш до церкви?

—Ні, колись ходив, тепер ні. Чоловік далеко від дому, від своєї церкви.

—Але ж католицькі церкви всюди однакові, і я не бачу трудности, чому хтось мав би занедбувати свої обов'язки.

—Єс, Фадер, бат ю нов гав ит из— я в багатьох місцях був —багато дечого бачив; думаю, що аж забагато, я забагато дізнався й забагато навчився, я навчився жити без церкви...

—Це правда, що в житті багато дечого можна побачити, але ж це все, це тільки поодинокі випадки, що ніяк не заперечують вічних правд, а радше їх потверджують.

Не відповів нічого, а тільки дивився кудись далеко. По хвилині заговорив знову, не відриваючи замріяних очей від вікна.

—Ю нов, Фадер,—я ще й тепер жалую за тою українською дівчиною. Думаю—вона була одинока, що я справді любив... Коли б не та мова...

—Як говорять в тебе дома?

—Розуміється, по-французьки.

—А як вона пішла б за тебе, то чи у вас говорили б хоч по-англійськи?

—Ні, хіба поки вона навчилася б по-французьки.

—Оце гаразд, думаю собі, попала коса на камінь. Добре, що розійшлись завчасу, а то одне й друге пропало б.

Й не счулись ми, як автобус пристанув на моїй останній станції, бо він їхав ще дальше. Розпращавшись, пішов я своєю дорогою, а за мною приблуканою собакою бігла докучлива думка: "Ай лернд ту мач"... Горе сьогоднішному світові від науки, не від справжньої науки, але тої облудної, брудної, від науки, що затроює спокій, руйнує щастя, від науки і знання, що вбивають душі. А в нас сьогодні того грізного, того фальшивого знання так багато. Кожний читає, що хоче, робить що хоче і живе, як хоче. Кожний знає багато, аж забагато... знає забагато зла... А так мало в нас правдивого пізнання вартости людського життя, його завдань і обов'язків... Так мало пізнання вічної Правди — Христа.

І жаль мені стало того юнака..., бо сьогодні таких як він багато..., так дуже багато...

КОЛИ ЖИТТЯ ТВОЄ БЕЗВАРТІСНЕ?

о. М. Щ., ЧНІ.

БАГАТО людей думають, що їхнє життя має вартість велику, як вони збагачуються, будують собі гарні доми, виучують бизнеси... Все те марний блиск і позолочена полова, що блищиться до часу, поки смерти і гріб не обдеруть його з минушого чару...

Велич людини в її душі, чеснотах, характері, добрих ділах для себе, Бога та ближнього.

Отож життя людини стає безвартісне, як:

1. Наші пристрасті, змисловість, жадоба дібр дочасних і приємностей зростають, як чесноти, порив до Бога маліють та заникають.

2. Як людина забуває про Бога та свого ближнього та зачне проживати тільки для себе та своїх вигід.

3. Як сумління мучить нас прикрими споминами минулих вибриків, і ми не стараємося успокоїти його щирим жалем і доброю сповідю, що замирюють нас із Богом і самими собою.

4. Як наші дні стають пусті для вічности, бо брак їм любови до Бога, сумлінного виповнення своїх станових обов'язків і унадприроднення цілого нашого життя в усіх його хвилинах по закону Святого Павла: "Щонебудь робите, робіть це на славу Божу!"

Два найбільші добра дано чоловікові: сон і незнання майбудности.

Побожність Марійки

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ПЕРЕДЧАСНА смерть батька показала Марійці, що таке людське життя. Мала героїня зрозуміла, що життя на землі це час проби, час показати Богові нашу вірність сумлінним виповненням Його закону, час збирання духовних багатств, яких літа не нищать, ані злодій негоден украсти, час подорожі з землі до неба, де душа лучиться навіки зо своїм Творцем у вічнім щасті.

Оттакі міркування трохи злагіднили біль за батьком у серці Марійки. Вона намагалася бути спокійна, ба й нераз старалася потішити та розрадити свою засмучену й зажурену матір, пригадуючи їй, що люблячий батько не забув про них, але з неба напевно споглядає на своїх дорогих і молиться за них Богу.

Ця ніжність і бажання злагіднити біль матері сповняла Асумпту дивним зворушенням. Брала вона донечку в свої материні обійми та, покриваючи гарячими поцілунками, знаходила полегшу в своїх клопотах. Нераз Марійка промовляла до зажуреної матері: "Мамцю, не журися! Ми підростемо та станемо до праці. Бог поблагословить здоров'ям і ми потрапимо заробити собі на життя!"

Займаючись фізичною працею біля хати та родини, Марійка не забувала про свою душу. Зростала вона в роках, але й заразом росла в святості та християнських чеснотах.

Марійка з природи мала добру, спокійну вдачу, але вона не задовольнялася природною добротою. Від дитинства наша героїня намагалася здобути надприродні чесноти. Божа ласка обильно спливала в її невинну душу, бо Марійка невпинно молилася. Дух молитви став її характеристикою.

Молитвою починала свої дні, як тільки пробудилася зо сну. Пречиста Діва була її другою матір'ю, яку сердешно любила. Зо своїм анголом Хоронителем поводилася немов із невідступним товаришем, благаючи його щоденно чувати над нею, бо була певна, що він завжди при ній, як вона молилася чи займа-

лася домашньою працею. Нераз підчас дня припадала навколішки перед хрестом, співчуваючи розп'ятому Спасителеві. Отак освячувала своє щоденне, трудяще життя.

По цілоденній праці відмовляла коронку зо своєю матір'ю та рештою родини. По спільній вервиці відбувала ще власні, побожні практики.

Здається, що молитвою, відмовлюванням вервиці та ніжною набожністю до Божої Матері Марійка приготовлялася до геройської боротьби за свою чистоту, яка вчинила її Христовою мученицею.

Асумпта, зайнята працею на полі, негодна була чувати над своїми діточками. Марійка заступала матір, берегла їх від гріха, впоювала в їхні серця страх Божий, заохочувала любити Бога та Пречисту Діву, пригадуючи їм, що ми живемо на землі, щоб служити Богові та спасти душу добрим, християнським життям. Марійка вчила їх молитися, навчала їх катехизму, який вивчила від матері та від священика в церкві, бо була здібна та мала добру пам'ять.

Все те побожна мати передала дітям, як довгими, зимовими вечорами ця невчена селянка збирала їх біля себе та говорила їм про Божі і церковні заповіді, оповідала про доброго Авеля та лихого Каїна, змальовувала простими словами народження Спасителя в Вифлеємі та Його болючу смерть на Голгофті.

Особливо ж любила бути на Службі Божій. Як не було Служби Божої в парохіяльній церкві, так ішла нераз далеко до сусідніх парохій, щоб вислухати Службу Божу, бо ж—повторяла—Христос жертвується за мене та моє спасіння, тому хочу бути при цій жертві. Ні лиха погода, ні віддаль не знеохочували її маленької, як мала нагоду бути на Безкровній Жертві Нового Завіту.

Не тільки сама любила ходити на Службу Божу, але й заохочувала до цього своїх братчиків.

Люди ж подивляли її побожність у церкві. Ввійшовши до церкви, побожно кланялася Пресвятим Тайнам, поважно хрестилася, опісля клякала та, примкнувши очі, довго, сердешно молилася.

Перша вона входила до церкви, остання ж виходила з неї.

Любила слухати Боже слово та повторяти його вдома. Вернувшись зо "Страстей," вся зворушена, сповнена любов'ю до Розп'ятого Спасителя, закликала до Асумпти: "Мамцю, мамцю, як чудово священик сьогодні проповідав!" Христове конання в Оливнім Саді, Його Страсті та смерть зворушували її до сліз і наповняли вдячністю та любов'ю до Спасителя, що з любови до нас дозволив себе розп'ясти на хресті. Може й тоді пройнялася смертельною ненавистю до гріха, як роздумувала, що за наші гріхи та беззаконня втілений Бог мусів мучитися та вмирати на хресті. Може тоді повзяла постанову радніше вмерти ніж гріхом зневажати Бога, що й підкріпила своїм мучеництвом, віддаючи Спасителеві життя за життя та кров за кров!

Як побожна мати ішла до сповіді, Марійка товаришила їй і сама приступала до Тайни покути, не зважаючи на жарке сонце в літі, слоту та непогоду в осені чи сніг у зимі. Отак часта спо-

відь очищувала її душу з дрібних похибок, від яких не була вільна, хоч їх ненавиділа та старалася поправитися з них і прирікала бути ліпшою намайбутнє, як мати нераз картала її.

Марійчина душа дозрівала під подихом Божої ласки та ставалася щораз гідніша прийняти Спасителя до свого невинного серця в Святім Причасті, що мало завершити їх святість.

ДОВІР'Я

Найсильніший фундамент під всяку народню працю є довір'я, або попросту ВІРА. Вірою все зробиться, а без віри ніщо. І то не лише що без віри ніщо не зробиться, але розіб'ється й те, що вже є збудоване. Не без причини Св. Письмо найбільше накликує людей до віри, до довір'я. Хто має віру, той може горам росказувати й ті послухають його. Вірою чоловік може хворих і калік уздоровляти. Словом, вірою можна великих діл доконувати, а без віри, без довір'я, можна хіба пропасти.

Люди, що мають довір'я один до другого, мають довір'я до своїх духовних і світських авторитетів, бувають широко знані, славні й сильні, а люди, що чесноти віри не мають, що один одному не довір'яють, лише вічно негодують та один одного критикують, не є сильними, а навіть самих себе не можуть задержати на поверхні й поринають, падуть, розкладаються та пропадають. Такий є закон природи, такий є закон Божий. Хто цей закон заховує, той живе й розвивається, а хто його ломить, той гине.

На довірі побудоване все.—Найменшою зорганізованою одиницею є родина—чоловік і жінка. Доки між цими двома членами організації є довір'я, доти ця організація існує. Коли пропаде довір'я, коли чоловік перестане вірити жінці або жінка чоловікові, так зараз розпадається організація, пропадає родина. Доки є віра, доти є родина, а забракне одного, так зараз автоматично пропадає й друге. Без віри, без довір'я, не встоїться і найменша організація. Коли ж не встоїться найменша, то що казати про більші, про загально народні? Коли зіпсуєте в родині віру, то ніщо не поможе наука, ані пригадка про любов та обов'язки. Все пропаде. Такий закон.

Коли віра є така важна в житті родини, в житті двох людей, то ще більше вона конечна й необхідна в житті ширших організацій, в житті цілого народу. І люди, що стоять на сторожі віри, старанно пильнують, щоб цю віру не захитати ані в родині, ані в цілім народі. Так вони поступають, бо розуміють, що доки є віра, доти буде родина й доти буде народ, а коли віри не стане, так все пропаде.

ЮВІЛЕЙНИЙ ПАМ'ЯТНИК

ДЛЯ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ У АНКАСТЕР, ОНТ.

ЯК ЧУДОВІ перлини прикрашують вінець, так католицьку Церкву прикрашують ріжні монаші чини й згромадження. Згромадження, що особливіший спосіб прикрашує українську католицьку Церкву, це Згромадження Сс. Служебниць Непорочної Діви Марії.

Як відомо нашим читачам, цього року Пр. Сс. Служебниці торжественно святкують 50-річний Ювілей свого прибуття до Канади. Цей ювілей святкують вони разом з усіми українцями католиками від моря до моря.

Повертаючи в історію й діяльність того ж Згромадження в Канаді за тих 50 років можна легко завважити великі подвиги й осяги Преподобних Сестер для нашої Церкви й для нашого народу. Де тільки Пр. Сестри мають свій дім чи школу, там діти гарно виховуються по релігійному й національному; церкви й церковні речі дуже чистенькі й старанно доглянені. Неодні сироти й старці знаходять при них теплий приют і помешкання. Неодин хорий дізнає полекшу для тіла й потіху для душі в їхніх шпиталях.

Дивлячись вперед світла будучність стелиться для цього прекрасного Марійського Згромадження. Поле праці є широке. Свою діяльність розвинули Пр. Сестри по всіх провінціях Канади. Всюди питаються за ними, бо всюди потребують їх помочі.

Щоб почасті доповнити духові потреби нашого народу, Пр. Сестри почали будувати на своїй прегарній посілості велику академію для дівчат у містечку Анкастер, Онт. Ця академія буде верховним стовпом на Сході Канади, подібно як Академія Пресв. Серця на Заході.

Хто може вичислити ті численні користі, що їх принесла Академія Пресв. Серця для нашої Церкви й нашого народу! Скільки гарних монаших покликань виплекали в ньому Пр. Сестри! Скільки взірцевих християнських матерей виховались в ньому! Скільки ревних католицьких учительок перейшли через поріг тієї Академії! Подібне бажають Пр. Сестри розпочати на Сході Канади.

Їхнім бажанням є збудувати гарну дівочу академію, де виховувалися б українські дівчата на свідомих католичок. Ця академія буде найкращим ювілейним пам'ятником для Пр. Сестер. Він буде для них підпорою й підйомом до дальшої праці, а для наших католицьких дівчат буде твердиною культури й освіти.

Тому спільними силами допоможім Пр. Сестрам у Анкастер здвигнули цей ювілейний пам'ятник, який стане, як надіємося, одною з найкращих перлин в українській католицькій Церкві.

Жертви проситься посилати на понижчу адресу:

Sisters Servants of Mary Immaculate,
Mount Mary Immaculate, Ancaster, Ontario, Canada

Проект нової Академії Сс. Служебниць в Анкастер, Онт.

Доляри

Р. МАН.

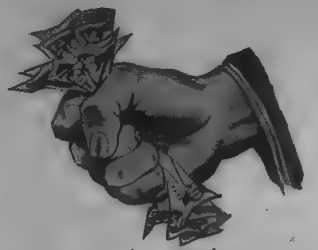

ЗАДИВИВШИСЬ на веселку, я мало не вступила ногою в калюжу, що її лишив по собі дощ. Хідник був трохи щербатий, я необережно перескочила, і мій високий тоненький закаблук з легеньким тріском зломився.

Він жалюгідно теліпався на клаптику шкіри, а я безпорадно озиралася довкола себе й не знала, що робити. Аж ось через дорогу побачила вивіску: велетенський чорний чобіт і напис: НАПРАВА ВЗУТТЯ. Так-сяк шкутильгаючи, майже на одній нозі, добралась я до шевця і увійшла в його крихітну майстерню.

—Виручіть мене!—кажу до нього.—Погляньте, яке зо мною лихо сталося...

Швець кинув байдужий погляд на мою пантофлю і той нещасний закаблук і знов заглибився у свою роботу.

—Залишіть. Завтра буде готово.

—Завтра? Ні! Як же я лишу? Босоніж ходити не звикла... Дуже прошу—зробіть негайно.

—В мене багато роботи.

—Дістанете більшу заплату!

Похмуре обличчя шевця трохи поясніло. Відклавши на бік свою роботу, він протягнув до мене руку:

—Дайте, зроблю.

Сівши біля майстра, я спостерегла, як він спритно і швидко взявся лагодити понівечений закаблук.

—Бачу, що ця направа не забере вам багато часу. В кожному разі матимете від мене на пів літра...

—Я горілки не п'ю...,—сумно промовив швець.

—Ну, то щось інше купите собі. А це добре, що ви горілки не любите!

—Я не сказав, що не люблю.

—То нам не можна? Лікар заборонив?

—Ні, не заборонив ніхто, а просто... був зо мною один трафунок недавно...

І він замовк. Розпитувати було ніяково, недискретно, але майстрові, як видно, самому хотілося розповісти про якусь пригоду, й він по короткій мовчанці заговорив:

—Любив я добре випити! А от тепер—не можу після того, що сталося.

—А що сталося з вами?—таки вирвалось у мене питання через жіночу цікавість.

—Вважаю, що я мав право пити,—оповідав швець, обминаючи мое запитання,—мав право, бо працював багато і добре заробляв. Та жінка моя і теща боронили мені пити, всі гроші відбирали. Мусів таїтися з грішми, і коли вдалося, пив, а вони тоді в крик, бучу здіймають, скільки тих докорів, скільки гризоти! Нападуть, бувало, мене обидві як розлютовані квочки,—відігнатись трудно. І от два місяці тому шив я одному замовцеві чоботи. Робота була вигідна і я мріяв, що як тільки закінчу й одержу гроші, так вже побенкетую! І що ви думаєте? Ледве замовець поклав гроші на стіл, як жінка мов та шуліка, схопила їх і разом з тещою кудись побігли ховати від мене, щоб я, значиться, не пропив... І така мене взяла досада, і так мені захотілося випити як ніколи!

Став я думати, де б то дістати гроші бодай на чвертку. Продам! Але що? Взуття—чуже, замкнуть, чогось треба пошукати. Пішов нишпорити по всіх кутках—і не знайшов нічого! Проте не втрачаю надії; поліз на горище і там у соломі поміж мотлохом угледів старі, подерті черевики Підошва на них була ще зовсім ціла, тільки верх дуже підгуляв. Ну, думаю, може хто купить. Мерщій подався на базар. Довго не було покупця, ще й сміялися з мене люди, що таке дрантя виніс. Вже хотів я пересердя кинути ними об землю та й вертатися додому, коли оце підходить якийсь дідок, бідненько вдягнений і питає, скільки дати.

—Давай, кажу, на чвертку!

Він їх приклав собі до ніг та й міряти не схотів,—побачив, що якраз на нього. Заплатив він карбованців сім і замішався десь поміж натовпом, а я бігцем по горіку. Пляшку в кишеню і йду з нею додому. Застав я і жінку з тещою, стара панчохи церує, жінка—біля печі, неначе й нічого не було. Кажу до жінки: —Почисть мені оселедця. Почистила, цибульки накришила, вкраяла хліба. Тоді я урочисто добуваю з кишені пляшку і ставлю на стіл.

—Давай чарку!

—А то звідки в тебе?—звернулися обидві.

—Не хотів їм спершу говорити, а вже як вихилив одну, тоді признався, що продав старі черевики.

Теща рвучко підвела голову і випустила роботу з рук.

—Які черевики? Де ти їх узяв?...

—Та на горищі, кажу, в соломі...

Бачу теща аж побіліла. Думаю, що їй таке? Скочила з місця, кинулась до мене.

—Жовті черевики? Подерті?!...

—Та подерті ж,—кажу,—зовсім негодящі! Ну, й чого ви так за ними допоминаетесь?...

І раптом стара так пронизливо закричала, що я аж налякався. Жінка до неї: Мамо, що вам таке? А вона ледве здобулася на слово і промовила:

—Там... були... доляри... В тих черевиках... Доляри... Триста доля...

Тут їй голосу не стало, руками повітря ловить, захлипнулась і впала нежива.

Чоботар замовк. Спогади хвилювали його. Кілька хвилин працював мовчки, а потім сказав:

—От і готово!

Коли я платила за роботу, він вернувся думкою до свого трагічного оповідання й додав:

—Ось чому я тепер не можу пити...

Мій син помер нагло без Святих Тайн. Проте два тижні тому був прийняв Святе Причастя. Чи він спасений і в небі?

Це хіба один Бог годен вам сказати. Сподіваємося, що він був у стані освятної ласки, тому спасся та запевнив собі вічне щастя. Є деякі Святі, що твердять, що Бог дає душам при відході з цього світу особливіше світло, яким вони вибирають небо чи пекло, спасення чи осудження. Трудно допустити, щоб у годині смерти вибрав осудження, хто за життя часто сповідався, причащався і був добрим християнином. Яке життя, така смерть!

3) Чи то забобон мати більше ніж один образ на стіні? Так дехто каже.

Може мати тільки один образ було б забобоном! Чому мало б бути забобоном мати декілька образів на стіні чи в кімнаті? Ми українці любимо ікони. По наших хатах повно образів. Це миле Богові та приємне Святим діло, що особливіше чувають над тими домами, де почитають їх ікони.

4) Чи вільно в неділю молотити збіжжя, як грозить буря та слота?

Якщо б з полишення праці в неділю вийшла велика шкода, так можна дістати від Пароха позволення збирати чи молотити збіжжя. Проте не слід бути дуже боязливим. Бог благословляє тих, що шанують свята. Ніхто ще не збіднів через те, що не працював у неділю. Скільки посух, градів, вливів є Божими карами за порушення неділі чи свята?

6) Чому наша Церква не заведе силою нового календаря, бо цей старий дуже невигідний для тих, що проживають по великих містах та на Різдво дуже часто мусять іти до праці?

Далендар не має нічого спільного з обрядом. Юліянський календар, що його ще більшість наших парохій тримається так у Канаді, як в Америці, неточний. Можна б його змінити, коли б люди захотіли. Церковна влада не хоче силою накидати нікому нового календаря. Якщо українці бажають прийняти новий календар, якого держаться в щоденнім житті, так це добре. Коли ж воліють держатися неточного старого, так тут теж нічого злого нема. Ніхто нікого не силує полишати старого Форда та купувати собі новий автомобіль, коли старий Форд йому ліпший за новий автомобіль.

Справа календаря була обговорена в Римі при заключенні Берестейської Унії у 1595 р. Папа полишив цю справу самим українцям. Це наша справа змінити чи затримати старий, неточний календар. Деякі громади прийняли новий календар, полишаючись при тім українцями, як і передтим були.

7) Моя дочка, що вже тут в Америці народилася, не хоче ходити до своєї церкви, бо каже, що не розуміє ні свого обряду, ані не бачить, чому треба держатися його та не вільно змінити на латинський. Чи маєте якусь книжечку по-англійськи, щоб я могла дати своїй дочці, звідкіля б вона могла навчитися шанувати свій рідний обряд і Церкву?

Маємо подібну книжечку, що повинна знайтися в руках усіх українських хлопців і дівчат, особливо тих, що не ходять до власної Церкви, але йдуть до латинської. Це нова книжечка о. Мих. Шудла ЧНІ.: Ukrainian Catholics.

Можете дістати її за 50ц. чи то з Йорктону, чи від автора з Нюарку: —

Rev. M. Schudlo C.Ss.R.,
661 High St., Newark, N.J. USA

8) Чи миряни можуть бути старшими братьми в церкві? Чи не треба б виключити від престола тих, що не мають поміж людьми доброї слави?

Іде про те, що ви розуміете під доброю славою. Коли цей чоловік був колись грішником, але опісля покаявся та поправився, так нема причини виключати його від послуг старшого брата. Коли ж він далі дає згіршення, так його треба усунути від цього уряду.

10) Знайшла я в фабриці, де працюю, медалик і коронку. Ніхто не вподинається за ними. Чи можу їх уживати? Чи треба щераз благословити їх?

Можете їх забрати собі та уживати, коли ніхто не питає про них, якщо вони надаються до вжитку. Коли ж не надаються до вжитку, так слід їх спалити.

Коронки, медалики, парамани тратять відпусти, як згубляться. Отож треба дати їх поблагословити, щоб вискати відпусти, якими помагаємо собі самим і бідним душам у чистилищі.

12) Чи вільно благати в Бога смерти для себе? Чи це гріх і підлота?

Бог дав життя і Бог один має право його нам забрати, коли захоче. Життя це скарб і час збирання заслуг для неба. Св. Тереса Авільська з'явилася по смерті одній своїй співсестрі та заявила, що вона готова б вернутися з неба на землю та страждати до кінця світу, щоб здобути собі стільки слави в небі, скільки душа дістає за відмовлення одного "Богородице Діво."

В двох випадках можна благати в Бога смерти: 1. Як бажаємо досконало любити Бога, що неможливе на землі, бо перешкоджає нам у цьому тіло з його недосконалостями. Так молитва Св. Павло: "Бажаю розв'язатися та бути з Христом!"

2. Коли боїмося гріха, бо гріх це найбільше нещастя, що нам може трапитися, отож ніж сама смерть, бо гріх несе вічну загладу душі та тілові. Отож Святі нераз молилися: "Боже, радше вмерти дай мені аніж згрішити!"

Отож не вільно благати смерти тому, що нам не ведеться бизнес, що хворуємо, що життя вбридло, що маємо ворогів, але треба здатися на Божу волю, бо Бог усім рядить для більшої своєї слави та нашого душевного добра.

Католицькі ж богослови не забороняють дуже хворим людям благати в Бога смерти, але вони мають це чинити в піданням Божій волі: "Боже, забери мене в цього світу, якщо така Твоя воля!"

"Хоч стільки вже віків минуло від часів пророків, але ніхто досі не відважився щобудь додати до них або відняти або щось змінити; за те усім жидам від самого народження прищеплено віру, що є то Божі накази, яких завжди треба триматися і за них, як буде потрібно, і смерть понести." —(Йосиф Флавій).

Витвір праці є власністю того, хто працював. Праця є основою власности. Найголовніший спосіб набуття власности це праця.

Сміховинки

Професор університету:—Що треба робити, щоб усім людям завернути голову?

Абсольвент: Прийти пізно на засідання або до церкви!

Суддя спитався арештованого злодія:—Скільки разів ви вже були карані за крадежі? Кажіть правду, а то загляну до протоколів!

Арештований: Десь із десять разів.

Суддя: Так треба наложити вам найвищу кару, бо ви не поправний!

Арештований: Хіба ви, пане судде, не даєте знижки сталим своїм клієнтам?

Пані до служниці:—Ну, Мариню, чи різник не мав телячих ніг?

Мариня: Не знаю, бо він мав чоботи на ногах, тому й годі було бачити.

Жінка:—Я читала, що тепер люди живуть довше на 10 літ.

Чоловік: Аж тепер знайдеш час пришити мені ґузик.

На з'їзді Центрального Комітету Комуністичної Партії в Москві пропав Сталінові годинник. Ни дивниця, в Сов'етах люди на "часи" ласі.

Покликав Сталін начальника НКВД Берію і наказав відшукати, хто вкрав годинник. Однак, вернувшися додому, Сталін спостеріг, що він лишив годинник на нічному столику. Телефонує до Берії:

—Товаришу, припини дальші розшуки, бо годинник найшовся!...

—Неможливо!—відповідає Берія,—бо вже десять призналися до крадежі.

Суддя промовив до засудженого на смерть голяра:—Чого бажаєте собі перед смертю, бо я вислухаю всі бажання засуджених.

Голяр: Заки помру на шибениці, на яку ви мене засудили, я ще бажав би вас підголити послідній раз у житті.

Незвичайно легко переконати кожного чоловіка, що він є мудріший від когось другого.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1952

Love of the Sacred Heart for Sinners

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

THE MONTH of June will be spent by all Ukrainian Catholics with the Sacred Heart of Jesus, to which our people profess a special love and devotion. Love for Jesus and his Divine Heart is a special mark of the Ukrainian devotion. Jesus is loved by our people since the very introduction of Christianity into Ukraine.

We must state, however, that this devotion has been greatly increased with the manifestation of the Sacred Heart to Saint Margaret Mary. Our Divine Saviour made some important revelations to His confident concerning the history of the human race on earth. According to the statement of the Saint Confident devotion to the Sacred Heart of Jesus is the last means reserved by the Providenece for the worst times of the human history.

Christ gave two messages to Saint Margaret. What is their content? They seem to complete each other.

The two messages seem to complete one another: first, that of complete confidence and instinctive turning to the Sacred Heart in all our needs; the second, that of returning love for love, of making reparation for the neglect men show to the love of the Sacred Heart.

The first form of devotion, that of asking for the protection of the Sacred Heart, seems to be the most popular at present among Catholics. The second, and principal form of devotion to the Sacred Heart, namely, the consecration of self to the interests of the Sacred Heart at all times and in all circumstances, still seems to be neglected. Yet Saint Margaret Mary herself, in one of her letters, explicitly states that the essence of this devotion consists in complete and absolute consecration of one's self and all one has to the Sacred Heart; so that everything we do

is for Him, for the spread of His kingdom of love, in reparation for all the outrages of which He is victim, and principally to make up to Him for the love our fellow Catholics refuse Him.

This consecration of self to the Sacred Heart is a return to the purest sources of Gospel teaching. "Without Me you can do nothing," said Our Lord. "If any man will come after Me, let him renounce all he has, and himself, and take up his cross daily and follow Me."

These messages show clearly that Christ did not forget His ungrateful creatures. He still loves men and wants to save them from eternal ruin at any cost. It is good for men that Jesus loves sinners. Most of us must strike our breasts and acknowledge ourselves sinners because of our infidelities, transgressions, failings and sins. We should not, however, get discouraged. Jesus loves us with a tremendous love, and this love of His Sacred Heart is an unshakable motive of our confidence and hope.

Let us recall some examples of His love for the poor repentant sinners. Peter, the beloved apostle denied Him in His bitter Passion, and yet Christ looked lovingly upon him when He was passing near him at the court Caiphas.

Mary of Magdala was a public sinner, a seductress of men, the evil woman of the town. On hearing His wonderful sermon she was moved by repentance, she began to hate her dissoluteness and she took heart to come to the Divine Master asking for forgiveness. She poured perfume on His feet and washed them with her luscious hair Did Christ reject her as it was expected by the pharisees? By no means! Christ said to those who witnessed her humiliation and repentance: "Many sins are forgiven her, because she loved much." (Luke: 7; 47). Did Jesus ever reproach her after her conversion? Did He dispise her love because it was comnig from a heart in which sin and impurity dwelt? No. Mary of Magdala or, as she is generally known, Mary Magdalene became a beloved disciple and a dear friend to Jesus. The Fathers of the Church say that she was the sister of Lazarus and Martha... Did not Christ appear to Mary before any other of His apostles after His resurrection? Yes, He did, because He loved her in a special way after having forgiven all her former sins...

What had drawn Mary Magdalene to Jesus? It was His exquisite, humanly divine and divinely human tenderness, the love of His passionate Heart. From a great sinner Mary Magdalene became a great saint. She was converted by His sweet Heart. She followed Christ with all her passionate nature, without turning no more to the past.

How many miracles are not being performed in our very days by the Sacred Heart on behalf of the poor sinners! Their number is infinitely great and it will not be known to men until the last day of judgement.

Let us, therefore, Dear Readers of the Redeemers Voice, turn always to the Sacred Heart of Jesus with an unlimited confidence and love in all our joys and troubles with a sweet and loving invocation: "O loving Heart of my Jesus, save me, bless my Church and my country and lead all the Ukrainian people to the unity with thy Vicar on earth, the Pope of Rome."

What Will Heaven Be Like?

By D. F. Miller

IT IS SAFE to say that many people find loyalty to God and the persevering practice of religion burdensome only because they have not acquired the important habit of thinking about heaven. Just as the thought of hell is a powerful deterrent to surrender to evil, so the thought of heaven is a mighty inspiration to good. Christians cannot do without either. God has so fashioned human nature that it cannot attain to any worthwhile goals without both goads of fear and the incentives of hope. This is especially true of the final and all embracing destiny that all were made to attain.

A great many obstacles to the thought of heaven must be overcome by Christians of today. The obstacles arise from the attitudes of thousands around them, who have given up or never possessed faith in Christ, who have been betrayed into renunciation of their thinking powers, and who have, as a result built up a way of living for themselves in which the thought of heaven plays no part. They are a sorry lot, for whom life becomes more mysterious day by day. They are part of a great puzzle, the key to whose solution they have never given or have thrown away.

Some never think about heaven because they profess a disbelieve or doubt more fundamental truths about man, such as survival after death, immortality, a personal relation to God. Some of these in turn have just never given a thought to such truths. Their education never referred to them, and their minds were never developed beyond an ability to count money, to choose clothing and food, and to keep score at a baseball game.

Others, such as scientists, historians and so-called philosophers in universities, who have accepted like children the anti-religious clichés of scientists, historians and so-called philosophers who went before them, have thought about immortality and heaven only to scoff at them as fables. The sterility of their minds is best revealed by the fact that they cannot even distinguish the figures of speech that religious poets have used to describe heaven from the essential happiness it promises to give. "Who wants to play a harp forever?" they ask scornfully. Or they say: "The idea of singing songs forever, which is the Christian's idea of heaven, is utterly boring to us." Such comments are the mark of empty and rapid minds.

There are many more who never think about heaven because they have wrapped themselves up completely in the dream of making a Paradise out of this world. This is a strange phenomenon. If nothing else, the universal fact of death and the unpredictability of its summons, make it a pipe-dream. But they go on dreaming. Manufacturers and their advertisers promote the dream by pouring out new material gadgets and comforts. Humanitarians keep telling them that they are about to eliminate the possibility of war. Divorce courts keep giving them a chance to try out new husbands and wives when the old no longer fit into their dream of Paradise in this world.

They live, grow old or sick, and die, and go down into history as but the latest examples of human beings who lived on a futile and empty dream.

Because heaven is so important for all human beings, indeed, because it is the only important goal to be kept before them, there are here presented the four major truths about heaven that Christians recognize in reason and accept on divine faith. It is hoped that this outline will not only fortify those who believe in heaven but have not been thinking enough about it, but will also fall into the hands of some of those who have never known anything about heaven at all.

I

Heaven is a state of perfect and eternal happiness whose reality is evident to reason, revealed by Christ, and intended by God to be won by all human beings as their final goal.

What, someone will ask, can reason tell a person about heaven? Reason, when not sidetracked by the influence of passion or corrupted by a perverse free will, can give a person a strong conviction of the existence of heaven, though it cannot of itself reach a knowledge of what the actual heaven God has created will be like.

Reason, that is, reaching conclusions from the evidence around one, can come to a certain knowledge of the existence of a personal, intelligent God. It can reach certainty on the fact that God is all-wise, all-powerful, all-good. It can know that God could never act foolishly, unwisely, purposelessly. Turning to human nature, reason can perceive the spirituality of man's soul, and through that, the immortality to which it is destined. It can ascertain that the mind and will of man were made for perfect knowledge and perfect love, the sum of which is perfect happiness. It can see that this perfect knowledge and perfect love are unattainable in this world.

Therefore, returning to the thought of the wisdom, power and goodness of God, reason can argue to the fact that He must have created a place or a state wherein these obvious goals of the nature of man can be attained. There would be no wisdom in God if He created any object for a definite purpose, evident in the object itself, and then made it impossible for that purpose to be attained. Aristotle, perhaps the greatest natural thinker the world has ever known, which means one who used his reason without having access to any of the revelations of God to man, cried out when he was dying "Cause of all causes, save me." Implicit in that cry was a recognition of God, of immortality, of some kind of heaven, and at the same time his reason's recognition of the fact that there was fate from which a man had to be saved.

But this matter is so important, and man is so inclined to misuse or mistrust his reason, that God did not leave it to man's reason alone to reach the necessary conclusions. He revealed the fact and something of the nature of heaven directly through His divine Son, Jesus Christ. The whole mission of Christ on earth centered around the fact of heaven. He came, in His own words, to save that which was lost, which means those who had lost the way to heaven. He came that all might have life and have it more abundantly, i.e., more abundantly than it can be had in this world, as abundantly as it can be had only in heaven. He came to say, in a thousand ways: "Your reward is in heaven."

Both reason and the words of Christ make it also clear that the heaven for which all were made must be earned by each individual. It is not difficult to understand that, for a free creature of God, heaven would not be a state of happiness in the real sense of the word if it were forced on him, if he had nothing to say or do about it. It is the glory of his freedom and essential to his happiness that a man earn his rewards. This earn-

ing means paying a price, choosing between alternatives, avoiding an unhappiness proportionately as great as the happiness that can be won.

Of course, Christ revealed that man's power to earn heaven only began with his redemption from original sin and its effects through His death on the cross. But the earning still remained necessary. The final answer to all who would like to think that Christ paid the whole price for men's salvation was given by Christ Himself in these words: "Not every man that saith to me: Lord, Lord! shall enter the kingdom of heaven, but he that doth the will of my Father, only he shall enter the kingdom of heaven."

2

Heaven means rescue and escape from eternal unhappiness, and eternal absence of all sorow and pain.

It is necessary to approach the thought of what heaven will be like in a negative way. What does one escape by reaching heaven? What will one be spared from forever if he succeeds in winning the reward that God wants him to attain?

Christ used a number of significant synonyms to express, in a negative way, "the one thing necessary" that is to be sought by all. He called it "redemption," "salvation," "liberation," "restoration," "resurrection", "incorruption." Every one of these words represents in one way or another, emergence from a sorry state, from a miserable and unhappy lot. The man who finds the way to heaven is redeemed from captivity to Satan; he is saved from eternal fires of hell he is liberated from hopelessness and despair; he is restored to a hope and happiness he had lost; he is raised from death to life; he exchanges the corruption of the body for the incorruption of the saints in glory. From each of these phrases, therefore, one can take much to think about concerning heaven.

While the attainment of heaven raises one from a state of misery and unhappiness, it also places one in a state in which there will not be even any passing, momentary, recurring reasons for sorrow. St. John expresses this wonderful truth in these poetic words of his Apocalypse: "And God shall wipe away all tears from their eyes; and death shall be no more, nor mourning nor grieving, nor sorrow shall be any more, for the former things have passed away."

Only, of course, when one has attained heaven will this promise be fulfilled. But it affords frequent and compelling opportunities for thoughts about heaven in this world. It is this that gives to the mind of man an explanation of the problem of evil and suffering that is adequate for the bearing of any catastrophe. If there is a heaven that will last forever, a heaven that must be earned, a heaven in which no one will ever have cause for mourning or grieving, then not even a long lifetime of interrupted suffering on earth is too great a price to pay for it. Such a price is rarely demanded of anyone by God. But who could say it would be too much if it truly earned a billion years of unclouded joy? But a billion years do not represent even the beginning of heaven.

It is therefore the thought of heaven that comes to true Christians in the midst of the sorrows they must endure and the hardships that arise from loyal obedience to God. Have you been stricken with illness in what people call the best years of life? Don't fret. You shall have billions of years of perfect health, with a body in its prime, if you don't turn against God. Has your home been invaded by death, which took away in most untimely fashion your mother, your husband or wife, your child? Don't grieve without hope. You shall have uncounted years of perfect companionship if you don't fail to reach heaven. Are you tempted to offend God in your married life, by infidelity, by sinful birth-control, in order to be sure of a few years of pleasure or prosperity? What a fool you would be to succumb, when you thereby gain so little and lose so much—an eternity of love without shadow and security without worry! St. Paul, who suffered much for Christ, put all this briefly when he said: "Think not that all the sufferings of this life are even worthy to be compared with the things God has in store for them that love Him."

3

Heaven is the full and positive enjoyment of all the powers and parts with which human nature is endowed.

While it is impossible to experience on earth anything like the joys of heaven, it is not difficult to know in what they will consist. Christ said: "Eye hath not seen, nor ear heard, nor hath it entered into the mind of man to concieve what things God has prepared for them that love Him." While this is a negative statement, there is a positive element implicit in it also. It reveals that heaven is something for the eyes, for the ears, for the heart, for all the sublime faculties with which man is endowed. To catch glimpses of the joy of heaven a person has only to recognize the nature of his own yearnings, and the character of the things that partially fulfill his yearnings. Then, if he adds to this the thought of what Christ has made him heir to by elevating his nature to kinship with God, by participating in the divine nature, he will have convictions about heaven that no conceivable future good of earth will ever be able to compete with as motives for action.

It does not require learned psychological insight to perceive that all the joys that human nature was made to know center around two things. One of these is the apprehension and appreciation of beauty; the other is union of the heart with others through love. Every joyous experience that is ever known on earth springs from either of these two sources. But only heaven will bring them to their fullest, all-satisfying best.

Human nature has many faculties that thrill to the vision of beauty. The eyes, to the grandeur of nature's scenery; the ears to the strains of music; the memory to the recalled visions of the past; the imagination to new combinations of the elements of beauty that have been seen in various objects; and, at work through all these others, and thrilling by itself to the splendor of truth wherever seen, the intellect that makes man the image of God. It is truism to say that no man ever sees enough of beauty or learns enough of truth to satisfy him in this world. The vision of the most gorgeous sunset, the memory of the most perfect scene, the sudden rapturous grasp of a long concealed and magnificent truth, always leaves him thirsting for something more. What that something more is Christ has taught clearly. It is the beatific vision which the essence of heaven. It is the final satisfation of all man's restless quest of beauty that will come when he gazes dirctly into the infinite beauty of God, and sees all the infinite varieties of lesser beauty and all the intricate intertwinings of truth as in its source there. When he attains that he

will never know again the restlessness of looking for something more.

The enjoyment of beauty is followed or accompanied in human nature by the delights of love. Men and women have a variety of appetites that seek the embrace and possession of what is not only beautiful but good. Some of these appetites he has in common with the brute creation. As brute animals die and become extinct, so in heaven the purely material appetites will in a sense be extinct, or rather submerged in the unspeakable satisfaction of the higher appetites for love.

The yearning of the human heart for perfect love is evident from the beginning to the end of life on earth. The greatest joys of life on earth are the joys of love. But they never reach completeness on earth; they are never without the shadows of misunderstanding, the fears of change, the unhappy moments of separation and disagreement, the barriers that still leave areas of loneliness in the soul. The saddest of all human beings are those who know nothing about heaven, and who keep rushing about seeking a perfect love among created persons and things. They never find what they seek; they even lose what they were made to find by seeking it in the wrong objects.

Perfect, all-satisfying love requires a perfect object, and there is only one such perfect object. That is God. Wisely does God conceal His exquisite beauty from a man on earth because, once seen, it would leave him no longer free; he would be blindly bound to love God as the animal is bound to obey the instincts fashioned to its nature by God. The winning of heaven, therefore, means choosing, loving, serving God without the vision, with only faith in and intellectual knowledge of His supreme goodness and worthiness of love. But once the trial of freedom is over, once one has earned his reward, every vibrating desire for the perfect love of a perfect lover will find fulfillment. The vision of God will manifest that there is nothing outside of God worth loving, nothing to be loved by a human being except it be in God.

It is in this truth that one perceives how perfect will be the love of human friends, relatives, associates, in heaven. There they will seem as gifts of the goodness of God. There the love of human friends and relatives who helped each other reach heaven will be purged of all inconsistancy, imperfections, changeableness. There new friends will be found and old will become new, in the ever luminous, ever varied ever active circle that is bathed by the perfect love of God.

4

The justified anticipation of heaven makes possible the only true peace and happiness one can experience in this world.

There are three elements that enter indispensibly into the possession of peace of heart in this passing world. One by one they are these:

1) The acceptance of life on earth as a test, a trial, a proving ground for something inconceivably better. No worse mistake can be made by anyone than that of attaching the note of finality to life on earth. It is that mistake which leads to the uprisings of passion against reason, of one passion against another, of man against fellow-man, of nation against nation, of every type of conflict that is the contradiction of peace. People know that they are but making a journey, that they are on their way to something better than the present life can offer, will not be inclined to quarrel with their fellow-travellers, nor to risk getting off the right road by succumbing to the attraction of ephemeral pleasures that offer themselves along the way.

2) The thought of heaven, in joy and in sorrow. It is the inevitable fate of those who do not think about heaven to think too much about the comforts, enjoyments, thrills, that are possible on earth. They cannot help themselves. They were made for happiness. If they exclude from their thinking the true happiness for which they were made they will continually try to find substitutes in the created things around them. Theirs will be no true peace because what they want is not where they are looking for it.

3)The realization that heaven has to be earned through the acceptance of Christ's merits and the fulfillment of His will, and that it is worth a far greater price than anyone has ever been asked to pay for it. It is only the justified anticipation of heaven that brings peace to the heart. People who convince themselves that everybody will one day reach heaven, that God is too good to send anybody to hell, that there is no sin great enough to bar one from heaven, do not find peace. How can they, when they are contradicting their own nature, which is so fashioned that it can be satisfied only with a hope that is anchored to action and effort on the part of their free will? Those who try to believe that all will reach heaven some day, no matter how they live, usually end by denying that there is a heaven, just as they have all along denied that there is hell.

The justified anticipation of heaven, which is the essence of hope, means two things. It means dependence on the merits and promises of Christ the Redeemer and the use of the spiritual means that He devised as channels through which the saving merits of His death flow into the soul. It means following Him in obedience, carrying a cross with Him in resignation, trying to grow into a likeness of Him by the practice of all the virtues He modelled for the world. Hope is for those who have accepted a Saviour who did for them what they could not do for themselves, and who do the things that He demanded of all who accept Him as a Redeemer. Heaven is for such as these, and peace on earth that can spring from no other anticipation.

(From *The Liguorian*)

"Did you say your prayers, Mary Jane?"

Mary, "Yes, daddy."

Father, "Did you ask God to make you a good girl?"

Mary, "Yes, Daddy, but not just yet, I'm gonna spend my nickel tomorrow for candy and I don't want to share it."

There is the story of the Scot's wife whose doctor told her she needed salt air. She woke up next morning, and her husband was fanning her with a herring.

Preparations for Union of Berest Litovsky

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

Michael Rahoza (1588-1599) was Metropolitan of Ukraine, Lithuania and Bielorus when the momentous event of the Union took place in the history of our Church. The whole metropolis had more than 20,000,000 people, for there were 15,000,000 of Ukrainians alone, 12,000,000 in Eastern Ukraine and 3,000,000 in Galicia. [1])

The Union did not come suddenly. In 1590 four bishops, including the exarch Cyril Terleckyj, assembled in Belz in Western Ukraine. They were Cyril Terleckyj, Bishop of Ostroh and Lutzk, Leontius Terleckyj, Bishop of Pinsk and Turiv, Gedeon Balaban, Bishop of Lviv, and Dionisius Zbyrujskyj, Bishop of Kholm and Belz.

They decided at that meeting to submit to the Pope of Rome. Their resolution was drawn up in the following words: "We the undersigned Bishops, declare that it is our duty to tend to our own salvation, as well as to take care of the fold of Christian people which God has entrusted to us, and to establish concord and understanding among them. Therefore, we wish to acknowledge the Pope of Rome as the only supreme Pastor and true successor of St. Peter, to regard him as our head and obey him always. This will increase the glory of God in His Holy Church. We do not wish to be responsible for this (for the corruption and decadence of the Church), wherefore we have decided to obey the Holy Father to submit the Church of God to His authority and benediction. Notwithstanding which, we beg the Holy Father to leave intangible all ceremonies and rites, i.e., Mass and the whole ecclesiastical constitution which are in our Eastern Church from emmemorial times. We also request His Majesty the King to recognize our liberties and to confirm them with privileges. If His Holiness the Pope and His Majesty the King ensure and confirm our privileges; we hereby, with this letter, oblige ourselves and promise to obey the supreme authority of the Holy Father, the Pope of Rome. Making this declaration in the presence of the Holy Trinity, we deliver this letter, signed by our own hand and sealed with our own seal, to our older Brother, Cyril Terleckyj, exarch and Bishop Lutzk and Ostroh." Given at Berest, June 25, 1590. [2])

With this important document the undersigned bishops went to Berest where to Metropolitan Michael Rahoza called the yearly synod. The document was signed here by other bishops, except that of Polotsk and Peremysl. They did not take part in it because of their old age. Michael Popystenskyj, Bishop of Peremysl added his signature in 1594 to those of the signatory bishops.

The whole affair was kept secret from the laymen, even from Constantine Ostrozkyj, the great sympathizer of the Union with

1) Ibid., p. 140.

2) Collosuim Lubelskie, Lublin, p. 32, apud M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 162-163.

Rome. The bishops did not trust him for he wished to handle himself the cause of the reunion with the Pope on his next journey to Italy. The leaders of the reunion were afraid to compromise the whole work by revealing it before proper time to incompetent individuals.

On June 21, 1593 the Prince Constantine Ostrozkyj wrote to the new bishop of Volodymyr, Ipatij Potij: I oblige myself to enter personally into understanding with the Pope, for I'm going to Italy to cure my health... [3]) A little further the prince enumerates conditions of the future reunion: Preservation of all Eastern rites and goods, prohibition issued by the Pope to transit to the Latin Rite, admission of all our bishops to the senate and parliament of Poland, and a previous understanding with the Patriarch of Constantinople and the Tsar of Muscovia or Russia of today. [4])

He concludes his letter: "There are some things to be corrected in the church, especially as far as the Sacrament and "other human inventions" are concerned."

The prince was under the influence of the Calvinists who dwelt at his court, therefore he called the Sacraments "human inventions."

The mighty prince considered himself protector of the Ukrainian church; wherefore he thought himself authorized to dictate conditions of the Union with the Vicar of Christ.

After such a letter our bishops decided to keep the prince out of the whole affair, which, of course, excited his anger and turned him into the bitterest enemy of the Union. His princely pride felt offended until death... [5])

The Synod of Berest commissioned Cyril Terleckyj to approach King Sigismond III and to secure his ratification. The answer of the King came on March 18, 1592. King Sigismond III congratulated our bishops, promised to help and defend them against the persecutions from the Patriarch or other enemies, to protect their offices and goods. The King assured them at the same time inangibility to our Rite and equal privileges with the Latin clergy. The right to occupy the seats in the Senate was postponed for a while until the next meeting of the Senate. [6])

The planned Union with Rome was a great achievement for our Church. It aimed to render our Church independent both from Moscow and Warsaw. It follows clearly from their noble efforts that our bishops were great benefactors of our people and ardent patriots of our nation. The organizers of the Union with the center of Christ's Church knew well that it would bring a religious and moral revival to our people, remove the abuses, educate clergy and elevate the Christian standard of living among their faithful.

Thus it is evident that the Union of Berest was not a Polish intrigue to denationalize the Ukrainians, but a magnificent gesture on the part of the bishops to cement our people by the means of unity to the See of Peter and faithfulness to all tradictions of the Eastern Church.

When the initiators of the Union

3) H. Harasiewicz, Op. cit., p. 167.

4) Ibid., pp. 169-170.

5) La legende Historique de l'Ukraine, Istorija Rusov, by Elias Borschak, Institut d'Etudes Slaves, Paris, 1949, p. 78.

6) M. Harasiewicz, Ibid., pp. 163-165.

were zealously laboring, the Metropolitan Michael Rahoza, a man of weak character, was wavering in his decision to carry out the plan. He was afraid to go ahead without the knowledge of such prominent Ukrainian nobles as Prince Ostrozkyj and Vevoda of Novhorodok, Teodor Tyshewych.

June 12, 1595 is a turning point in the life of Metropolitan M Rahoza.. He shook off his fear and indecision, called a synod to Berest ...The assembled bishops wrote two petitions, one to Pope Clement VIII, the other to the King Sigismond III. The Metropolitan signed the documents. The signatures of all other bishops were already secured before by Ipatij Patij and Cyril Terleckyj who visited all the bishops. [7])

At the beginning of July in 1595 Potij and Terleckyj went to Krakow where they met Leo Sopiha, Chancellor of Lithuania, John Toniojski and Bernard Maciejowski with the Papal Nuncio. The discussions ended with success, were signed and ratified by the King on August 2, 1595. The result was that King Sigismond III ratified the privileges which he had promised in a letter to Cyril Terleckyj on March 18, 1592: "The Eastern clergy was entitled to enjoy the same rights and privileges as the Latin clergy, the bishops were free from excommunication and other censures imposed by the Patriarch no man of other nationalities could become a bishop, assention to give to our bishops a seat in the senate after the consent of the senators, restitution of all robbed goods, prohibition to change our churches and monasteries in the Latin, imposition upon the Confraternities to return under their bishops' jurisdiction, all church in the Polish Kingdom to depend solely from their respective bishops, prohibition to the Greeks to come into Ukraine in order to exercise any jurisdiction over our church...

After this lucy settlement of the affairs with the deputies of the King and with the Papal Nuncio Malazpizi there was no reason to keep secrecy about the approaching Union of our Church with the vicar of Christ, Pope of Rome. Some bishops published pastoral letters on August 27, informing their faithful of their decision to unite our Church with Rome. So did the bishops of Lviv, Lutzk, Kholm and Peremysl.

The Muscovian Metropolitan Macary in his "Istorya Russkoi Cerkwy" relates the conditions which our bishops sent to the Holy Father for the conclusion of the Union. They are: "1) The Bishops recognized that the Holy Ghost proceeds from the Father through the Son, 2) All the ecclesiastical rites and ceremonies of the Eastern Church had to remain intangible and be exercised in the Ukrainian language. 3) Holy Communion should be distributed under two species. The formula of baptism must remain the same as before. 4) They must accept the new calendar, if the old one could not be followed, but the order of the Eastern feasts must remain unchangeable. They accepted the teaching of the Catholic Church in the matter concerning purgatory. 5) Metropolitans and bishops must be men of the Ukrainian nationality and Greek Rite. 6) Metropolitan will consecrate our bishops. The bishops will consecrate our Metropolitan after he has secured the ratification of his election by the Pope. 7) Our Metropolitans and bishops should be granted a seat

7) E. Borschak, Op. cit., p. 78.

in the Senate like the Latin bishops. 8) They asked the Pope to forbid our people to go over to the Latin Rite. 9) They required that the Pope issue an order by which all the Church goods robbed by laymen must be restituted to the Church.
10) The religious superiors and their monasteries must be under the jurisdiction of the local bishops. 11) They asked the Pope to forbid any change of our Churches and monasteries into Latin. 12) The Brotherhoods must be subject not only to the Metropolitan, but also to the local bishops. 13) They asked the Pope to forbid the Latin Rite hierarchy to accept those who were excommunicated by our bishops. [8])

8) Makary, Op. cit., pp. 571-576.
9) Ibid., p. 567.

The articles were composed by our hierarchy which initiated the Unionist movement among our people. These articles reflect the spirit of Ipatij Potij who wrote to Prince Constantine Ostrozkyj on March 25, 1593: "I do not want a Union which would turn us into Latins, but a Union which would leave us as we are, correcting only some things which we kept more because of the obstinacy than of truth." [9])

These articles were sent to the Pope through Ipatij Potij and Cyril Terleckyj and approved by Pope Clement VIII at the conclusion of the Union on December 23, 1595.

HE LOVES ME

That God should love me is more wonderful
Than that I so imperfectly love Him.
My reason is mortality, and dim
Senses; his—oh, insupportable—
Is that He sees me. Even when I pull
Dark thoughts about my head, each vein and limb
Delights Him, though remembrance in Him, grim
With my worst crimes, should prove me horrible.

And He has terrors that He can release
But when He looks He loves me; which is why
I wonder; and my wonder must increase
Till more of it shall slay me. Yet I live,
I live; and He has never ceased to give
This glance at me that sweetens the whole sky.

FATHER'S DAY

(3rd Sunday of June)

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

THE plentitude of God's glory and happiness had been hidden in the bosom of the Most Holy Trinity from all eternity. God was, is, and always will be happy, for His happiness is in Himself. The whole universe with its millions of angels and men cannot increase His infinite happiness. But like every artist who enjoys the manifestations of his genius, so God the supreme genius and artist of the universe, decreed to manifest Himself, to show His admirable power, goodness and beauty through a created world. And thus He called into existense the innumerable choirs of angels in heaven and men on earth, who are His divine handiwork and creation of His power and omnipotence.

As God created first heaven which is the blessed abode of the good angels, so He called first into being a material world to be the dwelling place of man. Man was made by God to His likeness and image, for he had to be the master of the material world and God's representative among the creatures of the earth. *Let us make man to our own image and likeness; and let him have dominion over the fishes of the sea, and the fowls of the air, and the beasts and the whole earth.* (Gen. I, 26-27).

Adam was ravished by the beauty of the created world, but after a while he was found alone... Man enjoys more created things, when he can share his joys with the others. Thus God resolved to make Adam father of other human beings which had to be his own children. He created Eve, brought her to Adam, blessed them and said: *Increase and multiply, and fill the earth and subdue it!* (Gen. I, 28).

And thus Adam became the father of all human race.

I. *Dignity of the Fatherhood*

The first father of the universe and of men, the father in the strict sense is God alone, for any kind of life comes from Him. This is the reason why no man can be called father in the absolute sense: *And call no one on earth your father, for one is your Father who is in heaven* (Matt, 28, 9).

God, however, is not a jealous owner. He does not lose anything when He communicates His power to His creatures. Absolutely speaking God was free to create men one by one as He did with our first parents. He knew, however, that men would love more each other and will more fraternize, if they descended from a common origin, having the same nature, the same blood and the same ways of living handed down by the same common father.

That's why God resolved to share with men His creative power and His fatherhood, God remains always the first and absolute father, for He has the main part in procreating new human beings, i.e., soul... God's paternity, because man becomes God's helper in bringing new human beings into this world.

God is the Father of all men, for He is our Creator. He made us out of nothing to His image.

Our earthly father is our father too, for he helped God to bring us into this world. As our soul has the likeness of God, so our body has likeness of our earthly father.

God is our father, because He watches over us, defends us from our enemies, protects us in dangers. Our earthly father is our father, for to some degree he is imitating God: He watches with paternal love and vigilance over our life, provides for our temporal and spiritual needs, labors and works for us.

God is our father, for he made us heirs to His heavenly possessions and happiness when he received us for His beloved children in the Sacrament of baptism. Since then heaven with all its treasures is our inheritance, unless we forfeit it through our sins and ungratefullness. Our earthly father does the same with us. All our father has, belongs to us, his children.

God is our father, for He did not hesitate to send His only begotten Son to death in order to save us from eternal ruin. *God so loved the world* i.e., men, *that He gave up His only-begotten Son, so that those who believe in Him may not perish, but have eternal life.* (John: 3, 16).

Our earthly father is giving up very much for our temporal and spiritual welfare: his forces consumed by hard work for our sake, his rest to take care of our needs and of our future, his sleep to provide for natural and spiritual life.

Such is the sublime dignity of our earthly father who cooperates with God, our heavenly Father, in bringing us into this world, helps Him to preserve our spiritual and temporal life on earth and to provide for our spiritual and temporal needs until we reach heaven and join our Heavenly Father in His everlasting bliss.

But alas! We have too few real fathers that carry in themselves the image of our heavenly Father. There are many procreators, but real fathers are very rare... It is not enough to procreate or to bring a child into this world to be called his father. The father must understand his sublime dignity, his mission in the plan of God, his duties towards the children he brought forth...

There are many men who have children without understanding what does fatherhood mean... Marriage which according to God's plan should be a continual cradle of new human life, is for them a legalized mean to give a free vent to their unbridled passions. They resemble the unreasonable animals who seek just sexual pleasure and nothing else... Then the angel Raphael said to him (Tobias, who wished to take Sara for his wife, but was terrified, for her seven husbands were killed by the devil in the first night following the marriage ceremony) *Hear me and I will show thee who they are, over whom the devil can prevail. For they who in such manner receive matrimony, as to shut out God from themselves and from their minds, and to give themselves to their lust, as the horse and mule which have not understanding, over them the devil has the power...* And then the angel gives sound advises to young Tobias, why he should marry Sara: *Thou shall take the virgin with the fear of the Lord moved rather for love of children than for lust.* (Tob. 6. 16-20).

Can we say that those who practice contraception, adopt planned parenthood, get married in courts being Catholics, try remarriages while their lawful partner is still living, can we say that they "take

virgin with the fear of the Lord for love of children"? No, they profane their fatherhood, they do not understand their sublime mission of being cooperators of God in the excellent work of creation. Passion and longing for sexual pleasures is their only motive for getting married... They are not fathers even when they beget a child, they are just procreators like the animals without a soul and reason. They degrade themselves to the level of the beasts.

The Christian fatherhood is a divine vocation, a crown which adorns the foreheads of those who understand their prominent task of cooperating with God in forming new human beings, that will live forever... In creating Adam God was the only author of the first man... In multiplying the human race God is pleased with the helpers that become His partners in bringing other men into this world, in producing citizens for the states, in forming new members for Christ's Church, in increasing the number of God's worshippers on earth and in preparing the future inhabitants for heaven who will be eternally happy with God in company with the Angels...

What a noble mission of the Christian fatherhood! It it is a great honor in the eyes of men to produce a masterpiece of art, to carve a statue or to paint a picture which after awhile will turn into dust, how much more greater honor and glorification awaits those men on the last day of judgement who with self-sacrifice and self-oblivion tried to be good fathers, to have as many children as God sends them, to rear them as loyal citizens of their country, to make them God's worshippers and companions of the angels in heaven! Important is the function of the Christian fatherhood, great and numerous are the sacrifices which it entails, but its reward for cooperating with God in multiplying and preserving the human race will be great and eternal too. God addresses each prospective father on his wedding day as He addressed Abraham whom He had chosen to be the father of the chosen people of Isreal: *Fear not, Abraham, I am thy protector and thy reward exceedingly great.* (Gen. 15, I).

God watches with His loving providence over those fathers who are conscious of their duties of their fatherhood towards God, their own church and their country, trying to fullfill them with God's help which never lacks to those who love God, trust in Him and pray to Him in their needs. *For us,* says St. Paul, *there is only one God, the Father from whom are all things* included the earthly fatherhood of men, *and we under Him.* (I Cor. 8, 6). He cares for all His creatures, especially for those who help Him to preserve and to renew the human beings which constitute the crown of His creation in the world.

Little Ikey came up to his father with a very solemn face. "Is it true Father," he asked, "that marriage is a failure?"

His father surveyed him thoughtfully for a moment. "Well, Ikey," he finally replied, "if you get a rich wife, it's almost as good as a failure."

Mandatory Course in Marriage Urged

A PROMINENT lecturer and author said recently there ought to be a law requiring couples planning marriage to complete a premarital course. The Rev. John A. O'Brien of the University of Notre Dame, in criticizing the nation's divorce rate, explained that before receiving a driver's license, an applicant must be properly trained and must prove competent by passing the test. It should be the same for a marriage license, Father O'Brien told a forum on "A Happy Marriage."

'Stability of Home'

The priest said: "The stability of the home is not less important than safety on the highways."

Father O'Brien suggested the pre-marital course consist of 12 lectures as a prerequisite for getting a marriage license.

He added: "With approximately 500,000 marriages hitting the rocks each year, bringing heartache, misery and disaster to a million and more people, society stands in desperate need of some form of marriage control.

"Many marriage failures are attributed to mistakes made after the rice has been thrown, but at least one-third of them were wrecked before the announcements were engraved. Instead of marriage failures, they were dating failures."

10-Point Plan

Father O'Brien offered the following "ten commandments" for the man and woman desiring to achieve a happy marriage:

"1. Thou shalt make thy promise of mutual love and loyalty a vow to God, binding until death.

"2. Thou shalt abstain from the angry word which wounds more deeply than the sword.

"3. Thou shalt respect the personality of thy mate and not seek to dominate or tyrannize.

"4. Thou shalt allow no in-law to interfere with the running of thy home.

"5. Thou shalt abstain from drink where alcohol is a danger to either party.

"6. Thou shalt make a family budget and observe it.

"7. Thou shalt eschew pettiness, nagging, selfishness, jealousy and false pride.

"8. Thou shalt grow in consideration and love each day and share thy interests and pleasures to a maximum.

"9. Thou shalt love thy children as God's supreme gift and rear them to be good citizens with a sense of honor, tolerance and fair play.

"10. Thou shalt kneel together in prayer each night, knowing that the family that prays together stays together."

LORD OF THE QUIET HEART

Lord of the quiet heart, Who knew the sound
Of raging streets with anger loud,
Yet walked serene in faith that saw
Beyond the blindness of the crowd—
Help us to find the even way
Through all the clamor of this day.

Lord of the gentle eyes, Who saw the bright
Spear points beneath Thee gleam and toss,
Yet heard with tenderness the thief's
Faint cry for mercy from His cross—
Remember us, that we may hear
The whispered hope, the accent near.

Lord of the steadfast will, Whose vision clear
Saw all the travail of the years,
Beyond which lies the world to be
That knows no human wrath or tears—
Help us to see with eyes unsealed
Thy harvest that the years shall yield!

—Arthur Wallace Peach,
in New York Times.

New employee: "Do you give your clerks two weeks vacation?"
Boss: "No, they get a month—two weeks when I go on my vacation and two weeks when they go on theirs."

Wild flowers fade fast, but blooming idiots last forever.

Lawyer: "When I was a boy my highest ambition was to be a pirate."
Client: "Congratulations."

Mary Shows Us how Jesus Loves Us

WE READ in the life of Sister Domenica del Paradiso, written by the Dominican Father Ignatius del Niente, that she was born of poor parents in the village of Paradiso, near Florence. From her very infancy she began to serve the divine Mother. She fasted every day in her honor, and on Saturdays gave to the poor her food, of which she deprived herself. Every Saturday she went into the garden and into the neighboring fields and gathered all the flowers that she could find and presented them before an image of the Blessed Virgin with the Child in her arms, which she kept in the house.

But let us now see with how many favors this most gracious Lady recompensed the homage of her servant. One day, when Domenica was ten years of age, standing at the window, she saw in the street a lady of noble bearing, accompanied by a little child, and they both extended their arms asking for alms. She went to get some bread, when in a moment, without the door being opened, she saw them by her side and perceived that the child's hands and feet and side were wounded. She therefore asked the lady who had wounded the child. The Mother answered, "It was love." Domenica, inflamed with love at the sight of the beauty and modesty of the child, asked him if the wounds pained him? His only answer was a smile. But, as they were standing near the statue of Jesus and Mary, the lady said to Domenica: "Tell me, my child, what is it that makes thee crown these images with flowers?" She replied, "It is the love that I bear to Jesus and Mary." "And how much canst thou love them?" "As much as they enable me." "Continue, then," added the lady, "continue to love them; for they will amply repay thy love in heaven." The little girl then perceiving that a heavenly odor came forth from those wounds, asked the mother with what ointment she anointed them, and if it could be bought. The lady answered, "It is bought with faith and good works." Domenica then offered the bread. The Mother Said, "Love is the food of my Son; tell him that thou lovest Jesus, and he will be satisfied." The child, at the word love, seemed filled with joy, and turning towards the

little girl, asked her how much she loved Jesus. She answered that she loved Him so much that night and day she always thought of Him and sought for nothing else but to give Him as much pleasure as she possibly could. "It is well," He replied, "love Him, for love will teach thee what to do to please Him." The sweet odor which exhaled from those wounds then increasing, Domenica cried out, "O God! this odor makes me die of love." If the odor of a child so sweet, what must that of heaven be? But behold the scene now changed; the Mother appeared clothed as a Queen, and the child resplendent with beauty like the sun. He took the flowers and scattered them on the head of Domenica who, recognizing Jesus and Mary in those personages, was already prostrate adoring them.

Thus the vision ended, and died in the odor of sanctity in the year 1553.

UT OMNES UNUM SINT

The Convert

One of the famous peoms of the late G. K. Chesterton

After one moment when I bowed my head
And the whole world turned over and came upright,
And I came out where the old road shone white,
I walked the ways and heard what all men said.
Forests of tongues, like autumn leaves unshed,
Being not unlovable but strange and light;
Old riddles and new creeds, not in despite
But softly, as men smile about the dead.

The sages have a hundred maps to give
That trace their crawling cosmos like a tree,
They rattle reason out through many a sieve
That stores the sand, lets the gold go free;
And all these things are less than dust to me;
Because my name is Lazarus and I live.

All writers, all preachers, all confessors should recommend nothing more constantly than prayer.—St. Alphonsus, (Great Means, p. 2, ch. IV.)

HER PICTURE IS POWERFUL

A WOMAN came to a house of our little Congregation in this kingdom to let one of the Fathers know that her husband had not been to confession for many years and the poor creature could no longer tell by what means to bring him to his duty; for if she named confession to him, he beat her.

The Fathers told her to give him a picture of Mary Immaculate. In the evening the woman once more begged her husband to go to confession; but he as usual turned a deaf ear to her entreaties. She gave him the picture. Behold! he had scarcely received it, when he said, "Well, when will you take me to confession, for I am willing to go?" The wife, on seeing this instantaneous change, began to weep for joy. In the morning he really came to our church, and when the Father asked him how long is was since he had been to confession, he answered, "Twenty-eight years." The Father again asked him what had induced him to come that morning. "Father," he said, "I was obstinate; but last night my wife gave me a picture of our Blessed Lady, and in the same moment I felt my heart changed, so much so, that during the whole night every moment seemed a thousand years, so great was my desire to go to confession." He then confessed his sins with great contrition, changed his life, and continued for a long time to go frequently to confession to the same Father.

In another place, in the diocese of Salerno, in which we were giving a mission, there was a man who bore a great hatred to another who had offended him. One of our Fathers spoke to him that he might be reconciled; but he answered: "Father, did you ever see me at the sermons? No, and for this very reason, I do not go. I know that I am damned; but nothing else will satisfy me, I must have revenge." The Father did all that he could to convert him; but seeing that he lost his time, he said, "Here, take this picture of our Blessed Lady." The man at first replied, "But what is the use of this picture?" But no sooner had he taken it, than, as if he had never refused to be reconciled, he said to the missionary, "Father, is anything required besides reconciliation?...I am willing." The following morning was fixed for it. When, however, the time came, he had again changed, and would do nothing. The Father offered him another picture, but he refused it;

but at length, with great reluctance, took it, when, behold! he scarcely had possession of it than he immediately said, "Now let us be quick; where is Mastrodati?" and he was instantly reconciled with him, and then went to confession.

MARY SAVES A YOUNG MAN

A noble youth named Eskil was sent by the prince, his father, to Hildesheim, a city of Saxony, to study; but he gave himself up to a disorderly life. He afterwards fell so dangerously ill that he received Extreme Unction. While in this state he had a vision: he found himself shut up in a fiery furnace, and believed himself already in hell; but then he seemed to escape from it by a hole, and took refuge in a great palace, in an apartment of which he saw the most Blessed Virgin Mary, who said to him: "Presumptuous man that thou art, dost thou dare to appear before me? Depart hence, and go to that fire which thou hast deserved." The young man then besought the Blessed Virgin to have mercy on him; and then addressed himself to some persons who were there present, and entreated them to recommend him to Mary. They did so, and the divine Mother replied, "But you do not know the wicked life which he leads, and that he does not even deign to salute me with a Hail Mary." His advocates replied: "But, lady, he will change his life": and the young man added, "Yes, I promise in good earnest to amend, and I will be thy devout client." The Blessed Virgin's anger was then appeased, and she said to him, "Well, I accept thy promise; be faithful to me, and meanwhile, with my blessing, be delivered from death and hell." With these words the vision disappeared.

Eskil returned to himself, and, blessing Mary, related to others the grace which he had received, and from that time he led a holy life, always preserving great devotion to our Blessed Lady. He became archbishop of Luden in Sweden, where he converted many to the faith.

Towards the end of his life, on account of his age, he renounced his archbishopric, and became a monk in Clairaux, where he lived for four years, and died a holy death. Hence he is numbered by some authors amongst the Cisterian saints.

Politician: "My boy said he'd like a job in your department."
Officer: "What can he do?"
Politician: "Nothing."
Officer: "Good! That simplifies matters. We won't have to break him in."

"Certainly I love you for yourself alone and when we're married I don't want any of the family thrown in!"

How to Tell a Catholic From a Communist

THE CATHOLIC believes there is a God.
THE COMMUNIST denies His existence.

* * *

THE CATHOLIC believes and practices the teachings of Our Lord Jesus Christ.
THE COMMUNIST follows the teachings of Marx, Engels, Lenin and Stalin.

* * *

THE CATHOLIC believes in heaven and hell as a reward or punishment hereafter.
THE COMMUNIST denies a life after death and calls heaven and hell a myth.

* * *

THE CATHOLIC says every man has a personality that is sacred and inviolable.
THE COMMUNIST says man, like a cog in a machine, is but a tool of the group.

* * *

THE CATHOLIC is a lover of peace.
THE COMUNIST foments conflict.

* * *

THE CATHOLIC believes truth is sacred and falsehood is immoral and unlawful.
THE COMMUNIST rejects the moral law and lies freely in order to deceive.

* * *

THE CATHOLIC uses the word "democracy" to mean "the rule by the people."
THE COMMUNIST talks "democracy," but means the dictatorship of Moscow.

* * *

THE CATHOLIC desires justice.
THE COMMUNIST fans class struggle.

* * *

THE CATHOLIC defends the oppressed because of Christian charity and justice.
THE COMMUNIST aids the oppressed to win their support for a revolution.

* * *

THE CATHOLIC opposes racial discrimination, for all men are equal before God.
THE COMMUNIST opposes racial discrimination to gain aid for his party.

* * *

THE CATHOLIC has high esteem for the individual because Jesus Christ became man and died for man's salvation.
THE COMMUNIST will kill man's body or enslave his soul because

he thinks man is a mere animal to serve creatures.

* * *

THE CATHOLIC distinguishes capitalism from both communism and facism.

THE COMMUNIST calls those who disagree with him facist and capitalist.

* * *

THE CATHOLIC supports co-operatives to check capitalism and foster oneness.

THE COMMUNIST uses co-operatives to wrest property from the capitalist.

* * *

THE CATHOLIC condemns capitalism only when it exploits labor or consumer.

THE COMMUNIST condemns capitalism because it recognizes property rights.

* * *

THE CATHOLIC condemns all dictatorships as a denial of man's natural rights.

THE COMMUNIST supports dictatorships as he recognizes no rights of man.

* * *

THE CATHOLIC is a patriotic citizen who gladly gives his life for his country.

THE COMUNIST pretends patriotism, but seeks to overthrow our government.

* * *

THE CATHOLIC supports good causes in fulfillment of the teaching of Christ.

THE COMMUNIST supports good causes as a wedge for communistic propaganda.

* * *

THE CATHOLIC believes man has free will and is reponsible for his actions.

THE COMMUNIST says our actions are determined solely by economic forces.

* * *

THE CATHOLIC knows that man was made to know, love and serve God here on earth and enjoy eternity with Him.

THE COMMUNIST believes that man's only concern is his physical well-being here on earth and that death ends all.

A vicar was addressing Sunday school children. After several minutes, he asked:

"And now, is there any boy or girl who would like to quote a Scripture verse?"

One girl raised her hand and when given permission answered, "Judas went out into the garden and hanged himself."

"That's very good" answered the vicar, "and how about another?"

For a moment there was silence, and then a shrill voice piped out:

"Go ye and do likewise."

LAUGH WITH US!

ON THE ALERT!

A sailor just came home from the Pacific and was enjoying the comforts of home, sitting around the stove with his cat on his lap. "Harry," said the young wife, "I'm going to the grocery store, watch the dinner and don't let it burn."

After she left Harry fell asleep. When the wife came home, the kitchen was filled with smoke.

"Fire! Fire!" she screamed.

Harry jumped up, opened the oven door, threw in the cat and said, "Number One gun ready for action, Sir!"

GREAT LOVE

Stopping for coffee at a small restaurant run by a blind veteran, I was amazed at the deft way he went about his business.

Paying him, I handed him a $1 bill. He asked the denomination, then quickly gave me the correct change.

"Do you ever have trouble with people giving you one's and saying they're five's? I asked.

"No, sir," he rejlied. "The only trouble I have is with people who give me five's and tell me they're one's.

An humble heart readily acknowledges the special favors it has received from Our Lord, and humbles itself the more.—St. Alphonsus, (Virtues of Mary, I)

A thug stepped from behind a tree and stuck a gun in the ribs of his victim. "Hand over your money!" he barked, "or I'll blow your brains out!"

The citizen promptly replied: "Blow away, brother. I can live in this town without brains, but I got to have money!"

Insurance Salesman: "Rastus, you better let me write you an accident policy."

Rastus: "No, sah! Ah ain't any too safe at home as it am".

"No, certainly not," said a woman to a tramp who had knocked at the door and begged for food. "Go away at once or I'll call my husband."

"'E ain't at 'ome," said the tramp.

"How do you know that?" asked the woman.

"'Cos a man what marries a woman like you is only at 'ome at mealtimes!"

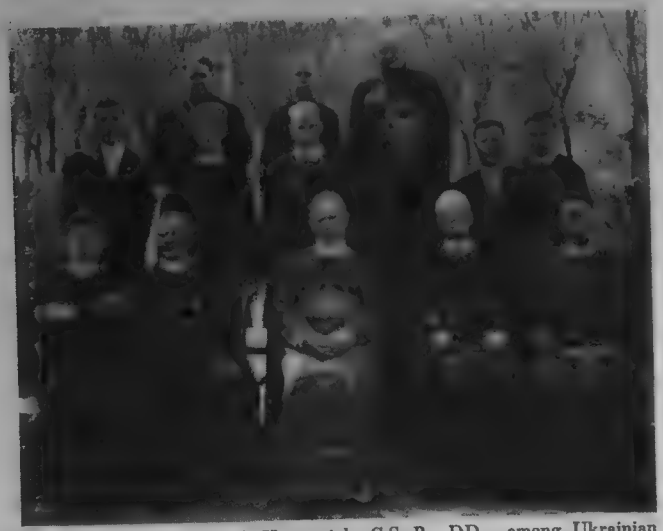

Most Reverend Bishop M. Hermaniuk, C.Ss.R., DD.., among Ukrainian Redemptorist Fathers and Brothers of Yorkton Community, May 3rd, 1952

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

2 BIG BOOKS *to choose from...*

for all your holiday needs

EATON'S

SPRING and SUMMER CATALOGUE

and the Thrifty **SUMMER SALE**

Stretch that vacation dollar and still be smartly outfitted for those happy holidays ahead! Choose all your sports togs and equipment from these EATON catalogues. There you will find a grand selection of fashionable casual styles at surprisingly low prices—so order now and be prepared for carefree summer days.

Budget Plan Terms Available
10% DOWN
Up to 18 months to pay balance

T. EATON Co LIMITED SASKATCHEWAN

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - Prince Albert - Regina - Saskatoon
Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

Липень-Серпень Yorkton, Sask. July-August, 1952

25¢

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

БЕРЕЖИ СВОЄ СЕРЦЕ	о. М. Щ. ЧНІ.	1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		2
ЧИ ТИ ТОЙ, ЩО МАЄ ПРИЙТИ?	о. Мих. Щудло ЧНІ.	11
КОНЦЕПЦІЯ ЦЕРКОВНОГО ОБ'ЄДНАННЯ	А. Базилевич	14
СТАРИННІ ІКОНИ БОГОМАТЕРІ	о. С. С. Шавель ЧНІ.	19
ЩО КАЖЕ ЯСНОВИДЕЦЬ ПРО ІІІ. СВІТОВУ ВІЙНУ?		21
КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	23
НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ		27
ЛЮБІТЬ ОДИН—ОДНОГО	Іванна Петрів	27
ЗНАЧЕННЯ МАРІЄНОГО ВНЕБОВЗЯТТЯ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	30
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ?		33
СВЯТА МАРІЯ ГОРЕТТІ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	34
ASSUMPTION THOUGHTS		39
THE WORLD NEEDS YOU AND YOU	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	41
MARRIED COUPLES ARE SOLDIERS OF CHRIST		44
CONCLUSION OF THE UNION, ROME:	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	46
THE PRIEST—ANOTHER CHRIST	Rev. P. Maluga, C.Ss.R.	50
MAY DIVORCED RECEIVE SACREMENTS	D. F. Miller	52
I'D LIKE TO KNOW		53
BLESSED POPE PIUS X.		55
SCOUTING AND THE CHURCH	S. M. C.Ss.R.	57
SUMMER CAMPS	S. M. C.Ss.R.	58
LACK OF MISSIONARY SPIRIT	Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.	60

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1952

БЕРЕЖИ СВОЄ СЕРЦЕ!

о. М. Щ. ЧНІ.

І.—Людське серце це маленька частина людського тіла, проте відограє воно преважну ролю в організмі та житті. Коли серце хворе, життя людське загрожене. Оттому не вільно послаблювати свого серця надмірною пиятикою, вибухами пристрастей, пересадним гнівом, надмірною працею та непотрібними журбами, що дуже шкодять серцю.

Людське серце корчиться та розкорчується 72 рази на мінуту, 4,320 разів на годину, понад сто тисяч разів на день. За кожним розкорченням і скорченням висилає воно в кровні судини шклянку свіжої крови, що обновляє та відсвіжує наш організм. Серце перепомповує за годину 400 літрів крови, за одну добу висилає по тілі кільканадцять бочок крови, от біля 10,000 кг.

Подивугідна річ! Маленьке та невидне серце зуживає за добу стільки енергії, що могло б піднести два міхи пшениці на яких 20 метрів угору.

Коли ж серце послабне, воно не в силі розсилати свіжу кров по тілі або розподіляє її нерівномірно. З того зроджується загальне нерозположення організму та всякі хвороби.

Отож не перетяжуймо свого серця! Віддихаймо зазвжди глибоко та свіжим повітрям, щоб наше серце могло нормально розсилати по організмі свіжу кров і держати здоровим наше тіло.

ІІ. Ще більше треба держати своє моральне серце здоровим. Скільки то в світі людей хворих на серце! Хворий на серце той скупар, що трясеться над грошем і за грошем. Хворий той пияк, що вмирає за сивухою.

Морально хворе серце шкідливіше для здоров'я ніж усяка фізична недуга. Фізичну недугу можуть лікарі вилікувати, але дуже рідко вдається вилікувати морально-хворе серце отого застарілого скупаря, розпияченого чоловіка, тощо.

Українська приповідка: "Дай серцю волю, заведе в неволю!" —надто правдива, щоб люди легковажили своє серце.

Бог сотворив серце в людині, щоб ним вона Його любила та держала його невинним для свого Творця, а не щоб серцем готовила собі чи другим дочасну та вічну руїну!

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

НОВИЙ ЄПИСКОП УКРАЇНЕЦЬ

Ватиканське радіо повідомило, що в неділю 27. квітня п.р. відбулося в загребській соборній церкві свячення нового єпископа, Преосвященного Гавриїла Букатка. Архиєрейських свячень уділювали: Преосв. Йосиф Уйчіч, архиєпископ білгородський, Преосв. Йосиф Лах, єпископ-помічник загребський, і Преосв. Степан Баверлайн, апостольський адміністратор Джакова.

Преосв. Гавриїл Букатко переймає під свою опіку цілу єпархію Крижевці. Значить: йому будуть підлягати католики східного обряду, що поселені в Югославії. Велике число з них—це українські іміґранти, що поселились давним-давно в Бачці та Босні. Досить поважне число становлять теж хорвати-католики східного обряду.

Новопосвячений єпископ є наслідником бл. п. Преосв. Івана Шімрака, що помер у тюрмі, ув'язнений урядом Тіта. Перед Преосв. Шімраком крижевацькою єпархією управляв знаний серед українського загалу сл. п. Преосв. Діонісій Няраді, що в часах самостійности Карпатської України був призначений з Риму на єпископа Закарпаття.

Преосв. Гавриїл Букатко уродився 27. січня 1913 року в Андріївці (Югославія). Богословські студії скінчив у Римі в роках 1933-39, як питомець Української Папської Семінарії св. Йосафата. Осягнув академічні ступені: Бакалявреат в філософії та докторат з богословії. Священичі свячення одержав 2. 4. 1939 р. в Римі з рук Преосв. Д. Нярадія. Від 1940 р. був душпастирем у своїй єпархії. Від часу ув'язнення Преосв. Івана Шімрака аж до своїх архиєрейських свячень був апостольським адміністратором у Крижевцях (Югославія).

Як питомець, а потім як священик, живо цікавився українськими проблемами. Брав завжди живу участь у народній українській роботі і щиро болів над невдачами чи то в політичному чи то в релігійному житті українського народу. Про це найкраще знають молоді священики з Америки й Канади, що були товаришами студій Преосв. Гавриїла в Римі.

Тернистий шлях Католицької Церкви в Югославії вимагає пастирів-героїв. Від нас з Канади пересилаємо Високопреосвященному Владиці Гавриїлові Букаткові щирі бажання великих Божих ласк на многі літа.

Євген Маланюк

ЄВАНГЕЛІЄ ПІЛЬ

Все здавалось, що там, за селом,
під горбом, біля того хреста,
легкий вітер торкнеться крилом,
і ми раптом побачили Христа.

Теплий день кликав далечінь піль,
мріяв обрій в гарячій імлі,
і якийсь нерозгаданий біль
почувався в вітханнях землі.

Так, як завжде шуміли жита,
коливались колосся важким.
Ми самітньо дійшли до хреста,
не зустрілись ні з ким.

Але там, де над морем ланів
розійшлась лавурева блакить,
Його білий хітон проснів
і розтанув над обрієм вмить.

Ірена Борович

С-К-Е-Л-Я

Розвісся шал розбурханого моря...
Холодні хвилі пристань залили,
Лише одна скеля оціліла від горя,
Та хвилі й туди дорогу пробили.

Пінились в люті, розбиваючись об камінь,
Підносились високо з берегів,
Знову вдаряли, щоб згасити промінь,
Що на скелі тремливо ще горів.

Та надаремно намагались хвилі
Згасити світло що горіло на скелі,
Воно не піддавалось дикій силі,
Розносило проміння по імлі.

Ізнемоглися чорні хвилі моря...
Помалу—відступали в берегів,
А над скелею засіяла зоря,
Бо скеля не злякалась ворогів.

Ударив грім у переможні дзвони,
Небо віслало свого сяйва дар,
І залунали співу ніжні тони,
Озвався голос: "Я твій Цар!"

СХІДНІЙ ОРДИНАРІЯТ У БРАЗИЛІЇ.

Ватиканський щоденник "Л'Оссерваторе Романо" у ч. з 2-3 травня ц.р. повідомив, що Св. Отець Пій XII. декретом Священної Конгрегації для Сх. Церкви заснував окремий Ординаріят для вірних східнього обряду, що живуть у Бразилії, назначивши за Ординарія Його Еміненцію Кардинала Якова де Баррос Камара, Архієпископа Ріо де Жанейро.

Цей Ординаріят буде спільний для всіх східніх обрядів у Бразилії, які тепер будуть зорганізовані так, що майже кожний обряд матиме свого власного Генерального Вікарія (Синкела). За вістками в Бразилії, Генеральним Вікаріем для українців іменований Всесв. о. Климент Прийма, широко відомий зо своєї жертвенної праці для добра Церкви й українського народу в Бразилії. В Бразилії є тепер коло 125,000 українців із 30 священиками, які були досі підчинені вісьмом різним Ординаріятам латинського обряду. Всіх українсько-католицьких церков і каплиць є там 108. Серед нашого народу в Бразилії працює 129 Сестер Служебниць і 68 Катехиток Найсв. Серця.

Існування самостійного Східнього Ординаріяту в Бразилії причиниться напевно до дальшого скріплення й пожвавлення релігійного життя між католиками кількох різних східніх обрядів, серед яких українці католики є найчисленнішою групою.

ПОСВЯЧЕННЯ СЕМІНАРІЇ В ВАШИНҐТОНІ

31 травня, 1952 р. небувала подія сталася в укр. катол. Церкві в Америці. Ця подія це посвята прегарної семінарії для Филядельфійської дієцезії, якої єпископом є Преосв. К. Богачевський, великий організатор парафіяльних шкіл.

Яких 7,000 людей узяли участь в посвяченні Семінарії для українських питомців в Америці. Преосв. К. Богачевський відправив урочисту Божественну Літургію. Організуванням Свята зайнявся Преосв. А. Сенишин. В часі Літургії проповідав апост. Делегат Чіґоняні, ґратулюючи українцям за величний здобуток.

Кард. Спелман і През. Г. Трумен прислали ґратуляційні телеграми. По посвяченні був бенкет і концерт. В часі Св. Літургії співав хор в Ньюарку та Филадельфії під батутою п. М. Довбуша, диригента при катедрі в. Филадельфії. В часі Літургії виступив хор із концертом.

Велике число так наших, як і лат. священиків взяли участь у посвяченні семінарії. З Канади були Преосв. А. Роберецький і С. Ніль.

Редакція Голосу Спасителя складає щирі ґратуляції Преосв. Константинові за великий досяг Його труду. Заразом взиває укр. батьків, щоб посилали своїх синів до цієї семінарії на священиків, щоб наша дієцезія могла приготовити кадри працівників для Америки та України.

НОВІ ВИДАННЯ "КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ"

Заходами В-ва "Католицька Акція" в Едмонтоні Алта., появилися тепер три такі цікаві книжечки:

1. о. Марко Дирда ЧСВВ: Церква і Молодь, стор. 24, 16-а. Бібліотека "Католицької Акції" ч. 5. Ціна 10 ц.

2. Д-р Іван Німчук: Дві папські енцикліки в соціяльних справах, стор. 32, 16-а. Бібліотека "Католицької Акції" ч. 6. Ціна 10ц.

3. Богдан Казимира: Монсіньор Аделяр Лянжевен і українці, стор. 32, 8-а. Бібліотека "Католицької Акції" ч. 7. Це чотири статті, які трактують про особу бл. п. Монс. А. Лянжевена, Архиєпископа зі Ст. Боніфас, Ман. та про працю українських патріотів над розвоєм і закріпленням української католицької Церкви в Канаді. Статті ці написані на основі невикористаних дотепер архівальних документів. Ціна брошури 25 ц. Всі ці брошури замовляйте на адресу:

"Catholic Action",
10967—97 St., Edmonton, Alta.

ПІДГОЛОВА ДО ЮВІЛЕЮ "АПОСТОЛЯТУ З'ЄДИНЕННЯ

6. липня ц.р. голяндський "Апостолят З'єдиненння" відзначатиме 25-річчя свого існування. В програму торжеств входить між іншим Архиєрейська Сл. Божа, яку відправить в катедральній церкві в Утрехті Владика, Преосв. Кир Іван в сослуженні своїх Ген. Вікаріїв з Бельгії, Німеччини, Італії, Франції, Еспанії та Англії. На цій Сл. Божій буде присутній Ем. Кардинал Тіссеран і багато інших церковних та світських достойників. Підчас Сл. Божої співатиме хор, зложений з голяндських співаків, якими диригує д-р М. Антонович.

ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

Брізбейн, Оксфорд Парк,
23-го квітня 1952.

Преп. і Дорогий о. Адміністраторе:

Приїхав до Брізбейн столиці стейту Квінсленд, із Сиднею в середу 9-го квітня. В четвер поїхав до табору Вейкол, де мав Службу Божу в п'ятницю і суботу.

В неділю Квітну вже Богослуження в Брізбейн. В п'ятницю вложення Плащаниці, а в неділю 20-го Великодне Богослуження. Та про "Брізбейн" напишу колись пізніше "дещо більше"...

Повних два роки від приїзду до Австралії мій сталий осідок був у Сіднею; перебував у монастирі австралійських Отців Редемптористів на передмісті Сіднею, у Пеннант Гиллс, 18 миль від центру.

Перше Богослуження в Сіднею було на самий Великдень, 9-го квітня 1950. Направду це була історична подія для самого Сіднею і для нашої української, католицької Церкви в цьому стейті Нової Полудневої Валії. В стейті Вікторії, у Мельборн, відправляв о. Павло Смаль, що в липні минулого року виїхав до Злучених Держав; а в стейті Полудневої Австралії відправляв о. Дмитро Качмар. Оба згадані священики приїхали сюди в Європи разом з нашими поселенцями 1949 року. Знову ж о. Франц Веський, що приїхав разом зо мною, відправив Великодне Богослуження в великому таборі у Грета, в діецезії Мейтланд, у стейті Нової Полудневої Валії.

Потребу мати в Сіднею українського католицького священика представляли церковній єрархії в Сіднею відпоручники Української Громади: Д-р Е. Ю. Пеленський, інженер Пеленський, Д-р Степан Барчинський, Д-р Клявдій Білинський, Д-р Роман Драган і інші. Сподіюся, що хтось напише докладніше про ті старання та про перші початки нашого церковного життя в Сіднею.

При кінці того самого року, 1950 приїхав із Риму о. Д-р Іван Прашко, і залишився в Мельборн,—бо о. Смаль мав робити старання про виїзд до Злучених Держав.

Перший Великдень у Сіднею і ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в нашім українськім обряді, були направду великою радістю для наших поселенців і в Сіднею і в його окрузі. На чужині, розсіяні широко, розділені родинно, відчули всі, що Церква поможе оживити їх духово й може їх піддержати серед направду дуже трудних і несприятливих, початкових умовин життя в цій новій країні. І хоч розсіяні, на різних роботах занятї, зійшлися на Богослуження в числі доброї сотні людей. А треба взяти під увагу, що допіру в Великий Четвер я нав'язав контакт з деякими людьми та й церкву, в якій мало відбутись Богослуження, не так легко знайти в широкому Сіднею, з населенням півтора мільйона людей. Та люди взаємно себе інформували й помагали собі знайти церкву Св. Вриґіти, на Міллерс Пойнт. І при співі "Христос Воскресе" обтирали сльози, сльози радости, що вони на далекій чужині не пропали в розсіянні, але згуртувалися на Воскресному Богослуженні. Воскресення Христове піднесло всіх на дусі, оживило їх надії на кращі дні для них у цій країні, та й надії на кращі дні в Рідній Батьківщині.

Від того першого Великодня почались Богослуження кожної неділі, а число людей зростало... На Службі Божій, що її починав я в годині одинадцятій, бувало вже 150 людей, потім 200, а часом 300 людей. Треба подивляти ту велику жертву, що її роблять люди, приїздячи до церкви з віддалі 10, 20 хо 60 миль, а часом і з дальшої віддалі. Хто живе ближче центра, тих можна бачити в церкві кожної неділі,—а хто живе дальше, той всетаки час до часу приїджає. Бо ж видати десять або й більше шілінгів на подорож, це досить поважний видаток, коли зважити, що дехто має родину, про яку має дбати.

Я зробив список парафіян у Сіднею й околиці, і в тому списку нарахував шіснадцять сот душ (1,600). Та багато ще я не втягнув був, не було можности, але певно можу сказати, що число перейде дві тисячі душ.

В протягу тих двох років мого душпастирювання в Сіднею й околиці я мав 127 хрещень, 188 миропомазань, 14 вінчань, 5 потверджень подруж, 3 навернення, 1 похорон, 609 сповідей (203 в році 1950,—354 в році 1951,—52 в році 1952 до мого виїзду з Сіднею), 8 перших Причастій в 1950 році і 15 в році 1951...

Богослуження наші цікавлять Австралійців. Деякі деколи заходять на наші Богослуження. Крім того, що бачать зовсім інший обряд, вони люблять слухати наш церковний спів. Від першого нашого Великодня хор під проводом п. Ярослава Микитовича саможертвенно виконує свою роботу. Хоч живуть далеко, хористи кожної неділі приїздяжають, щоб звеличати наше Богослуження своїми голосами. Нехай Господь надгородить ту велику їх посвяту!

Помічник Кардинала, Архиєпископ Еріс Обрєєн, два рази відвідав нашу церковну громаду. В 1950 в неділю Зелених Свят, а в 1951 в вересні в часі Першого Причастя дітей.

В Різдвяному часі в 1950 всі новоавстралійці католики мали можність передати через католицьке радіо свої різдвяні пісні. Ми з того скористали також. Хоч ми святкували Різдво 13 днів пізніше, то всетаки передали наші колядки: "Бог предвічний," "Ой видить Бог," "Не плач, Рахиле." Також гимн: "Боже великий, единий." Хор під проводом п. Микитовича, а сольо в коляді "Не плач Рахиле" співав п. Василь Матіяш. Про наші різдвяні звичаї говорив п. Д-р Евген Юліян Пеленський.

В році 1951 вдалося мені тільки передати Різдвяні побажання через державну радіїву стацію.

Та за те новий наш успіх в році 1952. В неділю 17 лютого була передана через католицьку, радіїву стацію наша Служба Божа. Її рекордовано в часі Богослуження о годині 11-ій, а передано о годині 7-ій ввечері.

Богу дякувати наше положення кращає, тільки треба ще більше наших священиків. Вправді цього року приїхало двох в Англії: о. Д-р Петро Дячишин і о. Юрій Сполітакевич. Та воно за мало, коли взяти під увагу, що о. Воський хворий і вже п'ятий місяць не виходить із монастиря. Йому попухли ноги.

В Сіднею залишається о. Дячишин, а я вістав перенесений до Брізбейн, щоб у стейті Квінсленд сповняти душпастирські обов'язки для наших людей.

В Західній Австралії лишився тимчасово о. Сполітакевич. Там від часу приїзду до Австралії наші люди не бачили свого священика. Богу дякувати за те, що наші поселенці там могли віджити духово. Що в Західній Австралії є наш священик, до того доложив дуже багато старань п. Н. Микититюк, з яким я мав часту листовну звязь.

Почав я писати те "дещо" і думки так скоро насувались, що навіть не спостеріг, що я мав написати на початку те, що пишу при кінці.

Дякую Вам сердечно за Вашого листа з дня 22 березня а також за Ваш труд, що Ви були ласкаві переслати передплати і повідомлення про зміну моєї адреси до адміністрацій наших часописів.

Приготовляємося тут до зими: треба постаратися про парасоль і дощівник. Там Ви на зиму стараєтеся мати добрий кожух, сукняки та шапку, а тут у Брізбейні парасоль та дощівник. Там у Вас в зимі сніг і морози, а в нас дощ. Ви скінчили зиму, а ми починаємо.

Ваш відданий в ІМЙАЙ.

о. Н. Копяківський ЧНІ.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Сердечно дякуємо нашим Добродіям за надіслані жертви. Ось їх імена:

Ів. Ухач, Гамільтон	1.00
Яловега Стефан, Бат	1.00
Бойко Анна, Бетлегем	1.00
Рак Василь, Вонда	1.00
Коваль Мих., Вінніпеґ	1.00
Шпиляк Агафія, Оттон	1.00
Панство Т. Демчук, Сифтон	5.00
Гриценко Й., Амстердам	2.00
Стасюк В., Бельґія	2.00
Пані Марія Врикович, Филадельфія	1.00

Кіноль Іван, Йонкерс	1.00
Гарді панна Павліна, Мондер	1.00
Зб. з нагоди 50-ліття п-ва Федірко, Вест Бенд	5.00
Зб. з нагоди ювіл. подр. п-ва Миську, Плейнвю, Саск.	11.50
Збірка з нагоди похорону Петра Поліщука, Торонто,	6.75

ЖЕРТВИ НА НОВУ МАШИНУ

Щиро дякуємо за жертви на сплату нової машини в друкарні Голосу Спасителя.

Жарицький Онуфрій, Арран	1.00
Вонс Петро, Ст. Пол	1.00
Варух Мих., Гронлід	1.00

ПЛЕЙНВЮ, САСК.

15. V. 52.

38-ліття подружжя Івана й Катерини Миську

В неділю, 15 липня 1952, вечером, вроблено "несподіванку" для Панства Івана й Катерини Миських з нагоди їх 38-ліття подружого життя.

Ювілята приїхали до Канади 1903 року. Подружилися 1914 і замешкали в Плейнвю (Фенвуд), де до тепер перебувають. Належать до піонірів парохії. Причинилися багато до будови старої та нової церкви. Були все практикуючими католиками. Виховали 13 дітей: 4 хлопців та 9 дівчат. В парохії шановані та люблені.

Тому не дивно, що мимо дощу і тяжких доріг, з'їхалися не лише діти, але також много своїків та сусідів. Був присутний також о. С. І. Шавель, ЧНІ. в Йорктону.

Приготовлено смачну гостину-вечеру, підчас якої господарем був п. Симеон Денисюк. По спільній молитві він привитав та пожелав ювілятам. Опісля промовляв Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ., ґратулюючи ювілятам здоров'я та Божого благословення та многих ще літ.

Згадано також за католицьку пресу і поміщення дописи про цей ювілей, і в тій ціли зібрано $11.50. Офірували: А. Смук 3.00. По 1.00: Іван Миську, Семен Денисюк, А. Енґлант, М. Іґаш, М. Панковський, С. Дубель, Г. Миську, М. Смук. Пані Сас 50ц.

Всім жертводавцям спасибіг, а ювілятам здоров'я, щастя, Божого благословення.

Учасник.

СИФТОН, МАН.

Гостина-Несподіванка Демчукам

Панство Тома і Катерина Демчук купили хату у місті Сифтон, і там пере-

бралися мешкати і доживати своїх літ. З тої нагоди люди зробили їм несподіванку. По вайнці люди громадно зійшлися. Наш Отець Парох привитав нових жителів хатя щирими словами і пожелав многих літ прожити. Була збірка на пресу, що принесла $26.00. Гроші були розділені: 15.00 на Укр. Вісти; на Голос Спасителя 5.00, решта на сироти. Більший опис вечірки був уміщений в Укр. Вістях.

М. Кузмак.

ВІННІПЕҐ, МАН.
Посмертна згадка бл. п. Петра Поліщука

15 березня цього року упокоївся у шпиталі св. Михаїла в Торонті Петро Поліщук, літ 44. Покійний походив з

Бл. п. Петро Поліщук

Борщівського повіту, з села Івання Пусте. Прибув до Канади 1912 р. Довший час перебував у Стюарбурн, Ман. Від 13 літ замешкав в Торонті. І тут по двох-роках слабування на серце попращався з цим світом.

Покійний в смутку полишив жену Марію, з якою прожив 12 років. Також у великім смутку полишив стареньку і дорогу маму Анастазію Поліщук у Вінніпеґу—4 сестрі: Варвару Самборську з Стюартбурн, Ман., Анну Донкін в Велмонт, Ман., Юстину Павловську та Палягна Кульбабу у Вінніпеґу, та два брати: Павла й Стефана Поліщука, оба у Вінніпеґу.

о. Йосиф Пуляк в церкві св. Андрея відправив Службу Божу та панахиду за покійного. Підчас перекуски зібрано 6.75 на Голос Спасителя.

Спочивай, дорогий сину і дорогенький брате. Нехай тобі земля канадійська буде легка в Торонті. А ми тебе не забудемо у своїх молитвах.

Родина.

КРАСНЕ, САСК.
25-ліття подружжя Івана й Анни Чорних

За старанням дітей, дня 25-го травня відбулася несподіванка для панства Чорних. З'їхалося багато людей. Пр. о. В. Корба ЧНІ. спеціяльно приїхав на це. Вечером відправив Молебен до М. Божої, відтак сказав зворушаючу проповідь та уділив ювелятам Божого благословення. Потім всі удалися до народного Дому на спільну вечеру. Пан І. Білінський, місцевий дяк, був господарем гостини. Він попросив Пр. Отця Пароха, щоб відмовив молитву разом з людьми. Всі засіли до вечері. Весело і мило було всім. Не одна гостина вже була в тій парохії, але такої гарної ще не було як для Панства Чорних. По вечері ювелята засіли за гарний стіл на мягкі і гарні крісла. Це дарунок від дітей. Від гостей було зібране начиння. По тім промовляли Пр. о. Корба, ЧНІ., пан Білінський, пан Волиць-кий та інші. Всі ґратулювали та жеяали ювелятам всякого добра. Вкінці ювелята подякували Пр. о. Парохові, дітям та гостям за всьо. Слідувала забава. Гості танцювали до пізної ночі.

Панство Чорний виховали 13 дітей. Походили зі Західної України, повіту Копиченець.

Пан І. Білінський занявся збіркою, яка принесла $16.00. З того призначено 5.50 на Голос Спасителя, 5.50 на Укр. Вісти, а 6.00 на місцеву Церкву.

Всім жертводавцям спасибіг, а ювелятам нехай Бог дасть прожити ще многих літ.

М. Підкович.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Оним складаю найщирішу прилюдну подяку Найсвятішому Серцю Ісуса, Матері Божої Неустанної Помочі та св. Терезі від Дитятка Ісус за вислухані молитви та безчисленні ласки і прошу о дальшу опіку в моїому туземному житті.

о. Р. Музичка.

ЗВІТ ПРАЦІ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ В ЙОРКТОНІ

Підчас минулого шкільного року, 1951-1952-го, членкині Марійської Дружини були дуже заняті. Прикінці вересня почалися що-тижневі збори під проводом нового заряду, що складався з слідуючих осіб: Марії Стахів—голови; Юлії Ільницької—заступниці; Ґеновефи Секундяк—секретарки, й Ґені Курило—скарбнички. Раз на місяць Пр. о. Корба ЧНІ. давав конференцію, по тім членкині йшли до каплиці на молебен і Благословення Найсв. Тайн.

Коли не було Пр. Отця-провідника, Дружинниці слухали науки або духовного читання Сестри, що займалася товариством. Усі науки, конференції, й читання мали за ціль познайомити членкині з життям і приміром Ісуса й Марії, та заохотити їх до ревної, вірної любови Господа Бога.

Крім головного заряду, по-одинокі комітети сповняли свої слідуючі завдання.

Комітет Матері Божої працював над поширенням набожества до Марії. Членкині приготовляли Дружинниці до важніших Свят, передусім Богородичних. Перед кожним більшим Святом були відправлені дев'ятниці, як ось слідуючі: 1. Тридневка в честь Христа-Царя; 2. Дев'ятниці на користь Душам в Чистилищі, 3. Різдвяна Дев'ятниця на честь Дитятка Ісуса, 4. Дев'ятниця перед Святом Благовіщення, 5. Дев'ятниця на упрошення благословення для ново-принятих Дружинниць, і 6. Велика Дев'ятниця в честь Матері Божої Неустанної Помочі.

Членкині Евхаристійного Комітету приготовляли наміреня, для кожного місяця та важніші Свята в році.

Важну працю сповняв Апостольський Комітет, що кожного місяця висилав почтою листи й літературу релігійного змісту до Дітей Марії. Через ці висилки вони вчилися про значення річних Церковних Свят, про сповідь, Св. Причастя, про катехизм і біблійну історію, та про релігійні обов'язки. Сповняли цю апостольську працю Ольга Комарик, голова, й Дружинниці Агнета Капуста, Марія Богачевська, Ілярія Данилишин, Ґеня Брицька, Ольга Біляк і Савеля Лукій.

Дівчата, що бажали належати до Марійської Дружини мали пробу через шість місяців. Пр. Отець Корба ЧНІ. давав їм кілька конференцій. Сестра Тарцизія СПДНМ вчила про обов'язки й значення Марійської Дружини. В Свято Благовіщення були приняті до товариства. Чин Приняття відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ.

Всі Дружинниці були присутні на Принятю в церкві, яка біліла від гарних мантіїв і вельонів, що їх носять членкині Дружини. Чин Приняття завершився гарячою молитвою посвяти Непорочній Діві, що її відмовили нові Дружинниці тримаючи засвічені свічки.

По Приняттю, одинадцята кляса Академії Пресв. Серця вшанували ново-принятих гарним концертом. По цій програмі всі присутні мали смачну перекуску. Були присутні родичі декотрих ново-принятих членкинь; а також деякі Отці та гості з парохії.

Цього року як і кожного попереднього, Дружинниці вичікували на гарний місяць Май, щоб віддати особливішу честь своїй Небесній Цариці. Дружинниці започаткували місяць Марії торжественною девявницею, на яку побожні люди в різних сторін світа прислали свої жертви та просьби о молитви. Дев'ятниця складалася зі Служб Божих, спільної вервиці, молебнів, і Суплікацій в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні.

Неділя 11-го мая була днем Всесвітніх Марійських Дружин. В цьому дні, зараз по Св. Причасті, Дружинниці зробили торжественну віднову само-посвяти Пречистій Діві Марії.

На закінчення мая Марійська Дружина влаштувала торжественну процесію, живу вервицю на площі Колеґії св. Йосифа, й коронацію статуї Пречистої Діви. Дівчата в білих сукнях і мантіях уформувалися в "живу вервицю" перед гарно прикрашеним престолом. Студенти Колеґії св. Йосифа зробили почесну сторожу підчас процесії й відмовлення спільної "живої вервиці."

По відмовленні вервиці слідувало торжество коронації статуї Матері Божої в церкві. Анна Ковалик була вибрана на майську княгиню, яка довершила коронацію. По коронації всі присутні віддали себе в опіку Пречистої Діви через молитву, що її відмовив Впр. о. І. Вала ЧНІ. Зворушувало серце бачити духа побожности й молитви цего вечора.

В середу 11-го червня відбулися останні збори, конференція й забава Марійської Дружини. Пр. о. Корба дав свою послідню конференцію. По зборах відбулася забава, підчас якої секретарка Ґеновефа Секундяк зворушливо попращала від всіх Дружинниць наших градуанток. Забаву закінчено піснею "Ген до Неба."

Нехай буде слава Богу й честь Непо-

рочній Марії Діві!

ПОДЯКУ Й ПРИЗНАННЯ СКЛАДАЄМО всім нище-поданим особам, від яких ми отримали жертви на Велику Дев'ятницю:

Йорктон, Саск.—
Василь Яремко, Анна Головенко, Юлія Василенчук, Анна Шкільник, Марія Бабій.

Бюкенен, Саск.—
Марія Ткачук, Теодора Мадараш.

Реджайна, Саск.—
П. Кравчук, І. Лучів.

Врокстон, Саск.—
Франко Собко, Пані А. Зелений.

Кадворт, Саск.—
Юлія Бараницький, Пані А. Тишивська.

Вінніпеґ, Ман.—
Катерина Мельник, Дмитро Ділай, Катерина Гуменюк, Іван Коволчій, Онуфрій й Катерина Свистун, Марія Самотілка.

Ванкувер, Б.К.—
Катерина Полдат, Пан А. Дяків, Пані А. Вольник.

Етелберт, Ман.—
Пані Е. Боднар, Іван Федорович.

Едмонтон, Алта.—
Пані Г. Курило, Пані А. Багрій, Агафія Галайда, Впр. о. І. М. Чинченко, П. Т. Дач.

Торонто, Онт.—
Пан і Пані Попович, Пан Н. Дідух, Михайло Підлужевич.

Вайта, Ман.—
Пані М. Собістійнська, Василь Грицак.

Ксеня Гуцуляк, Леніґен, Саск.; Пані П. Чуй, Бруксбі, Саск.; пані Д. Василишин, Тафнел, Саск.; Ксеня Дусик, Рама, Саск.; Панство М. Звірські, Джедбурґ, Саск.; Анна Радюк, Келстери, Саск.; Іван Білінський, Панічай, Саск.; Марія Ільницька, Гамболдт, Саск.; Марія Скоропад, Чемберлейн, Саск.; Василь Стахів, Едмор, Саск.; Родина С. Новак, Вест Бенд, Саск.; Стефанія Приступа, Айтуна, Саск.; Пані А. Пославська, Ґлидден, Саск.; Пані О. Черевик, Норквей, Саск.; Текля Гесюк, Стінен, Саск.; Василь Іванчо Сотерленд, Саск.; Іван Гриценко, Амстердам, Саск.; Анастасія Шусь, Тадмор, Саск.; Йосифа Юрчак, Вішарт, Саск.; Панна В. Возняк, Фері Ґлен, Саск.; Софія Безкровна, Фоксфорд, Саск.; Панство Г. Норач, Кридор, Саск.; Анна Федюк, Годсон Бей, Саск.; Пані К. Стебницька, Дніпер, Саск.; Марія Гаврилюк, Портедж ля Прері, Ман.! Олена Яник, Овкбури, ан.; арія Вонітова, Флін Флон, Ман.; Теофіліс Жукевич, Де Па, Ман.; Параскевія Новосад, Селкирк, Ман.; Пані Н. Гречка, Сван Ривер, Ман.; Пані А. Зибріцька, Відер, Ман.; Пані Й. Цівик, Лорет, Ман.; Катерина Процевіят, Янов, Ман.; Пані Й. Качамовська, Шелмавт, Ман.; Дмитро Сивенький, Мирнам, Алта.; Ірина Кис, Баскомб, Алта.; Б. Байтило, Вільна, Алта.; Анна Байрук, Ґрота, Алта.; Магдалина Козіцька, Лак Пойнт, Алта.; Іван Вербійський, Інісфрі, Алта.; С. Середа, Ледук, Алта.; Семеон Голобовський, Фирвю, Алта.; Марія Сзитяк, Виловуд, Алта.; Володимир Прок, Дондас, Онт.; Марта Чорній, Маратон, Алта.; Пані Р. М. Самець, Ст. Кетеринс, Онт.; А. М. Олеський, Кеслеґар, Б.К.; Пані А. Нагачевська, Чилівак, Б.К.; Преп. Сестри Наст. Хризанта СПДНМ, Монтреал, Кв.

Пенсилванія З.Д.—
Пані А. Підух, Наталія Ходновська, Панство Чересновські, Андрій Крупа, Текля Ґазік, Параскевія Каліновська, Пані М. Терефенко, Іван Назарук, Текля Новак, Пані П. Возній, Марія Кушлак, Василь Романчо, Анна Кіремишин.

Мізурі—
Франія Береза, Катерина Помірко.

Мішіґен—
А. Кульчицька, Іван С. Набожняк, Марія Козак, Юстина Козак, К. Черній.

Ню Джерзі—
Рожа Палюк, Павло Дученський.

Огайо—
Іван Вон, Марія Ліска.

Ню Йорк—
С. Яремишин, Тереса Курезук.

Людмила Рубель, Парсонс, Кенсас; Родина Берецький, Ню Гейвен, Конн.; Пані М. Мединська, Вунсокет, Р.А.; В. Гонюк, Спрінґфілд, Ор.; Ф. Крушевський, Белфілд, Н.Д.; Василь Мельничук, Дедгам, Масс.; Микола Маравецький, Анґлія. Іван аремкевич, Бравншвайґ, Німеччина; Стефан Витвицький, Бресшія, Італія; Георгій Глизович, Опіціна, Тріест.

...Марія Стахів,—голова М. Дружини і Юлія Ільніцька, Заст. голови.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

НОВІ ЧЛЕНКИНІ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ

Перший Ряд, з ліва на право: Е. Кокурудз, С. Томс, Е. Демчук, Е. Лукій, А. Цибульська, О. Чорній, П. Гричовська, Л. Смиснюк. — Другий Ряд: Н. Клим, Е. Волоска, С. Мерчак, М. Репко, Р. Ганишевська, З. Лукій, І. Папірна, Е. Гурська, А. Цибульська II, М. Ільницька.—Третій Ряд: Е. Лазарук, М. Ямнюк, Ф. Галько, Н. Герш, П. Деркач, К. Вонсяк, С. Матушин, С. Барановська, Е. Бачевич. — Четвертий Ряд: Е. Петришин, О. Трач, Е. Бялобжиська, Г. Федорчук, Б. Мартинюк, Е. Піх, А. Бучко, Т. Масейко.

50-ліття подружжя Панства Івана і Катерини Федірко в Модельфарм, Саск.

МОДЕЛЬ ФАРМ, САСК.
50-ліття подружжя Івана і Катерини Федірко

Ювелята приїхали до Канади 1904 року з Ляшкова, повіту Ярослав. Замешкали в Модельфарм, де до тепер перебувають. Належать до піонірів парохії. Багато причинилися до будови церкви. Є загально люблені та шановані. Все були добрими і практикуючими католиками. Виховали 6 дітей. Всі живуть та в подружені. Дочекалися 30 внуків та 6 правнуків.

Дня 8-го червня була відправа в парохіяльній церкві. Богослуження мав Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ. По Службі Божій ювелятам уділено особливіше благословення. Опісля в хаті ювелят відбулася щедра гостина. З'їхалися діти, внуки, свояки та много сусідів і знайомих. Був присутний також о. С. І. Шавель ЧНІ. Підчас гостини були ріжні промови та желання. Вкінці вручено ювелятам дарунки та підспівано "многая літа." Зібрано $31.00. На Голос Спасителя і Українські Вісти призначено по 5.00, а решту 21.00 на будову бурси в Саскатуні.

Всім жертводавцям спасибіг, а ювелятам желаємо щастя, здоров'я та многих літ.

Учасник.

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

В РОБЛИНІ, МАН.

В ВІВТОРОК — 19-го СЕРПНЯ

Год. 7.00 рано: Тиха Служба Божа.
Год. 8.00 рано: Тиха Служба Божа.
Год. 10.30 рано: Архієрейська Служба Божа. Проповідь виголосять Їх Ексцеленція Кир Максим Германюк ЧНІ.
Год. 3.00 пополудні: Молебен до Матери Божої і Водосвяття.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1952

ЧИ ТИ ТОЙ, ЩО МАЄ ПРИЙТИ?

(Св. Іван Хреститель)

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ЛАСКАВИЙ Господь порішив був відкупити людський рід зараз по упадку наших прародичів, Адама та Єви в раю. Он заявив зневажений Творець до Своїх перших застиджених, людських сотворінь "Неприязнь покладу між тобою (Сатаною-звідником) і між женою, і він (Христос—Син Марії) зотре тобі голову." (Бут. 1, 15). Надійшов час виповнення Божої обітниці. Христос, Божий Син, друга Особа Пресвятої Тройці, народився з Пречистої Діви. Зразу проживав як звичайний тесля в назаретському домику, де Пречиста Діва була господинею та матір'ю, тяжко працюючи для Ісуса та Св. Йосипа.

Коли ж наблизився час публичної діяльности Божого Сина, Христос мав виступити посеред народу та почати голосити щасливу новину відкуплення людського роду. Св. Іван Хреститель попередив Юдеїв про виступ Спасителя та приготовив їхні серця на прийняття Божого Сина та Його небесної науки. Отак почав Св. Іван Хреститель, син Єлисавети та Захарії своє публичне проповідування над рікою Йорданом. Нарід заворушився на його проповіді, бо ж усі ждали на Месію, що мав визволити людство від прокляття. Раз прийшли до нього висланники гордих і самолюбних фарисеїв, бо зачули, що Йоанове проповідування не доконче погоджувалося з навчанням книжників. Новий пророк, зодягнений в верблюдову шкуру, запечений пустинним повітрям, призвичаений до строгости голосив покуту, заохочував слухачів до душевної реформи, осуджував захланність, любов до багатства й приємностей, грозив Божим гнівом

закамянілим грішникам... Це ж видавалося дивним для законовчителів Ізраїля, які уважалися за едино уповажнених учителів народу. От і прийшли деякі з них і спиталися Івана, нового, "самореклямованого" проповідника покути та внутрішньої реформи серця: "Хто ти такий? Для чого ж ти хрестиш, коли ти не Христос?" (Ів. 1, 19, 25).

Іван не зважав на їхні хитрі питання, якими висланники фарисеїв бажали здискредитувати його в очах народу. Він далі голосив сміло та відважно: "Рівняйте дорогу Господню!" (Ів. 1, 23). Приготовляйтеся на прийняття Месії, що в внедовзі появиться в світі проповідати Свою Євангелію та засновувати Боже царство, що повік триватиме та закінчиться вічним царством у небі.

Коли ж Христос появився, Іван звернув до Нього нарід, навіть своїх власних учнів, бо слави не шукав, але намагався виповнити волю Божу та приготовити людські серця на прийняття відкуплення. Хоч Христос ходив і далі проповідував по Палестині, Іван не перестав був голосити покуту над берегами ріки Йордану, кажучи, що Христос має рости, а Його Предтеча Іван має маліти в людських очах, бо його завдання скінчиться, коли нарід піде за Ісусом Месією.

Посеред такого проповідуваня рознеслася вістка по Палестині, що Ірод прогнав свою законну жінку та взяв собі Іродіяду, жінку свого брата. Це було страшне згіршення в цілім краю, але здається "учителі закону" мовчали, бо боялися зразити собі царя Ірода. Не злякався проте Христовий Предтеча. Він сміло пішов до царської палати та публично зганьбив царя за крадіж жінки свого брата Пилипа та рішуче домагався, щоб відправив її та направив згіршення. "Не годиться тобі мати її (Іродіяду)". (Мат. 14, 4).

Публичний протест проти згіршення розлютив перелюбницю Іродіяду, засмутив Ірода та з'єднав Іванові велику пошану в очах народу, що споглядав на предтечу як на Божого пророка та мужа, що не лякається постояти за правду, честь Божу та скартати навіть могутніх цього світу.

Розлючена Іродіяда постановила пімститися. Намовляла Ірода, щоб скарав смертю відважного пророка. Ірод не мав відваги зважитися на цей злочин і вбити смілого пророка. Не хотів додавати гріха до гріха. Боявся трохи й народу, що був би постояв за Святим проповідником. Проте вдалося підступній жінці намовити Ірода, щоб арештував Святого та кинув його до в'язниці. Ірод це виконав і так Іван опинився в Махеронті, де Ірод Великий був збудував твердиню, щоб переховувати свої скарби. В цій твердині пробував арештований Пророк. Згодом сам Ірод став поважати Івана, як остиг гнів за публичну догану.

Іродіяда ж не простила Пророкові. Пристрасть засліплювала її. Мала Іродіяда більше ніж 30 років, як покинула свого законного мужа та пішла проживати з Іродом, бо Пилип, її перший чоловік, був замало енергійний, щоб подати її почесті, про які вона мріяла. При своїм "новім чоловікові" Іродіяда сподівалася досягнути в Римі царську корону.

Надійшли Іродові ім'янини. Як всі східні царі, так і Ірод величино справляв свої ім'янини. З'їхалися вельможі із цілого його краю, були танці, пиятика, забави, танцюристи й танцюристки. Між танцюристками виступила дочка Іродіяди від першого її чоловіка, прегарна Саломія. Своїм чаром і меткістю захопила вона Ірода, що в захваті пирік виповнити кожне її бажання, яке б воно не було. Саломія ж за намовою Іродіяди попрохала голови Івана Хрестителя. Ірод не сподівався, що молода дівиця буде така злобна в своїм проханні. Боявся, що вона публично перед гостями зганить його за не дотримання слова, якщо відмовить її просьбу. Засумований цар подав приказ своїм воякам-катам задовольнити прохання Саломії. Вони пішли, відрубали Святому голову та на полумиску подали Саломії.

Так помер Христовий Предтеча. Відвага та сміливість за Божу честь, за ненарушність подружжя вчинили його мучеником. Народ став величати та подивляти його як Божого слугу та ще більше ненавидіти перелюбного Ірода і його спільницю Іродіяду.

Кара ж усіх їх не минула. Ірод за намовою Іродіяди поїхав до Риму до цісаря Калігулі прохати цісарського титулу, що його був отримав його брат, Агриппа. Калігуля був лихий на Ірода за недавню зневагу. В Римі приказав він заарештувати Ірода та вислати його на заслання до Франції. Пристрасна Іродіяда не покинула Ірода й сама пішла з ним на вигнання. Саломія з амбіції вийшла заміж за свого вуйка Пилипа, що був яких 30 літ старший за неї. Раз проїжджала вона через замерзлу ріку. Лід заламався. Саломія впала поміж криги. Один кавалок льоду вдарив об другий і відтяв нещасній голову.

Почитання Св. Івана Хрестителя поширилося в Христовій Церкві від перших століть. Святий Мученик чинив багато чуд тим, що до нього молилися. Павло, монах із Касіно, автор історії Лонгобардів, оповідає, що якийсь злодій був увійшов до церкви Св. Івана, відчинив гріб короля лонгобардського Ротариха та бажав викрасти його дорогоцінності. Іван Хреститель стримав його, заявляючи: "Ти більше не ввійдеш до цієї церкви, бо ти поважився красти скарби, що були під моєю охороною." Кожен раз, що злодій опісля бажав увійти до цієї церкви, невидима рука відпихала його від дверей.

Що частіше сповідаєшся, то більше блудів відкриваеш у собі але менше допускаешся гріхів. Інакше бувае, як рідко сповідаєшся. —Альбан Штольц.

КОНЦЕПЦІЯ ЦЕРКОВНОГО ОБ'ЄДНАННЯ
ПО ДУМЦІ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

А. БАЗИЛЕВИЧ

НЕМАЄ сумніву, що об'єднання всіх Церков під одним пастирем—це одна з провідних ідей християнства, це конечна вимога глибоко по-християнськи думаючої людини, це міжнародна суспільна проблема, якої правильна розв'язка, побіч проблеми національної й соціяльної, завважила б на уформуванні майбутнього кращого суспільного ладу. Сьогодні вже здають собі справу з ваги цієї проблеми не лиш провідні церковні, але й світські провідники і ця проблема виходить вже поза церковні рямці та буває дискутована щораз частіше на сторінках преси, не тільки різних віроісповідних органів, але й чисто світських часописів чи місячників, журналів. Соціологічний аспект справи притягає увагу умів. Однак поза ствердженням потреби церковного об'єднання, переглядом атутів за й проти, щойно зачинають назрівати концепції, якби таке церковне об'єднання мало виглядати. Майже кожне відроісповідання має свою засадничу тезу в цій справі. Сама теза ще не є цілою концепцією аж до подробиць. На підставі концепції, конкретних пропозицій і в силу їх доказів і в силу конкретних даних обставин можемо дійти до здійснення тези, яку другому відразу прийняти нераз виглядає зовсім неможливим і виключеним. Коли ж буде роз'яснено повний зміст, як теза: "щоб усі були одне" (Іван, 17, 20), мала б бути здійснена, тоді зникне не одне упередження й не одна обставина представлятиметься в іншому світлі, як вона виглядала на перший погляд. Це вже дуже багато на важкому шляху зусиль до об'єднання Церков. В концепціях вже конкретно, а не в сферах ідей, підходиться до справи, дискутується над функціями, які в першу чергу провідні мужі, зокрема духовенство різних віровизнань матимуть сповняти в своїй Церкві, об'єднаній з Вселенською Церквою.

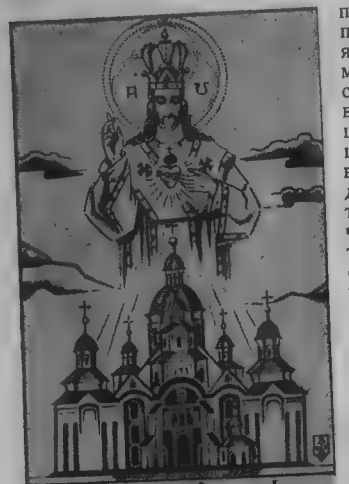

Тому, що більше концепцій глибоко передуманих (аж до подробиць, зв'язаних з різними віровизнаннями), що беруть в рахунок конкретні обставини, в яких можна й треба діяти, то кращі вигляди на дискусію, а послідовно і на вислід дискусії, то є договорення в тій чи іншій частині складного питання чи навіть конкретне здійснення тези в цілості.

Господь діє через людей. Самий остаточний вислід цебто об'єднання Церков з Вселенською Церквою, конкретне здійснення тези, "щоб усі були одно"—це Господне й тільки Господне діло, але шлях до нього мають мостити люди, очевидно, призиваючи Божої помочі.

Становище Східніх у Вселенській Церкві

В справі об'єднання греко-католицької і православної Церков можна видвигати різні концепції—з одного й другого боку. Ми хочемо на підставі документів з різного часу (письма бл. п. Митрополита Андрея) вказати, як уявляв собі церковне об'єднання у Вселенській Церкві і в нас найбільший український авторитет нашого часу, признаний загально цілим українським світом, і висвітлити ті моменти, що їх в концепції Митрополита Андрея Шептицького дехто хибно сприйняв.

Концепцію Митрополита Шептицького треба розглядати в двох напрямах: поперше, яке становище повинні б мати східні православні після майбутнього об'єднання у Вселенській Церкві, подруге, як ця майбутня українська, чи всеукраїнська Церква, об'єднана з Апостольською Столицею мала б бути зорганізована в себе внутрі.

До першого треба сказати за словами Митрополита Андрея, що зокрема в східніх часто буває зле зрозуміла вселенськість Церкви.

Східні бачать часто в Католицькій Церкві свого противника, що, мовляв, каже відрікатися своєї нації, традицій... В посланні про обрядові справи з 1931 р. пише Митрополит дослівно про це так: "Саме найбільше східнім людям і східнім Церквам і народам, вихованим через ці Церкви, бракує того зрозуміння вселенськости Христової науки. Їм видається, що лише їх форма є правдивою формою християнства і що католицизм у сущності своїй є зв'язаний з обрядом латинським і з Заходом. В їх понятті стати католиком не є те, що воно є в дійсності: прийняти вселенську науку Христа і визнати вселенську власть Папи, але прийняти обряд западний, а до того і якусь западну народність. В наших сторонах стати католиком є для православних стати "американцем." Такий погляд неправильний і не відповідає духові католицької науки, яка "бувши наукою Христової Євангелії і Вселенської Церкви, є всесвітньою, призначеною для всіх народів і всіх часів." Такий погляд—це карикатура католицької доктрини, пише Митрополит в тім же посланні на іншому місці. Його називає Митрополит заскорузлим візантинізмом.

(Очевидно, візантинізм взятий тут в негативному значенні, бо візантійцем в позитивному значенні, тобто прихильником прийняття добрих традицій Візантії, збереження східнього обряду в його чистоті й красі, в цілості, був саме сам Митрополит Андрей. Він відкидав тільки все негативне з Візантії, напр. роз'єднання Церков, довершене за Фотія і Керулярія, візантійський цезаропапізм...). Однак і деякі західні не вільні від цієї заскорузлости. Тому такі, як західні так і східні, коли навіть прихо-дять до єдности з Вселенською Церквою, але заховують ще певний давний хибний погляд, що латинський обряд належить в цілості або в частині до суті Католицької Церкви—повинні бути, по думці Митрополита, не допущені до унійної праці, бо вони приносять справі більше шкоди, як користи.

Ліком на східній чи західній "візантинізм" (вузьке ставлення справи) може бути "тільки ширина Христових поглядів, тільки вселенськість науки." (Послання про обрядові справи).

Та повертаю до становища, яке східні мали б займати в Вселенській Церкві після об'єднання з нею. Щоб східні не почували себе в Католицькій Церкві чужими, треба, по думці Митрополита, показати їм, як далеко це тільки можливе, "те місце у Вселенській Церкві, яке вони мали б, якщо б взагалі в історії не було розділу Церков. Відомо з історії—пише Митрополит,—що східні патріярхи мали в Церкві все певну автономію дисциплінарного характеру. Патріярхати відповідають ідеям національних Церков, як далеко взагалі це можливе в організації одної вселенської, універсальної Церкви. Митрополит добре здавав собі справу з того, що східні Церкви є в більшому ступні національними Церквами, як це напр. є з Католицькою Церквою в різних народів Заходу. Однак цей національний характер Церков зовсім не противиться широкому поняттю вселенськости.

"Перша річ, щоб їх (східніх) до Католицької Церкви наблизити чи приєднати, є приєднати їх до того, щоби зрозуміли, що не треба їм нічого зміняти зо своїх церковних чи обрядових чи національних традицій та звичаїв, що зможуть бути католиками, заховуючи у всім свої обряди, як їх досі заховували без ніяких змін" (Про обрядові справи), або в іншому письмі—отвертому листі "До української віруючої, православної інтеліґенції": "З притиском стверджую, що поєднання з Вселенською Церквою не спричиняє ніякої потреби відрікатися якогонебудь звичаю, передання, чи обряду Православної Церкви. Українська Церква нічого не стратила б з тих дібр чи вартостей, які з неї роблять для українців цінну, святу національну пам'ятку минувшини, а зискала б пребагато дібр і сил, які випливають із зв'язків з усіми віруючими християнами цілого світу."

Як приклад можна навести кілька думок Митрополита з довшої статті про організацію російського католицького ексархату: "Ексарх є заступником патріярха—заки буде зорганізований патріярхат, як організаційна, гієрархічна цілість. Тому росіянин, розуміється і кожний член іншої нації, що стає католиком і відповідно за бажанням Церкви зостається в своїому обряді—не перестає через це бути членом російської Церкви. Ця Церква є живим членом Вселенської Церкви, однак, тим не менше, також є національною російською Церквою, національною мабуть у вищому ступні, як всі інші части Католицької Церкви бувають. Ця російська католицька Церква має ті самі закони, звичаї й обряди, як російська, синодальна Церква, а крім того гієрархічну організацію, за якою тужила синодальна Церква від двох століть і не могла її осягнути. Об'єднання з Церквою Заходу не означає, що треба зірвати зо своєю нацією і своєю національною Церквою, ані не вимагає також якогось "відречення" від православної віри, бо правдиве православ'я полягає не на різних поглядах богословів, але на скарбниці віри перших сімох Вселенських Соборів. Отже немає причини її покидати, бо ця сама віра є і в Католицькій Церкві. Це православ'я перших сімох Вселенських Соборів треба тільки доповнити рішеннями прочих соборів аж до найновіщого часу (від 8 до 20 собору). Є велика різниця між "відреченням" від віри і її доповненням. Якщо б католик переходив на православ'я, то він мусів би виректися науки Католицької Церкви від 8-20 Вселенських Соборів і проголошених правд в Католицькій Церкві найвищою владою. Православний, приєднаний до Католицької Церкви, не потребує відрікатися свого православ'я перших сімох Соборів, а тільки залишити навчання православних богословів, незгідні з католицькою наукою. Знову ж навчання богословів не мають сили рішення Соборів, бо сама Православна Церква не має змоги відбути Вселенського Собору."

Український Патріярхат

В напрямі зорганізування українського патріярхату з традиціями української Церкви йшли думки Митрополита Андрея коли він думав про об'єднання українських Церков, греко-католицької й православної. Його бажанням було, щоб—по довгих зусиллях в обидвох боків порозумітися й наблизитися взаємно до себе і об'єднатися під церковним оглядом—був створений український патріярхат, з осідком у столиці України, в Києві.

Добре зрозуміла концепція Митрополита Андрея опрокидує також роблені часто закиди, що римська Церква схоче собі цілковито підпорядкувати майбутню об'єднану з Апостольською Столицею всеукраїнську Церкву. По думці Митрополита Андрея за виїмком признання примату судовласти (юрисдикції) Римського Архиерея, т. є. Папи (і очевидно, догм віри Католицької Церкви, а в справах віри не може бути ніяких уступок), ця українська Церква мала б мати якнайдальше йдучу автономію, майже рівну автокефалії. "Поодинокі Церкви, лишаючися у зв'язку з усіми іншими Церквами Заходу, можуть заховати дуже далекойдучу автономію, яку можна назвати автокефалією, бо є цілковитою відсутністю тієї зависимости, яка підчиняє поодинокі єпархії патріярхату під власть патріярха." Намайбутнє об'єднана з Апостольською Столицею українська Церква мала б зберігати всі свої церковні, обрядові й національні традиції. Також питання уживання в цій Церкві в Східній Україні

живої української мови в Богослуженнях було передбачене Митрополитом.

Концепція Митрополита Андрея опрокидує другий закид, мовляв, українська греко-католицька Церква хоче при об'єднанні зовсім собі підпорядкувати українську, Православну Церкву. Тим часом думка Митрополита була, "що не тільки ми, греко-католики, не маємо ніякої волі старшувати і накидуватися нашим Братам, але, навпаки, ми готові навіть з власною стратою їм підчинитися так, що й повна злука двох українських віросповідань виглядала б так, що радше треба б говорити про підчинення греко-католиків під власть київського патріярха. Очевидно, до такого приєднання ми ставляємо умову, щоб майбутній київській патріярх прийняв вселенську віру цебто православ'я перших сімох Вселенських Соборів і доповнив його рішенням Вселенських Соборів від X ст. до найновіших часів."

"Київський митрополит мусить бути вибраний із православних або автокефальних Архиереїв чи священиків. Коли б він був з'єднений із Вселенською Церквою, всі ми греко-католики підлягали б йому і я перший радо піддався б його верховній владі"—писав Митрополит в листі "До української, віруючої, православної інтелігенції" (лист датований 3 березня 1942 р. і був того ж року друкований в українських часописах у Львові й Кракові). Митрополит Андрей мав на думці, що майбутній уряд київського паріярха був би в одній особі злучений з урядом київського митрополита.

В. Лімниченко

ЗА ХРИСТА І ЛЮБОВ

Іде бій! З усіх боків наступає на нас
Дух зневіри і бунтарства.
Гей! Хто вірить в Христа—приставай, поки час,
До військ Божого царства!

Бо йде бій! З всіх сторін вороги облягли
Божу правду і науку.
Гей! Хто вірить в Христа—йдіть всі до ноги,
На борню, рука в руку!

У пробій! Наперід! За католицький стяг,
За Христові прапори!
Лиш разом, водночас!... а втече Божий враг
В свої сховки і нори.

Пронесім у життя невгомонний протест
Проти безвірка й хама!
За Христа і любов! За Марію і хрест!
Браття!... Це телеграма!!!

СТАРИННІ ІКОНИ БОГОМАТЕРІ

о. С. С. ШАВЕЛЬ ЧНІ.

ОБРАЗ Матері Божої почитаний під назвою "Годегітрії" пропав, одначе остало багато копій цього славного образу по всіх краях Европи. Найкраще було б для нас, коли б сам образ був заховався до наших часів, одначе мусимо задоволитися копіями, що остали по ньому. І так маємо чудотворні образи Матері Божої в Римі в базиліці Марія Маджоре, в церкві Св. Альфонса, в Кампо Санто, недалеко Риму, в Больонії, Венеції; а дальше поодинокі краї мають образи Матері Божої як наприклад Франція образ Матері Божої в Парижі, Польща в Ченстохові. В Росії заховалося дві ікони Матері Божої дуже старинні, а саме Смоленська та Іберійська, що були дуже почитані російським народом. Тепер мають вони знаходитися в якомусь музею.

Поміж усіми іконами Матері Божої знаними в нинішньому світі найбільше знаною є ікона Матері Божої Неустанної Помочі, що її копії розходяться в міліонах примірників по цілому світі. Здається, що навіть ікона Пресвятої Богородиці, що була почитана колись в Царгороді не була така поширена, як образ Матері Божої Неустанної Помочі в нинішніх часах. Ця ікона в дечому відмінна від ікони званої "Годегітрія" тому, що Годегітрія представляла Христа, як Відкупителя і Учителя, коли ікона Матері Божої Неустанної Помочі висуває на перше місце Марію, як Посередницю всіх ласк. Цей образ Богоматері був дуже почитаний на острові Креті. В 1499 перенесено його до Риму та поміщено в церкві Св. Матея, де він прославлений многими чудами остався до 1798 р. Того року церкву Св. Матея знищено, а образ Пресвятої Богородиці пішов у забуття до 1866 р., коли його перенесено до церкви Св. Альфонса, де він пробуває по нинішній день.

Деякі кажуть, що цю ікону Матері Божої Неустанної Помочі мав був намалювати сам Св. Лука; інші знов учені, як Кунстле і Марескаль уважають її вірною відбиткою "Годегітрії", одначе й на це нема історичних доказів. До Риму його привезли з

острова Крети, а знаємо, що з того острова вивезено багато ікон, що остали до нинішнього дня. З того самого острова Крети вивезено один дуже славний образ Богоматері, що тепер знаходиться у Венеції. Інший дуже знаний образ на острові Криті знищили турки, коли завоювали остров Крету. Те, що дотепер знаємо про ікону Матері Божої, це те, що вона походить з острова Крети, одначе ніхто не знає, хто і коли її змалював. Одначе сьогодні ця ікона стала найславнійшою з усіх ікон Богоматері і дійсно заступила світові славний образ "Годегітрії," що був дуже знаний у старині.

Коли одного разу Св. Вернадетті подано збірку ікон Богоматері і просили її, котра з цих ікон найбільше подібна до Матері Божої так, як вона її бачила, тоді Св. Вернадетта вказала на ікону Божої Матері, що знаходиться в базиліці Марія Маджоре в Римі. Це одна з найстарших ікон почитаних у католицькому світі, бо сягає перших віків християнства. Ікона ця знана під іменем: "Мати Божа спасення римського народу". Знаємо, що Божа Мати появилася трьом дітям у португальському місті Фатімі й від цього часу це місто стало дуже знане у всьому світі. Там побудовано велику церкву на честь Богоматері. До цієї церкви треба було спровадити статую Богоматері. Один Домініканець, о. Мекглін, постановив своїми власними руками викувати всю статую Богоматері. Щоб виконати голову та лице Пречистої Діви Марії, він завжди кликав Лукію, що бачила Богоматір. Коли тепер порівняти цю статую з образом Богоматері в базиліці Марія Маджоре в Римі, можна завважити велику подібність між ними. Образ Матері Божої Неустанної Помочі, що знаходиться в церкві Св. Альфонса знову дуже подібний до ікони Богоматері в базиліці Марія Маджоре, так, що мусимо твердити, що всі ці ікони мають одне спільне джерело. Коли отже християнська традиція перших віків говорить про Св. Луку, що він змалював ікону Богоматері, то ця традиція опирається на сильному фундаменті.

На наших українських землях знаходилося багато ікон Богоматері, що вславилися чудами й що тісно зв'язані з долею нашої землі. Вони були рятунком у часах страшного лихоліття татарського. Можемо сподіватися, що ці ікони на наших землях будуть рятунком в нинішніх страшних часах, що їх переживає наш нарід.

Хоч при описі великих боїв і світлих перемог поминається лише імена полководців, то само собою зрозуміле, що головне значення має геройство і завзяття тих, що борються; їм треба завдячувати всі перемоги.

ЩО КАЖЕ ЯСНОВИДЕЦЬ ПРО III СВІТОВУ ВІЙНУ?

У ЦЕЙ час, коли большевики роблять нові труднощі в комунікації між західними частинами Берліну й східною, коли на пограниччю між західною і східною Німеччиною розкидають летючки з погрозами, що східну поліцію перемінять зараз на визвольну армію, як тільки зах. Німеччина підпише мировий договір, коли усі заговорили про можливості нової війни, кожний хотів би знати, що буде далі. Думаємо, що в цей час нового політичного напруження буде цікаво нашим читачам довідатись, що каже про III. світову війну німецький ясновидець, Алойсій Ірльмаер, що живе на селі коло міста Фрайляссінг, коло Берхтесгадену, близько австр. кордону. Про нього та його предсказання вийшла вже окрема книжка нім. мовою та писала німецька преса.

А. Ірльмаер має тепер 54 роки. Свій дар ясновидючости дістав він ще 1928 р. На стіні хати в господаря, в якого він копав тоді криницю, був образ Матері Божої, який він дуже любив. Одного разу він відчув внутрішнє потрясення і тоді побачив, як Богоматір вийшла з рамок образу, подивилася на нього ласкаво і зникла, не сказавши ні слова. З того часу він став ясновидцем і свій дар називає даром Матері Божої. Вже багато разів сповнилися предсказані ним речі. Багатьом мамам з околиці сказав, де є їх сини в московському полоні та коли вернуться, хто з них помер тощо. Багато разів поміг людям віднайти вкрадені речі, бо бачив їх духовим зором, де вони находяться. Підчас війни предсказав людям, де впаде бомба й своїм остереженням врятував багато осіб.

Ясновидець бачить будучі події немов на фільмі, через що часто говорить у теперішньому часі.

Ось його предсказавння:

Всіх здатних мужчин покличуть до служби, але хід подій відбудеться так скоро, що більшість з них не будуть бачити бою. "Три великі армії посуваються на захід до Рену. Одна прямує вгору на північний захід від Дунаю (тут подає імена міст).

"Тоді так багато "голубів" (літаків) піднімуться з піску (Африка?), що я не можу їх порахувати. Вони летять понад нас (ясновидець живе в Баварії, Німеччина), але, ви не потребуєте боятися, бо вони нічого не кинуть на нас. Але там, де є головна кватира, вони кидають "чорні коробки" і все гине... Тоді вони летять на північ. В центрі є місце, де нема ні людини, ні худоби, ні трави живої. Вони летять ще далі на північ, аж досягнуть третьої колюмни і її відріжуть. Ані один вояк з трьох армій не побачить знову свого дому.

Потім я бачу, що хтось летить зо Сходу і кидає щось у воду, —і тоді діється щось небувале; вода підноситься вгору як величезний вал і падає знову додолу; все залляте повінню. В той сам час наступає землетрус і половина великого острова зану-

рюється під воду. Всі ті події не будуть тривати дуже довго. Три дні, три тижні, три місяці—сам не знаю; але то не буде дуже довго.

В Італії хід подій поганий. Багато священиків убивають, багато церков обертається в руїни. Св. Отець мусить утікати, але він вертається і коронує трьох християнських королів: угорського, австрійського і баварського. Спершу буде голод (після катастрофи), але потім навезуть так багато харчів над Дунай, що всі будуть мати досить. Багато людей переносяться туди, де повстала пустиня (через бомби). Кожний може там поселитися і управляти стільки землі, скільки захоче.

На Сході народ бореться завзято, але Хрест знову будуть почитати. "На небі з'являється великий знак—Розп'ятий з ранами—і всі будуть бачити це". Наступить зміна підсоння (клімату), так що вино й помаранчі можна буде плекати в південній Баварії. "Вибухнуть революції в містах; будуть грабувати і красти, але не довго."

Зникнуть три міста. "Одно піде під воду (може разом зо згаданою вище частиною острова, Ред.), друге (місто з великою вежею) запалять його ж таки мешканці і зрівняють з землею. Третє буде зруйноване." (Ясновидець знає їх імена, Ред.) Ірльмаер описує також соціяльні розрухи в краю поза водою і великі бої на Заході, (мабуть на заході Европи, Ред.), що доведе до спалення столиці.

Він описує "чорні коробки" (бомби) і подає їх розміри 25/25 цент. "Це диявольські речі! Коли вони експльодують, повстає жовто-сіра курява або дим, від якого все гине—людина, звірина й рослина. Це така страшна отруя, що тіло стане чорне, як вуголь, а м'ясо відпадає від костей.

З міста К. (він називає місто) вилітають вогненні язики і летять далеко на півн.-захід, захід і південь. "Я бачу їх як хвости комет. Тільки один з них вибухне, поки досягне своєї цілі і знищить мале місто на північ від нас. Ми не маємо чого боятися. Мюнхен буде неспокійний, але нічого особливо тут не трапиться і скоро все промине.

"Багато людей не хочуть мені вірити. Я сам не знаю, що Господь хоче зробити, але я кажу, що я бачу, і не хочу бути пророком. Зрештою, ми є в Божих руках; але той, хто не вірить у Хрест, буде ним знищений. В кожному разі, наша Пречиста Діва з Альтетінгу охоронить нас, але деінде... Ліпше я не буду про те говорити."

Ясновидець сам допускає, що він може деякі образи, які бачить, зле пояснює, чи то переставив події в часі, бо не зміг належно на них сконцентруватись, або деякі питання його не цікавили. ("Шлях")

Гріх є причиною нещасть цілого світа і моїх власних.

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ

ЦЕ СПРАВА ВСІХ ХРИСТИЯН

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

СВІТ котиться в пропасть. Нехристиянські теорії та течії про людське життя, про його долю по смерті нищать християнський світогляд у безчисленних душах. Байдужість у релігійних справах, мілітарний фанатизм у міжнародньому, політичному житті, заник моралі в політиці, торгівлі, економії, затрата християнського змислу в громадянському спожитті, викривлені поняття про подружжя, народження наслідства, розводи це фальшиві гасла, що ведуть людство до неминучої загибелі.

Від довшого часу людство ганяється за матеріяльним добробутом, погорджуючи навчанням Церкви. Провідники народів від довшого часу намагалися побудувати держави без Бога та Його закону. Зведене фальшивими кличами людство утотожнює свободу з сваволею, приємність зо змисловістю, мораль із пустою самопошаною. Модерні люди не вміють чи не хочуть погодити розум із вірою, свободу з законом, поступ із традицією, права одиниць із вимогами громадянства, патріотизм із почуттям всесвітнього братерства з іншими народами.

Отак народи опинилися в сліпому куті замішання та хаосу. Всі бачать, що світ потребує чогось більшого ніж автомобілі, літаки, атомні бомби, телевізійні апарати та змислові приємности, щоб дійти до того миру та щастя, до якого рветься людське серце. Розсварені мешканці землі щераз більше переконуються, що вони потребують Христа та Його Євангелії... Може вони стидаються це сказати словами, але їхні почуття нещасливости, незадоволення посеред матеріяльних вигід, їхня нудьга посеред щоденного переситу та забав кличуть до їхніх віруючих товаришів і товаришок: "Дайте нам Христа, бо ми почуваємося нещасливі!"

Отож кожен католик і католичка повинні стати христофорами

для своїх ближніх, подібно як це було зо святим Павлом. Цей великий апостол Христовий мав видіння. Пробував він у Троянді в Греції. Йому з'явився якийсь македонець і промовив: "Прийди до Македонії та поможи нам" (Дії: 16, 9). Так і сьогодні заблудші, огірчені душі кличуть до нас: "Поможіть нам віднайти Христа, бо тільки в Ньому сподіємося знайти спокій і щастя, за яким ми уганялися по заказаних теренах гріха та неморальних вибриків!" Світ кишить від цих нещасливців. Кожен католик і католичка можуть стати апостолами Христа посеред свого оточення, не потребуючи йти до Азії чи Африки. Отож кожен повинен бути апостолом чи апостолкою. Лев Гармель каже: "Хто не апостол, той апостат."

Жниво велике для відважних Христофорв двадцятого століття. Нажаль робітників мало, дуже часто абсолютно замало, щоб Задовольнити потреби людства. Коли ж і є, так звичайно бувають надто кволі та ліниві, щоб трудитися над спасінням своїх Братів і Сестер, що не знають Христа.

Чому ж так мало працівників, хоч католиків 400,000,000 у світі? Бо велика більшість сьогоднішніх католиків не мають католицького серця та ревности. Християни здебільша задовольняються особистим плеканням християнського життя, не цікавлячись своїми ближніми. Сама ж любов до Христа приспана в наших серцях, бо ми не трудимося, щоб привести до Христа своїх братів. Коли б усі християни стали христофорами, так укоротці весь світ став би християнський. Війни, кровопролиття, різні, ненависті, зіпсуття зникли б з лиця землі. Мир Божий і щастя запанували б на земській кулі, бо всі народи почулися б членами великої, Божої Родини, якої Христос Голова та Цар.

Святий Павло дає нам приклад ревности за спасіння ближніх. "Я бажав би бути проклятий за своїх братів." (Рим. 9, 3). До Солунян же він писав: "Ми бажали віддати життя за вас." За його прикладом ішли Святі Христової Церкви. Свята Тереса Авільська тікає з родинного дому зо своїм братчиком, Родрігесом, щоб іти до Африки навертати музулманів до християнства. Свята Тереса від Дитяти Ісуса все життя бажала бути місьонаркою. Радо згодилася бути сестрою одного місьонаря в Азії, щоб допомагати йому своїми молитвами та покутами. Св. Ігнатій Лойоля говорив: "Якщо б був я вже одною ногою в раю, та при тім зобачив одну душу в небезпеці, так я завернувся б з неба, щоб рятувати її." Св. Іван Бребеф, французький місьонар індиянських Гуронів у Канаді, якого замучили ірокські індіяни, казав: "Я проплив би океян, щоб спасти одну душу."

Перші християни були всі апостолами. Без їхньої великодушної помочі апостоли не були б змогли навернути світ на християнство. Всі християни, особливо жінки, допомагали апостолам в апостолуванні поміж паганами.

Рівність перших християн була подивугідна. Кожен християнин, де б він не був, що б він не робив, чимнебудь не займався б, бував Христовим апостолом для свого оточення: невільник для невільників, вояк для вояків, шляхетні дами для шляхетських родин. Ціле християнство проживало одною мрією: привести світ до Христа.

Христові апостоли, хто б вони не були, священики чи світські люди, дістануть велику надгороду за свою місьонарську ревність. Ревність за спасіння других це найкращий засіб запевнити власне спасіння. Св. Августин каже: "Якщо спасеш душу ближнього, так запевниш власне спасіння."

Спасенні нами душі будуть нашою славою в дні страшного суду та нашою короною в небі. Св. Іван Золотоустий додає відваги всім апостолам, кажучи, що Св. Апостол Павло приведе на суд усі душі, що він своїми трудами здобув для Христа. Те саме можна сказати про інших апостолів і апостолок, що трудяться в Христовій Церкві над спасінням ближніх.

Всі християни повинні стати апостолами Євангелії в часах, коли висланці Кремля ширять безбожницький матеріялізм у світі. Апостоли добра мусять організаційно стануть проти апостолів зла, зіпсуття та безвірства. Молодь повинна визначатися особливішою ревністю бо молодь легко одушевлюється всякими шляхетними ідеалами. Молодь із природи бувае великодушна, здібна до геройських діл. Особливо повинні стати до праці юнаки та мужчини, бо вони мають більші засоби та спромогу ввести Христа та Його дух у родину, громадянство, економію, політику та всесвітню дипломадію.

Декілька американських місьонарів чекали на корабель, щоб відплисти з Японії до Америки по вибуху американсько-японської війни. Якийсь японський професор наблизився до них і промовив із огірченням: "Я студіював Вашу релігію та переконався, що християнська фільософія життя могла б запевнити тривалий мир всім народам. Ви ж не виповнили припоручення свого Основника, Ісуса Христа. Він приказав вам нести Його навчання всім людям цілого світа. Ви ж католики не вчинили цього. Що більше! Ви навіть поважно не намагаетеся тепер це вчинити."

Місьонарі поглянули на паганського професора зо здивуванням, не розуміючи, чого він собі бажае. Професор зрозумів їхнє заклопотання та продовжав: "Он візьмім мій край, Японію. Ми маємо 80,000,000 населення. Ви хвалитеся, що вас цікавить спасіння всіх людей, а тимчасом маете в нас тільки декілька соток місьонарів. Потрібно ж їх тисячі. Як нацисти отримали позволення прийти до нас, так у дуже короткім часі вислали 4,000 техніків, щоб ширити тут їхні ідеї. Їхне завдання було поширяти тут нацистівську філософію та скріпляти нашу воєнну машину."

Слова університетського, японського професора сильно збентежили слухачів. Стало їм ясно, що він домагався від католиків широкозакреного апостолату, щоб вчинити світ християнським, бо одне тільки християнство може спасти сьогоднішне людство від дальших, жахливих воєн і руїни.

Японський професор далі говорив: "Ми японці тридцять літ шукали нового шляху для нашого життя. Ми удалися до Америки, але що ж вона дала нам? Автомобілі, машини, кіна та радія. Ми пішли до Англії, але вона пожертвувала нам сильний

систем оснований на касті та індустріялізацію мас. Накінець ми звернулися до Москалів, що радо подали нам Карла Маркса. Я проте думаю, що марксова философія життя не подає тривалої розв'язки.

"Десять останніх літ я студіював Католицьку Церкву та взірець життя, що вона подає. Я прийшов до заключення, що вона запевнила б світовий мир, щастя, розв'язала б усі труднощі людства, якщо б примінено всюди її навчання. Ви ж не берете поважно її навчання."

Який це гіркий докір для всіх християн з уст поганського професора. Він же додав: "Побоююся, що воно запізно для нас тепер завертати назад."

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

На місяць ЛИПЕНЬ: Молитися за поширення Христової моралі в публічнім житті.

На СЕРПЕНЬ: Проголошення Догми Тілесного Внебовзяття Божої Матері.

Он наміренння на два місяці. Апостоли Христові повинні трудитися, молитися та жертвуватися, щоб Христос запанував не тільки в поодиноких душах, але й публічнім житті народів. Громадянське життя людей повинно бути християнське, цебто сперте на засадах Христової Євангелії, що єдина дає відповідь на всі людські питання та полагоджує всі труднощі так народнього, як і міжнароднього життя.

Віра в Бога, зберігання Його закону, любов до ближнього та до інших народів світу он це засади громадянського життя. Всякі надужиття, перекупства, шахрайства, зради, брак відповідальности в членах громадян, брехня та фальшива пропаганда ведуть громадянство до занепаду та руїни.

Апостоли Христові повинні молитися та трудитися, щоб світ і поодинокі душі вернулися до Христа та Його Євангелії. Отут приходить нам до помочі Пречиста Діва. Вона проживає в небі, але не забула про нас, бо ж її материне серце біля нас. У Бозі бачить вона потреби світа та своїх Дітей, що проживають у світі. Вона завжди при тих, що її люблять і трудяться, щоб Христос запанував у світі. Вона допоможе їм впровадити Свого Сина до людських сердець, родин і громадянства, бо ж це найсильніше її бажання бачити Христа Царем душ, родин, держав і світа.

"ЛЮБІТЬ ОДИН—ОДНОГО"

ІВАННА ПЕТРІВ

ЖИВЕМО в якійсь незвичайній добі, добі хаотичної думки, задусливої атмосфери. В душі кожної людини непевність, а одночасно якась надія, якесь дивне вижидання чогось великого, чогось, що повинно змінити людську думку й людське серце аж до основ.

Мабуть таке саме вижидання, така сама туга дошкулювала людям до приходу Спасителя.

Коли з'явився Спаситель, це була вже крайня пора, це була хвилина перед дванадцятою.

Людського духа точила якась захована недуга й закаження діставалось вже до найнижчих клітин суспільних організмів. Звичайним природним способом не можна було вже недуги вилікувати. Треба було аж... Спасителя.

А сьогодні? Знова вижидаємо порятунку, а тільки не знаємо звідкіля й від кого. А вже крайня пора. Вже хвилина перед дванадцятою, а ми ще не знаємо звідкіля й від когож дати порятунку.

Чи це правда? Чи ми не знаємо, звідкіля й на кого ждемо?

Знаємо, а тільки скриваємо й мовчимо. Там глибоко в душах людських, навіть в тих осатанілих душах людських чути несміливий шепіт:

Хочемо любови! Хочемо тієї любови, якої вчив Христос!

Чи тільки любови? Чи то вже все, чого ми бажаємо?

Так, це вже все. Де є любов, там є все! Там є святість і спокій, там є справедливість і милосердя, там є пошана й авторитет, там є послух, там віра, там є життя... там є Спаситель!

Не треба нам ждати на Його прихід, бо носимо Його в своїх серцях. А тільки треба собі його пригадати, треба відгребати Його присипаного нашим егоїзмом, треба відслонити Його, прислоненого нашою амбіцією і поставити Його на престолах наших душ... Його... Спасителя... любов.

А це вже крайня пора. Погляньте на годинник: хвилина перед дванадцятою!

Кожний із нас знає, де причаїлося лихо й кожний з нас знає, чим можна його виполошити. Кожний із нас знає, що Спаситель саме тепер потрібний і кожний з нас свідомий, що носить цього Спасителя в своїому серці, загребаного, засипаного, навмисне забутого! Треба Його тільки виявити, треба Його визнати. Треба сказати всім разом і кожному з окрема: Люблю Тебе!

І це вже все?—Так, це вже все. Чи треба ще чогось більше? Ні, Христос сказав: "Любіть один-одного, як Я вас полюбив." Чи треба ще чогось більше?

Колись сказав Христос до одної душі: "Не словами й тонами

співай псальми Мені, а любов'ю до ближніх твоїх.

Досить маю слів. Дайте серця свої ближньому вашому й душу дайте йому свою, і працю рук своїх дайте йому й працю розуму свого дайте йому. Це будуть псальми Мені."

Іншим разом Христос сказав до тієї душі: "Яка мені користь з пишних храмів, коли в душах ваших пусто, холодно й нужденно?

Яка мені користь із золотих кивотів на престолах, коли в душах ваших Мене нема?

Яка мені користь з торжественних Богослужб ваших, коли ближній ваш не знаходить для себе слів потіхи у вас, не знаходить діл ваших для щастя свого?

Дайте Мені скромні святині в душах ваших і чисті кивоти в серцях ваших.

Дайте Мені правдиву любов до вашого ближнього, а дам вам Царство Боже на землі."

Це Христос сказав не до одної, якоїсь нам незнаної душі. Це Христос сказав до нас усіх, до цілого людства.

Щоби оснувати Царство Боже на землі, не треба ні великих політиків, ні здібних дипльоматів, ні атомної енергії, ні мирових переговорів.

Треба любови!

Треба безкорисної, щирої, святої любови до ближніх наших.

Чи ми про це не знаємо? О, аж надто добре знаємо. І тому, що знаємо, живемо так, якби ми цього не знали, бо тоді треба виректися свойого егоїзму й поступити дещо із своїх забаганок і вигід в користь ближнього.

Чи не знають про те сьогоднішні державні мужі, противних таборів?

Знають добре! А тільки тоді треба поступити дещо із своїх впливів, із загарбаних чужих територій, зо своїх торговельних та політичних зв'язків, тоді треба позбутися імперіялістичних і загарбницьких претенсій, треба дати свободу кожній нації, ба навіть кожній одиниці. Тоді, хто зна, може ця сьогодні поневолена нація, одержавши волю, розростеться й заквітне й заживе власним, повним життям? Яка ж тоді з них користь буде сьогоднішнім, загарбницьким імперіям?

Ні, сьогоднішній людині краще удавати, що вона не знає, де живе Спаситель, де Його шукати. Сьогоднішній людині краще не виявляти Його живого і правдивого. Сьогоднішній людині краще показати Його в шумних псальмах слів і тонів, або цілком пустити в забуття.

Сьогоднішня людина живе подвійним життям:

Ненавидить брата свого і... тужить за Царством Божим, за раєм на землі.

Це так, гейби ця людина намагалася йти водночас у двох зовсім противних напрямках. Вона не тільки, що не знайде випадкової посередньої дороги, але стоятиме на місці, ба навіть згарятиме у протилежних намаганнях своєго духа, своєї енергії.

Сьогоднішня людина ненавидить свого ближнього, бо йому треба зробити місце біля себе, бо йому треба дати можність свобідно жити, а для цього треба виректися своїх амбіцій і вигід, треба ближньому віддати те, що йому належиться.

Сьогоднішня людина тужить за Царством Божим на землі, бо душа її в основах своїх бажає досконалости, затишної, простої, щирої досконалости. Душа сьогоднішньої людини вже пересичена. Аж до нудности пересичена здобутками в погоні за світовими приманами, за блиском, за славою, за владою, за могучістю. Душа сьогоднішньої людини, щоби вдержатися на своїх вершинах, мусить ненавидіти брата. Сьогоднішня людина свідома цього й гидиться сама собою й тому тужить за Царством Мира й Любови.

Сьогоднішня людина вповні здає собі з цього справу, що всі її здобутки й вона сама минуться. Остануться тільки надруковані листки історії, історії ганьби XX сторіччя, історії, яка оставила по собі гори трупів невинних людей, море крови, страждання, сльози, нездійснені надії, неосягнені стремління.

Щоправда, осталася ще гейби на глум, вишукана зброя і атомна енергія... для осягнення мира. І осталася остання ненадрукована ще сторінка цієї історії...

Людство докотилося до краю... хвилина перед дванадцятою ... Вже пізно!

Ні! Не пізно! Ще хвилина часу. Не можна її змарнувати у вижиданні.

Нумо, всі, як один на поклад!

Випустім ув'язненого в душах наших Спасителя! Випустім Його на волю! Нехай промовить! Нехай стане при кермі! Нехай наказує! Він один зуміє використати цю останню хвилину для нашого рятунку. Так, тільки Він—Любов.

Уявляю собі, що зробить тоді Спаситель. Звернеться в першу чергу до молоді і запитається її так, як колись св. Іван Предвісник запитався самого Спасителя:

"Чи ти той, на якого ми ждали, чи треба ждати другого?"

Спаситель звернеться до молоді цілого світа й запитається: Молоде, чи ти така, на яку Я ждав, яка буде зо Мною співпрацювати, чи маю ждати на тих, що прийдуть по ваших аж кістках?"

ДОРОБЛЯЙСЯ МАЄТКУ

Кожний чоловік хоче мати маєток, бо через те він є независимий. Наші люди мріють про великий маєток, але не стараються його набути. Часто мріють, як би то готове щастя прийшло до їх хати. Тимчасом до добробуту приходить чоловік через розумну, завзяту і витривалу працю та через ощадність і підприємчивість. Нашому народові брак витривалости. Пам'ятай, що з малих речей треба приходити до великих, а тоді великі речі будуть певні. Берися до завзятого діла, щоб забезпечити себе і свою родину та стати важним членом свого народу.

ЗНАЧЕННЯ МАРІЄНОГО ВНЕБОВЗЯТТЯ ДЛЯ СВІТУ

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ДОВГО ждали діти Марії на проголошення догми, що Божа Мати пішла з душею та тілом до неба. Християни завжди вірили, що непорочне тіло Богородиці не могло підлягти зіпсуттю, бо ж Христос узяв із нього свою людську природу. Не годилося б це Його Божій гідності, як і теж не відповідало б становищу Матері Божої, що була звільнена від закону первородного гріха, який між іншими наслідками потягнув і засуд на смерть і розклад та зіпсуття людського тіла.

Церква ж, хоч і одобряла цю віру християн, проте ніколи не забрала авторитативно свого голосу, щоб зобов'язати всіх Христових визнавців вірити в цю правду, що немов дорогоцінний жемчуг прикрашує скроні Тої, що розчавила в дні благовіщення голову Сатани, звідника людського роду.

Хоч загал християн від довгих століть вірив у цю правду та від декількох століть численні почитателі Марії домагалися проголошення цієї догми, не бракувало ж теж і противників. Одні боялися, що проголошення тілесного внебовзяття Божої Матері поменшить чар Христового воскресення. Не думали бідолахи, що слава Матері відбивається на її Синові.

Другі лякалися, що проголошення нової догми поширить прірву поміж католицькою Церквою та еретиками й нез'єдиненими, бо й дійсно англикани люто протестували проти проголошення нової догми, а італійські альбігейці в дні проголошення догми зібралися в своїй церковці недалеко Ватикану та улаштували протестанційні збори проти такої 'страшної єресі як тілесне внебовзяття Божої Матері"!!!

Були й такі, що твердили, що не слід поспішитися, бо ніхто цієї догми не перечить поміж католиками; інші ж говорили, що

ця правда ще не дозріла доволі, щоб можна було проголосити догмою та зобов'язати всіх католиків вірити в неї. Не бракувало й таких, що здвигали плечима та говорили: "Пощо проголошувати цю догму? Хіба без неї не можна дістатися до неба?"

Всі ті рації та мудрування не спинили Пія XII від остаточного кроку, на який віками ждали поклонники Небесної Цариці, бо розуміли значення нової догми для зматеріялізованого, сьогоднішнього світу.

Рації Проголошення Нової Догми

I. Догма тілесного внебовзяття потверджує та закріплює багато інших правд християнської віри, бо вона лучиться з ними. Коли ж це непомильна правда віри, що Божа Мати пішла з душею та тілом до неба, так треба непомильно вірити, що існує якесь небо, що Бог пробуває в небі, що людина може воскреснути по смерті, що наше тіло має велику гідність, бо стане невіддільним товаришем нашої душі в небеснім, вічнім щасті, що треба освячувати своє тіло та приготовляти його чистотою й умертвленням до майбутньої блаженности.

Всі ті правди потрібні сьогоднішньому зматеріялізованому людству, бо коли світ лихий, то християни стають гірші через зустріч із ними: "З яким пристаєш, таким і стаєшся!"

Сьогоднішній світ нехтує, заперечує або не дбає про все, що надприродне та позагробове, і це чинять не тільки комуністи, що проголосили загибель всякій нематеріялістичній релігії, але й різні протестанти, що ніби ще вірять у Євангелію на свій лад обкроєну та перелицьовану, ба й на превелике диво не брак і католиків, справді не стопроцентових, але таких собі "паперових чи пак метрикальних," що хоч явно не перечуть згаданих правд, проте ці жахливі правди не мають ніякого впливу ні на їх життя, ні на їх бізнес!

Догма ж внебовзяття збиває цей явний матеріялізм, як теж і духовну заспаність християн, що поза землею та бізнесом нічого не бачуть і не хочуть бачити, бо земля та земські приємнощі це їхній ідеал, забуваючи, що так наша душа, як і тіло призначені Богом до вічного щастя в небі.

II. Захищення людської гідности та свободи.—Диявол—Божий і людський ворог завжди намагався та буде намагатися шкодити Божій славі та принижувати гідність людини під позором її вивищення. Отак він звів наших прародичів обманливою обіцянкою: "Будете немов Бог..." —Коли ж людина опаморочена фальшивими кличами покине свого Творця, відречеться Бога, так на місце прогнаного Бога мусить проголосити або себе саму богом, або державу або клас.., бож сотворінню неможливо жити вдоволено без почитання чогось вищого за блискучий гріш чи хвилеву тілесну приємність.

Отак по прогнанні Христа та Його закону з деяких держав, людина в одних державах перетворилася в "надлюдину", або як п. Донцов назвав її "буйлюдина," як це сталося з панівною,

вищою німецькою расою за Гітлера, або стала попросто незамітною істоткою, яку в царстві "братолюбства та демократії батюшки Сталіна" всемогутні енкавудисти можуть знищити без жадної відповідальности, бо людина без Бога це звичайне звіря без ніяких прав, вповні здане на ласку сильнішого від неї.

Догма ж тілесного внебовзяття захищає так людську гідність, як і особистість і свободу, бо ж людина з тілом і душею має колись перейти до свого Творця, як це сталося з Преч. Дівою. Це дуже важна правда, бо ж пошанування людини, її прав, свободи, незалежности в родинним і соціяльнім житті це єдина тривала та розумна розв'язка всіх соціяльних і родинних проблем, що такі поплутані в сьогоднішніх часах.

Догма внебовзяття особдивіше підносить гідність жіноцтва, бо виказує, що жінка може дістатися до небесної слави нарівні з мущиною. Жінка рівна гідністю мущині, і ніхто не сміє погорджувати нею чи вважати її звичайним собі знаряддям для заспокоєння пристрастей. Пречиста Діва своїм тілесним внебовзяттям піднесла жіночий пол до несяжних вершин, до самого Бога, бо вона, представниця Божа засіла по правиці Всевишнього як найкраща та найсвятіша з усіх жінок.

III. Потвердження Христового Божества.—Вороги накинулися на Христа та щораз більше обдирають Його з Його божеських прикмет. Навіть ті протестанти, що колись під позором кращого пчитання Спасителя, накинулися на Божу Матір зневагами та погордою, тепер щораз більше перестають числитися з Христом і Його Євангелією. Деякі так далеко загналися, що попросту заперечують божество Спасителя. Не дивниця! Прогнали Матір, ну і Син забрався за нею, бо недобре почувався поміч ворогами своєї Матері, яку більше любить ніж увесь всесвіт.

Догма внебовзяття Божої Матері врочисто потверджує божество Спасителя, бо Господь узяв її тільки тому до неба, що вона Мати Його Сина, бо ж де б так годилося, що б те пресвяте тіло, в якому Син Божий прийшов пробувати дев'ять місяців, мало статися жертвою та поживою червяків.

IV. Внебовзяття стане причиною повороту блудних Синів до правдивої Церкви, особливо на Сході. Др. Бартоло Лонго, великий почитатель Божої Матері та ширитель вервиці, заповів у 1901 р.: "Загальний мир настане в 20-ім стол. Бог подасть світові цей мир як надгороду за пошанування Його Матері врочистим проголошенням як догми її тілесного внебовзяття. Коли це станеться, так хвилина миру виб'е без кровопролиття."

Сподіємося, що ця нова догма приведе наших Східніх Братів і Сестер до католицької Церкви. Це була б надгорода Христа та Його Матері, бо ж може жодний нарід у світі так не почитає її під титулом УСПЕННЯ як Україна, в якій повно храмів на честь Успення Божої Матері.

Внебовзяття Божої Матері прославляє Бога, Спасителя, бо ж Марія це архитвір їхньої любови та всемогутности. Внебовзяття Марії це наша слава, бо це наша любляча Мати досягнула такої чести. Слава ж батьків відбивається на дітях.

1) На якім хресті помер Христос?

Ніхто докладно не знає, чи Христос помер на однораменнім чи трираменнім хресті. Сьогодні вчені приймають загально, що Спаситель помер на однораменнім хресті.

3) Чи не ліпше було б поділити "Голос Спасителя" на дві осібні частини: українську та англійську, бо деякі старші Читачі та Читачки не розуміють по-англійськи, а молоді по-українськи?

Це було б добре, але наразі видавництво "Голосу Спасителя" не в силі позволяти собі на подібний люксус. Отож нехай у цій самій хаті старші читають українську частину, а молодші англійську, бо й нам так потрібно для молоді української преси в англійській мові, щоб наша молодь могла пізнати свій обряд, рішення Апостольської Столиці та красу нашої Церкви.

4) Годі мені зрозуміти, щоб Бог дбав про те, в які ризи священик убирається, коли кланяє, які церемонії робить, які слова вимовляє в часі богослужень!

Чому б не мав Бог дбати про це, коли Він дбає про наші гадки, бажання та навіть найменші діла? Господь Бог був приписав докладно в Старім Завіті всі подробиці богослужень, визначив розміри та вигляд скинії, подав плян святині, час і обряди принешення жертов, тощо...

У Новім Завіті Христос установив тільки головні обряди, а побічні полишив, щоб Церква окреслила їх. Ми ж маємо слухати Церкви, бо вона об'являє нам Божу волю: "Той, хто противиться владі, противиться Божій постанові. А ті, що противляться, самі візьмуть осуд на себе" (Рим. 13, 2).

6) Чи священики мусять щодня відправляти Службу Божу?

Нема стислого обов'язку відправляти щоденно Службу Божу. Проте священик відправляє Службу Божу кожного дня так за себе, як і за своїх парохіян, що попросять цього в нього.

7) Чи можна надати відпуст Хресної Дороги хрестикові з перламуту?

Якщо перламут крухкий, так не можна надавати відпустів перламутовим хрестикам, бо Апостольська Столиця рішила, що тільки предметам із твердого матеріялу можна надавати відпусти.

9) Чи має повторити всі гріхи в слідуючій сповіді, коли хтось забув сказати якийсь гріх?

Не треба повторяти всіх гріхів, а тільки завважити в слідуючій сповіді, що ми забули даний гріх. Якщо ж хтось зо стиду затаїв гріх, так мусить повторити попередню сповідь.

10) Що значать слова Святого Івана: "Я бачив небо та землю нову, бо перше небо та перша земля минулися." (Апок. 21, 1).

По Страшнім Суді земля та небо зміняться, будуть мати інший, досконаліший вигляд відповідний до природи прославленого людства.

11) Чи моя сестра згрішила, що вийшла замуж за чоловіка, що має жінку в старім краю?

Згрішила, і то тяжко згрішила. Вона має щоскоріше покинути його, бо великий гріх—жити з чужим чоловіком.

Свята Марія Горетті

ПЕРШЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ХРИСТОС щораз сильніше притягав до себе маленьку Марійку. Вона не забувала про Нього ніколи. Життя її пропливало в скупченні, бо й у часі праці не забувала про свого Ісуса та Пречисту Діву. Як не мала нічого до роботи в хаті, так відмовляла вервицю або прикрашувала квітками хрест чи образ Богородиці чи чувала над своїми братчиками, щоб вони бавилися так, як добрі, християнські діти повинні забавлятися, не ображаючи Бога.

Коли ж братчики чимось провинилися, так вона любляче, але й рішуче вміла їх упімнути. Як котрийсь із них зробив прикрість матері, то Марійка виступала в її обороні: "Чому непокоїш мамцю? Тому може, що батька вже нема на світі?"

Уся ж її набожність була звернена до Евхаристийного Спасителя, до якого рвалося невинне серце Марійки, а тут неможливо було прийняти Його, бо звичай забороняв дітям наближатися до Святої Трапези, поки не мали одинадцять літ.

Оттому Марійка небогато разів мала щастя прийняти Спасителя до свого серця, проте кожне Святе Причастя було таке, що навіть одне з них могло вчичнити її Святою.

Марійка нетерпляче ждала на Евхаристийного Ісуса, але й Ісус теж чекав на маленьку свою обручницю, бо ж Пресвята Евхаристія зроджує героїв і мучеників, а Марійка відвічно була Христом призначена стати героїнею та мученицею.

Від зарання літ вона полюбила Христа. Любов бажає лучити розлюблені серця. Марійка лучилася з Христом щоденним, сумлінням виповненням своїх обов'язків, що виконувала з Ісусом і для Ісуса, бо перші слова, що її ще немовлятком навчили вимовляти побожні батьки, були: "Ісус і Марія" або "Роби це

з любови до Ісуса" чи "Не роби цього, бо це гріх, бо це зневага Ісуса та Марії."

Ця ж моральна злука та невпинне пристава̀ння з Ісусом розпалювали в ній непогамоване бажання дійсної злуки в Пресвятій Евхаристії. Не була ж це легка справа, бо вперед треба було перемогти різні труднощі та перепони, що віддаляли Марійку від її небесного Обручника. Вона нераз докучала матері: "Мамцю, коли я зможу прийняти Святе Причастя?"

Ця сердешна, тисячі разів повторювана просьба донечки, смутила люблячу матір. В Конко не було сталого священика, сестер, захоронки, школи. Марійка не мала змоги ходити до школи, тому й не вміла читати, ні писати.

Бідна мати не мала спромоги купити донечці черевички, вельон і білу сукенку до Святого Причастя, як наказував тамтешній звичай. Марійка всетаки не піддавалася та рішуче заявляла матері, що всі ті перепони не сміють дальше здержувати її від Святого Причастя: "Не хочу дальше жити без Ісуса! Не бійся, Бог мені допоможе!"

Надія не обманула її. Марійка випросила в матері позволення кожного вечора по скінченні домашньої роботи удаватися пішки до Конка до побожні жінки, Елміри Скіяссі, що була наймичкою в родини Маццолені. Вона вміла читати, тому й згодилася в вільних хвилинах вчити Марійку катехизму і приготовляти її до першого Святого Причастя. Довге це було приготовання, бо тривало одинадцять місяців. Марійка пильно вчащала на науку до Елміри. Решту доповнив отець Альфред Паліоно, що приїздив сливе щонеділі відправляти в Конко Службу Божу, бо по відправі збирав дітвору на катехизм. Марійка, хоч не вміла читати, вивчила напам'ять катехизм і перейшла іспит. Отак уже могла приступити до Святого Причастя та прийняти Ісуса до серця.

Проте Асумпті здавалося, що донечка не вивчила якслід усього, що треба знати дитині, поки приступить до Евхаристийної Трапези. Взяла вона побожну донечку до Нептуна до о. пароха, Темістокля Сіньорі, щоб він іще раз виспитував Марійку, бо хотіла, щоб гідно прийняла Ісуса до свого серця. Отець парох, перепитавши катехизм, успокоїв матір: "Віддайте донечку під покров Богородиці та не бійтеся нічого!"

Сама ж Марійка надзвичайно пильно приготовлялася до першого Святого Причастя. Кожного дня ставала щораз більше скупчена, послушна, точна в виповненні дрібних, щоденних зайнять.

Марійка приготовляла своє серце до гідного прийняття Спасителя, а Христос подбав про земські прикраси для маленької обручниці. Добрі люди подарували їй білу одіж, вельон, черевички та свічку, яку мала полишити в церкві по тамтешньому звичаю.

Мати дала їй власні навушники і намисто коралів, бо більше нічого убогість не дозволила їй купити для донечки.

29 травня 1901 року Марійка вперше прийняла Ісуса до свого невинного серця. Перед Святим Причастям прохала в усіх домашніх пробачення своїх провин. Впр. о. Джеролим, пасіоніст,

подав їй Евхаристійного Спасителя в місті Нептуно. Невинна її душа розкрилася для Спасителя немов ніжна квітка для променів сонця.

В Марійці не було невладнених пристрастей, прив'язання до земських дібр, дитячих примх. Серце її було порожне на земські мрії та почування, тому Спаситель міг ущерть наповнити його своїми ласками та дарами Святого Духа. Святе Причастя не було для неї звичайною, діточою церемонією, що не проникає душі, як це буває з неодною дитиною, що приймає перше Святе Причастя. Марійка добре розуміла, кого приймала, тому й старалася привітати Спасителя живою вірою, чистістю серця та палкою любов'ю.

Була дочкою вбогої селянки, проте присутні звернули на неї увагу, як приступала до Господньої Трапези, хоч з нею приймали Святе Причастя ще 6 дівчат і 5 хлопців. . Слова священика перед Святим Причастям глибоко зворушили нашу героїню. Тема його заохоти була: "Мусимо за всяку ціну зберігатися чисті посеред зіпсутого світу та щоденно відмовляти З Богородице Діво до Пречистої Діви, щоб допомогла нам зберігати святу чистоту аж до смерти."

По Святім Причасті діти подалися до захристії дякувати о. Парохові. Одна тільки Марійка, схиливши головку в руки, полишилася навколішках, скупчена, розмолена, затоплена в Бозі, з яким злучилася нерозірвальним вузлом любови, розуміючи, що Бог єдина підпора душі посеред світських марнот, і вона всім серцем притулилася до Нього. Очі її сіяли радістю, з обличчя пробивалася надземна краса так, що була б могла сміло повторити за святою Агнетою: "Ісусова кров так украсила моє личко!"

Сам священик, о. Джиролим, почувався зворушений побожністю Марійки. Нераз він розплакався, як оповідав дітям про Марійку та її побожність і любов до Ісуса.

В люблячому скупчені провела вона весь день. Вертаючись додому, повна захоплення та щастя, спиталася Тереси Чірамеллі: "Тересо, коли щераз піду до Святого Причастя?"

Вдома цілий день провела на самоті та не ходила бавитися з братчиками. Розмовляла з Ісусом і почувалася щаслива без товариства людей.

В дорозі додому мати сказала до дочки: "Марійко, сьогодні ти прийняла Святе Причастя, тому мусиш бути щораз ліпша!"

Марія бажала бути щораз ліпша. По Святім Причасті вона вчинила оці постанови: Старатися бути щораз ліпша, присвячувати щораз більше часу молитві, посвячуватися для свого ближнього, особливо для родини, що є нашим першим ближнім, який має найбільше право до нашої любови; любити Бога всім серцем, відмовляти щоденно вервицю, пам'ятати про Божу присутність...

Це не були звичайні обіцянки. Це були святі обітниці, рішучі постанови, які маленька Марійка всіми силами намагалася ввести в щоденне життя...

Кожен бачив, що по Святім Причасті, яке донечка пожертвувала за свого покійного батька, Марійка стала ласкавіша для

других, услуживіша для родини, більше спочутлива недолі своїх ближніх, більше скупчена, бо безнастанно приставала з Богом немов із люблячим Батьком.

Чи Господь Бог відразу відкидає навіки грішника від себе?

Якийсь жовнір спитав раз свого діда: "Дідусю, чи може Небесний Отець приймити чоловіка, що в житті своїм багатобагато тяжких гріхів допустився?"

Дідусь відповів: "Сину мій, скажи наперед мені, чи зараз кидаєш свій одяг на сміття, як він розірветься або як від нього гузик відлетить?"

"Ні"—промовив жовнір. "Ні, не викидаю на сміття своєї одежі, але направляю її, коли лиш дасться направити!"

На це дідусь: "Так, бачиш! Якщо ти, сину, жалуеш своєї одежі і не позбуваєшся її, як вона трохи зіпсується, то чи Небесний Отець мав би не жалувати безсмертньої, людської душі, що є сотворена на образ і подобу Його?! Так! Він від себе не відкидає відразу грішника, але старається поправити його, коли вдасться навернути."

Правда? Дивна терпеливість Божа!

Вже раз треба зовсім занехати тактику половичности, уступчивости, неясности і компромісів у справах віри й релігії. Ціле наше нещастя, ціле наше нещастя всіх нещасть наших це те, що ми висіли між царством Божим і царством світу цього. Звідси вся наша безпринципіяльність, увесь наш хаос думок та розбіжність і противорічність у всіх ділянках нашого життя. Тут головна причина, що ми досі не можемо народитися в сконсолідовану націю та прийняти певну, постійну і тривку життеву форму.

—Єп. Г. Хомишин.

ДБАЙ ПРО ЗДОРОВ'Я!

Коли те хочеш бути добрим українцем, то не будь тягаром для свого народу, але будь здоровим його членом. Бережися всього, що може покшодити здоров'ю. Не уживай алькоголю, ні тютюну, ані не віддавайся розпусті. Ті три пороки нищать цілі народи. Тож виминай їх і других перед ними остерігай. Кромі цього старайся розвивати свої сили. Нехай твое тіло буде якнайсильніше, бо "в здоровім тілі здорова душа." Плекай що дня руханку, а коли маеш час, запишися до руханкового товариства. Уважай всюди на чистість, бо це половина життя.

Сміховинки

Сруль: Наша ізраїльська держава ніколи не зможе вийти із фінансової скрути та нужди. Що тут робити?

Аврамко: Ми маємо тільки один вихід із біди: треба проголосити війну Америці.

Сруль: Що тобі, Аврамку? Де ж нам мірятися з Америкою?

Аврамко: Не бійся! Он бачиш, Німеччина і Японія билися з Америкою, а тепер Америка їх годує та відбудовує власним коштом їх фабрики! Чому й нам не попробувати цього засобу?

Сруль: Добре, бо Німеччина й Японія програли війну! А що буде, коли ми розіб'ємо Америку та виграємо війну?

Мошко кликав на мітінгу: "Ми жиди повинні бути вдячні совітській владі. За царів ми були рабами без ніяких прав. Тепер же під Сталінською конституцією тішимося всіма правами щасливих совітських громадян!"

По мітінгу Сем приступив до Мошка: 'Слухай, Мойше, колись ми не мали прав під царським пануванням, але за те було в нас у кишенях немало грошенят. Тепер ніби маємо рівні права з іншими, але грошей нема, тому й треба примирати з голоду з іншими мешканцями совітського раю!"

—Ви сказали до мене "ідіот?"

—Сказав, але не про вас. Чи тільки ви один на світі ідіот?

Засудженого на кару смерти упівця спитали, де б він хотів бути похованим.

—Поруч Сталіна,—відповів упівець.

—Але ж Сталін ще не вмер!—відказує прокурор.

—Нічого, я можу підождати!...

—Пане товаришу, ви казали, що в Америці не признають авансів, а дивіться: Вчора ми клинували на десятому поверсі, а сьогодні вже на дванадцятому!

Тесть до зятя книговодця: Даю тобі п'ять тисяч долярів, а решту майна дістанеш по моїй смерті.

—А коли це наступить?

Маруся стає на службу, як дівчина до всього.

—Чи вмієте обходитися здітьми, уважати на них?

—Очевидно, прошу пані, я сама мала трое дітей.

—Де ж вони тепер?

—Одно випало з вікна, друге злетіло під трамвай, а третє самохід переїхав.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY—AUGUST, 1952

ASSUMPTION THOUGHTS

BEAUTY was buried. But beauty came out of its grave and went up to heaven.

The story is short. It was told quietly at first. They say that the first witnesses were just a few flowers that were scattered about the tomb.

But the story passed on from Thomas and Peter and John and the rest. And after almost two thousand years, it is ours to tell.

It is the story of the Assumption. It tells of Mary's body going to heaven. And though it sounds strange, it is true. God's vicar on earth has already defined the truth.

Is there any wonder, then, that we are proud of our Mother? She's high in heaven, closer to God than anyone else. She's presiding there at the feast of His saints: their Queen, our Mother.

Many of us have known Mary for quite a number of years. We have felt close to her because we've approached her often and talked to her as children. She has always been available; flesh, blood heart, soul—Mother.

Still it isn't hard for us to see that she is different from other queens and mothers. For only she in all the world is filled with Christ. That is why her beauty seems to match even Divine artistry. It's no wonder that God's pleasure rests on her, His Masterpiece; her beauty is plainly His creation.

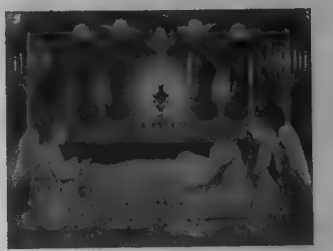

And just as God gave life to His Masterpiece, so the Masterpice gave life to God. It is not strange, therefore, that she should be on earth as long as Christ lived; in heaven as long as God is God.

She's not only different, though; she's even strange. No one ever saw the Mother of Christ wearing a crown. And her royal Son had as His crown just a few carlessly twined thorns.

Besides, she was a peer woman. All she had to give was a mother's heart and an empty womb to a child. And God enetered and she received Him.

She not only accepted Him, however; He accepted her. It was from her that He chose to take flesh for His Son. When He asked for it she said "yes." Then God accepted helplessness in small hands that she moulded. He accepted a poor home, a poor man's trade, a poor village—as a poor boy. And as the lad grew, He be-

gan to share His life with others, when and as she gave Him to them. And after some years—they seemed like just a few—she surrendered Life to executioners.

As she stood beside her slain Son hardly anyone could have thought of her as a queen. Royalty was pretty much in hiding that day on Calvary. She seemed to be just a sorrowful mother who played her part well.

It was a difficult part. It was hard for Mary to make her life that of torn and broken Christ. She found it hard to let Him suffer, and finally let Him die with the life that was hers.

It's always been hard to see beauty in spilt blood. It's particularly hrad for us because we ourselves are bleeding. Ukraine is bleeding in a double persecution by the Muscovite communists. Our Church is gone into the underground. Our metropolitan Joseph Slipyi and other bishops and hundreds of courageous priests are being exiled in Siberia to suffer and die from starvation. Our oppressed people are turning to Mary for help and consolation. Our Army (UPA) is still fighting in the Carpathian Mountains. Ukraine is now the only one among the nations of the Iron Curtain that did not lay down its arms. It's only when Communism is wiped up; when bodies are mended and tears stop, that people will be able to realize a Christ life that suffers and bleeds. And it will only be then that the world can turn to Mary and find full beauty in a bleeding Christ.

A strange way for God to live in Mary on earth! Yet it was God's way of being a King; His way of making a Queen.

However strange, though, the story of human life has greater warmth because of it. God and a mother chose and accepted each other's love. God and a mother were united in a Son Who was Life Itself. And God and His Son came to Mary and in her They found Their home.

This was and is the beauty of Christ-life and it has never been meant to fade. Corruption couldn't even come close to her who was the mother of Life's Creator.

That's why we look up to heaven today to see this wondrous Queen.

For Mary's life is giving a home to her God.

NEW UKRAINIAN CATHOLIC BISHOP IN YUGOSLAVIA

Well informed sources from Rome report that on April 27, 1952, Very Rev. Dr. Gabriel Bukata, Apostolic Administrator for Ukrainian Catholics in Yugoslavia, was consecrated Bishop of Zagreb.

We extend to Bishop Gabriel heartiest congratulations and wishes of fruitful labor in Christ's vineyard.

Speak well of your enemies; remember you made them.

THE WORLD NEEDS YOU AND YOU

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

Increasing loss of Christian Mentality

PROTESTANTISM in its various sects is facing a complete disintegration. Dr. Tililla, professor of the Lutheran theology at the university of Helsinki in Finland says in his own book: "The future of Lutheranism is very problematic and dark. It is steadily compromising with modernism, and becomes diluted in paganism."

The same holds true for all other non-Catholic denominations. The branches that broke away from the living tree of the true Church must completely wither with time.

Many non-Catholics do not feel any obligation to attend their church on Sunday. The membership of their church is similar to that of a social or political club rather than a positive religion with strictly binding laws and principles which cannot be twisted at will.

The majority of Protestants are gradually slipping away from consciousness of the great Christian fundamentals, the various sects are fighting one another, and the young folks of their churches being disgusted with struggles or ignorant and confused about the teaching of the Gospels are just giving away faith and accept principles which are opposed to the essential standards of Christian civilization, such as materialism, birth-control, mercy-killing, divorce, suicide, etc.

Many Catholics are following the Protestants and adopting at least secretly these evils of our time. In general the believers are slumbering in their carelessness and the champions of the evil, like Communists, are gaining new adherents among those who once belonged to some church and practiced at least some kind of religion.

As Fathe Keller say:

"In the soul of Fedor Dostoevski the great Russian novelist, there was almost continual conflict. On one hand, he felt a strong desire to be in close union with God. On the other hand, he experienced a violent pull away from Him.

When the atheist Kirillov admits in Dostoevski's *The Possessed* that he was hunted continually by the very God he denied, when he confessed that "God has tormented me all my life," it was the haunting cry of Dostoevski himself put into the mouth of one of his characters.

Then, not long before his death, he wrote in his diary this eloquent

answer to those who ridiculed his return to belief in God after drifting far from it:

"These fools could not even conceive so strong a denial of God as the one to which I gave expression ...You might search the whole of Europe for so powerful an expression of atheism. Thus it is not like a child that I believe in Christ and come forth from the crucible of doubt."

All who would be instruments of Christ should never close the door on anyone. Even among those who show hostile skepticism or a hateful atheism, there is underneath a longing for God. Put there by God himself, it can never be completely eliminated.

'Our Father who art in heaven, hallowed be thy name." (Mat. 6-9)

While on his way to exile a convict camp in Siberia, Dostoevski was handed a copy of the New Testament by an unknown peasant woman who thus became the connecting link between him and Christ. The book became his only treasure. As Henri de Lubac tells us: "He read it and reread it, meditated upon it, steeped himself in the Gospel."

There is a deep inspiration in some of his loving expressions of devotion to Christ:

"...there is nothing finer, deeper, more lovable, more reasonable, braver and more perfect than Christ..."

"We continually go astray if we have not Christ and His faith to guide us."

"The West has lost Christ, and that is why it is dying; that is the only reason."

"...the indispenasble condition for the existence of the whole world is contained in the saying, 'The Word was made flesh,' and in faith is that saying."

Encourage as many as you can to read daily a portion of the Gospels. Pass along a copy of the New Testament to others, even to those who seem hostile. Like the peasant woman in Siberia, you may, by this single act, be playing a decisive role in bringing Christ to men and women who otherwise might never know Him.

"When as yet we were sinners... Christ died for us..." (Romans 5: 8-9)"

Satanic Drive and Diabolical Competition

While a few thousand missionaries with sincere support from the Catholics are laboring to reach all men in Christ, Satan has launched an infernal campaign through his champions whose relentless ambition is to sweep the earth of all "Christian superstitions" and to banish Christ. Christianity of today is facing the most menacing enemy in history. Materialistic Communism under the leadership of the Russian Kremlin clique is trying to its utmost to finish with Christ for good. The satraps of Moscow aim at first to destroy the Catholic Church. The Catholics become the first prey to the Russian bolshevism wherever the Reds take over. The destruction of the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine in 1946, the increasing persecutions in Poland, Czechoslovakia, Bulgaria, Rumania do not permit us to doubt that the struggle between the Catholic Church and Satan has begun for good.

The hour of the final conflict between the materialistic Communism and Christianity may be nearer than we think. The battle will end with complete destruction of the enemy and his ideologies, for the victor will not tolerate the prostrate enemy and his philosophy of life. We know, of course, that the Church will not perish, for the gates of hell cannot prevail against it.. Nevertheless Satan and his servants can do and are already doing much devastation in the ranks of the believers of God because the good ones are sluggish and lazy to deal resolutely with Satan and ask: "Would Communism ever prevail in Ukraine, Poland, Rumania, if all Christians had been unanimous in defending their faith and their countries?" By no means. The example of Catholic Spain clearly proves that the enemies of God are bold with cowards and cowards with bold.

The Red tide of Rusian Communism is advancing irrestistibly from the East, because the West until recently was deaf to the warnings of the Vicars of Christ from the Citadel of the Vatican. Communism is like a gigantic ocean liner guided by a well-trained pilot who knows his course, while the Christians are divided and separated by national and religious discords. Democratic Europe of today does not have the same attitude towards Communism, for its component nations are in continual conflicts and rivalry.

There are no more than 30,000,000 Communists the world over. How is it that they constitute a serious danger to the Christian civilization and democratic way of living for all countries of the world? Where is their irresistible driving force? Among their full-pledged members. fellow travellers or merely sympathysers the great majority is an active element who posses an unquenchable enthusiasm for their impious objectives and final victory of materialism over every kind of religion. Their ardor is simply fanatical, their drive relentless.

The Kremlin clique knows well that Communism must be always on the march otherwise it would decline and lose its attractive force and charm. The Communist leaders fear it, for they forged a slogan: "We must march, march, march. Once we stop marching, we decay."

As long as the Church was on a steady march, she spread through out the ancient world. The missionary spirit maintains enthusiasm and ardor in her members. If it decays, the Church begins to decline.

The prophets of Marx are falsely persuading their followers that they are the only ones who champion the rights of liberties of the people. By artificial propaganda they have created among their ranks a high sense of sacrifice that few modern Christians practice.

The passivity of the followers of Christ is responsible that numerous crowds are following the leaders of Communism, because Christians refuse to lead them to a bright new world based on the principles of Christ.

Pope Pius XI summed up the present situation, when he said: "These people (Communists) have an ideal. They are captivated by it. When necessary ther are capable of suffering for it, even risking their lives in defense of it. That is strength." The eleven top Communists of America condemned by Medina did not complain nor repent they were Communists, although they had to suffer jail for it.

The late Pope continues: "And we, have not a higher ideal? If we Catholics could all be captivated by that ideal to the extent of suffering something if necessary even risking our lives to realize it, then the victory would be ours."

Married Couples are Soldiers of Christ

"Marriage as God intended it has withstood the test of successive generations, the vicissitudes of time and circumstances, the dislocations of a thousand catastrophes."

This statement by Bishop Mark K. Carroll of Wichita highlighted the final session of the 19th annual convention of the Catholic Conference of Family Life. More than 3,000 educators, socialogists, psychologists, mothers and fathers as well as students and doctors gathered for three days of meetings on the general theme of "The Child."

Bishop Carroll spoke at the National Family Hour in the Cathedral of St. Louis, with more than a million Catholics throughout the United States joining in similar observa- in their own churches and cathedrals the same evening. At St. Louis couples married 25 and 50 years and newlyweds were specially honoured and renewed their marriage vows.

As more than 2,000 persons in the Cathedral—most of them married couples—listened to the "deep common pool of human happiness" which is Christian matrimony in these words:

"Marriage as instituted by God has survived alternatives—concubinage, polygamy, trial marriage, easy divorce, promiscuity and infidelity.

"Out of all this immoral havoc and out of the ashes of wasted lives and broken hearts, and homes destroyed there stands today, fresh—attractive, enduring Christian marriage."

"Married couples are soldiers in the service of Christ," the Bishop continued. "They are the first and only defense of the community and the Nation."

At earleir sessions of the conference, which emphasized principles laid down by the American Bishops in the 1950 statement, "The Child: Citizen of Two Worlds," these were among the developments:

1. The Rev. James Keller, M.M. founder of the Christophers declared that "it seems safe to say that over 50 million of America's youth have never once seen the Ten Commandments. Since they are to be the leaders of the Nation within a comparatively short time, they are bound to reflect a godless outlook in many ways. We are seeing only the beginning of it now in the growing wave of immorality, narcotics, brutality, corruption and murder.

"Even though they are sheep without shepherd, it is only fair to them to stress they are ready and anxious for spiritual leadership.

"Let us learn from the enemies of God how to reach them. They go to them—they use the channels that reach them. They swarm in large numbers into education, government, writing, labor relations, and other similar fields of influence. We can do the same as Christbearers of Christophers."

2. More than 500 young people from St. Louis high schools and colleges attended special meetings at the Chase Hotel, convention headquarters, and Rosati-Kain High School. And Brother Gerald J. Schnepp of the marianists, a professor at St. Louis University said:

"It should be recognised that over-emphasis on athletics may not contribute much to the mingling of Catholic young people of both sexes. A youth program, then, should include other activities besides athletics: dances, socials, and parties as well as study clubs discussion groups spiritual activities, dramatics, singing, other musical activities and the like."

3. In a talk on marriage preparation from the layman's viewpoint Clement S. Mihanovich, St. Louis U. sociologist, said:

"On the high school and college level there is a crying need for a well-integrated course on marriage. This course, the content of which would be the results of the research and opinions of clergymen, doctors, sociologists, psychiatrists, social workers and economists, should be an essential part of our educational system."

4. The Rev. John L. Thomas, S.J., also of St. Louis University, predicted "a continued steady increase" in trend toward mixed marriage. "In spite of considerable propaganda against mixed marriages, the attitude of Catholic and Protestant young people toward such unions seems increasingly tolerant," he said.

5. Almost one out of every seven persons seeking help from non-sectarian marriage counselling agencies is a Catholic, a University of Notre Dame sociologist reported. Dr. John Kane found this in a survey of 21 counselling agencies in the U.S.

"It appears that among the reasons Catholics have resource to such agencies is that they desire technical knowledge which either priests do not have or at least clients do not believe priests have," he declared. And, he continued, "it appears some Catholics are deterred by the punitive approach employed by some clergymen."

"Another factor, not revealed by the questionaire, but fairly obvious is that Catholic marriage clinics do not exist to any extent."

6. The Rev. Bernard A. Sause, O.S.B., of Benedict's Abbey, Atchison, Kans., told the story of a man whose job took so much of his time that finally he realized that his 11-year-old son was growing away from him.

"Regardless of the pressure of his work, he now leaves his desk at noon on Saturday for a full afternoon date with this eldest son, and manages some time with the lad each evening.

"The father feels repaid."

7. Sister M. Christina of Marygrove College, Detroit, warned parents to "see to it that there is no forced piety in their homes."

"Oportunities of prayer, opportunities of daily Mass and Communion, must be counseled and offered the children, but in none of these things should there be the slightest coercion."

Television: A device that permits people who haven't anything to do to watch people who can't do anything.

Conclusion of the Union at Rome

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

Cyril Terleckyj, bishop of Lutzk, and Ipatij Potij, bishop of Volodymyr in Volynia, departed for Rome on September 26, 1595 in the name of Metropolitan Michael Rahoza and all bishops of Ukraine, Bielorus and Lithuania to make a profession of faith in the presence of Pope Clement VIII and to pledge loyalty to the Vicars of Christ.

Peter Skarga, a pious Jesuit of the Polish province, contributed generously to pay the expenses of the long journey, for the Union of our Church with the Vicars of Christ was the heartiest of his dreams.

Our emissaries reached Rome on November 25, 1595. The reigning Pontiff, Clement VIII, received them with a paternal embrace and apostolic transport. Clement VIII was the Papal legate to Poland before he became a Pope. A special Consistory was called. On December 23, 1595 our delegates read in Ukrainian and Latin the document of the Union by Metropolitan and bishops. They made a profession of the Catholic faith and pledged their loyalty to the Sovereign Pontiff. The important event took place in the hall of Constantine in the Vatican. Pope Clement VIII was overjoyed. Our delegates were moved to tears. They wept from commotion for their dreams came true. The Ukrainian Church once more became Catholic and obedient to the Apostolic See, a real center of true Christianity.

By the order of the Pope a commemorative medal was coined to eternalize the joyful event of the Union—"Ruthenis Receptis". [1]) In addition, the Pope commissioned his penitentiary to absolve our Bishops from all the censures contracted by the schism. The Pope gave to our Metropolitans the right to name bishops for this metropolis. Each new metropolitan had to be elected by the bishops of his metropolis.

The Holy Father declared that he was glad to receive them and all Brothers and Bishops into the Catholic Church. He confirmed our Metropolitan and all other bishops in their offices and dignities.

The Pope, with his supreme authority , ratified all the requests expressed in the document signed by our Bishops at the synod of Berest. The Bishops requested of the Pope to leave intangible everything in our Church except those things that would impair the Union.

On the same memorable day Clement VIII published a special Bull *"Magnus Dominus et laudabilis"*, in which, among other things he says: "To show them (Ukrainians) our great love we grant, we permit, we ratify all the holy rites and ceremonies instituted by the Greek Fathers and now used by the Ukrainian Bishops and clergy in their divine offices, in Mass and other Sacraments."[2]

1) History of the Ukraine, by Dmytro Doroshenko, translated from the Ukrainian and abridged by Hanna Chikalenko-Keller, M.A., Edmonton, Canada, 1939, p. 167.

2) E. Likowksi, Op. cit., pp. 328-333.

After the happy conclusion of the Union in Rome, two Ukrainian envoys started on their way back to Ukraine. They were filled with joy, hoping that a new era of prosperity began for their church and people. But alas! Many troubles and sufferings awaited them in the near future, for the work of God does not run smoothly and without difficulties, which is a mark of God's blessing.

The envoys were instructed to inform Metropolitan Michael Rahoza that Pope Clement VIII wished that the Union of our church with the Apostolic See be proclaimed in a special synod. All the bishops had to take part in that solemn event. A general synod was intended to give the newly concluded Union a large publicity and induce the lower clergy with their people to join it.

IV. Proclamation of the Union in Ukraine in 1596.

Cyril Terlecky and Ipatij Potij returned to Ukraine at the beginning of March, 1596. They found unrest and confusion in the great metropolis of Kiev. [1]

Prince Constantine Ostrozsky became the main instigator against the newly concluded Union. He felt offended, because the hierarchy of the church did not want to profit by his journey to Italy for negotiating the affair of the reunion with the Holy Father. Instead of using his mediation and influence, the bishops themselves resolved to handle that important affair.

Even before the envoys departed for Rome, the superb prince issued a manifesto accusing the bishops of treachery and exciting the people against their pastors. This manifesto became an alarm of war for all who were opposed to the Union. A great number of pamphlets with malicious accusations and calumnies against the Union spread all over the country.

In spite of all unrest and agitation, Michael Rahoza, Metropolitan of Ukraine, Bielorus, Lithuania, according to the wish of Pope Clement VIII, called a synod to Berest to promulgate the Union of our church with the Holy See of Peter. The delegates, both those who favored and opposed the Union, convened in Berest Lytovsky on October 6, 1956. [2]

The bishops, with the sympathizers and supporters of the Union, assembled in St. Nicholas Church. Besides Metropolitan Michael Rahoza there were bishops of Kholm, Polotzk, Lutzk, Pinsk and some representatives of King Sigismond II, such as Jesuit Peter Skarga, prince Chrystopher Radywil, Chancellor of Lithuania Leo Sapiha. There were many secular priests, three archimandrites and numerous nobles.

Prince Ostrozsky rushed to Berest Litovsky to obstruct the proclamation of the Union. With him were two bishops apostates, Gedeon Balaban of Lviv and Michael Kopystensky of Peremysl. They renounced the Union signed by them before Terleckyj and Potij left for Rome. [3]

With Ostrozsky came Cyril Lucaris, a learned Greek imbued with Calvinistic principles, a certain Nicephorus, emissary and new exarch of the Patriarch, and many of his partisans. [4]

The dissident camp under the

1) D. Doroshenko, Op. Cit., p. 168.
2) Ibid., p. 168.—M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 231-232.
3) D. Doroshenko, Op. cit., pp. 167-168.
4) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 231.

leadership of the prince and Nicephorus with the two apostate bishops held its sessions in a private house...

The Catholic party tried in vain to achieve a peaceful settlement. After all efforts proved useless, the Catholics proceeded to proclaim the Union. In the morning of that memorable Saturday of October 9, 1596, the bells of all the churches rang throughout the city of Berest announcing that there would be a new public sesion of the synod.

All our bishops in pontifical vestments with the Metropolitan accompanied by papal and royal emissaries and surrounded by their clergy, monks and numerous multitudes of the people started in solemn procession for the Church of St. Nicholas.

Metropolitan Michael Rahoza celebrated a pontifical Mass during which Germogen (Gregory German) Archbishop of Polotsk, read the document in the name of all bishops. Thus the Union was solemnly promulgated on October 9, 1596. We produce some statements of this wonderful document: "In the name of the Most Holy Trinity... We the undersigned Metropolitan and Bishops, assembled in this venerable synod at Berest Litovskyj on October 9, 1596, declare that Christ's Church must be based upon Peter alone as upon a rock... It was so since the Apostolic times. All bishops used to turn to the successor of St. Peter, the Pope of Rome in affairs of faith, in episcopal judgments and appeals... The Patriarchs of Constantinople, from whom our Rus-Ukraine received her faith, were recognizing for centuries the supremacy of the Holy See and St. Peter.

"When the Constantinopolitan Patriarchs apostatized and broke the Church's unity, falling under the pagan domination of the Turks (1458), many errors, abuses and sacrileges crept into our country because of the lack of surveillance. As a result of all this, heresies spread throughout Rus-Ukraine, destroyed churches and undermined the glory of God.

"We do not wish to be accomplices of this enormous sin of the Constantinopolitan Patriarchs.. We do not want any further to help them to promote apostasy and to break the unity of the Holy Church. Wherefore, last year we sent our envoys to the Holy Father, Clement VIII, asking him to receive us under his protection and to absolve us from the obedience due to the Constantinopolitan Patriarchs. We requested at the same time that our Rite and ceremonies remain unchanged. The Pope agreed to our request and sent his privileges and recommandation to call a synod to declare obedience to the Holy See of Peter represented by Clement VIII." [5]

After the reading of such a sublime document the Ukrainian and Latin bishops embraced one another to signify the unity of Catholic faith professed in different Rites.

A solemn "Te Deum" concluded the proclamation of the Union. This was a public thansgiving for the great benefit of the Union with the Holy See which secured numerous advantages for our Church and people. We quote here Professor Dmytro Doroshenko, a Ukrainian Orthodox historian: "Highly idealistic men were among those Ukrainians who accepted the Union. In the Union with Rome they saw the Ukrainian Church and strengthen the Ukrainian nation through

5) Ibid., pp 281-284.

a close contact with the Western world". [6]

Furthermore, historian D. Doroshenko enumerates the advantages which the Union brought to our an efficacious means to regenerat church and nation: "The Church Union firmly established itself in the Western Ukrainian lands—provinces especially in Galicia. There it reformed the Church's life, raised the cultural level of the clergy, received a conservative character and became the main bulwark of the Ukrainian nationality against Polonization. It was the Union that saved Galicia from national death... From among Ukrainian Catholic clergy came the renaissance of Western Ukraine..." [7]

We may conclude with D. Doroshenko, "All those were disappointed who hoped that Union would facilitate Latinization and Polonization of the Ukrainian population. Reunited to Rome the Ukrainian Catholic Church reorganized, fortified herself and took deep roots in the popular masses, becoming its national church... She manifested more national productiveness than the Orthodox Church". [8]

After the thanksgiving the bishops met again and issued a special pastoral letter informing the peoples of Ukraine, Bielorus and Lithuania of the happy completion of the Union with Rome. In that important document the bishops recall the reasons for their noble action. They establish the fact that the Ukrainian Church had returned to its ancient Catholic traditions and that she would follow once more the life which went back to the times of the old kingdom of Ukraine and Lithuania. [9]

This statement shows clearly that the spiritual interests of the church and not personal advantages of the bishops, induced them to return to the unity of faith with the Vicars of Christ in Rome. In the same letter they exhorted the faithful to keep the new faith against the intrigue of the enmies of the Union.

On the same day the united Bishops excommunicated Gedeon Balaand Michael Popystenskyj for their betrayal of the Union signed by them with all other bishops. The United bishops did the same with the participants of the gathering conducted by prince Ostrozskyj. The opponents were at once notified of the excommunication incurred by them.

The dissidents made a protest against the excommunication and resolved to continue the struggle with all means at their disposal. Prince Constantine Ostrozskyj declared publicly that he would not stop to fight against the Union concluded without him by the Bishops alone. [10]

6) Istoria Ukrainy (in the Ukrainian), by D. Doroshenko, Cracow & Lviv, p 108.

7) Pravoslavna Cerkva v mynulomu zytti ukrainskoho narodu, by D. Doroshenko, Berlin, 1940, p. 40.

8) Ibid., p. 40.

9. Akty Zapadnoj Rossii, Vol. III, N. 109.

10) History of the Ukraine, by D. Doroshenko, p. 168.

THE PRIEST — ANOTHER CHRIST

By Rev. P. Maluga, C.Ss.R.

ALTHOUGH you may not be a priest, it will however, be useful to you to pause a few moments and consider the sacrament of Holy Order for that reason that you may have better understanding of what a priest really is and how you should reverence his sacred calling.

On the evening of Holy Thursday our Lord celebrated the Last Supper with His twelve apostles. That evening He instituted the sacraments of Holy Eucharist and Holy Order in the following manner: He took some bread, blessed it, then lifted His eyes to heaven and said to His apostles: "Take and eat for this is my Body". Then He took a chalice, filled it with wine, blessed it in like manner and gave to His apostles saying, "Take and drink, for this is my Blood which shall be shed for you to the remission of sins". Finally He added, "Do this in commemoration of Me'.

By these all-powerful words, the Son of God, Creator of heaven and earth, changed the bread into His Body, and the wine into His precious Blood, and gave His priests the power and command to do what He had done. This is what they actually do day after day at the altar during the sacrifice of Mass. By the power imparted to them, they change the bread and wine into the true Body and Blood of Jesus Christ.

Besides the power of consecration, Christ also communicated to His apostles the power of forgiving sins. "Whose sins you shall forgive, they are forgiven them; and whose sins you shall retain, they are retained."

Jesus Christ is the Highest Priest that is to say, the Sovereign Mediator between God and man, and the Sovereign Sanctifier of the world. He came down to earth to teach men the knowledge of the one true God, how to serve Him and how to attain everlasting life. Before leaving this world He also communicated to His apostles the great mission which He had received from His heavenly Father. "As the Father sent Me." He said to them, "I also send you. All power is given to Me in heaven and on earth. Go therefore, and teach ye all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Ghost". Thus, no power on earth and no power among the angels of heaven is as great as the power of the priest.

Jesus Christ instituted the sacrament of Holy Order for the purpose of assisting all people to heaven. He selects certain individuals, secludes them from the world, and instructs them in His Holy doctrine, then bestows upon them the power of consecrating, absolving and teaching. Following the precept of our Lord each priest helps us to know and practise the law of God, gives the means to live a Christian life and to save our soul. Therefore, we must regard the priest as our greatest friend, and seek from his holy ministry all the help we need to avoid sin and to attain everlasting life.

Man cannot live his faith without the priesthood. His soul would soon be overburdened with grievous sins. He would find no peace and no happiness here below. His life would become very sad and gloomy despite all the pleasures and wealth the world provides. No creature can satisfy the desire of perfect happiness for which his heart craves. Only God can do that. Therefore, God must be brought into his heart and allowed to make His dwelling place in it. This can be achieved through the help of a priest. For this reason all who understand how difficult it is to live without God, respect the sacred work of their priest.

There is a great scarcity of priests and missionaries in many parts of the world. Multitudes of souls are in danger of being lost forever. Who shall rescue them from this great danger? The priest, because Christ has called him to save victim souls. Therefore, let us encourage vocations to the priesthood and always pray for more priests according to Christ's advice: "The harvest indeed is abundant, but the labourers are few. Ask the Lord to send forth more labourers into His harvest." Anybody interested in obtaining more information about the sacred work done by a priest or missionary, may consult his pastor or write to:

Rev. Father Master of Novices,
Catherine St.
Yorkton, Sask.

Prayer to St. Peter

Thou who art justly named both "flame and rock,"
Whom Christ our Lord His Vicar chose, on earth
To loose and bind: made Shepherd if his flock
To guard, to feed, to save from utter dearth—
Look down, dear Saint! Ah once thy word had power
The title Christendom! Where discord reigns
Among the sects, while the Divine Heart breaks
In mystical renewal of its pains.

Look down, dear Saint! Ah once thy wohd had power
To shake imperial Rome, and win all men
To Christ! lift up thy might and seize this hour,
In street, and market-place cry out again,
With Christ, for Christ! One Faith, One Living Bread,
In every age, One Body and One Head.

Esther O'Gara

May the Divorced Receive the Sacraments

By D. F. Miller

PROBLEM: We have had many discussions about the attitude of the Catholic Church toward divorced people. Our discussions have boiled down to these three questions: 1) Can a divorced Catholic, whose first wife is still living and who has attempted a second marriage and is living with the second woman, receive the last sacraments in danger of death? 2) Can a woman who divorced her first husband, then attempted a second marriage, reenter the Catholic Church when this second partner dies, though the first is still living? 3) Can a woman who divorced her first husband, attempted a second marriage and later divorced this second partner, reenter the Catholic Church?

Solution: Case No. 1: The Catholic Church does everything possible for the dying, no matter what sins they have committed before. However, she cannot supply for the dispositions that are absolutely necessary for the forgiveness of any sin. In case of a divorced Catholic who has been living in adultery with an unlawful partner, (even though legally "married"), it may impart the last sacraments only on condition that the person sincerely repents of having entered the invalid marriage and absolutely promises to break it up if he recovers. The priest can do nothing if the dying person will not make such a promise. And only God can judge the sincerity of the promise when it is made to the priest. If it is sincere, then he will grant forgiveness through the absolution of the priest. If it is not sincere, the absolution will not remove the sins that have been committed and, in the event of death, the soul will be lost.

Case No. 2: A Catholic woman who has atempted a second marriage after having divorced her lawful husband, may return to the Church and the sacraments when her partner in adultery dies, if she is sincerely sorry for her sins, determined never to attempt another invalid marriage, and ready to acept and fulfill whatever penance and obligations the confessor may impose upon her.

Case No. 3: The solution of this case is practically the same as in No. 2. A woman who is living in an invalid or adulterous marriage may make a good confession and return to the full practice of her faith as soon as she escapes from the adulterous union. Of course she must fulfill the same conditions of true sorow, determination never again to attempt an invalid marriage, and readines to do whatever penance a confessor imposes on her. In both this and Case No. 2, the determination not to attempt another invalid marriage includes the promise not to take up steady company- keeping with anybody.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Where must the Ukrainian youth get married? My son was engaged to a Roman Catholic girl. She did not want to come to our Church, so he married her in the Latin Rite church. Was he wrong or right?"

A. The new Oriental Canon Law issued by the Oriental Congregation on February 22, 1949 clearly states: "Marriage between the Catholics of different Rites must take place in the Rite of the groom and before his pastor." Can. 88, 3)

Until that date the marriage used to take place in the church of the girl, although all children born of a marriage between the persons of different Rites were to be baptized in the Rite of their father and belong to his church. This provision of the decree "Cum Data Fuerit" issued in 1929 caused some confusion between the partners that belonged to different Catholic Rites. Many brides refused to have their children baptized in the Rite of their husbands under the pretext that their marriage took place in the girl's church. The new Canon Law eliminates this pretext by imposing that marriage must take place in the Church of the groom and all children must follow his Rite even those who by mistake or insistence of their mother had been baptized in her Rite. (See, Ukrainian Catholics, by Michael Schudlo C.Ss.R. pp. 118-120).

Q. What is meant by the "ecclesiastical year?"

A. The ecclesiastical year is the cycle of seasons and feasts celebrated by the Church in memory of the life of Our Lord. It comprises approximately twelve months, but differs from the ordinary calendar year in that it begins on the first of September. It represents in turn the period of preparation for the coming of our Redeemer, the events of his birth and childhood, his public life his passion, death, and resurrection, his Ascension into heaven, the descent of the Holy Ghost, and the continued life of Christ in his Mystical Body, the Church.

Many of the chief feasts of the ecclesiastical year are movable—that is, variable in date—being determined each year by the date on which Easter occurs.

Q. Is it possible in any case for the deliberate act of calculating a rhythm calendar to be compatible with the proper disposition to have children?

A. A careful reading of the pronouncements of the Holy Father a study of Catholic theologians, and the clear indications given by Pius XI in his famous encyclical on marriage, "Casti Connubii," give a clear answer to this question. Pope Pope Pius XI writes: "Nor must

married people be considered to act against the order of nature if they make use of their rights according to sound and natural reason, even though no new life can thence arise on account of circumstances or the existence of some defect." And Pius XII admits the right to limit marital relations to the time when conception will probably not take place for reasons of health or other serious reasons.

Q. Do we fulfill our Sunday obligation if we go to Confession during Mass.

A. As far as possible you should avoid this practice. However, if you are in the confessional even during one of the principal parts of the Mass, the Offertory, the Consecration or the Communion, you fulfill your Sunday obligation if you are aware of what is going on at the altar at these times.

Q. What does sanctifying grace give us?

A. The justified are rightfully considered God's friends.

The possession of santifying grace gives the justified not only the common benevolence that God has for all His creatures, but also His true friendship. Moreover, it helps man to love God, who loves him in return. This mutual love is accompanied by the communication of a blessing, a sharing of the divine nature and those gifts that make us like God. "If anyone love Me, he will keep My word, and My Father will love him, and we will come to him and make our abode with him" (John XIV,23).

But the justification makes us more than friends of God; it also makes us His adopted children and His heirs. By a wonderful regeneration, we partake of the divine nature itself. This gives us a title or claim to the inheritance of God —eternal happiness in His kingdom. "But if we are sons, we are heirs also; heirs indeed of God and joint heirs with Christ" (Rom. VIII, 17).

Finally, justifying grace does something infinitely more intimate to us—it makes us sharers of the nature of God Himself. This participation is altogether beyond our comprehension. It is not like that of all creatures, who have received existence from God. It is more than the intellectual nature of men and angels of which we say that God made man to His own imae and likeness. It is the quality that will make it possible for man to see God directly without any created medium. "We shall be like to Him, for we shall see Him just as He is" (I John III, 2-3).

Reporter: "Now that you are wealthy, are you ever bothered by the friends you had when you were poor?"

Man of wealth: "I never had any friends when I was poor."

Minister at funeral—All that remains here, friends, it the shell. The nut has gone.

Plumber: "I came to fix the old tub in the kitchen."

Son: "Ma, here's the doctor to see the cook."

BLESSED POPE PIUS X, A GREAT FRIEND OF UKRAINIANS

POPE PIUS X was a great friend of our people. A year after he became Vicar of Christ he instituted His Excellency Gregory Chomyshen as bishop of Stanislaviv. He entrusted the St. Josaphat's College in Rome to the Basilian Fathers.

In 1907 he named the first bishop for our Church in U.S.A., Most Rev. Soter Ortynsky. In 1913 he instituted the Ukrainian Catholic Bishopric of Philadelphia.

Pius X loved the Ukrainians of Canada. He said to the French Canadian bishop of St. Boniface, Most Rev. A. Langevin: "The Ukrainians are our children. We love them very much."

On June 15, 1912 he named the first bishop, Moste Rev. Nicetas Budka, for the Ukrainian Catholics in Canada.

Pope Pius X was born on June 2, 1835, at Riese, in Venice. After completing his early schooling, he was given a diocesan scholarship to the seminary in Padua and was ordained in 1858. He never neglected his studies and prayers during the zealous performance of pastoral duties, did notable work to provide religious education for adults and to promote the religious instruction of students in public schools.

In 1884, he was named Bishop of Mantua. In addition to administering diocesan affairs, he took a special interest in seminarians and gave a wonderful example of devotion to the work of hearing Confessions.

Pape Leo XIII created him a cardinal in 1893 and, soon afterwards, Patriarch of Venice.

As Pope since 1903, he inaugurated the great work of codifying Canon Law, and he did much to improve the efficiency of Church administration by reallocating the duties of the various Sacred Congregations. But his signal greatness as a priest and as Universal Father of the Faithful lay in his promotion of devotion to the Holy Eucharist. He advised all to receive Holy Communion frequently and, if possible, daily. His Decree concerning Frequent and Daily Communion reads, in part:

"The primary purpose of the Holy Eucharist is not that the honor and reverence due to Our Lord may be safeguarded, nor that the Sacrament may serve as a reward of virtue, but that the Faithful, being united to God by Holy Communion, may thence derive

strength to resist their sensual passions, to cleanse themselves from the stains of daily faults, and to avoid those sins to which human frailty is liable. Frequent and daily Communion, as a thing most earnestly desired by Christ Our Lord and by the Catholic Church, should be open to all the Faithful of whatever rank and condition of life, so that no one who is in the state of grace, and who approaches the Holy Table with a right and devout intention, can lawfully be hindered therefrom."

He dispensed the sick from the obligation of fasting to the extent of enabling them to receive Holy Communion twice each month, and even oftener. He also urged that the First Communion of children should not be deferred too long after they have reached the age of discretion.

The result of his wise zeal is manifest today in every part of the world. Every Saturday and on the eve of the First Friday huge throngs of the Faithful pour into the confessionals and a great number are free from the stain of any mortal sin. Row after row approach the Communion rail on the following morning. This new fact of worldwide devotion to frequent Holy Communion we may call the great miracle which attests to the sanctity of Pope Pius X. How fitting in his case is the conventional phrase, "raised to the honors of the altar."

GREETINGS FROM PRESIDENT TRUMAN

(On the Ocassion of the Dedication of St. Josaphat's Seminary in Washington, D.C.)

The following letter was received by His Excellency, the Most Rev. Constantine Bohachevsy:

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

Dear Bishop Bohachevsky:

It gives me pleasure to extend my best wishes to the Ukrainian Greek Catholic Diocese of the United States upon the occasion of the blessing of the Seminary of St. Josaphat in Washington, D.C.

In these unsettled times it is heartening to have the assurance that American citizens of Ukrainian descent are concerned for the upbuilding of their traditional faith and that provision is being made through the completion of this Seminary for the training of the rising generation of your church communion.

Americans of Ukrainian descent should be proud of their achievements in the United States.

Very sincerely yours,

Harry S. Truman

SCOUTING AND OUR CHURCH

S. M., C.Ss.R.

THE SCOUTS were organized first in England by a young English officer named Robert Baden Powel in 1901. Mr. Boyce organized the American Scouts in 1910.

The local unit of the Boy Scouts is the Troop, which usually consists of 32 boys divided into Patrols of 8 boys each. A scoutmaster with one or two assistants is in charge of the Troop. The Troop Committee which consists of at least three men directs the Troop.

If there are more Troops in a community, they form a Local Council sending each Troop one representative. They elect an Executive Committee which has the actual control of affairs.

Representatives from all the local Councils form the National Council which meets every year. This is the supreme body of the Boy Scouts of America. They elect an Executive Board which controls the organization between the annual meetings.

A boy in entering this organization becomes at first a Tenderfoot. Then after a further series of tests they make him a Second Class Scout. After still more tests a boy attains the rank of the First Class Scout. If he gains a certain amount of merit badges he becomes a Life Scout, a Star Scout, and finally an Eagle Scout, which is the highest grade that a boy can attain.

The Boys Scouts of America stand on a religious ground. In fact the third article of their constitution say: "The Boy Scouts of America maintain that no boy can grow into the best kind of citizenship without recognizing his obligation to God... The Boy Scouts of America therefere recognize the religious element in the training of a boy, but it is absolutely non-sectarian in its attitude toward that religious training. Its policy is that the organization or institution with which the boy scout is connected shall give definite attention to his religious life."

Since all kinds of faiths are admitted into their organization, it is impossible to include special religious features without offending some of the members. The organization as such is non-sectarian, but this does not mean that the individual troop must be such. The Catholic troop should introduce Catholic religious features, as the Protestants and the Jews are doing with their boys.

Boys under 12 are not allowed to join the organization, and the boys over 15 do not care to do so. Thus the program is practically in America for the boys between 12 and 15 years of age.

Every Ukrainian Parish in America and Canada should have its Scout Troop and other clubs with libraries and various activities for those boys who do not care to be Scouts.

The chief secret of success is a good Scoutmaster which is hard to get. He must be a man able to handle boys and have sufficient time to run the Troop. There must be a good troop committee to help the Scoutmaster, to raise money, to plan activities. The priest must always keep constantly in touch with the Committee and at least occasionally attend their meetings.

The parish with a troop will reach the boys and make them better, who otherwise cannot be reached and attached to the Church.

SUMMER CAMPS

S. M., C.Ss.R.

OUR CHILDREN boys and girls cannot be always kept busy studying. They need some recreation far from school and home. In America there are thousands of summer camps. An organized summer camp is one of the important means in education.

The Catholics in America have their own parochial and diocesan camps. An ordinary parish cannot afford to have its own parish camp, for the financial and technical requirements are so extensive, that, few parishes could undertake such a project. A poor camp is worse than no camp at all on account of the physical and moral dangers involved.

We do not know whether any of our Ukrainian parishes are able to run by themselve their own parish camp. In general it is better that an eager unit, for exampel a deanery, or still better, a diocese, take on itself to organize a camp. Our diocese can boast of having one such camp at Strattford, N.Y., and another one organized by the Basilian Fathers in Babylon, N.Y., where our children can enjoy their vacations.

The summer camp should be for enough from settled communities, should have good means of transportation, some playgrounds and swimming facilities, otherwise it will be hopelessly handicapped.

Each summer camp should have certain buildings rather than simple tents, although tents are more common, for they are cheap, portable and offer an interesteing background to the camp. Buildings, however, offer greater protection and require less care. Every camp should have its mess hall, kitchen, offices, decent sleeping puarters, and recreation hall for rainy days and cold nights.

The selection of a good staff is very important. A good camp director with competent assistants can make the youth happy with the most primitive equipment, while the most luxurious camps prove to be failures, if the director is incompetent and without experience. Good directors should be found among our school teachers.

A physician, if possible, or at least an experienced nurse should be always present in a summer Camp. In every camp there should be an expert swimmer.

The camp director should have some counsellors from among the campers.

Before being admitted into the camp the campers must pass a physical examination by a physician appointed by the camp authorities. Since the campers live so close to each other any danger of infection must be excluded.

Food should be abundant, for nothing is more disastrous for the camp than dissatisfaction with the quantity and quality of the food.

The campers should never be permitted to swim outside of regular swimming periods, in order to prevent any danger of drowning. Water Safety must be insured by all means. No campers should be allowed to swim in deep waters until they have passed certain swimming tests.

Every summer camp should have its own rules, but not too many. A general outline of activities should be mapped out, leave it to the campers to vary the program for themselves.

A Catholic camp should be arranged somewhat as follows. The campers get up at 6:30, then they dress, then follow morning prayers and breakfast. After that they clean their rooms and make their beds. Then follow various games, tennis, basketball, hike and other amusements. Next comes swimming. After half an hour of swimming comes dinner. The period after dinner is generally quiet. It is good for the campers to take a good rest for one or two hours. After the rest follow various games and swimming as in the morning. Then comes supper, followed by songs and stories around the camp fire.

On Sunday afternoon there may be a Moleben and Suplikazia with a short instruction.

Sometimes a day is set aside for a hike. The campers well provided with food, set out for a walk to some interesting place. There they eat lunch, and after a rest period return to their camp. An overnight hike or walk when the campers set out with their blankets and sleep on the bare ground, may be fascinating for some,

No Catholic camp should be without a chaplain. When there is a priest in the camp, morning Mass may become part of the daily program. The campers should be encouraged to attend daily Mass and Suplikazia after supper.

During this camping season a short daily instruction may be given to our children about religion, our Rite, Church, history of Ukraine, our Ukrainian language, for many children have no chance to learn about these things at home.

Our Ukrainian Catholic camps must be encouraged, our parishes should help their pastors to organize at least a deanery camp for our children to keep our children away from non-Catholic camps where our children easily loose their faith in general and the love of our beautiful Rite in particular.

The free life in a camp builds strong bodies and develops the imagination of our children. They learn many things from nature's book which cannot be taught in school.

Ukrainian Parents of U.S.A., send your children to the Ukrainian Catholic sumer camp at Strattford, N.Y. It is our diocesan summer camp!

The colored preacher regarded his parishioner sternly.

"You mus' never cherish an enmity against yo, neighbor, Brodder Jackson—if yo' neighbor does you an injury, you mus' forget it."

"Oh, I does forgit it, Preacher—but I'se got a powerful had memory and I keeps forgettin' dat I's forgot it."

Did it ever strike you that, for the first 20 years of a man's life his mother says, "Where are you going?" And the next 50 years his wife asks, "Where have you been?"

LACK OF MISSIONARY SPIRIT IS THE GREATEST EVIL OF OUR TIME

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

DURING World War II all American priests who were working as missionaries in Japan had been forced either to be shifted to interment camps or to return to America. Of course, they preferred their homes to the concentration camps with all their miseries.

Shortly before the missionaries left Japan a Japanese professor approached one of the missionaries and said reproachfully: "I have been studying your religion and I am convinced that its philosophy of life could bring lasting peace to all nations. But you have not fulfilled the command of your Founder, Jesus Christ. He said to bring His teaching, His Gospel to all men of all nations. You Catholics have not done this. And you are not even making a serious attempt to do it now.

"Take my country, for instance. We have 80,000,000 people. But you who preach that you are interested in all men have only a few hundred priests here. There is need for thousands. When the Nazis got an opening to bring their ideas into our country, within a very short time they dispatched 4,000 technicians to Japan. Their business was to be emissaries of the Nazi philosophy, as well as to help strengthen our war machine."

The missionaries were stunned by this sincere profession of a pagan university professor. They saw that he was pleading for the world-wide spread of the maxims of the Christian faith which alone has all the chances and strength to save the world of today.

The Japanese professor went on: "During the last thirty years we Japanese have been looking for a new life. We went to America and what did we get? Automobiles, machines, movies, radio! But that was not enough. We tried England, and she offered a strong caste system on the one hand and industrialization of the masses on the other. We turned to the Russians who gladly gave us Karl Marx. Personally, I do not think his philosophy of life offers any permanent solution.

"During the past years I have been studying the Catholic Church and the pattern of life it proposes. I have come to the conclusion that if it were only workable, it would furnish the solution of all mankind's difficulties and establish world peace and happiness. But you don't take your faith seriously.

"I am afraid it is too late for us to change. We are now in a war to the death. Some of us realize our terrible mistake, but nothing can be done now. All I wish to convey to you is that your Church could have prevented Japan from embarking on this unfortunate program of war which is based on false and mistaken ideas. But I blame you Catholics, because Catholics had the truth and yet you made little more than a gesture to bring it to our 80,000,000 people.

"I feel you have cheated us, but I hope you will not make the same mistake again in any other part of the world."

How many other countries, Ukraine included, could blame the followers of Christ for the sufferings, bloodshed and tortures they are enduring under the bloody banner of the sickle and hammer? Would Ukraine ever become a prey to the Russian imperialism painted in Red, if all Ukrainians, both Catholics and Orthodox, stood firm to defend Christ and His Gospel against the satanic march of the Red Muscovite hordes? Certainly no! Satan won the battle because the Christians were luggish and slumbering.

II—All Christians must be Missioners of Christ

There is an old expression that we ought to "work as if all depended upon self, and pray as if all depended upon God."

One who would play an active part in changing the world for the better knows the wisdom of this. He sees in frequent prayer an easy and effective means to grow in the love of God and of others.

Jesus Christ came into this world to renew men and to bring them back to their Creator. It cannot be done unless His teaching is brought to all individuals and nations and applied to all circumstances of the human life on earth. With all the more reason, then, does the Catholic Church most loving mother of all men, call on all her children to be zealous in helping these intrepid missionaries by their offering, by prayer and by fostering missionary vocations. In motherly fashion she compels them to wear livery of tender compassion and to take part, if not in actual apostolate, at least by zealous cooperation, and not allow the wish of the most loving Heart of Jesus to remain unrealized, Who "came to seek and to save what was lost." If they help in any way to bring the light and consolations of the faith to one hearth, let them understand that a Divine force has been thus released, which will keep on growing in momentum throughout the ages."

Christ did not ask the impossible when He commanded His followers before ascending to heaven: *Going, therefore, teach ye all nations; teaching them to observe all thing whatsoever I have commanded you.* (Mat. 28, 18-19). It is clear that the task, no matter how hard it may seem or even be, can be and must be done by those who posses Christ and His Gospel, for they are not left alone in their work: *And behold I am with you all days, even to the consummation of the world.* (Mat. 28, 19).

To get diheartened would be lack of faith in Him who rose again from the grave. He is always with His followers, if they try to remain united to Him in their life and apostolate.

The salvation of the present-day humanity is dependent upon Christians' cooperation with the following injunction of Christ that may be addressed to each and everyone of us, both clergy and laity: *"I have appointed thee to be a light for the gentiles, that thou mayst bring salvation to the ends of the earth.* (Acts: 13, 47).

It is true that the range of the apostolate varies with different states and professions of life, but Christ's injunction of being His missioners still binds all His followers.

Henry Fielding, who died in 1754, had this to say about contempt for others: "There is not in human nature a more odious disposition than a proneness to con-

tempt, which is a mixture of pride and ill-nature. Nor is there any which more certainly denotes a bad disposition; for in a good and benign temper, there can be no room for it. It is the truest symptom of a base and bad heart."

Holy Scripture is most emphatic on this point:

"Laugh no man to scorn in the bitterness of his soul: for there is one that humbleth and exalteth, God who seeth all." (Ecclesiasticus 7: 12)

Rome, Via Po 25 C.
April 14, 1952

Rev. Michael Schudlo C.Ss.R.
661 High St.
Newark, N.J.

Dear Reverend Father,

I thank you very much for the booklet you sent me "Ukrainian Catholics". It seems that it will be useful for the purposes you aimed at.

Since you wish to have the booklet read also by Latin people, it would have been opportune to observe that the word "Orthodox" is used in the Canon of the Latin Mass.

Some Canadian priests took the oriental rite at the beginning of the century, in order to help the immigrants. It would have been a sign of gratitude to remember it.

I wish the clergy and the people of Ruthenian origin in America keep their love for the traditionalistic rite and usages.

I recommend myself to your prayers, Dear Reverend Father.

Sincerely yours in Christ,

✠ Eugene, Card. Tisserant,
ep. of Ostia, Porto and S. Rufina.

★

A man died and left $100 each to an Englishman, Irishman and a Scotsman on condition that they each put $10 in his coffin.

The Englishman dropped in his $10 and the Irishman did likewise. Then along came the Scotsman, who put in the coffin his check for $80 and took out the $20.

Wife: "All right, my dear husband, I'll admit that I spend money. But just name one other extravagance!"

FELICITATIONS FROM CARDINAL SPELLMAN TO OUR BISHOPS

(On the Occasion of the Forthcoming Major Seminary Dedication)

His Excellency, the Moste Rev. Constantine Bohachevsky received the following letter from His Emminence, Francis Cardinal Spellman:

April 25th, 1952

Your Excellency:

It is with special joy that I write to felicitate Your Excellency, your devoted Auxiliary, Bishop Senyshyn, as well as the zealous priests and faithful people of the Ukrainian eparchy in the United States on the blessed occasion of the dedication of your new Major Seminary of St. Josaphat. The Catholics of America will certainly be most happy in the dedication of another Nazareth for the training of our priests and all will, I am sure, share your joy and your spirit of thankfulness in this inauguration which takes place most auspiciously in the month of Our Blessed Lady.

Aware of the fact that only in this New World are your dear people free to follow their impressive Rite and to profess our Holy Faith, while their Brethren, abroad suffer as martyrs and confessors behind the Iron Curtain, we shall consider this Seminary of the martyred Saint Josaphat a beacon of light and love, of hope and comfort to the now benighted Ukraine. At the same time, we shall be constantly mindful that our Eastern Catholic brethren occupy the principal places in the populous catacombs of our day.

For Your Excellency personally the rejoicings on May 31st will be a tremendous gratification. Your apostolic labors of more than a quarter of a century, undertaken with the patience and benignity of the Holy Spirit Who guides your steps, now present to our admiring gaze the formidable organization of hundreds of thousands of faithful, many scores of priests and Sisters, with their parishes, schools and institutes of mercy. The new Seminary will be the heart of this apostolate, a fitting crown for all the trials and tribulations of your people.

I pray the Lord of all, His Blessed Mother, Queen of the Ukraine, and all the Holy Saints of your Rite to inspire in the halls of St. Josaphat's most worthy, ever zealous laborers for the rich harvest of souls awaiting their Christly ministrations. I deem it a privilege to add my blessing to many which will come to Your Excellency and your flock from heaven and earth, while I confirm myself, with sentiments of deepest esteem.

Devotedly yours in Christ

F. Cardinal Spellman
Archbishop of New York

PRAYER IS RESPIRATION FOR THE SOUL

His Holiness Pope Pius XII told the Children of Mary of Rome that their organization teaches them the thing they need most to preserve virtue and spirituality in a changing world: prayer.

"Prayer is the respiration for the soul," the Pope said. "Without frequent and fervent prayer the soul becames anemic, faith weakens, hope languishes, and in place of charity selfishenss worms its way into the hearts."

Among the things that have been changed for the worse the Pope listed the diminished authority of the family, the increased freedom given to young people, the need for girls to work in offices and factories, and publications and films "which are often an incitement to evil."

"It is certainly not within your power to reform public morality," the Pope said, "but the difficulties you meet in safeguarding your virtue, your piety and your faith itself, oblige you to seek the light and strength you need wherever they can be found."

THE GOOD DRIVER'S TEN COMMANDMENTS

1. He keeps his car in safe condition.
2. He drives only when sober, and never to great weariness.
3. His mind does not wander, for safe driving keeps a man busy.
4. He keeps always to the speed which gives perfect control.
5. He passes intersections and grade crossings with care.
6. To children and pedestrians he gives thought, for over them he has the power of life and death.
7. He obeys the laws of the land, knowing that obedience may increase his years.
8. For the hazards of driving in the night, he makes allowance.
9. Though his soul be tried, he knows that courtesy is the first law of self-preservation.
10. When he goes on foot, he remembers the Golden Rule.

RAW MATERIALS

Some facts about movie film:

Enough film to reach from the earth to the moon—221,000 miles—is used every year to make American motion pictures.

America's 19,811 movie theatres show two billion feet of film every year. It takes a quantity of contton equal to the amount needed for a million dresses to make the film for American motion pictures every year. Film is celluose with a coating of silver, the cellulose is a by-product of cotton.

The motion picture industry uses more silver annually in the making of film then is needed to plate all the knives and forks and spoons used in the United States.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Волковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

20 PAGES OF OUTSTANDING BARGAINS FOR ALL THE FAMILY

Shop Early - BE SURE TO SHARE IN THESE GRAND SAVINGS

T. EATON Co LIMITED SASKATCHEWAN

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan · Humboldt · Kamsack · Lloydminster · Melfort · Melville
Moose Jaw · Nipawin · Prince Albert · Regina · Saskatoon
Swift Current · Yorkton · Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ВЕРЕСЕНЬ Yorkton, Sask. September, 1952

25¢

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

СИЛА ОРГАНІЗАЦІЇ	о. М. Щ., ЧНІ.	1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		3
З ЦЕРКВИ Й СВІТУ		11
НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ		18
ЧИ ЛЮБИШ СВЯТИЙ ХРЕСТ?	о. М. Щудло ЧНІ.	19
ХРИСТОС І ЦИВІЛІЗАЦІЯ	о. Ір. Наварко ЧСВВ.	21
ГАНКА	Христя Денисиха	25
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ		28
САТАНІЧНА РИВАЛІЗАЦІЯ	о. М. Щудло ЧНІ.	29
ЧЕСНОТИ МАРІЙКИ	о. М. Щудло ЧНІ.	32
СВЯТА ТЕКЛЯ		35
ДРУЖЕ, ЗНАЙ		37
СМІХОВИНКИ		38
THE CROSS	William R. Murphy, SS., STD.	39
THE CATHOLIC SCHOOL		41
WHAT IS CATHOLIC ACTION?	Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.	43
HOW TO BE A GOOD HUSBAND	D. F. Miller	46
CONCLUSION OF UNION AT ROME	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	51
DID YOU KNOW?		56
I'D LIKE TO KNOW		57
WOULD YOU LIKE TO BE UKRAINIAN CATHOLIC PRIEST?		59
THE PARADOX OF PEACE	Harold Gluck, Ph.D.	61

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 9 | Йорктон, Саск. | Вересень, 1952

СИЛА ОРГАНІЗАЦІЇ

о. М. Щ. ЧНІ.

ОРГАНІЗАЦІЯ це преважлива річ у людському житті. Все живе буває зорганізоване. Здорове людське тіло це приклад плянової організації в живім організмі.

Якщо ця подивугідна організація частин тіла для добра організму почне підупадати, тіло слабнє та гине. Все мертве не має організації.

Нам українцям треба сильної організації так у національному, як і в релігійному житті. Україна була сильна, поки була добре зорганізована мудрими керманичами. Коли організація слабла, приходив занепад, засипляв у народі рух, жертвенність, патріотизм, спротив наїздникам, що в час замішання та хаосу заливали нашу Батьківщину.

Мусимо зорганізувати всіх українців у своїй Церкві, свою дітвору в своїх парохіяльних школах, свою молодь у власних клюбах і товариствах. Організація захоронить нас перед асиміляцією, бо тільки нікчемний і підлий нарід може дати себе винародовити. Українці ж такі не є, тому й не сміють стати погноєм для чужих загарбників так у національному, як і релігійному полі.

Наша організація має бути не тільки зовнішня, от як друковане українською мовою слово, пісні, костюми, бо ж вороги України, от як сектанти, комуністи теж назовні українці, а в серці та душі це завзяті вороги нашого народу, бо розбивають його релігійну та національну єдність, щоб легше знищити його.

Члени наших організацій повинні бути щирі католики та правдиві українці. Лицемірів, половинних католиків нам непотрібно, бо вони заражують наш організм. Слід прогнати спомеж нас горлаїв і чваньків, що вихваляються своїм патріотизмом, але руки не приложать до народніх справ, гроша не дадуть на добрі цілі, от як школи, преса, хоч своїми грішми самі могли б побудувати неодну корисну інституцію для українського народу.

Крик, галас, це пусті слова—це миляна банька, що може подобатися хіба одну хвилину, поки не трісне та покаже глядачам свою порожняву. Що варт такий патріот, що задармо нічого не зробить для своєї організації чи каже собі за все солено платити, бож він має побільшувати свої закупи, помножувати уділи, одним словом "робити бизнес."

Нам треба організацій, де члени вповні віддаються своїм релігійним і національним ідеалам, присвячуючи їм свій час, труд і гріш, бо ж працювати для народу це Боже діло, що стягає на працівників небесні ласки та вічну славу.

Наші організації мусять основуватися на засадах Святої Євангелії, іначе їхні підвалини будуть піскові та короткотривалі.

Сили українців повинні зосереджуватися та розростатися в своїх організаціях, а не розсіватися по чужих. Український гріш має йти для українців. Треба виробити в нашім загалі гордість і свідомість, що на нас самих тяжить обов'язок перед Україною та нашим грядучим поколінням піддержувати свої товариства, клюби, школи, церкви, бо ми не жебраки, щоб іти за милостинею до других. Наша організація має бути з українців і для українців. Вона має бути стопроцентово наша: поглядами, засадами, ідеалами, почуваннями, любов'ю до своєї Церкви, обряду, культури, звичаїв.

Українці годні так зорганізуватися під покровом католицької Церкви, бо це Церква порядку, послуху, саможертви, любови, вирозумілости.

Треба освідомляти всіх українців про важну ролю української католицької Церкви в житті нашого народу. Це та гранітна скеля, на якій при Божій помочі зможемо в новім ударі демократій із московським червоним деспотизмом легко побудувати незалежну та суверенну Україну, бо Церква католицька має в собі силу погодити розбіжності, запалити всіх правдивим патріотизмом до рідного краю, споїти всіх українців в одну велику родину, проти якої безсильні затії всіх наших ворогів... Що скоріше об'єднаються всі українці в католицькій Церкві, то скоріше повстане вільна Україна від Дону по Сян, бо організація це великий і непереможний чоловік, це могутність і тайна великих народів світа.

Поодинокий чоловік, промисловець, робітник це незначна сила, що негодна вчинити ні великого добра ні великого зла. Оттому добрі та злі організуються. Добрі для скріплення в світі добра, християнських ідеалів лучаться разом, а злі єднаються, щоб поборювати добро, ширити зло та хаос.

Що зробив би один залізничник, коли він неналежав до робітничої юнії? Нічого! Але коли 120,000 залізничників виступили на страйк. так спараліжували на 10 днів цілу Канаду, спричинили мільйони шкоди фабрикантам, садівникам і рільникам! От наглядна сила організації, що в одній хвилині стримала залізничий рух по всій розлогій Канаді та завернула край до тих часів блаженних, коли замість потягів індияни свобідно перемашеровували край зо своїми отарами!

Навіть маса людей нічого не вдіє, як вона роз'єднана та не зорганізована. Україна не здобула в 1917 році своєї суверенности, бо брак було національного почуття та організації в нашім народі.

Мов вогонь, що перетоплює відорвані кусні заліза та перетворює їх у плуг, сокиру, канон, що опісля робить так багато добра чи зла, так і організація єднає в одну цілість масу людей, надає їм напрям, кристалізує їх погляди та спрямовує до одної спільної мети.

Отож кожен українець і українка повинні вступити до наших українських, католицьких організацій, щоб спільно стати до праці для добра народу, Церкви, батьківщини.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

"ДОБРА КНИЖКА"

Слава Ісусу Христу!

Шановні Читачі Голосу,

Ще 1920 року з ініціятиви Марійського Товариства Молоді повстало у Львові при вул. Содовій 4, Українське Видавництво "Добра Книжка." Його завданням було видавати добрі з католицького погляду книжки. До початку другої світової війни вийшло в "Добрій Книжці" 132 випуски в накладах від 1,000 до 24,000 примірників, разом на суму яких 800,000 прим. "Добра Книжка" видавала теж бюлетень книжок і інших видавництв, у якому поручала всі позитивні під католицьким оглядом видання, та так причинялася до поширення всіх справді добрих видань. Видно, що діяльність "Доброї Книжки" заслуговувала на признання, коли всі три галицькі католицькі Високопреосвященні Єпископи багато разів хвалили й поручали Вир. Душпастирям і Пастві "Добру Книжку" в різних числах Епархіяльних Вістей.

Війна 1939 р. поклала кінець праці "Доброї Книжки": большевицька влада розкинула в друкарні набір чотирьох пових книжок видавництва, а книжками в маґазину палили в установі через два повні тижні. У квітні 1940 р. приїхали енкаведисти за редактором, та вже його не застали... Також і гітлерівська влада не дозволила нам відновити видавництва: католики не сміли нічого друкувати, хоч ми мали готову друкарню, папір і рукописи. Вдалося нам було тільки відкрити книгарню й визичальню книжок. Другий прихід большевиків зруйнував і те надбання. Ще 1947 року відгрожувалися енкаведисти при переслуханнях, що хоч редактор "Доброї Книжки" втік, то за ним у них "веровка плачет."

Аж на еміґрації в Австрії вдалося нам відновити діяльність "Доброї Книжки": хоч фондів було обмаль, то проте вспіли ми видати 9 нових випусків. Між ними був теж новий католицький журнал "Життя і Слово", який удостоївся кількох поручень Високопреосвященного Апостольського Візитатора, Кир Івана Бучка, як теж і багатьох похвал в українській католицькій пресі обох континентів.

У місяці лютні 1952, в тридцять треті роковини повстання "Доброї Книжки" ми рішили відновити її вже на американському континенті. Ще 1948 р. посвятили ми "Добру Книжку" Непорочному Серцю Марії, Матері й Захисниці України, а пізніше додали як дальшого Заступника нашому видавництву блаженного Папу Пія X, того самого, що сказав був: "Даремне будете будувати церкви, давати місії, закладати школи—всі ваші добрі діла розіб'ються, всі ваші тяжкі зусилля підуть на марне, якщо рівночасно не навчитеся послуговуватися дефензивною й офензивною зброєю християнської преси."

З наших колишніх маєтків успіли ми привезти до Канади тільки трохи книжок та течку з рукописами. Маємо намір видати м. і. "Історію України" св. пам. о. Теофіля Кострубу й ін. цінні речі та продовжувати видавання журналу "Життя і Слово". Вже друкуємо спомини з гітлерівського концентраційного табору, пера одного з канадійських священників, п. н. "У таборі смерти."

Для тієї мети потребуємо фондів, які думаємо зібрати ось як:

1) Просимо всіх добрих католиків, яким лежить на серці апостольство католицької книжки вступати до Українського Видавництва "Добра Книжка" уділовцями (шеровцями) на правах тихих спільників (то зн. відповідальність тільки шером ÷ 10% шеру), при чому один уділ (шер) є 10 Дол. і 2 дол. вписового та може бути вплачений у трьох місячних ратах по 4 дол.

2) Просимо самому замовити книжку "У таборі смерти", й інших до того заохотити, якої ціна в передплаті: 1.20 дол. Книжка ілюстрована, написана цікаво, про дійсні страшні переживання наших людей у німецькому кацеті.

3) Просимо подавати нам адреси певних католиків, яким варт було б вислати оце наше письмо-запрошення до співпраці над апостольством "Доброї Книжки", взгл. які приняли б наші добрі видання.

4) Просимо щиро залучити наші пресові апостольські справи до інших Ваших молитовних намірень і так допомогти нам у Того, на Котрім усе основується.

На цьому місці позволимо собі подати до відома Шановним Читачам Голосу Письмо Преосвященного Кир Максима ЧНІ., в якому Вони поручають Вам піддержувати нашу ініціятиву.

ЛИСТ

Дня 15. лютого 1952

"Вельмишановний і Дорогий Пане Мох, дуже радію вісткою, що задумуєте відновити видавництво "Доброї Книжки." Це буде чи не найкраща прислуга, що її можна нині віддати нашому громадянству в новому світі. Помогти нині нашому народові віднайти серед того стихійного хаосу фальшивих наук правдивий шлях життя, це зн. подати йому в критичний момент його життя помічну руку. Ідея, що її ширила й ширитиме "Добра Книжка", це якраз один із тих морських маяків, що поможуть нашому народові віднайти себе й шлях свого призначення серед розбурханого моря сьогочасного життя.

"Ми віримо, що знайдуться між нашими свідомими католиками люди, які зрозуміють доцільність Вашої ініціятиви й поможуть Вам у цьому так шляхотному ділі. На слідуючий тиждень... ми маємо ... чергову конференцію священиків нашої дієцезії. Ми предложимо їм Ваш плян і будемо просити піддержати Вашу ініціятиву. При їхній співпраці можна буде мати повну піддержку.

"З побажанням якнайкращого успіху в запляновану ділі, остаю з належною до Вас пошаною й прошу Всевишнього благословити Вашу працю.

✠ МАКСИМ, ЧНІ.
Єпи.

Заздалегідь щиро дякуємо за все й остаємо з християнським привітом для Вас

За Українське Видавництво "ДОБРА КНИЖКА"
Ред. Олександер Микола Мох.

Всі письма й грошеві посилки просимо адресувати:

ALEXANDER MOCH
344a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

...складаю прилюдну подяку Господу за видоровлення.

Татіяна Ханас, Ледук.

Складаю щиру подяку Серцю Ісусовому, Матері В. Н. Помочі, св. Тересі від Дитятка Ісуса і всім Святим та душам у чистилищі за їх велику опіку і поміч. Підчас моєї великої операції не відчувала ніякого болю ані слабости. Також хочу подякувати нашому парохові Отцю Чижу і Отцям Василіянам за їх святі молитви і відвідини у шпиталі. Дякую дітям своїм і родичам, всій родині і тим всім, що мене відвідали і молилися за мене. Нехай Господь всіх надгородить.

Марія Яківчук, Ст. Катерине.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо нашим дорогим передплатникам та добродіям за слідуючі жертви на збірки на пресовий фонд:

Дикун пані Анна, Клівленд	2.00
Шиалюк Петро, Олга	5.00
Карпюк пані Ева, Ансонія	4.00
Чорний Іван, Красне	5.50
Закусветовський п. Г., Вилмінтон.	1.00
Кошівка Юрко, Інсінґер	1.00
Василенко Анна, похорон, Вішарт ..	5.50
Вендина Катерина, Филадельфія ..	1.00
Цап Андрей, Сейр	8.00
Бойко Марко, Клівленд	2.00
Скочинська пані К., Форт Вилиям .	1.00
Панасюк Марія, Ню Вестмінстер	1.00
Ухач Тарас, Монтреал	1.00
Пророчук Стефан, Вунсакет	1.00
Собістіянський Й., Вайта	1.00
Короташ Єремій, Ансонія	1.00
Буско Василь, Анґусвил	8.50
Луців Ірина, Реджайна	1.10
Затвардницький, похорон, Інсінґер .	13.75
Яківчук Марія, Ст. Катеринс	2.00
Хвлас Татіяна, Ледук	10.00
Шевчук о. М. ЧСВВ., Ґрінґрод ...	5.00
Бучко Іван, Вінілярд	.50
Кнап о. Стефан, Дітройт	10.00
Сорока пані Анна, Гроніід	1.00
Кравчук Іван, Вішарт	1.50
Бродовий пані К. В., Бонанза	1.00
Ювілей Панства Кушнірів, Йорктон	17.20
Ювілей П-ва Хруників, Модельфарм	14.50
Весіля В. Горика і А. Гудь, Модельфарм	12.35
Похорон бл. п. С. Середа, Модельфарм	13.30

НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ:

Карпюк пані Ева, Ансонія	4.00
Цюпа пані Г., Бруклин	1.00
Іван Свергун, Врокстон	5.00

Хто слідуючий?

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.

Несподіванка з нагоди 70-ліття життя Панства Дмитра й Анни Середів

День 16. серпня останеться довго в пам'яти панства Даниіла і Апяи Середів. Це була направду несподіванка. Їх два сини враз із родиною та сусідами все приготовили дуже скрито. Підчас дня пан Д. Середа возив сіно. Вечером приїхав сусід і просив, щоб вони обоє приїхали до нього прочитати листа зі старого краю. По їх виїзді все приготовано в хаті. В 9-ій годині з'їхалися самоходами люди до Панства Середів. Потім вернулися ювілята Середи. Жінка, як побачила так багато самоходів зі страху промовила: "Боже, певно щось сталося в нашій хаті, як нас не було вдома. Може якесь нещастя, бо тільки гар з'їхалося."

При дверях привитав їх П. Хруник— їх ровесник і сусід зі старого краю. Він пояснив в якій ціли з'їхалося до його дому так багато людей: родина, сусіди і знайомі. По вступнім слові залунало грімке Многая Літа. Розпочалася забава. Жінки постаралися о смачну вечеру. Пан Д. Гайдук був господарем ювілейного свята. Він мав честь запросити ювілятів на почесне місце, а опісля розказав про їх життя. Згадав за їх жертвенність на добрі ціли; що шанували свою віру, церков, а зі сусідами переживали в любові і згоді і так научали своїх дітей.

Опісля сказав промову П. Хруник, ровесник ювілята. Він згадав про їх життя з молодечих літ аж до 70 року. Промовляли також п. М. Войтас, Р. Допко і сини. Вкінці вручено пам'ятний дарунок від дітей і всіх присутних.

Панство Середи подякували з зворушеним серцем за таку несподіванку. Даниіл Середа приїхав зі старого краю року 1907 зі своєю женою з села Ляшки, повіт Ярослав, і поселилися в Бівердейл на фармі, де до цього часу перебуває.

При кінці забави п. П. Хруник подякував всім присутним, що так численно з'їхалися , і заохотив своїми словами до збірки на нашу пресу. Попрошено Пилипа Гардибалу, щоб занявся збіркою. Збірка принесла 14.00, з того призначено 6.75 на Голос Спасителя.

Жертвували: Ювілята Середи 2.50. По 1.00: П. Гардибала, П. Хруник, М. Середа, Т. Жулиняк, В. Хруник, В. Прибильський, Р. Допко, Я. Середа, І. Войцешко, Е. М. Ярусяк. По 50ц.: М. Войтас, Д. Гайдук, Я. Ілляш.

Всім жертводавцям спасибіг, а ювілятам Многая Літа.

Присутній.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

Похорон бл. п. Семена Середи

В четвер, 7. серпня 1952 року, несподівано помер в Йорктонській лічниці бл. п. Симеон Середа. Небощик уродився в Західній Україні, в Ляшках 1888 року. До Канади приїхав 1925 р. і поселився в Модельфарм, Саск. Жив неженатим, а довший час перед смертю з рідним братом Михайлом. Довго не хорував. В Йорктоні мав операцію і тут помер в ночі 7. серпня. Слідуючого дня перевезено тіло помершого до Модельфарм, до хати Романа Середи, брата небощика. Пізно вечером відспівано Парастас і побожні пісні при участі великого числа людей. В суботу пополудні відбувся похорон в церкві Покрова Матері Божої в Модельфарм. Погода була гарна. Людей багато. Похоронні богослужения і проповідь мав Отець С. І. Шавель, ЧНІ., з Йорктону.

По відправі Пан. Роман Середа запросив всіх до себе на вечеру. Тут зібрано на католицьку пресу 13.30. Всім жертводавцям спасибіг, а бл. п. Семенові Вічная Пам'ять!

Учасник.

ПОШУКУВАННЯ:

Андрій Порохнюк, роджений 1915, син Онуфрія і Параски Іванчук, зі села Іллинці, почта Заболотів, повіт Снятин, пошукує брата своєї мами Івана Іванчука, що виїхав до Канади десь коло 1925 року з дочками Марією (замужна за Дмитром Малофієм), Доцею і Катериною. Мали жити в Саскатуні.

Mr. Andrey Porochniuk.
86 Union St.,
Springhill, Brisbane.
Queensland, Australia.

Микола Ступак, зі села Суха Воля, пошукує рідних братів Дмитра і Івана, стрічних братів Федька, Миколу, Василя і Андрія, тіточну сестру Настю Ярощук.

Mr. Mykola Stupak.
11 Blackheath Ave.
Hawthorne, Brisbane.
Queensland, Australia.

Олекса Бойчук, зі села Крилос (Галич), пошукує Степана Воробця зі села Завалів, повіт Підгайці, що виїхав 1949 року з Німеччини до Канади.

Mr. Oleksa Boiczuk.
11 Blackheath Ave.
Hawthorne, Brisbane.
Queensland, Australia.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

Весіля Пана Василя Горика (Григорів) з Панною Анною Гудь

В суботу, 26 липня 1952, в церкві Матері Божої в Модельфарм повінчано Василя Горика з Анною Гудь. Подружного бдагословення уділив Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Родичі молодого живуть в Калґарах, Алта., а молодої в Модельфарм.

Погода була гарна. Було присутних досить багато людей, так родичі молодих, свояки і кревні. Тато молодого був якраз тоді в шпиталі в Реджайні і не мав щастя бачити того весілля та поблагословити доньку на порозі нового життя. По шлюбі всі з'їхалися до хати Теодора і Еви Гудь на спільну гостину—обід. Підчас нього Отець Парох потратулював молодим та пожелав їм здоров'я, щастя та всякого добра в новім їх життю.

З тої нагоди зібрано на прес фонд катол. преси 12.35. Всім жертводавцям спасибіг, а молодятам многих і благих літ.

Учасник.

АНҐУСВИЛ, МАН.

Дня 24 липня о. Володимир Лучків відправив поминальне богослуження за бл. п. Никиту Кавку, котрий упокоївся 24-го липня 1951 року. По богослуженні запрошені гості зійшлись на обід до панства Семочко і пані Н. Кавка. По обіді о. Лучків подякував за гарне принятя і богослуження за упокій бл. п. Н. Кавки, і сказав пару слів, щоб вложили жертву на пресовий фонд Голосу Спасителя. Зібрано 8.50.

Всім жертводавцям спасибіг, а бл. п. Никиті Кавка Вічная Пам'ять.

Бусько Василь.

Ювілей 25-ліття подружнього життя Панства І. Кушпири, Йорктон, Саск.

ЙОРКТОН, САСК.

18. липня 1952 минуло 25 літ, як Панство І. Кушпири вступили в стан подружий. З тої нагоди відбулося в Йорктоні спеціяльне торжество. Впр. о. Добко, Протоігумен Отців Василіян, а рідний брат Пані Кушпири, відспівав у церкві Матері Б. Н. П. Службу Божу та уділив їм особлившого благословення. По відправі, на честь ювілят відбувся бенкет у парохіяльнім домі. Присутних було багато. Крім всіх, одинайцять дітей приїхала з Ванкувер Пані Добко, мати ювілятки; численна родина, свояки, сусіди і многі з парохіян Йорктону та околиць. Зі священиків, крім Впр. о. Добка ЧСВВ. взяли участь Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ., Пр. о. П. Малюґа, ЧНІ., і ново-висвячений священик Пр. о. М. Гринчишин ЧНІ.

Господарем бенкету був п. М. Скалуба. Впр. о. Протоігумен Добко провів молитву. Опісля по черві промовляли, гратулювали і желали ювілятам: п. Мартин Скалуба, господар гостини, Впр. о. Протоігумен Добко ЧСВВ., Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ., та інші з родини.

Вкінці вручено ювілятам дарунки та відспівано многая літа.

При тій нагоді зібрано на католицьку пресу 27.20. Офірували:

По 1.00: о. С. І. Шавель, пані Добко, В. Процъ, І. Прибильський, п. Коваль, Ф. Ступак, В. Пахолко, І. Галабуза, І. Осмак, І. Жукевич, М. Лемчук, п. Шикула, І. Смеречинський, І. Жуминяк, І. Волинко, п. Щербанюк, І. Кушпира, В. Кушпира, М. Шикула, М. Скалуба, І. Жунчик, К. Колодзейчук, М. Галабуза, А. А., М. М., Н. О. пані П. Коваль 50ц. По 25ц.: І. Гатентон, пані Лемчук. П. О. 20ц. Разом 27.20.

Всім жертводавцям спасибіг, а ювілятам желаємо здоров'я і многих щасливих літ.

Присутний.

70-річчя уродин і 42-річчя подружжя Панства Панька і К. Хруник, Модельфарм, Саск.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

В неділю 27. липня, 1952 відбулася незабутна несподіванка в домі Панства Панька і К. Хруник. Справили це діти і родина, щоб вшанувати своїх родичів з нагоди 70 літ їх уродин та 42 літ їх подружнього життя.

Панство П. і К. Хруник належать до нечисленних вже піонірів парохії, всіми шановані та люблені. Не диво, що з'їхалося поважне число людей. Були присутні всі діти. І було тут щось особлившого, можна сказати одинокого зі всяких ювілеїв та несподіванок, а іменно, що були присутні аж три доньки—монахині: Пр. Сестра Альфонса (Марія) в Торонта, Пр. Сестра Бернарда (Анна) в Дітройту і Пр. Сестра Хризанта (Ева) в Монтреалу. Всі ці три Сестри Служебниці, це діти-доньки ювілят, що посвятилися на Службу Богу і народові і тепер приїхали з далека, щоб спільно вшанувати родичів.

Особливша приємність і щастя було бачити їх поміж собою. Пр. Сестри, при помочі малих дітей-внуків приготовили гарний концерт з пісень і деклямацій та желань. Слідували промови: Івана Хруника їх сина, Мартина Скалуби в Йорктону та Пр. о. С. І. Шавла ЧНІ., пароха. Всі тішилися, гратулювали та желали ювілятам здоров'я, обильного Божого благословення та прожити ще многих літ.

Опісля вручено ювілятам ріжні, гарні дарунки, і відспівано "Многая Літа." Ювілята зі зворушенням дакували всім. З тої нагоди зроблено збірку на катол. пресу, яка принесла 14.50. Всім жертводавцям спасибіг а ювілятам желаємо—Многая Літ!

Учасник.

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.
- Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

ВІШАРТ, САСК.

Посмертна Згадка

Дня 25 червня рознеслась смутна вістка по кольонії, що Анна Василенько, з дому Сафранюк, упокоїлася в Бозі у лічниці в Лесток, в короткім часі по приняттю Св. Тайн з рук Пр. о. І. Сироти

бл. п. Анна Василенько

ЧНІ. з Айтуни. Тлінні останки перевезено до дому покійниці у місточку Вішарт, звідки відбувся похорон 27. червня ц.р. при участи дітей, внуків, родини і приятелів. Похоронні Богослуження відслужив Пр. о. В. Корба ЧНІ. з Йорктону. У місцевій церкві Св. Арх. Михаїла по Сл. Божій Пр. Отець до сліз зворушаючу виголосив прощальну проповідь, відтак по останнім цілованню тіло винесено на цвинтар і зложено у могилу побіч її чоловіка Федора, котрий упокоївся в році 1947.

Покійні Федір і Анна приїхали уже замужні до Канади 1902 року. Осілись на короткий час в Стриклер, Ман., а в році 1906 пересилились до Вішарт, де взявши гомстед і докупивши землі доробилися гарного маєтку.

Полишили в смутку 7. дітей: 3 сини і 4 доньки; 34 внуків і 10 правнуків.

Після похорону діти запросили всіх учасників на поминальний обід. При цій нагоді зібрано на добру пресу 11.15, що поділено на Укр. Вісти 5.50 і 5.50 на Голос Спасителя.

Всім жертводавцям спасибіг, а покійній Анні Вічная Пам'ять!

І. В.

ПЛЕКАЙМО БІЛЬШЕ ДУХА МОЛИТВИ В НАШИХ РОДИНАХ!

ҐИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, МАН.

Дня 22 червня упокоїлася в Бозі бл. п. Марія Ґуляк проживши довгі 94 роки. Покійна походила з села Бордяковець, п. Борщів. До Канади приїхала зо своїм мужем Николаєм 55 років тому і замешкали

бл. п. Марія Ґуляк

зразу в околиці Дніпро, Саск., потім перебралися до Ґилберт Плейнс, Ман.

Похорон відбувся в середу 25 червня в Келд Ман., і тлінні останки зложено на цвинтарі побіч мужа. Похоронні богослуження відправив Пр. о. Павло Малюґа ЧНІ., внук покійної.

Покійна проживала на фармі при наймолодшому сині Юрку. Полишила в смутку 3 сини: Петра в Дніпрі, Саск., Романа й Юрка в Ґилберт Плейнс, Ман., й 2 дочки: Анну в Ґилберт Плейнс, й Катерину в Порт Артур, Онт. Всіх внуків мала 21, а правнуків 15. Одного внука сподобалося Богові покликати на священика.

По похороні в'їхалася вся родина й всі гості на обід до наймолодшого сина Юр-[illegible]

Спи, Маріє, блаженним сном.
Вічна Тобі Пам'ять!

ДОРОГІ БАТЬКИ! ПОСИЛАЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ ДО НАШИХ КАТОЛИЦЬКИХ ІНСТИТУЦІЙ В ЙОРКТОНІ!

ШІГО, САСК.

Дня 11 липня померла в Порт Артур, Онт., бл. п. Марія Затварніцька у 78-ім році життя. Походила вона з села Вилавче, п. Трембовля. До Канади приїхала 1907 р. з своїм мужем Іваном і замешкали на полудне від Шіго міста.

бл. п. Марія Затварніцька

Тлінні останки перевезено з Порт Артур, Онт. до Шіго, Саск. і зложено на цвинтарі побіч мужа при церкві св. Отця Николая. Похоронні богослуження відправили два священики—Пр. о. П. Малюґа, ЧНІ., з Йорктону й Пр. о. Мих. Гринчишин ЧНІ., з Ватерфорд, Онт. Прощальну промову виголосив Пр. о. П. Малюґа при кінці Служби Божої.

По смерти мужа покійна жила разом з дітьми на фармі. Останні два роки перед смертю перебувала в домі своєї доньки Марії, де й померла. Полишила в смутку 3 сини—Стефана й Федя в Шіго на фармах, Дмитра в Ґилберт Плейнс, Ман., і 3 дочки: Марту в Локвуд, Саск., Теклю в Форт Віліям, Онт., і Марію в Порт Артур, Онт. Всіх внуків мала 16, а правнуків 5.

По похороні відбувся спільний обід в домі сина Федя. На заклик Пр. о. П. Малюґи присутні зложили 13.75 на пресу Голосу Спасителя. Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а покійній Марії хай буде вічна пам'ять!

ДБАЙМО ПРО РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ НАШОЇ МОЛОДІ!

ЖЕРТВИ НА ДУХОВНИЙ СЕМІНАР

ОО. Редемптористів у Ватерфорд, Онт.

Жертви зложили слідуючі добродії:

Пані Микола Томс 10.00

По 5.00: Іван Жмуд, с. Василя; Ксеня Ґайовська; Григорій Кисіль.

Іван Козак 3.00.

По 2.00: Василь Комарніцький, Никола Томс, с. Василя; Йосиф Гнатів.

По 1.00: Степан Ґресько, Іван Бориско стр.; Тома Іванишин, Антін Жмуд, Йосиф Ременда, Федь Сірмачевський стр., Панько Семащ, Антін Ендзейовський, Федь Стадник, Йосиф Гнатів млд., Григорій Паланик, Михайло Гнатів, Григорій Гриців, Олекса Шуляр, Василь Митєтюк, Федь Томс, Іван Паланик, Швінґгамер, Федь Сірмачевський млд., Никола Томс с. Івана, Іван Томс, с. Николи, Михайло Яромко, Іван Бориско, Роман Жмуд, Петро Ендзейосвський, Павло Ременда, Василь Ґамула, Ганька Стадник, Олекса Яремко, Ілько Ярошко, Роман Стадник, Григорій Васюта, Дмитро Хомовий, Юрій Холовий, Іван Ендзейовський, Петро Іванишин, Михайло Ендзейовський, Йосиф Тарнавський, Петро Томс, Федь Кушнір, Михайло Хомовий, Михайло Салевич, Дмитро Вунько, Іван Вунько, Петро Сірмачевський, Михайло Фай, Степан Чухровський, Іван Савіцький, Антін Томс, Михайло Томс, Михайло Ременда, Параскевія Томс, Михайло Тарнавський с. Николи, Теофіль Іванишин, Дмитро Томс.

Нехай Всевишній благословить всіх щирих жертводавців сторицею!

МИЛА НЕСПОДІВАНКА

Парафіяни Нюарку з церкви Св. Івана Хрестителя вчинили милу несподіванку свому парохові, Впр. о. В. Краєвському ЧНІ., з нагоди його п'ятьдесятиліття уродин. 27-го липня ввечері о 6-ій годині численна громада зібралася в Укр. Централі. Комітетові ввели Достойного Отця Пароха до обширної залі при оплесках парафіян.

Пан Т. Каськів привітав ювілята, а п. Зятик відспівала спеціяльно уложену пісню-привіт Ювілятові.

По вечері почалися промови. Всі вони більше менше натискали на потребу жертвенности, щоб докінчити парафіяльну Школу, що її будова вже почалася.

По промовах старокраєві артисти під проводом панства Кононів вивели на сцені гарні пісні, танці, що нагадували людям Гуцульщину. Свято закінчилося промовою самого Ювілята.

Всі розійшлися додому повні радости та вдоволення.

ГРІНДРОД, Б.К.

В неділю дня 20. липня наш Всеч. о. Парох Сивенький Любомир, оголосив під-час Сл. Божої, що вже слідуючої неділі 27. липня св. Літургію відслужить новопризначений для нас парох для Гріндрод, а йому прийдеться після тримісячної праці нас прощати.

Ця подія доволі порушила вірних нашої гріндродської парохії. За час тримісячної праці Всеч. о. Любомир Сивенький полишив тривалий слід у нашій парохії Гріндрод та околиці.

Жертвами поодиноких вірних справлено много з церковної утвари до нашої церкви. Покрито новим дахом церковцю у Ревелсток (Мавит Картієр), закуплено під резиденцію-дім для священика-пароха та його ві зовні та внутра викінчено та наладнано для вжитку. Витревалий та ревний о добро нашої парохії в Гріндрод Всеч. о. Любомир Сивенький доклав багато зусиль особистої фізичної праці.

Старанням ЛУКЖ в четвер 24. липня, в домі п. Марців, зійшлися ті, що змогли щоби гостинно вшанувати та відповідним даттком віддячитися нашому дорогому Отцю Парохові за всі його труди. Серед прощальних промов вчасі прийняття вручено Отцю Парохові грошевий дарунок, а крім того зложили ще між зібранними на католицьку пресу, слідуючі особи:

О. Сивенький 2.00; по 1.00: Іван Марець, Катерина Марець, Катерина Шікора, Марія Марець, Іван Стефаник, Іван Ганішевський; по 50ц.: Микола Лопащук, Йосиф Лепіцькі, Никола Велиган, Марія Матлак, Агнес Антонишин.

Бажаємо нашому б. і дорогому о. Парохові Сивенькому ще много трудитися для духовного добра душ українців, як і закріплення усюди твердих основ під величню будівлю нам дорогої, рідної української католицької Церкви в Канаді.

Вірний.

ДЛЯ ТИХ, ЩО НЕ МАЮТЬ ЩЕ

Калєндаря Голосу Спасителя з 1952

можуть купити його по зниженій ціні—за 50ц.

АБО за $1.00 можуть купити:
Календар Голосу Спасителя з 1952,— і:
Ukrainian Catholics,— і:
Молебен до Ісуса Христа і Матері Божої

або —Календар Голосу Спасителя з 1952, — і:
Історію Біблійну в двох мовах (укр. і англ.) Старого і Нового Завіту, — і:
Молебні до Ісуса Христа і Матері Божої.

або —Календар Голосу Спасителя з 1952,— і:
Місія в Образках і — Молебні до Матері Божої.

Пишіть і замовляйте в:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Повідомляємо, що в Адміністрації Голосу Спасителя можна набути РІЧНИКИ Голосу Спасителя—1940-1951 по $2.00.

—З ЦЕРКВИ И СВІТУ—

АРХИЄРЕЙСЬКЕ ПОСВЯЧЕННЯ
Монастиря Сестер Місіонарок Християнської Любови в Судбурах, Онт.

Шість літ тому, в Неділю Розквіту Садів, у містечку Гримсбі, 5-го травня, 1946 р., відбулась історична урочистість —посвячення новіціяту Сестер Місіонарок Християнської Любови, що став колискою нового, українського, місіонарського Згромадження на канадійській землі.

З того Матірнього Дому Згромадження, минулого року, осінню вийшла група Сестер до Судбурів і тут започаткувала свою місійну діяльність у місцевій парафії й околицях.

Люди Сестер Місіонарок дуже полюбили, а щоб дати їм змогу постійно між собою перебувати й працювати, за старанням Всеч. о. Василя Дзюрмана, купили близько церкви мурований дім на монастир для них.

І саме благословення цього монастиря відбулось у неділю Зіслання Святого Духа, 8-го червня, 1952 р.

На цю урочистість прибули в Вінніпегу Преосв. Кир Максим Германюк, ЧНІ. і рано в 10 год., в парохіяльній церкві відправили Архирейську Службу Божу в асисті отців Романа Бялецького, пароха Коністону й Марка Романовича, ЧСВВ. В часі святої відправи капеляньував о. Міньо ЧНІ., а місцевий хор співав пригарно під умілим проводом о. Євгена Бобовника.

В часі богослужень владика двічі промовляв до народу й в своїх красномовних словах підніс велике значення праці Сестер Місіонарок і заохотив людей до підтримки їхніх ідейних змагань, щоб могли якнайкраще виконати свій величний апостолят християнської любови в народі.

Після Служби Божої Архиєрей, священики й нарід перейшли походом улицями міста до дому Сестер, а діти в тому часі співали набожні пісні.

Благословення монастиря відбулось на дворі, перед гарно прибраним престолом Божої Матери Неустанної Помочі. До неба полинула пісня призвання Святого Духа й молитви благословення дому. Обрядів покроплення свяченою водою й помазання оливою на фронтовій стіні монастиря виконав Преосв. Максим, а в середині о. М. Романович. Після прочитання євангелії про мудрих дів, Преп. Сестра Ксеня Дзюрман, місцева настоятелька, приступила з поклоном до Архиєрея і отримала з його рук хрест, свічку й ключі монастиря, а другі Сестри горіючі свічки. Увесь чин посвячення монастиря зробив помітне враження на всіх присутніх.

По богослужбовій частині відбувся в парафіяльній залі бенкет, а вечером діти Рідної Школи під проводом Сестер Місіонарок дали гарний концерт. На ньому промовляли п. проф. С. Стасюк, о. М. Романович і Їх Ексц. Кир Максим. У змісті всіх тих промов пробивалась одна головна думка: Українці в Канаді не повинні цуратись свого обряду й народности, не ставати духовними жебраками, ані не ждати ласки від чужих, а використовувати всі можливості, що їх тут мають, щоб бути тим, чим повинні бути в волі свого Творця. Дуже вартісною працею для релігійного й народнього життя українців є жертвенна праця Сестер Місіонарок і тому свідомі й щирі українці повинні її охотно піддержувати моральне й матеріяльно, а ідейні українські дівчата повинні до цього многонадійного Згромадження вступати, щоб збільшити ряди євангельських робітниць, що їх наш нарід у сучасну пору так дуже потребує.

Програму концерту цього вечора збогатив своїм виступом чоловічий хор С.-М.У.—під проводом Я. Гробельського та В. Ветик, Д. Тарчук і Я. Щурик, що помистецьки виконали українські танки.

Роздачою нагород дітям, що найпильніше вчились у Рідній Школі, яку цілий рік вели Сестри Місіонарки Х.Л., закінчено концерт і цілу урочистість цього дня.

Посвячення монастиря Сестер Місіонарок у Субурах—це новий об'ив розвою їхнього Згромадження, що в будуччині може дати святій Церкві й Народові неоцінені прислуги не тільки в Канаді, але й на українських землях в Европі. Тому нам тільки радіти, що Боже Провидіння покликало до існування в нашій Церкві й народі це Згромадження і благословить його гарним розвоєм.

Велике признання й подяка хай буде Всеч. о. парохові Василеві Дзюрманові й всім парохіянам в Судбурах, що спільними зусиллями й жертвами часу та гроша здвигнули справжній цінний пам'ятник, що не тільки довгі літа буде говорити своїм і чужим про їхню живу віру в Бога, любов до Української, Католицької Церкви й обряду, але помагатиме нашу молодь, нашу надію, затримати при нас та виховати на свідомих і практикуючих українців католиків.

СЛОВА МІНІСТРА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ
Л. Пірсона до Українського Народу

Стався дійсно щасливий збіг обставин, що врочисте відкриття радіопередач українською мовою в Канади припадає на день святкування 85-их роковин Канадійської Державности. 1-го липня 1867-го року колишні британські колонії в

Північній Америці об'єдналися і створили єдину державу з власним, місцевим самоврядуванням. Канадійська держава постійно і всебічно розвивалась і зміцнювалась, аж поки дійшла до нинішнього стану всім знаної вільної і квітучої країни.

Одним із фактів, що має особливе значення у звязку з запровадженням українських радіопередач із Канади, є те, що українські поселенці та їхні нащадки становлять одну з більших у Канаді національних груп, яка спільно з основними—британською і французькою—групами творять єдиний канадійський нарід. Канадійці українського походження мають ті самі широкі демократичні права, свободу і привілеї, що їх мають і всі інші канадійці.

Перебуваючи в таких сприятливих умовах, українці в Канаді живуть у достатках, чисельність їх постійно зростає, вони стають повноцінними і щасливими громадянами Канади. До канадійської різнородної культури і вони вносять дорогоцінний вклад із багатющих скарбів своєї української культури.

Одною з цілей нашої програми українською мовою буде говорити вам про тих людей, що приїхали з України і поселилися в Канаді, а крім того подавати найцікавіші відомості про нашу країну, про її історію, про наш нарід і наш спосіб життя. Разом із цим ми маємо на меті подавати вам правдиві й безсторонні інформації про світові події. Ці інформації поможуть і вам бачити світ таким, яким він є насправді.

Ми, канадійці, переконані, що одним із найпевніших шляхів до взаєморозуміння і миру між народами є вільний обмін інформаціями. Ми щиро бажаємо обміну інформаціями і не наша в тому вина, що дотепер ми не змогли проломити той штучний мур, яким обгородила вас совєтська влада, щоб ізолювати вас від решти народів світу.

Однак ми вважаємо, що коли наші передачі зможуть хоч якоюсь мірою проломити цей мур, встановити контакт між канадійським та українським народами і довести до кращого взаєморозуміння та приязні між вами і зовнішнім світом, коли нам пощастить розвіяти той страх, ту ненависть і те напруження, що його витворює совєтська пропаґанда, то наші радіопередачі українською мовою цілком виправдають своє призначення.

З щирою і глибокою надією, що таку ціль ми осягнемо, я з приємністю користуюсь із цієї першої нагоди, щоб передати українському народові через радіо дружній привіт і найкращі бажання від усього канадійського народу.

ПРОМОВА ПОСЛА МЕКДОНАЛДА на інавґурації Радіопрограм в українській мові

В День Домінії 1. липня відбувся бенкет у Монтреалі заходом місцевого Відділу КУК, щоб привітати започаткування радіопередачі українською мовою в міжнародній услузі СВС, відомий як "Голос Канади." На бенкеті промовляв в імені неприсутнього міністра громадянства й іміґрації едмонтонський посол ліберальної партії А. Ф. Мекдоналд.

Висловивши признання канадійським українцям за їх здобутки в різних ділянках громадського життя від початків іміґрації дотепер, посол Мекдоналд підкреслив, що День Домінії в 1952 р. має особливе значення для українців. Того дня Міжнародня Услуга СВС започаткувала спеціяльні радіопередачі в Україну. Завдяки цим програмам зможуть українці в Европі почути у своїй власній мові про Канаду і про життя в ній своїх свояків та приятелів. Ця програма опрокине брехні (комуністів) про канадійський спосіб життя і скаже правду населенню України про життя українців у Канаді як добрих її громадян у добрій країні.

ОБ'ЯВЛЕННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

Австрійський журнал "Дер Ґроссе Ентшлюс" ендавно подав спис 22-ох важніших об'явлень Преч. Діви Марії, про яких говорилося в останніх 20-ох роках з відносними рішеннями церковної влади. Із згаданого спису виходить, що тільки два об'явлення були проголошені як автентичні пископами дієцезії, де вони мали відбутися. І тому тільки в двох місцях є дозволений культ на тому місці під титулом об'явлення, а саме в Боврен у Бельґії, де відбулося об'явлення в 1932 р., а було признане в 1943 р. Друге було в Банне, також у Бельґії, яке сталося в 1933 р., а було признане аж в 1949 р.

ПАПА ПІЙ XII ДО НАРОДІВ СССР

На першій сторінці півофіціозу Апостольської Столиці "Оссерваторе Романо" проголошено енцикліку Папи Пія XII до народів СССР.

В енцикліці Папа перестерігає народи СССР перед злом большевизму, зазначуючи, що "ми знаємо, що є багато людей у СССР, які в глибині свого сумління зберігають свою християнську віру й які не дадуть себе намовити стати ворогами релігії."

Папа відкидає всі обвинувачення Кремля, мовляв, Апостольська Столиця підюджує світ до війни, стверджуючи, що Апостольська Столиця, не зважаючи на натиск із ріжних сторін, ніколи ні словом, ні письмом не похвалювала війни "держав оси" проти народів СССР. "Одначе, якро йде про релігію,—пише Папа—правду, справедливість і християнську цивілізацію, тоді ми, зрозуміло, мовчати не сміємо."

"Ті, що люблять правду, а не лож, знають, що ми в останньому конфлікті зайняли безпартійне становище. Вони знають, що ми до всіх націй відносимось із палкою любов'ю, і до тих, яких володарі є явними ворогами Апостольської Столиці, і до тих, серед яких вороги Бога стараються з сердець своїх громадян усунути все, що є християнське й божеське."

"Ми твердо переконані, що комуністична доктрина не тільки поранить ваші душі, але й позбавить вас людської гідности й волі, того, чим користуються всі громадяни світу."

Енцикліка Папи Пія XII видана в день св. Кирила й Методія, Апостолів Слов'ян.

Американська преса, поміщуючи на своїх сторінках уривки енцикліки, нагадує, що в історії Апостольської Столиці було вже два звернення Пап до некатолицьких народів: у 1895 р. Папа Лев XIII звернувся був до англійців і до коптів окремими енцикліками, закликаючи їх вернутися до Католицької Церкви.

СОВ'ЄТСЬКІ ЛІТАКИ НАД АЛЯСКОЮ

Як повідомляють із Вашінґтону, американські військові фахівці й науковці устійнили, що над Аляскою літають совєтські літаки й якісь таємничі об'єкти.

Стверджено, що деякі сов'єтські літаки летять над південно-західним побережжям Аляски в дуже великій висоті. Досі не устійнено, яку вони мають ціль: розвідчу чи якусь іншу. Відомо тільки, що ці перелети над Аляскою діються уже впродовж трьох останніх місяців.

Американських експертів авіяції занепокоюють не так сов'єтські літаки, як таємничі літаючі об'єкти, які не мають нічого спільного з популярно званими "літаючими тарілками." Ці об'єкти є більше подібні до ріжнобарвних куль, головно зелених.

Ці повітряні кулі випробовували сов'єти почавши від 1946 року, на Балтійським Морем. Шведи зібрали про них досить поважний матеріял. На цьому тлі були й конфлікти між Шведами та СССР. Тепер почали ці вогняні кулі появлятись над Аляскою.

Найбільше занепокоюючий є той факт, що вони дуже нагадують собою нову таємничу зброю, що її виготовляють в ЗДА.

ЩО РАДИТЬ Проф. ОГІЄНКО КОЛИШНІМ ГРЕКО-КАТОЛИКАМ

Проф. І. Огієнко, митрополит греко-православної Церкви в Канаді, написав невеличку брошуру п. з. "Бережімо все своє рідне." На цю брошурку появилися в місячнику "Євангельська Правда" (ч. 5) широка рецензія М. Фесенка, який не скриває свого розчарування змістом книжечки і пише, що проф. Огієнко гарні й святі речі "підступно використав для опорочення тих, хто з ним не погоджується." Далі М. Фесенко стверджує "дивовижне незнання теології," "повну іґнорантність автора щодо концепції "закону" в Святому Письмі" та взагалі дивну необізнаність автора з наукою Святого Письма," на що він наводить докази з його брошури.

Після того М. Фесенко спиняється ближче на розділі брошури І. Огієнка п. з. "Бережімо свою віру й Церкву." Цей розділ має—каже він—прекрасну назву, та зміст його спотворений. Бо в цьому розділі проф. Огієнко "дав великого ляпаса (пощочину) великій кількості членів церкви, що її він тепер очолює". В чому ж справа? В тому, що проф. Огієнко написав у згаданому вище розділі таке:

"Коли людина, або ціла громада, кидає свою рідну віру й рідну церкву і приступає до інших, тимсамим кидає і свій рідний нарід, цебто зраджує йому. Це найбільша й найтяжча рана свойому народові—зміна віри й церкви! Це найдошкульніший удар по рідному народові, удар, який усе тяжко мститься і на зрадниках і на зраджених."

А в іншому місці проф. Огієнко каже, що такі люди будуть "цілі довгі віки тяжко каратись сумлінням своїм, а Бог і люди цієї зради не забудуть на віки віків"...

І хто ж то ті зрадники своєї рідної віри й рідної церкви? Це без сумніву ті колишні греко-католики в Канаді, що покинули свою церкву і приступили до т. зв. греко-православних. Тому М. Фесенко пише слушно:

"Отже тисячі бувших греко-католиків дістали тяжку пощочину від свого "митрополита", бо немає сумніву, що свою батьківську віру і церкву вони змінили на православну, і то з великою боротьбою. Нам здається, що найбільші вороги своєї "батьківської" церкви є її власні ієрархи."

Автор рецензії М. Фесенко пояснює ближче, чому така характеристика більшости наших канадійських так званих греко-православних у брошурі проф. Огієнка відповідає правді. Про це він пише так:

На знимці бачимо величаву церкву св. Івана Хрестителя в Кукс-Крік, Ман., зо своїм архітектом і будівничим, парохом о. кан. Ф. Ру, Ч.О.

Безперечно, що одною з найбільших церков не тільки в Канаді, але і на американському континенті є українська католицька церква в Кукс-Крік, Манітоба. Величина її є 140 х 100, а висока понад 100 стіп, має 9 бань, сім престолів та понад 1000 місць сидячих. Вартість її виносить около пів міліона долярів. Архітектом і будівничим її є знаний вже всім скромний монах в Чина ОО. Облятів о. канонік ФИЛИП РУ, який невтомно працює для українців понад 39 літ тут у Канаді. Такі гарні, великі й в українському стилю, як в Едмонтоні, Мавитейн Ровді, Портедж ля Прері, Сейнт Кетеринс, Давфин і других містах, побудовані церкви його руками.

Церкву у Кукс Крік почав будувати о. кан. Ф. Ру ще в 1930 р. і діло цілковито довершене цього року. В неділю дня 27 липня 1952 р. відбулося архієрейське посвячення церкви в Кукс-Крік, що його довершив Архієпископ Кир Василій Ладика в асисті Преосв. Кир Максима Германюка і Преосв. Кир Андрея Роборецького та численного духовенства. Торжества почалися в 10 год. рано. (УКІС-Вінніпег).

"Греко-католицька Церква має за собою цілі покоління. Вона була опорою для галичан протягом тривалого часу проти спольщення. Греко-катол. Церква кінець-кінцем для галичан стала правдивою батьківською вірою. Греко-католицька Церква виявляла і явище віровизнання, що для західних українців становить безперечно "свою, рідну і батьківську."

Отже виходить ясно, що проф. Огієнко, скартавши так гостро відступників від своєї греко-католицької Церкви, "радить всім своїм вірним повернутися до "своєї батьківської віри", тобто до католицизму, бо віра православна для них зовсім нова, недавня. Для бувших греко-католиків православна віра не є віра їх батьків. Для нас не буде дивним, коли почуємо, що певна кількість православної церкви, очолюваної проф. Огієнком, прочитавши його книжечку, повернеться до своєї батьківської греко-католицької церкви."

Подаємо ці уваги М. Фесенка без ніяких коментарів.

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ НЕ ПРОТЕСТУЄ

В четвертому томі "Сов'єтської Енциклопедії" під буквою "Б"—"Бог", читаємо:

"Ліквідація релігійних залишків, особливо віри в Бога, є найголовнішим завданням виховання сов'єтських народів. Релігійні церемонії стрічаємо в примітивних народів, як доказ їхньої немочі перед явищами природи".

Бог, за "Сов'єтською Енциклопедією", це "комплекс ідей, винайдених для поневолення людини і підтримуваних пануючими класами... щоб тримати в рабстві пролетарів (Ленін)".

Розуміється, на цьому не закінчене пояснювати слово Бог. Повторюється теж гасло: "Релігія—опіюм для народу."

Виходить, що в СССР існує Церква, а урядова енциклопедія заявляє, що Бог—це "винайдений комплекс ідей". Але московський патріярх не тільки не протестує, а ще й благословить большевицьку систему та її вождя Сталіна.

ЗАВОДЯТЬ НЕВІЛЬНИЦТВО

Едмонтон (.П.Б.)—Світова преса повідомляє, що 1. квітня ц.р. в Польщі завели новий закон про т. зв. "дисципліну праці." Цей закон звернений головно проти робітництва. Він дозволяє грабувати робітництв з їх заробітної праці під позором рівних кар. За 20-хвилинне спізнення до праці передбачують конфіскату цілоденної винагороди. Так виглядає в практиці "народня демократія", яку пропагує СССР.

ПОСВЯЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МАЛОЇ СЕМІНАРІЇ

Едмонтон (П.Б.)—В неділю 29. червня ц.р. відбулося торжественне посвячення Української Малої Семінарії ім. Івана Боско у Лорі, Шато де ля Шене, біля Орлеану (Франція), якого довершив Преосв. Кир Іван, Апостольський Візитатор для Українців Католиків у Західній Европі. На цьому торжестві між почесними гостями були Є. Тіссеран, Кардинал-Секретар Свящ. Конгрегації для Східної Церкви та Преосв. А. Й. Ронкалі, Апостольський Нунцій у Франції. Як відомо, цю Семінарію провадять українські ОО. Салезіяни і в ній виховується українська середньошкільна молодь.

У ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ ТЕЖ ЧИСТКА

Едмонтон (П.Б.—"Журнал Московской Патріярхії", числа за січень і лютий ц.р. принесли дуже цікаві вістки про характеристичні зміни на єпископських постах, які вказують на те, що такі оставлені в СССР чистки не минають теж сталінської церкви.

Розпорядком патріярха Алексія з 21. грудня 1951 р., єп. Вінницького Іннокентія звільнено з його посту, а вінницьке єпископство обсаджено єпископом Курським і Белгородським. Єп. Ізборського Владиміра звільнено з обов'язків начальника російської духовної місії в Палестині й назначено єпископом Житомирським і Овручським. Єпископів Кам'янець-Подільського Варлаама та Ізмаїльського Анатолія перенесено один на місце другого. Це саме зроблено з єпископами Сумським Еларіоном та Кіровоградським Евстратієм.

Найцікавіше те, що всі ці зміни діються на терені України. Невже й до сталінської церкви зумів вкрастися буржуазний націоналізм?

ХТО СТОЇТЬ У ПРОВОДІ РОСІЙСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ?

Едмонтон (П.Б.—Теперішнім Екзархом Російської Православної Церкви в Україні, з титулом Митрополита Київського й Галицького є Йоан (світське ім'я: Іван Александрович Соколов). Він урод. 1877 р. в родині диякона, в містечку Дмитрове Московської губернії. Закінчив училище та духовну семінарію, оженився, а в 1901 р. прийняв священичі свячення. В 1915 р. повдовів. З приходом большевицької влади працює в складі державної комісії вивчення та охорони пам'ятників. У 1928 р. постригається в ченці і того ж року дістає єпископські свячення, з призначенням на помічника в Московській епархії Екзархом України назначений в 1944 р.

ЙОРКТОНСЬКИЙ ВІДПУСТ

На цьогорічному відпусті в Йорктоні поверх 6,000 прочан відвідали чудотворну ікону Матері Божої Неустанної Помочі й Людську гроту в монастирському городі. Відпуст почався Всеночним в суботу 5 липня. Привіт і вступну проповідь дали Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. По проповіді відбувся обхід через монастирський город і побіч Людської гроти. В часі обходу город, грота й ювілейний хрест були освітлені електричним світлом і те світло зробило приємне враження на оглядачів.

В неділю відправи почалися вже 6 год. рано. На кожній читаній Службу Божій була повна церква людей і багато з них приступили до святих Тайн. На співаній Службі Божій, котру відправив Пр. о. Ст. Гавранко, було найбільше людей так, що треба було правити на дворі. Гарну проповідь на тему "Віра" виголосив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. В 4 год. по

полудні побожні прочани зібралися разом коло гроти й набожно відспівали Молебен до Матері Божої. Тут знова Пр. о. Малюга ЧНІ. виголосив проповідь про "Покров Преч. Діви Марії." По проповіді всі процесійно вернулися до церкви й ледво процесія переступила поріг, як нагло пустився раптовний дощ. В 7 год. ввечорі знов була Литія й проповідь, що виголосив Впр. о. Ів. Вала ЧНІ. По вечірній відправі українська католицька молодь з Йорктону улаштувала гарний концерт у парафіяльній залі.

В сам празник Івана Хрестителя погода випала дуже гарна й прибуло понад 6,000 прочан. З'їхалися вони з трьох середніх провінцій і гарно повставляли свої авта й троки на площі св. Йосифа й на вулицях коло церкви. Всіх авт, нечисляч троків, було понад 1,000. Не було жадного випадку з автами ні в місті, ні в дорозі цього року. На читаних Службах Божих о 6 і 7 год. було багато до св. Причастя. Одинадцять священників майже від самого раня сповідали і не могли ніяк собі ради дати. В 8 год. була співана Служба Божа і проповідь. Пр. о. Ст. Масло ЧНІ. цілу годину причащав на тій Службі Божій.

В 10 год. вийшла процесія з церкви на церковну площу. В год. 10.30 Їх Ексцеленція Кир Андрей почали правити Архиерейську Службу Божу в сослуженні Всеч. о. Ів. Олійника з Вонди, Саск., і Пр. о. Ів. Сироти з Айтуна. Дияконували на тій Службі Божій Пр. оо. Ст. Гарванко й Мих. Гринчишин, ЧНІ. По Службі Божій Їх Ексцеленція виголосили гарну проповідь про св. Івана Хрестителя й внесли многоліствіе. Потім всі були запрошені на обід до парафіяльної залі. Пополудні в год. 4 Впр. о. Ів. Вала ЧНІ. відправили Молебен до М. Б. в сослужені 4 священиків. По Молебні виголосили прощальну промову.

Потім всі вдалися до гроти й там відбулося велике водосвяття. Коло гроти знаходиться велика фонтана з текучою водою, й люди брали собі свяченої води скільки хотіли. Вечером українські аматори з Роблину, Ман., відограли дві комедії.

В останній день відпусту була ще співана Служба Божа й проповідь, що відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ. Кожного року йорктонський відпуст робить велике враження на учасників і самих мешканців міста. Для українців католиків є він релігійним підйомом. Учасники вертаються домів піднесені на дусі й заохочені до дальшого християнського життя.

ДЖЕДБУРҐ, САСК.
Єпископська Візитація

Дня 12-го липня, в храмовий Празник св. Апостолів Петра і Павла, відбулася Єпископська Візитація та Архиерейська Служба Божа Преосв. Кир А. Роберецького. Около 10. год. двайцять парохіяи прибраними самоходами зустрічають Єпископа при гайвею.

В 10.30, коло церкви витають Преосвященного. Опісля Архиерейська Служба Божа здиякона. Проповідь Преосвященного.

В год. 12.30 бенкет у міській залі, промови, желання і дарунок.

В 3-ій год. посвячення угольного каменя церкви.

Парохіяни добре все приготовили і гарно співпрацювали. Честь їм за це.

Присутних людей було багато.

ВІНІЯРД, САСК.
Єпископська Візитація

В суботу вечером, приїзд Преосвященного до Вініярд. Стріча Отця Пароха і вірних з Преосвященним на стації. В неділю, 17-го серпня, о 10-ій год. рано привітання Преосвященного коло церкви і її благословення.

О 10.30 год. похід вулицями міста вірних з процесією, духовенством і Єпископом до "Скейтінґрінку" на Архиерейську Службу Божу. Асиствував Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. Дияконували Пр. о. С. Масло ЧНІ., і Пр. о. Горванко, ЧНІ. Пр. о. Музичка ЧНІ. сповідав. Присутних дуже багато людей. Проповідь Преосвященного.

О 12.30 год. бенкет в народнім домі, промови, желання і дарунок.

Парохіяни гарно все приготовили і добре співпрацювали. Честь їм за це.

ФОВМ ЛЕЙК, САСК.
Єпископська Візитація

Дня 17-го серпня, о 5.30 год. пополудні приїхав Преосв. Кир А. Роберецький до нашої церкви у Фовм Лейку. Привітання Преосв. Єпископа коло церковних дверей. Молебен до Матері Божої відправили з асистою 5-ох священиків: ВПр. о. Маланчука, Пр.о. С. І. Шавля, Пр. о. Масла, Пр. о. Горванка і Пр. о. Музички. Проповідь виголосив Преосв. Єпископ. Опісля в міській залі відбувся бенкет, на якім були промови та желання. Парохіяни гарно подбали, щоб старанно привітати Достойного Гостя до своєї церкви. Слава і честь їм за це.

ДАВФИН СВЯТКУЄ ЮВІЛЕЙ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ

Сестри Служебниці, що цього року відбувають по цілій Канаді і ЗДА свої пядесятьрічні роковини прибуття на американський континент, відбули такий ювілей дня 29 червня ц.р. у місті Давфин, Ман.

В Давфині Сестри Служебниці перебувають вже 25 літ. Провадять Рідну Школу, Катехизацію дітей та старечий дім ім. св. Павла.

І тому друге торжество у Манітобі по Вініпегу належалося Давфинові. Торжественну Службу Божу відправив перший раз нововисвячений о. Редемторист Михайло Гринчишин, дияконували о. декан Григорій Теплий і о. С. Іжик.

Церква була переповнена вірними з Давфину та околиці, гарно прибрані діти наче янголята стояли довкруг престолу. Всі в молитвах дякували Матінці Божій, що післала до Канади своїх Служебниць на велику місійну працю. По Євангелію сказав щире слово місцевий парох і декан о. Григорій Теплий. Він згадав про невтомну працю Сестер у парохії Давфин, як рівнож про нововисвяченого отця о. М. Гринчишина ЧНІ.

По "заамвонній молитві" виголосив довшу проповідь о. Семен Іжик, секретар Централі Українців Католиків Манітоби, що спеціально був запрошений на це торжество. Він підкреслив велике значення Сестер для української Церкви тут у Канаді. Їхню тяжку піонерську працю у всіх ділянках, як релігійного так і національного життя: Катехизації, Рідні Школи, Захоронки, Шпиталі, Старечі Доми, Цілоденні Школи, Академії, Ривниці, оці головніші галузі праці ревних і тихих Служебниць Пренепорочної Діви Марії для українських поселенців на американському континенті в продовж цілого пів сторіччя,—говорив у своїй проповіді о. С. Іжик.

Вечером у парохіяльній залі влаштували Сестри Служебниці під проводом своєї доброї Настоятельки С. Гавриїли, Великий Дитячий Концерт. В програму Концерту входили: хорові співи, сольоспіви, вправи, танки та музичні точки.

Впр. о. каноник з Етелберт Антін Луговий виголосив дуже гарне і багато вмістовне слово про працю Сестер в околиці Давфин. Він згадав і про дві Сестри, що є в Давфині, а це С. Леонтія і С. Александру. Ці дві Сестри є вже понад 40 літ у згромаджені, це одні з перших піонірок.

Промовляли ще о. М. Климчак з Пайн Ривер та о. дек. Г. Теплий.

По Концерті відбулася гостина. Справді, що жодні торжества ні Концерти не всилі вповні увеличати цю працю самопосвяти та саможертви Сестер. Їхня повна нагорода буде там у небі. На закінчення висловили Сестри подяку та своє побажання, щоб у цім ювілейнім році, якнайбільше дівчат пішло їхніми слідами на службу Богові й Українському Народові.

Приявний.

Слухайте Українських Радіопередач

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 Р.М.

ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940

Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— **Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це бувае по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.**

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Вересень: МОЛИТИСЯ ЗА МУЖНІСТЬ У ВИЗНАННІ ВІРИ

Віра конечна до спасіння. Безвірок не може дістатися до неба. Віра дає нам пізнати ціль нашого походження, існування на землі та долі по смерті. Жива віра це найбільший дар, що Бог може вділити якійсь душі, каже Св. Альфонс Лігорій, основник ОО. Редемптористів.

Сатана провадить війну з Богом і небом. Ціль його боротьби це відвернення світу від Творця. Отож диявол намагається насамперед вирвати з душі віру в Бога. Душа сліпне, розум затемнюється, воля стає жертвою пристрастей, як погасне в серці віра.

Диявол звичайно підступно цебто фальшивою пропагандою, лихою пресою, зіпсуттям намагається погасити в душах віру в Бога. Але й бувають часи, що Сатана піднімає криваві гонення на тих, що вірять у Христа. Наші Браття та Сестри в Україні опинилися під збройним ударом Сатани, що при помочі червоних москалів намагається позбавити наш нарід католицької віри, що Св. Володимир Великий впровадив в Україну 988 року.

Українці горді з того, що наш нарід і Церква дають Христові та Католицькій Церкві тисячі мучеників і мучениць у сьогоднішніх часах зіпсуття та морального занепаду по всьому світі. Проте не слід забувати молитися за мучених Наших єпископів, священиків і вірних, бо вони такі самі люди як і ми, тому й болі, страждання, биття відчують подібно, як і ми відчували б, колиб були на їх місці. Слід молитися, щоб Господь подав їм мужність посеред страждань і переслідувань...

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

ПОДІЛЯЄМОСЯ вісткою з нашими Приятелями, що вийшла цікава **КНИЖЕЧКА о. Мих. ЩУДЛА ЧНІ.: "УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ"** по-англійськи. Читач подибає в ній короткий перегляд церковної історії української Церкви, вияснення нашого обряду, наших богослужень, церемоній Служби Божої, вияснення Тайн і їх значення, завдання нашої Церкви та Папські декрети, що забороняють українцям змінити обряд і переходити на латинський.

Ця книжечка містить в собі 176 сторін, коштує тільки 50ц. Гарний папір, виразний друк, багато кліш Папіе, що мали якийсь стосунок до України, знимки наших митрополитів і деяких гетьманів.

Ця книжочка повинна бути в руках кожного українського хлопця та дівчини, що народилися в Америці та Канаді. Вона допоможе їм зрозуміти свою Церкву, полюбити обряд і держатися його всім серцем.

Просимо прислати замовлення до Йорктону:

The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 9 Йорктон, Саск. Вересень, 1952

Чи Любиш Святий Хрест?

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

МІЖ нашим народом швиндаються всякі біблійники, що висмівають Христовий хрест, кепкують собі з тих, що його почитають, ставляють на полях, прикрашують ним своє помешкання. Не слід звертати увагу на тих ненависників хреста, бо почитання святого знаряддя мук і смерти Спасителя таке давнє в Христовій Церкві, як і вона сама.

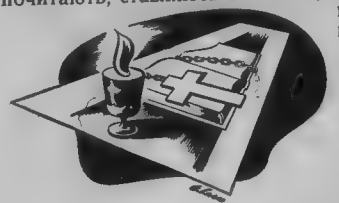

Церква користується хрестом при всякій нагоді. Вона уживає його при хрещенні, при уділюванні інших тайн, при благословеннях, щоб зазначити, що її священики діють в імені та силою розп'ятого на хресті Спасителя.

Наші церкви бувають прикрашені хрестами, що вказують усім, що це храми розп'ятого Христа. Наш нарід ставляє хрест на гробах своїх дорогих як знак і запоруку їхнього спасіння та надії на майбутнє воскресення.

ХРЕСТ ЦЕ ВІДЗНАКА ХРИСТИЯН—

Кожен християнин часто хреститься й так виявляє свою віру та любов до розп'ятого Спасителя. Вояки носять мундур-уніформ. Християни носять у серцях і на грудях анак святого хреста. Жиди, протестанти та всілякі еретики насміхаються з хреста, не шанують його, називають його шибеницею. "Ми проповідуємо Христа розп'ятого, для юдеїв згіршення, а для греків (паган) безумство." (І Кор. 1, 23).

Своєю пошаною та любов'ю до хреста вірні Христові слуги та учні заявляють, що вони люблять розп'ятого Спасителя та дорожать Його смертю за їх спасіння на хресті.

Уживання хреста дуже давнє. Здається, що самі апостоли запровадили його, як познаку правдивого християнства. Оттому слід робити знак хреста поважно, побожно та з любов'ю, пригадуючи собі одного Бога в трьох особах і відкуплення людського роду хресною смертю Ісуса, Сина Божого. Знак святого хреста це гейби зміст і скорочення християнської релігії.

ЧИ ТРЕБА ВЖИВАТИ ХРЕСТА?

Добрі християни хрестяться, як пробудяться зо сну, як ідуть на відпочинок, як сідають до їдження, як вибираються в дорогу, як починають чи кінчають роботу чи якесь діло.

Знак святого хреста не є пустим звичаєм. Уживання хреста з'єднює нам Боже благословення, хоронить від зла та диявола, що страшно боїться хреста, забезпечує перед численними небезпеками душі та тіла.

Хто хреститься, той гейби благає Господа чувати над ним і поблагословити його діло. Хрест проганяє від нас злого духа та помагає перемогти спокуси, утишує гнів, гасить обурення, веде до перемоги.

Цісар Констянтин Великий молився перед боєм із Максиміяном, своїм противником. Нараз ясний хрест з'явився на небі. Все військо зобачило його та зраділо, бо під хрестом була напись: **Переможеш цим знаменом!** Підбадьорений цар звелів вишити знак святого хреста на своїх військових прапорах, кинувся в бій, розгромив противника, став паном римської імперії та надав християнам свободу.

Св. хрест дуже часто звільняє від тілесних недуг і всяких прикростей. Мученики хрестилися перед своїми муками та й це чинило їх героями. Св. Іван Євангелист поблагословив хрестом чашу з затроєним напитком, що вороги подали йому, і випив його. Хрест урятував його життя, бо отруя зовсім не пошкодила йому.

ЛЮБІМ І ПОЧИТАЙМО СВЯТИЙ ХРЕСТ!

В кожній українській родині повинен бути хрест на видним місці, щоб ціла родина могла збиратися перед ним на спільну молитву. Кожен українець і українка повинні носити на грудях маленький хрестик і побожно та часто цілувати його.

Українці повинні часто христитися, щоб розбуджувати в собі любов до Спасителя й пригадувати собі, як дорого Божий Син заплатив за їх душу та вічне спасіння. Перші християни дуже часто робили на собі знак хреста. Он як говорить Тертуліян, що помер 240 року: "Коли розпочинаємо якесь діло, виходимо чи вертаємося, вдягаємося чи роздягаємося, взагалі завжди та при всьому робимо знак хреста на чолі!"

Церква завжди зачинає відправи знаком святого хреста, вділяє ним свої благословення, благословляє ним немовлята при хрещенні, молодята при шлюбі, хворих, хрестом прощає гріхи каянникам...

Кожен раз, що побожно хрестимося, доступаємо 50 днів відпусту, якщо пробуваємо в освятній ласці. Коли ж хрестимося свяченою водою, так зискуємо 100 днів відпусту.

Ніхто з українців не повинен стидатися хреста, коли Син Божий не стидався уживати його як засобу нашого спасіння. Хто стидається хреста, той стидається померлого на ньому Спасителя, той цурається своєї католицької віри, той не слухає Церкви, той позбавляє себе могутнього засобу в боротьбі проти пекла та диявола.

Христос і Цивілізація

о. Ір. Назарко, ЧСВВ.

I.

Що таке цивілізація—це ми всі знаємо, хоч деколи не зовсім влучно можемо це висловити. Одні вчені кажуть, що цивілізація—це високий ступінь розвитку технічно-культурних уладжень, або висока матеріяльна культура. Так твердив український учений бл. п. д-р Іван Раковський. Другі вчені, передовсім німецькі, як: Ойкен, Шпрангер і ін. відрізняють культуру від цивілізації, стверджуючи, що культура дотичить внутрішнього розвитку, а цивілізація охоплює розвиток зверхній, технічний.

Зате французькі вчені, як католицький філософ Жак Марітен твердять, що на повну цивілізацію складаються п'ять чинників: здоров'я, добробут, правда, добро і краса. Здоров'я і добробут належать до ладу матеріяльного, правда й добро до духового, а краса до обох разом. Духові цінності мають першенство перед матеріяльними. Тільки гармонійний розвиток цих п'ятьох чинників запевняє повноту цивілізації. Кожна цивілізація, що не здійснює цих п'ятьох чинників, є неповна й кулява. Найбільше суспільне значення має добро. Добро ж лучиться нерозривно з правдою. Найвище добро—це добро моральне. А відношення релігії до моралі дотичить самих основ цивілізації. Досі не було в історії цивілізації суто безрелігійної. Історичні досліди виказують, що без релігії немає справжнього розвитку цивілізації.

Рівнож і матеріяльні чинники мають своє значення в цивілізації. Заневбання тіла і справ дочасних впливає на обниження духа, а бруд фізичний зовсім не сприяє розвиткові святости. Людина складається з душі й тіла, і не має іншого вибору як тільки на тих обох ділянках, усовершуватися або обнижуватися.

Супроти цього і ми не поповнимо "наукової єреси," якщо не будемо чітко відмежовувати цивілізації від культури і навпаки. Тимбільше, що нам не йде про якісь наукові спекуляції, але про ствердження непереможного впливу Христа просто на всі ділянки людського життя.

II.

Як сонце на небі, хоч воно віддалене від землі на мільйони миль, одначе своєю енергією формує всі органічні і неорганічні

процеси на землі, так і Христос, хоч Він перевищає небо і землю, хоч перебуває у надприродних сферах Божества,—то одначе Він промінням своєї правди і сили формує та удосконалює життя людини навіть у його дочасних проявах. І в цьому значенні можна Христа назвати творцем нової, кращої цивілізації. Цивілізація—це спільне дочасне добро людської спільноти. Вартість цього добра залежить від вартости його творця, тобто від людини. А найвищий дар Христа для людини полягає на усовершенні її природи через ласку.

Вже деякі поганські мудрці вичували і сильно підкреслювали високу гідність людини. Одначе їх наука під цим оглядом була неповна. Аж прийшов на цю землю Христос і Він проголосив просто революційну науку про гідність людини. Він навчав, що вартість людини спирається не на добрах матеріяльних, не на походженні, віці, чи науці, але на безсмертній душі. Завдяки їй і ласці Божій людина призначена до повного з'єднання з Богом у житті вічному. Христос своєю наукою відслонив і здійснив повноту людської особовости. Людині, як особі, повинні служити всі дочасні добра. Людина, як особа, може бути підпорядкована тільки Богові. Тому всі другорядні добра, враз із цивілізацією, мають служити людині, а людина Богові. На цьому полягає лад справжньої цивілізації. У світлі тієї науки немає рас вищих, ні нижчих, немає Европейця чи Мурина, немає інтеліґента чи простолюдина. Всі мають ту саму істотну вартість, що полягає на гідности особи. Навіть мала дитина, а навіть дитина зачата, але ще ненароджена під оглядом своєї особовости є зрівняна з дозрілою людиною. Сказав Христос, що Його царство не з цього світу. Отже Христос не прийшов на цей світ, щоби творити нову цивілізацію. Але на іншому місці Христос сказав, що Його царство подібне до квасу, який заквасив усю цивілізацію, а є ним Христова наука про гідність людської особи. Сказав св. Ап. Павло, що "Бог постановив через Христа відновити все, що на небі й на землі" (Еф. 1, 10). Католицизм не є з цього світу, але він живе й формується на цьому світі. Ласка не нищить природи, але її усовершує. Отже від ступня усовершення природи залежить у якійсь мірі життя ласки. Тому чим вища культура й цивілізація, тим кращу почву знаходить Боже царство на землі.

III.

Тому й Церква, дбаючи в першу чергу про спасення людських душ, не занедбала теж тієї дочасної ділянки, якою є цивілізація. Історія перших століть християнства засвідчила, як під впливом евангельського квасу Христової науки змінилися не тільки одиниці, але й витворився у виді перших християнських громад новий суспільний лад, що його начальною засадою була суспільна справедливість і любов. Повстала нова християнська цивілізація сперта на пошані людської особовости. А коли прийшло одне з найбільших нещасть в історії, тобто розвал римської імперії і мандрівка варварських народів, Церква з питомим собі оптимізмом вийшла на стрічу всім народам, щоби їм помогти в будові нового ладу культури.

Церква стоїть понад цивілізацією і тому не в'яжеться з ніякою її формою, навіть з такою, яку сама творить. У своїй цивілізаційній діяльности Церква не нищить культурних окремішностей і лоодиноких народів. Так теж Церква поступила і з тими наїзниками, що поселилися на території колишньої римської держави. Крок за кроком, жертвою і трудом Церкви цивілізувала ті народи, що своєю силою поконали римську імперію, але вкінці самі покорилися силі Христової науки й ласки. Так створився новий лад, нова цивілізація, що вершка свойого розквіту досягнула в середньовіччі. Тринадцяте століття було століттям розквіту філософії, найвищих університетів, найкращих храмів Божих, а в першу чергу століттям великих Святих. Під добродійним впливом Євангелії формувалася, росла і могутніла християнська цивілізація.

На нещастя, в наступних століттях цивілізація відорвалася від свого джерела—Христа. Під впливом т. зв. гуманізму, пізніше раціоналізму й лібералізму, а вкінці ляїцизму в ім'я необмеженої свободи людини цивілізація зірвала свої зв'язки з ладом надприродним. І від тієї пори зачався розклад европейської цивілізації. Так воно й мусіло бути, бо прийшло до переоцінки цінностей, настав повний нелад у світі вартостей: замість того, щоби цінности дочасні були на службі вічних, тепер підпорядковано релігійні справи справам суспільно-господарським. Навіть люди, що в приватному житті ще придержувалися засад св. Євангелії, руководилися немов подвійною мораллю, бо в справах суспільних і господарських не мали відваги пристосувати тих же засад св. Євангелії. Щобільше, в християнському таборі не тільки не було чинного й свідомого спротиву, але там була майже повна інерція. Аж нагло серед тієї тишини залунав могутній боєвий голос невстрашного вождя Папи Льва XIII., відтак Пія XI., а тепер несеться часто голос Пія XII. Всі вони пригадують і домагаються від світа і його цивілізації поновного звороту до засад Євангелії, на яких повинно спиратися не тільки життя приватне й родинне, але й життя господарське, суспільне, громадське і політичне. Христос має повне право до всього. Йому має бути підчинена школа, преса, торгівля, політика, всі ділянки людської цивілізації й культури. "Обновити все в Христі"—оце кличі і програма неохристиянської цивілізації. Заклики Христових Намісників найшли відгомін у серцях ідейних католиків, розбудили їх, одушевили до святого бою і в висліді цього творяться організації, друкуються книжки й часописи про рехристиянізацію сьогоднішньої цивілізації. Це діється тоді, коли цивілізація, відірвана від Христа, докотилася над беріг пропасти, зматеріялізувалася до краю, вчинивши долляр найвищим законом економії, а лихву основою капіталістичного устрою. Процес її розкладу добігає до кінця. Саме тепер світ переживає одну з найжахливіших кріз в історії цивілізації.

Великі історичні крізи можуть викликати зневіру в серцях слабодухів. Одначе таке душевне наставлення не гідне католика. Хіба ж Бог не кермує історією світу? Немає двох панів світу, є тільки один—Бог. Тому справжній християнин не сміє піддаватися зневірі. Читаємо в св. Письмі, що коли Христа ви-

вели за місто, щоб Його струтити зі скали "Він, пройшовши між ними; спокійно йшов." І сьогодні Христос іде переможно крізь світ, а зі собою несе любов—цей найцінніший великодний дар, цей чудодійний лік, що може злікувати хвору цивілізацію народів світа. Якщо ця всемогуча любов перемінить людські серця, —то відродження цивілізації або буде ділом любови, або її взагалі зовсім не буде. Тому на Великдень, цей празник любови, поступімо так, як цього бажає від нас св. Церква: "Простім всім вся воскресеніем" і "друг друга обнімімо", а тоді від нас самих зачнеться велике діло відродження цивілізації.

ЧИ ПАПА МОЖЕ ПОМИЛИТИСЯ?

Коли Папа виступає як приватний чоловік або теолог, він може помилитися так, як кожний інший учений. Папа за те непомильний, як виступає як голова Католицької чи Христової Церкви та промовляє як учитель Церкви до всіх християн у "справах віри та моралі."

Отож Папа може помилитися, як говорить про математику чи астрономію. Ніякий Папа не сказав єресі у справах віри та моралі, коли говорив як учитель цілої Церкви.

Отож на римському престолі не було ні одного папи еретика, що б навчав щось противне вірі чи моралі.

Між царгородськими патріярхами, що називали себе "вселенськими" і змагали заступити Папу як голову Христової Церкви, тому що Константин Великий перенїс був столицю з Риму до Царгороду, було ще за єдности з Римським Папою 19 явних патріярхів еретиків, от як Евсевій, Македоній, Евдоксій, Несторій, Акакій, Сергій, Пир і інші... По зірванні з Римом найбільше відомий еретик між царгородськими патріярхами був патріярх Люкаріс. Сама східня Церква, хоч відлучена від Риму, три рази осудила визнання віри Люкаріса за його лютеранські єресі.

Подібне діється і по інших автокефальних церквах, бо не мають непомильного проводу Святого Петра.

Христос оснував одну Церкву та поручив Св. Петрові пасти Його духовні вівці, цебто рядити Церквою. Хто відривається від Петрового проводу, той ходить у пітьмі та попадає в єресі.

Щоб сьогодні з дурнем не стрінутися, замало самому замкнутися в хаті, а треба ще й зеркало заслонити коцом.

ГАНКА

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

КОЛИ я вперше заорював межі під колгоспний лан, земля пахла батьківським потом та склилася матірніми сльозами. Краяв я скибу трактором і здавалося мені, що толочу важкою машиною рідну матір.

Трактор сопів, воркотів і пчіхав смердячим газом, а я водив його по полі, заорював межі здовж і поперек і тоді здавалося мені, що заорюю Божий Закон, що оплюгавлюю Господню землю, що розшарпую батьківське серце...

Тоді вперше мої сльози впали на цю землю.

Переорали батьківські ниви, а згодом переорали мою душу. Я сам толочив її й витискав з неї все, що Боже, що святе, все, що виссав з грудей матері, що одідичив по батькові.

Іноді здавалося мені, що по моїй душі тільки немов порожній міхурець остався в грудях, а й той згодом виріжуть з тебе й сліду не стане, що ти був колись людиною і носив в собі образ Божий.

Бувало ореш колгоспний лан та нишком зазираєш там на горбочок, де колись як мати серед дітей, пишалася церква серед білих чепурних хаток.

Церкви нема, згоріла. Хати-сироти почорніли, а вікові липи й тополі ще довго стояли обгорілі безлисті, як скелети мерців, аж поки їх не зрубали гасподські руки, щоби для своїх чортівських бенкетів натопити печі та вшкарити вкрадене порося.

Церкви нема, могили на цвинтарі заорали. Пан-отець... Цить, язику проклятий..., мовчи! Чи не знаеш, що в мене вже душі нема? Порожня грудь...

Орю колгоспний переліг і здається мені, що міхурець, з якого витиснули душу, присох до грудей і дряпає і лоскоче, нагадує тобі, що ти був людиною колись.

Нудьгую, спокою знайти не можу. Дурню, вирви те, що там ще в грудях осталося по твоїй душі і будеш жити буйно, як дикий кінь серед степу і будеш свобідний мов птах у повітрі.

Совість? Смійся, дурню, глянь от на корову, вона безжурна! Глянь на воробця! Він щасливий.

Щасливий? А як йому вирвуть гніздо з теплого затишка і жбурнуть у вогонь разом з пистклятами, тоді він стане щасливий?

Орю колгоспний переліг і розбираю те вчення, що сірі шинкелі принесли з собою. Тварина й людина все одно. А так тобі на чисто все розкаже, так тобі виложить як на лопаті, що я й повірив. Забаглося мені жити буйно, як дикий кінь серед степу, як птах у повітрі, без меж і без законів.

Гринько, Федько Кваша, Тимко Рудий і Каська, що зпід Варшави приплелалася і до нашого колгоспу пристала і Амбрам-

кова Рожа і... я... Собаки. Гірше від собаки, бо й у собачих грудях якась собача душа є.

Брр!!! Гидь! Болото! Гній!

Ні, болото чисте, це та сама земленька, що я її толочу трактором.

Гній? І не гній, бо і гній земля прочистить і зародить хліб.

Гидь, плюгавство!

Бешкетував я з онтим плюгавством, а в грудях ссала мене нудьга. Орленкова Ганка і з думки не сходила. Ходив я, нудьгував, місця собі знайти не міг. Ганка з думки не сходить ні в день, ні в ночі.

До неї не підійдеш. Вона якась інша ніж другі. Як подивиться на тебе своїми тихими очима, руки тобі опадають, навіть язик не повернеться в роті. А серце щелить і нудьгує і вже неб'ється в грудях а шепче: Ганка, Ганка, Ганка!...

Запахло квітневою весною в садах, в гайку за річкою і в буковому лісі. Сонце всміхається. Хіба ж не до мене воно всміхається? Дивлюся на синє небо, а воно тихе—тихе, як тихі очі Ганки. Вийшов я за село, дивлюся, Ганка йде доріжкою до ліса. Чого б їй до ліса?

Як дикий кіт кинувся я між кущі, повзав поміж ярками й вивертами до ліса. Бруньки на грабах набреніли, берізки внедовзі позеленіють, сніжинки пригорнулися до зелених листочків, і проліски дивляться синіми очками... Залоскотало мене в порожніх грудях. Ех, якби я мав тепер душу, я молився б... Весна...

Дурню, так що ж що весна? Сонце пригріло то й вона; деревина розвивається, квіти розквітаються,—природа оживає...

Бог? А не буде Бога, чи не буде тоді весни? Чи дерева не зеленітимуть без Бога? Природа, от і все. Розвивається і без Бога і без твоєї молитви. Вирви ще те, що там у грудях лоскоче, а будеш жити без Бога, свобідно...

Ганка... Що мене спиняє? Чому б не так, як з Каською?... Сонце, весна, ліс... чому б не так, як з іншими?

Видри ще те порожне місце з душі, видри, щоб не лоскотало, а тоді Ганка, Каська, все одно...

Ганка йде... О, як легенько, спокійно!... Всміхається до деревини, гладить берізку. Ганка... Ганка...

Я причаївся як тигр. Скочив і обняв її кріпко.

—Боже, рятуй!—крикнула.

Мене замняло в грудях і руки опали. Ганка не втікала. Поглянула на мене своїми тихими, синіми очима, чистими і прозорими мов джерельна водиця під синім небом. Я перший раз поглянув у ці очі з близька, але не відважився скаламутити ті чисті спокійні джерельця.

—Не соромно тобі, Петре?—сказала вона так жалісно, що джерельця виповнилися сльозами.

Я дивився на неї і мені здавалося, що вона мою засохлу душу теплою водою відмочила.

—Петре, я знаю, що ти ще людина.

Ще людина?

—Так, я чую своїм серцем, що ти не Вухналь, ані не Кваша,

що зрадили своїх Братів. Ти ще людина.

—Ти не помиляєшся, Ганко?

—Ні. Пам'ятаєш, як казали тобі плюнути на Божу Матір, а ти сказав: Ні!

—Тоді ще була в мене душа, а тепер...

—Пам'ятаєш, як пан-отець присягали разом з нами: За Бога й Україну...

—Цить, мовчи! Ліс має вуха.

—Тобі видерли Бога й ти сам помагав Його викидати з твоєї душі, але як тільки захочеш, Бог вернеться до тебе й оживить твою душу. Бог і розбійникові простив.

—Ганко, твої слова падуть у порожню мою грудь як цілюща роса, як весняний житєдайний дощик.

Вона поглянула на мене очима, що склилися від сліз. Я взяв її руку і так, як ще малою дитиною цілував руку мами, я став цілувати руку Ганки.

Ганка плакала, сльози спливали по рум'яному личку, а вона всміхалася крізь плач і як мама, гладила мою розбурхану чуприну. Я соромився тепер свого дикого нападу. Я стояв перед цією дівчиною, як злочинець, а в моїх грудях щось відживало, щось гарне й добре, щось людське. Може й справді я ще людина?...

—Петре, знаєш, який день сьогодні?

—П'ятниця.

—Велика П'ятниця. Пам'ятаєш плащаницю, Петре?

—Забобон, тай годі! Чи ти віриш, Ганко, що Він помер і воскрес?

—Вірю!

—Як це можливе?

—Можливе! Він же ж Бог. Ходи зо мною до плащаниці.

—Церкви нема!

—Цей ліс не церква? Дивися, яка гарна!

Я був з Ганкою до плащаниці і я був на воскресній утрені на Великдень і на Службі Божій... в лісі, в темній гущавині буків.

Пан-отець заспівав: "Христос Воскресе" тихо-тихенько, а люди мов бджоли бреніли: "Смертію смерть поправ." Зразу, співаючи нишком, проковтували гарячі сльози, а потім уже ніхто не міг співати, всі ридали, тільки пан-отець стояв твердий, мов камінь.

—Не плачте! Слухайте мене, бережіть ваші душі від смерті! Живої душі ворог не скує. Бережіть ваші душі! Вороги відбирають у вас Бога, рівняють вас зо скотиною, бо бездушну скотину легше підкорити і останній шматок хліба з рота їй видерти...

Люди слухали й твердли мов камінь, а мені здавалося, що моя грудь виповняється, щось у ній росте і входить в кожну мою кість, в кожну жилу. Мені здавалося, що я росту й піднімаюся кріпко на обидві ноги, стаю знову людиною.

Поглянув я на Ганку. На її очах нависли великі скляні перлини сліз. Як радо я здіймив би з її очей ті сльози, нанизав на ниточку мов дороге намисто і повісив на шиї тої Божої Ма-

тері; що мені казали плювати на неї. А одну сльозинку я таки вкрав би собі й заховав біля свого серця.

Ганка... Ганка...

А тепер не знаю, як моя рука могла піднятися до неї, як міг я її рівняти до плюгавої Каськи?

Тепер, коли орю колгоспні лани, земля знову пахне мені батьківським потом, склиться матірніми сльозами.

Орю загарбані лани й мені знову здається, що переорюю Божий закон, толочу рідну матір, розшарпую батьківську грудь.

А коли Ганка погляне на мене своїми тихими очима, чистими й прозорими, мов джерельна водиця під синім небом, тоді я росту й кріпшаю, стаю на дві ноги як людина і вірю в Бога, як людина...

Дальше зайде той з зігненим хребтом, як той із задертим носом.

Все добре, що можна про когось сказати, ховають люди до некрологу.

2) Кажуть, що по смерті буде два суди, частний і загальний. Пощо аж два?

На частнім Христос судить людей поодиноке зараз по їх смерті. На страшнім Суді Христос збере всіх людей, щоб перед усіма виявити милосердя для добрих, справедливість для лихих, хоч зараз по частнім суді добрі ідуть до чистилища чи до неба, а лихі на прокляття до пек-

3) Чи тяжко грішить, хто добровільно занедбує покуту завдану священником у сповіді?

Грішить тяжко, якщо покута була тяжка за смертельні гріхи. Хто частинно занедбує її, той легко грішить. Покута не мине його. Відпокутує в чистилищі, що занедбав за життя.

4) Чи можна сповідатися листом або через телефон?

Ні, бо треба бути фізично присутніми, як приймаємо цю Тайну. Сповідь через телефон неважна.

5) Чи можна слухати Службу Божу через радіо в неділю?

Можна, але тим не виповните недільного обов'язку вислухати Службу Божу. Мусимо бути присутні фізично там, де відправляється Служба Божа, що є Безкровною Жертвою Нового Завіту, бо відновляє та відтворює на престолах кровавy Смерть Спасителя на Голгофті.

7) Хто найщасливіший?

Хто інших ущасливлює і нікому ні кривди, ні прикрости не чинить.

8) Хто найбогатіший?

Хто задовольняється тим, що має з земських дібр, і при тім старається здобути щонайбільше небесних скарбів добрими ділами, молитвами, частим приниманням Святих Тайн.

САТАНІЧНА РИВАЛІЗАЦІЯ

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ЗНАЄМО зо Св. Євангелії, що Сатана не потрапить знищити Христової Церкви, бо "ворота пекельні не переможуть її" (Мат. 16, 18), проте скільки безсмертніх душ ідуть на вічне прокляття, скільки спустошення по християнських краях, скільки погромів посеред Христових воїнів, скільки перемог здобув Сатана посеред християн і нехристиян! Чому ж воно так? Хочете знати, де тайна наших страт і погромів? Це наше лінивство, байдужість і оспалість християн у боротьбі з Сатаною та його приклонниками! Чи комунізм був би запанував в Україні, коли б усі українці, так православні, як і католики були спільно виступили проти червоних москалів? Чи сьогодні червона зараза була б поширилася в Польщі, Мадярщині, Чехословаччині та по інших країнах, коли б усі визнавці Св. Євангелії були одностайно станули проти московської навали? — Ні! Сатана відважний із трусами, а трус із відважними.

Приклад католицької Еспанії наявно доказує, що одна рішучість і відвага Христових визнавців врятували цю важливу позицію християнства, що була б станула бастіоном комунізму, коли б Москва була захопила владу в Еспанії.

Лявина московського комунізму неетримно посувається зо сходу на захід, бо західні держави донедавна не зважали на перестороги Папи, що кликав до всіх визнавців Христових із ватиканської вежі: Бережіться! Пора збудитися з погубного сну та станути рішуче до бою з московським матеріялізмом! Захід був роз'єднаний і розсварений. Західні демократії були поділені заздрістю та дитячою ривалізацією. Заслїплені народи сварилися за дрібниці, а Москва щораз сильніше затискала свою пенетлю довкола їх горла.

Комунізм це подиявольськи зорганізована армія, що залізною карністю сковує всіх своїх членів і веде їх до спільної мети. Кожен комуніст це активіст, що віддає партії себе та всі свої

спроможності. Он яку присягу мусить скласти кожен комуніст, як вступає до партії:

"Я вступаю в ряди комуністичної партії та партії робітничої класи. Я зобов'язуюся присягою віддати всі свої сили послугам мого класу. Я зобов'язуюся не щадити себе, щоб єднати робітників у боротьбі... Я зобов'язуюся безпощадно працювати по уніях, фабриках, поміж безробітними... Я зобов'язуюся збирати маси, щоб боронили Сов'етський Союз... Я зобовязуюся бути завжди пильним і чуйним оборонцем ленинівської лінії партії, бо вона єдина запевнює тріюмф Сов'етської влади в Америці..."

Як без Божої помочі може роз'єднаний і розсварений демократичний світ устоятися перед такою потугою, як комунізм? Дивно! Нема більше ніж яких 30,000,000 комуністів у світі. Як таке мале число може так поважно загрожувати християнську віру та демократичну цивілізацію світу? Де ж їх могутність? У якості їхніх членів. Кожен комуніст, чи він політрук, чи подорожній, вояк чи вчитель, всі вони загорілі апостоли та пропаганди безбожницького матеріялізму... Їхнє одушевлення фанатичне, їхні зусилля надлюдські, бо їхнє бажання прогнати Христа зо світу направду сатанічне. Сам Сатана мусить інспірувати та керувати ними, бо годі б зрозуміти заїлість комунізму проти всякої релігії та Бога. Яка б не була людська злоба, так вона б негодна рівнятися зо злобою, що її виказує кремлінська кліка.

Комуністичні лідери знають, що комунізм мусить завжди поступати та держати своїх членів у боевому настрою, бо інакше настане застій і потухне одушевлення для комунізму. Он тому вони викули гасло: "Вперед, вперед, вперед, бо загинемо, як задержимося!"

Застій це велика слабість, що паралізує навіть найкращі плани та діяння. Поки Христова Церква була в бойовому наступі, світ ставав щораз більше християнський, бо нові народи приймали Св. Євангелію. Місьонарський дух підтримує запал у християн. Коли нидіє апостольський дух, так занепадає і розріст Церкви.

Перші християни були одушевлені Христовим приказом: "Ідіть, навчайте всі народи" (Мат. 28, 19). Це був заповіт Спасителя для всіх тих, що повірять в Його Євангелію. Світло Божого об'явлення мало освітити цілий світ і християни мали занести це світло посеред незрячих поган. Коли страх обгортав їх на вид трудного діла, так вони пригадували собі цей заповіт і сміло йшли вперед. Не дивниця, що перші християни по декількох століттях перетворили світ, прогнали пітьму паганства, заступили брутальність любов'ю, ввели поняття справедливости в бизнес і громадянське співжиття... Люди почали пізнавати свою забуту гідність, шанувати одні других, святість подружжя зрівняла чоловіків із жінками та запевнила ненарушність дітям.

Отак горстка християн посеред страшних труднощів і кривавих переслідувань перетворили паганську в християнську цивілізацію й обновили обличчя світу... Чи ж тодішня греко-римська цивілізація не була більше зіпсута та звиродніла ніж наша

в 20-у столітті? Та ж іще не бачимо жахливого звироднїння посеред нашого покоління, на яке давні римляни споглядали як на досяг культури, от хоча б штучне блювання, щоб могти далі їсти, нагота дівиць на державних святах, безстидні процесії, про які згадує Св. Августин... Чи ж ми можемо опускати руки та попадати в зневіру, бо довкруги нас панує безвір'я та неморальність? Що більше лиха в світі, то більша повинна бути ревність християн... Це ж завдання Католицької Акції... Боротися зо злом і поширювати добро це ціль і ідеал молодих хлопців і дівчат, що вступають у ряди католицької АКЦІЇ.

Подвижники комунізму брехливо вмовляють у збаламучені маси, що комунізм це єдиний оборонець робітництва та зубожілих соціяльних класів громадянства. Штучна та невпинна пропаганда провідників і пропагандистів Кремля витворила в численних комуністах по всьому світі запал і подивугідну посвяту для матеріялістичних ідеалів.

Пасивність і бездільність християн відповідає за те, що збаламучені маси сліпо ідуть за комуністичними провідниками, бо заниділі християни не хотять трудитися, щоб провадити людство до обнови в Христі на засадах св. Євангелії. Чи ж ми, християни, не маємо вищого та кращого ідеалу ніж висланники Сатани та Кремля, що страждають, посвячують свій час і свободу, щоб баламутити незрячих людей і заганяти їх у тенети Кремлінської диктатури? Чи не варто за Христа та Його Євангелію посвятити свої вигоди, час, сили та навіть життя, як це чинять наші Браття та Сестри в Україні, де червоні москалі катують їх за їхню вірність Христові та католицькій Церкві.

Чи ж це не болючий парадокс модерних часів, що люди здібні більше посвячуватися та працювати для зла ніж для добра? Висланники кремлінської кліки пропагують поміж робітничими масами свободу та добробут, про які перший Христос був заговорив... Комуністів іще не було на світі, як Христос прийшов ширити рівність, справедливість і братерство поміж народами та людьми! Чи не ганьба та стид для визнавців Св. Євангелії, коли Христові вороги присвоюють собі ці ідеали немов би це вони викрили їх? Чому ми думаємо та говоримо про маловажні речі, а занедбуєм те, що найважніше. Один моторист заїхав до газолінової станиці. Три механіки прискочили до автомобіля. Один оглянув колеса та гуми. Другий очистив вікна. Третій змінив воду в холоднику, але не вляв бензини, по яку приїхав моторист. Подорожній заплатив за обслугу та рушив у дальшу дорогу, але за кілька хвилин вернувся і здивовано спитав обслугувачів, чи вони вляли бензини. Обслугувачі поглянули один на другого та призналися, що забули про це...

Скільки разів в погоні за життєвими марницями, забавами та бизнесами забуваємо те, що найважніше в людськім житті: пізнати Бога, полюбити Його всім серцем і провадити до Нього своїх ближніх?

Один п'є зі щастя, другий з горя, але як добре вино, то обом смакує.

Чесноти Марійки

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

Хоч Марійка прийняла тільки п'ять Святих Причастій, проте вони вчинили її дійсно святою, бо якслід прийняла їх. Марійка відзначалася різними чеснотами. Ісус був, здається, невпинно біля неї, бо малі діти не проганяють Його від себе, як це роблять дорослі, що або не хотять слухати Його голосу, або противляться Його наднхненням і ласці.

Асумпта, мати Марійки

Забувала вона про себе, щоб краще пам'ятати про других. Асумпта каже, що вона ніколи не домагалася нового убрання, полишаючи все волі своєї матері, хоч дуже їй подобалися строї, що носили жінки та дівчата в місті Нептуні.

В потребі кожен заставав Марійку готову допомогти йому. Не обурювалася на зневаги, не відповідала на прикрі слова, прощала прикрості добродушною усмішкою, уступала другим у розмові чи суперечці, вміла мовчати про похибки інших і нікому не розповідала про них.

Діти любили її за її сердецність і добродушність. Марійка мусіла забавлятися з ними, йнакше забава не йшла або скоро кінчалася.

Для хворих почувала особливішу ніжність і спочуття, бо бачила в них страждучих приятелів Ісуса Христа.

Життя Марійки було просякнене молитвою. Молитвою зачинала свій день, молитвою кінчала його, молитвою переплітала всі свої зайняття.

Роботящість її дивувала сусідів. Вона сумлінно виповняла всі припоручення своєї матері, замітала хату, приготовляла снідання для братчиків, латала їх убрання, ходила до містечка купувати все потрібне для щоденного вжитку. Не треба було приказу. Вистачало виявити бажання, й Марійка бралася до праці.

Її аскетичні засади були простенькі: "Треба це зробити, бо це обов'язок і Божа воля. Не треба цього чинити, бо це гріх, бо це не подобається Богові, бо за це душа піде до пекла!"— Ці засади стали підвалиною її надприродного життя та дороговказом посеред трудів, праці та боротьби.

Віра її була жива та животворна, тому й оживлювала все її життя, вчинки, слова та гадки, бо Марійка проживала згідно з

Божими заповідями, що є певною дорогою до досконалости і вічного щастя.

Любов Божа ярко горіла в її серці, бо не придушували її земські прив'язання. Вона виконувала все з любови до Ісуса та Марії, бо відчувала, як воно приємно любити Бога й бути Ним люблёною.

Дехто міг би думати, що всі ті чесноти прийшли з Марійкою на світ або були дарунками з неба. Ні! Марійка мала свої хиби так, як кожна інша дитина, бо ж вона теж дочка упавшої праматері Еви.

Марійка проте не піддавалася своїм лихим схильностям, ані не заключала з ними мира. Зрозуміла, що сама далеко не зайде на дорозі християнської досконалости, тому вибрала собі духовного провідника, що був заразом її сповідником. Його поради, вказівки, упімнення стали для неї духовним компасом серед розбурханого моря життя. Під його проводом Свята завзято змагалася сама з собою, намагалася поправитися з природних хиб, зреформувати свою вдачу, гамувати вибухи природи, лінивість у вставанні чи при праці, перемагала охоту виправдуватися, особливо, як невинно картали її за недобровільні промахи чи провини, яких узагалі не допустилася. Посеред цієї боротьби з лихими схильностями споглядала на Божий закон, що був ядром цілого її життя та праці.

Отак поборюванням лихих схильностей і вправою в християнських чеснотах, Марійка зростала духовно, поступаючи дорогою досконалости... Хиби маліли, зникали з душі, чесноти ж зростали та щораз сильніше закорінювалися в ній...

Особливо ж дбала Марійка про святу чистоту гейби відчувала, що внедовзі прийдеться їй боронити кров'ю цю ангольську чесноту й життя за неї віддати. Так як моряк посеред бурі споглядає на компас, так Марійка посеред спокус продумувала про Божий Закон, що становив ядро її життя та праці.

Працюючи для Ісуса та Марії, приймаючи Святе Причастя, коли тільки мала нагоду, вона почувалася захоплена ангольською чесностою, бо проживала невпинно в товаристві та під оком свого небесного Обручника, що кохається в невинних душах. Кожного вечора відмовляла з "Богородице Діво" за свою чистоту, благаючи Пречисту Діву хоронити її від небезпек і гріха.

Побожна мати старалася при всякій нагоді збільшити в ній жах і обрядження до всього, що нечисте. Одного разу Марійка пішла по воду до криниці, де люди брали воду. Там один хлопець вів нечисту розмову з якоюсь дівчиною. Марійка страшно обурилася та, прийшовши додому, поскаржилася своїй матері. Мати промовила до дочки: "І ти слухала цю розмову?" Марійка відповіла: "Я скоро набрала води та пішла додому!" Мати продовжала: "Бачиш, моя дитинко, дивуєшся, що інші провадять лихі розмови. Якщо б ти так поступала, як та нескромна дівчина, так інші теж дивувалисяб. Отож уважай на себе та бережися подібних розмов!"

Збентежена Марійка відповіла: "Не бійся, мамцю, я радіше дала б себе вбити ніж мала б балакати про подібні речі!"

Марійка всюди була скромна та уважна на себе, чи то пра-

цювала вдома чи йшла до міста за домашніми справами, от щоб продавати яйця, голуби, чи купувати речі потрібні до кухні. Ішла своєю дорогою, не приставала з хлопцями на розмову, не дбала про людську славу, не старалася звертати на себе увагу других, ба й добродушно сміялася з тих дівчат, що висиджували перед дзеркалом або вистоювали на балконі, щоб прохожі споглядали на них.

Проте її скромність і чеснота звертали на неї увагу сусідів і знайомих. Нераз вони ґратулювали Асумпті: "Що за дочку ви ви маєте! Це ангол, не дитина! Скромно відповідає, як хтось заговорить до неї, іде за своїми справами, не здержується на балачку!"

Сама мати оповідає, що Марійка не любила пробувати поза домом. Немов ця скромна фіялка, любила проживати в укритті. Виконавши припоручення в місті чи деінде, негайно вертала додому.

Отак маленька героїня зростала в чесноті й закріплювала в собі любов до ангольської чесноти. Мусіла бути сильна та рішуча, бо вже лютий вовк напосівся на невинне ягнятко. Був це Олександер, 18-літній юнак, син тої родини, що з нею Асумпта мала контракт праці.

Сам він признав, що її краса та скромність притягали його, але він був занадто лихий і зіпсутий, щоб пошанувати невинну героїню, яку подивляв у хвилинах спокою.

Непогамована ж пристрасть не давала йому спокою. Було це в зимі. Олександер, не маючи роботи на полі, горів пристрастю й відкрив її Марійці. Вона зразу не зрозуміла, про що властиво йшло. Коли ж він дав їй краще зрозуміти свій грішний намір, вона рішуче запротестувала та промовила, докоряючи йому: "Це гріх! Бог не хоче цього! Підеш до пекла! Як можеш думати про подібні речі?"

Отак відогнала спокусника, що роз'ярений відмовою мав унедовзі стати її катом і вбийником. Вона бореться, бо чистота це найбільший її скарб. Бореться сама, бо нікому не говорить про спокусу. Навіть власній матері не згадує про небезпеку та напасть Олександра.

Яку страшну муку мусіла вона переходити, коли напасник грозив їй смертю даючи вибір: Або стратить ангольську чесноту і буде жити або відкине спокусу, опреться напасникові й за чистоту віддасть своє невинне життя! Страшний це вибір для кожної дівчини, що шанує себе та дорожить своїм дівицтвом. Велика була це боротьба, але Марійка перемогла, бо християнське виховання вчинило її непохитною супроти зла, бо змалку навчилася від побожної матері уважати гріх найбільшим злом на світі, більшим ніж сама смерть, бо гріх зневажає безконечного Бога та засуджує душу на вічне прокляття та муку в пеклі.

Дехто розводиться нам тим, що не варто жити тільки тому, щоб з того жити.

СВЯТА ТЕКЛЯ

ДЕЯКІ Святі Отці звуть Теклю первомученицею, хоч вона померла звичайною, не мученичою смертю. Можна її звати первомученицею хіба тому, що вона настраждалася багато за Христа та Святу Євангелію.

Текля уродилася в Іконії в Малій Азії. Батьки її були дуже багаті пагани, в яких Текля була одиначкою. Батьки страх любили дочку, бо була вона надзвичайно гарна, глибоко вчена та обдарена даром красномовности, що його розвинула в собі пильною вправою та навчанням.

Хоч яка гарна видом і визначна мудрістю, проте Текля була завжди скромна і стидлива майже до пересади особливо на паганські дівчата.

Про руку Теклі старалися багато юнаків гарних і вродливих, хоч здобув собі її славний Тамир, за якого Текля згодилася вийти заміж.

Христос проте не хотів відступити її земському женихові, бо бажав вчинити її святою обручницею.

Спаситель знайшов дорогу зайти до Теклиного серця. Він послав свого апостола, Святого Павла, проповідати Євангелію азійським народам. В своїх апостольських подорожах великий апостол зайшов до Іконії, де проживала свята Текля. Було це около 47 року по Христі. Тут святий Павло став голосити людям про любов Божого Сина до них і про Його страждання за спасіння людей. Текля захопилася новою наукою та її основником, Ісусом Христом, і порішила віддати Йому своє невинне серце. Було їй тоді літ 19. Віддавши Христові своє серце та посвятивши Йому своє дівицтво, повідомила своїх батьків і нареченого, що вона зреклася земського подружжя, щоб віддатися навіки небесному Женихові.

Так батьки, як і наречений Святої Дівиці спалахнули гнівом на це її рішення. Не помогли погрози, даремні були й побої, що Текля зазнала від власної матері, яка всіми силами намагалася зломити її рішення та змусити вийти заміж. Тамир, наречений Святої, бажаючи пімститися на святім проповіднику, оскаржив його перед суддею. Суддя звелів ув'язнити святого та кинути його до в'язниці.

Вірна учениця не покинула свого улюбленого учителя, що просвітив її та привів до Христа. Вона відвідала його в тюрмі та побожно прохала говорити їй про Ісуса та Його любов до душ.

Як апостола суддя покликав на суд, Текля не покинула його. Суддя паганин звелів вибити апостола, прогнати його з міста, а Теклі наказав слухати батьків, інакше смертю укарає її. Текля не злякалася погрози. Повна любови та ревности стала вона по всьому місті проповідати Святу Євангелію та навертати паган до Христа.

Староста звелів ув'язнити її та засудив на спалення. Кати вкинули її в вогонь, але нараз упав зливний дощ і погасив полум'я так, що Свята вийшла ціла зо стосу, удалася поза місто, де подибала Святого Павла, що завів її до Антіохії, столиці Сирії, в Малій Азії.

Проте й тут не була вона забезпечена від переслідувань. Паганський староста побачив її чудову красу, захопився її вродливістю та постановив здобути її серце. Коли ж Текля рішуче відкинула його лестощі та предложене подружжя, ба й прилюдно зганьбила його пристрасть, так староста Олександер звелів її ув'язнити, передав одній жінці, щоб ця намовила Теклю відректися християнської віри та вийти заміж за паганина. Текля не по далася ні на намови, ні на погрози. Суддя покликав її на суд, де вона заявила, що радніше піде на муки та смерть, але Христа не зрадить і науки Його не відречеться. Олександер засудив її на смерть, і приказав видати диким звірам на жир.

Вістка про смерть християнської красуні наповнила цікаве місто небувалим подивом. Тисячі народу зійшлися, щоб побачити, як прегарна християнка буде вмирати під зубами диких звірів за свою віру.

Кати схопили невинну діву, здерли з неї одіж і впустили на неї диких, голодних левів і тигрів. Дикі ж звірі замість кинутися на невинну дівицю та змолоти її ніжне тіло гострими зубами, припали до її ніг і стали леститися немов невинні ягнята. Це чудо залякало паган і настрашило розлюченого суддю-любовника, що повен здивування не важився далі напастувати предивну дівицю християнку, та звелів пустити її на волю.

Вільна та повна надії на Христа Текля, що так чудесно уникнула жорстоку смерть, полишилася ще якийсь час ув Антіохії, де навернула ту жінку, що зразу намовляла її до відступства. Опісля вернулася до рідної Іконії, де пропращалася з матір'ю, та поспішила в гори біля міста Селевкії, де в пості, покуті та молитві прожила довгі роки. Тут відвідували її так християни, як і пагани, з яких вона неодного навернула до Христа.

Тут свята Текля й померла, проживши 90 літ на службі Господеві. Гріб її став славитися чудами, хоч вона вже за життя робила їх. Тисячі паломників стали відвідувати її гріб, де кожен діставав чого прохав. Неодного вона потішила з неба, неодного хворого улічила.

Декілька років по її смерті побожні паломники поставили церкву на її гробі. Около 477 року цісар Зенон, якому Свята Текля допомогла відбити царський престол від узурпатора Василиска, повний удячности збудував у Селевкії величну святиню на честь своєї небесної покровительки.

Мощі святої Теклі тепер по всьому світі. Її голова спочиває в Медіолянській катедрі в Італії.

Святий Амвросій ставляє Святу Теклю як взір усім християнським дівчатам, як треба любити Христа та як слід дорожити дівицтвом.

Якщо б наші дівчата про Теклю згадували та наслідували її любов до чистоти, так наш український нарід мав би тисячі героїнь і сестер, що всім серцем любили б Ісуса Христа, за якого

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити также щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Свята Текля була готова тисяч раз померти, погорджуючи людськими ласками, обіцянками, погрозами та муками. Хто дійсно Христа любить, той нічого не боїться, хіба зробити прикрість своєму небесному Спасителеві.

ЯКИХ НАМ ТРЕБА ЛЮДЕЙ?

1. Людей, що їх не можна купити.
2. Що цінять свою віру над все.
3. Людей, що є чесні і сумлінні, так у великих речах, як у малих.
4. Що цінять більше загальне добро Церкви й народу ніж своє особисте добро.
5. Що відважно ідуть до цілі і не знеохочуються дрібними неповодженнями.
6. Людей, що не узнають двох відмінних моральностей: одної для себе, іншої для других.
7. Людей словних й вірних у приязні так само в днях щастя, як і в днях недолі приятелів.

Сміховинки

Енкаведист кличе до німців: Сталін готовий робити все те, що колись Гітлер робив!
Голос із юрби: Коли ж він дасть собі кульку в лоб і прикаже спалити себе?

Чому московська радіовисильня не впровадила телевізії для щасливих мешканців Союзу?
—Бо червоні можновладці бояться, щоб люди не довідалися, як вільні народи проживають поза межами Сов'етського Союзу.

Що Москва дала Союзникам за воєнну поміч у війні проти Гітлера? —Численну п'яту колонну, що намагається по всіх союзницьких краях запровадити червону диктатуру.

Два вояки стрінулися на фронті. Один жонатий, а другий самотній. Жонатий питається нежонатого, чому він пішов на війну. —Я не маю жінки і люблю війну!—відказав самотній.
—Я ж пішов на війну, додав жонатий, тому, що маю жінку та люблю спокій, якого не маю, відколи зав'язав собі світ.

Яка різниця між Нюйорком і Берліном? —В Нюйорку пропадають діти, а в Берліні дорослі.

Чи ти вже знайшов ідеальну жінку?— Знайшов!— Чому ж не оженився?— Бо моя майбутня жіночка ще не знайшла ідеального чоловіка!

Один із найбільших німецьких філософів каже: "Три речі будять у мене подив: небесні зорі, гарні квіти і невинні очі дитини."

Настав уха, замкни уста, то пізнаєш людську дурноту, а твою ніхто.

З ввічливости люди всміхаються в очі, а сміються поза очі.

Багато знає, хто свідомий, що малощо знає.

Той щасливий, хто виробив сам собі щастя, а не завдячує його обставинам або політичним завірюхам або протекціям.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1952

THE CROSS

By William R. Murphy, SS., S.T.D.

THE CROSS is really a two-way symbol: it is the symbol of God's love for us, and it is the symbol of our love for God. The cross is not merely a reminder of the historic fact we know as Calvary. The cross is a reminder that that same love of God which extended even to the pain and death of God's own Son, still pursues us throughout the centuries. The cross is also a reminder of the fact that all who wish to love God in return, must be prepared for suffering. In a word, the cross vividly points out to us that Catholicism does not promise a comfortable way in life. It promises a joyful, yes, a joyful way of life. It promises a joyful way of life, because it is a life of love, but a joy which is bought at a price.

This truth, constantly held before our eyes by the symbol of the cross, that the love of God on earth necessarily causes some discomfort, is brought out very clearly in the Epistle and Gospel.

In the Epistle, St. Paul appeals to his converts not to "receive the grace of God in vain." That is, he tells them they must put Christian truths into action in their lives. It is not enough to say: "I love You, my God"—we must love God by our actions. St. Paul at the same time adds a special reason why our beliefs must shine out in our actions: if we do not live up to our religion, we scandalize our non-Catholic neighbors. That is what he means when he says: "We give no offense to any man, that our ministry be not blamed."

St. Paul then enumerates the many virtues Christians have to practice to make the love of God shine forth in their lives. If they really love God—if they have charity "unfeigned"—they must be chaste, truthful, just, honest, patient, kind, gracious, and so on. Now, the practice of all these virtues, even in a small degree, calls for fair amount of heroism. A Catholic will sometimes suffer fi-

nancial loss because he is honest in business dealings; he will have to practice strong self-denial even in married life if he is to practice the virtue of chastity. He will have to have a high degree of love of neighbor to be patient with all sorts of boors and mean, petty people whom he will encounter everywhere from department stores to the golf course, to the corner drugstore. Certainly a man who puts these virtues into practice is going to suffer a lot of physical and emotional discomfort. But even though he suffers, he will be happy. There will be meaning in his suffering—he will not bear suffering out of love for God.

In St. Paul's day, Christians suffered much more than we: they were imprisoned, exiled, put to death. They paid for their religion. To the world they seemed the most miserable of people, but they knew how happy they were. Some of our people, too, those behind the Iron Curtain, are faced today with threats of death or prison because of their religion; and even here where we are not confronted with such a test, Catholics suffer many things for the sake of their religion: they carry a burden of double taxes to bring Christ into the schoolroom; in seeking public office they are at times discriminated against because of their religion. Catholic women who raise large families encounter social snubs many times—they are made to feel like something out of a barbarian age. When they are being chaste, motherly and hardworking, they are sneered at as "breeders," or boobs. All this hurts. All this causes discomfort. All this is a kind of martyrdom day in day out. Catholicism is no easy way of life; but those who live up to it, even while they suffer discomfort, know how much interior joy they find in putting God's love into pracice.

The Gospel gives us a magnificent example of the fact that love of God demands sacrifice in this life; that Christianity was not designed for arm-chair living. It is the gospel of the temptation of Our Lord. The first thing we notice is that Christ spent forty days in fasting and prayer. That certainly is not comfortable living. Christ had no such need to fast as we have—He had no sin. But being the first Christian, the first Catholic, He showed His followers in a striking way that they would have to practice prayer and mortification throughout their entire lives. And when we consider the temptations offered to Christ, we can see that they are temptation to a comfortable way of life.

A WONDERFUL EQUALITY

A Jewish propagandist shouted out at a meeting at Kiev: "Now the Jews are happy and content under the Stalinist Constitution, because they are no more slaves as they used to be under the Tsarist regime. We enjoy now the equal rights with all other Soviet citizens."

After the speech an old Jew approached the speaker and said: "In the old days under the Moscovite Tsars we had a few rights but a lot of money. Now under Stalin we have many rights, but no money at all. We are, therefore, dying of starvation with all the other infortunate people of the Soviet Union."

THE CATHOLIC SCHOOL

THE PRIMARY right to educate belongs in the natural order to the parents, while the prior right in the supernatural order belongs to the Church founded by Our Lord for this specific end when He said: "Going therefore teach ye all nations."

The school is subsidiary and complementary to the work of education of both the family and the Church. The family, the Church and the school are the three elements which are involved in Christian education. If we separate any one of these three elements, our education to that extent is doomed to failure. If we try to separate the school from either the family or the Church, the school will have lost the very reason for its existence.

A school is not Catholic merely because the pupils are Catholics. We have several such schools in Canada, but they could not be classified as Catholic schools. Nor is a Catholic school in which all the teachers are Catholics. We may go further and say that a Catholic school is not a school where all the teachers and all the children are Catholics, and where religion is taught for a short period each day. The truth of this last statement rests on no less an authority than Pope Pius XI in his encyclical on the Christian Education of Youth, in which he said: "the mere fact that a school gives some religious instruction does not make it a suitable place for Catholic students." From this you can judge how dim the prospects are of ever having ideal Catholic schools throughout this country.

The Catholic school might therefore be defined as one in which teachers with deep faith, with ardent love of God and the Church which He founded, strive in every exercise of their teaching office, to guide their pupils to learn and to love in the light of the truth which God has revealed; where religion holds not only the first place on the curriculum, but animates all the studies and activities of teachers and students alike.

Since any school is merely an extension of the teaching right of the parents, it follows that parents must consider it a part of their strict duty to see to it that the school is in reality a continuation of what is taught in the home. This presupposes that parents have a sound idea of values in education. They should know that moral character is more important than proficiency in literature; that good citizenship is of grater value than ability to appreciate the fine arts. These higher values cannot be furnished by the school alone. The possession of a college degree is no guarantee of either virtue or good citizenship.

The purpose of the Catholic school is to turn out young men and women who have been trained along moral and intellectual lines to become intelligent Christian citizens with an appreciative know-

ledge of their Catholic heritage. Only a Catholic school can impart this knowledge. We boast in this country that we are educating our youth in democracy, which means a system based on the dignity of man. But it is only in the Catholic school that the proper dignity of man can be learned, because only there will they learn that man possesses dignity because he is made by God to His own image and likeness; only there will the pupil learn of the high estate to which he has been called. He may learn this in Sunday school but he will not be greatly impressed by the importance of the subject when he finds it ignored in every stage of his training at school from primary to university level.

There are certain moral virtues which can be better taught in the home than anywhere else. Some of these, like honesty, truthfulness and respect for authority are absolutely necessary for good citizenship. Parents are the teachers of their children for the first six or seven years. They are the only ones who enjoy the privileges and the responsibility of laying the foundations of their education.

If children do not learn these basic virtues in the workshop of the home, they will learn them only in that theoretical manner which will never stand the storms of temptation and the bad example of the world. The same applies to children saying their prayers and other duties of religion. They must learn those things during their early years, when the parents are their only teachers, if they are to acquire permanent habits of life Members of the Catholic Women's League have a wonderful opportunity of promoting Parent-Teacher Associations, and also the Parent-Child programs of the Confraternity of Christian Doctrine. By doing so, we should be able to raise the tone of our present schools and make them more efficient instruments of Christian democracy throughout the country.

The Ukrainian Catholics of America and Canada should be reminded that the Ukrainian Catholic parochial schools are the best for our children. Our own schools train our children in the knowledge of God, the Holy Gospel and God's law, because they follow the programme of the other Catholic schools. Besides our schools fulfil another duty which is entirely neglected in other schools on behalf of our children. Our parochial schools train our children to know their Byzatine Rite, to learn our history, our traditions, our customs and to keep them. Wherefore our own schools are the best to preserve the love for our Rite and Church in our young generation.

If there are boys and girls who have given up their Rite and left our Church, it is because they were not taught to esteem it and to value it as their treasure.

Ukrainian Parents, it is your duty to send your children to your own parochial school. If you have no parochial school in your parish it is your sacred duty to build it up as soon as possible if the good of your children and the welfare of your parish is at your heart.

The man who claims to understand women is either a psychologist or is in need of one.

WHAT IS CATHOLIC ACTION?

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

THE CATHOLIC ACTION initiated by the immortal Pope Pius XI and so insistently promoted by the present Pope Pius XII is but a realization of that injunction.

On the wall of a small gasoline station in New Hampshire is a cartoon that conveys an old lesson with a humorous twist. It shows an automobile completely torn apart the engine hoisted out, wrenches springs and pistons schattered over the garage floor, all indicative of the grim determination to discover the cause of the trouble. A mechanic is stretched under the car, pulling the crankcase apart. Leaning down to speak to the latter is a fellow mechanic, obviously delighted at the discovery he has made. "I think I've found the trouble, Scotty," he is shouting. "No gas!"

One wonders why those whom God has blessed with great intelligence let their childish pride blind them to what is most obvious. They turn to everything but God.

Today more so-called specialists than ever before in history are trying to find what's the matter with man. They are examining him from all angles and with all sorts of gadgets.

"You may do a big service to one or more of them by stepping up and saying that you think you've found the trouble with modern man: No God."

"The fool hath said in his heart: "There is no God."

What is Catholic Action? We may define it as: *Participation of the Laity in the Hierarchical Apostolate of the Church.*

Catholic Action is an apostolate of the laity i.e., that men and women of all states of life become apostles of Christ in their own environment. The body of the Catholic Action is, therefore, the laity—clerics and religious—exercise their apostolate within the Church in other ways and measures.

The Catholic Church has a two-fold apostolate: that of the Hierarchy, which is the principal and strictly so-called apostolate; and that of the laity, which is secondary and auxiliary to the former. Thus the laity participates and collaborates with the Hierarchy, being subordinate to its directives and advices. Christ entrusted to the Apostles and their lawful successors alone the fulfillment of the strict apostolate. It is, therefore, that

the laity must exercise its apostolate in dependence upon the Pope, bishops and priests. Since Catholic Action is an enlargement of the Hierarchic apostolate, the end and the aims of both are the same—the triumph of Christ's Kingdom the world over in all phases of individual, family and social life, so that Christ may be better known, loved and served by men. What can the Church ever desire, if not that Christ may reign in each soul, in each family, in communities, and in society at large, bringing peace, happiness to all?

All Christians should be eager to help out Christ to conquer the entire globe and enlighten those poor wretches that prefer darkenss to the true light. How can the followers of Christ slumber in their luggishness while the Christian civilization is at stake, while many old provinces abandon Christ and pass over to Satan?

No past failures, no list of heresies, no lamentation over the dullness and petty jealousies of the Christian nations—nothing can alter the fact that the Saviour of mankind is Omnipotent, that He still wants to save the erring humanity, and that He opens His Church to the whole human race.

All the followers of Christ must build on optimism, for in spite of all present victories, Satan and his champions are doomed to the final failure and defeat: *And the gates of hell shall not prevail against it!* (Mat. 16, 18).

It looks like utopia. No, it is not. Men and nations need not be fools forever. They have already learned much by the past world disaster. All human endeavors have failed to secure peace and prosperity to the world. There is no other way out than Christianity, a pure Catholic Christianity, undiluted Christianity of the Catholic Church. Such Christianity will become the source of recovery for the disillusioned and afflicted humanity.

Those who hate God and who wish to enslave mankind make it their business to swarm in large numbers into the following six fields:

1. Education, 2. Government, 3. Communications, 4. Labor, 5. Social service, 6. Libraries.

Why these fields in particular? Because through them, the majority of people of any nation can be quickly and effectively reached and eventually corrupted and enslaved. Through them, the influence of the home and religion can be neutralized and undermined.

God intends that these fields should be used for the peace and well-being of mankind, not for harm. Each of us, therefore, can see to it in one way or another that these important spheres will be staffed by the best type of citizen, not by the worst—by those who love God and country, not by those who hate Him and are bent on destruction.

Remember, it is more important to "chase in" workers of good than to become too preoccupied in "chasing out" workers of evil, necessary as the latter is.

The modern Christophers must bring such pure and undiluted Catholic Christianity to their fellow men. How can they do it? No one can produce any magic formula to Christianize the world, Jesus did not intend it that way. All He asks us is to bring His Gospel and its blessings to "every creature" by the ways and with the means at our disposal. The recipe of the Truth is made by the Master. We don't need to manufacture the remedy as those in error are doing. Our task is to distribute it to those who need it. Being Christ's servants we must bear witness of the truth to our fellow men with whom we come in contact.

Christians are responsible that after twenty centuries two thirds of mankind have never heard that the Redeemer was born, lived and died for their salvation. Is it not a shame that Christians of today have less missionaries of the Gospel among the pagans than the Communists?

How can we quicken the return of the world to Christ? A wishful thinking is not enough. The number of missioners, both clerical and laical must be increased if the world is to become Christian once more.

The material assistance to the apostolates exercised by most of the laity will not much improve the general situation. Each and everyone of us must personally, actively and individually participate in that apostolate by helping the priests to bring Christ to all non-Catholics within their range. Al believers in Christ must sacrifice at least a part of their time, talent enregy and money to the things of God rather than the things that are of this world. All Christians should be equally soldiers of Christ in Christ's army with priests and relegious. They cannot be mere camp followers that stay idle while the others are fighting for Christ and His reign in the human souls. Their front may range from living a solitary life of prayer and penance in the Sahar desert to joining the Knights of Columbus. Somewhere between these two extremes lies the field of their lay apostolate.

Such a missionary sense is almost non-existing among the great majority of the Catholics today. Until it will be developed and nurtured in the hearts of all Ukrainian Catholics, there will be little hope of an active participation of the Ukrainians in the world-wide missionary objectives of the Church.

On the other hand, if that apostolic fire can be kindled in the hearts of the Ukrainian Catholics our parishes will become really Christian, we won't have parishioners that just twice a year go to church wondering "Why should the priest always blesses water or Easter bread when they come?" We must do everything possible to stir up zeal among our Catholics for the souls which live in virtual paganism. Good Catholics should not be less active in promoting Christ than Communists in propagating the false maxims of Karl Marx. Our Lord warned us not to hide our light "under a bushel". We must form the thought of our surrounding in the way of Christ, exhorting and teaching all with whom we are somehow in contact to know, love and serve Christ outside of whom there is no salvation for men.

You have not been a salesman long," remarked the customer.
"How can you tell that, madam?"
"You still blush when you mention the prices," was the reply.

HOW TO BE A GOOD HUSBAND

By D. F. Miller

THERE ARE TWO sources of knowledge about what constitutes a good husband, and makes his marriage a successful and happy one over a long period of time. The first is the body of principles enunciated by Christ and His Apostles concerning the relationship between husband and wife, and the practical conclusions that can be drawn from those principles for real life. The second source of such knowledge is experience. Anyone who has been, for a long time, in the business of guiding married people spiritually, of listening to their problems, of trying to patch up their differences and quarrels, will have come to know quite accurately the principal types of ignorance or defect of character that mar or destroy the happiness of married life.

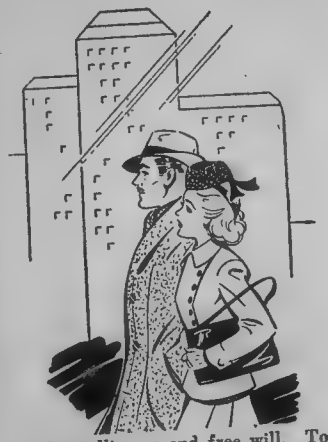

There are too many men who enter marriage with reliance only on their instinct and feelings, without intelligent thinking and planning about how to be good husbands. While it is true that all human beings are endowed with a certain number of good instincts, it is also true that, as members of a fallen human race, they are subject to inclinations to evil that may be mistaken for good instincts. Men have been known to think it a good thing to beat their wives, whereas in reality this is an expression of a very base and perverted inclination.

Instinct was never meant to be a safe guide to human conduct in any field for the simple reason that the Creator endowed human beings with intelligence and free will. To be a good husband, a man must think about the duties that marriage imposes on him, and he must fasten his will to an ideal outlined by solid Christian principle and backed by the conclusions of experience. Only thus can he contribute his due share to the success of a marriage. He may not always live up to the ideal in every detail, but at least he will be strivind to do so and will not make any of the major mistakes that ruin marriages.

Here then are ten elements that enter into the making of a good husband. None of them is unimportant, though some are more important than others. They should be thought about by every man who is preparing for marriage. They may be used as an examination of conscience by every man who is already married.

1. *Fidelity.* A good husband realizes that when he married he made a vow of absolute fidelity till death. He so hates adultery that he resists every wayward thought about any woman other than his wife at its first appearance in his mind; he resists from the outset any feeling of affection toward another woman; and he binds himself by solemn bond never even to touch another woman in a seemingly innocent but affectionate or sensual way.

Without this principle of fidelity, made into an ironclad rule that will not admit even the joking appearances of philandering, a man has no chance of a happy marriage and gravely reduced chances of ever saving his soul. The build-up of fidelity as a necessity must be stout enough before marriage and in the early years of marriage to last through all the later years when romantic feelings no longer support a strong instinct of fidelity, and when business relationships throw him into the way of many temptations and opportunities to sin.

2. *A sense of serious responsibility for the support of his family.* A good husband is constantly aware that he has assumed the grave obligation of providing a livelihood, not only for himself, but for his wife and children as well. That is why a man who has never been able to hold down a job or earn a living, because of laziness or unreliablity, or because he was contented to be supported by others, must undergo a formidable change of character if he is ever to be a good husband. As a good husband, he wil get hold of as good a job as he can; he will work at it hard and loyally; he will try to improve himself and his income in order to improve the material situation of his family.

A good husband will make it his goal to own his own home. He will want to be prepared to give his children as good an education as possible, without, however, arguing that, for the sake of a good education for his children, he must sinfullly limit his family. He will resist, for the sake of his family, every temptation to inordinate gambling or to money-wasting on expensive hobbies or pursuits.

3. *Partnership with his wife in money matters.* A good husband, though he is the bread-winner and money-maker of the family, gives his wife full knowledge of what he makes, and complete partnership in planning how it is to be used, spent or saved. Money is said to be the most frequent cause of quarrels between husbands and wives. That cause can be eliminated only by planned partnership in all economic matters.

A good husband, therefore, does not keep his income a secret from his wife, merely doling out to her bits of money from time to time.

A good husband does not keep all the finances of the family in his own hands, reserving to *himself* the sole right to sign checks or pay bills in cash.

A good husband does not budget his wife so closely that she has hardly enough to pay household expenses, and never enough to spend anything she pleases.

A good husband does not want his wife to take a job outside the home unless this is necessary under very special circumstances.

A good husband does not make the accusation of extravagance against his wife merely because her taste in extra little things differs from his own.

A good husband cannot be a miser, wanting to roll up a large bank account at the expense of necessities and normal comforts for

his home and family.

A good husband would rather sacrifice some of his own ambitions and plans than the happines of his marriage and the peace of his home by constant arguments about the use of money.

4. *Solid personal religion.* It has been said by wise men that without deep and strong Christian principles and practices, it is morally impossible for even the most naturally virtuous of human beings to live up to the requirements of a happy Christian marriage. Indeed, all the elements that enter the make-up of a good husband rest on this one as on their only firm foundation.

A good husband, therefore, is invariably one who has prepared for marriage by intensifying his own spiritual life. Thus he will have heaven before him as the real goal that he and his wife and children are to attain. He wil be conscious of the supernatural state to which he has been raised by baptism, and of the holiness of life this calls for. He will want prayer to be part of the family routine, and will lead the way in frequent reception of the sacraments. He will hate sin above all things, and feel a tremendous responsibility to preserve his wife from sin, in so far as he is able. He will count confidently on the sacramental graces he received in matrimony to help him fulfill all the duties of a good husband.

Above all, he will want to grow spiritually as he grows in age, knowing that not to advance in spiritual matters is to go backward. For the sake of his growth he will read good books and periodicals, make missions and retreats when he can, and unite with fellow-Catholics in works of charity and deal.

5.*The right use of authority.* A good husband knows that, while God ordained that the man is the head of the family, this in no sense makes him a dictator or tyrant over his wife and children. He realizes that his wife is endowed with intelligence and free will equally with himself, and respects her judgments, opinions and advice. As head of the family, he makes the decision as to how he is to earn money to support his family, though even this he discusses with his wife. As head of the family, he may make the final decision in doubtful matters, in which neither husband nor wife feels sure of the best solution. In all other matters he wil pool his knowledge with his wife's, sometimes compromising, sometimes giving in, and exercising firm authority only when there is a question of not giving in to suggestions of evil.

6. *The right attitude towards sex and children.* A good husband does not consider the marriage privilege a purely personal and individual right, in which he does not have to be guided by understanding of the differences between men and women, charity and unselfishenss, and concern for the good of his partner. As God intended, he wants to make it a means of expressing mutual love and achieving mutual joy, in humble and grateful subordination to the primary purpose of begetting children.

Therefore a good husband knows that he is not only guilty of serious sin himself, if he demands that his wife cooperate in contraceptive practices, but that he is in some way responsible for his wife's sins too. He has an unreserved confidence that God will help him take care of any children that are sent to him, and will permit his family to suffer no trials without a reason. If he feels some human anxiety about the difficulties of having a large family, he hides it from his wife, lest he makes her duty as a wife more difficult.

Above all, a good husband does not moan and bewail and berate his wife, nor suggest sinful forms of carnal indulgence, when for some good reason he must forego the privileges of marriage for short or long periods of time. He accepts this as a valuable form of self-mortification for his sins, and fortifies himself by more prayer and more frequent reception of the sacraments.

7. *Sharing recreations with his wife.* A good husband does not feel that after marriage he still has a full right to all the forms of personal recreation he indulged when he was single. He feels bound to share his leisure hours with his wife. This does not mean that he may not enjoy a game of golf now and then with his men friends. Nor does it mean that he has a right to be jealous and resentful if his wife retains some of her recreational outlets with her women friends. But it does mean that most of the time he will want to seek recreation that can be mutually enjoyed with his wife. Above all, if his own work keeps him tied down for certain periods of time, he will remember that his wife needs a certain amount of relaxation, and will see that she has it.

A good husband is soon transformed into a bad husband if he picks up the habit of spending long hours in taverns, staying out late at night with his cronies, and frequently drinking even slightly to excess. One of the things that helps greatly to make marriages happy is the determination of husband and wife to make the home a principal place of recreation, into which friends are often invited, and from which husband and wife go out together to enjoy social evenings in the homes of friends.

8. *Appreciation.* It has been estimated that a wife's services in a home, keeping house, preparing meals, etc., are worth well over $3000 a year at a modest rate of pay per hour, which is far more than most women could make by taking a job outside the home. A good husband shows a continuing sense of appreciation of what his wife does in their home. He tells her about it when he enjoys the meals she prepares. He remarks pleasurably on the neatness, cleanliness and good order that his wife maintains in the home. He does not permit himself to take these things for granted, even years after he is married. He never makes odious comparisons between his work and his wife's, hinting or stating that he has a much harder lot than she has.

This appreciation of wife's domestic achievements will be expressed by a good husband in the form of helpfullness around the house. He will take a hand in cleaning, dish-washing, keeping order, etc., when he can. He will not resent his wife's efforts to keep him from upsetting the ordinary cleanliness and order of the home, which she has to work hard and long to attain. Above all, when children come, and the wife's duties multiply, a good husband will try to take over as much of the burden of daily chores as his own duties permit.

A good husband has a deep feeling of sympathy for his wife when she is going through the difficult period of pregnancy and childbirth, and when she is taken with illness of any kind. The real way for him to manifest this sympathy is by doing as much around the house as he can.

9. *Patience.* A good husband realizes that there are bound to be differences, irritations, and misunderstandings in even the best marriages. He has fortified himself

for such things by building up an ample fund of Christian patience and readiness to forgive. If nature has given him a strong and ready temper, he makes it the battle of his life to overcome it by silence when he is feeling angry. If he finds faults in his wife's character that irritate him, he reflects on his own faults and realizes that he must need as much forgiveness as she does.

Intemperate language, profanity, cursing, etc., on the part of the husband towards his wife are sins that directly attack the stability of marriage and tear at the foundations of a home. So likewise do grudge-bearing, resentments that last for days, jealous and selfish peeves and tantrums.

The greatest test of patience that a husband can face is when his wife turns out to have grave faults, or to be too selfish and undisciplined to fulfil properly any of the duties of a wife. Even in this case a good husband still practices patience and tries to make up for the shortcomings of his wife. He remembers that he tok her "for better, for worse." However, it is not often that a husband who keeps the rules laid down here will find his wife guilty of incorrigible faults and sins.

10. *Attentiveness.* The good husband knows that to hold the love of his wife he must deserve it, and that attentivenes in little things is almost as important to this end as fidelity in big things. The attentions that he showed his wife before marriage, when he was courting her, will not be entirely neglected after marriage. Birthdays and anniversaries will be remembered, at least by small tokens of affection. The rules by which all good men manifest respect for womanhood will be observed in public and in private towards his wife. Solicitude for her needs and happiness will be expressed frequently through all the years of married life.

A wife has, according to the law of God, a right to the first place in the love and attention of her husband. Therefore a husband who makes his wife take second place to his mother, or his sisters, or his job, or his hobbies, is not a good husband. Seldom will any man have reason to doubt his wife's affection for him, who continualy makes her feel, by word and action, that she is the most important and beloved person in his life.

"What's the definition of a split second?"
"From the time the light turns green until the guy behind you blows his horn."

Widower: "How old are you?"
Lady: "Approaching 30."
Widower: "From which direction?"

"How come you know so much about the Jones' affairs?"
"We're looking after their parrot while they're away."

Conclusion of the Union at Rome

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

IT IS A PITY to see a man with such an outstanding position, so many material resources, power, pamphlets and such a high prestige as Prince Constantine Ostrozskyj oppose the Holy Union just because his pride was offended. Thus the source of his hatred and opposition was not the welfare of the Orthodox Church, but passion, i.e., pride and ambition.

Had the prince joined the Union, probably the whole Ukraine would have followed his example. On Oct. 28, 1604 Pope Clement VIII wrote to Bishop Maciejowskyj: You must try to win the prince of Ostrog. All will easily follow in his footsteps if you only succeed to incline him to the Union." [1]

On December 15, 1596, King Sigismond III ratified the Union, with a special proclamation to the Ukrainian people. Neither the protest of its opponents, nor the league with the Protestants, concluded in 1599 by Prince C. Ostrozskyj, were able to kill the noble cause of the reunion for it was a natural longing of our people to join the true church of Christ outside of which there is no salvation. [2]

The dissidents endeavored to win convents and to turn them into bulwarks of Orthodoxy, to instigate the poeple, the clergy and the nobles against the reunited bishops. Jacob Susha, the Ukrainian bishop of Kholm relates that the enemies succeeded in winning to their side almost all the monks, a great number of the lower clergy and nobles.

V. Obstinate Opposition to Union after 1596.

The newly reestablished Union had to face several powerful enemies that conspired against it.

I) Its main opponents, under the leadership of Constantin Ostrozskyj did not give up their bitter animosity. The haughty magnate sent proclamations all over inciting the people against the Catholic bishops and all those who followed them. Under his patronage many pamphlets against the Union appeared and spread among the people. The agitators ran accross the country inciting the people against the Catholic hierarchy. They tried their utmost to keep away the lower clergy, the monks, the nobles and the peasants from joining the Union. [1]

Prince Ostrozskyj went so far in his hatred as to conclude a treaty with the various Protestant sects to combat more easily the Catholic Church in Ukraine, Bielorus and Lithuania. He made several protests against the Union in the Polish Diet at Warsaw, stating

---

1) Theiner, Monumenta Hist. Poloniae, Vol. III, p. 285, apud E. Likowski, Op. cit., p. 178.
2) D. Doroshenko, Op. cit., p. 170.—E. Likowski, Op. cit., pp. 151-154; 161.
1) E. Likowski, Op. cit., pp. 149 & 160.

"The Union of Berest was irregular because it was concluded by the bishops without any participation of the nobles and people". [2]

Many powerful Polish and Lithuainian magnates, already Calvinists or Lutherans, helped Prince Ostrozskyj in his struggle. [3]

Constantine Ostrozskyj did not abstain from violence. He robbed a great part of goods which belonged to the bishopric of Lutzk. His example was followed by other Ukrainian, Polish and Lithuanian magnates who used the same method to enrich themselves at the expense of the Ukrainian Catholic bishops. [4]

The opponents asked King Sigismond III at the Diet in 1607 to abolish the Union, to depose the reunited bishops and to return the episcopal sees to the Orthodox bishops subject to the Patriarch of Constantinople.

On June 18, 1607 the dissidents obtained from the Polish Senate a drastic measure against the Union that "All spiritual dignities and offices must be given only to the nobles of the Greek religion." Thus they hoped to take over all the reunited bishoprics, for there were few nobles among the Ukrainian Catholics and would be fitted for such dignities. Although there were not very many nobles among the reunited Ukrainians, they managed to cope with church necessities and to keep offices in their hands.

Most of the Ukrainian nobles were influenced by the Protestant propaganda to hate the Catholic Church. This is the reason for their opposition to the Union of our Church with the Holy See of Rome.

Prince Constantine promised to his champions that all Protestants would embrace the Orthodox faith after the destruction of the Union.

Hatred did not leave the powerful prince until his death. He died in his castle in Ostroh when he was over 100 years old without destroying the Union.

All his three sons, when Constantine was combatting the Union, left the Orthodox Church, becoming Latins and Poles. All his riches passed to the Polish Church and convents. A man who did so many wrongs to the Ukrainian Catholic Church died in distress in seeing his descendants become Latins and Poles! Had Constantine become Catholic the Union would not have encountered so many enemies and difficulties. It would probably have spread freely throughout Ukraine, Bielorus and Lithuania because the opponents would neither have had the resources nor the courage to start such an obstinate struggle against it.

The hostile action of the prince was supported by the Patriarch of Constantinople who excommunicated our bishops and sent his emissaries to combat the Union in the vast metropolis of Kiev. He was, of course unwilling to loose it, for it constituted the main source of revenues for the Constantinopolitan Patriarchs to pay their Mohammedan masters. Patriarch Meletios Pigas (1597-1598) named three new exarchs to combat the Union in Ukraine.

II) The numerous and powerful Confraternities had enormous retribution to the struggle against the Union. Some of them exercised a considerable influence over

2) E. Likowski, Ibid., p. 164. Scriptores Rerum Polonicarum, pp. 357 & 385 apud Elias Borschak, Op. cit., p. 94.
3) Ibid., apud Borschak, Op. cit., p. 94.
4 E. Likowski, Op. cit., p. 166.

the illiterate masses of the people. Confraternities had normous resources, for they were composed of nobles and townspeople. The most active among them were the Contraternity of Lviv, Stavropigia, Confraternity of the Holy Ghost in Vilna and Confraternity of Kiev. Some of them had their own schools in which the youth was educated in hatred for Rome and the Union. They opposed the Union because among their members were many Protestants.

In the year 1624 the Ukrainian Catholic bishops sent a report to the Holy See of Rome wherein they exposed the difficulties which the Union must fight in the Polish kingdom. They mentioned that the enemies had already spent some 200,000 florins to combat the Union with all possible means. [7]

III) Besides Prince Ostrozskyj there was another enemy of the Union, Meletius Smotrycky, professor in the Confraternity school in Vilna. He wrote a book: "Trenos" (Complaint), in which he describes the sad position of the Orthodox Church caused by the Union with Rome. [8]

Cyrill Lukaris, the teacher of the Brotherhood school in Vilna and later patriarch of Constantinople, animated the enemies to fight the Union.

IV) The strength of the opposition increased when the Kozaks set themselves on the side of the dissidents.

Until the re-establishment of the dissident hierarchy, the Kozaks did not take part in the fight against the Union. They were fanaticized against the Union by Theophanus. When Hetman Peter Sahajdachnyj and the Kozaks entered the Brotherhood of Kiev, the main center of opposition, they became the protectors and defenders of the schism. Thus the dissidents succeeded in involving those bold warriors in religious affairs. They tried to settle them with the Kozaks' sword. [9]

The Kozaks were a powerful military Brotherhood. They hated the Union, because they hated the Polish lords, their oppressors from whom they fled to the Sich to seek freedom. Patriarch Theophanus and the Orthodox propagandists represented the Union to them as a Polish intrigue to oppress and destroy the Ukrainian nation. Hence we can easily understand their hatred for the Ukrainian Catholic Church.

On March 23, 1620 Theophanus, patriarch of Alexandria, on his return from Muscovia came to Kiev invited by the hetman of the Kozaks, Peter Konashewych Sahajdachnyj. Instigated by Job Borecky, archimandrite of the monastery of Caves (Pecherska Lavra), Theophanus illegally consecrated a new hierarchy for the Orthodox Church on August 15, 1620. The new hierarchy was composed of a metropolitan and six bishops. Job Borecky became metropolitan. Among the newly consecrated bishops was Meletius Smotryckyj, assigned to the See of Polotsk, where St. Josaphat was bishop. [10]

Thus the dissident hierarchy was established side by side with that of the Ukrainian Catholic Church.

The dissidents sent a petition to the King to secure approval for

5) Akty Yuzno-Zapadnoj Rossii, Kiev, 1861, Vol. 1, N. 8 & 9.
6) E. Likowski, Op. cit., p. 170.
7) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 257.
8) E. Likowski, Op. cit., pp. 182-184.
9) D. Doroshenko, History of the Ukraine, pp. 192-198.

the newly established hierarchy, which, of course, was denied them because it was the King's privilege to name new bishops.

In their struggle against the Union the dissidents went so far as to use violence. Several murders were committed upon the Ukrainian Catholics, including that of St. Josaphat Kuncewych, Archbishop of Polotsk, on November 12, 1623. There were fifteen assassins prepared by Theophanus to kill Velamyn Rutskyj.

The Cossacks beheaded three Uniate priests. Sahajdachnyj brought them before the Orthodox metropalitan Boretsky. They were killed because they refused to recognize Boretskyj as their pastor. For a long time their blood appeared in the place of their execution and shone throughout the nights. Although several times it had been covered with dung, an invisible force was removing the dung and the blood appeared again. Many people knew about these miracles. We learn this from an Orthodox monk, archdeacon of Mohyla. This monk embraced the Union later on. He said that many people saw it. [11]

V) Muscovia with its patriarchs was another enemy of the Union. She hated the Union which in her eyes became a bulwark of the Ukrainian Church against Muscovian aspiration to dominate Ukraine. It is the reason why Muscovia was always ready to help the Ukrainian dissidents and thus undermine the Union.

The Muscovian Metropolitan, Makarius, in his "Istoria Russkoi Cerkwy", says: "They (the Ukranian leaders) were trying to lead the Ukrainian (Ruskyj) and the Orthodox people to the Union in order to separate them completely from Moscow toward which they gravitated because of the same faith". [12]

The Muscovians, since the institution of their independence from the Constantinople Patriarchate in 1589, tried to rule over the whole Slav East by means of the Orthodox Church.

As soon as Muscovia got a grip over Ukraine in 1654 through the treaty concluded by hetman Bohdan Chmelnyckyj in Pereyaslav, the Muscovian Tsar required that the Kievan Metropolitan subject himself to the Patriarch of Moscow. [13]

The official submission of the Ukrainian Orthodox Church to Muscovia patriarchs was effected with the consent of Constantinople in 1667. The Ukrainian Orthodox Church ceased to exist as a separate unit and became a humble tool of Moscow. She followed the injunction of Patriarch Theophanus: "You must live in peace with Moscow, which has common faith with you. You are forbidden under penalty of excommunication to raise your arms against Moscow". Thus we understand the strange exhortation of the Kozaks' chaplain when the Muscovians were destroying the Kozak Sitch: "Do not shoot at them for they are our Orthodox Brethren."

Its degradation went so far that the Ukrainian Orthodox priests renewed the excommunication against the greatest Ukrainian patriot, hetman Ivan Mazepa, because he was trying to set Ukraine free from the Muscovian exploitation.

VI) Poland was also an enemy

10) Ibid., p 194.—E. Likowski, Op cit., pp. 188-190.
11) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 307-308.
12) Makary, Op. cit., p. 540.
13) D. Doroshenko, Op. cit., p. 261.

of the Union for she saw clearly that the Union was an insurmountable hindrance to Latinize and Polonize the Ukrainian people. Before the Union of the Brest in 1596 innumerable Ukrainian nobles were passing freely to the latin Rite and becoming Poles.

Such a "conversion" of the Ukrainians was very pleasant to the Polish patriots, being an easy means to absorb our people and to change them into Poles.

All this process of absorption so harmful to the Ukrainian Church and nation, because it took away numerous Ukrainian noble families, was stopped at once by a clear order of the Vicars of Christ. The Congregation of the Propaganda of Faith transmitted to Poland a strict prohibition to change the Rite on February 7, 1624.

We quote: "To preserve peace and concord among the Ukrainians we order that no Ukrainian, whether layman or cleric, secular or regular, especially the monks of St. Basil, may be permitted under any circumstances, without a special permission of the Holy See, to pass over to the Latin Rite. Wherefore, we forbid all Ukrainian bishops archbishops and officials to grant permissions to their subjects to pas over to the Latin Rite. At the same time we forbid the Latin prelates and their officials to accept such Ukrainians under any pretext or circumstance to the Latin Rite, even if they had permission from their prelates. If they do it, the act is invalid and the transgressors will be punished according to the judgment of the Roman Pontiffs..."

When the Basilian monks tried to introduce the Latin Rite in some of their convents, the Propaganda of Faith forbade them to do it, ordering them to obey the local bishops. This order was issued in 1648.

Such a Union was disliked by the Polish nationalists and many of the Polish prelates for it was "bad business" to support a Union which barred Latinization of the Ukrainians.

No wonder that the Poles, even some hierarchy, rejoiced at the torments inflicted upon the Ukrainian Catholics by the Kozaks during their uprisings against Poland.

Jacob Susha, bishop of Kholm, relates in his book, ("De Laboribus unitorum") some religious were shot, some were condemned to death, while the others were burned and tortured with various torments and killed for the Holy Union. Many lost their lives for the sole confession of faith..." [15]

And he adds: "It is sad to declare that no help came to the Ukrainian Catholics from the Latin clergy of Kholm, nay, they scoffed at and rejoiced of our ruin, saying, 'Let's see what this venerable Union is going to do?'" [16]

"Our constance, however, put even our enemies to shame." [17] We cannot give an exact account of what and how many wrongs the Ukrainians united with Rome did suffer for their faith in the time of Kozaks' upheavals. There was no bishopric, church or monastery which did not suffer from the Kozaks and Muscovites. The Cathedrals were burned, the bishops' residences destroyed monasteries pillaged, priests and laymen were beaten and wounded."

14) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 565.
15) Ibid., pp. 328-329.
16) Ibid., p. 330.
17) Ibid.

And he adds that there were no scandals and apostasies among the Ukrainian Catholics as they were seen among the Poles: "There are canons, religious and laymen of the Latin Rite, who embraced the Orthodox faith, reiterated their baptism by muscovites, passed to schism... They did it without being forced, because they were free to depart as our Religious and many of the clergy did." [18]

The Poles and even some of their prelates were hostile to the Union

The Polish King Wladyslaw IV sent a formal petition to the Pope asking him to abolish the Union of the Ukrainians with Rome because it caused many troubles to the Polish empire! Poland did not understand the importance of the Union to our Church with the Holy See of Rome. The Polish patriots and even ecclesiastical prelates did not realize that a Catholic Ukraine would be the staunchest bulwark against the Muscovite expansionism... Poland with its latinizing policy pushed the Orthodox Ukrainians to take refuge in Moscow.. The Muscovite Tzars subjugated Ukraine and later destroyed Poland.

18) Ibid., pp 340-341.

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Is there any indulgence for reading the Gospel?

A. According to the official book of indulgences "Enchiridion Indulgentiarum" there is 500 days indulgence granted to those who piously read a few verses of the Gospel, kiss the Book of the Gospel and devoutly recite one of the three ejaculations:

"By reading the Gospel may our sins be blotted out."

"May the reading of the Gospel be our salvation and protection."

"May Christ, the Son of God, teach us the meaning of the Holy Gospel."

A plenary indulgence may also be obtained under the usual conditions (confession, Holy Communion and prayer for the Pope's intention), if you read a few verses of the Gospel each day for a month.

Furthermore, a plenary indulgence may be secured at the hour of death, if this pious work is frequently performed during life. You must, however, make a confession and receive Communion, or at least invoke the Holy name of Jesus and patiently accept death from the hand of the Lord as the penalty for your sins.

Q. My daughter finished High School in a Latin Rite institution conducted by the Sisters. Now she does not want to attend Mass in our local Ukrainian church, but goes to the Roman Catholic. Is she right in doing so?

A. Your daughter is absolutely wrong in not attending Mass in our local Ukrainian Catholic Church The decree of the Holy See "Cum data fuerit" issued in 1929 states clearly: "As regards the hearing of Mass on the feasts which fall on the same day in both rites, they (the Ukrainians and Rusins) are bound in order to *fulfil* the ecclesiastical precept to assist at the Sacred Liturgy in a church of their own rite, if there is one in the place." (Art. 86).

The Ukrainian Catholics must attend Mass in a Carpatho-Ruthenian (Rusin) church and vice-versa, if there is any in the place because they belong to the same rite and form one and the same people with the ancient Rus of old.

Q. A young Jewish girl was married in synagogue to a Jewish fellow. A few years later she entered the Catholic Church. Her husband used to hit her and force her to return to the old Jewish faith. Their marriage, therefore, went on the rocks. She obtained divorce and married a Ukrainian boy in our church. How is it possible? The Catholic Church recognizes the validity of the Jewish marriage and reproves divorce?

It is true that the Catholic Church recognizes the validity of the Jewish marriage. The Jewish marriage is a simple contract, and not a sacrament, because the Jews are not baptized. Their marriage, therefore, cannot be a Sacrament. The Church has the power by force of St. Paul's privilege to dissolve a marriage that is a simple contract. This is being done to save the faith of the Catholic partner. Thus even a consummated marriage between the unbaptized persons can be dissolved for the benefit of faith. (Oriental Canon Law, can. 109). The baptized partner is bound to inquire whether his unbaptized partner wants to accept the Catholic faith, or at least to live in peace. If the unbaptized partner refuses to do so, the baptized partner is free to leave him and marry a Catholic. (Ibid., can. 110).

Q. Is it ever possible for a person to lose his faith without being responsible for it? Barring the case of insanity and the like, could a Catholic have honest doubts about his faith as one of another religion can? Do Catholics have more than a logical conviction of their faith?

Objectively, in view of the divine precept of faith, there can never be sufficient excuse for a sane, informed Catholic to lose his faith. The reason is that the whole body of defined Catholic doctrine is based on the truth and authority of God, who knows everything and cannot tell a lie. Catholicism's bedrock of authority is the irrefutable testimony of Supreme Truth, who founded the Church to desseminate and protect His revelation under His personal care.

Coming down to practical cases however, the possibility of one's losing his faith without grave fault has been much disputed among theologians. And it seems that a very ignorant or uninformed person can be led astray from his faith without great personal fault. Such is the case, for example, of a Catholic child, barely instructed but having belief in some Catholic doctrines, who is placed in a school operated by some non-Catholic sect. Constant indocrination with erroneous teachings can result in the child's complete loss of faith, and who will say that the child is to blame?

Conversely, a well instructed adult Catholic can hardly be excused for losing his faith. Faith is lost directly or indirectly: Directly, by serious adherence to heretical notions; indirectly, by a succession of moral lapses that destroy sanctifying grace, which vivifies the habit of faith in the soul, and the consequent enervation and slow death of the virtue of faith.

You ask, "Do Catholics have more than a logical conviction of their faith?" Yes. Faith is one of the three theological virtues, which are infused into the soul at Baptism together with sanctifying grace. Sanctifying grace is the life principle of supernatural operation, just as the soul is the life principle of the body in natural operation. Faith, then, though it can readily justify itself through reason, is enlivened and bolstered by God's grace—certainly more than a "logical conviction."

Q. What is burned in the lamp that is before the Blessed Sacrament—oil, beeswax or what?

A. Church law prescribes the use of olive oil or beeswax for the Sanctuary Lamp. When pure olive oil cannot be obtained, the Bishop may allow the use of inferior vegetable oils.

Would You Like to Be a Ukrainian Catholic Priest?

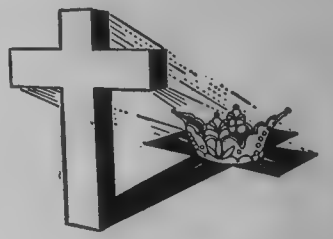

MANY PEOPLE get the wrong impression of a Seminarian, a candidate studying for the priesthood. They think that a seminarian should go around like a "holy Joe" praying and fasting all the time. Others think he is like a man in a prison. Of course impressions like these harm the individual into thinking that all is true, and often make a prospective candidate give up his priestly vocation.

Naturally, to be a seminarian, there are certain important and necessary requirements, but they are not such that will make him an odd man, or a prisoner. To the contrary, these requisites make him a man of God, a friend of every fellow-man. They help him to become what he should eventually be: the "salt of the earth" and the "light of the world;" they make him free.

He is obliged to follow the order of the day, not to associate with others where there may be a danger to his soul: for he must become a man of discipline, a captain in the army of Christ, to combat evil, to keep his soul alive with God's grace, and to lead men to God. But all this does not mean that he must lead a secluded life, forget his parents, family, friends. No, he remembers them especially in his prayers, he corresponds with them and visits them whenever the opportunity presents itself. By his association with others, he is able to learn men's needs and difficulties: how to help his fellow-men, if he can, or advise them to see a competent priest on matter with which he is not familiar.

Never tell a seminarian that he should have picked a different vocation. This is the wrong approach and a very dangerous one, because God and he are the only ones who can decide. God calls an individual to follow Him... not his parents, nor his friends.

Certainly it is not easy for a beginner to arise at an appointed hour, eat and take recreation at a certain time, study fervently, recite daily prayers, attend services, listen to conferences, meditate on some point, etc., he is not used to it; but remember, a seminary is not a school of recreation, but a school of prayer and study. These spiritual exercises, promptness and life of order are necessary; they make a seminarian free to do good, and strong to avoid evil. You do not enroll in a seminary to please your friends, nor your parents (although they are pleased to see you enrolled in it), but to please God. You have been called by Christ to be His disciple and Him alone must you serve. You must imitate Him as best as you can. Plenty of recreation is given to rest the mind

because overstudy is not good for the health. The mind can grasp only so much at a time; but give it a little rest and it becomes refreshed again.

The devil tries his best to discourage a seminarian in such ways as: waste of time, unattentiveness in class, disobedience to superiors and to the rules and the like. He hates Christ and strives to make the followers of Christ go astray, or become prejudiced against his brothers in the seminary. For that we have a spiritual director, who guides and instructs us on the right path. Through conferences and points of meditations we examine our conscience, correct our faults and strive to lead a better life. Through confession we purify our souls and receive the necessary graces to overcome our bad habits. Is this all in vain?

The Church needs priests today. Especially our own, Ukrainian Catholic Church. She needs them to replace those who have given their lives to Christ rather than deny their faith. I am speaking of our metropolitan, bishops and priests behind the Iron Curtain. They have sacrificed their lives that Christ's Church may continue saving the souls of mankind, that the blood of martyrs may become the seed of Christians, and this is only possible if we, her children, send more candidates to the priesthood. Today the Ukrainian Church is being persecuted and so are her clergy. Because of this the Church, the Pope and the bishops are asking for you men and boys to become one of her teachers in preaching the Gospel of her Founder, Jesus Christ.

A good priest does not worry about difficulties, because he knows that Christ is with him at all times, and will help him in times of difficulty. He is another Christ. You too can be another Christ if you really wanted to be. Think about it carefully. Search into your innermost depths, and ask yourself whether you are following Christ or yourself? Are you afraid of losing friends? Christ had very few friends at first, but He gained many through His Ministry and Death. Lose one friend for Christ and you will gain many more in return. If you fear that your parents will not allow it, and you feel that you have a calling, remember that God is far more superior than your parents; Him you must obey first. If you have doubts, see your confessor, see your pastor, and they will clear your doubts. If you still have any doubts, do not despair, but implore the Blessed Virgin Mary, who is the Mother of Priests, for help and She will.

If you find that the priesthood is not your vocation, keep on being faithful to Almighty God and do the things that are expected of you; lead a good Catholic life. Above all do not discourage those who are called. If you do have a calling, and I pray God that you do, write to your Bishop, disclose your intentions and when admitted fulfil the disciplinary regulations in the seminary for the love of God, not of self or your superiors.

If you have a calling to the priesthood, do not disapoint Christ, nor your Church. She is waiting for you to carry the message of Christ to the world. There are souls to be saved and she needs priests. Will you disappoint Him Who established her for this purpose?

A smile is a language that even a baby understands.

THE PARADOX OF PEACE

By Harold Gluck Ph. D.

THE TRUE CHRISTIAN is fundamentally a man of Peace.

He knows how terrible and destructive war can be. He knows that the Borderline between Peace and War can never be kept in any state of equilibrium. Peace can only be obtained by aggressively fighting those forces which tend to produce war. Offhand that sounds like a paradox, that, in order to have Peace, we must fight for it. But alas, the failure to see this has led to much wasted effort. Just hoping for Peace is not, in any manner, a force powerful enough to counteract the forces that want to create War.

The Holy Father has made a very clear analysis of the world today in these words: "And, first of all, even though war has ceased almost everywhere, the desired peace has not yet come, a stable and solid peace which could happily resolve the many and ever increasing motives of discord. Many nations are hindering each other and as confidence decreases, there is a race for armaments which leaves the souls of all fearful and uncertain. What seems to us to be not only the gravest evil, but also the root of all evil is this: That often truth is replaced by lies, which are used as instruments of dispute. Many disregard religion as a thing of no importance and elsewhere religion is forbidden in family and social circles as a residue of ancient superstitions. Private and public atheism is praised, so that, once God and His law are abolished, there is no basis for morality."

That means we must all unite to fight atheism which is being spread by Communists all over the world today, wherever they can get an ear willing to listen to their doctrines. The agressiveness of Communism in spreading a doctrine of hate can only be overcome by an equally powerful aggressiveness on the part of Catholics in spreading the true doctrine of Love of mankind. For harken to the warning of the Holy Father as he tells us, "No one is permitted to be idle and lazy while so many evils and dangers impend, and while those who are on the other side are working so hard to destroy the very basis of Catholic religion and Christian cult."

The Prophecy on War

It was at Fatima, that the Mother of Christ, in definite and plain words, gave a warning to the three seers, which in turn was transmitted to the world. In 1942, on the occasion of the 25th anniversary of the Apparitions of Fatima, the ecclesiastical authorities permitted certain things that the Blessed Virgin had said to the three shepherd children during the third apparition to be revealed. This merely confirms what had been previously told the world, namely that the Holy Mother of Christ wanted Russia to be converted to her Immaculate Heart. The wolfish destructive tendencies of the Bear that walked like a man was no secret. There was the blocking stone to Peace in the world. As Lucy has written, "By pure obedience and with permission of Heaven. The secret consisted of three distinct things. I will tell you about two of them. When she had spoken the last words described above, Our Lady extended her hands as she had done the two preceding times. The ray of light seemed to penetrate the earth, we saw a big sea of fire. In this sea were plunged demons and souls with human form, all black and burned, and they were like transparent, live coals. At times held up in the air by flames, they would fall back from all sides like sparks in a big fire without weight or balance, in the midst of great cries and groans of pain and despair, which made us tremble with horror and fright. The demons were distinguished from human beings by their horrible and disgusting forms of strange and terrible animals, but transparent as live coals."

This sight lasted for an instant only, and the children were thankful for the promise that the Blessed Virgin had made to them that she would bring them to heaven, because otherwise, they probably would have died of horror.

Then, as though asking for help, they raised their eyes to the Blessed Mother, who spoke to them, gently and sadly, in these words:

"You have just seen hell, where poor sinners go. To save sinners God wishes to establish in the world the devotion to my Immaculate Heart. If they do what I will tell you, many souls will be saved, and there will be peace. The war is going to end. But if they do not stop offending God, another and worse one will begin in the reign of Pius XI. When you shall see a night illuminated by an unknown light, know that it is the great sign that God gives you that He is going to punish the world for its crimes by means of war, hunger and persecution of the Church and the Holy Father.

"To prevent this I shall come to ask the consecration of Russia to my Immaculate Heart and for Communion of reparation on the first Saturdays. If they listen to my requests, Rusia will be converted and there will be peace. If not, she will scatter her errors throughout the world, provoking wars and persecutions of the Church. The good will be martyred, the Holy Father will have much to suffer, various nations will be annihilated.

"In the end my Immaculate Heart will triumph. The Holy Father will consecrate Russia to me, and a certain period of peace will be granted to the world."

You Must Act Now

Meditation is good for the soul. How much time is needed to meditate about the simple fact that the forces of evil and darkness are on the march. They are today, as they have always been in the past, the aggressors. They can only succeed if decent people, people of good will, people brought up to understand that there is a Creator and that he has given the world a law, refuse to take the necesary steps to fight to keep Peace.

Time and again we have used the simple analogy of shutting the door after the horse has been stolen. Only this time there won't be any door to shut except the prison door that will hold us in the enemy's cell.

We have seen what has taken place in Hungary under the Communists. Is it that we are blind? Indifferent? Stupid? Can't we meditate about the very facts that are taking place in this world? Can't we meditate about the message that was given to the world at Fatima? You can not shrug off your moral responsibility by saying you are too busy; or that this is a task for others to do.

Since the results concern you, then morally and logically you have to make your decision. If you feel you lack any needed facts, you can easily obtain them.

UKRAINIAN BOYS AND GIRLS

Did you get the booklet of Father M. Schudlo, CSsR, about our Rite, Church, decisions of the Holy See concerning the baptism of our children, the attendance at the Divine liturgy on Sundays, the explanation of the Liturgy-Mass and its ceremonies? Would you like to get a little more acquainted with the country of your forefathers, Ukraine? If so, hurry up and get the informative booklet "UKRAINIAN CATHOLICS" for only 50c.

Send your order right now:

Rev. Michael Schudlo, CSsR,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street, Newark, N.J.

LAUGH WITH US...

"Mamma, did you ever figure out that we are a family of animals?", queried Willie. "You see, you call baby 'my little lamb', daddy calls you 'my deer', I am 'the kid', and papa is 'the goat'."

"How are you this morning?"
"All right."
"Well, you ought to notify your face."

The little red school house is fast disappearing—now all we have to do is get rid of the big Red school teachers.

GREEN GIVES COUPLES ABOUT TO MARRY SIX VITAL QUESTIONS FOR EACH TO ANSWER

Canon Bryan Green told a large audience in Convention Hall recently that the basic reason for a broken marriage is "simply that the two people concerned ought never to have married."

"A passing infatuation, a physical attraction, was mistaken for real love," he said.

Thousands of persons, including many young married couples and couples about to be married, heard Canon Green speak.

Mentions Questions

"Love," he said, "is the self-giving of two personalities to each other. Obviously, the best preparation is the development of the best self, so that there is the best self to give to someone else.

"It is the Gospel of Christ that touches the people and gives them the power to say they can discover a true, integrated personality through the Spirit of Christ, which wil enable them to give themselves to someone else in genuine love and to build a truly Christian home."

Canon Green said that couples about to be married should ask themselves six questions for the sake of a happy marriage.

Questions Listed

The questions are:
How long have you known each other?
In what circumstances have you known each other?
What do you miss most when you are away from each other?
Do you share a common background and common interests?
Do you share common ideals?
Do you trust each other absolutely?

"These are not infallible tests." he said. "They are simply signposts which help us to find whether our direction is right."

OUR FUTURE HAPPINESS

Since, the supreme good of the city of God is perfect and eternal peace, not such as mortals pass into and out of by birth and death, but the peace of freedom from evil, in which the immortals ever abide, who can deny that future life is more blessed, or that, in comparison with it, this life which we now live is the most wretched, be it filled with all blessings of body and soul and external things? And yet, if any man uses this life with reference to that other which he ardently loves and confidently hopes for, he may well be called even now blessed, though not in reality so much as in hope. But the actual possession of the happiness of his life, without the hope of what is beyond, is but a false happiness and profound misery. For the true blessings of the soul are not now enjoyed; for that is no true wisdom which does not direct all its prudent observations, manly actions, virtuous self-restraint, and just arrangements, to that end in which God shall be all in all, in a secure eternity and perfect peace.

Михайло Ф. СТАДНИК
(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)
...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ
Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.
SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ДЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION
MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

ALL EYES ARE ON ..

..EATON'S *new*

FALL *and* **WINTER CATALOGUE**

This beautiful, 636-page book is now reaching Western Canadian homes. Look for it—shop from it. Enjoy leading values, widest assortment, prompt, efficient service.

You will find it easy, convenient and satisfying to shop by mail from EATON'S latest Mail Order Catalogue. Order from your copy today and prove what we say: "IT PAYS TO SHOP AT EATON'S."

T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - Prince Albert - Regina - Saskatoon
Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЖОВТЕНЬ Yorkton, Sask. October, 1952

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Shillings
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

СВІТ ПОТРЕБУЄ ДУХОВНОЇ ПОЖИВИ	о. Мих. Щудло ЧНІ	1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		3
ЦАРЮЙ МІЖ НАМИ, КНЯЗЮ МИРА!	о. М. Щудло ЧНІ	11
В ДЕСЯТІ РОКОВИНИ	о. Білоскірка	14
ПЕРЕМОГА ДУХА	І. Т. Савіга	17
ОПРАВДАННЯ ЧИ ВИКРУТ?	о. д-р. М. Комар	21
ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЯ—ПОМІЧНИЦЯ ХРИСТИЯН	о. Андрій Сапеляк	23
ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ КИР ПАВЛА ГОЙДИЧА ЧСВВ		25
ЧИ УКР. ГЕТЬМАНИ БУЛИ ВОРОЖІ КАТОЛ. ЦЕРКВІ	о. Ч. П.	27
СЛУЖБА БОЖА	о. М. Щудло ЧНІ	30
ПООДИНОКІ ЦІЛІ ТА ЗАВДАННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ	о. М. Щудло ЧНІ	33
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ?		37
MARY'S PATRONAGE		39
YOUR MOST IMPORTANT TASK IN LIFE	Rev. M. Schudlo CSSR	42
CHRIST'S KINGSHIP		45
DON'T FORGET THE ROSARY		46
PROGRESS OF THE UNION	Rev. M. Schudlo CSSR	49
I'D LIKE TO KNOW		57
MANY NO LONGER WISH TO BE FREE	Fulton J. Sheen	59
SIXTEEN TOO YOUNG FOR DATES	D. F. Miller	61
NOTES ABOUT CASTING YOUR VOTES		62
HOW A DONKEY SAVED A SOUL		64

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 10 — Йорктон, Саск. — Жовтень, 1953

Світ Потребує Духовної Поживи

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ВАЖНІСТЬ ПРЕСИ

СВЯТА Євангелія подає, що Христос раз три дні проповідав народові в пустині. Слухачі так захопилися Його проповідю про Боже Царство, що забули про їжу та пиття. Який добрий мусів бути той нарід, що так жадібно слухав Божого слова, забуваючи при свої матеріяльні потреби.

Чи наш український нарід такий самий жадний Божого слова? Скільки українців щоденно читають бодай декілька речень зо Св. Євангелії або Біблії?

Скільки з нас читають життя Святих, щоб навчитися з їх прикладу, як треба любити Бога та служити Йому? Святі це угодники Божі, що в щоденнім житті показують, як зберігати Божий закон і вправлятися в найбільше навіть геройських чеснотах. Життя Святих освічують нас і заохочують іти їх слідами, як це каже Св. Августин: "Якщо вони могли, так чому б я не міг?"

Не слід боронитися браком часу! Треба тільки скоротити час розтрачування на пусті балачки, мрії, марні забави, обмови, кіна, телевізії. Та ж досвід наявно виказує, що люди, які мають великі родини та багато дітей, завжди знайдуть хвилинку часу на добру книжку. Отож усе залежить від доброї волі!

Як мало українських родин читають власну українську пресу та підтримують її своїми датками, стараючись поширити її поміж знайомими та сусідами? Українська, католицька преса підтримує в нас християнський дух, учить думати по-католицьки, говорити та жити по-католицьки. Наша ж рідна преса обзнайомлює наш загал із історією України та нашої Церкви, вияснює наш обряд, зберігає та поширює знання наших звичаїв поміж молодшим поколінням.

Нажаль українці загалом замало читають, замало думають, але на нещастя забагато говорять, сваряться та політикують. Замало читають вартісні книжки і часописи, замало продумують про поважні справи нашого народу та Церкви.

В неоднім домі подибається легко всякі брукові книжки, ніщоварті газети та місячники, але нажаль там не знайдетьоя ні одна католицька, українська часопись, от хоча б ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, що єдиний у двох мовах поширює поміж нашим народом знання нашої історії й обряду, тому й повинен бути в кожній українській хаті так у Канаді, як і в Америці.

Де нема Біблії, де не читають католицьких часописей, де нема українських місячників, там мало знають Христа, там нехтують правдами віри та законами Церкви, там члени не цікавляться нашою Церквою й обрядом...

Отож не обманюймо себе! Маємо час на забави, є гроші на гулянки, так треба знайти час на добру, українську, католицьку часопись! Коли є гроші для задоволення пихи, гордости, так треба знайти їх для задоволення серця та просвічення розуму! Дух важніший аніж тіло!

Прохаємо ШАНОВНИХ ЧИТАЧІВ І ЧИТАЧОК посилити свої зусилля в цім місяці преси, щоб ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ став гостем і постійним приятелем Ваших знайомих, сусідів і приятелів!

Кожен українець і українка повинні пригадувати собі часто слова Пія IX-го: "Я заставив би свій грудний, папський хрест, щоб підтримати католицьку часопись!" Нехай гаслом українців католиків будуть слова Пія XII-го: "Католицька часопись у кожній католицькій родині!"

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прехарне разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це бувае по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" задучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.
- Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЗАКЛИК

ДО ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ І ВИДАВЦІВ НА ТЕРЕНІ ЗЛ. ДЕРЖАВ АМЕРИКИ І КАНАДИ:

Недавно українські, католицькі письменники і журналісти Заучених Держав Америки й Канади заснували Об'єднання Української, Католицької Преси, що має згуртувати й ідейно об'єднати всіх українських католицьких журналістів і видавців, розкинених по широкому світі.

На перших засновних зборах у Торонто, Канада, Об'єднання поставило за завдання боронити і ширити Христову Правду словом і письмом перед затіями ворогів Царства Божого на землі; боронити усіма можливими засобами Божих і людських прав жорстоко переслідуваних большевизмом Української, Католицької Церкви й Українського Народу на рідних землях; інформувати ввесь культурний світ про всі кривди й насилля, що вони їх переносять за визнавання Христових принципів.

Український Народ пова залізною занавісою має замкнені уста, бо найменша спроба протесту проти вандальського гнету є немилосердно здавлювана і жорстоко карана смертю. Тому на нас, розсіяних по широкому світі, спадає цей важливий обов'язок говорити в імені наших поневолених братів.

Страждання, муки і кров мільйонів українців, що борються і гинуть за Христа і Його Правду, кличуть нас усіх до об'єднання в одну збиту лаву для жертвенної праці в обороні тих ідеалів.

Щоб нашу працю скоординувати і зробити більше успішною, закликуємо всіх українських католицьких робітників пера, щоб ставали дійсними й активними членами Об'єднання.

Всіх готових до праці для Христа й українського народу католицьких журналістів і видавців просимо прислати свої заяви на адресу:

"AMERICA".
817 N. Franklin St.,
Philadelphia 23, Pa., USA.

Христос Наша Сила!

Д-р. Григор Лужницький
[illegible]

о. І. Нагаєвський
орг. реф. у ЗДА

Д-р П. Ісаїв
фах.-осв. реф.

"У БОЮ ПІД БРОДАМИ"

Цікава книжечка В. Молодецького видана "Доброю Книжкою". Книжечка має всього 36 сторінок, на яких змальований бій панної Дивізії під Бродами, де наші хлопці чуд відаги доказували, щоб опертися перемагаючим силам большевиків. Сама тема дуже цікава і представлення подій цебто опис бою приковує увагу читача. Хто раз пічне читати цю малу книжечку, той бажає щоскоріше покінчити її.

В книжечці не брак трохи й фантазії, що не цілком відповідає правді, от хоча б подорож героя під танком чотири дні і чотири ночі, поки вітер не зрадив його.

"СТРАШНА ПОМСТА"

Нова книжка видана Клюбом ПУК автора Миколи Гоголя. Назагал книжка має побутовий характер, змальовуючи життя наших людей і парубків. Остання частина книжки це "Страшна Помста", видумане, мляве, нежиттєве оповідання середньовічного характеру, яким колись любувалися ті, що вірили в чари і чарівників.

Хоч "Страшна Помста" займається злочинним чаклуном (чарівником), проте автор оповідання, Микола Гоголь, не забув переїхатися по католиках і уніятах, вихвалюючи заразом "нашу православну віру". Цікаве, чому автори КПУК негодні вибирати тем чи перекладів, щоб не заторкали католицької віри, коли вони самі признаються до католицтва???

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо всім тим, що прислали чи постаралися в збірку в пресовий фонд Голосу Спасителя. Нехай Господь стократно нагородить!

Данил і Анна Середи, 70 р. ювілей Бівердейл	6.70
Ів. і Анеля Прощ, ювілей, Габбард	7.00
Прибека Пані Марія, Горейн	1.00
Зеновія Чировська, Ньюарк	5.00
Козанська Пані Текля, Стемфорд	3.00
Михальчишин І., Пертедж ля Прері	2.00
Молодовець Пані А., Кліфтон	1.00
Хома І., Реджайна	4.00
Евелина Федірко, Фостон	2.00
Фименець Василь, Торонто	5.00
Мальований Мирон, поминки	5.00
Свірська Домка, похорон, Реджайна	5.00
Ткачук Ів., Ніягара Фолс	.70
Пітперигора, Елфрос, зб. на весілю	7.00

Реколекції укр. катол. дієцезальних священиків Саскачевану, Йорктон, Саск., 1952.

Перший ряд, зліва на право: оо. М. Буда, К. Лотоцький, М. Пелех, ВПреп. С. Бахталовський, ЧНІ., Преосв. Кир Андрей, М. Колодій, П. Пасічник, П. Криворучка, В. Осадець. Другий ряд: О. Пасічняк, Т. Гурко, Б. Бачинський, М. Решетуха, В. Івашко, М. Чорній, М. Пилипчук, М. Сірий, В. Шек. Третій ряд: В. Обаряник, М. Курило, І. Мак, Ю. Габрусевич, Є. Ляшкевич, М. Сидорак, І. Олійник, О. Шеснюк, В. Фляк, І. Ворона, В. Василишин.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Зеновія Чировська складає подяку Христовому Серцю за вислухані молитви і отримані ласки.

Ньюарк, Н. Дж.

Отсим складаю найщирішу прилюдну подяку Найсвятішому Серцю Ісуса Непорочному Серцю Марії і св. Юді Тадеєві за вислухані молитви і ласки в моїй хворобі.

Юрій Михальчишин.

Віддаю прилюдну славу, честь і подяку Всевишньому Господу Богу і Матері Божій Неустанної Помочі, котра виблагала для мене отримані ласки. Нехай буде слава і честь Йому на все.

Евелін Федірко.

ПОДЯКА ДЛЯ П-ВА НАДВІРНИХ

Складаємо щиру і велику подяку для Панства Івана і Анни Надвірних, замешкалих у Соама, Альберта, за їх щиру поміч, яку відали для українців побіджених війною та і наїздом червоної саранчі. Просимо і просити не перестанемо у Господа Бога і Його Матері ласкавого стократно надгородження для так щирих людей.

Кароль Павлишин
Франція.

"ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

—зошит 15. (останній зошит першої тримової частини)—Вел. 80.—стор. 1121-1232. Видання Наукового Т-ва ім. Шевченка. Видавництво "Молоде Життя". Мюнхен-Ню Йорк 1949-1952.

Зміст: Продовження розділу: XVII—Народнє Господарство; підрозділи: 10. Кооперація, 11. Фінанси, 12. Сучасний матеріяльний стан українського населення.

Розділ XVIII: Суспільство; підрозділи: 1. Укр. соціографія і соціологія, 2. Укр. родина, 3. Суспільні верстви, 4. Суспільні організації.

Розділ XIX: Охорона здоров'я і фізична культура; підрозділи: 1. Охорона здоров'я, 2. Фізична культура.

Розділ XX: Військо; підрозділи: 1. Джерела, 2. Історія війська, 3. Військовий потенціял України.

Післяслово—Зміст—Помічені помилки і доповнення.

—

Можна набути в:

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET,
YORKTON, SASK., CANADA

Вас. Щурат

ТУРЕЦЬКИЙ НАБІГ

Під Зарваницею до нині
В Полісюках лежить в руїні
Старезний замок, що про лихо
Лиш з бурянами шепче тихо,
Сказав би він, коли б мав мову,
Про давнину і людям слово,
Про ріки крови, про пожари,
Про те, як і його Татари
Палили, взявши Зарваницю,
Як в лісі віднайшли каплицю.
Сказав би замок, але годі!
Є вість про те глуха в народі,
Як із каплиці Божа Мати
Звертала кулі на гармати,
Звертала кулі на рушниці,
Як невір втік зпід Зарваниці,
Що вже займалася пожаром,
Як знову силувався даром
Від замку до каплиці вбігти,
Як та сховалася без вісти
В підземні пропасті безслідні,
Як мерли з остраху негідні,
Як Мати Божа у каплиці
Явилась знову в Зарваниці.

РЕДЖАЙНА, САСК.

В річницю смерти бл. п. Мирона Мальованого

Минув рік у липні, як неублагаєма смерть перервала нитку життя бл. п. Мирона Мальованого.

В першу річницю смерти відправлено поминальне Богослуження та Парастас за упокій душі бл. п. Мирона. Службу Божу й Парастас відправив о. Парох Н. Сірий при численній співучасті рідні й приятелів небіщика.

По Богослуженні дружина небіжчика, Пані Катерина Мальована запросила всіх присутніх та о. Пароха Н. Сірого на обід, що відбувсь в домі Панства Петра і Марії Кошман, доньки і зятя небіжчика, які мешкають у Реджайні.

Бл. п. М. Мальований, фармерував недалеко Реджайни в околиці Крейвен, Саск. а належав цілий час з усею своєю родиною до парохії св. Василія в Реджайні. Був примірним членом згаданої парохії та старався разом з женою спомагати у парохії чим лише міг, так матеріяльно як і морально своїм правдиво християнським сповнюванням обов'язків.

Прожив 67 літ, до Канади приїхав 1911 р. з села Городниця, пов. Гусятин, Галичина. У Крейвен, Саск., фармерував 38 років.

Бл. п. Мирон остався численну родину: двох синів і п'ять донок. Всі гарно виховані у католицькому дусі. Всі діти з'їхалися до батьківського дому, щоб взяти участь у тих сумних роковинах смерти свого дорого й незабутнього батька. Був й брат Пані К. Мальованої п. Петро Озимок, що приїхав був з Торонта у відвідини сестри.

В часі поминального обіду переведено збірку на пресовий фонд нашої української католицької преси. З цієї збірки призначено на пресовий фойд Голосу Спасителя 4.00.

Нехай Всевишній Господь нагородить свойого ревного слугу бл. п. М. Мальованого вічною щасливістю!

Вічна Йому Пам'ять!

ЕЛФРОС-ГОЛАР, САСК.

Дня 30. серпня Панство Підперигора віддавали свою останну дочку Марію за Гюга Волтир по народности німець. Обоє перебували у Вінніпегу і приїхали звінчатися додому, де родилася.

Вінчання довершили два Отці: ВПр. о. Корба ЧНІ. з Йорктону, і Пр. о. І. Сирота ЧНІ. з Айтуни, братанич молодої. По слюбі відбулася весільна гостина в параф яльнім домі під проводом весільного старости Мартина Явного. Молодятам обдарували грішми і всіякими призентами. Гості були близькі з далека, бо П. Підперигори мають сводків в Саскачевані багато. В тиждень по весілю щераз запросили на обід, щоб попращати молодят на відїзд до Вінніпегу, де вони будуть мешкати. При тій нагоді пан Мартин Явний промовив кілька слів до зібраних гостей, щоб щось зібрати на добрі ціли. Збіркою занялись Николай Пастернак і Стефан Брик, що принесла $52.00. З того 15.00 на У. Вісти, 7.00 на Голос Спасителя, а 30.00 на Інститут ім. Митроп. Шептицького в Саскатуні.

Жертводавцям щира подяка, а молодятам щасливого життя в подружжі.

Гість.

СИФТОН, МАН.

25-ліття подружого життя П-ва Павла та Ольги Сейчук

Дня 26 липня н.р. Панство Павло та Ольга Сейчук, з дому Ожеховська, пережили радісні хвилини, бо тоді майже з цілого Сифтонського округа зложували їм желання та щирі побажання. Почавши в церкві Сошествія св. Духа на Фишінґ Ривер, де щасливі ювілята приняли Св. Тайни та співаній Сл. Божій, та отримали опісля спеціяльне благословення від свого о. Пароха, декана Григорія Овчарика, закінчуючи в укр. катол. Домі в Сифтоні на приняттї, при співучасті численного

Слухайте Українських Радіопередач

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940
Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

народу. Шановні ювілята та цілий дистрикт глибоко зарисували цю подію в своїх серцях. Слід згадати, що шановні ювілята, се люди побожні, добрі, щирі, ідейні, прив'язані до св. віри католицької, в якій гарно виховують своїх дітей.

Ширший опис появиться в Укр. Вістях.

На заклик п. Михайла Кузьмака збірка на Укр. Катол. Пресу принесла $31.32. Збіркою занялися Панове Михайло Кузьмак, Михайло Ірасюк та Тома Демчук за що їм та жертводавцям спасибіг, а щасливим ювілятам Павлові та Ользі Сейчук щасти Господи на многі й благі літа.

Призначено 14.50 на Укр. Вісти, 4.00 на Голос Спасителя, 4.00 на Мого Приятеля решта сиротам.

Учасник.

Ос. Федькович

МАРІЄ, ПОТІШ!

Під плотом сіла вдовиця мати,
До себе тулить бідне сиротя.
І плаче ревно, серденько їй мліє,
Ба вже й не плаче, вже й не голосить,
Склонила голову, біль не підносить,
Зірниці плачуть, а дзвінок німіє:
Пречиста Діво, глянь на це, Маріє!

Пречиста Діво, радуйся Маріє,
Там онде блудить сплакана дитина
Без тата, без мами бідна сиротина.
Нічого не їсе, душечка аж мліє,
І хоче в хату бідна повернути,
Господар вигнав, творить її псами,
Верескло, внало, кров ся з ніжки ліє,
Пречиста Діво, глянь на це, Маріє!

УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Саск., а НЕ до Редактора в Нюарку.

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ ПОЧТОВІ МАРКИ

ПРИСИЛАЙТЕ НАМ ПООДИНОКІ ПОЧТОВІ МАРКИ АБО ЇХ КОЛЕКЦІЇ І ТИМ ПОМОЖЕТЕ ВИХОВАТИ УКРАЇНСЬКИХ РЕДЕМПТОРИСТІВ-МІСІОНАРІВ

Не здирайте почтових марок із ковертів, хиба змочивши їх у теплій воді; або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. Коли через границю пересилаєте марки, зазначіть, що вони є вживані.

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, стократно відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуться Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці, повернуть до Господа Бога й Його Святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

STAMP CLUB
Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД

УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ МАНІТОБИ
У ВІННІПЕГУ

СУБОТА, НЕДІЛЯ, ПОНЕДІЛОК: 11, 12, 13 ЖОВТНЯ, 1952

Річна КОНВЕНЦІЯ Б.У.К. — Л.У.К.Ж. — У.К.Ю. та ВЕЛИКИЙ ФЕСТІВАЛЬ

Масову участь в цих святкуваннях беруть делегати, члени й гості від парохіяльних зарядів, від церковних братств і сестрицтва та від всіх Відділів: Братства Українців Католиків (БУК), Ліги Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ), Українського Католицького Юнацтва (УКЮ), Запомогового Братства св. о. Николая, Місійного Т-ва св. Йосафата та Українського Католицького Клюбу Інтелектуалістів. Цей З'їзд має на меті відзначити 20-ліття основання Б.У.К. та скріпити й поширити організаційне життя типу Католицької Акції в Манітобському Екзархаті.

Зазальний Начерк Програми З'їзду:

Субота, 11-го жовтня: Ділові сесії поодиноких організацій БУК, ЛУКЖ, УКЮ в катедральних залях і Авдиторії св. Миколая. Год. 10 рано: реєстрація.

Від год. 10.30 до 5.30 наради: звіти, дискусії, перевибір зарядів, пляни праці на майбутнє і революції.

Год. 6.30 вечір: Великий Банкет у Форт Ґеррі Готелі.

Неділя, 12-го жовтня: присвячена ювілеєві Ж.У.К.

Архієрейська Служба Божа Преосв. Кир Максима в церкві св. Покрови на Бойд Евеню. По празничнім обіді відбудеться ювілейне святкування 20-ліття основання Братства Українців Католиків у Авдиторії св. Покрови на Бойд Евеню в відповідною концертовою програмою та промовами Преосв. Кир Максима Германюка та ініціятора і основника Б.У.К., о. Степана Семчука.

Вечір о 8.00 год. відбудеться Фестіваль-Концерт у Плейгавз Театрі.

Понеділок, 13-го жовтня — загальна, спільна сесія в Авдиторії св. Миколая, триватиме від год. 10 рано до 3-ої пополудні.

ЗАВВАГА відносно Фестевалю: В програму фестевалю входять: 1) Співи: а) хорові, б) дуети, терцети квартети, 2) Музика, а) скрипка, б) п'яно. 3) Народні Танки, а) сольо, б) груповий хлопців, в) груповий дівчат, г) мішаний. 4) Красномовство теми до вибору: а) Чому я належу до УКЮ? б) Мої обов'язки згляном Церкви й України, в) Мучеництво нашої Церкви на Рідних Землях, г) Про М. Шашкевича, або про Т. Шевченка, що знаю, ґ) Наш обов'язок зберігати рідну мову в Канаді. Промова тривати має 5 хвилин.

Теми Деклямації: Т. Шевченка: "До Основяненка" і. "Заросли шляхи терна-ми". Черкасенка: "Наша твердиня", М. Петріва: "Рідний Край". Цеглинського: "Де срібнолентий Сян пливе", О. Олеся: "Живи Україно".

5) Показ народної ноші.

Участь у фестівалі бере Доріст і члени УКЮ від 12 до 25 літ життя (це не відноситься до хорів мішаних ні чоловічих.)

Комісія—журі провір'ятиме в неділю о год. 3 до 5 пополуд. в Авдиторії св. Миколая. Ті, що здобудуть перші місця виступлять на поповнім Концерті в Плейгавзі о год. 8 вечір у неділю 12-го жовтня.

Готуйтеся до З'їзду і Фестівалю!

Запрошуємо всіх до чисельної участи.

ЗА ЦЕНТРАЛЮ УКР. КАТОЛ. МАН.:

Василь Валл, президент

о. Семен Іжик, секретар

ЗНАМЕННІ СЛОВА КАРДИНАЛА ТІССЕРАНА

Їх Еміненція Кардинал Тіссеран мав конференцію для студентів у Брюсселі 29. березня 1952. Говорячи про сучасний стан поза залізною занавісою, Кардинал сказав у своєму закінченні:

"Не забуваймо, що один Римський Папа, засуджений на примусову роботу в копальнях, приніс християнську віру перед кінцем першого сторіччя нашої ери до того Криму, де нині приготовляють гасла, призначені для ширителів діялектичного матеріялізму. Святіший Престіл, який молиться за переслідуваних і зачищає усією своєю силою біженців, пригадує собі стан римського християнства в часі святого Климента І. Так само, як й вороги, Церква також вірить в історію. Вона вірить у майбутність." ("Ірепікон", другий триместер 1952).

ВИЯВ ЛЮБОВИ ДЛЯ ПРЕОСВ. КИР МАКСИМА ГЕРМАНЮКА, ЧНІ.

Централя Українців Католиків Манітоби зо своїми складовими організаціями типу Католицької Акції, як: Брацтва Українців Католиків (БУК), Ліга Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ), Українське Католицьке Юнацтво (УКЮ), Запомогове Брацтво св. о. Николая, Т-во св. Йосафата, Клюб Української Католицької Інтелігенції та все Духовенство Манітобської Дієцезії—достойно відзначили День Ім'янин та Першу Річницю Консекрації Преосвященного Єпископа Кир Максима Германюка ЧНІ.

Дня 25-го серпня 1952 р. в просторій залі першорядного готелю "Роял Александра" у Вінніпегу зібралося понад сто репрезентантів вище вже згаданих Українських Католицьких Організацій та Духовенства, як рівнож і представників організацій світського характеру, як Українське Національне Об'єднання (УНО), Головна Вивольна Рада (Дел. ЗП. УГВР), Пласт, Ліга Визволення України (ЛВУ), Спілка Української Молоді (СУМ), Комітет Політв'язнів, Союз Гетьманців Державників (СГД), Інститут Пресвіти та другі.

Прибуття Преосвященного Кир Максима привітали р'ясними оплесками, а двоє дітей, учениць зі Школи св. Миколая, Оксанка Ващук і Ребчук вручили їм китицю гарних рож. По вечері почалися привітальні промови. Господарем вечора був Іван Козоріз, голова Б.У.К.

Промови виголосили: о. прелат Др. Василь Кушнір, о. декан Йосиф Пуляк —від Духовенства, радний міста Ярослав Ребчук та представники організацій: Іван Новосад (Централя), пані Марія Дима (СДУЖО), Іван Козоріз (БУК), пані І. Судоль (ЛУКЖ), І. Жаровський (Бр. св. Николая), Ярослав Семчишин (УКЮ), Зенон Янківський (Катол. Клюб та ін. інж. Володимир Коссар.

Всі бесідники підчеркали заслуги Преосвященного Кир Максима за один рік ревної праці в Дієцезії та всесторонне заінтересування всіма проявами громадського українського життя. Преосвященний Кир Максим Германюк вумів за короткий час позискати любов не тільки всього духовенства, але й цілої своєї пастви.

В імені Святкового Комітету, о. Семен Іжик вручив Преосв. Кир Максимові гарний "Дар Любови".

Господар свята подав до відома гостям, що наш Архиєпископ Преосв. Кир Василій Ладика не могли прибути на це ювілейне торжество, бо сьогодні лежали до шпиталю з причини слабости.

ВПреосв. Кир Максим Германюк ЧНІ.

На закінчення промов Преосвященний Кир Максим, дякуючи за таку милу несподіванку. У своїй довшій промові поділилися Преосвященний своїми враженнями в поїздки по парохіях Манітоби. "Наші фармері зберігають українські традиції—так, як колись наше селянство було остоєю українства, так зараз у Канаді фармері є тим здоровим чинником сильно прив'язане до всего, що своє рідне. Вони ж й в такому дусі виховують дітей своїх. По цілій Манітобі, наші ревні священники зорганізували вакаційні Рідні Школи. Перед нами світле майбутнє у Канаді"—закінчив Преосв. Кир Максим своє палке слово.

Відспіванням Многоліття закінчено святкування Ім'янин та Першої Річниці Консекрації всіма шанованого й щиро любленого Єпископа Преосв. Кир Максима Германюка.

(УКПС—Вінніпег)

50-РІЧЧЯ ЧЕНЦІВ СТУДИТІВ

Едмонтон (П.В.)— 50-річчя існування ченців Студитів в Україні тихо минає тепер серед української спільноти на нових пісних поселення. Колискою Студитського Уставу є Константинополь, де в 463 р. консуль Студіон заложив монастир, в якому ченці вели контемплятивне життя, безперервно співали церковне правило та плекали чесноту любови ближнього. Він осягнув найбільший розвій в VIII сторіччі, коли ігуменом став св. Теодор Ісповідник, визначний богослов і поборник візантійського цезаропапізму. Із давньої, студитської обителі залишились сьогодні тільки руїна над Босфором.

Пізніше студитський Типікон прийняли ченці на Афоні; згідно з цим типіком жили теж грецькі ченці у Південній Італії. Печерська Лавра в Києві, в часах святих Отців Антонія і Теодозія Печерських, держались Студитського Уставу.

Нові основи монастирям Студитського Уставу у львівській Архиепархії поклав Великий Український Митрополит, Кир Андрей Шептицький. На початку XX сторіччя деякі побожні мущини в Олеську та Волтвині (Західня Україна) почали жити спільним життям серед молитви і праці. Вл. п. Митрополит звернув увагу на життя цих людей і в 1901 р. переніс їх у свій хутір Вілька, коло Львова. Громада ченців зростала і за 2 роки треба було їй перенестись до Скнилова, а в 1906 р. український єпископат на конференції в Перемишлі затвердив для неї тимчасовий "Типікон Студитської Лаври св. Антонія". У 1908 р. був заснований другий монастир у Босні.

РУСИ ПОКРОВЕ

Руського краю крале і Мати,
Покрове сильний Руси синів;
Не дай в недолі нам загибати,
Дай нам дожити свободи днів.

Пречисте ім'я Твоє, Маріе,
Зв'язане в нашим гірким життям,
його у серці кожний келії
як слово "воля" в'язень з тюрем.

В ханській неволі, в тюрмах Сибіру
Тебе в молитвах нарід просив,
в хатині бідній, в княжій палаті
Твій святий образ стіни красив.

Тебе у піснях славить віками
Вкраїнський нарід в час щастя, бід,
в Твою славу в піснях степами
ніс гетьман Січи в широкий світ.

Ти все наш сильний Покров і Сила
і ним останеш на віки в нас,
Мине неволя, впаде могила
і завітає ще кращий час.

ЄПИСКОП ІВАНЧО ОДЕРЖАВ ПОЧЕСНИЙ ДОКТОРАТ ПРАВА

В п'ятницю, 8. серпня п.р., Їх Ексцеленція Преосвященний Данилo Іванчо, єпископ карпато-руської дієцезії візантійсько-слов'янського обряду, одержав почесний докторат права від університету Дукен у Пітсбургу, Па.,—підчас літньої промоції.

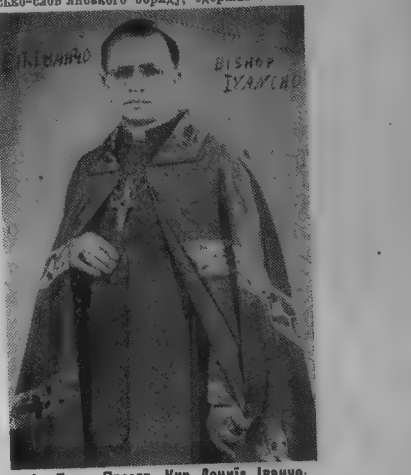

Їх Ексц. Преосв. Кир Данилo Іванчо

Той високий науковий ступінь надан Преосвященному Данилові сам президент того університету, Вир. о. Вернон Галлєр, при чому в своїй промові сказав, що Владика Данилo "стоїть як світло надії посеред темного страждання слов'янського світу!"

Їх Ексцеленція Преосв. Данилo виголосив гарну промову до присутніх 150 студентів, в яких одні дістали ступень бечельора, а інші грудуювали на вищий рік студій. У своїй промові Владика закликав вертатись до Царства Христа і критикував безбожних виховників. Між ін. Владика Іванчо сказав:

"Ми знаємо, що колись були віки віри у минулих століттях. Якщо це було колись можливе, те століття ще одним віком віри."

Радіємо, що Владика того самого обряду, що й наша дієцезія, Єпископ наших братів з Карпатської України, дістав це особливе наукове відзначення і щиро йому гратулюємо.

КАТАЛЬОГ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

СЛОВАРІ—	
Англьо-Український Словник, 50,000 слів. М.Л.П.	4.80
Англійсько-Український Словник, Др. В. Л. Вербячий	1.85
Слова—Укр.-Англ. і Англ.-Укр., тверда оправа	2.50
" " " м'ягка оправа	1.80
ІСТОРІЇ І КАТЕХИЗМИ—	
Біблійна Історія—Старий і Новий Завіт, українська, о. А. Луговий	.50
Біблійна Історія—Старий Завіт, Англ.-Укр., о. А. Луговий	.50
Біблійна Історія—Новий Завіт, Англ.-Укр., о. А. Луговий	.30
Наша Релігія—Катехизм Укр.-Англ. о. А. Луговий	.15
Малий Катехизм—Укр.-Англ.	.20
Народний Катехизм	1.20
Божа Наука—Великий Катехизм, 188 сторін	1.00
Основні Правди Християнської Віри— о. І. Яцків	.15
Служба Божа—Пояснення по-укр. і по-англ. о. М. Горішний	
ШКІЛЬНІ ПІДРУЧНИКИ—	
Буквар—Рідної Школи, Перша Часть	.50
Перша Книжечка—Буквар, М. Матвійчук	.80
Друга Книжечка—Буквар, М. Матвійчук	.90
Мово Рідна—Буквар-Читанка, в англ. вимовою	2.00
Читанка—Андрусишин	2.50
Українські Автори—Андрусишин	.75
ГРАМАТИКИ—	
Українська Граматика—для канадійських і американських шкіл, І. Стечишин	4.00
Українська Мова—Граматика, о. А. Трух ЧСВВ (оправлена)	1.75
Граматика Української Мови, О. Панейко	2.50
Ключ до Мови, скорочена граматика і правопись, О. Івах Б.А.	.20
Українська Граматика—з вимовою для канадійців і американців, Е. Шкляйка	1.60
Український Правопис—Рудницький	1.00
Коротка Граматика Німецької Мови—Г. Наконечна	1.00
Провідник—Самоук українсько-англійський	1.50
Товариш—підручник до англійської мови, Я. И. Крет (оправлений)	.40

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

ЩО ВІЩУЄ ЛОНДОНСЬКИЙ АЛЬМАНАХ НА 1953?

В Лондоні, Англія, появився альманах на 1953 р. під заг.: "Старий Мур", який виходить уже 225 років.

Він віщує, що в 1953 р. впаде значення СССР, а його провідники змінять свою політику, бо повстануть там різні неспокої. В Румунії і Болгарії будуть заворушення в січні, а в Китаю почнеться контрреволюція в березні, а в самому СССР в вересні. Революцію в СССР буде цікавитися ввесь світ.

Щоб здобути довір'я читача, альманах пригадує, що він предсказав зайняття Австрії Гітлером, скинення атомової бомби на Японію, й абдикацію короля Едварда VIII.

ВІСТКА ПРО ПРЕОСВ. ПАВЛА ГОЙДИЧА

Ярослав Бурек, що недавно прибув з поза залізної заслони, втікши з в'язниці, оповів, що він бачив серед інших в'язнів трьох єпископів і трьох чеських генералів. Одним з тих трьох єпископів був єпископ гр. катол. Церкви, Павло Гойдич, що його інформатор окреслює, як єпископа "греко-православного." Як відомо, єп. Гойдич був останнім владикою української греко-католицької Церкви, що ще перебував на волі. Його заарештували і засудили під закидом співпраці з українськими націоналістами й, після того, відомості про нього перервались. Як виходить, єпископ перебуває у в'язниці в Леопольдові коло Братислави.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 10 | Йорктон, Саск. | Жовтень, 1952

Царюй Між Нами, Князю Мира!

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ЖИДИ оскаржили Христа перед римським намісником, Пилатом, що Він проголосив Себе Царем. Пилат затривожився та думав, що Христос це бунтівник і ворог римського кесаря, що тоді панував над Палестиною й гнобив ізраїльський нарід. Отож Пилат вийшов і спитався Спасителя, щоб довідатися від Нього Самого, чи дійсно Він Цар. **Чи Ти Цар Юдейський?** отак звучало питання. Христос не заперечив Своєї царської гідности, але тільки вияснив, що Його царство не з цього світу, тож римському імператорові нема чого боятися: **Моє царство не з цього світу!** Тоді Пилат спитався про дальше вияснення слів Христових, бо видно не зрозумів Христової відповіді: **Так Ти цар?** Тепер Христос урочисто потверджує щераз свою царську гідність і право царювати: **Сам ти кажеш, що Я Цар. Я на те народився та на те прийшов у світ, щоб засвідчити про правду. І кожен, що з правди, то чує Мій голос.** (Ів. 33-37).

Ісус Христос є Царем людських душ, бо Він основав Церкву, що становить Його Царство в цьому світі. Ціль же Його Царства це ширення Св. Євангелії та її засад по всьому світі, бо ж нема спасіння та відкуплення поза Христом і Його Кров'ю, що пролляв Він за всіх людей на хресті.

Ясно з цього, що християнство принесло дві речі людям, що живуть на землі: 1. Установлення духовної Родини, що зветься містичним Тілом Христа. Всі люди належать або принаймні мо-

жуть стати живими членами того Містичного Тіла, якого Голова Сам Христос. Члени ж цебто людські душі лучаться з Христом—Головою при помочі освятної ласки. Коли ж якась душа затратила освятну ласку, так вона стала мертвим членом Містичного, Христового Тіла. Ціль цієї духової Родини наскрізь надприродна, бо вона має провадити людей до Бога та допомагати їм спасати свої безсмертні душі. Отож ясно, що Христова Церква не може бути національною, бо вона призначена для всіх часів і всіх народів. Коли б вона обмежилася до одного народу, раси чи континенту, так вона перестала б бути Христовою цебто загальною або, як кажемо, католицькою. Вона зрадила б Христа, бо Він вчинив її понаднаціональною, духовою, надприродною, що підноситься понад усяку культуру, расу, цивілізацію та національність. Церква не сміє бути польська, німецька, ірляндська, але Христова, католицька, загальна, вселенська, надприродна...

2. Хоч Церква Христова є понаднаціональна і безпосередньо не мішається ні до політики, ні до економії, проте голошення Св. Євангелії по світі змінило не тільки душу людства, але перетворило значно на ліпше соціяльний і економічний порядок світу. Христова Церква повалила тиранію, усунула невільництво, привернула людську гідність невільникам і невільницям і зрівняла гідність жінки із гідністю мущини. Оце Церква доконала посереднім впливом на публичне і політичне життя народів, бо людина складається з душі та тіла, а земські, дочасні справи дуже часто мають великий вплив на душу людини. Добре впорядкована держава допомагає своїм громадянам почитати Бога, виконувати християнські обов'язки й так спасати душі...

Досвід виказує з історії різних народів, що поки державні керманичі приймали поради Церкви та застосовували їх до національного, інтернаціонального, економічного та соціяльного життя, так довго по тих країнах панував спокій, згода і дійсна свобода Божих дітей. Коли ж народи скинули з себе Христове ярмо і прогнали Христа Царя зо своїх країн, так ці країни повернулися в тюрми народів, в концентраційні табори, в землі пітьми і терору...

Отож нема спасіння для сьогоднішнього людства поза Христом. Не поможуть мирові конференції, з'їзди, наради. Треба перепрохати Христа та закликати розкаяним серцем: **Вернися, прогнаний Христе, та царюй над нами!**

Чому мільйони людей сьогодні наче комахи загублено блукають по світі? Хто поважився знищити нам ту рідну хату, одну з найбільших цінностей на цій сумній землі?

Придивімся: Може діється навпаки, може не Господь нас опустив, але ми Господа і прогнали Його?

Пам'ятаєте, як приймали Христа у Витанії родина Лазаря і Марії? Як раділа Його приходом радісно як дитина, як сумувала, коли Христос мусів їх покинути? Як безмежно вірила Йому, кажучи устами Марії: "Учителю, наш брат не був би вмер, коли б Ти тоді був з нами."

Як інакше, як зовсім інакше відноситься до Христа сучасна родина. Христос став для неї чужим і зайвим! Вона рада б

Його позбутися, Його не слухати і не знати. "Не приходи до нас заблизько, не говори з нами, інакше погинемо."

"Йди від нас, Христе", ми хочемо жити без Тебе і Твоєї науки. (Ісход XX, 19).

Йди від нас, від наших справ, нашої порожньої хати і нашої долі. Йди від нас, ми щасливі без Тебе в житті і смерті.

За родинами повторяють цей страшний визов тисячі сліпих людей: політиків, письменників, промовців, техніків, учителів, імже ність числа.

В погоні за "реальним" життям, в намаганні зорганізувати рай на землі без Бога,—прогнали вони Христа із усіх ділянок життя, а самі стали скитальцями в обличчі холоду, голоду й непевної години. Бо, де нема Христа,—там немає життя, ні культури, там всесильно й неподільно панує право п'ястука, насилля і смерти.

Найбільшим лихом людства є те, що воно втратило змисл для Божества. Знаємо добре, що поворот до Бога і Його законів значить стільки, що поворот до джерел сили й життя.

Хочемо жити. Хочемо розвиватись і рости, і тому, парафразуючи нашу стару легенду, прийдім до Христа і скажім Йому разом з висланниками давніх Русичів:

"Христе і Господи, прийди до нас і царюй, бо ж у Тебе одного є слова правдивого життя. Ти один—

"Дорога, що веде до мети, а не на манівці,
Правда далека від фальшу,
Життя справжнє, вартісне, щоб його прожити.

"Прийди до всіх, а зокрема до нас вірних, безправних, цькованих, що не маємо рідної хати, а тут гайвороння заповідає холодну зиму—

"Прийди, як приходив Ти до Твоїх приятелів у Витанії й побудь з нами, потім—і рятуй нас.

"Прийди, замешкай в нас бідних, в наших серцях і не покидай нас ніколи, бо противні хвилі змоглися, а ми крім Тебе не маємо іншого порятунку.

Ти добре знаєш нашу розпубленість в сумнівах, наше вперте шукання дороги до Тебе, нашу болючу тугу за правдою Твоєю, наше бідне падіння без людського життя із Тобою.

То ж прийди, будь з нами і не покидай нас ніколи, просим Тебе, візьми під Свою державну опіку зокрема наші родини і наші діти. Нехай в їхніх серцях неподільно царює Твоя любов. Нехай ця любов промінює на все наше життя, на життя родин, в громаді, у мистецтві, на прегарне життя з Тобою і у всій його мінливості.

Зміна поглядів

Хто чесно шукає правди і змінює свої погляди, той є людиною чести. Хто змінює свої погляди, сподіваючись зробити особистий, ліпший бізнес на іншім погляді, той є гідний презирства.

—Шинайх.

В ДЕСЯТІ РОКОВИНИ

ЛИСТОПАДОВИЙ СПОМИН ПРО МИТРОПОЛИТА

о. БІЛОСКІРКА

ВИБУХ другої світової війни застав мене в Березі Картузькій —тобто в сумної пам'яті концентраційнім таборі Польщі. Зайве було б подавати опис жахливих переживань, перед якими блідне Данте зі своїм описом пекла! Зайве—бо хто не переживав, хто не бачив на власні очі, тому тяжко повірити, щоб людина дійшла до такого озвіріння, і то в державі, що афішувала себе всюди "передмурям християнства на сході". Зрештою, описів німецьких і большевицьких концентраків є в часописях досить і все те саме відноситься і до польського концентраку, бо хрін—де б він не виріс, має все однаковий смак.

Митрополит Андрей Шептицький

Коло 20-ти тисячну масу запроторених в Березі, яких за словами команданта табоку мали "перемінити на гній для польської землі" становили майже тільки українці, для яких ця "шляхетна інституція" була створена за німецькими зразками.

Православних священиків було лише двох — зате нас, гр. католицьких було 14. Горе було тому священикові, що про нього знали наставники, що він український

священик! Всю свою безсилу лють з приводу пресумного положення "передмуря" намагались наставники вилити на нас,— а коли вже врешті переконались, що німець не жартує і треба буде втікати—то 10-го вересня 1939, вибравши щосильніших в'язнів, заклали міни під кожний бльок, щоб одним махом всю 20-тисячну масу ненависних "зрадників" перемінити в гній.

Однак не все вдаються злим їх диявольські пляни! Бо вже 19-го вересня вранці так несподівано загнались німецькі танки під табор, що наші "лицарські" наставники не встигли підпалити льонтів від мін, яких по 6 примістили у підвалах кожного бльоку.

Так то холодний поліський ранок 19. вересня застав нас вільними. Хоч фізично цілковито вичерпані, в синяках, струпах, ранах і з безліччю вошей в рештках лахміття, що лишилось, як спомин з колишньої одежі—але ми були вільні!

Галичани перші сформували похід (вісімками) і "група Львів" вирушила на Захід, щоб скоріш і дальше від підмінованих бльоків, де кожний пережив стільки лиха і понижень, де так багато наших товаришів найшли мученичу смерть,—відійти.

Після 6-денної мандрівки наш похід живих кістяків, по різних пригодах, добився до Білої на Підляшші. Помоливщись перед церквою, в якій колись спочивали тлінні останки св. священомученика Йосафата після видобуття їх з ріки Двини, ми поділились на малі групи і взяли напрям Холм-Львів.

В нашій групі, що складалася з 15 людей, був о. д-р К. зі Львова. Два тижні тяжких маршів пісками Полісся, Підляшшя і Холмщини—і ми добились на силу до Львова. Львів мав нового господаря. Він принишк, затаїв віддих, над ним висіла гроза!

Переночувавши в о. д-р К. вранці вирушили ми на Святоюрську Гору, бо ми хотіли почути слово з уст пророка, якого пророцтво сповнилося на наших очах.

Будучи богословом, я слухав викладів Митрополита. Хоч було то ще 5 років до війни, то вже тоді Митрополит раз підчас викладу змалював нам прихід большевиків до Львова. З такою докладністю і певністю говорив тоді Митрополит про будуче, мов розповідав про недавньоминуле. Тоді ще на політичному овиді не було ніяких познак грядучої тучі, навіть найбільші політики не натякали про будучу катастрофу Европи. Згадуючи той факт, ми постановили побачити пророка і найти в нього полегшу для прибитої і зболеної душі.

Хоч була рання година, Митрополит прийняв нас. Переступивши поріг залі прийнять, ми мовчки стали біля порога. Мені здавалося, що я став перед могутнім дубом, який вріс глибоко в рідну землю і ніяка буря його з неї не вирве. Буря-гроза прийшла, все принишкло, лише Він стоїть сміло і непохитно на своїй стійці.— Маєстатична голова у вінку білого волосся, як у Бога Саваота на образах, похилилась вперед, брови над синіми і, як небо, притягаючими очима стягнулись. Хвилю вдивлявсь у нас Митрополит і Його ліва рука натиснула електричний дзвінок. З'явився дверник і Митрополит зворушеним голосом по-

просив закликати фотографа. Ледве дверник відійшов, як Митрополит промовив до нас піднесеним голосом:

"Дякую вам отці, що ви були представниками Церкви там, де були представники всіх кляс народу! Ви взяли участь у всенародньому терпінні". Митрополит сильно підніс голос мов би протестував перед кимсь: "Ніхто тепер не сміє сказати, що наше духовенство не йшло з народом".

Сколихнулось повітря від сильного голосу Велетня, порушивсь величезний карпатський орел, що звисав над кріслом Митрополита, порушились на стінах портрети славних Владик нашої Церкви, мов би потакнули Великому Митрополитові.

Перевівши віддих, говорив Митрополит вже спокійно і переконливо: "Найкраще признання це признання від ворога. Ворог належно оцінив вашу працю для Церкви, народу, дорогі отці, і дбайливо, як бачу, виписав похвальну грамоту на ваших головах і чолах—приступіть і клякніть!"

Ми відрухово впали навколішки у стіп Митрополита, а Він, нахилившись зі свого візочка-фотеля, поцілував наші вкриті синяками голови—"Оце вам моя печать на ваші грамоти."

Як довго стримувана греблею ріка прорве перешкоду і котить нестримно свої води, змітаючи все, що лежить на її шляху, так довго стримуваний біль у наших душах витриснув потоком сліз. Жаль, біль, наруга і все, від чого була скамяніла душа і перейшла поза межі болю—все те змивали наші сльози і на душі робилось якось легко і погідно. Ми плакали, а Митрополит дивився кудись понад наші голови, задивлений у якісь кращі світи.

Шкода, що якийсь фотограф не схопив тоді Митрополита на клішу! Це певно був би унікат між численними світлинами і поретретами Митрополита!

Коли ми почали соромитись нашого плачу, прозвучали слова Митрополита, наче зловіще пророцтво старозавітнього пророка: "Плачте, отці, бо нам тепер остався тільки плач."

Митрополит попросив нас розповісти про наші переживання в Березі. Не довго нам довелось розповідати, бо зголосили Митрополитові прибуття делегації від мешканців Львова у дуже наглій справі.

Ми встали до відходу—о. д-р К. попросив дозволу і благословення на відхід за границю. Уділивши йому благословення, звернувсь до мене Митрополит з проханням, щоб я, будучи у Львові, при найближчій нагоді прийшов докінчити перерване оповідання.

Успіхи

Успіхів не збирають на дорозі: вони є плодом і заплатою за довгу низку заходів. Успіхам дивуються лиші ті люди, які не знають їхнього довголітнього, тихого приготування. —Рібо.

ПЕРЕМОГА ДУХА

І. Г. САПІГА

На нашу думку, унія причинилась до того, що українці західніх земель не спольщилися,—бо були весь час під особистою охороною Папів. Може українці католики блище стоять до Заходу ніж ми, але це лише позірно. Всі українці швидше від росіян піддаються впливам Заходу. Сам митрополит Петро Могила, на якого ми, православні, часто любимо покликуватися, не був від цих західніх впливів вільний. "Доба Могили,—пише проф. Олександер Оглоблин,—була доба великих планів і великих досягнень. Грандіозний проект утворення українського патріярхату, поєднаний з ідеєю Вселенської християнської Церкви під зверхністю Папи, хоч нездійснений, свідчить про те, що українські церковні кола тогочасні мислили світовими маштабами не лише простору, але й часу." Це тяжіння до згоди і до створення Єдиної Вселенської Церкви помітне у нас на протязі цілої нашої історії. Запроваджуючи синод з оберпрокурором, Петро І. тим самим запровадив візантійське церковне самодержав'я і викреслив православну Церкву з Церкви Вселенської. Це останнє підтверджує російський письменник Д. Мережовський, коли каже: "Безгранична покірність усім владам земським, відмова від свобідної громадськости—така історична дійсність православ'я. Ідея всесвітнього духовного єднення людства у Христі існувала, хоч з невдалими спробами реалізації її, лише в західній половині християнства, у католиків, тоді як у православних ця велика ідея і не бренькала." Ми не можемо з Мережковським цілковито погодитись, бо ми знаємо дійсних східніх православних святих, які прислужилися Вселенській Церкві. Та ідея не бренькала у росіян, а у нас; як ми вже писали, цілий ряд наших українських ерархів прислужився справі єднення у Вселенській Церкві.

Велику силу має тисячелітня традиція, але бувають хвилини в житті, коли до тих традицій треба підійти з критикою. Це не означає, як хтонебудь думає, пониження нашої святої, Православної Церкви. Ні, зовсім ні! Шляхом критики тут, на еміграції, мусимо виказати слабі сторони організаційні нашої Церкви і навіть звернути увагу на певні браки, може, і канонічного значення. Не можна ж допустити, щоб на священика висвячували столяра або людину малограмотну? Ніхто не повинен з Церкви робити політичну партію! Мусимо вже тепер приготовити кадри освічених священиків, які в умовинах після-сов'єтської диктатури потрапили б викресати з себе найбільший вогонь проповіді Божої і понесли б в наш змучений народ слово віри, потіхи і братерської згоди, а не релігійних сварок і самооскаржень. Розуміємо, що наша православна Церква знайшлася в найгіршому становищі, і тому власне, хочучи остерегти намайбутнє, піднялися ми цього прикрого обов'язку. Ми далекі

також від того, щоб уважати Церкву за політичний засіб для досягнення поєднання з Римом. В 1942 р. св. пам. митрополит Андрей Шептицький звернувся до православної інтелігенції з листом в справі міжцерковного порозуміння, і на свій дуже чемний і в християнських тонах написаний лист дістав просто зухвалу відповідь з нападами на Папу і унію. Митрополит вихопив з тих самих засад, про які в свій час писав Фридріх фон Шлегель:

"Обидві (Східня й Західня) Церкви мають однакове хрещення і спільного триєдиного Бога. Мають спільну предківську віру і спільну спадщину старої традиції. Спільний вівтар, спільну святу жертву і спільну таємницю вівтаря. Однакове священство й один дух святкування й християнського свячення життя в сімох католицьких (вселенських) тайнах. Чому їм не належати також до одного живого осередку, з якого вони, мов ті члени людського тіла від серця, одержували б живчик руху і утримуючий життєвий закон упорядкованого круговороту? Бо цей розрив шкідливо й смертельно впливає на відокремлених членів без серця." Коли до цього додати, що вірні цих двох церков говорять одною і тою самою мовою і належать до одного і того самого народу, то видається прямо незрозумілим ненавистю перепоєне ставлення української православної інтелігенції до звернення митрополита Андрея Шептицького.

Можемо додати, що лист митрополита був наскрізь просякнутий християнським світоглядом, а відповідь, навпаки, напоєна матеріялістичним світоглядом і небажанням признати речей такими, якими вони є в дійсності. Правда, це все діялося в часі німецької окупації. А всі знають, що німці взагалі недобрим оком дивилися на поєднання церков, а зокрема православної з греко-католицькою. Отже, треба думати, що певною мірою відповідь української, православної інтелігенції в тодішніх обставинах була узалежнена від німців. Здавалося, що ні для кого не підлягає ніякому сумніву патріотизм св. пам. митрополита Андрея Шептицького, одначе знаходяться, нажаль, серед українського, православного духовенства особи, які шептаною пропагандою розповсюджують несотворені речі про покійного митрополита і навіть відмовляють йому приналежности до української нації. Приходиться запитати цих панів, в інтересі яких моцодавців цю свою погану роботу роблять?

Між нами, українцями, як пише д-р Донцов, панує принципіяльна безідейність, оперта на засаді, щоб ніхто, не дай Боже, не виріс на більшого від нас, а кожного більшого, кожного з авторитетом ми, просякнуті рабською психологією, ненавидимо. Ніяк не допустимо, щоб запанувала між нами одна ідея або одна віра. Наведемо тут власні слова д-ра Донцова: "Чому вони проти якоїсь одної віри, одної доктрини, одної ідеї? Вони є проти такої "односторонности" з таких причин: поперше, з їх тупоумства, з умової трусости; подруге—з недовірства, бо властиво в ніщо вони не вірять; потрете—з "націоналізму" життевого, бо всяка ідея їм байдужа; почетверте—щоб не мати клопоту... Чорт його знає, яка ж ідея візьме гору—то—нащо наражатися... Ласкаве теля дві матки ссе. Така суть шашелівської доктрини, принципіяльної безпринципности без маски. "Від нас додамо, що у нас більшість кланяється віршам з Руданського: "Треба всюди, добрі люди, приятеля мати." Нам здається, що хорольською" дипломатією ми собі навіть державу дістанемо. Всі наші партії в той чи інший спосіб відносяться до Церкви. Є звичайно й такі, яких цілком Церква не цікавить. Але є й такі, які підкреслюють своє відношення до Церкви в той або інший "дипломатичний" спосіб. Так одна партія в своїх по з'їздових ухвалах каже: "В напрямку повсякчасного ствердження не лише на словах, але й на ділі основних християнських засад—це значить пошанування українських церков і обох панівних віровизнань." Хай читач додумується, про що тут ішла мова, про які українські церкви і про які панівні віровизнання.

Здається нам, іде тут головно про те, щоб ні одної церкви не зачепити, бо ж "треба всюди, добрі люди, приятеля мати". А ну ж прийдеться бути в Києві, де пануючих віровизнань акурат два: одне православне, а друге сталіновське.

Нашим нещастям було і є бажання якнайдалі стати від того всього, що вимагає тільки одного рішення. Ми, люди "релятивної незалежности", страшенно любимо дипломатію. Це—успадкована річ. Задовго несемо на собі ярмо неволі. Ми в лице нашому панству всміхаємось, а поза спиною тримаємо напоготові ніж, бо водночас ненавидимо свого пана, лише не маємо відваги йому цього в лице сказати. Д-р М. Шлемкевич в своїй книжці "Українська синтеза" питає, що принесе нова еміґрація: чи український владний мир чи нову братовбивчу війну?". Це питання життя і смерти, навіть більше: питання чести і безчестя,—і закінчує: Або українська синтеза або національна смерть". І ми слідом за Шлемкевичем кажемо: "Або українська синтеза Віри прийде, або ціле українство розплинеться в російському морі. В теперішній, а навіть і давній Церкві Православній, скільки б не старалися довести протилежне, в основі лежить російщення українців.

Туреччина, країна з тисячолітньою культурою, і то прийняла латинську азбуку, а ми ніяк не можемо від Москви відорватися, хоч і звемо себе самостійниками. Кожний час має свої права, звичаї та форми, не улягає змінам лише пов'язанність православ'я з Москвою. На цілому Заході відограють величезну ролю християнські партії. Вони протиставляться атеїзмові, плекають християнську мораль, підтримують авторитет ієрархів і цементують державне життя. У нас таке не ведеться, бо у нас, як пише митрополит Іларіон, що Церква, то й партія. А чому б і у нас, православних, не створити одного християнського союзу, до якого ввійшли б і наші брати-католики. Може цьому союзові повелося б нарешті зцементувати всіх українців разом? До того союзу могли б входити члени всіх партій, які на своїх прапорах виписують "БОГ". Правда, виписування на прапора Бога, ще не означає віри в Бога. Забріханність, нещирість, нетерпимість знайшлися зараз в центрі людського життя. Стали нормами і формами життя. Гасло негації стало універсальним. Ми це руйнуємо. Але сьогодні живемо вже передчуттям набли-

женням нової ери—ери Переможнього Духа, хоч ще схиляємося перед матеріялістичними божками, перед теорією Дарвіна, вважаючи, що боротьба—це альфа і омега кожної форми життя, забуваючи, що навіть смерть є моментом гармонії і закономірности всесвіту. Віра в Таємницю Містичного Тіла Христового звільняє людину від зарозумілости і допомагає багато явищ усвідомити.

День-у-день більшає і наростає в світі тривога перед щораз брижаючою війною з усіма її страхіттями. Немає жодної сили, крім Віри в Провидіння, яка б це страхіття зупинила. В ці вирішальні дні ми, українські емігранти, що перебуваємо на європейському континенті, також переживаємо жах і відчуваємо його гостріше ніж ті,що мешкають тепер в Канаді, США, Аргентині, Австралії і навіть в Англії.

Ми здаємо собі цілком ясно справу з надходячого катаклізму, що не обмине наш край. Ми відчуваємо ліпше від інших, які великі терпіння призначені ще для нашого народу. Терпіння ці будуть ще більшими, якщо ми зустрінемо грядучі події без зрозуміння потреби єдности. Це останнє змусило нас написати цю розвідку. Коли вона хоч трохи послужить початкові збли-ження християнських віровизнань,—наша праця буде оправдана.

Віримо в перемогу християнства над злом. Віримо в прихід Царства Духа. Віримо, що повстане нині гнане і переслідуване правдиве українське православ'я з часів Володимира Великого і в древньому престольному Києві засяде на патріяршому престолі український, Православний Патріярх, який в згоді зо Вселенським Архиереєм в Римі принесе нашим зневіреним та знеоленим Братам Віру і Надію на ліпшу майбутність. Наша єдність і наша згода скріпить надію наших Братів в Батьківщині, що визволення обов'язково прийде. А порозуміння церковне буде живучою водою для всіх стомлених і розчарованих. І тоді Українське Православ'я буде промінювати на весь Схід і понесе воно Євангелію лагідности всім людям доброї волі, всім народам Сходу.

За працями о. С. Тишкевича і Е. Вінтера.

Колись воювали птахи з чотироногими звірятами. Перемога була раз по одній, а раз по другій стороні. Лилик держався дуже обережно. Як перемагали птахи, він весело з ними літав і помагав їм у бою, хоч усі дивувалися. Коли ж перемагали чотироногі звірята, лилик приєднувався до них, лазив по землі гейби миш. Врешті обі воюючі сторони помирилися. Тоді виявилася підлість і зрадливість лилика.

Від тоді його всюди переслідують: з чотироногих кіт, споміж птахів—сова. Опущений усіми лилик остерігається світла й літає сам уночі. Він пташачий відлюдок.

ОПРАВДАННЯ ЧИ ВИКРУТ?

о. д-р М. КОМАР

ХРИСТОВЕ царство подібне до гостини. Не всіх, а тільки "многих" запросив небесний Господар на цю гостину, але ті, що до них дійшов голос запрошення, повинні були явитись. Та вони не хотіли прийти, бо вище ставили справи й вигоди свойого особистого життя ніж справи Божого царства. Запрошені знали і в совісті відчували, що вони мусять прийти на гостину й тому оправдуються. І саме ці оправдання зраджують їх правдиве обличчя і наставлення їх серця. Причини, які вони підносять для свойого оправдання, мають на цілі: внутрішньо заглушити власну совість, зовнішньо зискати на публичній опінії й значенні. Ці причини, які боронять не спільних справ Божого царства, а тільки свойого егоїзму, не можуть бути ніяким оправданням. Це викрут, за яким скривається тиха апостазія від Бога і віри. Цей викрут у людей, що в Божому царстві бачуть тільки перешкоду для своїх особистих інтересів, є все той самий: пожадливість очей,, пожадливість тіла і житейська гордість (в притчі: поле, воли і жінка).

Серед сьогоднішніх християн ми бачимо велике число таких людей, що в релігії, в Христовій вірі і в Христовій Правді бачуть невиносимий тягар і неумолимий примус, з яким вони ніяк не можуть погодитися. І тому ці т. зв. християни здебільша відкидають зовсім християнські ідеї і живуть собі, як кажеться, "власним Богом," затримуючи з християнства тільки зовнішню вивіску, яку вони при кожній нагоді в міру своїх особистих потреб висувають, щоб нею закрити свої власні, нераз не зовсім чесні, наміри й роботу. Такі люди заявляють, коли треба: "Я також християнин. Я також католик", не звертаючи при тім уваги, що саме цим висказом себе зраджують, що вони свойого християнського чи католицького світогляду не уважають за щось суттєве й основне, а тільки за щось побічне, але помічне. Зате, коли треба виразно стати в обороні Церкви чи правди християнської віри або коли йдеться про сповнення свойого християнського обов'язку, тоді висувається оправдання і то одно за другим. І в цих оправданнях найважніше, щоб своє поступування узгіднити не з волею Божою, а з публичною опінією, яка завсіди у всіх культурних народів, (навіть в большевиків) носить тандитний плащик християнства.

Індійський, національний провідник, Магатма Ганді, сказав раз влучне слово про сьогоднішне християнство: "Більшість теперішніх християн боїться стратити цілковито своє християнство, бо з ним злучене Боже покликання й вибраність, але рівночасно ця більшість боїться стати правдивими християнами, бо не хоче зректися своїх самолюбних замірів в користь Божих законів."

Гостина, до якої запрошує всіх в ім. Бога св. Церква, готова. Однак як багато людей викручуються від участи. Колись погордив цим запрошенням вибраний жидівський нарід, з яким Бог заключив завіт та з яким зв'язав всі обітниці; сьогодні погорджує нею нарід невірних, лінивих, нерішучих і ліберальних християн, які великодушно зрікаються месіянських Божих обітниць і віддаються своїм світовим розкошам і інтересам за своїм згори установленим порядком.

Якими дивоглядними й мізерними є ті люди, що відважуються діяти наперекір Божій волі й відпаровують всі запрошення Бога своїми викрутами, ба й прямими образами, головно коли йдеться про ту надземську гостину, що її справив для всіх Христос в Найсв. Тайні Євхаристії? Як багато людей не здають собі сьогодні справи, що без цієї духової поживи з Божої трапези не може жити ніяка людина, ніякий народ і ніяка нація, бо земський хліб ніколи не в силі забезпечити вищого, правдиво людського і вкінці вічного життя.

Божа терпеливість велика, лагідність подивугідна. Його запрошування повторювані безнастанно за посередництвом Ним установленої Церкви є наглячі ("силуй прийти"). Але вкінці приходить в житті одиниці чи народу хвилина, що рішає про все під знаком суду. Так закінчилось колись вибрання жидівського народу, над яким завис присуд відкинення й водночас осудження. —Що станеться в нашій добі з міліонами тих християн, що байдужно, напів свідомо, гордо й зарозуміло виключають себе своїми викрутами від участи в Божому царстві й погорджують цею гостиною, що її зготовило Боже Милосердя вже в цьому земському житті для нашого власного щастя й добра? Невже ж на місце вибраних християнських народів покличе Небесний Господар інші поганські народи, що спрагнені за вічною правдою, що інакше цінитимуть небесні Божі скарби, а нас відкине й осудить, бо так заслужили ми собі нашим твердосердям й матеріяльним переситом.

"Сьогодні, коли чуєте Його голос, не будьте твердого серця."

КОХАННЯ В ПОДРУЖЖІ НЕ ТРЕБА

Німецький Інститут досліду публічної думки в Білефельді, зробив анкету серед чоловіків і жінок про найбільше побажані чесноти в подружжі. Більшість мужчин заявила, що насамперед у жінок повинна бути вірність, на другому і третьому ощадність. Далі чистість, порядок, любов до дітей, сильний характер і інтеліґенція. Мало мужчин голосувало за елеґанцією і товариськими формами та красою.

Ця сама анкета зроблена серед жінок—з питанням про чоловіків—на перше місце висунула теж вірність, потім пильність, амбіцію, почуття обов'язку, інтеліґенцію, лицарськість, чинність, порядок, солідність, міру в питті алькоголю і добрий настрій.

Про кохання в подружжі не згадали ні жінки, ні чоловіки.

Пресвята Богородиця — Помічниця Християн

о. АНДРІЙ САПЕЛЯК

Як мала дитина в кожній потребі звертається до своєї матері за поміччю, так і кожний християнин у всіх потребах життя, духовних чи матеріяльних, звертається до своєї Небесної Неньки, просячи Її помочі і заступництва у Бога. Пресвята Богородиця є помічницею і заступницею усіх, хто тільки до Неї звертається з довір'ям, тому Св. Вернард запевняє, що це річ нечувана, щоб хтось, звернувшись до Матері Божої за поміччю, не був Нею вислуханий. Наші літургійні книги повні молитов до Пресвятої Богородиці про поміч і заступництво в усіх обставинах життя. Молитви ці, повні ніжньої синівської любови до Матері, виказують Її успішне заступництво перед Спасителем.

Річ природна, що вже давно постало почитання Пресвятої Богородиці Неустанної Помочі та друге, йому подібне, Помічниці Християн. Хоч може здаватись, що ці два почитання суттєво однакові, а відмінні тільки вислови, все таки вони відріжняються від себе. Почитання Пречистої Діви Марії Неустанної Помочі є більш загальне й догматично означає Матір Божу, що безнастанно піклується своїми дітьми. Культ Пресвятої Богородиці, Помічниці Християн включає в собі ніжню матірну опіку Марії для своїх дітей, але заразом є більш соціяльний. В дусі цього почитання Пресвята Богородиця є особливішою помічницею християн у боротьбі з невірними. Вона своїм всемогучим покровом боронить Христову Церкву й цілі християнські народи перед невіруючими.

Ярослав Мудрий—пише митрополит Іларіон,—щоб охоронити свій нарід перед нападами ворогів, віддав його й місто Київ під покров "всеславній і скорій на поміч християнам Пресвятій Богородиці". Посвята Києва і цілого українського народу Пречистій Діві Марії як Помічниці Християн запевняє особливішу поміч Марії нашому народові проти його ворогів.

Ідея, що Пречиста особливіша помічниця християнських народів, висказана ясно в літургійних молитвах східнього обряду.

Рівно ж угорський нарід від віків почитає Пресвяту Богородицю, як його Заступницю і Помічницю. В останніх часах цілі народи віддались в опіку Марії-Помічниці Християн.

На Заході почитання Пречистої Діви Марії як Помічниці Християн прийнялося пізніше. Християнські війська перед битвою проти турків під Лепантом в 1571 р. поручались під покров Пречистої Діви Марії—Помічниці Християн. По побіді над турками на першу неділю жовтня, коли то наша Церква обходить Свято Покрова Пресвятої Богородиці, Папа ій V додав в

літургійних молитвах латинського обряду слова: "Марія, Помічниця Християн".

По побіді християнських військ під Віднем в 1683 р. почитання Богородиці як Помічниці Християн поширилось трохи більше на Заході. Свято Марії, Помічниці Християн, для території Папської Держави, установив Папа Пій VII по своїому визволенні з рук Наполеона, бо своє визволення з рук ворогів Церкви приписував Папа заступництву Пречистої Діви Марії.

Як бачимо, також і на Заході почитання Богородиці, як Помічниці Християн, набрало соціяльного характеру: Пречиста Помічниця Християн проти невірних та Покровителька Христової Церкви проти її ворогів.

Великий почитатель і пропагатор Пречистої Діви Марії, Помічниці Християн, що найбільше прислужився до поширення цього культу на Заході, це Св. Іван Боско. Він запевняв, що прийде час, в якому кожний добрий християнин буде щирим почитателем Пресвятої Богородиці, Помічниці Християн.

В нинішніх часах, коли цілий християнський світ загрожений атеїзмом, що всіми силами старається стерти з лиця землі усе, що християнське, Христова Церква й усі християнські народи звернені до Богородиці. В цій апокаліптичній боротьбі проти царства сатани, християнський світ потребує всемогучої помочі Пресвятої Богородиці, тому в останніх роках цілі нації посвячуються покрову Пречистої Діви. В багатьох епархіях цілого світу установлено свято Пречистої Богородиці, Помічниці Християн. Католицький єпископат звертається до Апостольського Престолу, щоб це свято Богородиці проголошено на цілу Христову Церкву, щоб в так віддати Христову Церкву й усі християнські народи під покров і заступництво Небесної Цариці.

Наша Церква в літургійних піснях Покрова Пресвятої Богородиці кличе до Марії:

"О, великое заступленіе печальним еси, Богородице чистая, скорая помощнице, спасеніе міра і утвердженіе.

"Тебе заступницу і покров державен християнського роду Христос дарова.

"Сію помощницу людем свої дарова, строїти і покривати от всякія біди раби своя."

Пречиста Діва Марія, Помічниця Християн, Цариця українського народу, спасе Христову Церкву та всі християнські народи, бо Вона наша всемогуча Заступниця у Бога й наша Помічниця.

Помилки

Щоб признатися до зроблених помилок, потрібні дві речі: пізнання помилки і відваги. Хто пізнає зроблену помилку, а не знаходить відваги признатись до неї, той боягуз.—Шинайх.

Вища людина нечула: чи її хвалять, чи ганять,—вона завжди прямує вчеред. —Наполеон.

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ КИР ПАВЛА ҐОЙДИЧА ЧСВВ.

ПРЕОСВЯЩЕНИЙ Єпископ Павло Ґойдич, ЧСВВ., народився 17. липня, 1888 р. в Пілярі Пеклянах на Пряшівщині, де його батько був священиком. Скінчивши ґімназію в Пряшеві, молодий Петро (так він звався перед вступленням до манастиря) вступив на богословські студії до Центрального Університету в Будапешті. По скінченні студій був висвячений на священика 27. серпня 1911 р. О. Петро Ґойдич з великим запалом взявся до праці, і за прикладом Св. Павла, хотів бути всім для всіх. Незабаром він став префектом, згодом катехитом, капеляном у Сабінові та директором Єпископської Канцелярії. Однак о. Петро Ґойдич бажав цілковито віддатись на повну служжу Богові, і тому вступив до Чину ОО. Василіян. 22. липня 1922 р. замкнулись за ним монастирські двері на Чернечій Горі в Мукачеві. В монастирі він ревно піддався приписаній пробі. Разом з новиками брав участь у всіх монастирських зайняттях. Хоч уже від 11 літ був священиком, радо сповняв разом з молоденькими кандидатами ріжні послуги, даючи всім гарний приклад покори, послуху та умертвлення. По 6-місячній пробі, о. Петро дістав василіянську рясу, змінюючи своє ім'я Петра на Павло; 10. березня 1924 р. він зложив звичайні обіти, а три роки пізніше—28. листопада 1926 року.—урочисті вічні обіти.

Як молодий чернець-місіонар, о. Павло давав місії та реколекції. Хоч у своїй глибокій покорі єромонах Павло втікав від гідностей і почестей, Папа Пій XI. призначив його 7. березня 1927 р. тит. Єпископом Арпаси та Апостольським Візитатором у Пряшеві. Єпископські свячення прийняв у Римі, 25. березня 1927 р., в церкві св. Климента з рук Єпископів Йосафата Коциловського, Діонісія Наряді та Константина Богачевського.

По повороті до своєї епархії, Преосвященний Павло став дійсним провідником, учителем, а передусім ласкавим і вирозумілим батьком для всіх. Єпископ Ґойдич бачив потреби своїх вірних, і тому його єпископська палата завжди була отворена для всіх. Приступ до неї мали без ріжниці всі: багаті, бідні, вчені та невчені, в кожній порі дня. Він мав для кожного ввічливе, ласкаве слово. Покора та ніжність були характеристичними його чеснотами, якими всіх притягав до себе.

Але Кир Павло не вдоволявся тим, що до нього приходили бідні й потребуючі. Він сам ішов на села, розпитував за бідними, хворими, сиротами, помагав їм та доручав забирати їх до лікарень, сиротинців тощо. З метою, щоб допомагати потребуючим, Єпископ Ґойдич спровадив до своєї діецезії СС. Служебниць Пренепорочної Діви Марії, збудував у Пряшеві сиротинець і віддав його їм під опіку. Розуміючи велике значення виховання дітей, Кир Павло доручив СС. Служебницям та СС. Василіянкам учити молодь у школах. Він заснував інтернат у Пряшеві й захоронки у Пряшеві, Гребіщові, Лоцині та за його стараннем монахині вчили також у державній школі.

Багато бідних студентів завдячують йому своє вище образування, що його дістали у вищій єпархіяльній гімназії. Багато дівчат могло бути в інтернаті СС. Василіянок. Багато робітників завдячують йому працю, яку він їм вистарав.

Як монах, Єпископ Гойдич знав добре, яку то працю виконують монахи, і тому спровадив до своєї діецезії ОО. Василіян та ОО. Редемптористів, щоб давали часто місії, реколекції, духовні вправи, що й причинилось до релігійного й культурного піднесення вірних. Люди, навіть у найдальших околицях, мали нагоду навчитись вічних правд, історії Церкви, й тому вони щораз більше любили свій обряд та віру. Останніми часами Кир Єпископ Гойдич отворив василіянський новіціят. Нові кадри юнаків вступали до Чину св. Василія Великого і приготовлялися на місіонарів.

Із статті пряшівського Єпископа-помічника, Василя Гопка, тепер теж арештованого, що появилася в пряшівському двотижневику "Благовісник" з 17. березня 1947 р. з нагоди 20-річчя єпископства Кир Павла Гойдича, довідуємося, що продовж 20 літ своєї єпископської діяльности, Єпископ Гойдич висвятив 172 священиків, з чого 29 монахів; за той час було збудовано 17 нових церков й одну каплицю та було відновлено 22 церкви й одну каплицю. Діецезія Єпископа Гойдича, перед його арештуванням, числила 320,969 греко-католиків, 416 церков, 241 парохій і 311 діецезальних священиків, 30 єромонахів, 54 семінаристів, 6 мужеських монастирів із 43 монахами по обітах та 9 жіночих монастирів з 39 монахинями по обітах.

Пряшівську діецезію, яка була основана 22. вересня 1818 року, поділили тепер на дві частини, а саме, одну з осідком у Пряшеві, якою кермує насаджений комуністами православний єпископ Алексей Дехтеров, а другу, з осідком у Михайлівцях, при колишньому монастирі ОО. Редемптористів.

ГЕН. АЙЗЕНГАВЕР ПРО ПАПУ ПІЯ XII

В часі прощального прийняття в Голяндії, на якім були католицькі, протестантські і жидівські військові капеляни, кандидат на президента ЗДА, ґен. Двайт Айзенгавер підніс Папу ПІя XII як приклад духового провідника в боротьбі з комунізмом.

"Хоч я протестант,—сказав Айзенгавер—одначе хотів би я зазначити, що так як кожний християнин, так теж і я з подивом гляджу на те, як то Його Святість, Папа Пій XII і його організації ведуть боротьбу проти того смертельного зла, що ним є комунізм, який намагається опанувати людські душі і здеґрадувати їх до безвольних рабів в руках кремлінських можновладців. Я переконаний, що приклад Папи повинні наслідувати не тільки священики."

Айзенгавер підкреслив, що свобода і віра ідуть завжди разом, плече об плече. І тому большевицькі диктатори мусіли заперечити існування Бога і знищити в першу чергу релігію, щоб після того вже без перешкоди знищити всяку свободу людини.

ЧИ УКРАЇНСЬКІ ГЕТЬМАНИ БУЛИ ВОРОЖІ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ МІЖ НАШИМ НАРОДОМ?

о. Ч. П.

НАШІ давніші та деякі модерні історики, на яких покликуються мов на євангелистів вороги української католицької Церкви, представляли наших гетьманів як непримирених ворогів католицької Церкви, Папів і злуки України з Римом.

ВОҐДАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.

Чому ж наші історики так представляли українських гетьманів? Та ж історик це людина безстороння, що вміє та повинна сказати правду, хоча б і не поділяла її. Нажаль наші історики, от як Грушевський, Аркас і другі не здобулися на подібну безсторонність і безкритично повторили московські наклепи на церковну унію нашої Церкви з Римом, спричинюючи між народом фальшиве поняття про цю преважну подію в нашій історії.

Неодин українець католик почувається прикро, як всякі демагоги викрикують: "Ти не українець, бо ти віриш у Папу та Рим, що наші гетьмани та козаки так завзято поборювали!"

Чи дійсно козаки та гетьмани були ворогами нашого церковного об'єднання зо Святішою Столицею? Нащастя так воно не було. Новіші історики, от як Др. Чубатий, Томашівський, Крип'якевич, Кревецький розкрили правду, яку для інтересів "єдиної, неділємої" хитрі москалі штучно та підступно закривали та перекручували на своє копито.

Згадані історики заглянули до архівів і писань сучасників унії, от як Суші, Св. Йосафата, Потія, Кишки, та до інших документів, що описують хід унії поміж українським народом.

Як дивився на унію Гетьман Сагайдачний?—Щоправда, Сагайдачний прохав переїжджаючого єрусалимського патріярха, Теофана, в 1620 році, щоб висвятив єпископів для православної Церкви, бо всі дотеперішні єпископи перейшли були на унію. Дехто використав цей факт, щоб твердити, що гетьман Сагайдачний був фанатичний неприятель унії з Римом. Тимчасом гетьман це вчинив підо впливом пропагандистів. Він сам перед

смертю 1622 року жалуе, що установленням нової православної єрархії розпалив війну поміж українським народом, як це подає Св. Йосафат у листі до Лева Сапіги. Великий гетьман жалував, що так поступив і тому відмовив "помочі та поради" нововисвяченим православним єпископам, що хотіли втягнути його до боротьби проти українців католиків.

Гетьман бачив, що унія з'єднає український нарід, піднесе культурно Україну та вирве оружжя польським патріотам, що свобідно перетягали наших нез'єдинених братів на латинство під позором навернення до правдивої віри. Крім цього унія перепиняла висланникам патріярхів вештатися по Україні та здирати всякі податки, щоб Царгородський патріярх міг окуповуватися від турків.

Історія не подає, що Сагайдачний колинебудь виступав проти унії. Він був навіть щирим приятелем католика Івана Оксака, що свідчить, що він не був ворогом Риму. Крім цього Сагайдачний належав до католицької **Ліги християнської міліції,** що було б неможливе, коли б він був ворогом католицтва.

Як ставився до унії Гетьман Хмельницький? Правда, Зборівська угода Хмельницького з поляками касувала унію в Україні, бо так домагалася чернь розагітована православними провідниками. Проте сам гетьман, вихованець єзуїтської, католицької колегії в Західній Україні не поділяв публичної опінії підбунтованої черні та фанатизму проти Риму. Як київський воєвода, Кисіль, звернув йому увагу, що невільно в вільній Україні гнобити католиків свого народу, так гетьман відповів, як це подає сам Грушевський у своїй історії (том. 4, 24 стор.), де наводить гетьманські слова до Кисіля: "Не годиться перетягати когось проти волі до віри та поневоляти в вільнім королівстві. Ми признаємо від літ, що кожен може вірити, як хоче, і більше не хочемо наприкрятися уніятам. Нехай вірять, як хотять!"

Чому ж гетьман так говорив? Хмельницький був непересічний політик, дипломат, державний муж і керманич. Він знав, що українці католики не менші патріоти, як православні, та що в вільній державі, яка має світлу майбутність, не сміє бути жадного переслідування її громадян за віроісповідні переконання, бо ж це викликує невдоволення та послаблює державу.

Гетьман, як державник не боронив унії, бо розагітована маса натискала на нього. Він не хотів виступати проти опінії маси, щоб не ширити ще більшого заколоту поміж українцями. Фанатизм же православних від'ємно відбився на почині Хмельницького. Бог не міг благословляти тих, що виступили проти Церкви, що Христос заснував, щоб була одна отара під одним Пастирем, наслідником Святого Петра.

Що думав про унію Гетьман Мазепа? Москалі змалювали цього гетьмана як зрадника України, самолюбного авантюрника, що за королівську гідність рішився продати в неволю своїх братів. Аж "братній" московський нарід поспішив нам на поміч і врятував нас із неволі.

За те українська, православна Церква аж до першої світової

війни благословляла Петра Великого та щороку в великий піст виклинала по всіх церквах "зрадника Мазепу", а зібрані по церквах українці повторяли: "Да будет проклят!"

Чи міг би бути більший глум над Україною та одним із найбільших українських патріотів, яким був великий гетьман, Іван Мазепа?

Москалі бунтували проти Мазепи незрячну масу, повторяючи, що він бажав завести унію в Україні. Чи це правда? Чи Мазепа був прихильником унії? Знаємо з його власних записок, що він покінчив школу в Полоцьку в ОО. Єзуїтів. Опісля був пажем у польського короля в Варшаві. Був довіреним приятелем Івана Казимира та родини Лещинських і Вишневецьких. Отож виростав у католицькім оточенні. Крім цього Мазепа був приятелем ОО. Єзуїтів і відвідував їх манастирі та приставав із отцями, як подає польський історик Заленскі.

Крім цього гетьман приятелював із українським католицьким єпископом Луцька Жабокрицьким, що було б неможливе, коли б Мазепа був ворогом уніятів. За приязнь з Мазепою опісля цар Петро І заслав цього подвижника українського католицтва до Соловецького манастиря.

Коли він підпирав православ'я, так це робив тому, що так диктувала політика та злука України з православною Москвою.

Отож наш висновок про політику трьох найвизначніших Гетьманів: Вони боронили православ'я бодай до якогось часу, бо так вимагала публична опінія маси, але ворогами унії та злуки української Церкви з Римом не були, бо, бувши державниками, не могли звужувати державного поняття до одної релігійної групи та гнобити мільйони добрих українських патріотів католиків за їх злуку зо Столицею Святого Петра. Крім цього вони добре бачили порядок в українській католицькій Церкві та подивляли його, як добрі керманичі держави, бо ж порядок це сила та запорука успіху. Наші гетьмани не підтримували ворожнечі поміж українцями в релігійних спорах, бо це було б погубне для держави, ще й до того такої молодої, якою була Україна.

"Ворожнеча гетьманів до української католицької Церкви" це пропагандивна видумка москалів і сліпе твердження українських істориків, що йдуть за ними.

Богу дякувати новітні досліди розкривають правду та збивають наклепи москалів і навіть наших нескрупулятних істориків, що ворожі українській католицькій Церкві.

Без смерті Ісуса Христа всі люди разом ніколи не могли би надолужити Богові за одну брехню.

СЛУЖБА БОЖА

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ЛЕГКО виповнити церковну запосвідь вислухати в неділю та свято Службу Божу тим, що проживають у добре зорганізованій парафії, мають під боком церкву та ревних сусідів, що добрим прикладом заохочують других виповняти цю церковну заповідь...

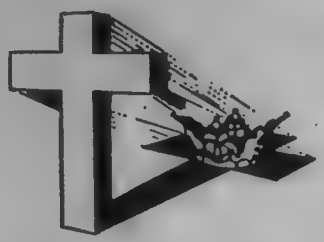

Нелегко приходилося родині Горетті йти в неділю чи свято на Службу Божу. В Феррі-ере, де вона проживала, не було Служби Божої в кожну неділю та свято. Треба було йти пішки, нераз у слоту, нераз у соняшній спеці до Конки або й до далекого Нептуно. Дорога була довга, 11 км. туди й назад, розкисла болотом від дощів або покрита в зимі снігом і ледом.

Неодин сусід не йшов на Службу Божу, звиняючи себе: "Дорога далека, священик не приїхав до нас, падає дощ, зимно на дворі"...

Наша ж героїня не знехочувалася труднощами. Он свідоцтво матері: "Марійка завжди ходила на Службу Божу, бодай до Конки. Її поведінка була бездоганна, бо не розглядалася по всім усюдам, як це робили її товаришки."

Тереса Лонгаріні додає: "Марійка заховалася побожно та скупчено в церкві. Кожен бачив, що Господь вибрав собі цю дитину."

Не тільки прикладно заховувалася в церкві, але й по дорозі була бездоганна. Пасіоніст, о. Михайло Фаїна подає: "Йдучи на Службу Божу чи взагалі переходячи попри хлопців, що в свята збираються на вулиці та жартують собі з дівчат, хвалять або ганять їх, Марійка тільки червоніла на їх підхлібства, йшла своєю дорогою, не здержуючись на їх похвали, як-де радо чинили її товаришки.

Хоч яка молода, проте добре розуміла вартість Служби Божої. Дивлячись на священика при престолі, вбачала в ньому Ісуса Христа, що безкровно під видом хліба та вина відновляє свою хресну Жертву та вмирає на престолі за спасіння людей... Так навчив її священик дивитися на Службу Божу, і так вона її слухала.

Не тільки сама йшла на Службу Божу. Марійка була маленькою апостолкою. Звичайно брала одного чи другого братчика,

як вибиралася до церкви. Сама вона ревно молилася та вчила своїх братчиків молитися, бо зайнята тяжкою працею мати не мала часу та змоги вчити їх катехизму.

Йдучи на Службу Божу, Марійка старалася прийняти Святе Причастя, коли тільки сповідник дозволив їй. Хоча яка маленька, бо споледве 11-літня дівчинка, Марійка йшла пішки п'ять і пів кілометра до церкви в Нептуні, радо зберігала піст, хоч малим дітям тяжко постити, бо голод дає себе відчути, якгільки пробудяться вранці, не зважала на втому та спрагу, бо Христос манив і очарував її. В Святому Причасті знаходила силу, щоб сумлінно виповняти свої дрібні обов'язки, посвячуватися для родини, опиратися приманам і не лакомитися погроз спокусника.

Раділа вона, як могла вчинити другим якусь прислугу, вблагаючи в своїх ближніх укритого Ісуса, якому намагалася завжди подобатися.

Сама мати оповідає, що вона дуже лякалася вужів, яких було повно в болотнистій, покритій хащами околиці, де проживали Горетті. Раз ішли вони крізь поле. Мати зобачила вужа та зжахнулася. Марійка додала їй відваги, кажучи: "Не бійся, мамцю, я йду вперед, ти ж ступай за мною, бо вужі мені не страшні!" Кажуть, що змії та вужі ступалися їй з дороги та ховались до нор. Може й так, бо Господь сказав про своїх праведників, що будуть ступати по зміях і скорпіонах, і вони не шкодитимуть їм. Направду, каже Тереса Цімареллі: "Можна було бачити, що Марійка була дівчинкою, що сам Господь виховав собі".

В церкві заховувалася бездоганно та ревно молилася, так що здивовані люди питалися, чия це "така побожна дитина"?

На Службу Божу ніколи не спізнялася. Перша входила, послідна виходила з церкви.

Клякнувши перед Пресвятими Тайнами, попадала в глибоке скупчення. Як магнет притягає до себе стрілку, так Евхаристийний Христос манив до себе її ніжне, дівоче серце. Довго розмовляла з Ісусом. Ці розмови не мучили, але радніше відсвіжували її душу. Ніхто не знає, про що маленька Марійка розмовляла зо своїм Небесним Обручником. Правдоподібно виявляла Йому свої діточі клопоти, молилася за помершого батька, якого ніяк негодна була забути, благала Христа поблагословити її матір, що ніжно любила, заступалася за своєю родиною, прохала сили проти гріха, бо хижий напасник, Олександер, ставив щораз більше зухвалий... Щоденне її святе та прикладне життя вказувало, що її душа була сильно та сердечно злучена з Евхаристійним Спасителем.

Інші діти приходиться батькам наганяти до церкви. Марійки не треба було заохочувати, бо ж вона других упоминала ходити до церкви. В страсну п'ятницю пішла була до Нептуно до церкви. Вернувшись додому, кликала одушевлено до матері: "Мамцю, як гарно отець Парох сьогодні проповідав! Він оповідав, що та як Христос витерпів у часі своїх Страстей. Він говорив, що ми відновляємо Христові Страсті; якщо допускаємося тяжкого гріха."

Марійка часто удавалася до церкви, щоб відвідати Ісуса, хоч це забирало їй дві години ходу, бо в Ферріере не було Найсвятіших Тайн. Ввійшовши до церкви, низько кланялася Евхаристийному В'язневі, потішала Його, перепрошувала за зневагу грішників і забуття приятелів. Немов той метилик до світла, так душа її линула до утаєного в кивоті Господа. Дивлячись на неї, здавалоси, що бачила Ісуса, бо очі її пильно вдивлялися в кивот, серце билося зворушенням, уста тихенько шепотіли молитву, що свобідно немов свіжа водиця плила з залюбленого серця. Нераз заявляла Ісусові, що бажала б згоріти в Його присутності немов та вічна, воскова лямпа, що блимала любеньким світлом перед престолом.

Любила Ісуса, тужила за Ним, тому й дивувалася, чому люди не відвідують Його. Нераз питала себе: "Як можуть християни жити без Ісуса, не відвідуючи Його цілими тижнями?"...

Марійка любила... Любов це вогонь. Хто більше пройметься нею, той сильніше тужить за Ісусом... Кожен раз, що Марійка ходила продавати голуб'ята до Нептуна чи купувати потрібні до кухні речі, вона завжди відвідувала свого Евхаристийного В'язня.

Відвідини Пресвятих Тайн були найкращим її відпочинком. В них вона черпала силу жити похристиянськи. Прощаючись із Ісусом, благала поблагословити її та обіцювала вернутися до свого Евхаристийного Обручника, як тільки матиме нагоду.

Отак зростала її любов до Пресвятої Евхаристії, збільшуючи злуку зо Спасителем на землі та помножуючи її заслуги для вічности. Марійка стала евхаристийною душею, бо Христос у Пресвятих Тайнах був осередком її життя та джерелом сили й мужности посеред життєвих труднощів.

Сама відчувала життєдайну силу Пресвятої Евхаристії та пригадувала це своїм братчикам, кажучи: "Ви прийняли Ісуса в Святім Причасті. Ото ж повинні бути ліпші ніж передтим."

Користала теж з усякої нагоди, щоб висповідатися. Сповідь не була для неї звичайною формальністю, але духовною купіл'ю, де очищувалася зо своїх щоденних похибок, бо ж неб·ула вільна від них, як не були вільні й найбільші Святі. Може сказати, що її сповіді були короткі та приготовані, повні жалю за дрібні похибки, з якими боролася, бо вони не подобалися Ісусові Христові.

Письменство

У наших часах наука й сила діяльности займають стільки місця, що письменство стало найбільш поверховним осадом думання народу. —Роман Ролян.

Нема у світі більше демократичної землі як земля цвинтарна. Горожани цеї землі ніколи не сваряться; остає на ній пан зо слугою, володар з підданим і богатир з убогим у найбільшій згоді і навіть думкою між собою не ріжняться.

Поодинокі Цілі та Завдання Католицької Акції

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ОДИН мімик і комик забавляв веселе товариство в готелі. Нараз він почав чудово співати. Кельнерка звернулася до нього та здивовано сказала: "Я не думала, що ви вміете так чудово співати!" Комик спокійно відказав: "Я не вмію зовсім співати, я тільки стараюся наслідувати артистку та співачку Лілію Понз".

Христофори та апостоли Христові стаються здібні доконувати чуд для добра людства, якщо вони наслідують Христа та Його ревність за спасіння своїх Братів. Христовий дух пробивається з їх слів, діл і поступовання, що найбільше зворушує тих, з ким їм доводиться приставати.

Ми повинні наслідувати ревність перших християн, але й не пошкодило б поглянути на запал Христових ворогів... Вони перевищують Христових приятелів своєю завзятістю та пильністю. Знаємо з історії, що фарисеї в ночі готовили Христові смерть, а Його вірні друзі, апостоли, спокійно собі спали, поки вороги не зв'язали їх Учителя. Таке й саме діється в сьогоднішніх часах. Апостоли кинулися боронити Спасителя, як Він був уже зв'язаний... Чи ж християни не чинять так само, як ідуть відбивати школи, уряди від Христових ворогів?... Лекше воно не дати ворогам Христовим зайняти відповідальні становища ніж викинути їх... Христові вороги змагаються всіма засобами захопити всі головні позиції по громадах, урядах і державах, щоб ширити зло... При тім вони вміло та пляново використовують всі засоби: радіо, телевізію, кіна, пресу, школу, законодавство, робітничі організації, бо ці позиції влегшують їм підривну роботу в світі.

Їх динамізм і невсипущість черпають свою силу та енергію з непотушного бажання опанувати світ і прогнати Христа... Дивно воно неабияк... Нечисленна горстка загорільців потрапила опанувати велику Росію, Україну, Польщу, тощо... Чому? Бо їхні противники байдуже дивилися, як комуністична зараза ширилася в їх краях... Опісля большевики так відплатилися за байдужність, що своїх нелояльних співпрацівників післали "под стєнку" або в холодну Сибір помирать із голоду... Коли б всі христофори були активні, так Україна сьогодні була б вільна, могутня та славна держава, що лучила б у собі західню та східню культуру та була б чудовою синтезою Сходу та Заходу, а не московською провінцією засіяною кістяками наших Братів і

р'ясно поллятою українською кров'ю катованих українців і українок.

Почуваємося застиджені на вид невтомної діяльности комуністів і всяких сектантів, коли поглянемо на заспаних і недбалих християн. Вороги Христові мають завжди місьонарів і працівників, щоб ширити в світі зло та зіпсуття, а християни не годні виховати собі доволі охотників, щоб поширяти в світі засади Христової Євангелії, що едина годна улічити світ із усіх його хвороб, що ведуть людство до руїни.

Бог завжди готовий допомогти людині стати апостолом чи апостолкою добра для своїх ближніх. Зусилля та вправа можуть вчинити з кожного з нас визначного працівника в Христовій винниці. Он приклад доказує, що значить охота та праця над собою.

50 літ тому працював молодий хлопчина в одній фабриці в Неаполю в Італії. Мав він усього 10 років. Бажав бути співаком. Пішов до учителя співу та заспівав перед ним. Його переразливий голос так уразив учителя, що він рішуче заявив: "Хлопче, забудь про спів! Це не твоє діло. Ти не маєш ніякого голосу. Ти не співаєш, а ревеш!"

Заплаканий хлопчина удався до своєї вбогої матері та розповів їй власне горе. Мати знала свого синка. Потішала його, погласкала по головці: "Синку, з тебе може ще вийти великий співак! Іди до праці! Вправляйся! З тебе будуть люди."

Люб'яча мати післала синка до школи. Сама мусіла йти до до праці, ходити боса, нераз пробувати в голоді, щоб заплатити за лекції співу, що побирав її син.

Що ж сталося? Який вислід праці сина та саможертви матері? Її похвала, невпинна заохота та саможертва змінили життя сина. Він став славний співак. Хто ж він такий? Це Генрик Карузо.

Провідники повинні звертати увагу на тих, що годні стати членами Католицької Акції та христофорами для своїх ближніх. Одне слово заохоти чи похвали може викресати одушевлення в душі майбутнього працівника чи працівниці на Христовій ниві. За те можна вчинити душі необлічиме лихо, зламати її душевно одним невторопним словом чи браком довір'я.

Куди ж христофори та христофорки, члени та членкині Католицької Акції повинні звернути свої зусилля? Які ж поодинокі цілі Католицької Акції? Куди треба найперше впровадити Христа та Його Євангелію?

1. Родина —

Родина це перша клітина громадянського життя. Які родини, такі громади, такі товариства, такі парафії, такі держави, такий цілий світ. Коли родина добра, так усе гаразд. Буде добра парафія, буде добра громада, буде добра держава... Коли ж родина лиха, так усе буде лихе... Родина це джерело людського життя. Коли ж джерело затроєне, так яке добро воно може дати? Лихі чи добрі люди походять з лихих чи добрих родин.

Отож слід християнізувати джерело родини цебто ПОДРУЖЖЯ. Подружжя це джерело людства. Святе подружжя зроджує святі плоди цебто добрі діти, лояльних членів громадянства та вірних працівників в Христовій Церкві. Ми всі легко оплакуємо занепад християнського подружжя. Для численних хлопців і дівчат подружжя перестало бути "великою тайною". Це тільки звичайний людський контракт, обопільна угода, що її кожен із двох партнерів може зламати, коли йому подобається... Забули люди, що подружжя установлене Богом у раю має бути нерозривне. **Що Бог злучив, чоловік нехай не розлучує!** (Мат. 19, 6). Розвідник чи розвідниця, що по зламанні важного шлюбу поважуються вдруге виходити заміж, стають грішниками, наложниками чи наложницями.

Християни скаржуться на упадок подружжя. Чи завжди слушні їх жалі? Чи вони самі не винні за цей упадок, що оплакують? Адвокат випитував довго свідка на лаві підсудних. Нарешті споглянув на заприсяжних суддів і закликав обурено: "Дивіться, один із заприсяжних спить собі!" Суддя спокійно відповів: "Ти приспав його! Ти повинен тепер його збудити!"

Кожен із нас бодай частинно відповідає за моральний занепад світу та християнського подружжя, бо ми не виконали свого обов'язку бути світлом для помряченого людства. Духове банкрутство світу це вислід нашого лінивства та оспалости. Наша недбалість допомогла злові поширитися. Наша грішна мовчанка по школах, товариствах і сходинах позволила лихим засадам закорінитися в людських умах і серцях. Тепер ці лихі ідеї видають свої плоди в розводах, штучних перепиненнях народин, подружих зрадах, занедбанні виховання дітей, абортах, тощо...

Хлопець і дівчина повинні вповні віддатися одне другому на все життя в хвилині свого шлюбу. В їх серцях і умах повинна запасти постанова: "Будемо жити аж до смерти, не зважаючи на страждання, непорозуміння та саможертви!" Тут можна б навести слова медалі, що диктатор Мусоліні вибив на медалі для своєї любовниці, Кляри Петаччі: "Ти для мене і я для тебе!" Одне повинно проживати для другого аж до смерті, бо християнське подружжя нерозривне. Одна тільки певність, що обидвоє подруги проживатимуть разом аж до смерті, може вчинити з них добрих, жертвенних подругів і прикладних батьків і матерей.

Всі християни повинні трудитися над зреформуванням поняття подружжя в головках модерного покоління. Молоді хлопці та дівчата мусять розуміти, що подружжя це нерозривна зв'язь між одним хлопцем і одною дівчиною, що подружжя це велика тайна, що його ціль це поширення та помноження людського роду, а не тільки змислові приємнощі та задоволення тілесних інстинктів.

Мати Св. Тереси від Дитяти Ісуса отак молилася, як брала шлюб і приносила любов, вірність і послух своєму мужеві: "Господи, дай мені багато дітей і нехай усі посвятьтяся Тобі!" Мала вона 8 дітей. Два хлопчики померли малими. Шість дівчат

стали черницями. Он правдиве, християнське подружжя, а не змисловість під плащиком тайни подружжя, в якому все є за винятком діточок, що на них розгуляні подруги споглядають немов на інтрузів, які приходять заколочувати їм щастя!

Християнська подруга повинна знати, що головне її зайняття це не зовнішня праця по урядах, фабриках, але це провадження дому. Бог сотворив її для дому та продини. Хоч роля її невидна, проте вона надзвичайно важна у житті Церкви та народів. Чоловік доповняє роботу жінки вдома так, як жінка доповняє працю свого чоловіка поза домом. Не слід скаржитися та нарікати, що ролі не такі самі та незавжди видні постороннім глядачам.

Михась був добрий, але й надзвичайно амбітний хлопчина. Раз при забаві в школі учитель зазначив йому невидну ролю при грі. Грою проводив його суперник, якого Михась не долюблював. По забаві та по клясі Михась прибіг додому, кинувся матері на руки та почав гірко плакати. Надійшов батько та довідався про причину його плачу. Узяв годинник, показав заплаканому хлопчині та спитався: "Михасю, що ти бачиш?" Хлопець відказав: "Поверхню годинника з вказівками." Тоді батько відчинив годинник і показав синкові масу малих колісцят годинника. Хлопець здивувався, що там така сила невидних колісцят. Тоді батько промовив: "Бачиш, Михасю, годинник не мав би ніякої вартости та не показував би часу, колиб він не мав оцих маленьких, невидних колісцяток. Хоч невидно їх, так це не значить, що вони безвартісні. Без них годинник не міг би обійтися."

Таке саме буває в житті та в родині. Ролі всіх важні та потрібні для добра родини та подругів. Так роля жінки, вдома, як і чоловіка поза домом важні в очах Божих. За виповнення своїх обов'язків обидвоє дістануть вічну надгороду.

ХТО НА СВІТІ НЕ ГРІШИТЬ?

Один священик їхав залізницею і зайшов в розмову з панком. Слово по слові і зійшли на сповідь.

—Цікава річ, з чого ті люди мають сповідатися?—питає панок священика. Я ніколи не приступаю до сповіді, бо не маю з чого сповідатися. Я не маю гріха!

—То ви якийсь винятковий чоловік,—каже священик,— бо на світі є лишень дві кляси людей, що не грішать.

—Що ж то за такі люди?—спитав цікаво панок.

—Діти, що ще розуму не мають, і вар'яти, що розум стратили,—відповів спокійно священик.

Чоловікові всюди було б добре, коли б йому ніде не докучали.

Дійсну красу вміють оцінити лише знавці; товпа любить прикраси.

---

1) Чи може священик охрестити дитину, коли родичі живуть на віру та не хочуть поправити шлюбу в церкві?

Дитина невинна за гріх батьків. Священик може охрестити дитину, якщо такі родичі обіцяють виховати її по-християнськи та католицьки. Часом священик відмовляє хрест дитині, щоб змусити батьків поправити шлюб, якщо можуть поправити його. Кожен може охрестити дитину, якщо вона пробуває в небезпеці смерти.

2) Чи є якась Свята, що називається Рожа?

Є дві Святі Рожи: 1) **Рожа Лиманська**, домініканська черниця, що померла 1617 року. 2) **Рожа Вітербська**, францискапська, італійська Терціярка, що прославилася численними чудами. Померла 1252 року в Італії.

3) Чи то гріх відмовитися бути кумом при хрещенні?

Тут нема жадного гріха, хіба хтось учинив би це з ненависти до Католицької Церкви.

4) Чи внутрішні гріхи проти чистоти перешкаджають вступити до монастиря, або бути священиком?

Навіть внутрішні, добровільні гадки, уподобання, бажання є смертельними гріхами, але вони не перешкаджають вступити до священичого чи чернечого стану, коли душа висповідалася з них, рішилася з них поправити та чинити покуту.

5) Чому священики не допускають до Святих Тайн подругів, що практикують контролю народжень, таквану "бірт-контроя"?

Такі пегідні подруги тяжко грішать кожен раз, що так зловживають свого подружжя. Вони проживають у тяжкім гріхі. Як Церква може допустити до Святих Тайн тих, що грішать і не хочуть поправитися? Бог не простить гріха, коли душа не жалує за нього та бажає дальше зневажати Бога. Подружжя це велика Тайна, що має зберігати при житті людський рід, а не задовольняти одні пристрасті.

6) Чи то гріх казати' Псякрев, або Псяюха? Дехто каже, що тут нема гріха.

Ці слова самі собою не є гріхом. Коли ж гнів або згіршення товаришить їм, тоді буде гріх, звичайно легкий. Ми українці повинні уникати подібні вислови, щоб показати іншим, що наш нарід шляхетний і культурний.

7) Від довшого часу хворую. Хотів би часто сповідатися та причащатися, тимчасом мушу чекати в неділю до 12-ої години, щоб прийняти Св. Причастя. Чи не міг би я випити шклянку молока чи взяти медицину зараз після до церкви до Св. Причастя,

Святіша Столиця позволила хворим, що хворіють бодай від одного місяця взяти дещо, от хоча б шклянку молока чи кави, коли їм затяжко іти натще до Св. Причастя. Прохаємо вас звернутися до свого пароха.

8) Мій сусід приїхав до Америки та довгий час ходив до нашої церкви. Як же ж з'явилися автокефальні пропаганди-сти, він із жінкою та дітьми перейшов на "православ'я". Тепер його син жениться із латинкою. Він хоче вернутися до католицької Церкви, але не до нашої, а до латинської. Чи можна так поступати?

Син вашого сусіда має вернутися до католицької Церкви в нашім, українсько-візантійськім обряді. Святіша Столиця наказує, що ті, які відійшли від Східньої, католицької Церкви, мають вертатися до неї в візантійськім обряді. Без позволення Святішої Столиці, ті, що покинули укр. катол. Церкву, не можуть вертатися до католицької Церкви в латинськім обряді. Мають вертатися в укр. візантійськім обряді. Он рішення Конгрегації Пропаганди із 15 липня 1876 року: "Католики східнього обряду, що відступили від прадивої віри, не мають права переходити на інший обряд, як навертаються. Вони мають залишатися в своїм обряді."

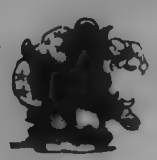

Сміховинки

Люди—немов ті книжки в бібліотеці. Найбільше непожиточні стоять звичайно найвище.

Делегація голодних українських селян приїхала до Сталіна на скаргу. — Пробачте, товаришу Сталіне, але ми завмираємо з голоду.—Пробачую, відповів червоний диктатор, але не ширіть мені в Совітськім Союзі Контрреволюції!

Чому Советський народ прозвав Сталіна сонцем?—Тому, що негоден на нього дивитися!

Одна пані попрохала славного композитора, щоб висловився про музикальні здібності її дочки п'яністки. Композитор промовив по вислуханні декількох кавалків: —Ваша донечка вихована по-біблійному. — Чому?—спиталася здивована мати. — Бо її права рука не знає, що робить ліва! усміхнувся знавець музики.

Пантелеймон Куліш, славний наш письменник і поет, скаржився, що в своїм житті зробив багато дурниць, особливо найбільша з них це послідня.—Тарас Шевченко добродушно відповів Кулішові: А бачиш, я радив тобі не женитися, а ти мене не послухав. Тепер уже запізно!

Поляки святкували в Лондоні свято відзискання Львова.

ПРИЧИНА ДО РОЗВОДУ

Одна жінка в Сіател заскаржила свого чоловіка до суду і домагалась розводу. Як причину подала, що він дає їй її тижневі гроші на дрібні видатки, разом десять дол., по одному центові, тобто 1,000 одноцентових монет. Запитаний чоловік відповів, що він робить так тому, щоб жінка поволіше видавала гроші, аби стало на цілий тиждень.

Учень:—Так, але я пішов закликати лікаря.
тебе вчора на вулиці!
Учень:—Так, але я пішов закликали лікаря.

Одній дамі виростало друге підборіддя. Стурбована пише до "Лікарського кутика" в місцевій газеті:
"Будь ласка, дайте пораду, як позбутися другого підборіддя". І соромливо підписалася: Михайло Скакун.
У наступному числі була відповідь: "Носіть бороду".

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1952

MARY'S PATRONAGE

MARY HAS ever received from the faithful the devotion due to a mother. Those of the infant Church used to trace her image in the catacombs. The Emperor Constantine officially dedicated his empire's capital to the Blessed Virgin. St. Helena who found the True Cross, had churches built in Our Lady's honor both at Bethlehem and at Nazareth. The General Council at Ephesus, held in 431, saw fit to defend Mary's divine motherhood in a temple called after the "Mother of God."

During the reign of Leo I. (457-474 A.D.) two of the emperor's courtiers, genuinely pious men, Galvius and Candidus, made a pilgrimage to the holy places in Palestine. While enroute they stopped at what was at one time the home of our Blessed Mother in Nazareth. It was here, too, that the Angel Gabriel appeared to her bringing her tidings of great joy; that she was to be the Mother of God. This dwelling had since become a sanctuary where pilgrims came to venerate our Blessed Mother's raiment which was preserved here through the ages and which our Lady herself had handed down shortly before her Assumption to a holy widow for safekeeping. A separate room in this house was set aside for this holy treasure kept in a small receptacle covered with costly gold-woven cloth. Lamps burned here continously and the sick and disconsolate brought their burdens here, hoping to be favored with Mary's powerful assistance.

Through the intervening years, this precious raiment was always entrusted to the care of a pious virgin, who living in holy chastity, had guarded it uninterruptedly and zealously. At the time Galvius and Candidus had arrived from Constantinople, this dear relic had passed into the custody of a saintly Jewish woman already far advanced in years. This holy soul was worried for fear that after her death her treasure might fall into infidel hands.

The pious courtiers therefore decided to take this blessed relic with them to Constantinople where they

had had a Church erected upon the shores of the Black Sea close to the metropolis on a spot named Blach (after a certain Scythian chieftain, Blach, who lost his life there). This new Church thus came to be known as the Blacherne Church in which reposed the blessed treasure. It consisted of an "omphor" —some sort of long, narrow shawl, a covering for the head and a part of her cincture.

Pestilence rages in Constantinople

In the reign of Leo the Wise in 903 A.D., the wrath of God was hanging in the heavens over Constantinople. A fearful pestilence was raging, mowing down hundreds of people until the streets and homes were practically littered with corpses. It was then that the faithful flocked to the Churches, begging God through the powerful intercession of the Blessed Mother to remove His avenging hand and have mercy upon them. Mary could not let her people down. She rewarded their trust and in a miraculous way, the pestilence subsided. Thus did our Blessed Mother show her maternal protection and solicitude.

Blessed Mother Appears

On October 1, A.D. 910, Arab-Saracens stormed the city of Constantinople. In their peril, the helpless Greeks turned trustfully to the Blessed Virgin for help and protection. A solemn all night service was held in the Blacherne Church dedicated to the Mother of God. The Church was packed with the distraught faithful. St. Andrew, the Simple (for Christ's sake) with his disciple Epiphanius also came to the Church to beg God to spare the harassed populace. This holy and just man with tears in his eyes prayed most fervently. As he stood near the "amvon" before the Royal Doors, his soul was steeped in sorrow. He had been standing here for hours. At about four o'clock in the morning during the solemn singing of hymns to the Blessed Virgin Mary, he raised his eyes aloft. Before him high in the heavens he saw a most beautiful, very tall lady, encircled by an unearthly brightness and a multitude of attendants made up of prophets, angels and apostles. In this entourage of saints dressed in gleaming white garments who preceded and followed this most wonderful lady, for it was the Blessed Mother, herself, were St. John the Baptist and St. John the Evangelist, "son of thunder." Both of the latter were holding her up with their hands whilst all sang beautiful hymns.

The Blessed Mother going forth from the Royal Doors, came closer to the "amvon" when St. Andrew asked Epiphanius: "Do you see the Mistress and the Queen of the whole world?" Epiphanius answered: "Yes, I see her, O spiritual Father!" And as these holy men looked upon the Blessed Mother, their faces beamed with a heavenly joy which was noticed by all the faithful present.

Having approached the "amvon", our Blessed Mother knelt down, and bathing her face in tears she prayed for some time after which she went closer to the altar where she prayed some more for her poor people. When Mary had finished her prayer, she removed the covering she had on her head which shone as the lightning and gleamed in changeable colors. Holding this wide band as it were solemnly with her own hands, she spread it over all the faithful there present, thus showing the great glory of the Lord. And as long as she remained there, both holy men kept looking at her in wonderment, until after some time she removed the cover or omophor and taking it with her, she left her blessed protection to all.

Word of this miraculous apparition spread like wildfire. Joy took hold of the people who attributed the Saracens' anticipated flight solely to our Blessed Mother's intervention. Their hopes were realized before long. The conquered had to give up and take refuge in flight.

Feast of the Patronage Instituted

In memory of this marvelous apparition Catholics of the Eastern Church asked for the institution of a special feast of this POKROV or Patronage of our Blessed Mother and the same was granted in the 12th century. Because St. Andrew the Simple was of Slavic origin, these Slavic people thus wanted to prove their devotion to God's Mother. This feast is held in high favor among our people. From past history we know that numerous Churches were dedicated to this POKROV, for in our people's every need, Mary's assistance was sought. When Tartar and Turkish tribes and savages threatened, Mary never failed our Catholics. After his victory over the "Pechenohs", Vladimir the Great attributed his success in battle solely to the Blessed Mother. The great King Daniel of Halych in Western Ukraine, after returning from a victorious battle over the Czechs in 1254, gave public thanks to our Blessed Mother at a solemn service in Church. In 1672, a strong sector of Turkish troops stole up to Terebovla and threatened to wipe it out. Because this city was fortified, the Turks planted mines under its walls so as to blow them up and so make a path to further ruin of our lands. The frightened citizens of the stronghold took refuge in the castle church. Falling upon their knees before Mary's miraculous icon, they invoked her aid. The mines exploded before dawn but fortunately with no damage to the fortified city. Instead, the force of the explosives was reflected in some miraculous way upon the Turks themselves. Many of them were killed whilst others fled in utter confusion. At another battle with the Turks who were threatening Vienna and Western Europe, our Cossacks, after having secured the blessing of their bishop J. Shumlansky, blessed themselves three times and after the singing of the "Pod Tvoju Mylost" —"Under thy protection", they went into battle fearlessly against the Turks, carrying off the victory. Many more instances could be cited which prove the wonderful patronage and protection which Mary, our Mother, had granted to us Ukrainian Catholics.

(From *The Voice of St. Macrina*)

TWO SMART JEWS

Moses: Listen, Joseph, we cannot come out of the financial crisis in which our young Isrealite state is nowadays. Do you think there is a way out?

Joseph: Yes, there is... We must declare war on the U.S.A.

Moses: Are you crazy? How can we fight the U.S.A.?

Joseph: Do not worry. Look at Germany and Japan. They both declared war on America, and now the U.S.A. is feeding and rebuilding their ruined economy...

Moses: Well, It's true, because they lost the war... What will happen to us, if we win the war with the U.S.A.

Your Most Important Task in Life

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

IF ALL THE CATHOLICS became as zealous and apostolic as the early Christians were, the world would become Christian in less than a century. There are more than 350,000,000 Catholics in the present world. If everyone of them was a practical Christian and an ardent missioner of the Gospel in order to convey its treasure to those who do not know or do not understand it, then Catholic Church in a few decades would have thousands upon thousands of fervent missionaries to fight for Christ and win the whole world for Him.

But alas! There can be no such possibility of teaching all the world to know and to believe in Christ until all laymen and all priests have the same outlook on the cause of Christianizing the world once more.

We easily forget that Christ's chosen method to reach the world is through men, be they priests or laymen. Christ does not go to pagans without us. He instists on going through us: *Go ye and teach* Everyone of us should be the Light of the world. First this divine Light must burn in each of us individually, then from us it must radiate into the lives of our fellowmen. The pagan and paganizing world will remain in spiritual darkness until each of us has that heavenly light in himself, and until he takes the means to transmit it to his fellowmen, both near and far away.

We must be active Christians. The German Catholics became a prey to Nazism although the hierarchy took a firm stand against it,

when it detected its danger, but the position of the Catholics individually was almost exclusively defensive. And there was their mistake and the gain of the Nazis. The early Christians would have never spread Chrisianity throughout the pagan world, if they stood on the defensive.

Can we hope to stir up the dynamic spirit of the early Christians in your days among our dear boys and girls of the UCY? It can be done, if we succeed to shift our emphasis from defensive to offensive, from protecting our Christian heritage to extending it wherever we can. How often we forget in our sluggishness that we are Catholics destined to bring Christ to the whole world? How often we are withdrawing to an isolated position by separating ourselves from the living world, its associations, its trade, its commerce, thus contributing to the spread of evil. The positions will be occupied by the unbelievers, because we refuse to fight and secure them for us.

If the anti-Christians had at their disposal such a formidable array of well-equipped workers and convinced propagandists as we have, they would sweep everything before them in a short time. We are the salt of the earth, but how often this salt has lost its savor? If we had that saver of our beloved Redeemer, we would gladly say: I do not belong to any country. I am a Catholic. My country is the whole world which I have been commissioned by Christ to bring to God. I am a brother of all men who need Christ."

Unfortunately most of us are not willing to sacrifice ourselves on a small scale. How can there be any possibility to do it on a big scale? We must bring Christ into the market-place and thus develop a thirst for souls that are not limited by any national boundaries. Two thirds or more of the inhabitants of this planet do not know Christ at all. They are heathens adoring false gods.

It is queer that some 1,400,000 of the human beings of our era have never heard in their life that Jesus Christ became man and died for their eternal salvation two thousand years ago, although He commanded His followers to carry His message to all nations.

About 60,000,000 human beings are passing away each year. A very small percentage of them has any chance to benefit by the Sacraments of the Church. They die in their superstitions and false religions.

Many think that it is a priest's job to bring Christ to the world. They don't bother about their fellow men's salvation. Although we recognize— otherwise it would be a heresy—that the Gospel belongs to all nations of the world, for such is the will and testament of our Lord, "Go and teach all nations", yet most of us pay little or no tribute in practice to the Catholicity of the Church.

Pope Pius XI says in his encyclical "Vix Ad Summi" reminding all the followers of Christ of their duty to contribute to the apostolate of the Church: "He—the priest—may not rest content with simply keeping and guarding the flock entrusted to his care. He must, moreover, look upon it as his chief duty to strive to the utmost to win and bring to Christ those who stray outside the true fold."

In the Catholic world there are today about 360,000 priests working for the small portion of humanity that are members of the Catholic Church.

The proportion is frightening when we look at the number of the missionaries working among the pagans in the foreign countries. There are about 22,000 priests—of whom 9,000 are native priests and 13,000 foreign missionaries—who are laboring among some 1,400,000,000 pagans in different countries of Africa and Asia. Most of them after having gained some hundred souls become tied as pastors to take care of the newly converted people. Thus their missionary efforts are greatly handicapped. The more souls the missionary gains, the less he becomes pioneer and missioner, herald of the Gospel to the pagans.

It is paradoxically true that the easiest way to save one's soul is

to strive to save other souls. The best means to keep one's faith burning is to give it away to our fellowmen. We seldom advert to the fact that a true follower of Christ has an obligation to sanctify others as he would sanctify himself, a duty to sanctify all nations and not only his own. Thus the case of bringing Christ to all mankind is the greatest cause on earth. No man is an island, entire of itself. Every Christian is involved in the whole mankind. The Church is Catholic. All her treasures belong to mankind. Christians must bring them all over the world and make its inhabitants become participants of them. Thus every Catholic has, individually, a sublime mission to effect the spread of the kingdom of God through his prayers, sacrifices and works.

How painful must it prove to the loving Heart of our Saviour that so many human beings for which He shed His blood do not know Him because of the carelessness of His own followers.

Among our fellow men who do not belong to the true Church of Christ how little is being done by the average Catholic. Most of our laymen possess the treasure of the true faith, but they are not interested in bringing it to those who do not know it. A false shame of being a Christopher—missionary of Christ among our fellow men is one of the most sad phenomenons of modern Christianity.

One day a businessman, who had just turned gentleman farmer, and his son were struggling to get a calf into the barn. The man pushed, his son pulled, but the calf refused to budge.

In desperation they finally appealed to a neighboring farmer who had been watching the proceedings. The farmer knew what they wanted. He also knew what the calf wanted. Dipping his finger into the milk can, he trust it into the calf's mouth. Sucking his finger, the calf ambled into the barn.

Much harm is done the cause of religion when over enthusiastic people "push" or "pull" others against their will. They drive the latter away from God, instead of attracting them to Him.

Even the most hostile often become well disposed if they are gently encouraged and led in a manner that appeals to them.

"He that is sweet in words shall attain to greater things." (Proverbs 16:21)

ROSARY IS "SECRET SENDING SET," MISSIONER AGREES WITH POLICE

A missionary in Red China walked up and down in front of his church praying the Rosary. Suddenly the local chief of police and several underlings popped out of the bushes and confronted the priest.

They interrogated him about the Rosary and his inaudible "mutterings" as he walked up and down. Finally the chief of police charged that the "contraption" must be a secret sending set.

The priest agreed with a smile and added: "But it broadcasts only to Heaven."

CHRIST'S KINGSHIP

THE FEAST of Christ the King is celebrated the 29th of October. We recall that when this title was officially added to the Person of Christ, some Catholics felt it modified somewhat our traditional recalls of Our Lord's services and associations. He is Saviour, Redeemer, Good Shepherd, Teacher, Healer, Founder, and so on. Somehow the title "King" does not fit into the thought and tradition of the period in which we live. The age of kings is vanishing. So it was said.

This view is superficial. Christ Himself asserted in the most testing hour of His life that He was a King. His saying so was a challenge to the Roman empire which then held the Jews in vassalage. It was the assertion the Jews wanted Him to make in order to be assured of His death sentence. Every title given to Christ carries its implications. He is the Good Shepherd of the metaphorical flock, Healer of the physically and spiritually sick, Saviour of the unsaved, Teacher of the untaught or mistaught. So also Christ is King of a kingdom which He planted upon the world to express a saving ministration for all peoples. That kings are in the twilight time—assuming they are—is no challenge to Christ's Kingship. Christ bestowed sanction on whatever name He assumed. Even had He called Himself a dictator He would have given the word a new association of sweetness and light.

The lowest degree of divine love is to love nothing more than God, nothing contrary to God, and nothing as much as God.

The life of prayer demands principally three things: purity of heart, detatchment, and abandonment to Providence.

There is but one road that reaches God, and that road is prayer. If anyone shows you another, you are being deceived.—*St. Theresa.*

DON'T FORGET THE ROSARY

OCTOBER is the month of goldenrod and field asters, the flowers that are called the stars of autumn. It is also the month of roses—spiritual roses with which we lovingly crown the Queen of Heaven. In other words, it is the month of the Most Holy Rosary, that beautiful prayer in which we meditate on the chief events of Our Lord and His Blessed Mother.

In the Joyful Mysteries we think of Jesus' becoming Man and giving Himself up to Mary's care. In the Sorrowful Mysteries we dwell on the price Our Saviour paid to free us from guilt of sin. The Glorious Mysteries remind us of heaven, our eternal home, where Jesus went to prepare a place for us. If we say the Rosary faithfully and with devotion, we endear ourselves to Our Lady.

By meditation on the lives of Jesus and Mary, we are inspired to follow their holy example. We learn to be humble, obedient, and pure; to love everyone; to be patient in time of sorrow. We learn too, to hope in the promises of Our Lord and to will for ourselves only what God wills.

It was largely because he said the Rosary freqeutly that St. Gerard of Parzham obtained the grace to lead a life of great holiness. When a young boy, he used to recite the Rosary as he walked to school, and he persuaded his playmates to follow his example. Afterwards he became a Saint of God.

Let us, in the month of October, imitate St. Conrad, and recite the Rosary frequently, at least once each day. When we say the Rosary, we make our Guardian Angel very happy. For he knows how Mary rewards those who honor her as

Queen of the Most Holy Rosary.

Flowers for the Queen

Mary is the lovely Mother of the world.

She is the beautiful Queen of Heaven.

Now the sweetest gift that people give to a mother and a queen is a bouquet of flowers.

Mary, since that first Christmas, has been wonderfully good to all her children.

So we love to give her roses.

Since she is in heaven, it is hard to give her roses from our gardens. Yet we do this when we decorate her shrines. Always we can give her our Rosary, a beautiful bouquet of prayers.

So we lay the Rosary in the arms of our Queen and Mother.

Praying the Rosary

Sometimes, when we pray to Mary, we talk to her. Sometimes, when we pray to Mary we just think about her and her Son. When we use the Rosary, we talk to her and think about her and Jesus at the same time. For our vocal prayers we use the Apostles Creed, the Our Father, the Hail Mary, the Glory Be to the Father. For our mental prayers, we think about the great events in the life of Mary and her divine Son called mysteries. So when we use the Rosary, we talk to the Blessed Trinity, to Our Father in Heaven, and to Mary herself.

And all the while we keep thinking about the great events that filled the life of Jesus and Mary on earth.

The Greatest String of Beads

Often we call the Rosary our "beads." Almost every Catholic carries these beads in his pocket or in her purse. Little Children love to say them with their parents. When Catholics die, usually their beads are twined through their fingers and they are buried with them. Great saints have called their beads a ladder leading up to heaven. But simple, uneducated people loved them too. Today, good Catholics say them when they walk, in street cars, while they wait for friends, at night in their rooms, driving their autos, wherever they have a minute to think of Jesus and talk to Mary.

The Way the Rosary is Said

Most beads are only one third of the full Rosary. The beads starts with a crucifix. On this, we recite the Apostles Creed. Then on all the large beads we say the Our Father. At the beginning of the Rosary there is one of these large beads. Following it are three small beads. On each we say the Hail Mary. The beads are connected with a chain. When we come to the big space that follows each group of Hail Marys, we say the Glory Be to the Father. The beads are grouped in decades called Mysteries; one Our Father, ten Hail Marys, and one Glory Be. On a small set of beads, there are five decades. On a complete Rosary, there are fifteen decades.

Thinking and Praying

We like to say important things over and over again. Our mother loves to hear us say repeatedly, "Mother, I love you."

When a hero passes, the crowds keep shouting, "Hooray, Hooray!" So in the Rosary we repeat the beautiful Hail Mary. Mary loves to think we greet her over and over again. But while we do this, we keep thinking about her and her Son. We pick a scene from her life and the life of our Lord. We think of that while we say one decade. So with our voices we praise and love God and Mary. And all the time, we keep thinking about the things that made her happy, the cruel Passion of Our Lord that made her sad, the glorious events that made her Queen of Heaven.

The Indulgences of the Rosary

When you get a new Rosary, you should have it blessed. The Popes have loved the Rosary very much. So they gave priests power to bless the Rosary, and when they do, each bead carries with it an Indulgence. This Indulgence is the remission of the temporal punishment we must suffer for our sins either on earth or in purgatory. There are various

kinds of Rosary blessings and each has a different kind of Indulgence.

One blessing is called the Dominican, for the great Saint Dominic who received the Rosary from Mary. Another is called the Apostolic. This is the blessing of the Pope. Another is called the Crosier, which makes us think of the cross on the Rosary.

The first Joyful Mystery

THE ANNUNCIATION

When Adam and Eve sinned in Paradise, they lost their right to happiness. But God promised to send His only Son to regain this happiness for them. Out of all the world, God chose Mary to be the Mother of His Son. One day the Angel Gabriel from heaven appeared to her. "Hail, full of grace!" he cried. And he told her that she was to be the Mother of the Most High. Mary answered, "Behold the handmaid of the Lord!" At that moment the Second Person of the Blessed Trinity, God's Son, entered the world.

This is called the Incarnation.

PURPOSE OF THE CATHOLIC PRESS

Monsignor McCarthy has said in connection with the crusade that "the essential function of a Catholic newspaper is to form in its readers a Catholic mind." Father Steiner said: "The Catholic Press, in a very true sense, is Christ walking the streets of our city, entering our homes, pointing out to young and old alike, the way of the truth and the life."

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

PROGRESS OF THE UNION

By Rev. M. SCHUDLO, C.Ss.R.

IN SPITE of all the opposition from the newly reorganized Orthodox Church and hierarchy and from Polish nationalism, and in spite of Kozak onslaughts and murders, the Union continued to exist making real progress and gaining new adherents in Ukraine and more especially in Volynia, Polesia and the territories of Kholm and Pidlachia.

The Union of Brest Lytowsky was of great significance for the Catholic Church for it proved that Christ's Church *is not* the Latin, but the Catholic Church which embraces all peoples with their peculiar Rites.

Western Ukraine or Galicia became Catholic at the end of the 16th century. The diocese of Peremysl accepted the Union in 1692 and the diocese of Lviv in 1700. The Brotherhood of Stavropigia in 1708.

1. The main protectors of the Union were the Popes. They always reminded the Kings and nobles of their duty to defend the Union against the attacks of its enemies.

Every time the Popes were notified by their nuncios of an imminent danger to the Union they took a decisive step to protect it.

When our envoys, Potij and Terlecky, made profession of faith in Rome, Pope Clement VIII (1592-1605) issued an exhortation to King Sigismond III. to his Chancellor John Zamojski, to clergy and senators to protect and defend the Union of the Ukrainian Church with the Holy See. [1]

When the Constantinopolitan Patriarch excommunicated our Metropolitan and Bishops for their union with Rome, Pope Clement VII issued a letter "Significatum est Nobis" on May 22, 1597, whereby he nullified the excommunication imposed upon our hierarchy. The Papal document reads: "We are notified... that the Patriarch audaciously excommunicated all the Ukrainians (Ruthenians) and Metropolitan and bishops that accepted the Union and Catholic faith... We wish to repress such an audacity... Wherefore we declare his excommunication invalid and devoid of whatsoever value. At the same time we decide and declare that for the future similar actions taken by the Patriarch are invalid and futile." [2]

The same Pope sent a breve to the Polish King on February 2, 1596 which reads as follows: "I ask you to admit the Ukrainian bishops to the Senate, that their prestige may grow among the people and the Union may take profound root. We recognize them for our Brothers. They must, therefore, be respected like all other Catholic bishops." [3]

1) Theiner, Op. cit., Vol. III, p. 252. apud E. Likowski, Op. cit., p. 207.—Geschichte der Union der Ruthenischen Kirche mit Rom, by Julian Pelesz, Vienna, 1880, (W. Heinrich) Vol. II, p. 6.

2) Theiner, Op. cit., p. 270, N. 199, apud Julian Pelesz, Op. cit., p. 24.

On April 8, 1599 the Pope wrote to King Sigismond III: "Your Majesty knows well how much we love the bishops of the Ukrainian (Ruthenian) nation... Wherefore we recommend and ask you to keep the facts and promises made to them at the conclusion of the Union." [4]

In 1612 Pope Paul V (1605-1621) urged King Sigismond III to grant the senatorial seat at least to our Metropolitan. It was of vital importance for the Ukrainian Catholic Church for it would have given possibility to our Metropolitan to confute the complaints of the dissidents and turn down their attacks on the holy cause of the Union. Without our bishops in the Senate the dissidents were free to attack the Union which had no defenders among the senators because of the lack of fervent and learned Ukrainian Catholic magnates. [5]

Urban VIII (1623-1644) wrote to Sigismond III on February 10, 1624: "Rise, O King, and repress with arms the serpent of this pestilence." (of the enemies of the Union). [6]

The same Pope issued another Breve on November 7, 1628 for the Archbishop of Gniezno: "We complain not only about the injuries which the Union is suffering from the schismatics, but also from the Catholics." i.e., Polish magnates and some prelates who were opposing it because of an exaggerated nationalism. [7]

Pope Benedict XIV (1740-1758) wrote: "We love very much the Ukrainian (Ruthenian) nation for its glorious merits towards the Holy See." ("Inter Plures") [8]

Gregory XVI (1831-1846) wrote to the Metropolitan of Halich and Archbishop of Lviv, Cardinal Michael Levitsky, on July 17, 1741: "The Roman Church preserves and respects *so* the Ukrainian as well as all other Oriental Rites." [9]

At the same time the vicars of Christ always encouraged our bishops and people to persevere in their faithfulness to the Catholic Church.

2. King Sigismond III (1587-1632) was a sincere sympathizer of the Union but did not have the courage to break the opposition to it among the Polish nobles and some high ranking churchmen who had more at heart the greatness of the state than the welfare of the Catholic Church. Some of them went as far as to ask, publicly, the abolition of the Union during the session of the Diet.

The dissidents had their senators in the Diet and were free to attack and calumniate the Union. Our hierarchy could not defend it because the King, in spite of all Papal insistance, did not admit our bishops to the senate. Thus he never kept his promise made at the conclusion of the Union that our bishops would have a seat in the senate equally with the Latins.

To put it briefly, the King's assistance was too little in proportion to his dignity.

3) Julian Pelesz, Op. cit., p. 6.
4) Theiner, Op. cit., L. c., pp. 272-273, apud Julian Pelesz, Op. cit., p. 33.
5) Ibid., Vol. III, p. 288, apud E. Lissowski, Op. cit., p. 209.
6) Theiner, Op. cit., Vol. III, N. 304, p. 371, apud Julian Pelesz, Op. cit., 164.
7) Ibid., N. 320, p. 380, apud Julian Pelesz, Op. cit., p. 176.
8) Julian Pelesz, Op. cit., p. 484.
9) Ibid., p. 489.

3. Peter Skarga, a zealous Jesuit, and Anthony Possevivo, papal legate to the Polish court, did much to promote and defend the Union. Peter Skarga wrote a confutation of "Trenos", a pamphlet published by Meletius Smotrycky against the Union in 1610. [10]

4. John Zamojski, the great chancellor of the State was a sympathizer of the Union. He supported the attitude of the King, when the latter rose in defence.

The Muscovian Metropolitan Makary affirms that just two Polish prelates were sincere supporters of the Union, Cardinal Bernard Maciejowski and Eustachius Wolowich, the Polish Bishop of Vilna; "Not only did not all other Latin bishops and clergy support the Union, but they declared openly that the Union should be rather annihilated than promoted..." [11]

Makary makes the following conclusion: "We must attribute to the Popes and King Sigismond III that the Union was not destroyed right after is was concluded, for the difficulties were enormous." [12]

Bishop Bernard Maciejowski inspired the synod of the Polish bishops in Piatrkow to issue the following exhortation in 1607: "The Synod warns that the cause of the Holy Union should be helped, promoted and defended with utmost zeal."

Except Bishop Maciejowski, all other bishops did nothing to put this decision into execution.

VII. *Zeal of the Ukrainian Hierarchy in Promoting the Union.*

Every work of God meets with difficulties. So it was with the Union. The dissidents were furiously attacking it, the "Polish friends" mocked it, because they did not believe it would be strong enough to survive for a long time.

God, however, sent three men needed in those tempestuous times. They were: Ipatij Potij, Metropolitan of Kiev, rightly called "the Father of the Reunion", Velamyn Rutsky, his successor in the metropolitan dignity, its "Great organizer", and St. Josaphat Kuncewych, archbishop of Polotsk, its Martyr, killed by the mob instigated by Meletius Smotrycky.

Makary says: "The reunited Metropolitans fought strenuously for the Union." [1]

The Hierarchy, with its Metropolitan and Bishops, were the main supporters and defenders of the newly reestablished Union. With them stood firm in the Catholic faith a majority of the lower clergy, a majority of the Ukrainian nobles and townspeople. Macarius, Muscovian Metropolitan, says: "The Union gained a great champion in the new bishop of Volodymyr... He was a senator and stood in contact with the state magnates. He knew well what are Orthodoxy and Catholicism... Potij labored for the Union without any personal advantages, for he stood for it when he still was a layman." [2]

They stood firm against the waves of persecutions, calumnies and violences. The dissidents tried at all costs to deprive the united bishops of their episcopal sees. Had they succeeded, the Union would have been annihiliated with one blow, because it could not have survived

10) E. Likowski, Op. cit., pp. 184-5.
11) Makary, Op. cit., p. 492.
12) Ibid., p. 489.
1) Makary, Op. cit., p. 489.
2) Ibid., p. 536.

without the hierarchy.

Father Kalinka, a Pole, describes the hardships of our Bishops: "The Ukrainian Bishops... abandoned by the King, Senate and Polish Bishops, left alone in their struggle, lose their possessions and revenues ... although their lives are endangered, they firmly defend the law of the Church and without fear protect the souls which have been entrusted to them against the schism and Commisars of the Senate ... When the Kozaks and Muscovians occupied Lithuania and Ukraine, was there perhaps even one traitor among the monks of St. Basil or bishops, although it was enough to a reunited Catholic to become a martyr? No! There was none! After twenty years of an indescribable oppression, the Ukrainian Catholic Church found rest... Did, however, her bishops receive the reward of being welcomed by the Polish Latin episcopate? By no means! And in spite of all this they remained faithful to the holy cause of the Union!"

The Ukrainian Catholic Church was steadily progressing due to the indefatigable labors and sacrifices if its fearless and magnanimous leaders.

Who were these champions of the Union?

Ipatij Potij was born in 1541 in Rozanko in Volynia. His baptismal name was Adam. Young Potij completed his studies in the Academy of Crakow. By religion Ipatij was a Ukrainian Calvinist. Married at 33 years of age, he had three sons and three daughters. Not finding satisfaction in Calvinism, he became an Orthodox. He loved his Church to his utmost.

In his latter years, he became a senator of the Polish kingdom. In the meantime his wife died. Adam became a widower. When the the Bishop of Volodymyr passed away in 1593, Prince Constantine Ostrozky asked Potij to become his successor. Reluctantly he consented and Ostrozky obtained from the King the nomination for Adam to the bishopric of Volodymyr on March 4, 1593. [1]

Ipatij became a monk before he was consecrated as bishop. In the monastery he received the name of Ipatij. He was then fifty years old. Adam took his vows in the presence of Constantine Ostrozsky and Cyril Terlecky.

Ipatij was a zealous and pious bishop. He was trying to fulfill faithfully all the duties of a good pastor. Even Ivan Vyshynsky, a bitter enemy of the Union, praises his holy life and zeal: "Potij as a bishop was a great champion of faith, lover of penances and watchful guardian of the ecclesiastical affairs."

Prince Constantine Ostrozsky seeing his zeal, exhorted Potij to work on the reunion of our Church with Rome, because "holy things must be done by worthy men."

Ipatij Potij replied: "I confess that I do not expect any personal advantage or further promotion from the Union, but a greater glory of God.' In fact the financial resources of the reunited metropolis were so scarce that Potij was forced to retain for himself the bishopric of Volodymyr. Almost all the material goods of the Kievan metropolis were in the hands of the dissidents.

Bishop Potij had to give up his senatorial dignity because no Ukrainian bishop or Metropolitan had the right to sit in the Polish Diet. Potij cared more for the

1) Mytropolyt Ipatij Potij, by Nicholas Chubaty, Lviv, 1914, p. 34.

good of the Church than he thought of his personal honors.

As Bishop, he was indefatigable in promoting the idea of the Union among his Orthodox Brethren. In 1595 he visited all the diocese, explaining to his faithful the advantages which would come from the Union to the Ukrainian Church and people.

Ipatij Potij and Cyril Terlecky went to Rome to accomplish the greatest deed that occurred in our Church after the introduction of Christianity by St. Volodymyr in 988.

Once he embraced the Catholic faith in the Eastern Rite, he devoted all his efforts to bring all his brethren to the Catholic Church. In his old age his episcopal revenues were so meagre that he could not live on them. In that financial poverty he used to repeat: "I will always serve the Church of Christ even if I have to beg for a piece of bread."

After the proclamation of the Union in Berest Lytowsky in 1596, Ipatij set himself to introduce it in his diocese. It was a hard task. Constantine Ostrozsky was opposing the Union... Confraternities, especially those of Lviv and Vilna, were inciting the people to a revolt against the reunited bishops. Potij tried to appease the angered prince, writing to him: "O glorious Prince, nothing happened except what you yourself wanted!" [2] He went to Ostroh to see the prince but was refused entry to the palace.

He was saddened by the opposition of the Confraternities... "How is it," he exclaimed, "that shoemakers, tailors and others like them pretend to rule the Church of God?"

Divorces were frequently granted in his diocese before the Union. Ipatij abolished them, recalling to his faithful: "What God has joined let no man put asunder."

He organized a chapter composed of priests to help the bishop in the government of the diocese. [3]

He turned down several proposals to betray the Union, especially that addressed to him in 1600 by Meletius Pigas, patriarch of Alexandria, answering him: "I will neither listen to Alexandria, nor extend my hand to Jerusalem, nor seek for light in Constantinople, because I stay upon a rock after having found light in the universal Shepherd of Rome. I live in the light. Why would I need your darkness? The wisdom of Rome has enlightened me, chasing away the unfaithfulness of the Greeks... I walk by that light... and in this light I wish to die... Now I am a real Bishop since the Pope confirmed me... I won't leave this fortress, because I do not want to lose my soul. I have signed a peace treaty with God... I renounced Satan, to whom I won't return. The Church rejoiced at my conversion. I do not wish to force her to weep over my damnation. I embraced the Eastern Rite and I will not leave it. You say that I have saddened my Eastern brothers... I do not want to wipe off their tears with my eternal perdition... I am overjoyed, because I found Peter in his successor!" [4]

Due to unceasing labors and efforts the Union took a deep root in his diocese in spite of the neighboring estates of Ostrozsky.

Metropolitan Michael Rahoza passed away in August, 1599. In that year the dissidents signed a pact with the Protestants to fight

2) Likowski, Op. cit., p. 172.
3) N. Chubaty, Op. cit., p. 68.
4) Ibid., pp. 70-72.

together against the Union.

Due to his piety and labors in spreading the Union, Ipatij Potij became metropolitan of the Kievan metropolis in 1599. He was already about sixty years old. In 1600 the dissidents sent a protest to the senate against the elevation of Ipatij Potij to the dignity of a Metropolitan because, as they said he was latinizing the Union. This objection was completely false for Ipatij Potij was a great defender of Catholicism in the Eastern Rite.

The new Metropolitan appeared in the Senate in self defence. We quote his words: "They cite us to the court as if we were laymen... Strange thing!... The sheep complain about their pastor... It is rather the pastor who should complain about his disobedient sheep!.. The Patriarchs did neither teach us wisdom nor order... Wolves came to us, spreading discord and chaos... They endowed the Brotherhoods with powers never heard of before, which practice is contrary to the Canons of the Eastern Church... The peasants "chlopnia" have usurped such a power that they refuse to obey their bishops.. Should we stay with a Patriarch who became a slave?..." [5]

Through continual complaints and accusations the enemies tried to win new adherents.

The new office always kept him busy. He tried to promote and strengthen the Union in all parts of his metropolis. The dissidents, tepid and bad Catholics, and some unfaithful priests and monks, caused him many troubles. Many a time he wept over the abuses which he was unable to remove.

In 1600 he obtained from the Polish Diet the restitution of some church goods taken by the dissidents, which action, of course, provoked their anger.

In 1605, a royal commission was instituted to pacify the dissidents. The tribunal was composed of Calvinists and some Catholics unfavorably disposed towards the Union. This tribunal deposed Metropolitan Potij, but the King annulled the sentence, for the tribunal did not have authority to judge the Metropolitan.

He asked the King over and over again to give senatorial seats to the Ukrainian Bishops. His efforts were corroborated by Pope Clement VIII who, on March 31, 1604, wrote to the Polish King asking him to grant seats to the Ukrainian Catholic Bishops in the Senate. The Papal Nuncios in Poland laboured for the same cause... All their efforts, however, proved useless against the pride of the Polish hierarchy which did not want to be with the Ukrainian Bishops on the same level.

If our Metropolitan and Bishops had secured senatorial seats, their prestige would have been increased in the eyes of the people and they would have had every chance to defend the Union.

He deposed Samuel Sinchylo, the apostate archimandrite of the Vilna monastery of the Blessed Trinity, and assigned Joseph Velamyn Rutskyj as his successor. [6]

Due to his efforts, King Sigismond III confirmed for the Ukrainian Catholic Church the privileges granted to Metropolitan Solten by King Sigismond I. We quote it. "Metropolitan Solten and his successors have the right to rule over the churches of the Greek Rite, to feed their sheep, to govern and bless them. They have the right to name bishops, archmandrites, superiors, priests and deacons; they have the right to govern and judge the clergy and laymen, to repress and punish disobedient and apostates according to the rights and constitutions of the universal Eastern Church. No one may even forbid them to do so. The same holds for the bishops of the Kievan metropolis. They have the same rights to judge, settle and govern their spiritual affairs according to the age-old custom in their dioceses. We impose upon all their princes, voyevodas, viceregents, and mayors, both of Latin and Greek Rite, not to injure the Church of God, Metropolitans and Bishops, not to meddle into Church revenues, spiritual affairs, and courts..." [7]

Ipatij Potij was resolute with disobedient clergy and opponents of the Union. He wrote to the rebellious clergy of Slutzk: "You are dealing with me, and not with Rahoza." [8]

Vilna, Kiev, Lviv, Slutzk, and Minsk caused him many troubles by their opposition to the Union. In 1609 the dissident obtained from the Senate on arrangement: "To maintain peace between the Uniates and the Orthodox both parties must remain in possession of the churches and goods which were in their possession at that time. The Uniate prelates were forbidden under penalty of 10,000 marks to invite the dissidents to the Union." [9] This resolution was ratified by King Sigismond III. It was aimed to tie the hands of our hierarchy to labor for the spreading of the Union...

Ivan Tupeka, instigated by the dissidents, attacked the Metropolitan in Vilna on August 12, 1609 and cut off his fingers... The assassin would have killed him had not Velamyn Rutskyj defended the old Metropolitan. The conspirators were punished by justice... This stopped their attempts on the Metropolitan's life in the future. [10]

Ipatij Potij was very zealous in educating the clergy. Velamyn Rutskyj contributed greatly to this noble task by means of a school connected with the monastery of Vilna. Metropolitan Potij founded a seminary for the Basilians to educate pious and learned religious. [11]

Always busy in propagating and defending the Union, Ipatij Potij found some leisure time to write in defence of the Holy cause. In his writings he proves that the Union is just a logical continuation of the true Church founded by Jesus Christ. [12]

After the attempt on Potij's life in Vilna, the enemies became less bold... The old Metropolitan finally found some moments of rest and peace which he dedicated to the organization of the metropolis. Although the enemies concluded a pact with the Protestants, they did not cease to combat the Union. The victory, thank God, turned in favor of the Ukrainian Catholic Church. Due to his labors throughout the

5) Perestoroha, in Akty Zapadnoj Rossii, apud Likowski, Op. cit., pp. 217-218.

6) E. Likowski, Op. cit., pp. 217-218. N. Chubaty, Op. cit., p. 81.

7) Prawa i przywileje od Najjasn. krolow polskich i W.X.L. nadane obywatelom Religiey Greckiey w Jednosci z Kosciolem rzymskim bedacym. przez bractwo Wilenskie sw. Trojcy do druku podane. R.P. 1632, p. 41. A.M. Ammann, Op. cit., p. 213.

8) Akty Zapadnoj Rossii, Vol. IV, n. 153. A.M. Amman, Ibid., p. 213.

9) N. Chubaty, Ibid., p. 80. Julian Pelesz, Ibid., p. 48.

10) E. Likowski, Ibid., p. 227. Julian Pelesz, Ibid., p. 46.

11) E. Likowski, Ibid., pp. 228-229. Julian Pelesz, Ibid., p. 49.

12) E. Likowski, Ibid., p. 229.

whole Ukraine, innumerable nobles joined the Union—Stanislav Radywyl, George Chortoryskyj, Michael Hyshko, John Hulewych, Theodore Tyshkewych, Prince Gregory Chetwertynsky, etc. [13]

On May 13, 1603, many Ukrainian nobles sent a declaration to the King which read: "We, being delegates of the ecclesiastical and civil authorities of Volynia and other counties, declare, and notify your Majesty, our gracious Lord, and the whole Senate, that we accept the Union with the Roman Church and are subject to the new calendar. [14]

Metropolitan Potij visited Lviv in 1604 but did not succeed in establishing Union there. [15]

Jacob Susza says: "It is almost impossible to say how many people of various conditions and states this prelate (Ipatij Potij) gained from the schism to the Union, enraging various dukes, magnates, nobles and Confraternities...!" [16]

Ipatij Potij secured a lawful position for the Union in the eyes of the Polish Kingdom. He died on July 18, 1613, at 78 years of age. The contemporaries called him "Father and Apostle of the Union" because of his unceasing labors and sacrifices for its sake.

13) Colloqium Lubelskie, pp. 36 & 38.
14) Julian Pelesz, Op. cit., p. 50.
15) Ibid., pp. 51-52.
16) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 305.

SAVE OLD STAMPS

By sending us your individual Stamps or Stamp-Collections you will help educate Ukrainian Redemptorist Missionaries.

Do not peel the stamps off the envelopes, unless soaking them off in luke-warm water; better cut them out leaving a border of about a quarter of an inch of envelope-paper around the stamps.

If you live outside of Canada, declare them for Customs as **Used Stamps.**

In return be assured of the continued prayers of the students, whom you help to become priests-missionaries, as well as of the prayers of the thousands who will be brought to God through their ministry.

Send your stamps to:

STAMP CLUB

Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. "My daughter goes to the Roman Catholic Church on Sundays and receives even her Easter Communion in that church, although we have our own Ukrainian Catholic church in the place. Is she right or wrong?"

A. Your daughter is absolutely wrong. First of all she should attend Mass in her own church, for such is the will of the Catholic Church that all Catholics fulfil their Sunday duty of assisting at Mass in their own Rite church, if there is any in the place.

Secondly, she is wrong in not receiving the Easter Holy Communion in her own church, for the Papal Decree "Cum Data fuerit" issued by the Oriental Congregation in 1929 says: "It is desirable that the faithful fulfil, if possible, the precept of Easter Communion in his own rite and in his parish church. (Art. 38. See "Ukrainian Catholics by M. Schudlo C.SS.R., p. 110.).

Q. What proofs are there that the Catholic Church is infallible?

A. An examination of the Scriptures merely as genuine historical documents shows that Jesus Christ selected certain of His disciples whom He called Apostles, to be teachers of His revelation and He invested them with His own divine power and authority: "He summoned His disciples and from these He chose 12 (whom He also named Apostles)" (Luke VI, 13); and again: "All power in heaven and earth has been given to Me. Go, therefore, and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, teaching them to observe all that I have commanded you: and behold I am with you all days even unto the consummation of the world" (Mat. XXVII, 18-20).

From the words of the Saviour throughout the Scriptures it is evident that the truth is not to be limited to a book, but learned from living teachers, whom Our Lord promised to keep from error: And I will ask the Father and He will give you another Advocate to dwell with you forever, the Spirit of Truth whom the world cannot receive, because it neither sees Him nor knows Him. But you shall know Him because He will dwell with you and be in you" (John XIV, 16-18). Our Lord promised that the gates of hell would not prevail against His Church (Matt. XVI, 18).

Q. Does the Catholic Church force her faithful to have as many children as possible?

A. No! It is the Church's stand, not that husband and wife must have as many children as possible

(though they must not use contraception), but that they should not be forbidden the happiness of children whom they can naturally care for just because of the particular economic conditions in the country in which they happen to reside. If food supply truly is inadequate to the mouths in a given locality then the remedy is emigration or the introduction of a scientific economy. What wonder that so many millions have starved to death in China, when we are told that even today one-half of all cargo must be transported on the backs of men! The countries of Asia are nowhere near being intelligently developed, and if the starvation point of population ever is reached in that area, there is the vast subcontinent of New Guinea crying to be cultivated by industrious Orientals, to say nothing of other relatively rich and underpeopled countries like Sumatra.

A pro-birth control article in the Newsweek reports that, although there is nothing in the Hindu or Moslem religions to forbid birth control, "tradition and family teaching" have ruled that rhythm and abstinence are the "only acceptable birth-control techniques." This is clear evidence for the existence of a natural law in this matter.

Q. When was the "Workingmen's Dispensation" from the obligation of abstinence first granted? For what reason?

A. The "Workingmen's Dispensation" is an indult first granted by Pope Pius IX, in 1895, to the Bishops of the United States of America. He gave them faculties to dispense workingmen and their families from the obligation of abstinence on all days of the year except: Fridays, Ash Wednesday, Holy Saturday forenoon, and the Vigil of Christmas.

It was granted in favour of those who, in their work for a living, found the laws of abstinence difficult to observe.

The "Workingmen's dispensation" is usually announced as part of the diocesan "Regulations for Lent," published by order of the Most Reverend Bishop of each respective diocese several days before Ash Wednesday each year. We quote the current regulations of the diocese fo Brooklyn, point 18:

"By virtue of an Apostolic Indult the Most Reverend Bishop dispenses working people, who cannot conveniently observe the common law of the Church, from the obligation of Abstinence on all days of the year except Fridays, Ash Wednesday, Vigil of Christmas and the forenoon of Holy Saturday. This dispensation does not exempt from additional obligation of fasting where such exists. It includes however, not only the individual workmen in whose favor it is granted, but all the members of their families as well. In return, it is expected that those who avail themselves of this indult will endeavor to enter into the spirit of the Holy Season of Lent by voluntary acts of mortification and penance."

Q. When did the YMCA originate?

A. The movement started in Great Britain with Dr. George Williams, through whose efforts the first YMCA was organized on June 6, 1844, for the purpose of establishing religious services and Bible classes among the young men employed in business in London.

Q. I have seen Cardinal Stritch with a little cap on his head. What is it called?

A. It is known as a "zucchetto," the Italian Diminutive of gourd or pate. It's the skull cap of a prelate.

Many No Longer Wish to be Free

By Fulton J. Sheen

THE SAD and tragic fact of our day is that many people in the world no longer want to be free. At first this sounds contrary to fact, but there are three high-powered evidences to support the view that many are in flight from liberty. Freedom is a burden and responsibility, because it means we must answer for our choices and decisions. As many want to look for truth rather than find it, because the discovery of truth demands decision, so many like to talk about freedom rather than enjoy it. By throwing the responsibility off their own consciences, they hope to avoid the remorse, anxieties and fears that follow from its misuse.

There are three principal escapes from true freedom today:

1. Communism, which is the transfer of political liberty to the dictator and the death of personal conscience through being devoured by the state-conscience.

2. Sociologism, or the affirmation that murder, crime, juvenile delinquency, immorality and all social orders are due to bad economic environment rather than to the abuse of personal freedom through evil choices.

3. Bad Behavior: The enslavement of the human will through giving way to evil passions, such as lust, alcoholism, avarice, pride, to the extent that personality becomes other-possessed rather than self-possessed.

The wise old Socrates who lived several centuries before Christ brought this out in one of his dialogues. "Tell me," said Socrates, "do you believe that freedom is one of the greatest possessions both for the individual and the state? Certainly! But do you think a person is free who is a slave to bodily passions, such as one who is sex-mad. Not at all. Is it not true that he who is hindered from doing what is pure and is constrained to do what is foul, is a slave to the worst master? Yes. The incontinent therefore are enslaved to the worst slavery," concludes Socrates. "Yes, I agree." A man has as many lords as he has vices, for each of them chants to the soul in chains: "Thou art mine."

THE SOVIET SYSTEM IN ACTION

There are few basic principles which will help man achieve true liberty, which is the right to do whatever he ought and the ought is determined by what is best and highest in good for his personality. This ought is conscience in the natural order, and revelation in the supernatural.

We are more freeable than free. Freedom is not just something with which we are born; it is something

we achieve. America did not receive a perpetual endowment of freedom; it has had to struggle and fight to preserve it. Freedom is not an heirloom or an antique; it is life that must fight against the corrosive powers of death and nourish itself on the daily bread of goodness and virtue.

What is true of political freedom is true of the individual. Parents, realizing that a child is not yet in possession of perfect freedom say: "Now you must go to school and learn truth." Up until that time the child was "free" to believe that the moon was made of green cheese. But now the child is given restriction of a scientific truth which ushers it into a true freedom. The child begins to think freely as he thinks truly about the moon. As Our Blessed Lord said: "The truth will make you free."

What is true in the realm of conscience is true in the order of morality; stand fast in the possession of those principles which clear your mind from false conceptions. As a man can be wrong about the nature of the moon, so he can be wrong about the purpose of life. A savage who thinks the purpose of a thermometer is to devour, will do harm to his stomach, as a man who thinks the purpose of life is to eat, or to enjoy himself sensually will do harm to his mind.

We make ourselves free by knocking off all those hindrances and obstacles to the development and unfolding of what is highest in us, namely the pursuit of Truth and Love and Goodness which is basically the definition of God. Freedom is not attainable at once, but by leaps and bounds. It is not a cradle from which we cry and pout, shriek and clamor for the satisfaction of our biological wants, but rather a hurdle race in which we surmount obstacles to win the race of being free on the inside where no hammer can destroy and no sickle cut.

Another principle is that freedom is increased most in service of fellowman. No one really belittles himself in aiding his neighbor, even the one whom he considers beneath him on the social ladder. The most popular boy or girl in college is always the one who is most interested in others, who uses freedom to become a "slave" and in the end finds love. In the natural order, a grain of wheat struggles first for bare existence, and then at the moment of harvest it reaches a condition where service is imperative to it. It grew to be used at the table of man.

On the moral order, no human being is to be destroyed for another as the grain of wheat, because each person is autonomous and of eternal value. But as soon as he reaches maturity he thirsts to use his powers for the betterment of fellowmen. "I am among you as one who serves," said Our Divine Lord. All this is another way of saying that the free man is one who loves God and therefore knows what is right, and who loves neighbor and therefore spends himself and is spent in the betterment of the world.

An elderly lady at a bus station noticed a group of girls, fashionably dressed, talking loudly. She couldn't help but overhear their conversation. Finally she couldn't stand it any longer. She went over and said: "What this country needs is dirtier fingernails and cleaner minds."

Is Sixteen Too Young for Dates

By D. F. Miller

Problem: "In the December Liguorian a girl of 16 complains about being permitted to have only one date a week. I too am 16, but I am not permitted by my parents to go with boys at all, nor even to talk to them on a telephone. They will not let me go with boys till I am 18. I hope to marry some day and have children, but to do that I have to have boy friends. There are six in my family already married and they are all happy except one, who has nobody to blame but herself..."

Solution: The last statement in your letter indicates that the 18-year old rule your parents have laid down has worked out pretty well for your brothers and sisters. If five of them are happy in marriage, and the 6th one having a tough time only through her own fault, the chances are all in your favour for a happy marriage under the parental plan.

You are too young at 16, to be thinking of looking over the crop of boys, on regular dates, in order to pick a partner for marriage. At 16, your inexperienced emotions are liable to run away with your reason, and before you knew it you could find yourself madly in love with somebody at whom, if you were 18, you would take a second and a third and a tenth look before permitting yourself to be madly in love You might feel that you had to marry a particular boy at 17 (in fact, you might have to marry him at 17 to keep out of sin), and then by the time you were 18 you could be wishing you still had your freedom to choose a partner more wisely.

If you answer that I seemed to O.K. the weekly dates of my December correspondent, you should recall that I said that these should be in company with other couples, and the dates should not be with the same person continuously. In other words, a girl of 16 should not take a chance on becoming too attached to any boy because young love has its dangers and early marriage its drawbacks. This is easier said than done if she goes in for dating; it is easier done than said if she does no dating.

I should add, however, that you can spoil the value of your parents' ruling entirely by letting it make you bitter or rebelious. There is an old saying that only an obedient girl can become a wise and prudent mother. You could ruin your character for any vocation by pouting, talking back, feeling aggrieved and persecuted. Forget marriage and boys for a while, and work on your character and education, and I'll prophesy a happier marriage for you than for any of your dating and courting classmates.

—The Liguorian

There is a rumor going around that the government is considering issuing this directive "Anything that moves, control it. If you can't control it, tax it. If you can't tax it, give it a billion dollars."

Notes About Casting Your Vote

THE MOST PRECIOUS right of Americans is the right to choose their own public officials. It's more than a right—it's a duty for all who believe in democracy.

For if all the people take part in the decision, no political minority, no greedy clique, no powerful machine and racket organization can seize power. Power belongs to the people. They'll keep it as long as they use it.

The next presidential election may seem unimportant to some voters. But that's a mistaken view. Politics begins in the precinct and self-government begins at home. The better local government we have, the better we'll do in the state and nation.

The officials we elect will administer our affairs for good or ill. They can save us money, or cost us more. The kind of law enforcement we get is at stake.

Each citizen should be interested in casting his ballot in favor of good government, for the best-qualified candidates and against those who don't measure up.

The way to do that is to vote for candidates, not for parties. Avoid the straight-party ballot, or the straight-party lever on the voting machines. When you use that, you simply sign over your voting rights to a political organization and accept blindly every candidate they offer, good and bad.

Professional politicians try to put out scare stories about how complicated it is to vote a split ticket, and how you might nullify your vote. Pay no attention to that guff. It's as simple as A-B-C. They also try to tell you the organization can tell how you vote. More guff. The ballot is secret, and nobody knows but you.

You'll find good candidates in both parties, and your duty as a voter is to cast your ballot for the best.

You can't do that unless you go to the polls. For your own sake, get there and vote. However you vote, VOTE!

We the people of the United States...

This means ALL the people. Everyone who can vote—should and MUST make his individual vote heard in choosing the man who will lead our nation for the next four years.

In order to form a more perfect union...

A strong leader will hold the country strong together. He must work with Congress and must be ready to fight for what he knows is right.

Establish justice...

A president should understand the laws and work with them. He must give law enforcement agencies the cooperation they need.

Insure domestic tranquility...

The president must develop fair labor-management policies and see that they are carried out.

Provide for the common defence

The president should be able to foresee world problems and be ready to handle them in a firm and modern manner.

Promote the general wellfare...

The president must not overlook or shelve problems of housing, health, pay-checks and profit, control of money, natural resources.

And secure the blessing of liberty to ourselves and our posterity...

The president should see that laws covering free speech, freedom of the press, freedom of worship, the right to vote are not endangered.

Do ordain and establish this Constitution for the United States of America.

Remember that:

1) Besides his personal viewpoints the candidate also acts for his party. You have to know what the Party stands for to know what the President is committed to do. For, he has to get along with Congress or at least with his own Party in Congress.

2) If you're "not sold" on any candidate, don't think that you "don't have to vote." When you hire a man for your business, you don't usually get the best man for the job. You choose the man who seems the best from the application.

After all, somebody will be next President. You wouldn't want him to be the worst man for the job would you? Get out and vote!

3) How do you find out which man is best? Get information every way you can: newspapers, magazines, radio commentators. Check the candidate's record. See if he has fulfilled his past promises.

Commandments for voters

1. Keep informed: read, listen, then form your own opinions.
2. Study the candidates: their past records, what they stood for, how they lived up to their promises.
3. Participate, attend local meetings: make your voice heard in selecting candidates and forming policies.
4. Offer your services: for essential chores and "leg work."
5. Encourage good people to run for office.
6. Always express your preference: vote, even if no candidate is ideal. Choose the best of those running.
7. Stimulate others to vote: within limits set by your state laws.
8. Voting is your moral obligation: if we don't use this precious privilege, we are likely to lose it!

DEAR READERS AND FRIENDS

October is the month of the Catholic Press. In our days the PRESS is an extremely important vehicle of good and evil. Wherefore we exhort you to support the Ukrainian Catholic Press. Do you have at least one Ukrainian Catholic Paper at your home? Do your relatives and friends have it? If not, hurry up and get the REDEEMER'S VOICE for yourself and your friends!!! Write today, enclosing only $2.00 a year.

THE REDEEMER'S VOICE,
Yorkton, Sask., Canada.

HOW A DONKEY SAVED A SOUL

IN A PLACE called Bagamoya, in East Africa, one day a strange donkey walked into the churchyard and began to bray and kick and act in a very bad way. In the barn behind the priests' house were some donkeys which belonged there. For these priests were holy missioners, and they often traveled from one village to another to see the Catholic people and say Mass for them, and to teach the non-Catholics who lived in the forests. The missioners didn't have automobiles or horses, and so they rode donkeys. When the strange donkey saw the mission donkeys in the barn, he ran up to them and began to bite and kick through the bars at the door.

The pastor heard the excitement, and he sent his African janitor out to drive the strange donkey into the forest. But the donkey kept coming back, and it stayed around all night. Next day the janitor drove the strange animal away again—but again he came back. So finally the pastor tied a rope around the donkey's neck, and sent two African boys to lead him far into the thick forest and lose him.

After a short while, the boys came back to the mission. They told this story, "Father, we got rid of that donkey. But we found a surprise. When we passed through a little village in the heart of the forest, we came across a hut where a sick man was dying. He asked us if we knew where to find a priest. We hurried back to you. The sick man wants to go to holy confession."

The priest took the two boys as guides and hastened into the forest to visit the sick man. He spoke to him about God, who made him, and about heaven, and about God's mercy. The man was sorry for his sins, and made a good confession before he died.

The strange donkey never came back to the mission. So God had used a stubborn donkey to save a soul.

Perhaps God can use us to save souls, too, if He can use even a donkey. Let us be fervent Christophers for the Ukrainian Catholic Church among our good pious people!

DR. JOHNSON'S FAITH

Dr. Johnson had a deep religious faith and often gave evidence of it by word and example. Once he was observed standing bare-headed in his old age at Uttoxeter market, in a drenching rain. Asked for his reason he replied: "As a boy I was one time disobedient to my father who had a stall in this market. Pride was the source of the refusal to obey, and the remembrance of it was always painful to me. Therefore, I returned to the very spot where father's stall stood. In contrition I have been standing in the rain, without any covering, and I hope that the penance had the value of expiation."

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і анга. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і анга. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і анга. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

EATON'S Fall & Winter Catalogue!

636 Pages—Your Widest Choice and Best All-'round Values.

T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - Prince Albert - Regina - Saskatoon
Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛИСТОПАД Yorkton, Sask. November, 1952

20¢

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ХРИСТОС І КОМУНІЗМ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		3
З ЦЕРКВИ Й СВІТУ		6
ПАМ'ЯТЬ ВІТЕБСЬКОГО СВЯЩЕНОМУЧЕНИКА	о. Б. Курилас ЧНІ.	13
ЗНАЧЕННЯ ОБРЯДУ В КАНОНІЧНІМ ПРАВІ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	17
НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ		20
ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ о. АРХИМАНДРИТА Т. ГАЛУЩИНСЬКОГО ЧСВВ.		21
ХРИСТИЯНСЬКІ ПОХОРОНИ В КАТОЛ. ЦЕРКВІ	о. д-р В. Макух	24
ХРИСТИЯНСЬКА ЧИСТОТА	о. Мих. Щудло ЧНІ.	27
ХРИСТИЯНСЬКА ДІВИЦЯ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	30
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ		33
ДЕНЬ ПОДЯКИ		35
УЧАСТЬ ЖІНОЦТВА В ЛИСТОПАДОВІМ ЗРИВІ		37
THE MARTYR'S YOUTH	Michael J. Nagurney	39
CHRISTIANS MUST AWAKE	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	41
JOSEPH VELAMYN RUTSKY	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	44
THREE METHODS TO SEEK PEACE	Bishop Fulton Sheen	51
WHAT'S WRONG WITH MY PRAYERS?	By G. J. Corbett	58
I'D LIKE TO KNOW		58
OUR PARISH SCHOOL AND PLAY	By M. Schudlo C.Ss.R.	61
ON ELOPING	D. F. Miller	64

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 11 — Йорктон, Саск. — Листопад, 1952

Христос і Комунізм

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

МІЖ католицтвом і комунізмом будуть завжди тертя та боротьба, бо марксівський і сталінський комунізм не терпить компромісів, тому бажає підпорядкувати собі релігію. Коли ж релігія не дає себе підпорядкувати диктатам партії, так комунізм атакує її та намагається знищити її.

Комуністичний маніфест виразно виявляє напрямну комунізму: "Комунізм знищить вічні правди, повалить релігію та мораль і замість них витворить нові догми та правди!"

Ленін, теоретик комунізму й основник московської, червоної імперії, заявив про релігію: "Релігія це опіюм—дурман для народу". Ця марксівська теза є підвалиною цілого марксівського світогляду про релігію. Марксизм уважає всі релігії та церкви, як і теж всяку релігійну організацію за знаряддя в руках міщанської реакції".

Вожака московських безбожників, Ярославський, що по-жидівськи називався Губельман, отак висловився про релігію: "Комунізм слабне там, де релігія перемагає! Де нарід позбудеться релігії, там настане комуністичний устрій. Нехай гинуть всі церкви! Ми виголошуємо проповіді воюючого безбожництва. Ми зобов'язані знищити всякий релігійний світогляд!"

Деінде ж цей провідник воюючих безбожників пише: "Пустимо з димом всі церкви світу. Скріпимо свою антирелігійну діяльність, що підмінує цілий світ. Під прапори воюючого безбожництва зберемо мільйони робітників. Вони вже ідуть під лопотливим прапором Леніна, ідуть зо всіх країв разом, щоб узяти участь в атаці на світ. Нехай всі визнавці Бога знають, що жаден Бог, жадне добро, жаден святий, жадне закляття, жадна молитва не врятує від заглади капіталістичного світу!"

Чи міг би ще хтось обманювати себе, що комунізм зможе

погодитися на релігію та мирно співживати з нею! Той сам Ярославський каже: "Товариш Сталін неуступний у протирелігійній пропаганді. Він не спиниться, поки не проведе до кінця боротьбу за нове, безклясове, безрелігійне громадянство!"

"Правда", що є офіційним органом Совєтського Союзу і виразником його політики та тактики, цитує слова Сталіна: "Комуністична партія не може ставитися невтрально до релігії, до релігійних пересудів і реакційного духовенства, що затроює уми працюючих мас!"

Он не дивниця, що комуністи відразу взялися до української, католицької Церкви, як тільки вдруге зайняли західню Україну. Комунізм і католицтво це вогонь і вода, що не годні разом існувати. Комунізм ненавидить усі вірування та релігії, але особливо не терпить католицьку Церкву, бо вона єдина голосить ненарушену Христову Євангелію та не йде на компроміси з матеріялізмом, безбожництвом і зіпсуттям! Комуністи з диявольською злобою нищили хрести, церкви, кивоти, розбивали статуї Христа, богохулили Божу Матір. Здається, що сам Сатана втілився в комуністах...

Чому ж комунізм так шалів в Україні проти нашої католицької, як і колись проти православної Церкви, по першій світовій війні? Церква голосить людям, що вони сотворені для неба, що існує невидимий світ, вічність... Для комуніста все те видумки клиру, щоб застрашувати та держати в карності непросвічені маси темного народу. Комуніст не вірить, що існує якась вічність. Життя кінчиться зо смертю, по якій ніщо не лишається з людини, бо вона не має душі, тому й не різниться від звірини. Ісус для комуніста це звичайний чоловік, який не може бути Божим Сином, бо ж ніякий Бог не існує. Бог це забобон темних століть. Зрештою більшість комуністів уважають Христа за вигадку клиру. Христова релігія для них це збір трусливости, страху, гнету, застрашування, марних надій, що ніколи не здійсняться.

Комунізм ненавидить католицьку релігію, бо вона підносить і ушляхетнює людину, звертає її зір до неба, а комунізм бажає повернути людину в бездушне звір'я, щоб легше поневолити її та вчинити послушним знаряддям пролетарської диктатури, предметом необмеженого використання.

Комунізм висміває християнську покору і послух, а тимчасом вимагає від своїх членів безоглядного, рабського послуху, щоб могти використати її для "комуністичної буржуазії". Христос і католицька Церква боронять людину, не дозволяють безсумлінно використовувати її, тому й комунізм ненавидить Христа та Його науку.

Насилля та гнет не триватимуть вічно. Комунізм провалиться, бо своєю протихристиянською боротьбою копає собі гріб. Історія виказує, що комунізм не є першим і останнім ворогом Христа. Упало римське поганство, упав гітлеризм, брат сталінізму, упаде й войовничий большевизм і на його руїнах запанує Євангелія Христова, бо Христос виходить завжди переможцем, бо Він вічний, а гонителі християнства часові та переминаючі.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЗАКЛИК

ДОРОГІ ЧИТАЧІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ!

Всі Ви можете бути місьонарями і місьонарками. Як? Коли? Якщо допоможете ОО. Редемптористам виховувати молодих Студентів Місьонарів для нашого українського народу. Ви можете посилати свої добровільні датки на виховання семінаристів Чина ОО. Редемптористів. Ви можете молитися, щоб Христос дав ОО. Редемптористам багато добрих кандидатів на місьонарів і Братів.

Тут бажаємо попрохати Вас присилати **ЗУЖИТІ МАРКИ З ЛИСТІВ.** Наші Студенти в Ватерфорді збирають марки різних народів світу. Якщо маєте якісь марки, так прохаємо Вас ласкаво присилати до нашої Семінарії в Ватерфорді. Це ж таке легке діло, але таке корисне для Студентів, майбутніх місьонарів нашого народу в Америці та Канаді. ... ..

Просимо уважати, не роздирати марок, але віддерти їх разом із папером і вислати на цю адресу:

ST. MARY'S SEMINARY,
WATERFORD, ONT., CANADA

НАЙКРАЩІ

РІЗДВЯНІ КАРТКИ

І ОБРАЗИ
у великому виборі до набуття в Адміністрації
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щире дякуємо нашим приятелям за жертви на прес фонд. Нехай Господь заплатить їм стократно!

Ткачук Іван, Ніягара Фалс	.70
Підперигора Марія і Гута В., Голар	7.00
Марія Марцинюк, Едмонтон	1.00
А. Романюк, Шикаго	1.00
Анна Чоній, Балтимор	1.00
Пелагія Мацик, Калдер, похорон ..	12.00
Войтович Василь, Беттафорд	1.00
Мариськ Ірина, Ньюарк	10.00
Федірко Евелина	3.00

РІДЖАЙНА, САСК.

Весільні Дзвони

Дня 18 жовтня відбулося величаве вінчання п. Петра Ворони з панною Геленою Стрільчук. Чотирьох священиків довершили акт вінчання в церкві св. Василія Великого в Ріджайні: Всеч. о. Іван Ворона з Норквей, братанич молодого, в асисті Всеч. о. Н. Сірого, Всеч. о. Н. Сидорака і Впр. о. С. Курила ЧСВВ. з Едмонтону. Була то зворушаюча хвиля молодят в окруженню чотирьох священиків. Це все завдяки добрих родичів. Родичі молодого п-ва Василь і Анна Ворона фармують в Лені, Саск., а родичі молодої Василь і Розалія Стрільчук фармують коло Ріджайна і є нашими членами церкви св. Василія. Рівнож вони щедрі жертводавці. Молодята покінчили вищі школи в Ріджайні.

Весільна гостина відбулася в салі УНО. Священики вклали чирі бажання, а о. Ворона вніс многоліття. Гості обдарували молодят гарними дарунками.

На другий день по відправі відбулася родинна гостина в ті ж салі, о. парох подякував родичам за гарне принятя і відспівано многоліття.

Прикінці промовив п. Ю. Гук і згадав про католицьку пресу. Гості вложили 21.00, з того 6.00 на Голос Спасителя. Гостям щира подяка, молодятам доброго здоровля.

Гість.

БЕНКЕНД, САСК.

Дня 21. жовтня 1952 в укр. катол. парохії в Бенкенд відбувся перший карнавал. Взяло участь 6 ревних дівчат, що хотіли посвятити свій час і труд для тої цілі. Королевою була: Панна Соня Вадель. 1 принцесою: Панна Мирна Лазорко; другою: Вікторія Каракоцюк; 3-ою: Анна Берева; 4-ою: Христина Осіка; 5-ою: Катерина Іванська.

Королева і всі принцеси, разом придбали з розпродажі самих тикетів $1100.00 для парохії. Всі парохіяни гарно співпрацювали. Спеціяльно належиться признання і подяка королевій і всім принцесам карнавалу, як рівнож панові професорові Мущі, що був предсідателем карнавалу, та жіночому і парохіяльному зарядові за співпрацю і всім, що в який небудь спосіб причинилися до того успіху.

Слідуючі особи виграли нагороди:

Е. Пелех, Некаве, В.С., Мих. Попович,

Вішарт, Саск., Мирна Лазорко, Бенкенд, Саск., Ярослав Гокамак, Перт Артур, Онт., В. Тибул, Бенкенд, Саск., панна Єлисавета Котик, Липтон, Саск., Іван Литвин, Бенкенд, Саск., Анна Береза, Бенкенд, Пані С. Кесловська, Огден, Алта., Марис Чемляк, Петавава, Онт.

ЙОРКТОН, САСК.

Посмертна згадка бл. п. Марії Комас

Дня 7 жовтня ц.р. попращалася на все з цим світом бл. п. Марія Комас, проживши на ньому 97 літ.

Походила з села Сокиринці, п. Борщів. В 1902 р. приїхала до Канади з своїм мужем й зразу замешкали на фармі коло Гемтон, Саск., відтак перебралися до Йорктону. Її муж помер тому рік.

бл. п. Марія Комас

Покійна полишила 1 сина в Дітройті, 3 дочки—Анельку, Варвару й Анну, 12 внуків і 9 правнуків.

Похорон відбувся в суботу 11-го жовтня. Похоронні відправи мав Пр. о. Павло Малюга, ЧНІ. По погребі родина запросила всіх до парохіяльної залі на обід. По обіді Пр. о. Малюга, ЧНІ., в імені засмученої родини зложив щиру подяку й завізвав присутніх зложити жертву на католицьку пресу. Переведана збірка принесла $19.33.

Вічна Їй Пам'ять!

ГАББАРД, САСК.

Срібний ювілей вінчання п. Івана і Анелі Проць

Милу несподіванку зробили знакомі пануству Івана й Анелі Процям з нагоди 25-ліття їх вінчання. Численно зійшлися в їх хаті дня 10 серпня на родинну гостину, щоб пожелати ювілятам Божого благословення. З цієї нагоди улаштовано збірку на добрі цілі. Збіркою займалися п. Петро Жуленяк і Вол. Мушка.

По 1.00 зложили слідуючі: Іван і Анеля Проць, П. Жуленяк, В. Проць, Ів. Проць, В. Прибильський, Т. Мушка, Ів. Мушка м., Й. Галабуза, Ф. Лазурко, Ів. Мушка ст., С. Осінній, Н. Пігач, Марко Сасс, Т. Карпінський, А. Карпінський, Ф. Прибильський, П. Проць, Ів. Жукевич, Ф. Жуленяк, П. Іляш, В. Мушка, П. Мушка. Разом 21.00.

З цих грошей жертвували 15.00 для Сиротинця в Айтуні, 7.00 на пресу Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а ювілятам дочекати золотого ювілею.

Учасник.

КАЛДЕР, САСК.

Посмертна Згадка

В суботу, 11 жовтня, заснула вічним сном бл. п. Пелагія Мацик, проживши 83 роки. Померла в домі сина Петра по короткій недузі. Перед смертю приступила до св. Тайн, прийняла св. Напуття на дорогу до вічности. Похорон відбувся в парохіяльній церкви Успення Матері Божої 14 жовтня при великій участі родини, приятелів і знайомих, що прийшли віддати померлій останню прислугу. Тілні останки зложено на церковнім цвинтарі. Похоронні богослуження відправляв Пр. о. Д. Библів, ЧНІ., та виголосив прощальне слово.

бл. п. Пелагія Мацик

Покійна походила з села Яблонева, п. Гусятин. До Канади прибула 1899 року разом зо своїм мужем бл. п. Теодором. і поселились на фармі в околиці Калдер. Тут були членами-основниками парохії Успення М. Б. Любили Церкву, приходили завсіди на богослуження, працювали жертвенно для парохії, тимто й нарід пізнав свою глибоку вдячність громадною участю в похороні. Полишив в смутку синів Стефана, Дмитра, Івана, Петра й Михайла; доньки Марію, Катерину, Настю і Євдокію (одна дочка Анна померла тому два роки); дві сестри Катерину й Настю, та багато внуків і правнуків.

На гостині в хаті сина Петра по похороні родина померлої вложила 12.00 на пресфонд Голосу Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка. Бл. п. Пелагію нехай Господь прийме до Царства Небесного.

Учасник похорону.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

Дня 5. жовтня в церкві в Модельфарми мали відправу. В 9. годині була читана Служба Божа підчас якої досить велико число вірних приступило до св. Тайн, а між ними, молодята: Йосиф Хруник і Катерина Войтас. В 10.30 год. зачато співану Службу Божу, яку співав наш хор під проводом дірігента Андрея Войтаса.

Шлюб Йосифа Хруника з Катериною Войтас

По відправі Пр. о. С. І. Шапель, ЧНІ. з Йорктону звінчав згаданих молодят: Йосифа Хруника, сина Панька й Целягії Домшей, з панною Катериною Войтас, донькою Стефана й Розалії Брикса, в присутності родичів, свояків та численних парохіян. По шлюбі відбувся спільний обід у домі родичів молодого. Крім свояків і кревних прибуло багато знакомих. Підчас гостини, парох о. С. І. Шапель ЧНІ. поґратулював молодим, та від всіх зложив щирі желання. Опісля відбулося традиційне "дарування" підчас якого їх родичі, свояки та численні знакомі обдарували ріжними, цінними дарунками.

Також згадане за катол. пресу, на яку зібрано $51.00. Збіркою занявся пан Ромен Середа.

По 2.00 офірували: Панько Хруник і Теодор Галик. По 1.00: о. С. І. Шапель, ЧНІ., В. Ю. Середа, пані Каралита, Гнат Блажейко, В. І. Шкільник, І. В. Середа, П. Давгало, В. Домшей, І. П. Хруник, Д. Івасенко, В. Войтас, Ю. Шкільник, Д. Климашко, Я. Войтас, Н. Вельгуш, С. Войтас, Г. Блажейко, В. М. Хруник, Елик Войтас, В. Середа, Цебринський, П. І. Федірко, Константин Хруник, Ал. Климашко, В. Блажейко, Ол. Федірко, Мих. Войтас, Н. Федірко, Пан Бін, С. Карапита, Т. Гудь, Т. Т. Влох, Фред Гудь, Д. Вирклин, Ф. Бойчук, Панько Р. Хруник, Вол. Брикса, С. Войтас, Вол. Клос, Іван Брикса, Іван Катеринич, І. М. Войтас, М. Климчак, Є. Фостей, М. І. Середа.

По 50ц.: П. Гопко, М. Блажейко, пані В. Шкільник, Іван Гудь, Сем Новак, В. Брикса. 30ц.: П. Федірко. По 25ц.: І. Федірко.

Всім жертводавцям спасибіг, а молодятам здоровля, многих літ та обильного Божого благословення.

Учасник.

УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Саск., а НЕ до Редактора в Нюарку.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: —
Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

—З ЦЕРКВИ И СВІТУ—

ЮВІЛЕЙ ВСЕСВІТ. ОТЦЯ ВАН ДЕ МАЛЄ, ЧНІ.

Дня 5-го квітня ц.р. минуло 60 років Всесвітлішому о. Ван де Малові ЧНІ. З тих 60 років минуло вже 40 літ від дня зложення монаших обітів, 35 літ від дня рукоположення на священника, 30 років праці від дня приїзду до Західньої України на місійну працю серед українців.

Понадто 26. січня ц.р. минуло п'ять років з того дня, коли Їх Екси. Високопреосв. Кир Іван Бучко, Ап. Візитатор для укр-католиків в Зах. Європі, іменував Впр. о. Мавикія Ван де Малє, ЧНІ. своїм Генеральним Вікарієм і Делегатом на Бельгію, Голяндію і Скандинавію. Діяльність Шановного Ювілята проходила на очах многих наших читачів. Вачили його як духовного учителя—братів новиків —української вітки Чина Редемптористів в Збоїсках, коло Львова, описля як ігумена Манастиря Редемптористів в Станиславові, описля від 1936 року на становищі ігумена в Ковлі, на Волині. Вигнаний большевиками з манастиря в Ковлі к осени 1939 працює як парох в Манастирі коло Ліська, аж до 1941 року. На початку німецько-советської війни вертається Ювілят знова до Ковля, де залишається аж до 1943 року, коли на приказ властей Чина стає ігуменом в Тернополі. Рік пізніше, по знищенні цього міста, о. Ван де Малє виїздить до Кракова, де бере в опіку опущену тоді попереднім парохом українську католицьку парохію, пікується нею в переходових і дуже важких днях, що наступили з заняттям Кракова советськими військами. Тоді в парохіяльнім будинку дає велику моральну й матеріяльну допомогу українським залишенцям, відвідує ув'язнених, помагає їм видістатись з в'язниці, діститься мешканням тощо. В 1946 році виїздить на короткий час до Бельгії, щоб назад вкоротці вернути до Кракова, однак з причини від Ювілята незалежних, мусить вже тут залишитись. Ревна праця на пості Делегата й Генерального Вікарія в останніх п'ятьох роках загально всім знана. Не спочива, а прямо розділюється на всіх українських скитальців і то так в Бельгії, Голяндії, Данії, Швеції а і Норвегії, а бував ще долітав до Англії, Франції і Німеччини, всюди, всюди, де лиш щось доброго для добра Св. Церкви й української еміграції треба чи можна зробити.

Вітаючи Впр. о. Ювілята з таким збігом ювілеїв між нами, можемо лиш прохати Вседержительного благословити всі Його труди, та зберегти Його серед нас ще на многі літа.

ГРИГОРІЯНСЬКИЙ КАЛЄНДАР У СИРІЇ

Патріярх православних Сирійців (Якобітів) Мар Ігнатій Ефрем І, розіслав до своїх єпископів обіжник у справі заведення Григоріянського календаря.

НОВЕ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "АМЕРИКА"

У видавництві "Америка" появилася брошура: "о. д-р Іриней Назарко, ЧСВВ., Митрополит Клим Смолятич і його послання". Видавництво "Америка", Филаделфія, 1952, 8, сторін 16. Праці Літературознавчої Комісії НТШ ч. 2. Брошуру можна набути у Видавництві "Америка", 817 Н. Франклин ст., Филаделфія, Па., за 30 центів.

"СЕНАТ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ"

Італійський часопис "Ґіль Темпо" подав вістку, що Папа Пій XII опрацьовує плян новоорганізованої Колегії Кардиналів. Згідно з повідомленням "Ґіль Темпо", кожна католицька країна, включно в країнами, що терплять тепер за залізною занавісою, матиме свого представника в "сенаті Католицької Церкви".

МОСКВА З ТЕЛЕФОНІЧНОЇ КНИЖКИ

Населення Москви має на основі найновішої статистики 4,137.018 мешканців. На ту кількість людей припадає 21 театрів, 325 банків, 74 друкарні, 98 лікарень, 9 цвинтарів, одна площа для кінних перегонів і 5 заставних заведень, де можна під застав різних речей позичити гроші. На поверх чотири мільони мешканців усього 52,600 приватних осіб мають телефони. З церковних установ мають телефони: адвентисти, баптисти, та одна синагога. Між крамницями мають телефони 863 пекарні, 84 книгарні, 134 аптики та 11 похоронних заведень. У книжці є теж число телефону Кремля: 67571.

ВБИВНИК ТРОЦЬКОГО БУДЕ ЗВІЛЬНЕНИЙ

З Мексика повідомляють: Як відомо, вбивника Троцького, Морнарда засуджено в 1940 р. на 18 років тюрми. З уваги на те, що він відбув уже дві третини кари, він має право домагатися звільнення. Одначе Морнард не хоче звільнення і думає залишитися далі в тюрмі, бо боїться помсти "троцькістів".

ПРОТЕСТАНТСЬКИЙ СИНОД У НІМЕЧЧИНІ ЗАПРОВАДЖУЄ СПОВІДЬ У СВОЇХ ЦЕРКВАХ

Протестантський синод, який відбувся в Німеччині, наказує всім пасторам обов-

язково запровадити ушну сповідь на лад сповідей у Католицькій Церкві. На цьому самому синоді було також замітне прихильне наставлення до почитання Божої Матері, що його досі протестанти всіх покроїв осуджували.

На думку католицького єпископа Альберта Стора все те означає важливу зміну в відношенні німецьких протестантів до Католицької Церкви.

СОБОР ПРАВОСЛАВНИХ

Патріярх Атенагор, голова нез'єдиненої грецької Церкви, постановив скликати собор усіх Православних Церков. Патріярх зазначив, що ціллю цього собору буде не з'єднати всі православні Церкви, тільки обговорити "внутрішні справи" цих Церков.

УКРАЇНЦІ ПРИ ДОМОВИНІ ЄВИ ПЕРОН

4. 8. ц.р. в безконечній черзі загальних жалібних маніфестацій при домовині Єви Перон появилися при домовині померлої церковні достойники української католицької Церкви в Аргентині, численні представники аргентинської української кольонії та українського чоловічого хору "Сурма" відспівали нашу Панахиду. През. Перон у товаристві губернатора Альое, военного міністра Люсеро, сенатора ген. Веляско і високих урядовців взяв участь у Панахиді української кольонії і прийняв кондоленції.

ЗАДОВЖЕННЯ НЬЮ ЙОРКУ

Ню Йорк славиться не тільки найбільшим числом населення з усіх міст світу, але також найвищим задовженням. Міський контрольор проголосив, що місто має $3,352,877,000 довгу, найбільше у своїй історії.

ВІРОВИЗНАННЯ НОВИХ ІМІҐРАНТІВ У ЗДА

В ЗДА скінчено акцію переселення скитальців з Европи до ЗДА на основі досі діючих законів. Разом переселено в Европи до ЗДА 315,000 осіб, які знайшли приміщення в американській економіці. Цих нових імігрантів допущено до ЗДА на підставі релігійної приналежности. Між ними є 46 відсотків католиків, 35 відсотків протестантів різних напрямків та православних, 19 відсотків жидів та один відсоток "інших або невнаних з релігії".

КОРОТКО, АЛЕ МУДРО

Одна крамниця в Ню Йорку, що направляє різні речі, не знала, як порадити собі з вичисленням річей, які вони можуть направити. Врешті один службовик піддав добру думку. І на дверях крамниці появився напис: "Направляємо все крім розбитих людських серденъ".

ВИСТАВКА БІБЛІЙ

З нагоди 500-річчя першої друкованої Біблії Ґутенберґа, виданої в Майнці, бібліотека Конгресу у Вашінґтоні відкрила 5 вересня виставку біблій. Серед 1,800 примірників найрідших видань біблій, є й примірник Ґутенберґової. Він вартує сьогодні пів мільона долярів. На виставці можна побачити й сім біблій, що належали Президентам ЗДА.

Досі перекладено біблію на дві тисячі мов. У багатьох випадках переклади біблії започатковували розвиток письменства даного народу.

БОРОТЬБА З НАЗВОЮ "СВЯТИЙ" У МАДЯРЩИНІ

Мадярський комуністичний уряд позбавляє мадярського національного святого і першого мадярського короля Степана назви "святий", змінюючи його назву на Степан І. У шкільних підручниках в назвах міст і сіл у всіх офіційних актах уже переведено цю зміну.

ВТІКАЧ З ЧЕХІЇ БАЧИВ У В'ЯЗНИЦІ ЄП. ҐОЙДИЧА

З Мюнхену надійшла вістка, що й подала американська преса, про те, що один з втікачів з Чехії бачив у в'язниці українського єпископа Павла Ґойдича. Ярослав Бурек, що недавно прибув знова залізної заслони, оповів, що він утік з в'язниці разом з Джаном Гвастою. Перебуваючи у в'язниці, Бурек бачив, серед інших в'язнів, трьох єпископів і трьох чеських генералів. Одним в тих трьох єпископів був єпископ греко-католицької Церкви, Павло Ґойдич, що його інформатор окреслює, як єпископа "греко-православного". Як відомо, єп. Ґойдич був останнім владикою української католицької Церкви, що ще перебував на волі. Він був заарештований під закидом співпраці в українськими націоналістами і після того відомості про нього перервались. Бурек не згадує, в якій в'язниці він бачив владику Ґойдича, але тому, що Гваста перебував у в'язниці в Леопольдові недалеко Братислави, то можна припускати, що мученик-єпископ відбував саме там свою досмертню в'язницю.

ЗРІСТ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ В ЗДА Й КАНАДІ

Американська світська преса виявляє в останньому часі тенденцію зменшення свого дотеперішнього поширення, а католицькі часописи осягнули найвищий досі рівень своїх накладів.

Католицьке Об'єднання Преси подає в своїм огляді за минулий рік, що 549 ка-

толицьких періодиків (часописів і журналів) в Злучених Державах і в Канаді осягнули разом наклад 17,251,449 примірників. В порівнянні до 1950 р. означає це приріст у висоті двох мільонів примірників.

Світська щоденна преса втратила в тім самім часі один відсоток із свого цілого накладу.

В 1951 почало виходити нових 20 католицьких часописів, а 30 світських часописів полишся тільки один новий. Президент Католицького Об'єднання Преси заявив, що католицькі часописи завдячують зріст свого накладу рівневі їх якости й добрій опінії серед читачів.

ПРИЗНАННЯ МАДРАСЬКОГО МІНІСТРА ДЛЯ КАТОЛИЦЬКИХ МІСІОНАРІВ

Міністер релігійних справ Мадрасу (Полуднева Індія), в одній своїй промові до мусульманської молоді, обговорюючи сучасну ситуацію в Індії, звернув увагу на соціяльну діяльність католицьких місіонарів. Він сказав, що католицькі місіонарі зробили дуже багато для піднесення рівня життя індійського населення, основуючи школи, захоронки, лічниці, та поставив цю діяльність як приклад для індійських релігійних організацій.

Статистика виказує наступні осяги католицьких місіонарів у Індії: 3,875 народних шкіл, 468 середніх шкіл, 327 вищих шкіл, 124 професійних шкіл, 43 інших шкіл, 42 університетські колегії, 302 захоронки, 47 притулків для старців, 372 санітарні станиці, 85 шпиталів, 10 інститутів для прокажених.

ЗРІСТ НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ в 1951-52 р.

Населення Канади зросло за минулий статистичний період (від 1 червня 1951 до 1 червня 1952) на 421,000. В цілому Канада нараховує вже 14,430,000 мешканців. Коли б втримався такий високий щорічний зріст населення і надальше, то при кінці 1953 р. в Канаді буде 15,-000,000 мешканців. Однак нема підстав для таких надій. Як подає Статистичне Бюро в Оттаві, минулорічний високий приріст населення слід завдячувати і більшому в тому році природньому приростові, і збільшеній імміграції. Самих іміґрантів у тому часі було 216,000. Тому теж і зрозуміла є ця велика різниця між приростом у населенні Канади за час 1950-51 (297,000) і приростом, 1951-52.

Назагал приріст у населенні виказали всі провінції: Онтаріо—168,000; Квебек —118,000; Брит. Коломбія—330,000; Альберта—31,000; Манітоба—22,000; Ньюфавндленд—13,000; Саскачеван— 111,-000. Нова Шотляндія і Ню Бронсвік збільшились на 10,000 мешканців, Острів Принца Едварда на 5,000.

Такого збільшення не передбачають на найближчий рік, у якому буде зменшена кількість віз для бажаючих поселитися в Канаді. Згідно з заявою міністра імміграції Гарісса, в основу цьогорічної імміграційної політики покладено засаду: допустити до Канади тих іміґрантів, для яких тут забезпечена праця.

ГЕРОЇ

Були у нас недавно люди—вірні, очайдушні всі,
що з веселою душею—йшли в завзятії бої.
Були у нас недавно люди—що в час народнього гніву
покидали рідну скибу—серед радощів тай співу.
Покидали свої труди—забували будну долю,
щоб постояти у бою—за прадідну рідну волю.
А прийшлось-у скритну хвилю—буйні голови зложити,
знали, як достойно вмерти—щоби тільки не коритись.
Полягли вони у січах—ті борці, ті славні люди,
і світ клониться їм нині—за їх смерть і труди.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Дня 15 вересня почалася наука в усіх школах Йорктону. До наших українських шкіл вписалося гарне число студентів і студенток. До Колегії св. Йосифа учащає 138 студентів; до Академії Пресв. Серця 121 студенток, а до парохіяльної школи Пресв. Діви Марії 69 дітей. До Колегії прибули два українські брати—Пр. бр. Ісидор і Пр. бр. Йосафат. До Академії прибула Пр. Сестра Севастіяна, щоб заняти становище учительки. До парохіяльної школи прибула нова сестра учителька на ім'я Сестра Марія. Всім учителям і ученикам бажаємо доброго успіху в науці.

В понеділок 29 вересня відбувся похорон бл. п. Матея Пахолка. Мав всього 80 років коли помер. Взяв в собою до вічности багато заслуг за свої добрі діла і терпіння. Похоронні відправи мав Впр. о. Ів. Бала ЧНІ.

На свято Воздвиження Чесного Хреста були виставлені в нашій церкві правдиві мощі Чесного Хреста на якому помер Господь Наш Ісусу Христос. Ті мощі

зберігаються в найбільшою пошаною в шкляній посудині при церкві Матері Божої Неустанної Помочі. Це небувала річ, щоб такі дорогоцінні мощі були десь в церквах Канади. Тому запрошуємо наших читачів прибути на другий рік до нашої церкви на Свято Воздвиження Чесного Хреста, щоб віддати честь тим чесним мощам.

Дня 26-го вересня минуло 46 років, як бл. п. о. Ахіль Делярий, ЧНІ. прийняли Східній Обряд і відправили першу Службу Божу в тому обряді.

В днях 6, 7 і 8 вересня відбувся в Едмонтоні Конґрес Братства Християнського Навчання Західньої Канади, який радив в трьох секціях: англійській, французькій і українській. Головна ціль була "Привернути Релігію Родинам". В цих нарадах брали участь 5 Архієпископів, наші три Владики, а саме Кир Ніль, Кир Андрій і Кир Максим, і багато священиків.

Дня 9 вересня відбулася інсталяція Преосвященного Люсіве, ЧНІ. в Ст. Павл, Альберта. В цьому взяли участь наші три вищі згадані єпископи.

Протоігуменат оо. Редемптористів вислав до Риму на дальші студії новорисвяченого священика о. Михайла Гринчишина, ЧНІ. Желаємо йому гарного успіху.

В днях 3, 4 і 5 жовтня ц.р. відбувся в Саскатуні З'їзд наших трьох католицьких організацій: БУК, ЛУКЖ і УКЮ і урочисте посвячення угольного каменя Інституту ім. Мит. Шептицького. В суботу ввечорі відбувся великий карнавал в готелі Бессборо й коронація королеви. Королева карнавалу вістала вибрана панночка К. Ременда з Вонди, Саск. В неділю раненько вийшлися люди з усіх і всюдів і процесійно рушилися від катедри св. Юра до Інституту. Тут був вже прибраний гарний вівтар і трон для єпископа. В 10.00 год. почалася Архієрейська Служба Божа. Місцевий хор дуже гарно співав під проводом п. В. Гнатюка. При кінці Служби Їх Ексценеція промовили до зібраних і відтак довершили акт посвячення угольного каменя. Потім всі були запрошені до церковної залі на бенкет. Підчас бенкету учасники мали нагоду почути кілька гарних промов. Вечером була спільна вечеря, опісля Молебен та ювілейна академія в нагоди 20-річчя існування БУК-а. Святочна академія дуже гарно вдалася й всі роз'їхались домів покріплені й піднесені на дусі працювати спільними силами для осягнення кращих діл на релігійному й національному полі.

Дня 26 жовтня прийняли в рук Впр. о. Протоігумена Маланчука, ЧНІ., монашу рясу слідуючі молодці: Петро Швайко, Михайло Вівчар і Володимир Пилипа. Обряд Облечин відбувся в домашній каплиці в присутності всієї монашої братії.

Слідуючі особи були місцевими делегатами на саскатунський З'їзд, що відбувся в днях 3, 4 і 5 жовтня: від Товариства БУК—п. Семен Яремович, п. Гр. Сніданко. Від Товариства ЛУКЖ—пані М. Верхомінка., пані А. Стахів. Від Товариства УКЮ: панночка Марія Келяса, п. Орест Федорович.

Кандидатка на королеву була панночка Розалія Зварич. Крім делегатів їздили ще інші з парохії на цей З'їзд.

Дня 3-го жовтня відбувся в самому місті Йорктон т. зв. "Родео", або іспит як гонити автом, як правила їзди захо-вувати на дорові, і т.д. В цьому іспиті взяли участь ріжні молодці й їздії. Першу нагороду $50.00 дістав Ярослав Обух. Другу нагороду $25.00, Бері Ганавський; третю нагороду $15.00 Роман Залозький. Всі три молодці, це студенти з Колегії св. Йосифа.

Дня 6-го жовтня Пр. о. Павло Малюга ЧНІ., відправив співану Службу Божу з діяконами в нагоди Дня Подяки. Діяконували Пр. оо. Ст. Гарванко й Р. Музичка. На проповіді Др. о. Малюга, ЧНІ. підкреслив, як то важно кожному бути вдячним Господу Богу за отримані Його добродійства.

Дня 10 жовтня Впр. о. Протоігумен Вол. Маланчук, ЧНІ., відправив Парастас за бл. п. Теодовія Галущинського, ЧСВВ., в домашній каплиці оо. Редемптористів у Йорктоні.

У вівторок 14 жовтня відбулися наради й вибори нового заряду УКЮ на '53 рік. Збори отворено молитвою. По коротких промовах кандидатів і номінатів отворилися секретні збори. Висліди були такі: Головою став п. Орест Федорович; місцеголови панночка Надія Винницька; Секретаркою: панночка Анна Ковалик; Касієркою: панночка Аделя Галабура; 5-ий член: п. Андрій щовак; контрольорами: Іван Витрикуш і Франко Кіт; дописувачами до газет: панночка Марія Витрикуш і п. Август Молдован; догляднчами гостей: панночка Ірина Стрілчук і п. Олекса Карапіта.

ВЖЕ ДРУКУЄТЬСЯ — ЗАМОВЛЯЙТЕ —

КАЛЄНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
на 1953 рік

Містить: Календар та церковний устав після старого та нового стилю; цікаві й корисні релігійні та наукові статті, вірші і т.д., в українській і англійській мовах, та багато знимок. Подає також адресар священиків, Сестер, та українських католицьких установ в Канаді й Америці.

ЦІНА лише 75¢

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

По виборах п. Іван Витрикуш, бувший голова, покликав новий заряд за стіл і заложив щиру подяку всім членам і членкиням за їхню співпрацю свої побажання новому зарядові. По засіданні нового заряду п. О. Федорович гарно промовив до молоді а відтак Пр. о. Павло Малюга виголосив практичну промову підкреслюючи важність триматися цілої й правих Товариства УКЮ. Подав також деякі вказівки й плани для УКЮ на слідуючий рік. По зборах була перекуска й забава.

Слухайте що суботи від 5.15 до 5.45 пополудні української програми через місцеву радіо станцію CJGX Йорктон. Посилайте всі свої ласки й жертви до:

ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK.

Перекажіть другим за цю програму.

В останню неділю цього місяця буде співана Служба Божа до радія в год. 10.30 рано з церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні.

Дня 23-го жовтня два молодці, а саме, Петро Ярець і Йосиф Приступа прийняли з рук Пр. о. Магістра Малюги, ЧНІ., монашу рясу, пояс, корону і хрест Згромадження оо. Редемптористів. Обряд облечин відбувся в домашній каплиці в присутности монашої братії.

В днях 22-25 відбулася триднівка під проводом Пр. о. П. Малюги ЧНІ., з нагоди празника Христа-Царя. Кожного вечора був окремий Молебен в честь Христа-Царя, проповідь і благословення св. Тайнами. В сам празник Христа-Царя була співана Служба Божа й гарна проповідь. Вечером був урочистий Молебен з диякономи й пристоящими.

По проповіді всі навколітках зробили Акт Переблагання й торжественно заявили свою вірність служити Ісусу Христу до смерти.

Слухайте Українських Радіопередач

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940
Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

КАТАЛЬОГ КНИЖОК
ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Батьки і Діти, о. І. Нагаєвський (Світла і Тіни модерного виховання)	1.00
Дещо з досвіду Українських Католицьких Журналістів	.20
Ісус Христос у світлі історичних фактів, о. А. Мельник	.25
Коротний нарис Української Музики, О. Зеленський	.25
Митрополит Клим Смолятич і його посланія, о. Д-р І. Назарко ЧСВВ.	.20
Подай Керму, історичне оповідання, Марія Остромира	1.00
Пам'ятки Укр. Архітектури, В. Січинський	.75
Правописний Словник	4.00
Українська Література 20-го Століття, В. Радзикевич	1.00
Українська Порцеляна	.50
У.П.А. та її підпільна література	.40
Українська Граматика для Шкіл Канади й Америки, І. В. Стечишин	4.00
Сефта, оповідання, Марійка Голевінська	1.50
Товариші Усміху, В. Поляник	1.00
СЛОВАРІ—	
Англьо-Український Словник, 50,000 слів. М.Л.П.	4.80
Англійсько-Український Словник, Др. В. Л. Вербячий	1.85
Слова—Укр.-Англ. і Англ.-Укр., тверда оправа	2.50
" " " м'ягка оправа	1.80
ІСТОРІЇ І КАТЕХИЗМИ—	
Біблійна Історія—Старий і Новий Завіт, українська, о. А. Луговий	.50
Біблійна Історія—Старий Завіт, Англ.-Укр., о. А. Луговий	.50
Біблійна Історія—Новий Завіт, Англ.-Укр., о. А. Луговий	.50
Наша Релігія—Катехизм Укр.-Англ. о. А. Луговий	.30
Малий Катехизм—Укр.-Англ.	.15
Народний Катехизм	.20
Божа Наука—Великий Катехизм, 188 сторін	1.20
Основні Правди Християнської Віри— о. І. Яцків	1.00
Служба Божа—Пояснення по-укр. і по-англ. о. М. Горішний	.15
ШКІЛЬНІ ПІДРУЧНИКИ—	
Буквар—Рідної Школи, Перша Часть	.50
Перша Книжечка—Буквар, М. Матвійчук	.80
Друга Книжечка—Буквар, М. Матвійчук	.90
Мово Рідна—Буквар-Читанка, з англ. вимовою	2.00
Читанка—Андрусишин	2.50
Українські Автори—Андрусишин	.75
ГРАМАТИКИ—	
Українська Граматика—для канадійських і американських шкіл, І. Стечишин	4.00
Українська Мова—Граматика, о. А. Трух ЧСВВ (оправлена)	1.75
Граматика Української Мови, О. Панейко	2.50
Ключ до Мови, скорочена граматика і правопись, О. Івах Б.А.	.20
Українська Граматика—з вимовою для канадійців і американців, Е. Шилянка	1.60
Український Правопис—Рудницький	1.00
Коротка Граматика Німецької Мови—Г. Наконечна	1.00
Провідник—Самоук українсько-англійський	1.50
Товариш—підручник до англійської мови, Я. Н. Крет (оправлений)	.40

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити також щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 11 Йорктон, Саск. Листопад, 1952

Пам'ять Вітебського Священомученика в Українському Народі

о. Б. КУРИЛАС ЧНІ.

ЧАС на простих і чесних людей надходить передусім тоді, коли сам Бог встряває в події світу й пише просто на його кривих шляхах. Часи Кунцевича належали саме до таких.

Св. Священомученик Йосафат
полоцький Архиєпископ.

Є велика сила у вірі,—говорив Бульвер,—навіть тоді, коли віра торкається людських і земських справ...

Що можна зробити людині, що носить у собі непохитну постанову, людині, яка цілком не приймає, що вона переможена і бореться далі, хоча б їй віднято ноги? Перешкоди і невдачі не зупинять такої людини. Переслідування стають для неї корисними й побуджують до ще більшої витривалости.

Такою людиною був священомученик Йосафат, якого пам'ять святкуємо в листопаді. За старим стилем це день 12 листопада, бо цього дня загинув святитель мученичою смертю в Вітебську. Ще за життя його не тільки католики, але й нез'єднені уважали архиєпископа Кунцевича Святим і Божим мужем. Кілька разів протиунійна партія з полоцьких і вітебських білоруських міщан кликала тайкома Кунцевича до себе, падали навколішки і благали, щоб він пристав до нез'єднених. Між собою бувало говорили вони: "Це справжній святий, ми почитатимемо його наче янгола, якщо він відречеться Унії". Те, що на перший погляд впадало в очі і своїх і чужих, це гаряча ревність полоцького Владики для Божої слави і спасіння людських душ. Західній

церковний часослов ув осінній частині, на день 14 листопада присвятив п'ять повних сторінок звеличанню Св. Йосафата. Це значить, що в цей день около пів мільйона священиків та чернецтва Вселенської Церкви прославляють нашого рідного Святого найкращою молитвою, яку має Церква. Он що написано про ревність Святителя в цьому молитвослові на стороні 803: "Вже самі вислови римських архиереїв вимовно свідчать, що Йосафат—найславетніший подвижник Поєднання Грецької Церкви з Латинською". А раніше: "Важко висловити, скільки єретиків привів він на лоно Матері Церкви". Тут Часослов висловлює свій подив, що Священомученик мав таку велику силу від Бога не тільки над нез'єдиненими, але також над лютеранами, кальвіністами й соцініянами. Українці й білорусини (яких національна відрубність на початку 17 ст. ще не була сформована) бачили в Кунцевичеві світлий зразок тієї східньої і старо-української праведности в чернечому, єрейському й владичому житті, якого так мало зустрічалось тоді довкруги. Не промінювало від цього уродження тихої Волині якесь особливе світло вченості, бо задля вбогости своїх батьків не побував Йосафат у вищих школах, а внаслідок того не володів він мовами тодішніх освічених людей: латиною та грекою. Одначе власне цей єрарх, такий незначний у власних очах, блиском своєї особи прикрив всіх наших архипастирів і виріс до ролі живого символу того, що в українському народі є найкраще. Коли 1604 року вступив юнак Іван у віленський, святотроїцький манастир, в усьому місті була тільки мала горстка щирих, східніх католиків і в їх руках один Божий храм при манастирі Св. Трійці. Такий стан панував усюди на Волині і Білорусі. За цих 9 літ від Берестейської Унії трудно було пізнати у василіянських манастирях: чи вони вже з'єднані з Римом, чи вони дальше в церковнім роздорі. Один тільки ігумен, чи архимандрит визнавав унійний Собор у Бересті із 1596 р., другий був проти нього. Знаємо, що вже в часі унійних соборних нарад в святомиколаївській церкві в Бересті противники з'єднання вели протисоборові наради в іншій частині міста. Там крім львівського й перемишльського владики, було ще около 160-200 ченців і ворожих унії парафіяльних священиків, та аж 9 архимандритів. До святотроїцької церкви приходило на богослужби зразу 8-10 вірних, підчас коли в поблизькій, богодухівській церкві прямо годі було помістити маси міщан, які збігались на ворожі унії богослужби віленського братства. З історії знаємо, що під впливом Йосафата і Рутського з кожним роком ситуація змінялася в користь з'єдиненої Церкви. Внедовзі по мученичій смерті полоцького архиепископа церковна одність рішуче перемогла по всій Білорусі, а з етнічних українських земель заволоділа Волинню, Холмщиною, Підляшшям і Белзькою землею. Сучасник Йосафата у Рутського заявляє у творі холмсько-белзького єпископа Якова Суші: "Де ляборібус уніт", що В. Рутський відтягнув від церковного розколу або єресі три мільйони душ. Вже одна білоруська єпархія в день смерти В. Рутського (5 лютого 1637 р.) і нараховувала більш 200 тисяч східніх католиків. Цифра 3 мільйонів приписана В. Рутському буде правдива, якщо до числа душ прямо з'єднаних для Церкви Рутським долучимо маси вірних, приєднаних працею Св. Йосафата та його друзів, а ще більше його мученичою смертю. Вистачить уважно прочитати й продумати твір п.з. "Оборона Унії", щоб зрозуміти, чому Св. Йосафат мав такий величезний вплив на сучасників. Хоч на титульній сторінці підписане ім'я та прізнище Лева Кревзи Ревуського ЧСВВ., архимандрита Святотроїцького монастиря, то одначе сьогодні католицька критика уважає Св. Йосафата головним автором цієї книжки, що зложив її при допомозі кількох своїх співбратів".

В своїх проповідях і рукописних записках Святий говорить до своїх слухачів прямо й щиро, з поражаючою переконливістю, а найулюбленішим його доказом було в час диспути розгорнути цю чи іншу богослужбову книгу видану нез'єдиненими в Острозі, чи братствами львівським і віленським і з цих самих книг показати, що правда у єдності з Апостольською Столицею. Ще в часі свого уединення в віленському манастирі Іван Кунцевич запопадливо прочитував кожне нове видання в обороні Одности, чи проти неї, зокрема випуски метушливого тоді протикатолицького видавництва в Острозі. Зразу порівнював ці слав'янські тексти з ранішими виданнями і на осібному зшиткові нотував собі усі свідомі перекручення чи пропуски, яких допускалися остріжські видавці. Цей перший збірник назвав "Про перекручення слов'янських листом противниками Митрополита та про їхні помилки, унагляднені в других Віленського, Остріжського та Львівського братств". Два інші збірники, уложені ще в часі своїх передерейських студій, затитуловані: 1) Про первенство святого Апостольського Престола; 2) Про хрещення Св. Володимира. Ввесь той матеріял увіходить вповні до твору "Оборона Унії" виданого в 1617 р. З будови твору, його головних розділів так і пізнати Йосафата. Тези розгорнені в книзі, перший сформулював Йосафат і на його устах вони довгі літа раніше гомоніли з такою переконливістю. "Оборона Унії" це монументальний твір прокатолицької полеміки в Україні-Русі з початку 17 століття, якого головним творцем був наш Апостол Унії. Не диво, що читачі цієї книжки масово приєднувались до Вселенської Церкви, а учні священомученика, ченці-василіяни дбайливо переховували його рукописи або переписували їх в багатьох копіях. Так слава про Йосафата, як незрівняного полеміка ширилась по всій Україні й Білорусі ще за життя Святого, а проф. Др. Андрусяк зачислює його до лику самих видатних унійних авторів-полемістів. Сучасник Йосафата Кунцевича, пізніший холмсько-белзький владика пише дослівно таке про автографи святого: "Я сам бачив на власні очі уложені ним (Йосафатом) слов'янською мовою збірники про точки віри оспорювані нез'єдиненими. Ці рукописі перетривали 1772-1839 рр. (знищення "литовської" провінції ОО. Василіян і насильницька касата Унії на Волині й Білорусі). Московський просинодальний історик Кояловіч у своєму творі про Церковну Унію на Литві (т. II. стр. 327, ч. 174) виданім в останніх десятиліттях 19 століття поміщує примітку, написану та прислану йому тодішнім ректором нез'єдиненої духовної семінарії в Могилеві

(Білорусь), архимандритом Павлом. Архим. Павло заявляє Кояловичу, що він зустрічав рукописні записки Йосафата Кунцевича в багатьох бібліотеках. Між іншим побувавши в повасиліянським манастирі в Супраслі, він мав у власних руках збірник житій Святих, де на маргінесі можна було відчитати замітку: "Сіе списано рукою Йосафата Кунцевича". Крім того ці ж самі супрасльські нез'єднені ченці мали ще тому яких 70 літ у себе обидві вище згадані рукописні праці Св. Йосафата: про хрещення Св. Володимира і про першенство Св. Апостольської Столиці. Де вони зараз находяться, після хуртовин першої та другої світових війни, важко сказати.

О, що б ми, католики, не дали, щоб власними руками заторкнути й вшанувати ці дорогоцінні мощі!

ЛЕКЦІЯ ДЛЯ ЖІНОК

"Жінко, не роби стільки пороху, як замітаєш. Перше скропи підлогу!" Так говорив муж. Але довгий волос, а короткий розум і у жінки—за кілька днів те саме. Чоловік вилаяв жінку. "Міг-бись за той час забратися десь з хати," відповіла з гнівом жінка. "Як забратися, то забратися," сказав муж і пішов. Куди ж?—в шиночок. Здибав там доброго сусіда, котрого також порох вигнав з хати. Прийшов і третій добрий сусід, в трійку, звісне діло, розмова йшла веселійше і затягнулася аж до ночі. А за одним днем пішов такий сам і другий, а навіть і третій. Мала тепер жінка досить часу роздумувати, як то замітається без пороху. Мала час навіть все до чиста повимивати, не тільки підлогу, але й лавки і столи, і вікна... Як же третьої ночі вертався чоловік до хати, спитав крізь двері: "А що, жіночко, чи вже порохи вимела?". Жінка усміхнулася, хоч їй не до сміху було, а скорше до злости і до плачу, та промовила лагідно: "Ну, ну, порохи вже вийшли, але мітла стоїть за дверима." —Це подобалося чоловікові; а жінка поміркувала теж, що треба було, і вже більше ніколи не замітала, не скропивши вперед підлоги!

Уважайте ж жінки! Не терпіть порохів у хаті, але й не збивайте їх та не виганяйте чоловіків з хати, бо їм і без того в хаті нудиться!

Що лишилося совітським громадянам по смерті Леніна?—Тільки його мавзолей, бо все інше понищив Сталін, щоб себе вивищити!

Працюй так, щоб вдоволятися своєю працею.

ЗНАЧЕННЯ "ОБРЯДУ" В КАНОНІЧНІМ ПРАВІ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ВЧЕНІ богослови Католицької Церкви та каноністи останніми десятиліттями живо цікавляться справами Східньої Церкви. Венедикт XIV, Пій IX і Пій XII безперечно розбудили в латинській Церкві велике зацікавлення східніми справами та обрядами.

Іконостас в ювенаті ЧНІ. в Збоїсках

Нажаль поміж українцями зацікавлення східніми обрядами невелике, хоча б вони повинні бути першими дослідниками Східніх обрядів, щоб могти в недалекій майбутності виповнити свою місію на Сході поміж нез'єдиненими Братами та виправдати надії Христових Намісників, Римських Папів, що уважають українців за найкращих працівників у великому ділі з'єднання Східньої Церкви, що покищо розділені застарілою схизмою, спричиненою більше політичними раціями та порахунками ніх релігійними литаннями та догматичними труднощами. Українці католики повинні бути якслід обзнайомлені зо східніми обрядами та справами, щоб могти виповнити почесну місію та стати лучниками між Сходом і Заходом, бо ми певні, що слова великого Урбана VIII звернені до Методія Терлецького в 1629 році внедовзі справдяться: "Мої Українці, я сподіюся навернути Схід при Вашій помочі!"

Сьогоднішні вчені і знавці обрядів дещо вже прослідили, але є ще багато питань, що ще зовсім невияснені. Оцей артикул подає деякі важливіші питання та їхню розв'язку, розбираючи обряд в його юродичнім значенні.

ЩО ТАКЕ ОБРЯД?

Слово "обряд" має різні значення в сьогоднішнім, канонічнім праві. Вчені диспутують, чи обряд заторкує самі тільки літургійні справи, чи теж обнимає дисципліну обряду.

Форселліні каже: "Обряд це звичай одобрений, що передовсім заторкує жертвоприношення". Отож обряд, стисло говорячи, відноситься до жертвоприношення та інших священних

діянь. В ширшому ж значенні слово "обряд" обнимає теж усякі інші звичаї. Таке було значення "обряду" перед схизмою, що поділила Христову Церкву на дві частини в 1054. По розділі Церкви слово "обряд" почало означати особливіші звичаї східніх християн. Римські Папи завжди працювали над привернення єдности в Христовій Церкві. В своїх промовах і енцикліках до Східніх Братів Римські Архиєреї завжди заявляли, що Святіша Столиця одобрює всі східні звичаї, в яких нема нічого противного католицькій вірі. Римські Папи означували всі ці звичаї словом "обряд".

Гергенритер твердить, що Келистин III перший ужив слово "обряд" для означення звичаїв. Пізніші Папи, от хоча б Інокент III, Гонорій III, Іннокент IV і Миколай III вживають цього слова так для означення обрядів і звичаїв грецьких, як і самих звичаїв. Таксамо Папа Іннокент IV говорить про "обряд цебто звичай помазувати при хрещенні все тіло".

Від 16-го століття слово "обряд" уживається для означення всіх грецьких, особливіших звичаїв. Тут він буває протиставлений латинському обрядові. Різниці між греками та римлянами зосібна проявлялися в відмінних літургіях, тому й літургійний обряд дуже часто означує різниці між Сходом і Заходом. В такому значенні уживає це слово Венедикт XIV в своїй конституції: "Алляте сунт". Цей Папа твердить, що Східня Церква складається з "чотирьох обрядів цебто грецького, вірменського, сирійського і коптийського. Всі вони становлять Східню Церкву так, як у Латинській Церкві є римський, амвросіянський, мозарабський і інші особливі обряди". Тут проявляється обряд у літургійному значенні, бо Папа порівнює східні із західніми обрядами під кутом Літургії. Це не є єдине значення обряду, бо це слово було вживане на означення всього, що відноситься до Літургії, Тайн, зберігання свят і постів, ба й до всіх особливіших звичаїв, якими східні відрізнюються від західніх християн. Сюди входив режим патріярхів і монаше життя на Сході. Отож обряд обнимав теж і дисципліну Церкви. Папа Венедикт XIV в своїй конституції "Демандатам челітус" з 24 грудня 1743 говорить про "чистоту дисципліни" та про "збереження обрядів і звичаїв". Східні мають бути прийняті до Католицької Церкви з усіма своїми звичаями, відкинувши те, що противиться вірі чи загальній дисципліні Церкви Христової, каже цей великий Папа, що стільки трудився над з'єднанням Східньої із Західньою Церквою, боронячи цілости та ненарушности східнього обряду перед невторопністю західніх місьонарів, що нераз спонукували східних християн переходити на латинський обряд, як вони вертались до Католицької Церкви. Пилип де Карбонеано отак окреслює обряд: "Під обрядом слід розуміти церковну дисципліну установлену повагою Церкви або потверджену звичаями".

Згодом вчені почали розрізняти між обрядом і церковною дивципліною. Притоку до цього дали скарги, що Церква змінила деякі звичаї східніх християн. Пій IX своїм апостольським листом "Нон сіне гравіссімо" з 24 лютня 1870 року вказує на різницю між обрядом і церковною дисципліною: "Не занехуй повчати вірмен і всіх Східніх про різницю між дисципліною та обрядом. Помішання цих двох понять турбує уми вірних і постачає претексти до скарг. Це найбільше використовують ті, що намагаються викликати зависть до Апостольської Столиці і знищити чи поменшити вплив її на Східні Церкви. Ми ж разом із Нашими Попередниками заявили, що треба зберігати Східні обряди, якщо вони не противляться вірі й одности католицької Церкви та не протиставляться церковній чесности. Це ж не перешкоджує, щоб канонічна дисципліна була всюди однозгідна бодай в істотних речах. Коли ж вона занепала, так треба її привернути".

Справу обрядів і церковної дисципліни доволі обширно та докладно вчені так східні, як і західні спільно розбирали на Ватиканськім Соборі, що був почався 8 грудня 1869 р. Так східні, як і західні консультори дійшли до переконання, що головне джерело численних труднощів між Східньою та Західньою Церквою лежить у "дуалізмі між східньою та західньою дисципліною". Це самозрозуміле явище, коли взяти під увагу факт, що Східня Церква не мала кодексу канонічного Права, що нормував би життя та дисципліну східніх християн по однозгідним законам. На Сході кожен патріярх, ба й навіть єпископи керували церковним життям так, як їм видавалося найкраще та найліпше для їх вірних. Розуміється це витворювало різноманітність у східніх церквах у справах церковної дисципліни. Коли ж Східні не мали законів і дисципліни про багато справ церковного життя, так дорадники Ватиканського Собору не бачили рації, чому б не можна було пристосовувати до них західню дисципліну у справах, що заторкують обичаїв, життя клиру, церковну ерархію, єпископські уряди, семинарії, синоди, вділювання Тайн, тощо.

Справа дисципліни Східньої Церкви, за винятком Літургії, була жваво розбирана комісією для Східніх місій і Церкви в часі Ватиканського Собору. Секретар Комісії предложив потрійну розв'язку у справі дисципліни Східніх Церков: а) Майбутній Собор повинен установити одну спільну дисципліну для Східньої і Західньої Церкви, або б) одну дисципліну для Західньої, а другу для Східньої Церкви, що була б спільна всім поодиноким Церквам, або в) одну дисципліну для Західньої Церкви, а стільки окремих дисциплін для Сходу, скільки є там відрубних Церков. Сам же секретар згаданої Комісії відкинув третю пропозицію. Не подобалася йому теж і друга. Він потирав першу, щоб завести одну спільну дисципліну для цілої Христової Церкви так на Сході, як на Заході.

Не всі Консультори Комісії погоджувалися з предложенням секретаря не тільки поміж Східніми членами, але й поміж західніми, особливо вчений і якслід обзнайомлений зо східніми справами Розі-Бернардіні. Навіть симпатики спільної дисципліни для обидвох церков не бажали касувати всіх законно закорінених звичаїв поміж народами. Дискусії згаданої Комісії одне висвітлили: обряд не те саме, що церковна дисципліна. Літургійні обряди треба зберігати, за те треба позмозі наближувати східню до західньої дисципліни.

Отак слово "обряд" далі означало так літургійні приписи, як і взагалі звичаї церков, поки не проголошено кодексу Канонічного Права у 1917 році.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД

Молитися за згоду поміж народами

БОГ сотворив народи, щоб проживали немов одна велика Божа родина. Всі люди, не зважаючи на їхню расу, походження, ступінь, культури, виховання, цивілізацію повинні любити одні других мов браття братів. На нещастя в сьогоднішнім світі щораз менше любови, а щораз більше ненависти поміж людьми та народами.

Чому ж воно так? Чи людина має завжди бути людині вовком? Чи не проминула раз на завжди доба лісовиків? Історія людства доказує, що віддалення від Бога спричиняє автоматичне віддалення народів одних від других. Де нема віри та любови до Бога, там годі сподіватися любови до інших народів. Тоді власний нарід чи партія стають божком, перед яким кожен інший нарід мусить клонитися. Знищення, різні, морди, це засоби модерних паган у трактованні інших народів. Гітлерівці і Сталінські комуністи незаперечно підтверджують наш погляд.

Треба молитися, щоб народи завернули з блудної дороги пересадного націоналізму і позбулися раз на все всяких "Ізмів", що ведуть до заколоту, непорозумінь і кровавих воєн. Мир і згода поміж народами це великий Божий дар. Треба працювати, щоб підготовити народи до цього дару та молитися, щоб Господь подав цей дар світові...

Ми ж українці повинні молитися Богу, щоб подав цей дар нашому народові та нашим провідникам. Слід закинути загумінкові погляди, вузькоглядне партійництво і неплідне політиканство. Треба поставити справу Церкви та України понад приватну кишеню та загумінкові погляди. Треба молитися, але й заразом працювати над єдністю нашої Церкви та народу. Що б помогло нам молитися "Боже, нам єдність подай!", а в пресі, на сходинах, у приватних і публичних виступах обкидати болотом своїх же таки братів українців?

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ ВСЕСВ. О. АРХИМАНДРИТА Т. ГАЛУЩИНСЬКОГО ЧСВВ.

БЛ. п. о. Теодосій Тит Галущинський уродився 13. квітня 1880 р. в Бучачі (Зах. Україна) в родині відомого і вельми заслуженого о. Миколи Галущинського, який опісля став парохом села Звиняч, чортківського повіту. Там покійний о. Архимандрит провів свої дитячі і молодечі літа. По закінченні народньої школи в Бучачі і Звинячі вступив він до тернопільської гімназії, яку закінчив з відзначенням. Богословські студії розпочав у Львівській Духовній Семінарії, а продовжував їх у славному Канізіянум у Інсбруці (Австрія) та у Відні, Фрайбурзі (Швайцарія) і Римі, закінчуючи їх докторатом Богословії.

Священичі свячення прийняв від Преосв. Кир Григорія Хомишина, Станиславівського Єпископа дня 4. VIII. 1904 р. Впродовж одного року виконував він душпастирську працю на становищі сотрудника. Опісля якийсь час був катехитом у Коломиї, звідки 1906 р. станиславівський Владика покликав його на становище ректора і професора до Духовної Семінарії в Станиславові. Ці становища займав о. Т. Галущинський до 14. X. 1908 р. Того ? дня він вступив до Чину ОО. Василіян, бажаючи всеціло присвятити себе місійній праці серед українського народу у скромній чернечій рясі.

Новіціят відбув він у василіянськім монастирі в Крехові, де 4. VI. 1910 р. склав перші чернечі обіти. По закінченні новіціяту став професором моральної Богословії у Кристинополі. Від 1913 до 1915 р. був духовником Папської Колегії в Римі і тоді там спеціялізувався у біблійних науках у відомого бібліста о. Л. Фонка, одержуючи ліценціят біблійних наук у Римі.

Урочисту професію склав 5. II. 1915 р. По повороті з Риму о. Т. Галущинський габілітувався у Львові на доцента біблійних наук. По закінченні першої світової війни Кир Андрей Шептицький, Львівський Митрополит, призначив його на ректора і професора Львівської Духовної Семінарії, яка згодом перетворилася в Богословську Академію. Тут викладав о. Т. Галущинський Св. Письмо, а як ректор виховав сотні Божих працівників у Христовому винограднику.

В 1920 р. іменовано о. Теодосія консультором Чина і на цьому пості він працював у Львові до 1926 р., коли став ігуменом львівського монастиря св. Онуфрія. Перебуваючи у Львові пок. о. Т. Галущинський розвинув був широку публіцистичну і наукову діяльність, не занедбуючи водночас реколекційних наук і місійної праці серед інтелігенції зокрема.

Був він постійним співробітником "Нової Зорі", "Бескиду" і журналу "Добрий Пастир". При його жертвенній праці зорганізовано у Львові Богословське Наукове Товариство, якого він

став першим головою. Довгі роки співпрацював він у "Богословії", науковім квартальнику цього ж Т-ва, що його редагував о. д-р Йосиф Сліпий, теперішній Львівський Митрополит. Оцінюючи високо наукову працю бл. п. о. Архимандрита, найвища українська наукова установа в Західній Україні. Наукове Т-во ім. Шевченка, іменувала його своїм дійсним членом.

В 1931 р. Апостольська Столиця вдруге покликала о. Т. Галущинського на духовника Папської Колегії св. свящм. Йосафата в Римі, і це становище займав він до 14. VI. 1949 р., коли Апостольський Престіл призначив його на уряд Архимандрита Василіянського Чина. Перебуваючи в Римі, бл. п. о. Т. Галущинський був активним членом Кодифікаційної Комісії Східнього Церковного Права, Обрядової Комісії та Консультором Священної Конґрегації для Східньої Церкви.

Бл. п. о. Архимандрит приїхав до Канади 28. VI. 1952 р., щоб у місцевій провінції Пресвятого Серця Ісусового перевести канонічну візитацію й особисто взяти участь в ювілейних святкуваннях цієї василіянської провінції. Відвідав усі василіянські монастирі від Монтреалу починаючи, а кінчаючи на Едмонтоні і Мондері. Мав він ще в пляні, по духовних вправах у Мондері, відвідати монастир у Ванкувері і звідти поїхати на канонічну візитацію до монастирів у ЗДА. Боже Провидіння зарядило інакше. Всевишній покликав його до себе. В часі читаної Сл. Божої в сослуженні чотирьох отців-ченців, по уділенні Св. Причастя новикам, нагло занедужав при престолі своєї останньої Безкровної Жертви. Зараз забрали його до місцевої лікарні, де 31. VIII. в год. 1.45 попол. в оточенні ОО. Атанасія Химія, Ген. Секретаря, Василя Каменецького, Протоконсультора Канадійської Провінції, Боніфатія Слободи, пароха ванкуверського монастиря і Марка Дирди, місіонаря та домашнього Брата Адріяна при повній свідомості з молитвою на устах: "Ісусе Сине Божий помилуй мене" спокійно уснув в Бозі.

Сейчас по смерті взято тлінні останки до Вегревилу для бальсамування а потім назад привезено до Мондеру для похорону. Вся манаша братія уставилась у двох довгих рядах від монастиря до дороги. Шістьох священиків взяли домовину й несли перше до манастиря. На чолі процесії був Впр. о. Протоїгумен Т. Добко ЧСВВ. Відтак ішли Кир Ісидор і Кир Ніль і прочі священики. В домашній каплиці відправили частину похоронного богослуження, а потім пернесено тіло до церкви. Тут при співучасті всіх священиків, ченців відправлено "Чин погребенія єрейського". Опісля співбраття читали на переміну Псалтир цілу ніч. Ввесь час люди приходили й відходили помолившись за душу покійного архімандрита.

В середу 3. IX. ц.р. в год. 10-ій рано місцева церква була переповнена ченцями, діецезальними священиками, шкільною дітворою, молоддю і старшими вірними. В перших рядах зайняли місця: ВПреосв. Й. Г. МекДоналд, архиепископ з Едмонтону в товаристві Монс. В. Б. Карлтона, свого Ген. Вікарія, Преосв. Кир Амврос Сенишин зо ЗДА та Преосв. Кир Ісидор Борецький з Торонта. Архиерейську Сл. Божу правив Преосв. Кир Ніль Саварин в сослуженні о. Ген. Вікарія д-ра Вас. Лаби, о. Протоїгумена Т. Добка, о. Протоїгумена д-ра І. Лотоцького ЧСВВ зо ЗДА та о. Протоїгумена д-ра Вол. Маланчука ЧНІ. з Йорктону. Дияконували о. О. Купранець та о. Ю. Прокопів. Співав хор Василіян під проводом о. Б. Слободи. Зворушливе прощальне слово виголосив о. місіонар Марко Дирда.

По Службі Божій всі учасники похорону доконали обряду послідного цілування, що його перевів Преосв. Кир Ніль в сослуженні всіх Владик і о. ген. секретаря А. Химія та священиків, що відправляли разом з Владикою заупокійну Сл. Божу. Опісля, по короткій останній похоронній молитві Преосв. Кир Ніль, поливаючи лице пок. о. Архимандрита єлеєм, запечатав домовину.

Так закінчив своє трудолюбиве туземне життя священик-чернець, який не шукав слави, ні почестей, а тільки в затишній чернечій келії бажав служити українському народові на славу Божу і добро Української Католицької Церкві. Духовні його зверхники часто покликували бл. п. о. Теодосія Галущинського з його скромної чернечої келії до праці на визначних постах. Боже Провидіння призначило йому останні роки життя на цій землі кермувати працею цілого Чина Св. Василія Великого на становищі Архимандрита. На всіх постах, що їх бл. п. о. Теодосій займав у церковно-релігійному житті, він щиро служив Українській, Католицькій Церкві і свому народові на славу Всемогучого Бога. Молитва і праця були невідлучними провідниками його цілого життя.

В особі бл. п. о. Теодосія Тита Галущинського, Архимандрита ЧСВВ, рідна Церква і Нарід втратили великого сина, людину праці і великих задумів, правдивого виконавця заповіту св. свящм. Йосафата і Велямина Рутського. Дай Боже, щоб якнайбільш молодих українців-ереїв пішли його слідами та побільшували й збагачували здобутки, які він впродовж свого життя призбирав.

Вічна Йому Пам'ять!

(І. Б.)

Не розкоші, і блиск, а діла остаються в пам'яті народів.

Більшість людей уживає першої части свого життя на те, щоб затруїти другу.

Веселість це плід, що дозрівае тільки на полі праці.

Питалися раз одного Святого, яка чеснота найперша. Це покора,—каже Святий. А друга: Покора. А третя? Покора!

Християнські Похорони в Катол. Церкві

о. Д-р В. МАКУХ

(Кого не можна похоронити?—Як справа мається з нез'єдиненими?)

1. Християнський похорон

"Церква веде чоловіка від колиски аж до гробу й аж на Суд Божий; вона провадить тіла померлих до гробу, благословить місце їх вічного спочинку і молиться за померлих до Бога. В цьому суть християнського похорону, який є такий давній, як давнє християнство, а основується на вірі в безсмертність душі, в існування чистилища, в воскресення мертвих і в науку про достоїнство людського тіла, як храму Св. Духа. Цю віру гарно зображує похоронний обряд. Над головою померлого ставлять хрест, який очолює також похоронний похід тому, що хрест це знак нашого спасення. При похороні несуть хоругви, як вислів надії славного воскресення; несуть свічки, щоб пошанувати тіло, як храм Св. Духа; тіло померлого кропить священик свяченою водою, чим висказує бажання, щоб душа покійного явилася очищена на суді Божім; кадить на знак, щоб наші молитви за померлого піднеслися (як кадило) перед престіл милостивого Бога".

При церковному похороні тіло небіжчика переносять до церкви, правлять над ним похоронні Богослужби (Парастас, Панахиду, Службу Божу, тощо), і опісля хоронять на цвинтарі тобто освяченім місці, призначенім для зложення тіл.

Колись тіла померлих християн хоронили в катакумбах (ще нині можна їх оглядати в Римі), під церквами або коло церков. Опісля під церквами хоронили тіла особливих добродіїв церков, а звичайних вірних на окремих цвинтарях. На гробах померлих клали пам'ятники (звичайно, хрести) з написами, хто похований.

Був давніше дуже гарний звичай, що цвинтарі закладано коло церкви. Це давало нагоду людям помолитися часто на гробах своїх рідних, нагадувало людям їх кінець та символізувало живу віру в позагробове життя й воскресення мертвих. Однак державна влада згодом заборонила закладати цвинтарі коло церков, мовляв, з гігієнічних оглядів..., хоч ця рація дуже сумнівна.

Церква має гарний похоронний обряд, і то інший для дітей, інший для дорослих, інший для священиків, в якому, крім молитов, підкреслюється марнота матеріяльних дібр і високі цінності надприродних благодатей.

2. Кого не можна хоронити?

Церква наказує всім хрещеним уділяти церковного похорону, хібаще церковне право виразно забороняє дати такий похорон.

Кому ж то, навіть хрещеному, церковне право відмовляє церковного похорону? Звичайно тим, що, хоч хрещені, до Церкви властиво не належали. Отже тут входять такі особи (хіба, що перед смертю дали якісь знаки покаяння):

1. Відомі апостати (відступники) від християнської віри, або еретики, нез'єднені (схизматики) або ті, що належать до масонів, чи подібних товариств.
2. Всі екскомуніковані (викляті) Церквою.
3. Ті, що на себе наложили добровільно руку (поповнили самогубство при повних змислах).
4. Ті, що впали в поєдинку або з ран, завданих у поєдинку.
5. Ті, що (за свого ще життя) доручили своє тіло спалити в крематорії.
6. Інші публичні й відомі грішники: ті, що живуть у конкубінаті (наложництві), редактори й автори безбожних і порнографічних (безстидних) часописів, ті, що великодньої сповіді не відбували, і т.д.

3. Похорон нез'єднених

Що сказати про нез'єднених (т. зв. схизматиків), чи то наших, чи грецьких, чи московських? Чи католицький священик може їх похоронити?

Як ми вже вище сказали, церковне право забороняє уділити їм церковного (тобто в католицькій Церкві) похорону, отже, католицький священик не може їх поховати.

Дехто твердить чи думає, що Папа Венедикт XV (†1922) дав дозвіл хоронити нез'єднених (православних) так як католиків. Однак це не відповідає правді. Річ ось у чому. Як відомо, вже на початку першої світової війни багато вояків з царської (ро-

сійської 3 армії (москалів і українців) попало в австрійський полон. В Австро-Угорщині вибухла (в 1915 р.) пошесть тифу і холери. Багато вояків вмирало без священика. Тоді вмираючі, через відсутність православних священиків, просили католицьких про сповідь та єлеопомазання. Ціла справа пішла до Риму, до Св. Уряду (С. Оффіцієм), який 17. травня 1916 р. з уповноваження Папи Венедикта XV. так відповів:

1. На запитання: Чи схизматикам матеріяльним, які в хвилині смерти просять в добрій вірі про св. Сповідь чи єлеопомазання, вільно їх уділити без того, що вони відкинули свої блуди? Відповідь була: негативна (ц. є не вільно) хібащо вмираючі відкинули в відповідний спосіб свої блуди й склали визнання св. віри.

Іншими словами, нез'єдиненим матеріяльним цебто таким, що несвідомі своїх блудів (в тім, що через схизму не належать до правдивої католицької Церкви) не вільно уділити св. Тайн сповіді й Єлеопомазання, навіть якщо вони в добрій вірі просять у годині смерти, доки вони не відвернуться від своїх блудів у можливо найвідповідніший спосіб і не складуть визнання віри.

2. Нез'єдиненим в хвилині смерти і вже позбавленим змислів декрет Св. Уряду дозволяє дати розгрішення й св. Маслосвяття, але **умовно**, (суб кондіціоне), якщо з обставин можна міркувати, що вмираючі відкликали свої блуди, однак треба усунути згіршення, відповідною заявою.

Іншими словами, поступування Церкви дуже вирозуміле й лагідне щодо умираючих нез'єдинених, а це тому, що вони мають всі ті Св. Тайни, що й католики. Так, напр., цей сам декрет забороняє рішуче дати розрішення в тих самих обставинах (тобто умираючим, позбавленим змислів) сектантам, що відкидають Св. Тайну сповіді, навіть якщо вони давали б якісь знаки покути, бо тих знаків не можна уважати за знаки покаяння, щоб одержати відпущення гріхів. (Вийняток становлять ті, що виховані по-католицьки, отже знають про св. Сповідь, а однак належали до секти).

Отже, з цього виходить, що таким "незє'диненим" вільно уділити католицьких похоронів, бо вони нез'єдиненими вже не є, але католиками, хоч вони прийняли католицизм не явно, але тайно, бо явно цього не можна було зробити через неповну свідомість своїх блудів, чи через безпосередню загрозу смерти, яка унеможливила вимогу складення визнання віри.

Цих декретів треба додержуватися при похоронах тіл померлих, а вірні повинні так жити, щоб їх родина не мала жадних труднощів в їх похороненні.

Молитва є силою для чоловіка, а слабістю для Бога, бо нею Бога розоружуємо.—Св. Єронім.

Ніхто не заслугує на назву приятеля, хто не заохочує нас до доброго, не ушляхетнює нашого діяння та не скріпляє нашого характеру.—Ернест Гельо.

ХРИСТИЯНСЬКА ЧИСТОТА

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ОДНА перська легенда розказує, що Господь послав ангола на землю, щоб приніс Йому найкращу квітку. Ангол подибав розквітлу, червону рожу, зірвав її та приніс Господеві. Господь узяв рожу та промовив: "Прегарна це квітка, бо символізує любов, проте не найкраща!" Ангол полинув удруге в світ і приніс запашну фіялку. Господь промовив: "Гарна вона, бо це символ покори, але не найкраща!" Ангол вернувся втретє та приніс розквітлу, білу лілею. Господь узяв, ласкаво поглянув на неї та промовив: "Он найкраща з усіх квіток, що ростуть на землі, бо вона зображає чистоту!"

Сьогоднішній світ щораз більше погружається в змисловості та зіпсутті. Безчисленні розводи, невпинно поновлювані подружжя, перепинення народин, щоб легше задовольняти змисловість, порнографічна преса, представлення, кіна, телевізійні передачі, аборти це жахливий вияв морального зіпсуття...

Проте Господь бажає мати оази чистоти в цьому зіпсутому світі. Ці оази це кожен монастир ченців або черниць. У них Христос повинен знайти свою розраду, потіху, надолуження за зневаги, яких зазнає в світі.

І. Що таке чистота?

Буває потрійна чистота: чернеча, подружня та дівича. Чистота це чеснота, що віддаляє душу від змислових приємностей, як це буває в законнім стані чи дівицтві або модерує змислові задоволення, як іде про подружий стан.

Досконала чистота це чеснота, що держить так тіло, як і душу від змислових порушень, добровільних, нечистих гадок, непристойних слів і діл. Досконала чистота проганяє змислові задоволення та прив'язання до них... Мотив її—Бог, а не відраза до змислових приємностей або бажання увільнитися від тягарів подружого життя. Досконало чиста душа бажає вповні належати до Бога тілом і душею, тому й уникає все, що пахне змисловістю: гадки, бажання, уяви, мрії, уподобання, слова, жарти, лектури, малюнки, діла... "Є скопці, каже Спаситель, що оскопили себе ради царства небесного!" (Мат. 19, 12). Ці духові скопці, це монаші душі, що зреклися подружжя, змислових приємностей, щоб краще служити Богові та лучитися з Ним, бо жаден гріх так не віддаляє душі від Бога, як нечистота, каже Св. Тома Аквінський: "Цей гріх найсильніше обплутує душу", бо він це гейби духова проказа, з якої душа може хіба чудом вилікуватися!

ІІ. Що кажуть Святі Отці про чистоту та дівицтво?

Святий Дух особливіше промовляє устами своїх вибранців, якими були Божі угодники, святі Отці Церкви. Їхні слова ма-

ють більше значення ніж писання будьяких проповідників чи письменників-аскетів.

Он деякі вислови Святих Отців: Св. Кипріян: "Соромяжливість—чистота це блаженна чеснота. Вона чинить блаженним того, в кого замешкає". Далі отак він висловлюється про дівицтво: "Дівицтво це образ Бога. Діви це найкраща частка Христової отари".

Тертуліян: "Де Бог, там чистота. Ті, що наражаються на нечисті небезпеки, подібні до линвоходів, які зчаста ламають собі карки. Легше вмерти за чистоту ніж із чистотою".

Св. Атанасій: "О, дівицтво, короно, що ніколи не в'янеш, храме Святого Духа, дорогоцінна перлино, яку мало хто знаходить".

Св. Амвросій: "Чистота чинить із людей анголів. Ангол той, хто береже її. Більша перемога дів аніж анголів. Анголи проживають без тіла, діви ж тріюмфують у тілі".

Святий Ігнатій: "Треба поважати немов священиків тих, що проживають у дівицтві".

Св. Єроним: "Щасливе сумління та блаженне дівицтво, в якого серці не палає інша аніж Христова любов". Далі він подає познаки чистоти: "Свята любов не знає частих подарунків, солодких листів, бо все те пахне тілом і є далеке від святої любови". Потім пише до свого учня Димитрія: "Дівицтво це твої багатства та скарб. Цей скарб буває невідзискальний, як раз затратиться". Накінець перестерігає словами: "Дівицтво це трудна справа. Тому, що трудна, буває рідка".

Святий Августин: "Боротьба за чистоту це найтяща з усіх християнських боротьб. Щоденна тут боротьба, але рідка перемога. Чистий, хто любов'ю виключує любов, хто гасить тіло духовним вогнем. Навіщо ж чисте—ненарушене тіло, як зіпсутий ум? Краще покірне подружжя, ніж горде дівицтво". І додає: "Не кажіть, що стидливі в вас душі, коли безстидні ваші очі".

Святий Вернард: "Не чистотою, а щастям ангол різниться від чистої душі. Ангольська чистота щасливіша, людська ж сильніша".

Св. Іван Золотоустий: "Дівицтво споріднене з анголами. Не земське, а небесне життя—жити в тілі не по тілу". Цебто не догоджувати пристрастям.

Св. Григорій Назіянзенський: "Щось ангольське—проживати в тілі не по тілу, тому й перевищає людську природу".

Св. Кирило Єрусалимський: "Земний ангол той, хто зберігає чистоту".

Св. Вернард: "Добра подружа, краща вдовина, але найкраща дівича непорушність—чистота".

III. Як зберегти святу чистоту?

Здається, що диявол впустив у рух всю пекельну машинерію, щоб ширити зіпсуття та неморальність у сьогоднішнім світі... Моди, кіна, безстидні одяги, неприличні забави, танці, часописі... Вислід його кампанії це затрата сорому та почуття гріха

в безчисленних душах і вічна руїна мільйонів людей, що стали рабами чи рабинями змисловости.

Щож слід чинити, щоб удержатися чистими посеред зіпсутого світу?

I. Мати сильне переконання, що чистота надзвичайно подобається Богові та розумним людям. Вона з'еднює душам Боже благословення та пошану добрих людей. Без доброго імени ніхто негоден бути апостолом у сьогоднішніх часах, хоч нещасний світ так дуже потребує світських і духовних апостолів, щоб міг обновитися в Христі та повернутися до Бога, де знайде рятунок і спасіння від неминучої заглади.

II. Хто бажає бути чистий, мусить знати небезпеки, що загрожують чистоті та скрупулятно уникати їх. Скромність очей, дотику, язика надзвичайно помічні в збереженні чистоти. Тертуліян влучно каже: "Однаково похітливе воно бажати все бачити та бути всіми бачені".

III. Не слід надмірно та непотрібно приставати з людьми та особливо з особами відмінного полу. Приставання з особами другого полу не сприяє чистоті.

IV. Молитва, розважання, скупчення, духовне читання, солідна праця це заборола чистоти. Хто не зважає на них, той не може бути чистий, хоча б і чуда чинив на потвердження своєї чистоти, каже Св. Августин.

V. Утеча від грішних і небезпечних нагод, покора, поради та залежність і послух духовному провідникові та сповідникові... Св. Альфонс Лігорій каже: "Більше боюся жінки ніж 10000 дияволів". Один чернець додає: "Куди більше боюся пелехатих аніж пекельних дияволів. Пекельні дияволи гидкі, пелехаті ж принадливі".

Св. Вернард: "Приставати довірочно з жінками і бути чистим це більше чудо ніж воскресити померлого".

Доля ніколи не вдоволяється одним нещастям.

Час все діяльний; або дає тобі щось або забирає.

Що більше жалю в чоловіці, то лучше для його душі.

Життя це своєрідна боротьба; її вислід залежить від особистих прикмет борців, якими проводять визначні особистості.

Нема квіту квітнійшого над маківочку; нема роду рідшого над матіночку.

ХРИСТИЯНСЬКА ДІВИЦЯ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

МАРІЙКА непомітно з дитини перетворювалася в дівчину, хоч сама не завважувала цього. Організм її зростав, хоч духово полишалася завжди така сама, не відчуваючи в собі тих фізіологічних перемін, що знають дівчата її віку.

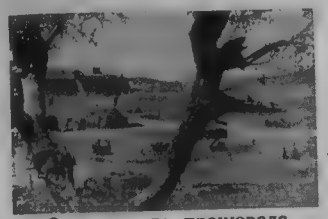

Околиця, де працювала Марійка

Марійка не була красунею, проте була гарна дівчина. Струнка, сильна, розумна та жива, поважна з ніжним серцем, відважною вдачею та бездоганним характером.

Буйне, русяве волосся, ніжне обличчя, прикрашене християнською скромністю, сині очі збільшали її повab і притягали увагу тих, що стрічали її.

Асумпта каже про доньку: "Марійка виросла сливе понад свій вік. Хоч мала 12 років, проте зростом дорівнювала мені", хоч мати мала 1,60 цт.

Природно гарна, Марійка була куди краща духово в очах свого Творця. Євангельська простодушність збільшала чар її молодости. Кожен любив її, хто мав нагоду стрінутися з нею. Ангольська чистота перетворила невчену селянську дівчину в загально-шановану особу, бо вона очаровувала своє оточення, хоч сама не завважувала цього.

Марійка була гарна, жива, рухлива дівчина, що любила посвячуватися для Бога та своїх ближніх, цінила життя та любила жити.

Всі подивляли особливо її скромність. Сам убійник каже: "Дочка була подібна до матері. Носила довгу одіж. Навіть у літню спекоту не підкочувала рукавів. Добре собі пригадую, що вона уникала сусідські дівчата, які були занадто свавільні та нескромні. Йдучи по воду, скоро верталася до дому, бо там деякі дівчата вели нескромні розмови. Я ніколи не бачив, що б вона жартувала з хлопцями. Виходячи з дому у різних справах, не задержувалася по дорозі на балачку. Була дуже скромна навіть зо своїми братчиками. Я мав різні часописи. Марійка ніколи не цікавилася ними та не дивилася на їх малюнки. Я ніколи не завважив у ній нічого нечистого".

Марійка співчувала тим товаришкам, які прикрашувалися, щоб собі чи іншим подобатися, малюючись у неділю, щоб похвалитися своєю жіночою красою. Сміялася з тих дівчат, що вистоювали на бальконі чи намагалися звернути на себе увагу

покрученим штудерно волоссям чи крутилися по місті, щоб другі дивилися на них.

Марійка часто приглядалася до своєї душі, в якій немов у дзеркалі бачила марноту зовнішніх прикрас, людського повабу, за якими ганялися тамтешні дівчата. Для неї було все марне та пусте за винятком одного Бога.

Асумпта каже про дочку: "Марійка не гордилася новим убранням. Дуже дбала, щоб братчики були скромні, бо вона була дуже скромна сама з собою. Не мала приятельок і не шукала за ними. Почувала обридження до нескромних слів і ніколи не вживала їх".

Спільна криниця для цілого містечка Феріре було місцем новинок і гейби живим часописом. Там жінки довідувалися про новинки, там займалися пльотками, там дівчата пишалися своєю вродливістю, бо знали, що хлопці дивляться на них, там наречені бачилися зо своїми любчиками, умовлялися про таємні стрічі, обсипували себе компліментами, обмінювалися любовними листами, вели любовні розмови, що незавжди були невинні. Марійка ніколи не задержувалася непотрібно біля криниці, бо "певні речі" нудили її, каже мати.

Марійка шанувала свій язик, бо він у Святому Причасті доторкається до невинного Тіла Спасителя. Оттому була надзвичайно скромна, як убиралася, говорила, ходила, каже її брат Маріян.

Не виявляла краси свого обличчя, яке скромно прикривала хусточкою. Її погляд бував поважний, сливе сумовитий.

Товаришки подивляли її. Бачили, як спинається вгору по дорозі досконалости. Її повага та чеснотливість завстиджувала менше богобійні дівчата, бо Марійка не лякалася звернути їм увагу, запротестувати, якщо котрась із них була надто свавільна в розмові чи жартах. Якщо ж неможливо було упімнути їх, так Марійка вміло зміняла розмову, щоб у її приявності ніхто не зневажав Бога, якого любила всією душею.

Ненавиділа нескромні часописі та картини. Навіть як переповідала почуту проповідь про боротьбу Святих зо спокусами чи власними пристрастями, старанно проминала все, що могло б викликати в комунебудь зо слухачів недобру думку чи почування.

Мати каже, що Марійка з кожним днем поступала на шляху християнської досконалости, ставала щораз побожніша та ліпша для родини.

В часі неврожаю та домашніх злиднів Марійка не тратила довір'я, ба й розбуджувала його в матері та братчиках. "Бодрися, мамцю, будемо жити, не помремо з голоду!" Хоч яка мала, проте розуміла, що Бог не опускає своїх дітей, які здаються на Нього та зберігають Його святий закон. Марійка заохочувала своїх рідних уповати на Бога та прикладатися до праці, як каже наша пословиця: "Працюй, небоже, то й Бог допоможе!"

Оттому вона сумлінно та пильно працювала, виконуючи всі домашні роботи немов доросла жінка.

Он як мати описує день Марійки: "Вона вставала до схід сонця цебто дуже рано, як йно починало світати на дворі, бо вона

була завжди перша. Опісля молилася навколішках. Якщо не мала багато часу, то продовжала свої молитви, як убиралася та поралася в кухні. Як я доїла корови, Марійка займалася курми. Опісля приготовляла снідання, будила братчиків, помагала їм умиватися, проводила молитви. Згодом ішла по воду та бралася приготовляти обід. Обідала разом із цілою родиною. По обіді прала білля, та виконувала інші роботи, яких не бракує вдома, от хоча б прасувала шмаття, латала, мила начиння, чистила кімнати, застеляла ліжка. В неділю вся родина спала довше. Опоравшись біля кужні, збиралася на Службу Божу та провадила братчиків до церкви. В церкві держала братчиків біля себе, відмовляла потихо молитви разом із ними, упоминала побожно заховуватися в Божім домі та слідувати за тим, що священик робив при престолі".

Марійка дуже любила молитися. Йдучи на відпочинок відмовляла багато молитов, особливо "три Богородиче Діво" на честь небесної Цариці, благаючи чувати над її чистотою. З молитвою на устах засипляла ввечері, бо звичайно бувала перетомлена денною працею. Був це глибокий сон невинности Божої дитини. Мати благословила свою улюбленицю, як вона йшла на відпочинок.

Людське око не добачило б нічого надзвичайного в щоденнім житті Марійки, як і мешканці Назарету не завважили нічого незвичайного в житті нашого Спасителя та Пречистої Діви в маленькій, назаретській хатині. Господь проте любувався невинною Марійкою, бо її сірі дні відзначалися вірністю щоденним обов'язкам, працею для Бога та підчиненням Його святій волі так посеред радощів, як і терпінь.

Марійка була мовчазною героїнею щоденного обов'язку. Молилася, працювала, трудилася з Богом і для Бога під матернім оком Пречистої Діви. Таке ж життя стало для неї школою християнського життя, джерелом заслуг і вправою в досконалості, бо ж святість це не чуда, а вірне, сумлінне, охоче виповнення станових обов'язків щоденного життя в Бозі, з Богом і для Бога!

Отак Марійка стала християнською дівицею, підпорою своєї матері й анголом цілої родини, для якої жила, трудилася та посвячувалася.

Дбала про власну родину, не забувала про родину Серенеллі, з якою проживала її мати та братчики. Хоч Серенеллі не оцінювали її послуг, Марійка не переставала їм служити. Вона саме латала сорочку Антонія, як він напав на неї та вбив її, бо не хотіла піддатися його намові й образити Бога гріхом нечистоти.

Он подивугідний витвір доброго виховання та постійної вправи в християнських чеснотах!

Чи хто хороший чи поганий—це не впливає на вартість його грошей і взагалі на вартість його маєтку.

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

Хворую від трьох місяців. Тяжко мені, що не можу прийняти Св. Причастя, бо мушу в ночі брати лікарство. Чи я не могла б бодай деколи прийняти Св. Причастя, хоч нагодна точно придержуватися посту?

Ви можете приймати Св. Причастя навіть у Вашім случаю, бо канонічне Право каже: "Ті, що хворують від місяця і не мають надії, що скоро видужають, за порадою сповідника можуть раз чи двічі на тиждень приймати Пресв. Евхаристію, хоча б уявляли якусь медицину чи щось з'їли в плинному стані" (Кан. 858, 2). Прошу, ласкаво звернутися до свого отця пароха і попрохати його, щоб приніс Вам додому Св. Причастя. Проте не вільно їсти солідної поживи, от хліба чи щось інше. Можна проте випити каву чи шклянку молока, якщо не годні постити перед Св. Причастям.

2) Я позичив собі вервицю в моєї сестри. Чи то правда що я не можу молитися за себе, якщо відмовляю чужу вервицю?

Ви молитеся за кого бажаєте, так за себе, як і за других. Чи вервиця ваша чи тільки повичена не перешкоджує, щоб ви молилися за себе та вискували відпусти, що вона має. Прошу написати до Йорктону до Голосу Спасителя, щоб прислали вам маленьку книжечку: "Як молитися на вервиці?". Там знайдете потрібні вияснення.

3) Мій шваґер посварився з парохом і відтоді не ходить до нашої церкви, ба й забороняє своїй жінці та дітям туди ходити. В неділю вони йдуть до латинського костела. Шваґер сказав, що він не хоче вже більше мати нічого спільного з українською католицькою Церквою. Чи він добре зробив?

Ваш шваґер дуже зле поступив і не без гріха він перед Богом. Непорозуміння це звичайна річ між людьми. Вони не сміють спричиняти зради своєї Церкви та народу. Ніхто не сміє самовільно та химерно зміняти обряд, в якім він народився. Всякі непорозуміння треба полагодити по-християнськи. Нема причини покидати свою Церкву через непорозуміння з Парохом.

4) Чи жінка може потайки брати гроші від свого чоловіка, коли він не хоче дати їй на отримання дітей і для домашніх потреб?

Може, бо чоловік повинен дбати про свій дім і родину. Жінка не має за це ніякого гріха. Проте не сміє видавати гроші на непотрібні витребеньки, а тільки на дійсні потреби родини.

5) Моя кума занесла дитину до латинського Пароха до хресту. Парох не хотів охрестити. Чому?

Латинський парох без важної причини не сміє хрестити українських дітей. Діти мають бути хрещені в обряді батьків. Коли батько греко-католик, то неї діти мають бути хрещені та вихована в греко-католицькій Церкві. Так приписує церковне право.

6) Чому, священики заохочують людей тримати по домах свячену воду?

Злі духи бояться свяченої води. Треба завжди уживати її, особливо перехреститися, як рушаємо в дорогу чи ідемо спати, бо дияволи духи темряви, ко-

ристають із ночі, щоб шкодити християнам. Скільки нещасть обминули ці доми, де люди вчаста вживають свячену воду!

7) Чи треба мати хрест по домах і робітнях? Чому?

Хрест пригадує нам Страсті і смерть Спасителя. Христос переміг хрестом диявола. Злий дух страшно боїться хреста і негоден шкодити тим, що любять знамя Христової смерти. Кожен українець повинен мати хрест у своєму домі, спальні, авті чи носити його на шиї, бо хрест боронить нас від нападів злого духа та виєднює ласку добре жити і спастися. В хресті спасіння християн!

8) Моя сестра гнівається та не хоче говорити зо мною. Якщо б вона зачала розмову, то й я говорив б до неї.

Чому чекаєте, аж вона зачне говорити до Вас, Зачепіть її, повдоровіть, як стрінете, вияснїть непорозуміння, перепросіть, якщо ви образили її. Отак повинні поступати християни. Люди через гордість чекають поки ближній перший не заговорить до них. Не такий же дух Христовий! Якщо ж ви зачнете говорити, а сестра не схоче відповісти, так це вже її, а не ваш гріх.

Б'ЮТЬСЯ ЗА ДУРНИЦЮ

Сиділи собі два сусіди під хатою—Улас та Панас. Сиділи, балакали. Глянув Улас, аж хмара насуває. Він аж злякався:

—От біда,—промовив він—прийдеться нам загинути!

—Та чому?—питає здивований Панас.

—Як то чому?—говорить Улас.—Хіба ж ти не бачиш, яка хмара? Це ж град буде. Усе загине: і озимина, і ярина, бо з градом не жарт—усе виб'е. Ну, й буде голодний рік, а тай ще—не доведи Господи—й зараза яка може кинутись...

—Тю, на тебе, Уласе!—скрикнув Панас.—Що ти плетеш? Та це ж дощова хмара. То не град буде, а дощ. Ось уже починає крапати. Оце добре! І хліб на полі зародить, і худібка буде мати на чім пастися. Слава ж Тобі, Господи! Тепер уже буде що їсти, буде що й продати. Хай насуває, хай дощ іде!

А Улас усе своє:

—Не дощ буде, а град. Ось послухай, уже й торохтить!

—Та не град же, а дощ! От плетеш таке, що й купи не держиться!—каже Панас.

—Град!—знов каже Улас.

—Дощ!—говорить Панас.

—Та не плети дурниць! Град!

—Сам ти дурниці плетеш! Дощ!

—Що?! Ти зо мною хочеш сваритися?!

—Ой, ой, ой! Не мав би я з ким сваритися, та з таким премудрим як ти!

Улас як не підскочить до Панаса, а Панас до Уласа, то ще ні дощ, ні град не йде, а між ними вже счинилася бійка. А тим часом повіяв сухий вітер, і хмару ту розвіяв. Нічого отже й не було, а Улас із Панасом побилися.

ДЕНЬ ПОДЯКИ

ДЕНЬ ПОДЯКИ—день, визначений спеціяльною проклямацією Президента, щоб приносити подяку за щасливо пережитий рік—має старшу історію ніж інші американські свята, бо воно походить з подяки перших мандрівників-переселенців за їхній перший урожай в колонії Плимат, де тепер Масачусец.

Переселенці, переслідувані в Англії, переплили до Америки на судні Мейфлавер 1620 року, шукаючи місця, де вони могли б вільно молитись. Маленьке їхне судно з 102-ма пасажирами—чоловіки, жінки й діти—через жорстокі бурі пробуло на океані понад три місяці, аж нарешті кинуло якір на піщаному березі Миса Код. Їм довелось поголодувати підчас цієї несподівано довгої подорожі. Причалили в північній частині Новогу Світу замість південної, як вони плянували, і тому вони не могли засіяти городини. У наслідок цього частина колонії вимерла до весни, коли можна було посіяти кукурудзу.

Навесні мандрівникам переселенцям допоміг один індіянин, на ім'я Самосет, що трохи говорив англійською мовою, бо навчився того від купців, що приїздили в цей край раніше. Переселенці дали Самосетові подарунки й ділились із ним своїми мізерними харчами. Натомість Самосет з іншими індіянами навчив їх сіяти індіянську кукурудзу, угноюючи землю рибою. Індіяни давали їм ріжні інші поради й показували ліпші місця для поселення.

Весна 1621-го року принесла сприятливу погоду, а також багато індіян-друзів, серед яких був Масасойт, вожака індіянського племени, що жило навкруги. Завдяки цьому переселенці мали змогу посіяти досить зерна та городини. В осені те все дало такий добрий урожай, що губернатор колонії переселенців —Плимату, Вилієм Бравфорд, установив триденне свято Подяки. Колоністи запросили Масасойта ділити з ними їхне свято, і були страшенно збентежені, коли в призначений час він з'явився з 90 іншими індіянами.

Але вожака індіянів був незвичайний гість. Він послав своїх спритних мисливців по лісах, і вони повернулись з п'ятьма вго-

дованими оленями. Також і деякі колоністи вполювали трохи качок, гусей і диких індиків. Інші наловили риби, вугрів, раків, тощо. Разом із кукурудзяним хлібом, городиною та сливами колоністи зо своїми гостями—індіянами мали всього досить для урочистого свята.

Нарешті минуло триденне свято. Губернатор Бравфорд оцінив решту харчів і побачив, що їм нема чого дуже журитись. Правда, вони мусять знову бути дуже обережні, витрачуючи харчі, до нової весни, але він почував, що Боже Провидіння допомогло їм минулого року й надіявся, що воно дасть їм добрий урожай у майбутності.

Пізніше це свято колонії Плимат, День Подяки, поширилося на всю Америку. Підчас Революційної війни Конгрес встановлював один чи кілька Днів Подяки щороку. Але 1863-го року Президент Абрагам Лінкольн спеціяльною пролямацією визначив останній четвер місяця листопада всенаціональним "Днем Подяки і Хвали". Відтоді щороку американці зберігають звичай, що його встановили оті переселенці. У 1941-му році резолюцією Конгресу ухвалено святкувати четвертий четвер місяця листопада.

"ДОБРИЙ СЛУГА КОРОЛЯ, АЛЕ ПЕРШЗАВСЕ—БОГА"

Це останні слова страченого в 1535 р. в Англії лорда-канцлера і речника парляменту Томаса Мора, що був однією з найвизначніших постатей християнського гуманізму. Він був свого часу одним із найближчих співпрацівників короля Генрика VIII та допомагав йому у написанні спрямованого проти Лютера твору "Дефенсіо септем сакраментурум." Однак у висліді його безуспішних намагань відмовити короля, щоб той не ламав подружжя і у зв'язку з тим не розривав із Апостольською Столицею, дійшло до напружених відносин між Томасом Мором і королем і цей визначний англійський державний муж склав усі свої 32 уряди.

За відмову признати короля за найвищого зверхника Церкви та похвалити новий спадковий закон Томаса Мора заарештовано та засуджено на смерть.

Непохитний оборонець Христової Церкви канцлер Томас Мор (1478-1535), що визначався великим душевним спокоєм та незвичайно глибокою бистротою думки, і якого ціле життя було сповнене християнською любов'ю ближнього, загинув смертю мученика за свободу католицької віри.

Канцлер Томас Мор відомий також як автор філософічно-політичного твору "Утопія" (1516 р.), в якому змальовується ідеальна картина майбутньої держави.

Участь Жіноцтва в Листопадовім Зриві

УКРАЇНСЬКІ жінки та дівчата відограли важну ролю так в добі, яка попереджала Листопадовий Зрив, як також в часі самого Листопадового Зриву, а вкінці рівнож по ньому в добі революційного руху, який настав по зложенні оружжя виснаженою українською армією. Ця участь українського жіноцтва в боротьбі за самостійну державу Українського Народу вже давно поставила його на те становище, на якім стали жінки та дівчата других держав, як Британії, Канади, Злучених Держав Америки, тощо ... 2' років пізніше цебто в часі другої світової війни. В деяких випадках українські жінки та дівчата вже тоді пішли навіть дальше, беручи чинну участь в бойових операціях.

Листопадовий Зров не прийшов самий собою. Його попереджала підготовка продовж десятків років наперід. Українці й українки набирали свідомості та гарячої любови до українського народу по різних українських організаціях, як по Читальнях Просвіти, по роханкових стоваришеннях Сокола-Батька та Січі, по українських середних школах та різних кооперативних установах.

Всім відомі численні дівочі відділи при тих руханкових організаціях так по містах, як також по селах. Там виростало нове покоління, яке вчилось не хилитись перед насиллям і поневоленням, але боротись за рівне право культурного, економічного та політичного розвитку свого народу.

Коли ж прийшли Листопадові Дні та на вулицях Львова полилась кров українського стрільця не за чужу, але свою справу, за Українську Державу і коли прийшов зазив на цілій Західній Україні ставати в ряди Української Збройної Сили, тоді українські жінки не спиняли своїх чоловіків, а українські дівчата не відмовляли своїх наречених від вступу до армії. Вони з усміхом провожали своїх найдорощих в далеку дорогу, хоч сльози заливали їхні очі, бо знали небезпечний шлях, на який вони йдуть. Не рідкі випадки були й такі, що дівчата не хотіли дивитися на таких хлопців, які не хотіли в цю рішаючу хвилю ставати під зброю, бо як всюди, так і в нас таких не бракувало!

Жінки та дівчата з правила засуджені в часі війни на пасивну ролю або найвище доступна їм тільки помічна роля, яка дозволяє піклуватись хворими, готовити воякам білля, поживу, тощо. Українки сповняли сумлінно цю помічну ролю, але не обмежували свого діяння на тім. Чимало з них повнило дуже небезпечне завдання розвідки. Вже в перших боях за Львів українки несогірше виконували це завдання, як про це свідчать спомини очевидців. Це завдання виконували вони так у часі боїв за української війни, як також в добі підпольної революційної боротьби. Особливо визнались українські жінки та дівчата своєю посвятою на розвідчій службі в часі революційної боротьби. Про це свідчать численні процеси та засуди. Вони також показали, що вміють зложити найвищу жертву життя, а не зрадити визвольної справи, як це зробили сл. п. Ольга Бесарабова і Віра Бабенко. Гаряча любов до свого українського народу і традиція української жінки стояти поруч чоловіка так в щастю, як також в горю, казала їй наражуватись на ці небезпеки в часі боротьби.

Чимало українських дівчат не вдоволялось помічними ділянками в часі війни. Вони бажали поруч чоловіків стати в бойові ряди та з крісом в руці заглянути ворогові у вічі. Небагато одначе з них мало те щастя, бо команда армії не була приготована на те. Все ж таки знані загально імена тих, яким пощастилось бути в бойових рядах на фронті (Степанівна, Галечко, і др.). За те у повстанчому русі на Східньо-Українських Землях знаємо більше імен дівчат бойовиків, які навіть вибились на провідників повстанчих загонів.

Українські жінки та дівчата в Канаді і Америці можуть бути тільки горді, що їхні посестри на Українських Землях дали ці приміри самопосвяти без примусу за найвище добро свого народу. Можемо бути горді, що вони випередили під тим оглядом до великої міри жінок та дівчат других народів. Ця свідомість посвяти українських жінок та дівчат наповняє нас не тільки гордістю, але також вірою, що український народ мусить вкінці добитися своїх прав на Самостійну Українську Державу. Народ, який стоїть об'єднаний не тільки в часі спокою, але також в часі війни, якого так чоловіки, як також жінки вміють стати поруч в бойові лави, не може оставитись довго поневолений!

В кіно, підчас висвітлювання кримінального фільму, в найбільше драматичному моменті якийсь чолов'яга заліз під крісло і шукає чогось по підлозі.

—Пане, що ви там робите?—шепнула роздратовано добродійка, що сиділа в сусідстві.

—Мені цукерок випав з рота...—пояснив чолов'яга.

—Нечуване! Щоб через дурний цукерок перешкаджати всім людям!—хвилювалася добродійка.

—Добре вам казати: в цьому цукерку лишився мій золотий зуб...

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1952

THE MARTYR'S YOUTH

By Michael J. Nagurney

IF IT WERE inevitable that a situation exact a martyr no worthier person could be found to serve a cause than was Archbishop Kuncevich in the era of Reunion. The churchman was not only a leader in maturity but a model child. His dedication to religious life was thorough; such that he was known in his early age as an example of childhood sanctity.

St. Josaphat's dedication to a holy life had an inauspicious beginning. It occurred while attending church with his mother one day soon after he began to distinguish objects and enter upon the period of life when children seek to satisfy insatiable curiosity by asking questions. On the particular occasion the child was impressed by the image of Our Lord suffering upon the cross. Upon asking more and more questions he learned the story of Our Lord's life and its purpose here. Therefrom he derived an undying inspiration because of which he dedicated his life to the fulfillment of Our Lord's purpose in the salvation of the souls of mankind.

The Archbishop was born in Wolodimir in 1580, son of a well-to-do grain merchant. His early education was obtained in the local schools where he acquired an early knowledge of Old Slavonic—the language of the Ukrainian Liturgy.

Hardly had he acquired a reading knowledge when he proceeded to memorize the ecclesiastical offices including Midnight Service (Polunoshnytsia), Dawn Service (Uthrenya), Office (Chasy), Vespers (Wechirnya), and Evening Service (Powecheriye). These he memorized at the age of ten and continued to recite daily until his untimely death thirty years later. The youth and

later the man often lay prostrate before a crucifix during his hour of prayer.

Early in his youth Kuncevich was apprenticed to a commercial establishment in Vilna. While his progress as merchant was satisfactory the proprietor was continually amazed by the amount of time his apprentice spent in prayer. In addition, the young man employed his spare time visiting churches, serving Mass and kneeling in prayer before the image of Our Suffering Lord. The proprietor, Popovich by name, at first remonstrated with the young man and even punished his religious fervor, but later grew to love him dearly.

The storm against Unity broke in full fury when Kuncevich was but fourteen years of age. Prince Ostrosky, then at the height of his political and economic power, infuriated because the hierarchy made their important decision without seeking his consent, dedicated his fortune and political stakes to demolishing the union. Such was Ostrosky's economic power that he considered it no task to personally hire and outfit twenty thousand mercenaries for his private army. These powers were hurled loose upon the united church while Ostrosky's political energy restrained governmental authorities from invoking law and order.

Certainly the time was not select for opportunists to enter the Catholic Church. The number of active supporters of Unity was small, the Church was poverty stricken, abandoned by all but those in the Grace of God, calumnied on every side. Young Kuncevich was anything but an opportunist. Humbly he turned to prayer for guidance and then slowly but with determination his thoughts turned toward the oppressed church. The words from the scripture, "That all may be one," were deeply engraved upon his heart. His only solace remained in prayer. Daily he attended Holy Trinity Cathedral where he served at Mass, decorated the altars and spent his free moments in supplication.

It soon became evident to him that his present status of life was insufficiently and he began planning to enter the monastery. Earthly goods seemed to lose their value. However, his work at apprentice did not suffer. During the next few years he progressed so well that Popovich offered to make him a partner in the establishment, suggested to Kuncevich the hand of his daughter in marriage and offered to make him heir to vast estates.

But the young man had been making his own plan for life. He reminded his benefactor of the words of Our Lord who said: "What benefits a man if he acquire the whole world but loses his immortal soul!" In 1604, at the age of twenty-four, Kuncevich requested admission to the Order of Saint Basil the Great and was accepted.

After a model civil life during which he was recognized not only as a good merchandising apprentice but a person dedicated to a life with God the young man gave up the world of business to labor wholly in the vineyard of the Lord.

"I know that soldier is the man for me, mother. Every time he takes me in his arms I can hear his heart pounding."

"Better be careful, daughter! Your father fooled me that way for almost a year with a dollar watch."

Christians must awake from their Lethargy

By M. Schudlo, C.Ss.R.

IT IS unfortunately true — and it is one of the worst paradoxes of the modern era—that these subversive forces are doing more for a wrong and mistaken ideal that we should be doing for the right one.

If the United States falls before Red totalitarianism, the primary blame will restwith "good people who stood by and did nothing while the communists worked like demons," the Rev James M. Keller MM., founder and director of the Christophers, told the nurses at Hotel Dieu here.

"To many persons," he said, "go into careers and business with the idea of doing well instead of doing good."

The missionaries of the evil materialism are doing things for the people that Christ wanted for all human beings. They mix with the people, they talk their language, the defend at least temporarily their just demands. Their program is well organized. Their methods of doing things are efficient and extreme ly aggressive. They outsmart us by being everlastingly on the job. They use every possible means to achieve their fatal aims of banishing Christ from society. They employ radio, television, movies, magazines, comics, labor unions, government to further their march for the possession of the world.

Senator Pat McCarran of Nevada, chairman of Senate subcommittee, disclosed that at secret hearings held last fall it was revealed an uncontrolled flood of communist propaganda is pouring into the

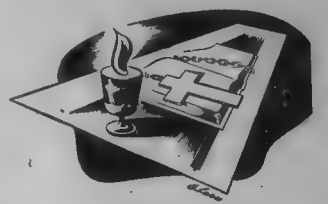

United States for universities, labor union and other institutions. Senator McCarran declared that most of the propaganda is smuggled into this country, while some of it comes through diplomatic pouches.

Their wonderous dynamism is fomented by an unrelenting determination to capture all key positions in order to dominate the whole world.

To the shame of Christians the heralds of the evil with their atheistic materialism have shown us time and time again what can be accomplished by small minority when well organized and always on the march towards its goal. Ukraine and all other countries now suffering under the Communist yoke were conquered by a small minority, when the great majority of the people stayed idle.

The weakness of our democratic system is that we permit the Communists to spread their false evangel among our peoples while we are forbidden to propagate the teaching of Christ behind the Iron Curtain. They are feverishly moulding the outlook of the peoples along their false maxims while the Christophers and Apostles of the Gospel remain

sleepy and satisfied with their possessions. The Communists seem to spread their teachings in a hundred places to our one. They have always missionaries to spread the evil while we often cannot afford them to propagate the truth and the light of Christ.

The Holy Father called for action, and at once. "Let the hand, then, be put to the plow," he said "May God, Who desires it so much move you; may the nobility of the undertaking attract you! may its urgency stimulate you! may the justifiable fear of the terrible future, which would result from a culpable indolence, vanquish every hesitation and determine every will."

The Bishop of Rome called upon his people to "receive with a noble spirit of dedication. the holy charge which your Shepherd and Father today entrusts to you: to launch a mighty reawakening of thought and action."

Repeatedly, His Holiness reminded of the need for determined action now.

"Now, is the time, beloved children," he said, "now is the time to take decisive steps and shake off this false lethargy!"

Again, he said, "It is an entire world which must be rebuilt from its foundations, transformed from savage to human; from human to divine, that is to say, according to the heart of God."

"Of what use would it be," the Holy Father asked, "to study the ways of God and of the spirit, if in practice one were to choose the way of perdition and to submit supinely to the god of the flesh? What would it avail to know and to proclaim that God is our Father and that men are brothers, if every intervention of God in private and public affairs were to be feared? Of what value would be disputations on justice, on charity, on peace, if the will were already resolved for the sacrifice, if the heart were determined to remain in icy solicitude and if none were to dare less will be forgiven, if they have loved less."

"It was not with such disunity and inertia that the Church in its very beginning changed the face of the earth, spread rapidly, endured beneficently the centuries and gained the admiration and trust of all peoples," Pope Pius continued.

"Let it be very clear, beloved sons that the root of modern evils and of their baneful consequence is not, as in pre-Christian times or in regions yet pagan, invincible ignorance of the eternal destiny of man and of the principal means of attaining it; rather is it lethargy of the spirit, weakness of the will, and coldness of the heart.

"Men, infected by such contagion, try, as if in justification, to cloak themselves with the darkness of the past and seek an excuse in errors, both old and new. It is necessary, therefore, to act upon their wills."

Saying that those who are fast fast asleep must be awakened, those who are apprehensive must be encouraged, and those who are confused must be guided, His Holiness said that, by taking the lead in "this regenerating and saving action," Rome, through the example of her people, as well as by reason of the Chair of Truth, "shall relive her centuries-old mission of spiritual teacher of peoples."

Pope Pius said that, as "We accepted the heavy cross of the Pontificate" because it was the will of God, "so also do We now bow to the arduous duty of being, in so far as Our weak strength permits, the herald of a better world willed by God."

In closing this appeal, we remind you of the words of the greet warrior for Christianity—that is St. Paul the Apostle who said to his disciple Timothy: "Preach the words: be constant in season, out of season: reprove, entreat, rebuke in all patience and doctrine" (3. Tim. 4:2).

St. Paul's concern for the reading of a good word by the people is shown in his letter to the faithful: "I charge you by the Lord that this epistle be read to all the holy brethren" (1 Thesolonians 5:27). With the same words we turn to you Very Reverend and Reverend Fathers and all dear Faithful. Read the Ukrainian Catholic press yourself and at every opportunity, frequently, convince other that they need to read this press and disseminate it. Reproach those who don't read it; and with great patience, continuousness and perseverance pray for this to the Almighty. Surely after a short period of time you will have fine success in this course.

"Religious faith is insurance in this world against fire in the next, for which honesty is the best policy."

A doting mother wrote her son in the Army: "I do so hope that you've learned to get up on time in the morning so that you won't keep the whole division waiting for breakfast."

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Joseph Velamyn Rutsky (1613-1737)

By M. Schudlo, C.Ss.R.

JOSEPH VELAMYN RUTSKY was born at Ruta near Novhorod in 1573 and educated in Calvinism by his Protestant parents. He studied at the University in Prague and at the Greek College of St. Athanasius in Rome. He was converted by the Jesuits in Wurzburg to Catholicism in the Latin Rite and was unwilling to return to the Ukrainian Church. Pope Clement VIII forced him in the name of holy obedience to embrace the Eastern Rite. [1]

After four years in Rome, he returned to Vilna in 1603. Metropolitan Ipatey Potey received him coldly, mistrusting his forceful conversion to the Eastern Rite. [2]

In 1606 he met St. Josaphat. His acquaintance with Josaphat Kuntsevych inspired him with love and created attachment to the Eastern Rite in his heart. He became a monk. In 1608 Ipatey Potey, admiring his zeal and wisdom, instituted him as his vicar for Lithuania. In 1609 Velamyn was already archimandrite of the monastery in Vilna. In 1611 the Pope assigned him as helper and successor to the old Ipatey Potey [3] The Union grew in strength, but it needed Rutsky to take deep root in Ukraine. [4]

Velamyn Rutsky is called the "Athanasius of Rus" for his merits on behalf of the Ukrainian Catholic Church.

As Metropolitan, Joseph Velamyn Rutsky started his responsible new job with a radical reform of the decadent Basilian Order, whence all Bishops were coming at that time. The reformed monks would be able to defend and strengthen our church against its enemies and to labor with success for the holy cause. The Order would be of excellent service to the Church. On May 20, 1617 Metropolitan Rutsky called the Chapter of the Basilians to Novhorodok. He explained the necessity of a salutary reform and urged the monks to accept it. [5]

St. Josaphat Kuntsewych with his holiness, prepared the ground for the salutary reform. The monasteries of St. Basil lived without any connection with each other. Velamyn Rutsky established a common noviciate for all Basilian convents in 1616. [6]

The reformed Basilian monks became zealous laborers of the Union in Ukraine, Bielorus and Lithuania. Nicholas Petrov, a Russian Orthodox Historian says: "The Basilian Order constituted the very substantial part of the Union." [7]

1) A. M. Ammann, Op. cit., p. 303., E. Likowski, Op. cit., pp. 232-233., Julian Pelesz, Op. cit., pp. 124-126.
2) E. Likowski, Op. cit., p 233.
3) A. M. Ammann, Op. cit., p. 303.
4) J. Pelesz, Op. cit., p. 129.
5) Ibid., pp. 132-138.
6) E. Likowski, Op. cit., p. 235.
7) Ocherk istorii Bazilianskoho Ordena v byvshey Polsche, apud Trudy Kievskoy duchovnoy Akademyi, 1870, Vol. II, p. 428.

Father Meletius F. Wojnar OSBM explains the necessity of the reformation of the Basilian monks: "The new necessities of the newly Reunited (Ruthenian) Ukrainian Church forced the Uniate Hierarchy to find out efficacious means to protect, defend and propagate the Union. The first Uniate metropolitans saw that such an efficacious means could be found in the monks." [8] Since the secular clergy was mostly married and without opportunity of securing a proper education, for there was no ecclesiastical seminary to train them, the metropolis turned their eyes to the Basilian Order, which, however was in a bad need of reform, before it could become a bulwark of the Union.

The chapter of Novhorodok united almost all Basilian monasteries into on Congregation under the title of the Most Holy Trinity. The reformed Order has been exempted from the jurisdiction of the local Uniate bishops, although it remained under the jurisdiction of the Uniate Kievan metropolitans, who were at the same time archimandrites of the Order, until it had been exempted by the Propaganda in 1742.

Father Dmytro Blezejowskyj adds: "The reformed Religious exercised an extraordinary influence in the Kievan Catholic metropolis between 1617-1803. Since the secular clergy lacked a sufficient erudition, the reformed Religious directed the whole Catholic life of the metropolis." [9]

"Everything in the Basilian Order was directed to this: multiplication of the monasteries (which reached the number of 144 by 1774) preparatory education, missionary, activity, schools and literary activity" says Father Wojnar OSBM.

He reformed the rules and centralized the government of the Order, taking it under the jurisdiction of the Metropolitan. Thus a new era started for the Order of St. Basil in Ukraine, Lithuania, and Bielorus. The Basilian Order, being in completet decadance, did not play an important part in the Union of Berest.

Furthermore, Velamyn Rutsky established schools for secular and regular clergy to render them worthy of their sublime dignity. In 1626 Velamyn founded a seminary for clergy with the financial aid of Pope Urban VIII, bishops, and some reformed monasteries, at the synod held at Kobryn in 1626. The synod decided to erect a seminary for the sons of the noblemen of the Greek Rite. The Uniate bishops consented to pay a part of the expenses needed for the erection of the seminary. The Basilian superiors of the monasteries of the Congregation of the Most Holy Trinity gave the 8th parth of their respective revenues. The Basilian Congregation ceeded the whole monastery of Minsk with all its revenues for the seminary and bound itself to procure the Latin teachers of the rethorics for the future pupils. On Dec. 6 1629 Pope Urban VIII approved the decisions

8) De Regimine Basilianorum Ruthenorum, a Metropolita Josepho Velamin Rutskyj Instauratorum, by Meletius M. Wojnar OSBM., Rome 1949, p. 57.
9) De potestate Metropolitarum Kioviensium Catholicorum in Clerum Regularem, by Dmytro Blezejowski, Rome, 1948, pp. 21-22.
10) Vasyliany w Ukrainskim narodi, by M. Vojnar OSBM., 1950, p. 42.

of the Kobryn synod with a decree: "Militantis Ecclesiae regimini..." [11] He knew well that a holy clergy would be successful in winning people for the Union. The financial position of the parish priests was miserable. They led a poor life and had to work hard for their daily bread. The lower clergy being poor, was also ignorant. Rutsky tried his best to remedy both evils.

In September, 1626, Metropolitan Rutsky called a synod to Kobryn, in which the following Bishops besides the Metropolitan, took part: the Bishop of Volodymyr, Lutsk, Smolinsk, Pinsk, and Peremysl, and the Archbishop of Polotsk. The Synod agreed to these decisions:

1) The Bishops must send their diocesan reports every year to the Chancery of the Metropolitan.

2) Secular priests and Basilian monks must live in peace and concord. A special admonition was issued for the Basilian monks not to despise the secular priests.

3) The provincial Synod of the Bishops must be held every four years.

4) Strong measures were taken against simony largely spread in our church.

5) Every Bishop's Chancery was ordered to keep its archives.

Pope Urban VIII ratified these decisions with a breve: "Mihitantis Ecclesiae regimen." [12]

The re-establishment of the Orthodox hierarchy by the Patriarch of Jerusalem, Theophanus, in 1620, inspired seventy assasins to threaten the life of Velamyn and the hostile attitude of fanaticided Cossacks, threatened seriously the Union fo Berest Lytovsky, for the newly, consecrated Orthodox hierarchy employed all possible means, including the Cossacks, to annihilate it.

Metropolitan Rutsky excommunicated the Orthodox hierarchy established by Theophanus. In 1621 Velamyn, with Josaphat Kuntsevych, went to the Diet in Warsaw where the Cossacks' Hetman, Peter Konashewych Sahaydachny, supported by the Protestants, was demanding the Senate to abolish the Union, deprive our Metropolitan and Bishops of their Sees, and give them to the hierarchy consecrated by Theophanus. Theophanus was instigated by the Muscovian patriarch Filaret to reestablish the dissident hierarchy. [13]

Before leaving Kiev, Theophanus exhorted the Cossacks to fight the Ukrainian Catholics with all the means at their disposal, including violence, and not to meet them either in ecclesiastical or civil life. [14]

The dissidents accused the Union of spreading hatred and of being the main cause of troubles and unrest in the Polish republic.

The speech of Velamyn at the Diet won victory for the Union. He turned down the accusations of the dissidents, affirming the illegally consecrated Orthodox hierarchy was upsetting the life of the Ukrainians. He stated that the Union was steadily gaining new adherents among our people: "All prominent Ukrainians became Uniates or Ukrainian Catholics. There is no town in which there are no Uniates. All Bishops are Catholic except that of Lviv... They object that we are blood-thirsty... This is true of them, because the

11) De De Martinis, Juris Pontificii, Vol. I, p. 117.
12) J. Pelesz, Op. cit., pp. 141-132.
13) A. M. Ammann, Op. cit., pp 309-310.
14) J. Pelesz, Op. cit., p. 151.

dissidents killed more than one of our monks..."

Velamyn recalled to the Senators that seventy assassins had been assigned to kill him and his bishops and concluded his speech: "I am calling God to witness that they will sooner take away our lives than our dioceses. Is it not a shame that in a Catholic country (Poland) in the eyes of a Catholic king our lives are in danger? And I ask you: why? Because we are Catholics!" [15]

After this wonderful speech the adversaries kept quiet... The Polish Senators and clergy, although mostly hostile to the Union, had to follow the example of King Sigismond III who declared that he was ready to loose his crown rather than to permit harm to the Union and its hierarchy. [16]

The Union was saved from imminent ruin although the Polish nobles and Latin hierarchy publicly demanded abolition as a price to buy the Cossacks' help against the Turks.

The martrydom of St. Josaphat, killed by the dissidents on November 12, 1623, filled the old Metropolitan with a deep sorrow.

The crime committed by the enemies of the Union awakened the sleepy Catholics and discredited the Schism.

Giovanni Lancellotti, the Papal Legate (1622-1627) wrote to the king: "The crime committed upon Josaphat discredited the schism." [17] We may add: "And saved the Union."

The example of St. Josaphat inflamed the other bishops. Assembled around their Metropolitan they declared: "All of us are ready to give up our lives and to shed our blood for the Catholic faith." [18]

When the dissidents tried by force to take away some reunited churches in Vilna in 1635, Metropolitan Rutsky, stood in their way surrounded by his clergy and declared: We are here to defend our churches. You will rather pass through our corpses than to profane these holy places." [19]

"The present state of the metropolis in which there are very few dissidents," says Jacob Susza, "gives evidence of how many souls Rutsky converted... They are not 3,000,000, as it was said, but even more than that... On several occasions God was evidently helping him, his religious and priests in their zeal for the Catholic faith... The schismatic conspirators attempted to seize the monastery of Vilna and kill all religious... Rutsky and his confreres turned to God for help. A holy nun, superior of the nuns' convent, Sapiezhanka saw in the air *forty martyrs* ready to strike the schismatics... These were frightened and fled." [20]

When Radywill, leader of the Lithuanian Protestants, with a mob of armed heretics and dissidents, was insisting on giving up these churches, Velamyn replied: "We are ready to die in defense of these altars which had been entrusted to us by the Catholic Church." [21]

The same heroic stand was taken

15) Archivum Propagandae, Vol. IV, p. 65.
16) Miscellanea rerum ecclesiasticarum ad M.D. Lithuaniae pertinentium, pp. 55, apud Alphonse Guepin "An Aporte de L'Union des Eglises, St. Josaphat", Librairie Religuise H. Oudin, Paris, 1897, Vol. I, p 353.
17) E. Likowski, Op. cit., p. 243.
18) Ibid., p. 244.
19) Ibid p. 245.
20) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 310-311.

by the Ukrainian Catholic hierarchy and clergy in Minsk, Grodno and many other places, when the dissidents were trying to usurp their churches.

All were encouraged by their fearless Metropolitan Rutsky who in spite of his old age and infirmities, was always ready to promote the holy union among his faithful and to defend it against the ruse of the enemies. Where violence did not pay, the enemies employed gold. On July 15, 1636 the Papal Legate, Visconti, wrote to the Holy See: "If they (the dissidents) do not take up arms to fight against the Union it is because it is easier for them to fight with gold which has opened for them the doors to some Judas." [22]

Since the enemies had powerful Brotherhoods and many benefactors, they employed gold to buy Senators and turn them against the Union.

Velamyn Rutsky was very zealous in protecting the Ukrainian Catholic Church without permitting anybody to pass over to the Latin Rite.

Velamyn was extremely depressed by the transit of many Basilian monks to the Latin Rite. He sent several complaints to the Pope about these transits of the Basilian Fathers and Ukrainian nobles to the Latin Rite. As an answer to the petitions of Velamyn, Pope Urban VIII issued a resolute prohibition for the Ukrainian Catholic to change their Rite without special permission of the Holy See on February 7, 1624. [23]

This decision was made to hinder the Basilian monks and our nobles to transit to the Latin Rite. After St. Josaphat's death one hundred Basilians tried to pass to the Franciscan Order. This was the sad result of the oppression of the Uniate Church by the dissidents and of the indifference of the Latin Rite Catholics toward the Union. The reformed Basilian Order besides a great number of good and devoted monks had many weaklings in its ranks. These weaklings thought to save themselves from the dissident danger by passing over to the Latin Rite Orders. The prohibition of the Holy See provoked a storm of protests from the poles and their hierarchy. It was never ratified by the Polish king.

King Sigismond III was succeeded by Ladyslaus IV (1632-1648). The new king, desirous of pacifying the Ukrainian Orthodox, confirmed the dissident hierarchy in 1632. At the same time he assigned some churches and convents to the Orthodox. This action provoked many protests from the reunited hierarchy... The struggle went on. The Union was considered by the enemies as something new, polonizing and harmful to the Ukrainian nation. [24]

The ecclesiastical leaders of both sides, however, saw clearly that the fight was weakening the Church and the people. They were trying to find a platform for the Union of the whole nation with the Holy See...

Metropolitan Velamyn Rutsky was aware that the best way to lead the Ukrainian nation to the Catholic Church was by the erection of the Ukrainian Patriarchate.

21) E. Likowski, Op. cit., p. 246.
22) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 254-293.
23) Ibid., p. 365.
24) Theiner, Monumente Pol., III, N. 336, pp. 399 ss., apud J. Pelesz, Op. cit., pp. 194-8.

It would free Ukraine from an intervention of Constantinople and Moscow into the affairms of our Church, rendering it independent, which of course, pleased both the Ukrainian Catholics and Orthodox.

Metropolitan Rutsky started a vigorous propaganda in this direction, with the knowledge of the Holy See, The Orthodox Metropolitan, Job Borecky (1620-1633) and Meletius Smotrycky, later convert to the Union, and some others seemed to be favorable to this idea. Rutsky called a Synod of his bishops to Novhorodok to elaborate this plan. [25]

The Orthodox hierarchy in the meantime was trying to gain independence from Constantinople by creating an Orthodox exarchate to facilitate a reunion with the Catholics.

Peter Mohyla, another Orthodox Metropolitan (1633-1647) favored the idea of a Ukrainian Patriarchate united with the Vicars of Christ. Velamyn Rutsky was willing to depose his dignity in favor of Peter Mohyla after the establishment of a Ukrainian Catholic Patriarchate.

The powerful confraternities and Cossacks, incited by the Greek and Muscovian agitators did not permit this plan to be put into execution... [26]

Muscovian historian and Metropolitan Philaret (1619-1633) represents the Russian mentality in his statement. "The Popes were striving for many centuries to subdue under their dominion the Russian Church, but with no success. Russia loves her antiquity and hates avidity of Rome. Thus the Pope was forced to invent some other means... This means is the Union.' [27]

The Russian monks wholeheartedly hated Rome and the Popes. They used to say: "He who studies Latin is out of his mind."

No wonder the Muscovites fought the Union whenever they had a chance. The Union was a menace to the Russian Church in their eyes.

Metropolitan Joseph Velamyn Rutsky passed away on February 5, 1637 in the convent of Derman in Volynia. Pope Urban VIII called him: "Pillar of the Church, pole of the Union, Athanasius of Rus-Ukraine," for he ruled over our Church for 24 years with vigor, zeal and wisdom.

Jacob Susza relates some facts that prove the attachment of the people to the Union: "At Rutsky's time a certain priest Matthew was forced by a Cossack Colonel to renouce the Union, which he refused to do. First he was tied in the nude to a ladder and cruely scourged and then beheaded. God's anger, however, stroke the Colonel and his Cossacks. The following day he was killed with all his Cossacks by the Tartars." [28]

"When Rutsky was laboring to spread the Union in Lviv, the nobles and tumultuous townspeople ran against him, dispersed his companions and shot twice at him. Rutsky protected himself with the holy cross. The bullets exploded and broke in various pieces, leaving leaving him unharmed." [29]

25) Abrias der Ostslawishen Kirchengeschichte, by Albert Maria Ammann Vienna, 1950, p. 310.
26) Byzanz und Rom im Kamf um die Ukraine, by Edward Winter, Leipzig, 1942, pp. 94-95.
27) Ibid., p. 69.
28) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 308.
29) Ibid., p. 311.

"A terrible persecution came upon the Union after Ladyslaus' coronation," writes Jacob Susza. "The commissars and armed populace tried to take away the Uniate monasteries and churches throughout the country of Rus. Rutsky strenuously defended the churches. . . It is generally known that the heretic Prince Radywill with some hundred armed soldiers and several thousand townspeople tried to occupy the churches of Vilna.

Rutsky at once placed religious and secular priests in priestly vestments, before the cemetries and churches. They declared their readiness to be killed rather than permit their churches to be taken from them. Thus they compelled the adversaries to recede. Other commissars saw the same spectacle in Minsk where the monks and secular priests with all their faithful, resisted the schismatics, far superior in number, declaring that they were prepared to offer their blood to God rather than lose their churches. The same happened in Grodno and Novhorodok. . . In Grodno the schismatics chose a powerful commissar who was half atheist. A sudden death, similar to that of Arius, struck him when he was making preparations to sieze the Uniate churches. His wife ordered that the bells be rung when the body was being brought to be burried. Although all the participant men tried to ring the bells, they refused to obey them." [30]

Rutsky was a holy Pastor. Jacob Susza relates the following vision of a Carmelite. "After Rutsky's burial, a Carmelite monk saw Rutsky standing between the Martyr Blessed Josaphat and Smotrycky both respledent with great glory. Rutsky was surpassing both of them in splendor." [31]

30) Ibid., pp. 311-2.
31) Ibid., p. 313.

PASS ME NOT

Pass me not, O gentle Saviour,
Hear my humble cry;
While on others Thou are calling,
Do not pass me by.

Let me at a throne of mercy
Find a sweet relief;
Kneeling there in deep contrition,
Help my unbelief.

Trusting only in Thy merit,
Would I seek Thy face;
Heal my wounded, broken spirit,
Save me by Thy grace.

Thou the Spring of all my comfort,
More than life to me,
Whom have I on earth beside Thee?
Whom in Heaven but Thee?

Three methods to seek peace are proposed

By Bishop Fulton Sheen

THREE RADICAL solutions for the preservation of the peace of the world are here submitted.

1. Our prayer life must shift from petition to reparation and intercession. This does not mean that petitions in prayer are wrong; they are right and good. It does mean, however, that in a crisis it is not so much for ourselves that we must ask favors, but that we should make intercession for the entire world. As a loving father would take on himself the debts of a wayward son, as Divine Innocence took upon himself the guilt of the world, so must we begin to feel the guilt of the world and realize that it is what it is, because we are the way we are. Ten just men would have saved Sodom and Gomorrah, and a sufficient number of good souls praying and making reparation for the world would balance the scales in favor of Divine Mercy. We must suddenly begin to realize that it makes a tremendous difference to us because Our Lord died on a Cross, rather than in bed. Therefore, repentance, reparation and mentanoia, or a complete change of our outlook on life.

Our Lord's first sermon, St. Peter's first Pentecostal sermon, the first words of John the Baptist, and the first sermon of Paul at Athens, all stress the same idea: "Do penance. . . Repent." If our eye had a speck in it, the hand would come to remove it. If a friend were suffering from anemia, we would give our blood to cure the person of that condition. As it is possible to graft skin, so it is possible to graft prayer; as it is possible to transfuse blood, so it is possible to transfuse sacrifice. But to do this we have to revive ourselves to consciousness of sin and then seek to make amends for its injustices.

2. Before attempting to alter the world we must begin to alter ourselves. To alter the world we must be unworldly. The world can be helped only by those who are not directly involved in the crisis. A sick man is cured by medicine outside himself; the eagle flies only because of the non-eagle, which is the air; we cannot lift ourselves by our bootstraps.

Our Lord came to renovate the world, and He did it. But He did not begin with the world; he first altered hearts. He left Herod in his court, Pilate on his judgment seat Caiaphas with his council, Roman coins in the pockets, Caesar's emblems flying on the streets, Roman eagles screaming on banners of invading armies, and He took 12 men apart from the world, purged their hearts, then sent into them His Spirit, and after they were changed they revolutionized the world.

In other words, it is a few saints rather than social crusaders that we need. It does not take many Stalin once said: "It takes 10,000 men to build a bridge; it takes only two to destroy it." So too a few souls that are full of energy and the spirit of Christ can do more than thousands who are just busybodies washing the outside of the cups. There are already too many who like Peter would substitute ac-

tion for prayer. When the soldiers came to arrest Our Lord, Peter swung his sword and cut off the ear of the servant of the High Prist. If the world is to rebuild from its foundations, then the way to make clean politics is to make good politicians; the way to have a sound economics is to have moral economists! There is nothing that ever happens to the world that does not first happen inside the heart. Until hearts are renovated, nothin is saved.

3. A shift of emphasis from social justice to cenversion of souls. This does not mean that social justice must not be pursued with unrelenting energy, because it must. But it means that we have too much moved from the center to the periphery, and the direction must be reversed. We have to realize that social amelioration is conditioned upon spiritual regeneration, that social justice is an effect of moral living, and not its cause. A man is not made moral because he possesses all he wants. So long as envy is in the heart, it will do little good to talk social justice. Greed envy and lust must first be uprooted, and it was this approach that Our Saviour suggested when He said: "Seek ye first the Kingdom of God and His Justice and these things shall be added unto you." Nothing is saved until souls are saved.

The Communists, it would almost seem, have almost stolen the Pentecostal fires, for they show an energy for their doctrine of hate which puts to shame those of us who claim to live by a Gospel of love. They have zeal and no truth; we who have the truth, have no zeal. Our fires are going out, our salt is losing its savor.

How can eyes that never wept for the sins of the world expect one day to see the King of Kings? How shall hands that never busied themselves in handing out sacrifices for the spread of the faith in the mission lands expect to be clasped in friendship by the Hand that has the scar marks of a nail? How can hearts which never throbbed in love for the unfortunate of the world ever beat with that love we fall short of in love? How shall lips that never speak of God expect to answer these searching questions on the last day? It behooves the good to be better; the better to be saintly; and all to start the serious business of saving a remnant that may be the spearhead for future morality, decency and freedom in a better world.

ENGLISH PENNY

The English penny derives its name from the fact that originally 240 pence (one pound) were equivalent to one pennyweight of silver.

She: "Did anyone ever tell you how wonderful you are?"
He: "Don't believe they ever did."
She: "Then where'd you get the idea?"

Absent minded professor: "I forgot to take my umbrella this morning."
Wife: "When did you miss it?"
Professor: "When I reached up to close it after the rain had stopped."

WHAT'S WRONG WITH MY PRAYERS?

By G. J. Corbett

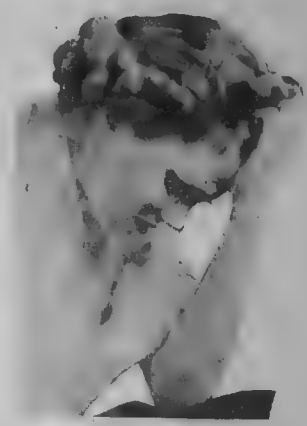

WHEN ALL IS SAID and done, the important lesson for anyone to learn in life is the lesson of prayer. It is the firm foundation upon which Christian life is built; it is the cement which holds the edifice of spiritual life together; it provides the certain hope of attaining the goal of life—the eternal happiness of heaven. For saint and sinner, prayer establishes the Moral right, based upon the promises of Christ to the help necessary to save and sanctify the soul.

As one wise old pastor of souls put it, "If the Perpetual Help Novena does nothing more than get people to pray, I'm for it! The older you get, the more you realize that if you cut away all the trimmings, prayer is the important thing."

His words re-echo those of the great missionary and wise director of souls who is the co-Patron of the Arch-confraternity of Our Mother of Perpetual Help, St. Alphonsus de' Liguori. He wrote: *"He who* prays is certainly saved. He who prays not is certainly damend. All the blessed (except infants) have been saved by prayer. All the damned have been lost thru not praying if they had prayed, they would not have been lost!"

The statement rings with all the conviction of a Saint. In fact, it might be called the very secret of his sanctity. Indeed, it is that—and more! The naked truth of the matter is that prayer would solve all the ills of this weary world. Our Lord Himself seemed to have this in mind when he said to St. Peter (Mk. VI: 23): "Have faith in God. Amen I say to you, whoever says to this mountain, 'Arise, and hurl thyself into the sea,' and does not waver in his heart, but believes that whatever he says will be done, it shall be done for him. Therefore I say to you, all things whatever you ask for in prayer, believe that you shall receive, and they shall come to you."

St. Alphonsus wrote 111 books and pamphlets on a variety of important topics, but he singles out as by far his most important writing his little book on prayer. In the introduction to *The Great Means of Salvation,* the Saint said: "I do not think that I have written a more useful work than the present, in which I speak of prayer as a necessary and certain means

of obtaining salvation, and all the graces that we require for that object, If it were in my power, I would distribute a copy of it to every Catholic in the world in order to show him the absolute necessity of prayer for salvation."

Complaints

Perhaps the most fundamental objection to prayer comes from people who would like to think or act as if there were no God—"atheist's and other "ists" of various shapes and sizes. They say: "Why pray? There is no one to listen to your prayers. Or God won't pay any attention to you anyhow." The Prophet David answered this objection centuries ago: "The fool hath said in his heart: there is no God.'" And let our answer be a prayer: "May God have mercy on their miserable souls!" If there be such miserable specimens of humanity among your dear ones, pray God unceasingly that He in His merciful Goodness gives these poor souls the grace to pray for themselves—or they are lost!

Apart from these, however, there are good, sincere people who are baffled and non-plussed by this matter of prayer. Their objections and complaints reach out in every direction, revealing a failure to understand the fundamental principles of the theology of prayer. These principles are simple enough —and will answer objections like the following:

"Why pray? God knows what you need. You don't have to tell Him." (God wants to be told!)

"What's wrong with my prayers? They never seem to be answered?" (Every prayer is answered!)

"I used to pray a lot. I gave it up as a bad job." (Giving up reveals a basic lack of faith!)

What is Prayer?

Many definitions have been formulated for the simple thing that prayer is. It is so much a part of our nature as creatures of the Almighty Creator that people "pray" long before they take the trouble to analyze their action. As a child has learned since its babyhood to ask for the things that it needs from those who can give them, so too a creature will turn instinctively to its Creator when all human help fails.

St. John Damascene, an early Church writer said, "Prayer is the asking of fitting things from God." It is simply begging God in any sort of words for the spiritual and material aid needed in winning the battle of life, as one might ask a favor of a friend.

While it is true that God gives many gifts unasked, He has made the granting of His most important blessings dependent upon our humble plea for them: "And I say to you, ask and it shall be given to you; seek and you shall find; knock, and it shall be opened to you. For everyone who asks receives; and he who seeks finds, and to him who knocks, it shall be opened." (Lk. VI 9, 10). "Ask and you shall receive that your joy may be full." (John XVI. 24).

Since we need the help of the Lord at every turn of life, Christ commanded: "You ought always to pray." (Lk. XVIII. 1) Even the greatest saint cannot advance a single step closer to God unless he beg the assistance from God to do so. Our Lord said: "Without Me, you can do nothing!" (John XV. 5)

What to ask for

Our Divine Saviour pointed out the things to be sought in prayer:

"Amen, amen, I say to you, if you ask the Father anything in my name He will give it to you." (John VXI 24) The inescapable condition of this promise is that we creatures ask with the understanding that God knows best what He can grant to weak human beings. Men are capable of turning almost any good things into a means of committing sin.

Already in the time of the Apostles, people were complaining, "But why doesn't God answer my prayers?" St. James answered them: "You ask and do not receive because you ask amiss, that you may spend it on your passions." (Jas. IV. 14) St. Basil explained further: You receive not because you have asked badly: either without faith; or you have requested things not fit for you; or you have not persevered in prayer."

What can we ask for worthily? Some gifts of God are to be asked for without any conditions because they are always good for us and will certainly be granted if we persevere in prayer. These are spiritual favors: the graces necessary for salvation; reconciliation with God; forgiveness of sin; good confession; strength in temptation; knowledge of our vocation; growth in holiness thru overcoming vice, such as impurity, and cultivating virtue, such as temperance; a holy death, etc.

We can and should ask for temporal and material things too—not for their own sake, but only insofar as they will help us save our own soul and souls of others. Temporal favors, therefore, should always be asked with the condition: "if it be God's holy Will." God knows us better than we know ourselves. He knows our strength, our weakness. He is not interested in putting a few extra pennies in a man's pocket if He sees that more money will cause the loss of that man's soul. Ask for the spiritual favor of carrying your cross gracefully if God decides that you should continue to carry it.

Those Temporal Favors

Yet, Christians should pray for the removal and avoidance of temporal evil and to obtain material goods. It is right and proper to pray for world peace, good health, employment, increase of salary, a better job, financial aid, cure of sickness, etc. God has gone so far as to perform miracles in answer to prayer for temporal benefits. And those who criticize such prayer are often the very same ones who are not praying at all—and well on the way toward losing their souls!

Every prayer, even those for temporal favors, is answered in some way by God. Sometimes God does not answer such prayer in the exact way in which we would have it. God knows better than we do what is good for us; and in His infinite Wisdom, He is careful to see that these temporal blessings do not work out to our spiritual ruin.

The trouble with a good many people is that they limit their asking to temporal favors alone. They only run to God when their pocketbook is empty or their head hurts. They never think of asking for much more important spiritual favors that they need. Thus they reveal themselves to be quite worldly after all. When God does grant a material blessing, He is hoping that the client will learn from it to ask for the greater spiritual favors that he needs.

How to Pray

In addition to putting first things first in prayer, we should pray with

humility, with confidence, and with perseverance. "With humility —realizing that we are not doing God a favor by praying to Him. God does not need us. We are the beggars, and quite sinful and displeasing ones at that. We deserve no answer whatsoever. God is bound to answer our prayers only because He promised that He would. "With confidence"—remembering that it is Almighty God to Whom we speak in prayer. He can move heaven and earth if necessary to grant our prayer. "With perseverance'—knowing that most people who complain that their prayers are unanswered have only themselves to blame. They prove their insincerity by "giving up" because God fails to come running like a hound dog when they decide to call upon Him.

We should pray with attention to what we are saying—whether it be a formula of prayer we read from some book or recite by heart, or homemade prayer that comes from the depth of our consciousness. We ask God to listen to us. We insult Him if we do not even take the trouble to listen to ourselves. Involuntary distractions are not sinful, however.

Many people would like to put God on a schedule like a train. "God better answer my prayers by the end of next week, or I'll show Him!" You'll show Him what? Novenas, for example, are intended to be a psychological help for human beings toward perseverance in prayer. There is no room for superstition about the power of certain numbers. Numbers of themselves are powerless, and God doesnt' take dictation from men.

For Whom Should You Pray?

First and foremost, you should pray for yourself. The promise of Christ is directed mainly at you. He has promised to answer your prayer for your own needs. It is well to recall this when your prayer for others seems to go unanswered. The greatest charity is to get the other person to pray for himself. It is the first step on the road toward his eternal salvation.

But just as Christ prayed for others (John XVII. 9-22), we ought to do so too. No one, living or dead, should be excluded from our prayer: rulers of Church and State; our dear ones, our fellow Catholics, non-Catholics, sinners, heretics, infidels— even, in true Christ-like charity, our sworn enemies!

In praying for others, remember the basic truth that every man must work out his own salvation before God. God will answer your prayer for others and shower down graces upon those who you pray for. But the individual himself must cooperate with the grace of God, won for him by prayer. In cases like the reconciliation of a sinner or a "fallen-away" with God, we should be prepared for a long siege of ceaseless prayer. Only the endless pounding of the artillery of God's grace can break down the barriers set upon around a soul by the world, the flesh and the devil. It may take decades of years to do the job!

Our Lady's Place

Perhaps the most comforting teaching of the Catholic Faith in time of stress is the beautiful doctrine of the Communion of the Saints. The Church Militant on earth is united with the Church Triumphant in heaven (Christ, Our Lady, the saints and angels) and the Church Suffering in Purgatory (the "Poor Souls"). Bound together by mutual love, the three divisions of the Army of Christ are united also in the bond of prayer. The Church in heaven intercedes continuously with God for both the Poor Souls and the Church on earth.

At the head of this magnificent array, by the side of Christ the King and Invisible Head of the Church, stands the peerless Virgin-Mother of God, Mary, the Queen of heaven and earth. She who once took part in a wonderful way in the redemption of the world is now the "Mediatress of All Graces." She brings to God the prayers of all the world, and brings back to mankind all the good things of God. She is called the "Dispensatrix of All Graces"—the Mother of Perpetual Help.

Confidence, Child!

The good Lord understands your worries and concerns here on earth. And in His Goodness, He devised the powerful weapon of prayer and placed it in the hands of His children. He bound Himself to submit to this weapon when it is used in His reward. Use it more and more as problems face you, be they spiritual or material. Enlist the aid of Mary, your Mother always ready to help. For she is the supreme master of the art of prayer!

(Perpetual Help)

A single man can be a fool and not know it, but it's different with a married man.

A parrot is the only creature gifted with the power of speech that is content to repeat what he hears without trying to make a good story.

SAVE OLD STAMPS

By sending us your individual Stamps or Stamp-Collections you will help educate Ukrainian Redemptorist Missionaries.

Do not peel the stamps off the envelopes, unless soaking them off in luke-warm water; better cut them out leaving a border of about a quarter of an inch of envelope-paper around the stamps.

If you live outside of Canada, declare them for Customs as **Used Stamps.**

In return be assured of the continued prayers of the students, whom you help to become priests-missionaries, as well as of the prayers of the thousands who will be brought to God through their ministry.

Send your stamps to:

STAMP CLUB

Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. John is my neighbor. His parents left the Ukrainian Catholic Church when the dissident movement started in Canada and the Ukrainian autocephalous Church had been organized. Consequently John was baptized by an apostate priest. Now John is 25 years old. He wants to marry a Latin Rite girl and join the Catholic Church. In which Rite should he embrace the Catholic faith: in the Ukrainian Catholic or Latin? What does he need to a Catholic? Should he be baptized again?"

A. John must embrace the Catholic faith in the Eastern Rite. He cannot without a special dispensation from the Holy See become a Catholic in the Latin Rite. Such is the decision of the Propaganda issued for the Oriental converts (both dissidents and heretics) on November 20, 1838. We quote its decision which was the regulation of the Holy See for the Latin priests and missionaries, and which was never revoked or changed: "The heretics and schismatics (of the Orient) on their return to the Catholic Church are permitted to embrace any oriental Rite they want. Pope Gregory XVI approved this decision and ordered its strict observance." (Collectanea, N. 878). To become a Catholic, John must be instructed in the Catholic doctrines and make a profession of faith. He cannot be baptized again, since it is sure that his baptism is valid, wherefore it cannot be repeated without a sacrilege.

The same Congregation stressed it again on June 1, 1885 saying: "The Orientals (who were born in schism) may be accepted into the Catholic Church, but *they must be accepted into it in their Eastern Rite.*" If a Latin Rite priest accepts them into the Catholic Church he must accept them in their original Eastern Rite. Besides "he should notify the (oriental) bishop to whose diocese the converts shall belong." (Ibid., N. 1633, ad 2 & 3) The Latin Rite priest to whom an Orthodox may turn is forbidden to influence him to join the Latin Rite, but should tell him that he must join the Catholic Church in his original Eastern Rite.

Q. My husband is practicing birthcontrol. Although I disapprove his behaviour and I am contrary to this sinful practice, still I must yield and fulfill my wifely duties. Do I also sin? Should I stay away from confession as long as my husband is abusing our marriage? By "being careful" as they say? Don't I have the right to my marriage privileges as long as my husband is abusing our marriage?

A. Since you disapprove the behavior of your husband, you are not

his accomplice, wherefore you do not sin. You may freely approach the Sacraments of Confession and Holy Communion. You have also to render your wifely duty to your husband, although you know that he will be "careful", because you do not approve his sin. You have also right to your marriage privileges in spite of your husband's sinful behavior. Being a good Catholic, however, you should now and then warn your husband that such a practice is detestable in the eyes of God and ask him to stop it for the sake of his own soul. The Holy Bible expressly condemn the nefarious practice of birth control: "And therefore the Lord slew him (Onan who practiced it) because he did a detestable thing." (Gen. 38, 10).

Q. If one performs good actions while in the state of mortal sin, does he receive an increase of sanctifying grace because of these actions after he has been freed of the mortal sin?

A. Most probably not. Only works which are performed in the state of sanctifying grace are capable of meriting a reward in the eyes of God. In the case of some of the Sacraments (e.g., Confirmation or Holy Orders or Matrimony, received in the state of mortal sin) one would receive the title to the actual graces connected with the Sacrament, and probably also a title to some increase in sanctifying grace proportionate to the disposition at the time of the restoration to grace. The sacrilegious receptioin of the Sacrament itself, of course, being a grievous sin, could not be meritorious, but the effect of the valid reception (the imprint of the character in the soul, the continuance of the marriage bond, etc.) would persist.

In the case of merits accrued in the state of sanctifying grace and later lost by mortal sin, it is a common opinion of theologians that these are restored again when the person is again restored to the state of grace.

Q. Often a person has only a few minutes in which to go to confession. Is it all right if one leaves the church right after Confession, putting off the saying of the penance till some other time? What if the penitent does not get around to saying his penance until after he has received Communion?

A. If the priest designates a certain time for the fulfillment of the penance, e.g., Communion to be received the next morning, the penance must be fulfilled at the time specified.

If the time is not designated, the penance must be fulfilled "as soon as this is morally possible" This means that any good reason suffices for temporary postponement of doing the penance.

Although it is not absolutely required, it is highly expedient that the penance be fulfilled before the penitent receives Holy Communion.

Q. How many Catholic Negroes are there in the United States?

A. According to the National Catholic Almanac for 1950, reports submitted to the commission for Catholic Missions for the Colored people and the Indians showed 365,000 Catholic Negroes out of a total Negro population of about 15,000,000 (p. 350).

Churches devoted especially to the use of Negroes number 408, and are attended by 578 priests. Negro Catholic elementary schools number 306, with an enrollment of 65,847 pupils and a staff of more

than 1,600 sisters and 250 lay teachers. Listed are one Negro Catholic Seminary, one college, 12 boarding academies and vocational schools, and 80 high schools under Catholic auspices.

Q. It is said that the Divine Liturgy is a renewal of Christ's sacrifice on Golgota. Does our Blessed Lord suffer pains and agony during the celebration of the Liturgy as He did on Calvary?"

A. No, our Blessed Lord does not suffer and cannot suffer any more. St. Paul says: "We know that Christ, having risen from dead, dies now no more, death shall no longer have dominion over Him." (Rom. 6. 9). The Body of Jesus which is present upon the altar during the celebration of the Liturgy is the same Body which now glorified and impassible in heaven and no longer capable of any torture or pain. The Divine Liturgy renews the sacrifice of Calvary, because the priest in the name of Jesus Himself offers up again to God the Body and Blood of our Lord, but now in an unbloody manner without shedding Christ's Blood.

Q. Recently you had an article about the Torah. What is it?

A. The whole revelation of God to Israel and the body of Jewish theology, but particularly and commonly that contained in the Pentateuch.

CHANGE OF MENU

An atheistic scientist and his party, during an expedition through the interior of Africa, came to the village of a tribe that had recently been cannibals. They were mildly surprised at the royal welcome they received, but were astounded when the entire tribe knelt and offered prayers of thanksgiving for their safe deliverance through hostile territory.

Later at a conference with the chief, the scientist asked what had caused the tribe to give up cannibalism. The chief explained that they had recently been converted to the Catholic faith.

The scientist laughed. "The only real god is the god of scientific knowledge. What good has it done to embrace Christianity? Look around you; you are still living in abject poverty, and are as primitive as your forefathers."

"It would be difficult for me to explain the good it has done for us," the chief answered, "but our conversion has done you and your party more good than you realize."

"What do you mean?" the scientist asked.

"Well," answered the chief, "if we had not been converted to Christianity we would be having you for dinner instead of our dinner this evening."

A busy worker, at the employment office, made the following remark to her co-worker:

"About the only ones that never come in here are the blessed peacemakers."

OUR PARISH SCHOOL AND PLAY

By M. Schudlo, C.Ss.R.

PUBLIC RECREATION IS very important in the life of the youth. Every Ukrainian school should have its playground for its children under the supervision of School authority. Children will take part in the plays when the playground is a part of the school. Every school should have all necessary equipment needed by the playground. Playing helps the physical education of children. A child is a unit. We cannot separate the physical education from the mental. The mental education should be conducted through the physical.

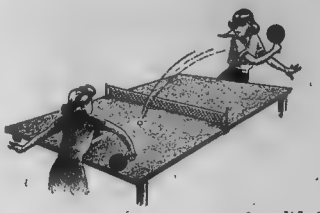

A child spends much time in school in studying and in playing. We must teach our children to be good in school and out of the school. Playing must fill the period between child's studying in school and staying at home.

A good and experienced leader is necessary for the physical education as a good teacher is required for teaching. He must know how to conduct various games.

The parish school children must be organized in different teams with proper games, or in different leagues. Young children must have different plays and games from the older boys and girls. The older boys must be separated from the older girls organized in different leagues with different games proper to them. It is untrue that the education is more valuable the more unpleasant it is.

If all children cannot play at the same time because the playground is too small, the school authority can assign different times for different leagues.

The future of recreational work in our schools and parish clubs depends on their leaders, for leadership is the keystone of successful recreational work. If we wish to have our parish schools and our clubs frequented by our Ukrainian youth of both sexes we must have a good organized parish recreational system which will keep our children, boys and girls away from undesirable recreational centers in which they ruin their Catholic faith or loose their affection for their Ukrainian Catholic Rite in which they were born and in which according to divine Providence and innumerable decisions of the Popes they should serve their Creator and save their immortal soul.

Importance of Games and Plays

Even if the school hours are very interesting because of the skillfullness of teachers, the child and the youth in general, the child and a highschool boy or girl cannot let study occupy all their time. They should establish a balance between work and and play. The maxims like "All work and no play"

are not true. Games and plays are not a waste of one's precious time. No! In the play the child and youth's organism finds a relaxation from toils of their daily school routine. Plays and games recreate body and mind of our children and young folks, and thus they are referred to as recreation. They free their hearts and minds from their worries and troubles which keep them in constant state of anxiety and fatigue.

Plays and games can effectively satisfy certain needs of children and young folks. What are these needs?

(a) *The need to blow off steam.* Children and young folks get tired too during the school hours, because of the tension they are usually employing6. This tension seeks to be expressed in some form or another. Sometimes it is expresed in fights and "battles"... Sometimes it finds an outlet in debauchery. Why not canalize this tension in a constructive manner? Healthy competative games and plays keep children, young boys and girls busy and distracted from other forms of outlet which may result in serious consequences. A gang of youngsters was surprised in robbery of stores. When asked by police the young criminals replied: "We had nothing to do... So we went breaking into the stores..."

(b) *The need for relaxation.* The school days are a continual repetition of the same story... Daily attendance at school may be very fatiguing to certain types of children and youth. Monotony leads many youngsters to bordom and dissatisfaction. All this creates physical and mental tension. Their nerves and muscles crave for relaxation. Relaxation does not necessarily mean that a child or youth must sit down and remain inactive. Relaxation may be and almost always is achieved through active participation in games and plays. Games and plays bring into action those areas of the human body and mind which had been neglected during the school hours. Thus the balance is restored in the organism and a child or youth becomes able again to apply himself to school work.

(c) *The need of activity.* A child and a youth is a conglamoration of active forces which are growing in strength up to a full development. Wherefore children and young people tend to choose the more active types of pastime, because they are imbued with a surplus of energy which seeks to be expressed... Games and plays are one of the easiest ways of expressing it. If this surplus is not canalized in a lawful way, it will find an unlawful outlet... Much corruption among young folks may be traced among other factors to the lack of a proper and honest recreation.

Children need movement and excitement... The same rule stands for youngsters... They should have been active in their pastime... Card games, chests and the like should be restricted among the youngsters and highschool students, for such games do not recreate their tired minds... Softball, basketball, baseball, hockey, roller-skating, and the like are the best for our youth... All these pastimes should be brought within the reach of the average Ukrainian Catholic child and youngster by our school organizations which supply the necessary equipment and facilities at reasonable rate to our growing children and youngsters.

Besides satisfying certain individual needs of children and youngsters games and plays secure other important advantages. In game and play children and youngsters assume many different roles. This is an excellent rehearsal for later life and its various duties because it equips them with better undersanding of the part each man and woman must play in the future life and its different professions. Plays and games discover hidden abilities and may prove a useful guide in choosing one's state of life for which he is best fitted. Games and plays refresh the physical and mental strength in children and youngsters. If their minds are not fresh, the mental and physical strain under which they must study will lower their productive capacities and promote fatigue and disgust. The enjoyment derived from plays and games will greatly offset work of dissatisfaction that some children find in their school tasks. However this does not mean that games and plays should replace good studies of our parochial schools which train our wonderful children to be good parishioners of our Church and loyal, patriotic citizens of America or Canada.

Recreation which our parochial schools should provide for our children should not supplement formal education. Both studies and recreation must harmoniously function in the satisfaction of emotional and intellectual needs and help to round up and integrate the personality of our children, for America and Canada need real men and women, and not manikins. The Catholic schools with their continual reference to God and His eternal law are the best training institutes for such future citizens of these wonderful countries.

The Ukrainian Catholic schools in America and Canada have tremendous tasks... Besides forming good citizens, they must also train our children in the attachment to their Ukrainian Catholic Rite and Church. Children that are going to the Ukrainian parochial schools should learn the Ukrainian language and get acquainted with the Ukrainian culture. America and Canada need men and women that know other languages besides the English. Canada, being a wonderful country composed of various nationalities, has a splendid chance to produce a new culture which would surpass the culture of any other nation in world, but all and each nationality living in this country should contribute to it the best it has brought years ago from its former fatherland... This is an important duty of our parochial schools and our school teachers should be aware of it...

Father Flanagan says: "The greatest work in life should be building up strong, healthy children, well disciplined in mind, heart and body to do better and nobler things for God and country than their forefathers."

FORSIGHT

Isn't it wonderful the way Mother Nature provides for us? For a million years no one could have known that someday we would be wearing glasses, yet she fashioned our ears for them.

On a small service station out on the edge of a western desert hangs this sign: "Don't ask us for information. If we knew anything, we wouldn't be here."

ON ELOPING

By D. F. Miller

Problem: My boy-friend, whom I have promised to marry, wants me to elope with him because of the opposition of our families to our getting married in the near future. I am 17, have just finished high school, and my family tells me I'm too young to get married. My boy-friend's family tells him that he is not making enough money to get married. He is 20, and he works in a factory where he is paid $1.25 an hour, which brings him $50 a week and more when he works overtime. I am terribly in love with him, and am almost agreed that the best thing for us to do is to leave our homes without saying anything to anybody and get married at once. What do you think?

..*Solution*: Experience is heavily weighted against your having a happy marriage with such a start as you contemplate. Even secular marriage counselling agencies, which keep statistics on such things, will tell you that marriages that begin with elopement have the least chance of success.

Elopement is a bad beginning for married life for many reasons. First of all, it means a sharp and bitter break with your family, and no matter how much you may think you don't need your family now, you will, as time goes on, feel deeply the separation you have caused. At your age especially, an elopement would be a combination of selfish mistrust of your parents, of meanness in depriving them of a chance to share in your wedding joy, and of an element of disobedience because you are so young. Even if they were to forgive you later on, they could never feel quite the same toward you as they did before.

As a Catholic, you should know that an elopement, with speedy marriage following, is out of the question. (I hate to think that you may be contemplating a civil marriage, with all its disastrous consequences for your soul.) As a Catholic, you have to go to your pastor in good time, have to be instructed in the duties of marriage, have to permit the banns of marriage to be published, etc Of course there is provision made for special cases in which there is an important reason for secrecy or haste. But so often this reason has to do with sin that a young girl marries hastily and in secret gives grounds for the suspicion that "she had to get married."

From this distance, it would appear that your parents and your boy-friend's parents are advising you wisely. You can check this with your pastor or confessor, who will be influenced by no personal motives in advising you, and who will help you to get married before too long if that turns out to be the prudent thing to do. But put out of your mind any thought of an elopement.

from the "Liguorian"

The reason why the average girl would rather have beauty than brains is that the average man can see better than think.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КОЛЯДИ ПІД НОТАМИ, Йосиф Когут	1.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON -- SASK.

A FAMILY FAVOURITE

for over 80 years

EATON'S
MAIL ORDER CATALOGUE

EATON'S Catalogues have remained favourites through the years, because they always offer widest assortments and best all-'round values. Shop from the big Fall and Winter Catalogue and you will agree—"It Pays to Shop at EATON'S."

T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan • Humboldt • Kamsack • Lloydminster • Melfort • Melville
Moose Jaw • Nipawin • North Battleford • Prince Albert • Regina
Saskatoon • Swift Current • Yorkton • Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ГРУДЕНЬ Yorkton, Sask. December, 1952

20¢

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

РІЗДВЯНА ЯЛИНКА		1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		2
ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!	о. Мих. Щудло ЧНІ.	14
В ЧОМУ РЯТУНОК СВІТУ?	о. П. Ч.	18
МОЇ ВІДПОВІДІ	Митр. А. Шептицький	20
ДЕНЬ У ЛЮРДІ	о. М. Гринчишин ЧНІ.	22
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ?		24
ОБРЯД У КАНОНІЧНІМ ПРАВІ	о. М. Щудло ЧНІ.	25
ЛЕГЕНДА ПРО ЦІЛЮЩЕ ЗІЛЛЯ	Олена Цегельська	27
СВЯТИЙ МИКОЛАЙ	Б. Д.	30
СЛОВО СВ. ОТЦЯ ДО АСТРОНОМІВ		32
МУЧЕНИЦЯ ТА ЇЇ КАТ	о. М. Щудло ЧНІ.	35
НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ		38
CHRIST BACK IN CHRISTMAS	M. Schudlo C.Ss.R.	39
BISHOP F. SHEEN'S ADDRESS		42
WHO GET'S A CHRISTIAN BURIAL?		45
SCAPULAR OF IM. HEART OF MARY		47
I'D LIKE TO KNOW		49
HOW TO BE A PRACTICAL CATHOLIC	D. J. Corrigan	51
ST. JOSAPHAT KUNTSEVYCH—MARTYR	M. Schudlo C.Ss.R.	58

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 12 | Йорктон, Саск. | Грудень, 1952

РІЗДВЯНА ЯЛИНКА

ХОЧ Різдвяна ялинка не належить до українського народного звичаю, але вона так прийнялася між українцями, що стала необхідною частиною Різдва. Принадна зелень ялинки і мерехтливі прикраси мають щось своє додатнє до святкового настрою. Живе шпилькове деревце—це наче символ вічности і невмірущости правди та добра. Той символ так прекрасно в'яжеться з святом народження Спасителя, що передав людству віру в перемогу правди і добра над неправдою і злом.

Українські свята кінчаться з Богоявленням і тому звичайно перетримують ялинку в хаті на протязі тих всіх днів. Щоб ялинка видержала так довго в сухім теплім повітрі дому, найкраще перетримувати її в воді. Зрубаний кінець стовбура відрізати рівно два-три цалі або більше, залежно від висоти деревця, щоб свіжими відкритими отворами йшов краще доплив води. Вложити ялинку в таку посудину як кам'янка або велика путня і довкруги обложити невеличкими камінями або кавалками вугілля, щоб рівно стояла. Наповнити посудину теплою водою. Що два три дні доливати свіжої теплої води в міру того, як вода випаровує. Деревце скоріше втягає теплу воду ніж зимну. Покрити посудину довкруги зеленим креповим папером. Буде гарно виглядати і ялинка збереже свою свіжість на протязі всіх днів свят.

Вже нераз траплялися нещасливі припадки з вогнем через ялинку. Присохлі гілки ялинки і паперові прикраси можуть спалахнути полум'ям в кількох хвилинах та наробити немало нещастя. Для того радиться наперед подбати про певні охоронні кроки. Примітити ялинку в найхолоднішім місці. Не освічувати ялинки восковими свічками, бо з того бувае найбільше випадків вогню. Якщо освічується ялинку електрикою, то треба доглянути, щоб всі електричні дроти і проводи були докладно перевірені. Обшарпані дроти небезпечні. Не дозволяти дітям бавитися ялинковими світлами. Ніколи не лишати засвічених світел на ялинці, коли виходиться з дому. Всякі кроки охорони потрібні, щоб з радісного свята не вийшло нещастя.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЗАКЛИК

КАТЕХИТИЧНО-РІДНОШКІЛЬНИЙ КУРС У ВІННІПЕГУ

"Діти—це майбутнє України"—ця правдива істина не може остатися для нас пустою фразою, але з великою відповідальністю перед Богом і Народом мусимо послідовно і практично переводити її в життя. Виховувати молоде покоління в релігійно-національному дусі—це головне й дано на потребу наше завдання тут у Канаді. Наука катехизму й рідної мови —це фундамент, що на них спочивав виховання дітвору. Хто ж має провадити цю науку? Відповідь одна: **фахово вишколений персонал! Навчати й виховувати** дітей це штука над штуками. Без відповідного знання і фахової підготівки не сміє ніхто братися до так складного і відповідального діла.

За благословенням Преосв. Кир Максима Германюка, Шкільна Кураторія при Централі Українців Католиків Манітоби влаштовує в час зимових ферій, почавши від 22 грудня ц.р. вечірний **Катехитично-Рідношкільний Курс** у Вінніпегу. На курсах викладатимуть Сестри Служебниці та кваліфіковані учительські сили. Абсольвент(ка) цього Курсу буде мати право провадити Дитячі Садки, Рідні Школи, Катехизації—чи то вечірні, недільні чи вакаційні по наших парафіях. Закликаємо головно нашу студіюючу молодь, членів молодечих організацій, а також старших осіб зголошуватися на цей перший вишкільний Курс.

Своє зголошення враз з коротким життєписом просимо зараз слати на слідуючу адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
OF MANITOBA
% REV. SEMEN IZYK
49 KENNEDY ST., WINNIPEG, MAN.

ВШАНУВАННЯ ЮВІЛЕЮ ПРЕОСВ. КИР АМВРОСІЯ в Академії Сестер Покрова Божої Матері

Сестри Покрова Божої Матері в Стемфорді, Конн. гарно вшанували десятиліття єпископства Преосв. Кир Амвросія Сенишина. свойого співосвященика, опікуна й духовного провідника—в дні 22-го жовтня ц.р.

На програму торжественного свята склалися: 1. Торжественна Служба Божа-подяки, відправлена Преосвященним в годині 8-ій рано в каплиці Академії; 2. Концерт, що відбувся на площі Академії в год. 3-ій пополудні; 3. Благословення відновленого Іконостасу в каплиці Академії, довершене Владикою безпосередньо по концерті. Програма концерту, влаштованого ученицями Академії, була дуже здатна. Після вступного слова в честь Преосвященного Ювілята (ученици Геральдіни Інгерсоль), слідувала коротка доповідь про нашу вечірню (ученици Франки Криворучка) та відспівання деяких частин вечірні хором учениць. У 2-ій частині була коротка доповідь (ученици Анни Лієнетті) про нашу утреню та відспівання деяких її частин хором учениць. На третю частину концерту склалась коротка доповідь (ученици Діонісій Палажій) та відспівання хором учениць деяких вийнятків в Літургії. Потім ученица Варвара Кені вручила їх Преосвященству пригарні образи у візантійському стилі (дар від Впр. Сестер і учениць), а ученица Ейлін Кенні переповіла коротко життєпис Преосв. Ювілята. По відспіванні "Многая Літа" ученици цілували перстень Владики, переходячи по черзі зі сцени, та складаючи кожна зокрема цвіток червоної рожі.

Іконостас, поблагословлений безпосереднье по концерті, відновив наш артист С. Гординський.

На концерті та на благословенні іконостасу були присутні, крім Впр. Сестер Покрова Божої Матері, всіх учителів Академії та родичів учениць. Впр. Сестри Служебниці Пр. Діви Марії, Впр. Сестри Серця Ісуса й Марії, деякі Впр. Сестри лат. обряду. ученики Каледжу Св. Василія Вел. і Малої Семінарії разом із Впр. і Вєч. ОО. Професорами-Настоятелями та багато священиків з провінції (з парохій побливьких деканатів).

Хор учениць підготовила дуже добре Сестра Андрея Спікула, відома також з композиторської творчости.

Всі імпрези залишили миле враження та були гарним виявом вдячности Сестер, Учит. Збору й учениць для Владики за його численні добродійства для Академії.

РАССЕЛ, МАН.

Дня 3. лист. 1952 парохія Рассел, Ман., прощала свойого душпастира о. Володимира Лучкова, що доїджав і обслугував парохію Рассел 3 роки. В домі п. Дмитра Олійника зібралось багато людей, з яких переважаюча скількість прощала з правдивим жалем і пошаною. Дякували і бажали йому ліпшого поводження і більших успіхів на новій парохії. З тої нагоди і великої радости переведено збірку на фонд Укр. катол. преси. Зібрано 7.25 і розділено на "Укр. Вісті" 4.00, а на Голос Спасителя 3.25.

Людям доброї волі і жертводавцям щире спасибіг.

Парохіянин.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найщирішу прилюдну подяку Матері Божій за вислухані молитви і скору поміч у тяжкому захворінню та за всі ласки, яких я вже не однократно дізнав взиваючи Її помочі. Складаю офіру 4.00.
Ігнатій Хома, Реджайна.

Складаю прилюдну і щиру подяку Найсвятішому Серцю Ісуса, Матінці Божій Неустанної Помочі і Святому Йосифові з Дитятком Ісусом за отримані ласки, а особливо за уздоровлення мого жолудка.
А. Градова, Інвуд.

Сердечно дякую Св. Серцю Ісуса і Непорочній Діві Марії, Матінці Божій Неустанної Помочі за видоровлення доньки Ольги з тяжкої недуги при розв'язанні з дитиною, з якої вирвала її тільки Божа поміч. Рівнож прошу о молитви за Божу опіку в її дальшому житті і при вихованні дитини.
Анна Біловус, Статен Айленд

Спішу зложити прилюдну подяку Матері Кабрінії, що своїм предстательством виблагала ласки в Серця Христового, що Господь уздоровив хлопчика, якому лікарі були приякли невилікування і скору смерть.

о. Ч. І.

СВ. МІСІЯ В БРИДЖПОРТ, КОНН.

Наша новоосснована Парафія Покрови чала свою першу місію. Проповідав о. Мих. Шудло ЧНІ. на запрошення нашого дорогого Пароха, Впр. о. Ярослава Шуста, що своїми трудами та вмілою кермою довів до того, що вже маємо свою власну, чудову церкву.

Хоч у нас не багато, бо всього яких 60 родин (з того 50 це новоприбулі імігранти), проте є вже в нас мурована церква, галя і парафіяльний дім. Люди гарно приходили на місію. Місія була тільки в укр. мові.

На закінчення місії завітали до нас Преосв. Владика, Константин. Лицарі Колюмба врочисто впроваднли їх до церкви. Преосвященний Владика посвятили нову церкву, зійшли до галі та поблагословили обід всім прихвним парафіянам.

При посвяченні церкви було декілька священиків і велика маса народу.

Парафіянин.

РАДУЙСЯ, НЕПОРОЧНА МАРІЄ!

І біда немов сніг душа Твоя,
Бо ти палата Бога Саваот,
Веселости всемірної зоря,
Світильник світа, закона кивот.

Ти добра, бо гріха нема в Тобі,
Престол Ти Божий, світозарний рай:
Тож молим Тя, покровом будь в борбі
Та в ній вінець побідн нам подай.

Бо ворог наш, Маріє, "Ад" ся зве,
І прикра з ним, тяжка, страшна борба:
З усіх сторін на нас, як вихор пре:
З ним битись—сила у нас заслаба.

Ти добрая, святий Ти Божий храм;
Тож мольби вислухай, що шлем з сердець,
В борбі, Пречиста, будь зорею нам
Ти витязям тріюмфу дай вінець.

ПОШУКУВАННЯ

Хто б знав, де мешкає: **Василь Сенета**, з села Терпів, біля Старого Самбіра в Галичині. Виїхав до Америки перед другою світовою війною та пробував десь біля Клівленду. Нехай дасть чутку про себе на адресу:

Anastasia Hrvwnak-Towarnicka
124 Cite Tranquillite
Tossen Tarvin (Pas de Calais)
France.

КАТОЛИКИ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Едмонтон (П.В.) Кожного року появляється в Лондоні "Да Кетолик Ір Бук", який подає дані про катол. життя в Англії. Цьогорічний річник має 184 сторінки і з цього довідуємося, що було в рр:

	1850	1900	1950
катол. населення:	1,000,000	1,500,000	2,850,000
свящ.:	826	3,289	6,643
церков:	579	1,563	2,868
Шкіл:	200	1,150	2,328

До катол. шкіл ходить тепер 380 тисяч учнів обох полів. В 1949 р. було 88 тисяч хрещень і 36 тисяч катол. вінчань.

Нова Машина — ІНТЕРТАЙП
ДО НАБИРАННЯ ДРУКУ

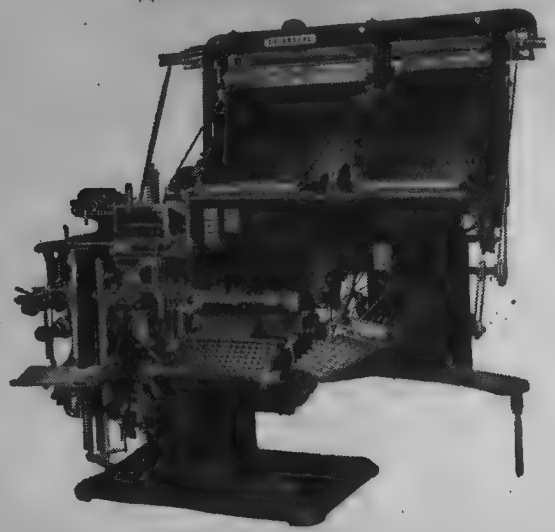

Ось знимка нового, модерного Інтертайпу (миксера), з 8 магазинами, якого вкоротці дістане друкарня Голосу Спасителя.

Попередних літ, многі з читачів і передплатників Голосу Спасителя помогли нам сплачувати автоматичну малу пресу — "Heidelberg". За Ваші щедрі жертви хочемо тут всім публично подякувати, та будемо молити Дитятка Ісуса, щоб Він за це Вам належито і многократно винагородив.

Тепер просимо Вас ще о поміч для нового Інтертайпу. Наша стара машина служить нам у друкарні вже 30 літ. Ви самі знаєте, до чого може бути здатний самохід, трактор або яканебудь інша машина, якою працювалиби Ви через так довгий час. Кілько мали би Ви клопотів, направ, видатків та спізнення праці. Ось щось подібного було з нашим старим Інтертайпом. Це все змусило нас заордерувати нову, та затягнути довг на сплату протягом 7 літ, в сумі 18 тисяч долярів (з процентом).

Просимо Вас, отже і надіємося, що й тепер, з нагоди Різдва Христового, своєю щедрою жертвою поможете нам сплатити цей довг. З нагоди весіль, похоронів, поминок, партій і т.д. згадайте за це та зробіть збірку. Пам'ятайте, що Йорктонська друкарня, це одинока українська католицька друкарня на цілий Саскачеван і Манітобу.

Імена жертводавців будемо поміщувати що місяця в Голосі Спасителя. Жертви шліть на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ВІСТІ З НЮАРКУ, Н. ДЖ.

В Нюарку кипить праця під кожним оглядом: релігійна, культурна, національна... Школа поступає скоро вперед... Це буде твердиня для нашої дітвори, щоб обзнайомитися з нашим обрядом, історією, культурою, щоб посеред нас у Нюарку не було ні національних, ні релігійних ані обрядових зрадників. Труди Впр. о. Пароха, Вол. Кравєвського ЧНІ. вінчаються прегарним успіхом завдяки вмілій співпраці церковного та шкільного будівельного Комітету.

Виставка Ноші

За ініціятивою п. О. Гординської та інших Пань зорганізовано виставку укр. ноші в Нюарку 5 жовтня. Дівчата повбирані в різні українські строї парадували на сцені перед цікавими глядачами.

Цікаві вишивки і прикраси строїв з різних земель України захоплювали тих, що прийшли подивитися на виставку. Хоч фотографи взяли були деякі знимки, проте ніхто не взяв фільму в колорах. Шкода. Це було б дуже добре діло, бо можна б показувати красу укр. ноші при інших нагодах. Слід на це звернути увагу при всяких імпрезах: треба завжди брати фільмові знимки з усяких наших артистичних імпрез, щоб це зберегти для інших.

Шкільний Беннет

19 жовтня ц.р. був великий бенкет в укр. Централі в Нюарку. Уладила його парафія Св. Ів. Хрестителя. Велика заля була виповнена людьми. Виступали промовці, підкреслюючи ядерно потребу укр. школи при наших парафіях в Америці.

Хоч парафіяни вже вложили доволі гроша, всетаки на палкий заклик промовців, зібрано ще трохи грошей готівкою чи запоруками.

40-ліття Провидіння в Нюарку

26 жовтня 1952 року Нюарк і околиця святкували 40-ліття Провидіння, своєї асекураційної, укр. амер. організації. О 10. год. учасники взяли участь у врочистій Літургії та вислухали проповідь про важність і корисність Провидіння поміж нашим народом, що її виголосив о. М. Щудло ЧНІ.

По Божественній Літургії члени та членкині Провидіння удалися до Укр. Централі на обід. Вкр. о. Білинський відчинив святкування короткою, вступною промовою.

Опісля виступали інші промовці з умілими промовами, виказуючи історію та користі Провидіння.

Шановні Читачки та Читачі Голосу Спасителя, самі вступайте до Провидіння та вписуйте до нього свої діти. Нехай наша амер. катол. українська організація росте на славу Божу, добро нашої Церкви та народу. Провидіння це наша релігійна і національна твердиня, це права рука нашої української католицької Церкви в Америці.

З'ЇЗД УКР. КАТОЛ. МОЛОДІ В ЙОРКТОНІ, САСК.

В днях 8-9 листопада ц.р. українське католицьке юнацтво міста Йорктону святкувало 5-річчя свого існування як товариства. З тої нагоди відбувся окружний з'їзд молоді Східного Саскачевану під проводом Їх Ексепеленції Кир Андрея.

Вже кілька місяців наперед наше юнацтво планувало як би то найкраще відсвяткувати той ювілей. На зборах рішено улаштувати Карнавал і З'їзд Молоді та запросити визначних духовних і світських достойників для звеличання торжества.

Його Ексцеленція Преосв. Андрей, не зважаючи на многі інші важливі справи, ласкаво зволив прийняти запрошення, уважаючи життя нашої молоді одним з найважніших відтинків нашого релігійного й національного життя взагалі. Він постановив своєю появою та своїм Архіпастирським словом розбудити в душах нашої молоді більше запалу до ревного християнського життя.

В суботу 8-го листопада було свято святого Великомученика Димитрія. О год. 4.00 пополудні відбулася реєстрація делегатів у вітальні манастиря оо. Редемптористів. Кожний делегат одержав окрему відзнаку зо своїм ім'ям, прізвищем та з ім'ям місцевости, звідки прибув. О 6.00 год. було прийняття для делегатів у парохіяльній залі. О год. 9.00 почався карнавал. Люди з далека й близька з'їхалися подивитися на коронацію королеви карнавалу. Були 4 кандидатки: Оля Дуткевич, Мариня Ковалик, Ірина Стрільчук і Марія Витрикуш. Королевою була вибрана панна Ірина Стрільчук. Першою принцесою стала панна Марія Витрикуш, другою панна Марія Ковалик, третьою панна Оля Дуткевич. Церемонією коронації звеличив свою присутністю Його Ексцеленція Кир Андрей. Після коронації кожна контестанка одержала нагороду й пам'ятку з рук Пр. о. Павла Малюги, ЧНІ., місцевого духовного провідника. При тій нагоді він зложив щире признання всім членам УКЮ, а зокрема тим панночкам, що стояли на сцені в гарних княжих строях. Після коронації відбулась забава, що тривала до півночі, та скінчилась розіграванкою базарових квитків.

В неділю раненько молодь тиснулася до св. сповіді, щоб на Архієрейській Сл. Божій приняти св. Причастя з рук Кир Андрея. О год. 10.30 почалася Архиерейська Служба Божа. Коло престола послу-

Контестантки Карнавалу УКЮ, що відбувся дня 8 листопада в Йорктоні, Саск. Королевою вийшла панна Ірина Стрільчук. По її правиці стоїть перша принцеса, панна Марія Витрикуш; по її лівиці друга й третя принцеса. Другою принцесою була панна Мариня Ковалик, а третою панна Оля Дутчевич.

гували хлопці, що належать до місцевого УКЮ. Пристоящими священиками були Впр. о. Ів. Бала, ЧНІ. і Пр. о. Р. Мувичка. Діяконували Пр. о. Ст. Гарванко й Пр. бр. Мих. Вівчар. Службу Божу співав місцевий хор під проводом п. Олекси Карапіти. Після Архиерейської Служби Божої Його Ексцеленція виголосив святочну проповідь до молоді й старших.

Сейчас по Богослуженні всі пішли до парохіяльної залі на спільний обід. Його Ексцеленція провів молитву й при кінці обіду гарно промовив до всіх учасників.

По обіді була пів-годинна павза. За той час жінки й дівчата попрятали столи й начиння, а хлопці приготовили крісла для публіки. О 3-ій годині засіла почесна президія на сцені й головна сесія.

Предсідником сесії був п. Орест Федорович, місцевий голова УКЮ. На самперед він попросив Його Ексцеленцію почати сесію молитвою. Потім зложив гарний привіт до всіх достойних гостей, делегатів і учасників. Відтак слідували привіти від Їх Ексцеленцій, Впр. о. Ів. Бали, ЧНІ., Пр. о. П. Малюги, ЧНІ., Пр. Бр. Методія, ЧБХШ., панни Гені Щудлик, провінціяльної голови УКЮ., п. Олекси Яцишина з Гудів, п. Ів. Кіця з Джедбургу, п. С. Яремовича, місцевого голову МУК., пані М. Верхомінки, місцевої голови ЛУКЖ.

Після привітів панна Мариня Ковалик прочитала річний звіт праці місцевого УКЮ. Відтак предсідник попросив Високоповажану паню Докторку Медицини, Стеф. Потоцьку виголосити перший доклад. Пані Др. Ст. Потоцька говорила про "Сучасні Проблеми Молоді" і дуже цікаво представила й роз'яснила зокрема проблему подружжя. Слідуюча бесідниця була панна Геня Щудлик. Тема її промови була: "Католицька Преса". Третя промова була на тему "Католицька Акція УКЮ". Її виголосив Впр. о. Ів. Бала, ЧНІ. (Ті три доповіді будуть поміщені на іншому місці).

Потім слідували привіти від несподіваних гостей, Пр. о. С. Курила, ЧСВВ., пана К. Мигаля, представника Братства св. о. Николая, панни А. Жук з Канори, п. адвоката А. Кіндрада. Окрему промову виголосила пані К. Кравс, голова Провінціяльної Управи ЛУКЖ у Східному Ексархаті, що прибула до своєї рідної провінції Саскачеван, після З'їзду Брацтва св. о. Николая в Вінніпегу, де була представницею Брацтва зо Східної Канади. При кінці Його Ексцеленція ще раз виголосив гарну промову до молоді. Потім слідували дискусії. Молодь з публіки ставляла практичні запити для промовців. По дискусіях п. А. Новак прочитав слідуючі резолюції:

1. Ми члени Товариства УКЮ урочисто заявляємо, що до смерти будемо вірними дітьми української католицької Церкви і, що будемо помагати нашому єпископові й нашим священикам поширяти та скріпляти католицьку свідомість практичним християнським життям, католицькою літературою й католицькою акцією світських людей.

2. Будемо вірно зберігати всі скарби й цінності нашої святої релігії й української культури, як н. пр. східний обряд, українську мову, українські звичаї, і т.д. Ті скарби не закопаємо але будемо їх уживати для слави Божої, для добра нашої святої Церкви й народу та нашого Краю.

3. Заложимо в нашому кружку "Наукові Вечірки" для кращого вивчання нашої релігії, нашої мови й засад доброго християнського життя.

По прочитанні резолюцій, Пр. о. Павло Малюга, ЧНІ., забрав кінцеве слово й зложив всім учасникам щиру подяку за їх участь в цьому з'їзді. На кінець відспівано національний і український гимни. Зараз потім була вечер'я й по вечері всі пішли до церкви на вечірню відправу. На тій відправі Його Ексцеленція к останнє виголосили проповідь до шкільної молоді наших інституцій. Слідувала Суплікація й благословення Найсв. Тайнами. По вечірній відправі висвітлено гарні й цікаві фільми.

Учасник.

РІЧНИЙ ЗВІТ,
що його виголосила панна Мариня Ковалик на З'їзді Молоді (Йорктон)

Пане Предсідniку, Ваша Ексцеленціє, Високопреподобні Отці, Пр. Брате, Шановна Президіє й Дорогі Гості!

Це велика радість та честь для мене, що можу сьогодні привитати Вас з 5-ої річниці нашого клюбу УКЮ в цьому місті, й дати Вам короткий звіт нашої праці за минулий рік.

На самперед складаю отверте признання й щиру, прилюдну подяку Високопреподобним Отцям Редемптористам, що неустанно трудяться для добра нашого молодого Товариства. Своїми духовними науками й порадами, вони стараються, щоб між всіми членами був добрий дух, передовсім взаємна любов і співпраця. Завдяки цій згоді й співпраці всіх членів, мушу приписати всі успіхи, що ми осягнули за минулий рік.

На самперед в минулому році було 75 членів в нашому відділі. Що вівторка ми мали свої збори тут або в авдиторії Колегії св: Йосифа, і навіть одного разу мали честь витати Їх Ексцеленцію на наші наради.

Наша річна програма була поділена на релігійні, народні й рекреаційні справи. В минулому році ми мали 3 рази спільну сповідь, спільне св. Причастя й спільне снідання. За кожний раз ми запросили визначних бесідників або бесідниць, які в своїх промовах додавали нам охоти до співпраці. В нашій програмі є мати 4 рази до року такі спільні святі Причастя й спільні снідання. Останне снідання відбудеться в першу неділю на другий місяць.

На весні, в місяці березні ми мали духовні реколекції під проводом Впр. о. Бали, ЧНІ., нашого пароха. Майже всі члени учащали на духовні вправи через три дні. Хлопці нашого товариства служать що неділі до літаної Служби Божої в 9-ій годині, і деякі з них навіть нині служили до Архиерейської Служби Божої. Деякі з наших членів беруть також участь в церковному співі й помагають декоди Аматорському Кружкові. Нашим духовним провідником був на початку року Пр. о. Іваночко, а відколи вони поїхали на Схід до Торонта, то нашим духовним провідником став Пр. о. Павло Малюга, ЧНІ. Особливо ми багато завдячуємо цим двом отцям, що наше товариство так сильно стоїть і активно працює при парохії.

В народній роботі ми брали участь в концертах, що аматорський кружок улаштовував, як рівнож ми самі дали кілька представлень і концертів. Своїми концертами ми їздили до інших місцевостей й старалися розбудити національний дух в серцях молоді. Свої збори ми стараємося переводити по українськи, і говорити між собою по українськи.

Ми рівнож мали в минулому році кілька забав для старших і для молоді. Між тими: вінер ровсте, скейтінґ парті, клаб денсес, гарвест денс, формал денс, крисмас парті. Загального приходу за минулий рік було 2200.00. Видатків 1400.00. Остало чистих 800.00.

Коли якась членкиня мала віддаватися ми вшанували її окремою забавою. Вторік в осени ми мали гарний карнавал, в якому було 5 кандидаток на королеву. Королевою вийнла паночка Една Гармадська. Коли тут в галі є забави ми стараємося о порядок з плащами й дещо продаємо в кантині.

Як бачите шановні, наша програма була переплітана всілякими справами. Цей рік нам скоро минув і лишив по собі багато солодких споминів, а найкращим спомином буде оцей З'їзд в нагоди 5-ої річниці нашого товариства. В імені нашого товариства складаю ще раз щиру

подяку всім тим, що помогли нам цю працю виконати для слави Божої й для добра нашої Церкви й українського народу.

Я дякую.

ПРОМОВА,
яку виголосила Високоповажана Пані Др. Потоцька, М.Д., з Йорктону, на З'їзді Молоді з нагоди 5-річчя УКЮ в Йорктоні, Саск., дня 9 листопада 1952

Ваша Ексцеленціє, Впр. Отці, Пр. Браття, Хвальна Президіє, Дорогі Делегати й Всі Гості!

Сьогодні я хочу застановитись над одною з найважніших проблем молоді, а саме—проблемою подружжа.

Тому, що подружжя є установою для дорослих, то одною з найбільших проблем нашої молоді в теперішніх часах є статися дорослими. Деякі люди мають багато років, але не є правдиво дорослі.

Дозріла, доросла людина має правдивий розсудок цінностей. Правдиво доросла людина зможе легко відповісти на такі питання, як: "Що є правдиве щастя? Які прикмети правдивого приятеля? Який характер повинна мати одиниця, з котрою можна буде спокійно жити щодня через 40-50 років? Що це є правдива краса? Яка є різниця між тілесною та духовою красою?

Першою прикметою дорослої людини, як я перед хвилиною сказала, це мати правдивий розсудок цінностей. Є ще й інші знаки дозрілости. Між ними, це здібність робити й дотримувати добрі постанови, як напр. ми постановили б ніколи не опускати Служби Божої в неділю. Якщо ми цю постанову дотримаємо, навіть і серед найтяжчих обставин, тоді ми є дорослі.

Знова одиниця, що вміє над собою запанувати, або в якої моральне поведення й чувства є під контролею, показує дозрілість. Молода особа, що не осягнула ще дозрілости, має непевні чувства, які можуть нагло зворушити й змінити стан тіла й душі, як напр. сльози виходять легко, сміх ще легше, злість скоро, а страх ще скоріше. Така одиниця дуже легко зміняється. Одначе одиниця правдиво доросла може запанувати над собою й повинна тримати свої почування під контролею.

Оцих останніх кілька хвилин ми застановилися над двома точками: 1. Хто є дорослою людиною? 2. Які прикмети дорослої людини?

Тепер поставимо питання: "Чому люди женяться?" і, чи тільки дорослі люди повинні думати про подружнє життя? Заки відповім на ці питання, поясню ціль подружжа.

Подружжя це установа Богом заведена, для помноження людства на землі й для заповнення упорядженого місця в небі. Розважні люди вступають в стан подружий тому, щоб разом в згоді жити, спільно працювати над осягненням дочасного й вічного щастя. Найбільшим однак благословенням і щастям подругів, це привести на світ нове життя.

Подружжя це спілка, і то найважніша спілка, бо від неї залежить дочасне добро й вічна доля тих одиниць, що зв'язані тим вінком, або походять з нього.

Отож, хлопці й дівчата, заки вступаєте в стан подружий, застановіться, чи це Ваше правдиве покликання? Заки виберемо відповідного помічника, чи відповідну помічницю до роботи в нашому бизнесі, чи в нашому житті, то застановімся перше: 1. Чи він, або вона будуть такими помічниками, яких ми шукаємо? 2. Чи його характер буде згідливий? 3. Чи його спосіб праці буде нам подобатися? 4. Чи наші плани будуть сходитися що до майбутности?

Як ми шукаємо собі доброго спільника до роботи, так повинні ми шукати доброго спільника для подружнього життя. Ми це повинні собі вибирати спільника типу, що він гарно бровами моргає, або типу, що вона гарно зібрана, не тому, що він гарно танцює, або вона має прекрасне волосся, яке підчас танцю виблискується в темній залі.

Ні, мої дорогі! Заки вирішимо женитися, чи віддаватися, ми мусимо добре розглянути справу з ким приставмо. Хтось може закинути: "Женячка не така справа, чи спілка, як бизнес. Адже ми не можемо холоднокровно задивлятися на неї, як на другі спілки".

Так. Подружня спілка не така сама, як другі спілки, як напр. спілка бизнесова, чи спілка торговельна. Вона далеко важніша й дуже поважна спілка. Вона опирається на любові. А любов є найважніша з усіх чеснота. Та любов має бути до смерти. В подружому житті без різниці, чи в дома радість, чи смуток, здоров'я, чи слабість, достатки, чи убожество, та любов мусить бути завсіди. Чому? Бо подружжя це спілка досмертна.

В бизнесі ми можемо легко розійтися зі своїм спільником і ще колинебудь. З подружжям так не є, бо тоді розійтися без образи Бога, чи без шкоди для другої сторони годі. Тому нехай кожна доросла дівчина й всі розважні молодці пам'ятають на це. Заки виберуть собі учасника, чи партнера для подружнього життя, нехай моляться й застановляються над характером одного й другого, розбираючи добрі й злі прикмети свої, чи її. Нехай попросять Пречисту Діву Марію, щоб Вона із Своїм Сином помогла для Вас знайти доброго спільника.

Як вже купилося якийсь бизнес, чи товар, то запізно думати тоді, чи часом нема ще ліпшого товару пова тим, що був у вікні.

Хлопець, або дівчина не побираються, не вибирають собі спільника, щоб мати з ким виїхати на прогульку, чи "тоні-мун"—це тільки малесенька частина їхнього подружнього життя, але нехай пам'ятають, що вони зв'язані данюхом любови до кінця свого подружнього життя. Вони є взаємні приятелі, що можуть зробити свого життя прекрасним або страшним, безпечним, або небезпечним, розкішним, або гірким, багатим, або убогим, іншими словами їхне життя може розквітати, або завмирати.

В подружому житті буде час себе взаємно студіювати, приглядаючись обличчю й характерові одне другому, буде час знайти чесноти й уломности, про які кожна одиниця, що ступає в стан подружий, повинна ставити собі оці два питання:

1. Чи ця особа, в якою я хочу побиратися зробить моє життя щасливішим і багатшим?

2. Чи я сам, або сама, така людина, що потраплю ущасливити й збагатити життя моєї подруги?

Ми не маємо права просити когось, щоб збагачував наше життя, якщо ми самі не потрапимо збагатити життя свого подружнього спільника.

Щоб життя двох людей, які побираються було направду щасливе, то мусить бути між ними одна віра, одне серце й одна любов. Іншими словами мусить бути взаємне порозуміння, згода, пошана та любов.

Ніхто не повинен вступати в стан подружий задля красоти тіла, чи тілесних приємностей, або задля грошей. Чому? Бо те все минеться, а подружня угода, контракт позістануть до смерти.

Наколи хтось побирається з другою особою, то віддає їй своє тіло, свою душу й то ві всіми своїми прикметами. Кожна людина, це істота, що складається в душі й тіла. Годі пізнати характер і душу людини по її зовнішньому вигляді. Не кожне тіло має гарну душу, і навпаки не кожна душа має гарне тіло. Часом молодцеві може здаватися, що очі його нареченої світять ясніше, як зорі небесні, а—навіть часом ті самі очі видаються йому яспіші, як лямпочка перед кивотом.

Наколи молодець і дівчина побираються, їх повинні притягати не так прикмети тіла, як радше прикмети душі. Багато хлопців, що женяться, бачать тільки красоту тіла, яка нераз штучна, намальована, а правдивої зовнішньої красоти своєї нареченої не бачать. Оскільки тіло дівчини блищиться вони глибше не дивляться. Це дуже велика помилка. Чому? Бо хлопець і дівчина побираються не лишень в тілом, але й з душею та її прикметами, що нераз можуть бути приємні, або неприємні. Вони побираються, щоб взаємно працювати над своїм осягненням і осягненням царства небесного.

Ось, хлопці й дівчата, одна з найбільших Ваших проблем—знайти відповідного спільника, який приніс би Вам щастя й добро, якого учасниками стануть колись Ваші діти. Не забудьте ніколи, що щастя цілого краю й народу спочиває на добрих подругах.

Дай Боже, щоб кожний і кожна в Вас тут присутних, що задумують вступити в стан подружий, знайшли собі добру подругу, чи мужа.

ЛИСТОПАДОВИЙ КОНЦЕРТ

В неділю 23 листопада українці міста Йорктону вшанували українських героїв І-ої і ІІ-ої Світової Війни, гарним концертом.

Концерт отворено панахидою за борців України. На середині сцени була могила прибрана зеленим полотном. На могилі стояв березовий хрест з вінком. Побіч могили стояли четири хлопці з Кожгії св. Йосифа у військових строях та з крісами на плечах. З переду могили стояли Пр. ОО. Малюга й Масло ЧНІ. в епітрахилях і з колпаками на голові.

Після панахиди Пр. о. Малюга ЧНІ. виголосив вступне слово. Слідували зараз дві стрілецькі пісні що їх від співав місцевий Аматорський Кружок. Потім були кілька деклямацій й пару пісень з Академії Пресв. Серця. Реферат виголосив п. Мих. Баран. По рефераті хор відспівав ще одну пісню й слідувала відтак перерва на 10 мінут.

Після перерви мужеський хор отворив другу частину програми двома піснями: "Де Дніпро наш котить хвилі" і "Стрільцем бим бути рад". Відтак орхестра в Академії заграла кілька гарних пісень, з котрих публика була дуже задоволена й своїми оплесками викликали орхестру другий раз на сцену.

Пані Обух сама відспівала одну дуже зворушливу пісню й виголосила прекрасну деклямацію. п. Мих. Баран і п. В. Петришин виголосили також гарні деклямації в честь укр. полеглих героїв. Дуже гарно відспівав квінтет пісні: "Подай Дівчине ручку на прощання" і "З Бережан до Кадри". Кінцеве слово виголосив Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. Аматорський Кружок відспівав потім ще одну пісню й закінчив оцей концерт українським і англійським гимнами.

Тиждень пізніше оцей Аматорський

Кружок відограв подібний концерт у Роблін, Ман.

ВЕНЛА, МАН.

Дня 7 травня ц.р. відійшла від нас велика добродійка й приятелька, бл. п. Матрона Олійник в 78 році життя. Походила з села Первятиче, п. Сокал. До Канади приїхала тому 54 роки й замешкала зразу у Венла, Ман. По смерти свого мужа, вона перебувала у своїх дітей. Перед своєю смертю вона перебувала у домі своєї прибраної дитини Анни Семирус в Ґрендвю, Ман.

Покійна визначалася великим духом релігійности й свою любов до Бога заявляла щедрими жертвами на церкви у Мінк Кріку, у Ґилберт Плейнс, Етелберт, Ґрендвю й Велі Ривер.

Похорон відбувся в Мінк Кріку. Похоронні відправи мали Всеч. о. А. Луговий з Етелберту й Всеч. о. Е. Панчишин з Ґилберт Плейнс. Тлінні останки вложено на цвинтарі коло церкви. Небішка лишила 40.00 за упокійні Служби Божі за себе й мужа. Ту суму доручив її сусід п. Ник. Махіброда.

Тітка Іванка

ДЕ МОЯ КРАЇНА?

Ти питаєшся, чоловіче, де моя країна?
Там, де нічка в ясні зорі, де соняшна днина,
Де весною вкриваються сади білим квітом,
Де пшениця золотиться сонічком і вітром.

Де комори повні хліба, ріки течуть медом,
Де зима малює квіти морозом і ледом.
Там, де в літку співають лани, живуть буйно бори,
Де Дніпро наш Славутиця пливе в Чорне Море.

Там, де хмар сягають гори охрещені кров'ю,
Там, де родяться герої у борбі та горю.
Там, де вороги скували наші вільні села,
Де лунає наша пісня тужна, невесела.

Там, де вороги плюндрують престоли у церквах,
Де молиться народ Богу по лісах та нетрах.
Там, де в лузі похилилась червона калина,
В тому краю наша рідна Ненька—Україна!

ВЖЕ ВИДРУКОВАНА— НОВА ТА ДУЖЕ ЦІКАВА КНИЖКА, ІЛЮСТРОВАНА

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ

о. Др. М. СОПУЛЯКА

про українського стиґматика СТЕПАНА НАВРОЦЬКОГО

про якого нераз Ви читали на сторінках Голосу Спасителя.

ЦІНА 60ц.

Замовляйте в:
Rev. Dr. M. Sopulak, D.D.,
6240 Ada Blvd,, Edmonton, Alta.

або в:
The Redeemer's Voice
Yorkton, Sask.

КАНОРА, САСК.

Прощання Всеч. о. М. Т. Пелеха

В неділю, 12. жовтня вечером зібралося коло 200 парохіян і гостей до парохіяльної залі в Канорі, щоб попрощати Всеч. о. М. Т. Пелеха, пароха з Канори, який відійшов на лікування через злий стан здоров'я. Пан Вас. Балешта був господарем вечера. Він попросив Всеч. о. Будза, щоб провів молитву, після якої всі засіли до смачної перекуски, що її приладив місцевий Відділ ЛУКЖ. Відтак промовив заступник голови парохії п. Михалицький, що висловив вдячність парохіян о. Пелехові за його працю в Канорі та склав щирі бажання скорого повороту до здоров'я. П. Михалецький вручив о. Пелехові дарунок від парохії і ЛУКЖ. Після того п-а А. Жук, місцева голова Відділу ЛУКЖ висловила вдячність матерей о. Пелехові за його дбайливість та опіку над рідною школою, молоддю і катехитичною клясою. Роман Цалин вручив о. Пелехові дарунок від Відділу УКЮ. Брат Методій, директор Колеґії св. Йосифа в Йорктоні, згадав про довголітню працю й заслуги о. Пелеха як священика. Всеч. о. Пелех знаний по всій Канаді завдяки своїй скромній праці та жертвенности. З черги промовляли: о. Ляпкенич та о. Будз з Арран, о. Пісячник з Рами, о. Гурко з Бюкенен та о. Куриле з Кемсек.

На закінчення промовив Всеч. о. Пелех, що зі зворушенням та здивуванням прощав своїх парохіян, бо не сподівався, що за такий короткий час з'єднав собі стільки приятелів. Всеч. о. Пелех закликав парохіян до такої самої гарної співпраці з новим о. парохом, яку вони мали з ним у Канорі. Наконець о. Пелех зложив жертву в сумі $100 на Колеґію св. Йосифа в Йорктоні і $200 на будівельний фонд української католицької парохії в Канорі.

Потім п. Балешта проголосив збірку на пресу, яка принесла $18.25. З цієї суми 8.00 призначено на "Голос Спасителя" і 10.25 на "Українські Вісті".

Всеч. о. Будз закінчив прощальний вечір молитвою.

А. Ж.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Адміністрація Голосу Спасителя складає найщирішу подяку всім тим, що ласкаво прислали жертви на пресовий фонд нашої друкарні, як також тим добродіям, що занялися збірками та пересилкою фондів. Нехай Всевишній надгородить їх стократно!

Петро Ворона і Елена Стрільчук, вінчання, Реджайна	6.00
Похорон Марії Комас, Йорктон	19.00
Федорович Іван, Йорктон, на кліщу	3.00
Семен Лукій, Норквей, на машину	1.00
Пращання о. Пелеха, Канора	8.00
Перейда Марія, Виндзор	3.00
Ковбель Анна, Форест	.50
Загавич Пані А., Копер Клиф	.50
Кушляк Марія, Филадельфія	2.00
Борецька Панна, Теодор	1.75
Волошин П., Ванкувер	1.00
Яремович Марія, Редбері Парк	1.00
Гостина Федя Ямнюка, Ґлендон, збірав П. Григоращук і С. Вихопень	3.50
Анна Біловус, подяка, Ню Йорк	5.00

ЧИСЛО ПРОКАЖЕНИХ

Як подає нюйоркський єпископ-помічник Фултон Шін, під цю пору лікується 25,437 прокажених в 97 церковних шпиталях і 46,587 в державних закладах для прокажених під доглядом і опікою католицьких черниць і священиків. Від смерти апостола прокажених, о. Дамяна де Вайстер в році 1889, набралося тієї жахливої недуги 145 духовних і Сестер в часі виконування їх праці у заведеннях для прокажених. В цьому числі находилося і 56 Сестер монахинь. Нині же ще 67 хворих на проказу священиків і Сестер у заведеннях для прокажених і там вони виконують свою працю.

ДЛЯ РІЗДВЯНИХ СВЯТ НОВОГО РОКУ

Замовляйте в
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask.

РІЗДВЯНІ КАРТКИ з жеданнями в українській мові (ріжні):
—менші: одна 5ц.; 1' за 50ц.
—більші: одна 8ц.; 12 за 80ц.
—більші з укр. мал. одна 10ц. 12: 1.00
—великі 7½x6, одна 15ц., 12 за 1.50
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з жеданнями в' англ. мові, ріжні:
2 за 25ц., 12 за 75ц.
КОЛЯДИ, вид. оо. Редемитористів .25
Коляди під нотами 1.50
Коляди під нотами, й. Когут 1.75
КАЛЕНДАР книжковий на 1953 .75

Яко Різдвяний Дарунок—
купуйте гарні книжки, що є в катаогу Канледаря Голосу Спасителя на 1953.

Петро Карманський

СВЯТИЙ ВЕЧІР

Засяли зорі. В низькій хатині
Сидять обоє старці, похмурі...
Сидять, схилившись, мовчать і тужать.
Писав, що нині
Коляду з нами буде співати...
Вже пізня нічка, пора лягати—
Його ж і досі нема між нами.
Гей, завалило кожухи снігами
Для тебе, сину, нещасний сину!
Пішов ти, бідний, тен в світ за очі,
А ми до тебе щодня, щоночі
Тугою линем в чужу чужину
І завиваам слізьми дороги.
Наш волос білить іней знемоги,
А ти в касарні марнуєш сили—
Коли б хоч нині тебе пустили!
Затихли співи, село дрімає,
Тебе ж не видко й не чути досі".
І похилились, як два покоси,
Що сперлись в льоти на кущ вільшини.
Тимчасом в місті їх син-кохання
Стоїть на варті, глядить на зорі,
Втирає сльови і серцем лине
Під рідну стріху.
"А може хворі..."
Безмежний смуток й важке страждання
Гнітить до скону мужицькі груди.
Між касарнями тріщать морози.
В гучних сальонах пирують люди,

А в нього мерзнуть на віях сльози
І серце рветься, як птах в неволі.
А з церкви чути веселі співи:
"Христос родився в Марії Діви;
Родився в яслах, на чистім полі—
Прийшов на землю гоїти болі".

ШІГО, САСК.

В останню неділю жовтня наша невеличка парохія в місті святкувала празник Христа-Царя. День перед тим відбувся успішно наш церковний базар. А знов у середу 29 жовтня відбувся в Українськім Народнім Домі дуже гарний карнавал в тій цілі, щоб зібрати трохи фондів на нову церкву в цьому містечку.

Для цього карнавалу був вибраний окремий комітет, якого председником був п. Роман Качур, місцевий принципал в Гай-Школі. Були вибрані також 4 кандидатки на королеву. Однак одна з них відїхала на Схід ще в літі, тому на карнавалі були тільки три. Королевою вибрала панна Олена Сторожук. Першою княгинею була Геня Кабан, а другою княгинею була Аделя Березовська. На цей карнавал був запрошений Пр. о. Н. Малюга, ЧНІ. з Йорктону, як церемоніяр коронації й цілого карнавалу.

На знимці бачимо тих трьох панночок, що змагалися в контесті. По середині стоїть панна Олена Сторожук. По її правиці панна Геня Кабан, а по лівиці панна Аделя Березовська.

Слухайте Українських Радіопередач

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940
Завваги й жертви шліть до:
St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

Шановні Читачі та Читачки!

РЕДАКЦІЯ та Адміністрація "Голосу Спасителя" складають Вам щирі побажання Веселих Свят, бажають Вам Божого благословення від Дитяти Ісуса та Його Матері, Марії, як теж і дякують за Вашу прихильність до нашого Місячника. Нехай благословення Боже пробуває завжди з Вами при праці, в домі та поза домом.

Чи не могли б Ви з любови до Дитяти Ісуса та Його Матері, приєднати "Голосові Спасителя" одного приятеля-передплатника чи передплатницю, бо ж наші місячник це приятель Христа та Богородиці. Дякуємо Вам за співпрацю.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ ПОЧТОВІ МАРКИ

ПРИСИЛАЙТЕ НАМ ПООДИНОКІ ПОЧТОВІ МАРКИ АБО ІХ КОЛЕКЦІЇ І ТИМ ПОМОЖЕТЕ ВИХОВАТИ УКРАЇНСЬКИХ РЕДЕМПТОРИСТІВ-МІСІОНАРІВ

Не здирайте почтових марок із ковертів, хиба змочивши їх у теплій воді; або тільки обтинайте папір до чверть цали довкола почтових марок. Коли через границю пересилаєте марки, зазначіть, що вони є вживані.

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, стократно відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуться Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці, повернуть до Господа Бога і Його Святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

STAMP CLUB
Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

— ЗАМОВЛЯЙТЕ —

Календар Голосу Спасителя

НА 1953 РІК

...має нову, дво-кольорову, гарну й модерно намальовану обкладинку, поверх 40 знимок-образків, 208 сторін та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

Живи, Україно ... 2
Календар після Старого і Нов. стилю ... 2
Церковний Календар ... 9
Загальний Церковний Устав ... 10
Церковний Устав Стар. й Нов. Стилю ... 12
Католицький Світогляд ... 22
Українська Родина ... 26
Небесне Послання Преч. Діви Марії ... 33
Легенда про Дорогоцінну Перлину ... 36
Тверднна Укр. Катол. Церкви в ЗДА ... 40
В Обороні Католицької Віри ... 44
Людина—подивугідний твір Божий ... 47
Чи Ділько Пити Вино та Горілку? ... 48
Чи Любиш Христа? ... 51
На Морю ... 57
Хаос Модерного Світу ... 62
Христос Наша Сила ... 69
Як Би ... 71
Большевицька Справедливість ... 72
Енцикліка про св. Священ. Йосафата ... 75
Розумне Харчування ... 83
Отці Редемптористи—Духовні Піонери Канади ... 88
Фрагменти ... 90
Участь Українців в Міжнародньому Евхар. Конгресі в Барцелоні ... 91
Що Значить Бути Папою? ... 94
Нострадамус—Великий Ясновидець ... 97
Пам'ятай День Святий Святкувати! ... 102
Сміховинки ... 107
Як Зах. Австралія Дістала Укр. Кат. Священика? ... 108
Чому Росія та Україна стали Комуністичними? ... 116
Our Lady and the Conversion of the World ... 117
Independence of the Ukrainian Language and Nationality ... 120
Are You a Sportsman? ... 124
All Faiths Agree: Mixed Marriage a Risk ... 126
The Formation of Lay Apostles ... 128
Tell Me My Fortune ... 130
Who Is Christ? ... 133
Is Possession Still Possible? ... 136
Where Shall I Go After Death? ... 138
Russia's Big Book of Lies ... 141
What Do You Think of Dating? ... 144
The Banns ... 146
Shall I Be a Sister? ... 149
Are You a Man or a Woman? ... 151
Your Parish Church, the House of Life ... 152
Parish Regulations ... 154
Father Joseph's First High Mass ... 155
Horrible Crime of Suicide ... 158
What Is Masonry? ... 159
Адресар Укр. Катол. Духовенства Саскачеванського Ексархату ... 160
Манітобського Ексархату ... 160
Західнього Ексархату ... 161
Східнього Ексархату ... 162
Дієцезії Преосв. Кир Богачевського ... 164
Укр. Катол. Інстанцій в Римі ... 169
В Західній Европі ... 169
В Франції, Іспанії, і Швайцарії ... 169
В Німеччині ... 169
В Бельгії, Голяндії і Данії ... 170
В Англії ... 170
В Австрії ... 170
В Аргентині і Чіле ... 171
В Австралії ... 171
В Бразилії ... 171
Сестри Служебниці в Канаді ... 172
Сестри Місіонарки Хр. Любови ... 172
Сестри Служебниці в Америці ... 172
Сестри Василіянки ... 172
Сестри Місіонарки Божої Матері ... 172
Сестри Преєв. Серця Ісусового ... 172
Школи, Бурси й Установи в Канаді ... 173
Установи в Америці ... 173
Українська Катол. Преса в Канаді ... 174
В Америці ... 174
Поза Північ. Америкою ... 174
Німецький Апетит ... 175
Хрустальний Характер ... 178
Бажаєш, щоб тебе люди шанували? ... 178
Наука ... 179
Сміховинки ... 180
Треба молитви та праці ... 191
В кожній людині є щось добре ... 192
Укр. Катол. Ексархат Саскачевану ... 194
Каталог Книжок ... 198
Catalogue of Books ... 206

ЦІНА 75¢

При замовленні більшої скількости дається значний опуст.

The Redeemer's Voice, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 12 — Йорктон, Саск. — Грудень, 1952

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ОЦЕЙ Різдвяний привіт лунає по розлогих просторах України, відколи Володимир Великий увів нашу батьківщину в сім'ю европейських, християнських народів. Віками він викликував святочну радість у серцях нашого народу, розбуджував приманливі надії в душах, сповняв щастям наші доми, села та міста.

Радів наш нарід, бо при словах "Христос Раждається" ставала перед його очима тайна Божої любови до людського роду. Ця любов об'явилася в своїй повні, як Божий Син стався сином Непорочної Діви Марії, щоб через неї ввійти в велику сім'ю людського роду, якого Він стався Спасителем, Вождем і Провідником до щасливої вічности в небі.

Усі народи світу, що побудували своє родинне, громадянське та державне життя на засадах Христової Євангелії, щорічно власними звичаями й обрядами святкують цю велику подію людської історії, якою було втілення Предвічного Божого Слова.

Святочний настрій сповняє душі вірних християн, як залунає могутнє "Христос Раждається"! На цей привіт затихають земські журби, щоденні клопоти тратять свою гіркість на вид любови Христа Дитяти в Вифлеємських яслах. Родини засідають до спільної трапези серед зворушаючих колядок, що чудово описують любов Бога до людей і вдячність людей за цю безмежну любов.

Довгими віками вільно лунали по Україні радісні колядки, поки лютий ворог Христа та нашої Батьківщини не залляв своїми ордами нашого безталанного краю. Червоний Москаль, що ненавидить Католицьку Церкву, звернув свою їдь проти укра-

їнського народу з нечуваною досіль в історії заїлістю. Москва завжди ненавиділа Україну, яку століттями намагалася стерти з лиця землі та перетворити в московську провінцію, затираючи на мапі навіть саме ім'я України. Валуївське "України не било, нет і бить не может" стало правилом московської політики супроти України. Щоб знищити Україну та вбити її невмірущого духа, треба було вперед вирвати віру християнську, цю віру Св. Володимира, з сердець нашого народу. Он і почалися жахливі утиски, переслідування Церкви так католицької, як і православної, різні вірних дітей України, вивози чи морди священників, нищення світських провідників, що тривае по сьогоднішній день. Москаль червоний певний, що згине Україна в його "кремлінських обіймах", якщо йому вдасться вирвати віру християнську з душ нашого народу... Володимирова віра звернула Україну до Західнього світу, що представляє свободу, волю, розвій, культуру. Москва ж намагається століттями відвернути наш край від заходу, щоб Його легше змосковщити...

Отак по другій світовій війні почалася в Україні чи не остання спроба москалів зліквідувати назавжди питання України, її західньої культури та християнської, католицької віри, що століттями підтримували українців у боротьбі з московським наїздником.

Серед кривавого, нелюдського переслідування, перед яким бліднуть жорстокості Нерона, замовкли співи різдвяні по хатах, селах і містах поневоленої України... Українці в старім краю не можуть святкувати традиційно Христового Різдва, бо навіть молитись ворог не дасть! Не засідають наші Браття при столі до різдвяної Вечері посеред святочних колядок, не бажають батьки щастя своїм дітям, не чути колядників попід вікнами хат, не відвідують моторні хлопчики своїх сусідів з пшеницею по господах, бажаючи їм обильного урожаю... Наш народ страждає чи то по рідних селах, чи посеред снігів і морозу далекого Сибіру, чи мучиться по тюрмах чужих тільки за те, що бажає бути собою на власній землі та почитати Бога в своїй рідній, українській Церкві. Україна мовчить, а по ній бушує найбільший тиран, що колинебудь появився на землі!

Лютий же ворог не всім потрапив замкнути уста. По містах і селах вільного світу так в Европі, як і в Канаді й Америці українські громади по-традиційному вшановують народження Христа Господа. Всюди по наших родинах і церквах Канади й Америки лунають радісні співи різдвяні на честь Христа та Його Матері. Ці співи сьогодні на хвилях радіовисилень полинуть в Україну. Вони злиються в одне із голосом наших Героїв і Героїнь, що творять нашу Повстанську Армію. Посеред них теж веселе: "Христос Раждається!" Наш привіт дійде до них. Їхня віра в остаточну перемогу зросте в їхніх серцях, як почують, що вони не одні в світі... За ними стоять усі українці... За ними стоїть увесь вільний світ, що готовиться до розправи з деспотизмом і тиранією...

Український Народе, де б ти не проживав, заспівай новонародженому Месії, привітай Його українськими колядками, зніми до Нього свої руки в благальній молитві, бо ж Він зійшов на

прю із першим тираном і деспотом людства, Сатаною... Він— Цар мира, свободи та любови... Він допоможе нашим Браттям страждучим на рідній землі зберегти святу віру, Він вділе довір'я в перемогу в серця наших воїнів, Він допоможе Україні засісти в народів вільних колі, Він поблагословить благородні змагання українців об'єднатися в одній правдивій Церкві власним патріярхом у Києві, що відновить славу нашої Церкви з часів Володимира та Ярослава Мудрого...

Отож, вітаючись "Христос Раждається", благаймо Вифлеємське Дитятко та Його Матір, щоб допомогли Україні двигнутися з руїни, скинути московське ярмо, щоб щоскоріше по всій вільній, об'єднаній в одній Церкві та державі Україні почулися радісні дзвони з патріяршої святині Св. Софії: ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

"Ніхто не виграє проти того, хто Бога боїться, бо страх Твій понад усе. Хто Бога боїться, тому поталанить і в крайному горі і вся йому наприкінці припаде перемога." Е. М. Арндт

"Стережіться гріха проти св. віри. Як зрада батьківщини, так і зрада нашої Матері, Св. Церкви, є ганебним злочином."
Митрополит Андрей Шептицький

Український Католицький Аматорський Кружок в Йорктоні, Саск. —Знимка взята після Шевченківського Концерту, 9 березня, 1952.

В Чому Рятунок Світу?

о. П. Ч.

ОДНИМ з найсумніших явищ наших днів це те, що так народи, як і поодинока людина, не зважаючи на тяжкі удари долі воєнного і повоєнного часу, ще далеко від бажаного миру й загального спокою.

Кожна днина приносить нові розчарування, нові страхіття. Замість сподіваного світла —тьма, замість опанування суспільних пристрастей— нові вибрики ненависти та боротьби. Хоч багато пишеться і говориться про свободу людини, а навіть ухвалюється на сесіях ОН декларацію прав людини, однак дійсність говорить щось інше. Людина позбавлена свободи своєї думки, як це вчимо по тамтім боці залізної заслони, де навіть найвищі достойники Церкви не мають свободи сказати слово правди, як це сталося в Україні, Мадярщині, Болгарії, Югославії, а в останніх днях в Хехословаччині. Рівнож і в східній зоні Німеччини починається нагінка на представників Церкви за оборону прав людини.

Однак мимо посиленої пропаганди матеріялістичного світу в людині збуджується вроджене почуття справедливости й правди, яке притупив людський еґоїзм і пристрасти розпутані позитивізмом і матеріялізмом. В людині збуджується тенденція ревізії дотеперішнього її світогляду; скріплена релігійна думка повертається знову до християнських, властивих способів розв'язки життєвих проблем. Щораз більше розвівається віра в непомильність людського розуму та зростає зрозуміння потреби авторитету опертого на відвічнім, Божім авторитеті, який є одиноким джерелом всякого етичного й соціяльного порядку.

Серед людства, головно по цім боці завіси, так в правлячих кругах, які несуть відповідальність за долю народів, як рівнож серед сірої маси зростає зрозуміння, що християнство повинно бути формою життя, силою порядку, мира й гармонії, головною підставою державного й соціяльного порядку. На це зрозуміння вказує, мимо гнету, зріст релігійности в Мадярщині, в Чехословаччині, в Польщі, а навіть в СССР, де всупереч комуністичній нагінці багато навіть з комуністичних лав ставляться прихильно до Церкви. Це зрозуміння ваги християнства викликало також гострий протест урядів США й Англії до урядів Мадярщини, Болгарії й Румунії в справі протизаконности переслідування Церков в тих краях.

Світ прозріває й починає шукати рятунку перед загибіллю в релігійному відродженні. Багатьом, хоч, нажаль, ще не всім, стало ясно, що політичні і суспільні гасла нашого часу знайдуть своє узаєднення й розв'язку тільки на базі християнського світогляду.

Людина знову звертається до Бога та признає над собою власть Того, якого хотіла здетронізувати.

Зведена блудними вогниками псевдонауки не знайшла вона заспокоєння в матеріялістичному світогляді, а навпаки знайшла собі в нім поневолення і потоптання вродженого почуття своєї гідности, свободи й волі, і тому з покірною резигнацією щодо непомильности свого розуму шукає Христа, що одинокий є дорогою, правдою й життям. А що Христос в цілій своїй повноті живе в Церкві, очі світу звертаються в її сторону, яка одинока у воєннім і повоєннім хаосі не стратила поваги, ні не захиталася в своїй науці. Як одинокий авторитет, опертий на відвічнім авторитеті Христа, одна Церква є в силі здержати сили зла, тільки вона, що є непохитним фундаментом і світляною вежою правди, може випровадити людство на правдивий шлях дочасного й вічного щастя.

Що скорше позбудеться людство своєї гордости і підпорядкується моральним засадам Христової Церкви, тим скорше настане заспокоєння його потреб, тим скорше прийде вирівнання ріжниць соціяльного порядку, буде привернена рівновага в світі, настане справжній мир.

Християнські засади життя приспішать кінець сучасної, матеріяльної й духової кризи світа.

Життя по духу св. Євангелії, крім внутрішнього задоволення дасть людині силу переносити навіть найтящі життєві проби, навчить зрозуміти один одного, бо Христос через освятну ласку буде нашим життям, а через діствуючу ласку нашою силою.

Рятунок світу отже в релігійнім відродженні!

Батько й мати повинні дочку виховати, зберегти її дівицтво, а віддаючи заміж, дати їй віно (придане).

За гарною поведінкою можуть скриватися підлі думки—як за лаковими черевиками подерті шкарпитки.

МОЇ ВІДПОВІДІ

(Відповідь Митрополита на лист Укр. Прав. інтелегенції)

1. ЯКЕ МОЖЕ БУТИ З'ЄДИНЕННЯ?

На Вашого відкритого листа відповідаємо коротко: Виходите, Панове, зо становища, що я тільки міг мати на думці таке приєднання укр. Церкви до католицької, яке рівнялося б цілковитому підчиненні. Так не є. Поодинокі Церкви, лишаючися у зв'язку зо всіми іншими Церквами Заходу, можуть зберігати дуже далекойдучу автономію, яку можна назвати автокефалією, що є цілковитою відсутністю тієї зависимости, яка підчиняє поодинокі епархії патріярхату під власть патріярха. І в нашій гр. катол. Церкві митрополит установляє Єпископів та ніяке дисциплінарне право латинської Церкви нас не обов'язує.

Хоч у своїому письмі до православної інтелігенції говор'ю передусім про порозуміння, яке не було би злукою в одну Церкву,— а таку злуку уважаю можливою тільки колись після довгих обосторонніх зусиль до Єдности,—то, говорячи принагідно про ту злуку, старався я справу так представити, аби ясно виходило, що не тільки ми, греко-католики, не маємо ніякої волі старшувати і накидатися нашим Братам, але навпаки, ми готові навіть з власною стратою їм підчинитися, так що й повна злука двох укр. віроісповідань виглядала би так, що радше треба б говорити про підчинення греко-католиків під власть київського патріярха. Очевидно, до такого приєднання ми ставляємо умову, щоби будучий київський патріярхат прийняв Вселенську Віру, себто православ'я перших сімох Вселенських Соборів доповнив рішеннями Вселенських Соборів від X. ст. до найновіших часів.

На інші труднощі, піднесені Панами в листі, відповідаю довшим письмом, якого не маю змоги печатати.

2. ЧИ ПОСТУПОВАННЯ РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ КРИВДИТЬ НАС?

У своїому письмі з квітня 1942 р. Ви, Панове, помістили твердження, яке мушу спростувати. Твердите, що Ап. Престол через Варшавського Нунція порадив мені гальмувати свою оборону покривджених Братів православних на Холмщині і уважаєте цю подію за доказ, що "експонентом римської Церкви на Сході Европи було завжди польське католицтво" та що "воно репрезентувало Римську Церкву, переслідуючи православних і руйнуючи їх церкви". Супроти того твердження мушу заявити,

що ніяким актом, ні безпосередньо, ні через Варшавського Нунція не відзивався Ап. Престол до мене в справі моєї оборони православних і з ніякої його заяви не можу судити, що мойого постопування не одобряв. Тому не бачу причини, яка могла би Панів наклонити польську владу (нецерковну) уважати в справі переслідування православ'я експонентом римської політики супроти православ'я, а не радше прилюдну заяву церковної влади гр. катол. Церкви. Церковна влада польська, хоч може користала, перебираючи православні церкви, не видала одначе ніякого осуду в тій справі. І, здається, перебирала лише такі церкви, які давно були латинськими костелами. Це пишу, не щоби боронити латинську Єрархію, чи польський уряд, але для об'єктивного представлення.

В своїому письміп ро переслідування православних, приписав я його секті масонів, яка завсіди рада компромітувати церковну владу. Пізніше мав я нагоду переконатися, що моє твердження більше відповідало дійсному станові речі, ніж я це знав, пишучи цей лист. Помиляетеся, Панове, приписуючи переслідуванняп равославних в Холмщині і на Волині Ап. Престолові. І на своє твердження не могли б Ви знайти ніякого доказу. З цієї помилки не роблю я Вам одначе ніякого закиду. Але звертаю Вашу увагу на ці події і Ваш суд про них, щоби вказати на цю обставину, що може, нераз судите про поступування Римської Церкви під вражінням того, що про Неї говорять або пишуть вороги християнства, якими є масони, або вороги катол. Церкви, а не приймаете того, що про Римську Церкву і її вплив на нас говорять Вам українці, яким не можете нічого закинути зо становища українського патріотизму.

Не хочу робити ніяких закидів, але не можу здержатися від уваги, що ми, греко-католики, мали би, може, більше право до того, щоб Ви вірили нашим словам, ніж ті, яким нераз вірите. А це говорю, не щоб "поставити на своїм", але щоби Вас переконати, що може не всі Ваші відомості про Західню Церкву є оперті на глибших дослідах.

Щодо нас греко-католиків, то без власної хвальби мусимо піднести, що від 300 літ справа з'єднинення церков є головним предметом так найповажніших рослідів наших учених, як і найгорячіших побажань наших патріотів. Навіть у випадку, якби в історії ми одні були винні всьому тому, над чим висказуете такий глибокий жаль, то ще наші змагання і бажання церковної єдности заслугували би з Вашої сторони бодай на об'єктивний розгляд наших тверджень.

Найвища ознака мудрости—це вміти прикинутися дурнем.

Досвід це ім'я, яке кожний надає своїм помилкам.

День у Люрді

о. Мих. Гринчишин, ЧНІ.

ЛЮРД—це без сумніву одне з найсвятіших місць у світі. Приблизно сто років тому Пресвята Богородиця з'явилась у тому містечку одній убогій дівчині Вернадеті. Від того часу, на скалі коло печери, де це сталось, побудували прекрасну, мистецьку базиліку—а властиво дві базиліки—вищу і нищу. Що року сотні тисяч побожних паломників, з усіх сторін світа їдуть до Люрд, щоб помолитись там перед статуєю Божої Матері, що стоїть у тій печері, на тому самому місці, де Пресвята Богородиця з'явилася Святій Вернадетті з Субіру.

З великим довірям християни несуть до стіп Божої Матері все своє горе, свої труди й клопоти, свої болі й терпіння. Шукають потіхи, розради в Неї—і Вона постійно виконує свій материнський уряд всіх, уздоровляє хворих, потішає засумованих. Доказом цього це той великий склад усіх тих знарядь, що уздоровлені полишили там перед її статуєю.

Саме місце Люрд теж дуже надається на прощі. Містечко не велике, в прекрасній гористій околиці полудневої Франції. Воно відлюднене від усякого промислового руху.

В місяці жовтні цього року відбулось у Люрді величава Проща Вервиці. Начисляли яких вісімдесять тисяч паломників. Згідно з бажанням Святішого Отця, головна ціль тої прощі було молитись за священство. Світ потребує багато праведних, святих священиків.

В годині пів до девятої ввечері розпочалась величава процесія. Кожний мав у руках горіючу свічку. Це справді був гарний вид побачити ту масу світла, що поволі посувалась уперед. З вісімдесять тисяч грудей лунали слова похвали для Богоматері... Слава, слава Марії!... Здавалось, що всяке сотворіння й мертва природа славили Божу Матір, виспівували її велич. красу. Ціла атмосфера там дихала.

Коли процесія обійшла довкола, почали люди за порядком укладатись на площі перед самою базилікою. По якомусь часі

та площа була мов одна велика свічка, що горіла на славу Божу та славу Божої Матері. Тамошній єпископ уділив усім апостольське благословення. Опісля виставили Найсвятіші Тайни вірним на адорацію.

Під проводом Отців Домініканів усі прочани на переміну співали побожні пісні. Молились на вервиці, слухали проповідей, розважали різні таємниці святої вервиці. Це тривало до півночі. О півночі розпочалась урочиста Служба Божа при гарно, пишно прибраному престолі на сходах базиліки. Тої ночі роздали пятнадцять тисяч Св. Причастей. Треба було подивляти побожну витривалість тих людей, що без слова нарікання, без найменшого невдоволення годинами вистоювали на холодному осінному повітрю.

Слідуючого ранку далі правились Служби Божі та роздавали вірним Св. Причастя. Коло девятої години порозложували були в формі хреста сотні хворих. Розпочалась хресна Дорога. Вправа дуже маестатично відбувалась. Один отець голосив розважання, а різні стани людей за чергою несли величавий, деревляний хрест. Це тривало около години і пів. Опісля відбувалося купання хворих в цілющій, люрдській воді.

Пополудні о третій годині розпочалась урочиста процесія з Найсвятішими Тайнами. При співі всього народу, все дуже маєстатично відбувалось. Перед священиком, що ніс Чесні Дари, йшли діти в гарних строях, які вимахували пальмовими вітками. При кінці люди знов поукладались на площі перед базилікою. Процесія закінчилась благословенням довгих рядів усякого рода хворих. Кожного хворого благословили окремо. Безпосередньо по цій церемонії слідувала Свята Година для самих тільки священиків. Ця вправа відбулась у вищій базиліці.

Цього вечора, як і попереднього дня, як також і кожного іншого дня прощі, відбулась освітлена процесія. Знову гомоніли, лунали слова похвали та вдячности для Преславної Богоматері. Знову кожне серце могло виляти свої почуття в словах прекрасної пісні.

Наглядних, фізичних чуд тоді там у Люрді не було. Одначе сам Люрд це одне велике чудо. Там виразний палець Божий. По-людськи годі це вияснити. Глибока побожність, жива віра тих тисячних прочан і ціле місце взагалі робить на людину незабутне враження.

От такий є правдивий образ Божої Церкви. Тут маємо наглядний доказ, що Св. Дух є душею Церкви. Він оживляє ціле містичне Тіло Христове, кермує людьми і провадить до цілі.

Бачимо тут одну черту з найінтимнішого життя того Тіла. Бачимо, як Церква сповняє свою найсвятішу функцію, як молиться Вона до свого Сотворителя, славить Його, дякує Йому й просить у Нього нових ласк, а все через руки Небесної нашої Неньки, Марії.

Заувага Редакції: Цей молодий Редемпторист, канадійський українець, поїхав до Риму студіювати канонічне Право та східні питання. —Українці юнаки, чи Ви не бажаєте посвятитися Богові та українському народові як місьонарі Редемптористи?

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

1) Хто така Свята Лукія?

Свята Лукія це діва мученця, що померла за Христову віру 304 року в Італії. Вона є опікункою очей, горла та захищає людей від заразливих хвороб.

2) Чому манастирі окружені високими мурами а по розмовницях є залізні грати.

Манастирські мури на те, щоб цікаві люди не турбували та не розсівали скупчення черниць. Крати мають не допускати непрошених гостей до манастиря.

3) Я приїхала два роки тому до Америки. Тут я довідалася, що мій улюблений синок Святослав згинув у бою з большевиками в рядах Укр. Повстанської Армії. Я дуже смутна. Приятельки потішають мене, що мій син напевно в небі, бо він мученик за Україну. Чи це правда?

Сподіваємося, що ваш син помер у стані Божої ласки та пішов до неба. Бог милосердний для тих, що віддають життя своє за своїх друзів і батьківщину. Наші вояки в Повстанській Армії б'ються за Україну і за укр. катол. Церкву, яку Червона Москва намагається знищити, тому їх смерть може вважатися мучеництвом у Божих очах.

4) Хто видав приказ, щоб жінки мали в церквах прикриту голову?

Святий Павло каже: "Кожна жінка, що молиться з непокритою головою, ганьбить свою голову" (І Кор. 11, 5). Папа Лин видав розпорядок у першому столітті, щоб жінки покривали собі голови, як пробувають у церкві.

5) Чи можна молитися та дати на Службу Божу за душу мойого приятеля, що помер як член незалежної Церкви?

Можна за всіх молитися, бо доля померших нам невідома. Може ваш приятель покаявся при смерті і спасся від прокляття. Проте невільно публично відправляти Службу Божу за тих, що відорвалися від Церкви та померли, не повернувшись до неї.

6) Які відпусти зискуємо за відмовлювання вервиці-коронки?

Є потрійні відпусти: Хрестоносні, домініканські й апостольські. Хто має на вервиці хрестоносні відпусти, той зискує 500 днів відпусту за кожен Отче Наш чи Богородице Діво, що відмовить на вервиці. Хто відмовить цілу вервицю перед Пресвятими Тайнами, розважаючи про приписані таємниці, той зискує повний відпуст.

Відмовляймо щоденно вервицю, бо ця набожність вельми подобається Божій Матері та запевняє нам її могутню опіку й обильне благословення.

7) Чув я від кількох людей, що Св. Католицька Церква не дозволяє женитися з тою дівчиною, для якої мої батько чи мати є її хрестним чи хрестною? І також хотів би знати, чи Великодня Сповідь мусить відбутися в свого священика?

Католицька Церква, маючи право встановляти законні перепони щодо важности подружжя, встановляє їх виключно ради взаємного добра подруг або їх потомства. З цього огляду перепоною до подружжя буде покревнення й посвоячення. Та в даному випадку між дівчиною і сином, якого батьки чи мати були їй хрестними, не заходить ніяке посвоячення. Тому нема ніякої перепони в боку Катол. Церкви, щоб вони могли між собою подружитися.

Церква щодо св. Сповіді дає вірним повну свободу. Кожен вірний може сповідатися в будь-якій католицькій церкві чи каплиці й в кожного священика, що має судовласть у дієцезії, де сповідає. Вже щодо Великоднього св. Причастя, то Церква радить, щоб кожний вірний в Великоднім часі запричастився в своїй церкві, в своїй парохії. Тим дає він добрий приклад і доказ іншим, що слухняно сповняє Церковний приказ.

Обряд у Канонічнім Праві

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

СЛОВО "обряд" часто подибується в канонічнім праві цебто в кодексі канонічного права. Коментарі обряду не погоджуються, в чому властиво полягає обряд. Деякі толкувателі беруть значення обряду з літургійних складників. Отак пише Ван Гуве: "Обряд у ширшому значенні це Літургія цебто збір чинностей священних, які виконують служителі Церкви й якими віддають Богові зовнішній, соціяльний цебто публичний культ. У стислому значенні обряд означує самі тільки слова цебто молитви, що вживаються в літургійних чинностях. Церемонії ж означають дії, що товаришать словам і молитвам".

Подібне твердження висуває каноніст Марото: "Слово обряд це те саме, що церемонія. Його вживається також, щоб означити збір церемоній, що методично окреслюють богопочитання. Тому й обряд означає теж **моральну особу,** цебто всіх тих, що виконують ці церемонії".

Інші письменники вказують, що обряд означує теж відмінну церковну дисципліну. Челоді твердить: "Латинський обряд означає тільки різні форми відправлювання богослужень цебто богопочитання, (як це буває в чотирьох латинських обрядах: римськім, амврозіянськім, мозарабськім і бракаренськім), тому й можна їх звести до літургії. Східні ж обряди (їх є чотири головні: вірменський, коптійський, грецький і сирійський із численними підподілами) означають теж особливішу єрархію, режим і дисципліну".

Інші надають обрядові подвійне значення: одне заторкує саму Літургію, друге включає теж дисципліну. Отак Венц-Відаль каже: "Обряд у стислому значенні означає **спосіб виконування літургійних чинностей** цебто **зовнішній порядок літургії.** У ширшому ж значенні, крім інших значень, обряд означає теж форму загальної літургії (цебто церковних чинностей) якоїсь Церкви. Отак маємо римський, амврозіянський, мозарабський, грецький, сирійський обряд, тощо... В цьому значенні обряд означає всі дисциплінарні особливості якоїсь Церкви, що бодай деяк лучаться з цією особливішою літургійною формою, або що були установлені безпосередньо церковною владою чи вперед були запроваджені звичаями, а потім потверджені церковною владою. Тому обряд означає різні форми богопочитання, різний церковний обряд, різну дисципліну... Канон розуміє обряд у ширшому значенні". Отож під словом "обряд" слід розуміти не тільки літургійні справи, але й дисциплінарні. Як-

що канон 98 каже, що всі католики належать до якогось обряду через хрещення, так канон не розуміє під обрядом саму тільки Літургію, але й закони та дисципліну даної вітки Церкви. Якщо конституція Східньої Конґрегації **"Кум Дата Фуеріт"**, що нормує відносини українців католиків і латинників у Канаді та Америці каже в 38 артикулі, що жінка на час свого подружжя може перейти на обряд чоловіка, щоб згода панувала в родині, так тут "обряд" не означує самої Божественної Літургії, але й заторкує дисципліну Церкви. Жінка латинка, що перейшла на візантійський обряд свого чоловіка, не має тільки ходити до церкви на Службу Божу в неділю, але й має придержуватися всіх інших приписів нашої Церкви про піст, м'ясниці, тощо. Таксамо канонічне право розуміє "обряд", як забороняє перехід із одного обряду на другий.

Отож обряд може означати: а) літургійні чинності цебто церемонії. б) порядок і систему літургійних чинностей, от хоча б обряд шлюбу. в) збір всіх літургійних законів і звичаїв. г) збір усіх так літургійних, як і дисциплінарних законів. д) моральну особу, що керується цим збором законів і звичаїв. Канон 98 уживає обряд у такому значенні, як говорять про перехід із одного обряду на другий. е) зв'язь, що лучить вірних із такою моральною особою цебто певну групу, що зобов'язана зберігати певний збір законів. Так уживає це слово канон 98, пар. 2, як говорить про прийняття якогось обряду.

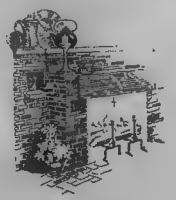

Зловили злодія та привели на суд. Злодій вдає німого та відповідає на міґи. Суддя кличе його сусіда та стає випитувати про злодія.

Суддя: Хто він такий? Якої національности?

Свідок: Русин, що приїхав з Галіції.

Суддя: Чим займається?

Сусід: Трудно сказати, бо він нероба, лінюх, пияк і вітрогон.

Суддя: До якої церкви належить?

Сусід: Він був зразу українцем католиком, потім став православним, бо посварився зо священиком. Згодом став протестантом, бо обіцяли йому дати грошеву допомогу. Тепер протестанти опустили його і він їх. Тепер думає перейти до синагоги...

Тут німий уже почервонів від злости та закликав аж вікна задрижали: Мовчи, дурню, я правовірний християнин!

Леґенда Про Цілюще Зілля

ОЛЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКА

"І ходив Ісус по селах кругом, та навчав".

"І неслася чутка про Нього по всіх місцях краю".

Сталося, що Ісус, йдучи з учнями Своїми із села до села, був зачеплений одною бідною старушкою, що працювала на полі. Ісус йшов попереду всіх, а вона, думаючи, що це хтось знатний та багатий іде з почотом своїм, ухватила крайчик шати Його і заголосила:' 'Пане мій, помилуй бідну вдову!— Зранку самого працюю отут сама, піт очі мені заливає, а роси я ще не мала в устах своїх!— Голод мучить мене. —Не маєш ти або слуги твої кусники хліба"?

Учні Ісусові відсунули її і докоряли: "Жінко, відійди в мирі! Дай пройти спокійно! Не знаєш бо кого спинила і кому перебила думи та слова божественні. Це ж равві, Ісус Назарянин, Учитель ізраїльського народу! —Йди, дай вільний прохід!"

Почув це Ісус і, піднявши руку, втихомирив учнів і сказав: "Прийдіть до мене всі працею зморені, та перетяжені і Я дам вам спочинок".

Звертаючися до старушки, яка дуже злякалася, промовив лагідно:' 'Не бійся, говори, хто ти і що тут робиш?"

"Ласкавий пане, я бездітна вдова, служу при храмі, ось, у цьому городі. І мушу я збирати ось тут на полі кмин і ганус і м'яту для первосвященника та в'язати у снопики і доставляти йому, бо він здає із цих зел десятину. А не назбираю я умовленої кількости снопиків, то він прожене мене з храму і не дозволить просити милостині; —я ж бо не можу без милостині жити. І ось, працюю гірко в голоді від світанку до ночі і не годна я зібрати стільки, скільки він жадає. Посуха висушила поля і вітри повитрясали кмин та ганус. І остало саме пусте бадиля. Що ж вдію нещасна? О, як мене мучить голод! О, Равві, прости і помилуй!"

Бідна жінка припала до ніг Христа та заридала гірко. Ісус підняв її, зложив руки на її голову і, звертаючися до учнів, сказав: "На сидінні Мойсеєвім засіли книжники і фарисеї. Вони ж в'яжуть тяжкі тягарі і кладуть їх на людські рамена, самі ж навіть і пальцем своїм не хотять їх порушити".

"Горе вам книжники і фарисеї, лицеміри, що даєте десятину ім м'яти, ганусу й кмину, але найважніше в Законі лишили. Проводирі ви сліпі, що підціджуєте комар'я, а верблюда ковтаєте".

"Бо вдовиця правдива і самотня надію складає на Бога та

перебуває день і ніч у молитвах і благаннях"...

Слухала цих слів, яких добре і не розуміла старушка і серце її успокоїлося. Надія на якусь полегшу оживила її. Ісус, скінчивши слова свої до апостолів, звернувся до неї і сказав: "Покинь свою неплідну працю і йди за нами! Від сьогодні не будеш терпіти ні голоду, ні спраги. Будеш служити не одному а всім добрими ділами. І будеш подорожніх приймати, святим ноги умивати, помагати обездоленим і всякий добрий учинок виконувати. І не будеш більше просити милостині. Я дам тобі скарб і прийдуть до тебе убогі та багачі і всі будуть у тебе просити дарів цих,—а ти будеш роздавати. І будуть всі благословити працьовиті руки твої!"

Злякалася бідна старушка слів цих незрозумілих і з тривогою гляділа на Ісуса та почот Його. Слухаючи приказу Ісуса, пішла за ними. Йшли вони так довго, а бідна, голодна старушка ледве вже могла за ними вспівати. Сумнів почав закрадатися в її серце, подумала, що Ісус, який ішов у задумі, може вже і забув про слова Свої і дивне приречення.

Довго вони йшли, аж прийшли в країну пісковату, кам'янисту, безплідну. Ісус звернувся до народу і спитав:

"Чия це земля, хто її управляє?"

А вони відповіли: "Нічия, Пане, це пустеля і неужиток".

Тоді Ісус звернувся до старушки і сказав: "Тут буде твоя хата і твоє поле. І збирати будеш плоди землі цієї".

Взявши у жменю піску, примкнув очі і молився тихо. Потім вийшов на середину пустелі і став сіяти піском навхрест: на північ і полудне,— на схід і захід сонця, промовляючи: "Сійся, родися, цілюще зілля: і це від гарячки і це від прокази і це від чуми і це від зарази і болю всякого людського!"

Посіяв. А звертаючися до старушки, сказав: "Оставайся тут!" Сам пішов з учнями Своїми.

Три дні оставалася старушка на цій пустелі на пості і молитві. На третій день сталося чудо. Коли сонце зійшло, старушка оніміла від зачудування над красою цією і впала на коліна. Оце безужиточна пустеля вкрилася всяким цілющим зіллям мов барвистим килимом, зацвіла чудовими барвами. А запах йшов від цих квітів такий, що аж дух запирало і манило похилитися над ними та подихати пахощами цими ще і ще. І вона пішла поміж це зілля, гладила шовкове листя і квіти. Не чула вже більше ні голоду, ні спраги. Жваво взялася за своє жниво. Зривала цілюще зілля, в'язала у китиці або розкладала в тіні скель, щоби просихало і набирало міці.

Чи довго чи недовго так працювала, коли довідалися про неї люди хворі, заражені, прокажені, гор'ячкою мучені і болями усякими. І став напливати народ, та благати у неї помочі. І стали приносити їй дари: і хліб і мід і вино і одяг. Так працювала сита і одягнена, та поміч страдаючим давала, подорожніх в наметі своїм приймала, святим ноги умивала, обдездоленим помагала... Так чинила, як їй приказав Ісус Назарянин. День і ніч тривала у молитвах і славила Ім'я Того, який учинив це чудо...

І пішла слава про старушку-вдовицю і по інших країнах. І стали інші побожні старушки наслідувати її. А на Україні, де земля багата і врожайна, цілюще зілля, під погідним небом і гар'ячими лучами сонця, дає людям здоров'я і силу. І шанують українські жінки благословенне Ісусом-Господом цілюще зілля. В кожнім городі, перед хатою, будь він який маціцький, плекають цілюще зілля. І м'яту і розмайрин і барвінок і марун у і шальвію і мальву і розхідник. А в день свята Спасителя в'януть із цього зілля китиці, з розхіднику плетуть віночки і несуть їх у Божі храми, щоби посвятити. І віруют у цілющу міць його та держать у пошані. А вивар із цих зел помагає їм на всякий біль. Він і людині і худібці помагає. Бо це зілля посвячене.

А на Св. Івана, на Купала затикують стріхи і дахи домів татарським зіллям, та ярко-жовтим цвітом повнюха (далії), щоби охоронити рідну хату від подиху злого, від вітру супротивного і від усякої нечистої, лихої сили природи.

А побожні старушки-вдовиці у місяці травні до схід сонця устають, біжать у ліси, на левади, на межі, на поля і рови придорожні, над гірські потоки і круті яруги і там збирають цілюще цілля усяке—людям на поміч, а собі на радість. Бо є таке зілля, що муси зривати його ще за ночі. А є й таке, що не любить сонця, стулює свої пелюстки і ховається від спеки. А є й таке, що хоче, аби його зривали до місяця, тоді вони й міцне і помічне.

І старушки ці багато тим зіллям страдаючим помагають. А роздаючи хворим це зілля, звичайно шепчуть молитви. Бо поміч ця поблагословенна самим Ісусом, це наче культ, наче прадідівське передання традиції і її удержання. І не можна подумати собі українського народу, без старушок цих, вдовиць, побожних. Вони бо держать високо стяг культу зілля, вони твердо держаться народнього звичаю і не опускають храмів Господніх. Бо у нас, на Україні все те, що народне, що зв'язане з природою, це і—Боже.

Секти появляються там, де одідичена по минувшині організація церковна слаба і малоавторитетна, і сила їх, роля та значення знаходяться в відношенні пропорціональнім до слабости та безавторитетности традиційної Церкви.

—В. Липинський.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

Б. Д.

ДАВНО-давно, 1600 років тому жив у місті Мирах, у Малій Азії молодий хлопець, Миколай. Батьки його скоро померли та синові залишили велике майно.

Доброта серця Миколая казала йому роздати своє майно бідним, що їх бачив довкруги.

Миколай був дуже несміливий і через свою несміливість чувся нещасливий.

У безсонні від турботи ночі виходив Миколай на плоский дах свого дому і бачив звідтіль убогі дімки-ліп'янки, перед якими спали їх бідні мешканці. В дімках, розжарених за дня гарячим сонцем, було душно спати, тому всі лягали перед порогами прямо на землі. Лежали в своїх лахміттях, подертих при важкій праці, в недалеких копальнях мармуру.

Лежали тут і бідні винуждені діти, що ніколи ще не зазнали радости в житті.

І стискалося серце Миколая на вид цього людського горя: як помогти бідним дітям?

І ось найближчої ночі набрав він повний міх усякої їжі: м'яса, хліба, паляниць з медом, дактилів, фіґ, одежі і грошей, —непомітно для служби вибрався з дому і поклав мішок біля порогу найближчої ліп'янки, де спали бідні діти.

Ранком бачив Миколай з даху, як зраділи малята цим міхом.

Другої ночі вибрався Миколай з повним міхом і знову поклав його біля дітей і такі мандрівки повторяв уже щоночі.

В місті про ніщо інше й не говорили, як тільки про незнаного добродія. Діти нераз крізь сон бачили постать у темнім плащі, що клала мішок, але постать скоро зникала.

А старий слуга Миколая затривожився, коли побачив, що в коморах щораз менше припасів. Напевно хтось краде, подумав. Треба зловити злодія!

І одної ночі побачив чоловіка в плащі з каптуром, який з мішком на плечах перелазив через браму на вулицю.

Зчинив галас, збіглися слуги і кинулися в погоню. А Миколай, бо ж він це був, замість зупинитися й відкрити своє обличчя, почав засоромлений втікати перед власною службою. Побудилися і люди на вулицях, побудились і діти і всі стали доганяти Миколая.

І ось перші діти наздогнали його і... пізнали свого доброго опікуна.

Пізнали його плащ і його мішок, повний добра.

—Це не злодій! Це наш опікун! Добродій!—стали кричати діти.

—І зупинилися здивовані та збентежені люди.

—Це ж Миколай! Багатий Миколай! Ось хто той добрий дух, що нам дарунки приносив, дітей наших від голоду рятував!

Минули роки і Миколай став священиком, а далі й єпископом у Мирах. Всі шанували й любили його за доброту велику і мудрість.

А про дітей він і далі не забував. Як тільки довідався, що якась дитина в біді, зараз ішов до неї з потіхою й дарунками.

А коли помер, душа його стала перед Господнім престолом. І спитав Господь:

—Чого бажаєш, мій Миколаю, в нагороду за добре своє життя на землі?

—Нічого не бажаю,—відповів Миколай,—тільки дозволь мені, Боже, сходити час від часу на землю й відвідувати діти.

Всміхнувся ласкаво Господь і сказав:

—Знав Я, яке буде твоє прохання. Щороку в день своїх ім'янин зможеш зійти на землю.

І від цього часу, кожного року, в день 19 грудня сходить на землю святий Миколай і розносить свої дарунки дітям.

А злий дух у своїй завісті й злобі підбігає за Святим Миколаєм і все приговорює:

—Не йди, не йди до цих дітей, Святий Отче. Це недобрі діти, нечемні. Не варті вони твоїх дарунків. Я до них піду, різочку занесу, добре налякаю.

Отак говорить злий дух, але Святий Миколай не слухає його. Не вірить, щоб були лихі діти на землі. Він завжди і всіх їх любить.

Він знає, що діти всетаки чемні й добрі як колись, і дуже радіє він, коли відвідує українських діток. Знає їх добрі серця і їхню любов до Бога і до України.

Та тільки ж не сила Святому Миколаєві відвідати за одну ніч всіх дітей, бо тільки Бог може бути всюди одночасно присутній.

Отож добрі люди, що люблять діти і Святого Миколая, часто допомагають йому в добрім ділі. І зовсім не гнівається святий угодник, але тішиться, коли навіть хтось і вбереться як він і замість нього прийде до дітей з дарунками і добрим словом та наукою.

Бажає він, щоб таких його заступників було якнайбільше між людьми і щоб якнайбільше діток могло радуватися дарунками в день його ім'янин.

СЛОВО СВ. ОТЦЯ ДО АСТРОНОМІВ

СВ. ОТЕЦЬ дня 7. IX. ц.р. прийняв на авдієнції 400 астрономів з 35 країв, що з'їхалися на 8-ме загальне зібрання Міжнародньої Унії Астрономів. Чотири делегати з СССР, хоч спершу висловили бажання взяти участь у папській авдієнції, проти з'явилися аж після авдієнції, коли учені почали оглядати ватиканську астрономічну обсерваторію. Тоді теж прийшли делегати з Румунії і Чехословаччини. З сателітних країв тільки єдина делегатка з Польщі Вільгельміна Івановська (університет в Торуні) була присутна на авдієнції у Папи.

У своїй промові Св. Отець підкреслив, що, хоч астрономія зробила величезний поступ у здобутті небесного простору, проте годі припускати, щоб люди могли колинебудь пізнати й розв'язати всі таємниці фізичного всесвіту. Ось хід думок і вийнятки з тієї промови:

Папа з признанням висловився про "здобуття астрономами космічного простору" й заповів великий дальший поступ в цій ділянці науки. "Чи цим шляхом, що ним безспірно йшов чесним способом людський дух, можна буде й у майбутньому йти необмежено й так далеко зайти ним, доки людський дух не спроможеться відкрити останню таємницю всесвіту? Або навпаки, чи містерія природи буде така величезна й така скрита, що людський дух із своєю обмеженістю і недостатністю ніколи не буде в стані відкрити цю таємницю?" Відповідь, що її дають ті вчені, які найглибше ввійшли до таємниць всесвіту, є дуже скромна й здержлива: "Ми стоїмо щойно на початках початку—кажуть вони. Перед нами стелиться ще довґа дорога й ми будемо невтомно йти далі нашим шляхом, хоч воно дуже неправдоподібно, що навіть найздібніший дослідник осягне відкриття таємниць, а ще менше розв'язку таємниць, що їх має в собі фізичний всесвіт".

Ці таємниці—"дивовижні, величезні й приховані" для людського духа, вказують, що існує "Дух, Який є безконечно вищий, Божий Творчий Дух, Який створив усе що існує, вдержує все й кермує всім".

Цей Божий Дух, хоч відмінний від світу, проте не відсунений від світу у "безінтересовну ізоляцію", як про це говорять деїстичні теорії. Божий Дух все присутній у світі, який Він створив. Божий Дух відкриває себе для ученого, "який знає як знайти значення в цілості існуючої дійсності"—як "подих доброти і любови, який проникає все і вияснює все".

На питання, що є людський дух, що може відкрити такі простори, Папа відповів:

"Тільки одну переконливу відповідь можна дати: Дух людини належить до буття, сутньо інакшого й вищого ніж буття матерії, навіть коли та матерія є в незмірно великій масі".

"Розвиток концепції про всесвіт, що її будує собі людський дух, виправдано відкинув старі геоцентричні й антропоцентричні поняття про всесвіт. Через це зменшилася наша планета до розмірів мікроскопійно маленького зеренця зоряного пороху, а людина є там уже нічим іншим, як атомом у цім зеренці зоряного пороху, що разом (наша земля і людство) існують в якійсь закутині всесвіту".

Святіший Отець висловився з признанням також про гігантичні американські телескопи в обсерваторії Лейка, Єркса й Мавнт Вилсона, що ними зроблено "величезний крок поза Чумацький Шлях і в інтергаляктичний простір". А "все ж таки наука астрономії є дуже ще віддалена, щоб дійти до кінця цієї пригодницької подорожі. Хто ж сьогодні може сказати, які межі (в просторі всесвіту) будуть переступлені в найближчому часі завдяки дослідам, що їх ведуть при допомозі 200-інчового телескопу на Мавнт Пеломер або радіо-астрономією, яка розвивається швидко?" Астрономи є в стані "перемогти барієри віддалі" і людським знанням піти вперед "на тисячу міліонів літ у безмежність інтергаляктичного простору".

Все ж таки всі ті нові поняття—заявив Св. Отець—не є перешкодою "у дискутуванні тайни втілення чи для любови або всемогутности Того, Хто є чистим Духом і як такий посідає безконечну вищість над матерією, всеодно, які б не були її космічні розміри в просторі, часі, масі й енергії".

— — —

Чи Ви знаєте, що—

—найбільший далековид світу в американській астрономічній обсерваторії на Мавнт Паломер відкрив досі коло 100 міліонів звіздяних систем, подібних до нашої Молочної Дороги?

—наша Молочна Дорога начисляє кругло 100,000 міліонів зірок?

—промір Молочної Дороги сягає 100,000 світляних років? (Світляний рік називається та віддаль, яку зробило б світло впродовж 1-го року. А світло мчить зі скорістю 186,000 миль на секунду). Отже світляний рік—це приблизно 6 біліонів миль).

—наше сонце з усіми своїми планетами є маленькою частинкою Молочної Дороги і то на самому її краєчку?

— — —

Чи існує життя на інших планетах?

Офіційний орган філядельфійської архідієцезії "Кетолик Стандерд енд Тайм" помістив знаменну статтю о. Френсиса Й. Коннелла, декана теологічного факультету католицького університету та співредактора "Америкен Екклезіястікал Рівю". В цій статті о. Коннелл обговорює справу, яка тепер цікавить усіх в Америці, а саме появу "летючих тарілок". Задержуючись над поглядом деяких, що ці тарілки є з якоїсь іншої планети, о. Коннелл пише:

"Ані об'явлення, ані наука Отців Церкви, ані урочисті про-

голощення Папів не виключають можливости життя, може й зовсім подібного до нашого, на інших планетах.

"Богослови ніколи не мали сміливости обмежувати Всемогутність Бога до сотворення тільки цього світу, який ми знаємо. Католицька наука не тільки допускає можливість створення інших світів розумних істот, вона таксамо допускає можливість створення Перед-Адамітів. Допускає, що на нашій землі могла бути раса істот, яка вимерла передше, ніж Господь сотворив Адама й Еву".

Щодо "летючих тарілок" о. Коннелл написав: "Я переконаний, що найдеться більш прозаїчне вияснення їх джерела. Одначе воно добре буде католикам знати, що принципи їх віри є згідні навіть із найбільше дивовижними можливостями про життя на інших планетах".

ПОГУБНІ ВИСЛОВИ, які кожен українець повинен уникати, як заразу, що затроює та нищить його християнський світогляд і паганізує нерозумних мудрагелів 20-го століття. Отож не кажи ніколи про читання книжок без розбору: "Я вже не дитина. Маю 18 чи 20 літ, тому й знаю, що роблю!"

Про свої гулянки, приємнощі, забави: "Чоловік тільки раз живе на землі, отож треба трохи побавитися!"

Про своїх ближніх: "Нехай самі собі дають раду! Кожен про себе, а Бог про всіх!"

Про свої лихі схильності та хиби: "Це вже така моя вдача та природа! Ніхто її не змінить. З нею треба буде вмирати!"

Про свої невдачі: "Доля переслідує мене! Ніде Бог не дає мені щастя! Іншим десь добре поводиться, а мені все навпоперек.

Про молитву: "Маю бизнес, маю діти, маю жінку. Треба про них дбати. Он чому нема в мене часу на молитву, сповідь і Святі Причастя!"

Про Церкву: "Церква це справа священиків. Я не можу щонеділі ходити на Службу Божу, бо в мене повно різних справ."

Чому ж не вільно так говорити? Бо так говорять і поступають люди слабої віри, люди без характеру, люди без довір'я до Бога та Його Провидіння, людці, що не мають Бога в серці. Ти ж повинен бути католиком, що ніколи не знеохочується, що завжди покладається на Бога, що намагається служити Богові та свому ближньому та так спасти свою безсмертню душу.

Мучениця та Її Кат

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

МАРІЙКА зростала немов ніжна, польова лілея. Любила свою родину та домашнє вогнище. Хата була для неї тією святинею, де освячувалася щоденним, сумлінним виповненням своїх обов'язків і зростала в досконалості та в літах.

Батько Мучениці

Отак стала дорослою дівчиною, хоч сама не завважила цього, бо мало приставала зо світом і людьми, які б говорили про це з нею. Любила самоту, уникала забави, не виходила з дому без потреби. Поза домом була скромна, уважна в розмові, не чванилася убранням чи красою, щоб звертати на себе увагу людей...

Світ не манив її, бо Христос був запанував у її палкім серці та чарував і захоплював її невинну душу. Оттому часто удавалася до церкви відвідувати свого Євхаристійного Господа, хоча б це мало коштувати її багато труду.

Он у сам день її трагедії сказала до матері в суботу 5 липня 1902 року: "Завтра підемо до сповіді". Мати, знаючи, що в неділю не буде Служби Божої в Конка, додала: "Куди підеш?" Марійка відповіла: "Піду до Кампоморто або до Нептуно, бо хочу доконче прийняти Святе Причастя!" Туга за Ісусом, бажання прийняти Його в Святім Причасті змушувала її іти пішки довгі кілометри посеред пороху, спраги та посту.

Здавалося б, що її скромна, поважна поведінка не повинна б була викликувати в нікому нечистих пожадань, бо вона не давала до цього найменших спонук.

Щоправда Марійка була гарна дівчина, але її краса була чиста, невинна, здібна благородно впливати на кожного, хто споглядав на неї, бо скромність і стидливість прикрашували її фізичну красу та надавали чару повним життя очам, блідому обличчю та буйним, блискучо-чорним кучерям.

Хоч яка добра та скромна була наша героїня, всетаки її фізична краса, хоч і недобровільно, її чудове волосся, високий стан, блискучі очі побуджували пожадливість в непогамованім юнаку, Олександрі Серенеллі.

Хто ж був цей Олександер? Як тут його представити, коли

його можна легко б поділити на дві зовсім відмінні особи: убійник і каянник.

Родина Горетті мешкала та працювала разом на полі з родиною Саранеллі, що складалася з двох осіб: батько Іван і син Олександер, сирота з дитинства, бо мати померла в заранні його літ.

Іван був мало релігійний християнин, так, розпусник, бо намагався звести Асумпту, Марійчину матір, богохульник і завзятий читач безбожних і неморальних часописей, хоч при тім трудящий працівник на полі. Не був це ідеальний партнер для побожної та богобійної родини Горетті. Людвик Горетті зобачив, що помилився, входячи в контракт із нагальним, безсердешним Іваном. Вмираючи, людвик прохав Асумпту вернутися до Корінальдо. Бідна вдова негодна була виконати негайно бажання свого покійного мужа, бо бракувало б гроша, якщо була б зламала контракт праці із Серенеллі та вернулася з малими діточками до Корінальдо. Сподівалася, що зможе туда вернутися, як діти трохи підростуть.

Обидві родини мешкали в однім домі. Хоч мали осібні кімнати, проте кухня була спільна. Іван Серенеллі був удівцем, дочок не мав, оттому Горетті займалися цілим домом: замітали, варили, прали білля, латали шмаття.

Ці домашні прислуги повинні були викликати вдячність у Серенелліх. Нажаль так воно не було, бо так старий Серенеллі, як і його двадцятилітній син Олександер ставали щораз більше зухвалі та вимагливі. Старий Серенеллі держав усе під ключем, чому й дуже часто бідним Горетті приходилося голодувати, бо навіть не давав їм досить хліба, щоб заспокоїти голод.

Який батько, такий син, каже українська приказка, бо яблоко звичайно не відкочується від яблуні. Олександер, сирота без матернього догляду, підпав під погубний вплив свого батька, що зовсім не дбав про його релігійне виховання. Син ішов слідами батька та ставав безсердешний і нагальний. Правда, зразу мав він якесь релігійне почуття, бо прийняв був перше Святе Причастя, відмовляв вервицю з родиною Горетті, ходив у неділю на Службу Божу, час до часу приступав навіть до сповіді та Святого Причастя. Проте ці християнські акти не потрапили перемінити його поривної вдачі та вчинити з нього богобійного християнина, передовсім як надійшли юнацькі роки життя, період бурхливих пристрастей і молодечої кризи.

Його християнське виховання було слабеньке, заторкувало ледве його зовнішність, не проникаючи до глибин душі. В юності не мав матернього догляду й опіки, а батько сливе зовсім не займався ним, бо був зайнятий своїми справами.

Хоч умів ледве читати та писати, бо тільки всього два роки ходив до школи, проте захоплювався книжками та різними часописями. Італійські ж часописі, магазини та взагалі брукова література була в той час просякла масонським духом, заповнена безстидними малюнками, що їх Олександер витинав і прикрашував ними стіни своєї кімнати. Нераз побожна Асумпта упоминала його та прохала усунути їх зо стін. Олександер, роскошуючись ними, відповідав: "Не дивіться, якщо вам не подобаються!"

Олександер свобідно розчитувався в брудній літературі, бо навіть сам батько постачав йому подібні книжки та часописі. Безстидні книжки прожирали його душу та нищили зародки чесноти, що були в ній.

Лихі товариші докінчили погубну роботу. Сам він каже: "Вже змалку мав я лихих товаришів і моя душа почала псуватися"..

Це зіпсуття тривало роками та щораз погіршувалося, бо читання порнографічних, брукових, дешевих книжок, романсів з живими описами злочинів, розбоїв, мордів, самогубств, любовних пригод і полових вибриків щораз більше затроювали його духа. Олександер звичку нечистого гріха, що підтримувана лихими книжками та масними розмовами помалу, але постійно перетворювала цього нещасного юнака в злочинця та вбийника, бо ж він захолювався викривленим описом великих італійських розбишак, от хоча б Мастріллі, Мусоліно, тощо...

Ставши рабом власних пристрастей, Олександер гейби перемінився. Став зухвалий, холодний, уникав товариство других. У вільних від праці хвилинах замикався в своїй станції-кімнаті та поринав у безбожній і неморальній літературі, яка щораз то більше затроювала його серце, викривлювала характер, обдираючи душу з християнського духа та світогляду.

Не дивниця, що Олександер став злочинцем. Лихе виховання, лихі товариші, лихі книжки, це тло всіх злочинів. Це вони перетворили двадцятилітнього юнака в кровожадного нахабника, бо психоятра, досліджуюча його вдачу в часі процесу, ствердили, що природно Олександер був "солідний, спокійний і зовсім нормальний, середнього росту, бистрий і має сильну память".

Всі зауважили фатальну переміну на гірше в неспокійнім юнакові, що став мовчазний, замкнений у собі, нагальний, незносний навіть для власного батька. Кожен проте потішав себе, думаючи, що за рік Олександер піде до війська, де приборкають його буйну вдачу та навчать розуму...

Нажаль так не сталося. Проживаючи з родиною Горетті, Олександер мав нагоду безнастанно бачити Марійку, що з літами перетворювалася в гарну, симпатичну дівчину. Хоч Марійка поступала з ним немов із рідним братом, чому й він інколи боронив її від докорів власного батька, що ганив її за несмачні потрави та невмілість варити, проте погружений у змисловості його дух не здобувся на пошану для невинного дівчати, що трудилася так для батька, як і для сина. Став він прикрий, докучливий. Допікав їй, де тільки міг, відколи вона відкинула його ганебне, змислове предложення та загрозила йому пеклом.

Зростаюча пристрасть у юнаку, рішучість у Марійці довели до злочину, до душегубства, що вчинило Марійку героїнею чистоти та покровителькою християнських.

Отак виглядав Олександер душегубець у 1902 році. Тепер же ж він зовсім інакший. Засуджений на 30 літ тяжкої в'язниці Олександер добре заховувався, за що його кара ставала щораз

легша поки не вийшов із тюрми 7 березня 1929. За добру поведінку скорочено йому кару на 2 роки.

Вже у в'язниці покаявся за свій злочин. Тепер він є огородником у Капуцинськім монастирі та є знаменитим християнином: молиться, приступає до Святих Тайн, сумлінно працює та ненавидить всяку нечистоту.

Марійка простила йому та з неба виблагала в Бога його навернення. Дивні діла Господні!

Наміреннія Апостольства Молитви

ГРУДЕНЬ: Молитися, щоб Господь полегшив долю вигнанців

Друга світова війна прогнала мільйони винних і невинних людей з рідних земель і хат. Нещасні жертви політичного тиранства опинилися на чужині посеред чужих людей, здані на ласку та неласку свого оточення. Багато з них виїхали до різних країн поза Европою, але неодин ще далі мучиться по різних таборах. Їм треба допомогти.

Як допомогти їм? Насамперед треба молитися, щоб вони прийняли з рук Божих цей великий допуст... Потім треба морально допомагати їм, от висилаючи їм книжки, часописі, замовляючи для них передплати наших часописів, от хоча б "Голосу Спасителя"... Накінець треба відчинити свого гаманця та пожертвувати їм свій гріш, бо що поможуть слова, коли не хочемо відчиняти їм калитки?

Пам'ятаймо, що Христос і Його Мати теж були скитальцями та вигнанцями в Єгипті, куди мусіли хоронитися перед жорстоким Іродом. Допомога скитальцям, особливо хворим і немічним, це велике діло християнського милосердя, за яке колись дістанемо вічну надгороду від Бога та похвалу на страшнім Суді від Христа Спасителя: "Прийдіть, благословенні Мойого Отця, посядьте царство приготоване для вас від заложення світу, бо Я був голодний, і ви нагодували Мене, був чужинцем і ви прийняли Мене, був нагим і ви зодягнули Мене. Слабував і ви Мене відвідали... Що ви вчинили одному з найменших Моїх братів цих, те Мені ви вчинили!" (Мат. 25, 34-40).

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER 1952

CHRIST BACK IN CHRISTMAS!

By M. Schudlo, C.Ss.R.

Healthful Recreation

CHRISTMAS is not far off. The birthday of our Divine Saviour is approaching, increasing the joy among the people. Preparation for Christmas entered the real rush of big business. Streets, stores and windows with their glamorous devices are advertising Christmas not as the BIRTHDAY of a God that became man for man's sake, for the Jews do not believe in Him after 2,000 years since He appeared on earth,—and it is the Jews who make most propaganda for a successful Christmas, for it is a wonderful period for making money.

The glimmering decorations and clever novelties are able to fascinate the young and the old folks. Every one gets enchanted. Clothes, toys gifts and ornaments are purchased in great quantity. The crowds of our cities are becoming tired from buying and getting ready for Christmas.

Last year there was an advertisement which, while it had much to say about Christmas, missed one big point; it did not have one word about the real meaning of the great day. Read it through—it is an appropriate commentary on modern life:

"Christmas is made of many things. It's an expectancy in the air, and the knowledge that something nice is about to happen... It's the Do Your Shopping Early ads and the last-minute shopping crowds. It's the smell of cookies baking... the rustle of tissue paper the sheen of bright ribbon.

"It's a letter to Santa Claus and the faith in a child's eyes that you can make his wish come true. It's Christmas cards and carols; the night before Christmas and stockings hung up with hope. It's the sleepy excitement of Christmas morning. It's being together... It's thoughtfulness, it's kindness, it's extravagance that comes from an

open heart. It's the warm glow of giving."

In a very plausible, seemingly harmless way, the whole of life is being de-Christianized.

Unfortunately the crowds are not getting ready for God's nativity but for a BIG HOLIDAY, for a boon-day for flush purses. The clever merchants, the securists, the atheists took away from Christmas its meaning by commercializing and profaning it.

Christmas to many modern Christians means a good rest, a good time, a good party with intoxicating liquors and a menu long to be remembered. The Catholics throughout the United States and Canada started a vigorous propaganda of reaction against this pagan outlook on Christmas. PUT CHRIST BACK IN CHRISTMAS!—is their noble watchword.

In Pittsburgh a group of women started to work in order to restitute Christian character to the religious feasts, especially to the most important among them, to CHRISTMAS. Over 2'000 placates have been posted in buses and street cars which have an inscription: *"Solemnize Christmas with Christ. In every home there must be a crib under the Christmas tree!"* Innumerous parochial organizations are distributing leaflets instructing the readers how to make Christmas a big CHRISTIAN FEAST. Many storekeepers agreed to adorn the windows of their stores with Christian ornaments, replacing the dollar sign with the Star of Bethlehem.

Some influential businessmen started a similar propaganda in Montreal in Canada. Under their inspiration and exhortation many articles have been published in the press, exhorting the people of Monreal and Canada to have a crib in their homes during Christmas period, to send greetings through Christian cards, to remember the sick and the poor in the hospitals and old-aged homes. Assistance at Mass and receiving Holy Communion is the center of Christmas celebrations.

The Catholic educational guilds in the U.S.A. have available Christmas tree decorations for homes and schools to help the children in preparing for a Christian Christmas as well as reminding the youngsters and older people of the true and genuine meaning of Christmas which according to the teaching of the Church is mainly a spiritual event and not time for pagan merry-making in drunkenness and sins.

All the Ukrainian Catholics should earnestly cooperate with their loyal pastors in order to give Christmas back to CHRIST and CHRIST back to CHRISTMAS. The UCY which according to the desire of our beloved Bishop should take place of an official Catholic Action in our diocese, must become orators and champions in the general Catholic campaign for a CHRISTIAN CHRISTMAS, deflating the sacriligious commercialism. We must celebrate Christmas according to the mind of our Church and the wonderful traditions of our Rite.

How can we Christianize Christmas?

Here are some means we achieve the noble aim of giving Christ back to Christmas and of securing God's blessing to our Church, people and individual families. It's late—but not too late—to do something about it. You can make your influence for good felt where it counts the most.

"Then, having seen him, they made known the message spoken to them concerning the child..." (Lk, 2:17).

1. Remember that Advent is the time of preparation for the feast of Christmas. Preparation for Christ's coming means purification The present-day mankind is plunged in paganism, idolatry of the earthly goods and pleasures. Men become slaves of shameful passions and low instincts forgetting the very purpose of their earthly existence which is to know, love and serve Christ in life and to join Him hereafter in heaven.

On Christmas day Christ will come spiritually to our hearts. We must be clean by ridding our souls of sin and by making amends for past trespasses. "Do penance by refraining from superfluous amusements, by curtailing movies, smoking, candies, chewing gum, etc. Man's interior must be regulated by docility to God's inspirations and fidelity to His law.

2. We must study Christ and His Gospel to know Him better. We cannot serve and love Him, unless we know Him. It was a splendid suggestion which Archbishop Amleto Cicognani made during the national Congress of Christian Doctrine: "The Catechism makes a lovely gift and should be given preferably on such occasions as Christmas."

Christ is worth to study Him. Mark Twain, an atheist and unbeliever, said one day of his daughter Jean who was studying in a convent: "If they make a good strong, unshakable Catholic of her, I shan't be sorry. The Catholic religion is doubtless the most peace-giving and restful of all religions. If I had it, I would not trade it for anything on earth."

It will help the people better to know the purpose of their earthly and eternal destiny and make their life better on earth and happier hereafter.

3. All the pious customs of our Christmas should be scrupulously observed in our Ukrainian homes. The "great supper" with twelve courses must be spiritualized, the beautiful carols should be sung in honor of the newly born King of Heaven. The UCY boys and girls should visit each Ukrainian family with caroling. This will strengthen our people together in their love for the Ukrainian Catholic Church and her beautiful customs.

4. Confession and Holy Communion should be approached by every Ukrainian on Christmas day. All should receive Christ mystically into their hearts as the shepherds received Him into their arms on that glorious night in Bethlehem.

Then a mysterious sense of peace and happiness will descend from heaven upon our parishes, families, diocese, people and the whole nation. Christ and His Blessed Mother Mary know how to repay those who solemnize the memorable event of Christ's Birth in Christian spirit.

These means when employed will help the people to give Christmas back to Christ. They will keep us from getting confused by the rush of Christmas shopping. It is worth trying. Don't you think so? If you agree on that with us, why don't you try it in your own environment to make it really Christ-like... on Christmas day?

Pray that many will work to restore Christ to Christmas.

Teacher: "If you have 10 potatoes and must divide them equally among three persons, how would you do it?"

Johnny: "I'd mash them."

Bishop Fulton J. Sheen's address at the 1952 Departure Ceremony

AT WHICH HE PRESIDED, REPRESENTING CARDINAL SPELLMAN OF NEW YORK

YOU have just witnessed in this ceremony a martyrdom. There are three kinds of martyrdom There is the red martrydom that is a wet martrydom, in which one shed his blood for the Faith like an Act of Faith in silence. Then there is the dry martrydom in which not blood is spilled, but in which a mind is destroyed. It is this type of martyrdom which has been introduced by the Red tyranny of our day. Such men as the Mindzentys, the Stepinacs and the Slipys have been what is known as the dry martyrs. And in addition to these wet martyrs and dry martyrs, there are the social martyrs. The social martyrs are the brave young men who are now going out to their assigned fields. They are social martyrs in the sense that they are giving up their fathers, their mothers, their lands, their homes, and even their own country—which is no small sacrifice to make.

Eileen Duggan, an Australian poetess, wrote a short poem on our Blessed Lord, describing His love of His native land. And then she ended it with this quatrain:

"O ye with clumsier hearts,
Conceive it, if you can:
It was not life alone He gave,
But country up,—for man."

These men have given up the most blessed and prosperous country on the face of the earth. In that they are continuing to a great extent the mission of our Blessed Lord, Who, having joy set before Him, endured the Cross. They are going out in the name of a distinct American missionary society.

We Americans throughout the world have been called materialists. Actually, we are not. We are a very idealistic people—almost to the extent of being so idealistic as to lose a grasp of the reality of many political associations. But we are as missionaries, perhaps, more skilled now, it is true, than any other country in the world. First of all our missionaries, such as these men, are absolutely devoid of any nationalistic spirit. For, although they never will and would never want to lose the spirit of America in their souls, they will nevertheless move among the men of other lands in such a way as to develop their own traditions and their own laws in their own way,—and not in ours.

Further more, even though we have been called a materialistic people, very few indeed are the societies which can show the record of loyalty and fidelity to the Faith in the midst of persecution as can the religious of Maryknoll. And, as these men, therefore, go out into their assigned missions today, may I say to them—*every single soul you meet is important.* The only reason we are in this world, the only reason we are associated with religion, is to save immortal souls. And, if you start on your missions with the conviction that one single soul is worth more than all the universe, and Our Lord said it was, then the child, the leper, the socially disinterested, the maimed, every one of these, will be a responsibility. For, if you can convert but one soul as you go out now to your missions, and that soul the next year converts one more and those two each convert one, so then there are four; and those four convert four more, so there are eight; and those eight convert eight more, so there are sixteen—do you know how many converts there would be in twenty years just from that one soul that you gained? One million, forty-eight thousand, five-hundred and seventy-six. It is hard for us to realize, as we move among the people in our missions or in our appointed tasks, the influence upon one single soul. A word that we speak may have repercussions in eternity.

In one of the countries of Europe (referring now to Yugoslavia) some years ago there was a little boy in the sacristy. He did something wrong. Maybe he broke a wine cruet, but at any rate he did something to deserve reprimand,—but not quite as severe as he received, and was slapped in the face for it. He said, "I left the Church, and I never went back again." That man today is Tito.

Every soul is immortal. Souls are not American. And they're not Spanish. And they're not Japanese. And they're not Chinese. Souls are above all races and classes. And that is why America is now providing missionaries to the world, simply because we are, first and foremost, Catholics.

Now you missionaries are going into a world that is ripe for persecution, a world in which, perhaps, the worst is yet to come, in the not too distant future. It was only sixteen years ago, where the Eucharistic Congress was held a week ago, that priests were distributing Communion in matchboxes. They found it necessary to hide it from those, who at one time had Faith. And even as we talk there are Polish and Russian priests in the southeastern part of Russia with tin cups, and over stumps of trees, who are prolonging the great miraculous Sacrifice of Calvary. And only thirty years ago—forty years ago—the children were distributing Communion in the persecution in Mexico...

I remember a few years ago, when I was in China, talking to your great beloved Bishop Walsh, and he said, "One thing is certain. If persecution comes to China, I will never leave. They will have to put me out or kill me, but I will never leave." That's the spirit of Maryknoll and it's the spirit of the American youths. You know what is going on in China, the manner of lies that are being told about the Church. It came to my attention just yesterday, a French nun, a distinguished surgeon in Paris, an M.D. from the University of Paris, joined a religious community, was on trial for murdering 120,000 orphans. The Communist judges introduced as evidence some bones. She reached over for one of the bones and brought it to the judge and "See," she said, "if you knew anything at all about about medicine, you would know that this is the bone of a pig, and not the bone of a human." And he said, "We can't do anything with you people. Your heads are too hard. You're not like the rest of those with whom we deal." Now it was not the heads of the missionaries that were too hard; it was their *faith* that was too hard for Communism to break.

Whenever I stand before men who are following the Divine mandate, "Go out! teach—ALL NATIONS," or whenever I stand before people who are afflicted (I remember visiting the leper colony

of Tala in the Philipines,) I always think of what a poor miserable priest I am, and how unlike the Lord. Our Blessed Lord was not only priest, but he was also victim. So that on Calvary, while He was upright as a priest, He was prostrate as a victim. Up until that time, there had always been an offering distinct from the priest—the pouring out of wine, the burning of wheat, the sacrifices of goats and other animals. They always represented another state of victimhood other than the priest himself until our Blessed Lord came and instituted a new type of priesthood in which the priesthood and victimhood was one in Him. And we who are priests sometimes forget that. We insist very much upon the honor of being called priests. We demand all respect for ourselves. But we forget that our priesthood is inseparable from our victimhood. But, when we see men like these going out, and others who make sacrifices, then we realize that here at least the priesthood is fully realized as it ought to be realized. These men are not only priests,—they are not not just offering Christ Himself, solitary and alone,— they are offering themselves as well.

And each morning as they stand at the altar and say, 'This is My Body," and "This is My Blood," we know that they mean, first and foremost, that this is the Body and Blood of Christ—yes! But they also have a secondary meaning that the rest of us fail to realize thoroughly enough, and that is, "This is *my* body," "This is *my* blood." Here in the name of all missionaries, they take their body and their blood and in this continuation of a clean oblation hold them up to the Heavenly Father and say: "Here are the victims for the continuation of the Gospel."

No wonder at this beautiful ceremony you receive a cross and, as each of you came up to receive that cross, I thought of you all as victims, and your parents and relatives who share in this state of victimhood. And this cross, which you took and kissed, may it burn the love of the Gospel into your heart more and more each day of your missionary life until you press so very close to it that the very arms and feet and side of Christ will run red with your own blood, please God, not in martyrdom but in that state of victimhood for the continuation of the Gospel ever to the *ends* of the earth.

God love you!

A SNAPPY ANSWER

Reference to Jonah and the whale recalls an instance in which a Salvation Army "lassie" scored off a theological heckler.

"Do you really believe," he asked, that Jonah spent three days and nites in the belly of a whale?"

"I don't know," replied the lady in the bonnet, "I'll ask him when I get to heaven."

"But supposing he isn't there?"

Quick came her reply: "Then you can ask him."

WHO GETS A CHRISTIAN BURIAL?

THE SAYING, *Life is a game,* is familiar to most of us. Literally, its connotation is a game played by man with a chance to win or lose. The stakes are necessarily high. The winner takes heaven for all time; the loser forfeits heaven and gains hell for eternity. Thus, the game is more than just a matter of casual concern; it is a matter of *life* and *death*.

The Game of Life

Life can be compared to a game of baseball. The most important part of the game is the end. The final inning determines the winner and the loser. It is precisely the last inning score that counts. Each inning is important, insofar, as it affects the score, nevertheless, it is the sum total of runs in the last inning that will decide the game. Thus one may begin badly, but catch up and win. Conversely one may begin very well and end with failure and loss. Anything can happen until the last inning. Thus, whether one is winning or losing the game now, he still has hope until the last inning is finished.

So it is with us on earth. We have a beginning and we come struggling until last inning of life is completed. Our actions is each inning of life influence the end result. The final outcome, victory or defeat; heaven or hell depends upon that last inning. It we die as friends of God in the state of sanctifying grace, free from the stain of grave sin, our final end shall be heaven. If we die as enemies of God with but one grave offense unforgiven, unrepented, our final end is eternal damnation.

Church Burial or Not?

Whether or not a Catholic shall be given a church burial, that is, one with the prayers and ceremonies of the Church, depends upon the definite indications of that individual's final box score. If in that last inning of life, there was nothing definite to indicate that a Catholic had been the enemy of God, he must be given a Christian burial. If there are, however, certain definite indications that he had been an enemy of God, then Christian burial is refused to him. This does not necessarily mean, that if one is refused Christian burial he is definitely lost, because God alone knows the true state of the soul at the moment of death. But it does mean that there is very substantial reason in believing that that individual lost the battle of life and its reward. To bury such a person with christian ritual would be a matter of scandal to others. It would be a shame to bury with the rites of God's Church one who did not need God in life.

Church law forbids the ecclesiastical burial of certain unworthy persons, providing that they have not given any indication of repentance before death took place. Among those forbidden are the following: notorious apostates from the Christian faith, well-known adherents of an heretical or schismatical sect, of the Masonic Order or of the societies of the same kind, excommunicated persons, those guilty of deliberate suicide and other public and manifest sinners.

The Suicide

Sometimes questions arise pertain-

ing to the Church burials of certain types of individuals. Almost involuntarily people ask. "How come?" when some suicides are given a church burial and others are denied the same. If there are any indications that the person was not responsible for the sinful act of taking his own life, or that he had given sign of sorrow after the deed was done but before actual death took place, church burial will be given.

The Gangster

At other times people wonder when some notorious gangster or criminal is given a Christian burial. They remember only his evil life, forgetting that it is the last inning that counts. If such an individual is given a church burial, it means that in his last moments, or at some moment before death he repented of his past evil life, received the Sacraments of the Church and can be presumed to be a friend of God. Thus, though he may have lived the greater part of his life as God's enemy he finished as His friend. Consequently, he was entitled to a Catholic internment because he died as a Catholic in good standing.

Just or Unjust?

Some are tempted to reason that this is unjust, especially they recall incidents of Catholics who seemingly led good lives for many years but were refused a church burial, since their last years made them definitely unworthy of such a burial. Again, it is necessary to remember that it is the last inning that counts. If God chooses to forgive someone in that last inning, that is His business. And He does offer that forgiveness to all who are willing to do what is necessary to obtain it.

On the other hand a person who begins well but does not end well is deprived of a church burial If in those last moments of life he did not want God, it would be foolish to perform over his dead corpse the beautiful prayers and ceremonies of God's Church. The Church does him no wrong. He did not want the Church while living, why then should he obtain or anyone expect him to obtain the blessings of the church when he is dead?

False Charges

Frequently relatives of a deceased individual who was refused a church burial become embittered. Thus, they are tempted to make false charges. They forget that it matter little that the relatives of the deceased are good Catholics if the deceased was an unworthy Catholic in the last inning.

No amount of money can buy a Christian burial. If the person is worthy in the eyes of the Church, he will get a Church burial even if there isn't a red cent to be offered. On the other hand, if he is definitely known to be unworthy, no amount of money can obtain a church burial for him.

The best way to avoid all trouble is to play the game of life straight from the first to the final inning. Then no Catholic need worry about having a church burial or about his future life.

(The Voice of Mount St. Macrina)

During a spelling bee—"Mary, spell bootlegger and give the definition." Mary: "B-o-o-t-l-e-g-g-e-r. A man possessed of evil spirits."

THE SCAPULAR OF THE IMMACULATE HEART OF MARY

Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary

THE Scapular of the Immaculate Heart of Mary has always been considered as the badge of all those who have professed devotion to the Immaculate Heart of Mary. And the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary is no exception. Henceforth the Scapular of the Immaculate Heart of Mary (some times referred to as the White Scapular) will be the emblem of members of the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary. Each member is expected to become enrolled and wear one. The rules and regulations of the Sodality are to be considered as amended to include the enrollment and wearing of the White Scapular as a condition of membership.

Since we are prompted to believe, with the Cardinal Patriarch of Lisbon, that the Message of Fatima is the revelation of the Immaculate Heart of Mary to the present-day world that it may be saved, all who profess to Our Blessed Mother — Our Lady of Fatima —must make reparation to her Immaculate Heart. Therefore, members of the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary should wear the distinguishing mark of her devotees, that is, her Immaculate Heart Scapular.

The Origin of the Scapular of the Immaculate Heart of Mary

The Scapular owes its origin to a heavenly inspiration vouchsafed to Most Reverend Joseph Xifre, C.M.F., a co-founder and later Superior General of the Missionary Sons of the Immaculate Heart. It was approved by Pius IX on May 7, 1877; and faculties were granted to the Sons of the Immaculate Heart to impose it on all the faithful with many indulgences. On March 20, 1900, Pope Leo XIII authorized the Claretian Missionaries to subdelegat in perpetuum any priest to bless and impose the Scapular in those localities where there is no residence of the Sons of the Immaculate Heart. Father Cacella has received these faculties.

In order to facilitate the imposition of the Scapular on large crowds and to avoid the often impossible task of embroidering the burning Heart on the Scapular, the Claretian Superior General asked the Holy See for permission to have the design lithographed on the Scapular. A Decree of the Sacred Congrgation of indulgences dated August 11, 1907, granted the request.

Indulgences Attached to the Immaculate Heart Scapular

All those who piously wear the Scapular of the Immaculate Heart of Mary may gain a plenary indulgence on each of the following days:

The day of the imposition of the Scapular.

Bestowal and reception of the Scapular.

The Feast of the Immaculate Heart *of* Mary.

At the hour of death, if, being

disposed or at least contrite, the Holy Name of Jesus is devoutly invoked with the lips if possible, or at least in the heart.

Those who recite daily one Hail Mary for the conversion of sinners may gain a plenary indulgence on the anniversary of their Baptism.

Twice a month on such days as one may choose.

On the following feasts; New Year's Day, or the Feast of the Circumcision of Our Lord.

The Purification.
The Annuciation.
The Visitation.
The Assumption.
The Nativity of Our Lord.
The Feast of her Presentation.

Both feasts of the Seven Dolors, namely, Friday in Passion Week, and September 15th.

Immaculate Conception.

Also on the following days: St. Joseph's, St. John the Baptist's St. John the Evangelist's, St. Augustine's, St. Mary Magdalene's, the Conversion of St. Paul.

On the four Feasts of the Stations at Rome, namely: Christmas, Maundy Thursday, Easter and the Ascension of Our Lord into Heaven.

Requirements Essential for the gaining of These Indulgences

In order to gain these indulgences the following requirements should be observed.

1. The Priest bestowing and blessing the Scapular must be authorized. Father Cacella has been so authorized.

2. In order to gain all or any of these indulgences, the Scapular must be worn constantly.

3. The usual conditions for receiving a plenary indulgence, namely, confession, Communion, visit to the church, and prayers for the intention of the Holy Father, must be complied with.

The members of the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary and all those who wear the Scapular are earnestly requested to recite daily three Hail Marys for the conversion of sinners.

(from: Our Lady of Fatima)

ROME DIPLOMAT TAKES TRAINING

You have to be good to be a Vatican diplomat. The pontifical Academy of Diplomacy here that trains most of the candidates has awarded only 1,244 diplomas in the 250 years that it has functioned.

About 15 students work away at the difficult two-years course. Each year about five are graduated and another five freshman enroll. Pope Pius, before being elected Pontiff, taught at the academy.

Among its graduates are four who became Popes of the Catholic Church. Another six became Vatican Secretaries of State, 98 became Cardinals, 42 became Apostolic Nuncios.

Students for the Academy are chosen by the Vatican's Apostolic Nuncios all over the world. They must be under 45, must already have a degree in Canon Law, must be in perfect physical condition.

It's a sure sign of summer when a Scotchman throws his Christmas tree away.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Olga N., my good friend was born in P., where there was no Ukrainian Catholic church at that time. So she was baptized in the local, Latin Rite church. Now we have our own church, but she does not want to go there, saying that she is a Latin Rite Catholic.

A. Your friend Olga is greatly mistaken. "Cum Data fuerit", a decree of the Oriental Congregation of 1929 states clearly: "Baptism received in another Rite on account of grave necessity, it is when the child was near death, or was in a place where, at the time, there was no priest whom the father could consider his pastor, does not produce change of Rite. Moreover the priest who performed the baptism must send a record thereof to the proper pastor." (Art. 42) (See the booklet: "Ukrainian Catholics" by M. Schudlo, CSSR.).

As soon as our church has been built up in your place Olga and others like Olga must join it for the practice of the Latin Rite, no matter how long it might be, does not produce a change of one's Rite.

Q. Do the souls in Purgatory derive more grace and benefit from a High Mass or Low Mass?

A. The intrinsic value of all Masses, low and high, ordinary or for the deceased, that is said in the black vestments, is the *same*. It is always indefinite. It is prescribed by our Rite that the *Sluzba Bozha za usopshykh* should be celebrated, if the time permits, for it is unlawful to celebrate such a Mass in the black vestments on Sundays or Holidays, but there is no reason to think that other Masses are of less benefit to the deceased.

Q. Are there any conditions under which a Catholic may marry a divorced person?

A. If the person who was divorced is validly married then there are no conditions under which a Catholic could marry such a person. If the marriage were invalid and so declared by the Church, then the divorce would merely be a matter of civil freedom for a person who was never really married and a Catholic could marry that person. For instance, if a girl married a man and then learned that the man were married before, she could have her marriage declared null and void on the grounds of bigamy by the Church. If the man in the meantime divorced her or vice versa, she would be free to marry as her first marriage was null and void from the beginning and there is nothing to keep her from being married.

Q. Is it not better to eat meat on Friday rather than to let it go to waste by spoiling?

A. In the case of the very, very poor, yes, because they lack the necessities of life. In the case of ordinary people, no, because they usually have no qualms about wasting small amounts of food for other reasons, and the law of abstinence is a serious reason for permitting a bit of waste now and then. Good Catholics are foresighted in this matter, and so arrange their meals that there will be no waste of meat on a day of abstinence.

Q. Does the occurrence of Good Friday on the First Friday on the month interrupt the Nine First Fridays and make it necessary to start them again?

A. Probably, Yes. When Our Lord appeared to St. Margaret Mary and made the Great Promise, his words were: "I promise thee in the excessive mercy of my Heart that my all-powerful love will grant to all those who communicate in nine consecutive months the grace of final penitence; that they shall not die in my disgrace nor without receiving their Sacraments; my Divine Heart shall be their safe refuge in this last moment." The condition, "nine consecutive months," is not fulfilled when Good Friday occurs on one of nine First Fridays of the month.

While receiving on the Saturday or Sunday following the First Friday will be an act pleasing to the Sacred Heart and worthy of a reward from the Fount of love, there is absolutely no authority for the opinion that by so substituting Saturday or Sunday one fulfills the conditioins laid down by our Divine Lord for obtaining that special reward mentioned in the twelfth Promise of Our Divine Lord to St. Margaret Mary. Nor is there any authority for the opinion that it suffices to continue for a tenth month because of the necessary omission on Good Friday.

CONJUGAL BATTLES

A St. Paul woman won a divorce because her husband trained the family dog to bite her.

A Milwaukee woman was granted a divorce when she testified her husband hit her with a rolling pin.

A Dallas man asked the court to order his wife to stop reading comic books and get back to her housework.

A Pittsburgh husband testified that his wife put rat poison in his gravy.

A Newport man asked for a divorce because his wife kept seventy pet cats.

A Sunnydale, Calif., undertaker, applying for a divorce, testified that his wife made him sleep in his hearse.

"Does John Jones, a student, live here?"

"Well, Mr. Jones lives here, but I thought he was a night watchman."

How to Be a Practical Catholic

By D. J. Corrigan

A PRACTICAL Catholic is a peson whose faith means so much to him that it gets into his blood, becomes a part of his daily life and furnishes the power and inspiration for everything he does. To him the Catholic religion is not just a collection of half-memorized beliefs that he carries around in his pocket like a memorandum book all week and then comes up with in church for an hour or so on Sunday morning. He is so convinced of the truth and importance of his faith that at all times and in all circumstances he thinks as a Catholic, speaks as a Catholic and acts as a Catholic. Such a Catholic is an inspiration to his fellow-man and a credit to the Catholic Church. Such a Catholic is:

1. *Practical in the church.* A practical Catholic is no stranger to his parish church. He is convinced that without the help of Our Lord in the Blessed Sacrament he can make no progress in grace, and he tries to assist at Mass and receive Holy Communion as frequently as he can, even when not obliged to do so. When occasion offers, he drops into the church for a short visit with his Lord. If the parish holds a mission, or retreat, or novena, the Forty Hours' devotion or Lenten Services, he can usually be counted on to be present.

2. *Practical in his reverence.* Because of his reverence for his holy faith, the practical Catholic never wilfully embarrasses the Catholic Church. At Mass he is not one of the thoughtless who habitually arrive at the Gospel and dash out after the blessing, heedless of the venial sins they comit and the bad example they give to the young and to non-Catholics who usually are present. His genuflections show his faith in the Real Presence, and his respectful and attentive attitude prove that he has come to church to pray and to learn. He therefore never defiles the holy place by unnecessary conversation, laughter or boisterous conduct. After Holy Communion he will, as a rule remain absorbed in prayer fo some minutes after Mass, because he knows that God is still within him.

3. *Practical in his confessions.* The practical Catholic is convinced that he needs a right use of the sacrament of penance to save his soul. For that reason he has a definite time for confession and usually goes to a regular confesor.

He not only tells his sins but seeks advice from the priest as to how he can do better and advance in virtue. He calmly, seriously plans his confessions and usually has a particular fault that he is trying to overcome or a special virtue that he is striving for, and upon this makes a report to his confessor. Such a Catholic cooperates more fully with the graces of the sacrament and speedily makes progress in holiness.

4. *Practical in his parish activities.* The Catholic who esteems his faith above all else is not going to be a laggard in helping his *pastor.* He is willing, within reason, to sacrifice his time and effort, because he knows that it is his way to contribute to the salvation of souls. He will join the parish organizations befitting his state and faithfully attend the meetings. He will not allow any petty jealousy, antagonism, hurt feelings or prejudice to prevent his participation in the good work being done. In short, he is the kind of parishioner whom the pastor will not hesitate to call when he needs a sponsor for baptism of a convert, or a small repair job on the rectory, or any one of the extra little tasks for which priests so often have to depend upon laymen.

5. *Practical in his support of the church.* The practical Catholic knows that his parish and the Church at large cannot survive and progress without money. He therefore considers it a duty in conscience to contribute according to his means. He is conscious, too, that he personally benefits from his generosity, for it not only affords him an opportunity to exercise in a practical way the virtue of religion, but it strengthens his faith, his charity, his self-control, his patience and sometimes his courage. He realizes also that to maintain a school, make special repairs, or erect a building, demands extraordinary fund-raising activities. For that reason he is always ready to do all he can to further such financial projects.

6. *Practical in his prayers.* The fervent Catholic is convinced that he can get nowhere in his quest for holiness unless he prays—and prays often. He is ever conscious of our Saviour's words: "We ought always to pray." (Luke 18:1) For that reason besides his prayerful moments in church and at home, he makes use of many precious opportunities of grace during each day: on his way to and from work, in moments of decision or danger, in temptation or trouble. His prayers, too, are the right kind of prayers: they are not all of the "give me" kind. Although he knows that prayers of petition are very necessary and valuable, he remembers also to say: "I adore You, I think You, and I am sorry, God." Best of all he frequently meditates, i.e., unites good solid thinking with his vocal prayers, considers what he ought to be and where he is failing, and ends his prayers with a sincere, firm resolution.

7. *Practical in his home.* The parish church and scool and the home are the real nurseries of Catholic character. In a way, though the most important of these is the home, for people spend most of their lives there. Good Catholics almost always come from a good Catholic home. For that reason the practical Catholic tries to make his home another sanctuary, where the spirit of faith is evident in the conversations, in the actions, in the triumphs and failures, in the joys and sorrows and in the hearts of those who live in it. Such a home will make use of the little reminders: the crucifix in plain view, pictures or statues strategically placed

the holy water fonts and maybe a little shrine. Such a home, too, will have its share of good Catholic literature, to counteract the flood of poisoned printed propaganda that is bound nowadays to filter through every front door. Finally it will be a home of family prayer,at morning, at night, before and after meals, and in the evening the family rosary. A home that abounds in prayer will be a happy home.

8. *Practical in his family life.* Faith teaches that though our love must embrace all human beings, there is an order of preference to be followed in the practice of charity. Among those who have a special claim to our affection are persons bound to us by ties of blood. The practical Catholic therefore is not going to neglect his dear ones to spend his love on others. Because th good Catholic puts into practice the doctrines of his religion, he must, in marriage, be a spouse or parent that all can rely upon and trust. He believes that matrimony is a sacrament and consequently tries to keep it holy, ever mindful of his need of God's help in the often difficult obligations of his state. He knows that in rearing children, he is but a partner with God in the stupendous, sacred task of educating sons and daughters. He is convinced that true marital love, with its ample opportunity for patience, sacrifice and suffering, can lead him and his loved ones ever closer to the throne of God. Indeed, it is safe to say that, barring acidents, a marriage that unites two practical Catholics can never fail.

9. *Practical at his work.* The practical Catholic can be recognized by his scrupulous honesty, his unfailing fairness and his thorough dependability—at his work. Whether employer or employee, he will fight for justice, but only by methods and weapons that are prudent and equitable. He does not parade his religion, and neither does he keep it under wraps: he usually prefers to let his conduct as a Catholic speak for itself. But when a favorable opportunity offers, he will not keep silent about his faith, because he knows that there are many sincere non:Catholics who are looking for truth and he may be the only one that can reach them. Thus the real Catholic is a constant missionary, whether he speaks or not, in the shop, or office, or on the streets.

10. *Practical in his zeal.* Lay Catholics come into daily contact with a hundred non-Catholics where a priest may meet only one. Quite frequently prospective converts are led to the priest for instruction by Catholic laymen, but seldom, if ever by a layman who is careless in the practice of his faith. On the contrary, the poor or bad Catholic can be mighty certain that by his bearing and example he has kept many sincere non-Catholic from entering the Catholic Church.

The practical Catholic will love his non-Catholic neighbors with a supernatural charity: he will pray for them and never neglect an opportunity, whether by speech or kindness or literature, to draw them to the light. Conscious that the critical eyes of the world are upon him because he is a Catholic, he will ever keep in mind his responsibility for the souls of others, confident that if he perseveres as a practical Catholic, he will be doing his unmost to spread the priceless benefits of his holy religion.

But his zeal extends also to those within the fold. For that reason he will do his best, by prayer and exhortation to sustain the weak, to strengthen the tempted, to encourage the disheartened, to guide and assist the orphaned, and to

bring back the fallen-aways. His zeal will be apparent to at the time of serious illness or accident, for he will be the first to call a priest to the scene as soon as possible.

11. *Practical in his loyalty to country.* No one knows better the fervent Catholic the calumny in the accusation that a Catholic cannot be a good citizen, because he is subject in spiriual matters to the Pope. The irony in such a falsehood lies in the fact that a Catholic cannot be a good Catholic unless he tries to be a good citizen, in as much as he must regard true loyalty to his country as an obligation in conscience. In consequence, the true Caothoiic, if he be a private citizen, will vote honestly, pay his just taxes, and obey the laws of the land, unless such be immoral. In time of crisis or danger he is bound, sometimes even to the point of taking part in war, to defend the common good from invasion or oppression. If he be a public official ,he must scrupulously observe his oath to perform his duty exactly,.with prejudice to none and benefit to all.

12. *Practical in his good manners.* A practical Catholic will always be a gentleman, for genuine politeness is inseparable from Christian charity. Rudeness and boorishness are usually the products of ignorance, bad will, selfishness or prejudice, evil qualities that are entirely out of place in one who is sincerely trying to imitate the kind and gentle Christ. It may be that a practical Catholic is not always the acme of polish and congeniality, but it will be more a defect of temperament than from any conscious failing. If he meditates as a true Catholic, he will have too great a sense of his own weakness and deficiency, and too real an appreciation of the worth and dignity of every human soul, no matter what its station or condition, ever to look down upon or deliberately injure a fellow creature.

13. *Practical is his amusements.* The practical Catholic will be the same kind of person in his play as in his work or prayers. Because his faith teaches him that a proper amount of recreation is necessary and good, he will enjoy to the full a game or vacation or the company of friends, all the more so because there is order in his life and peace in his soul. Knowing that amusements often have a greater effect on one's character than the more serious pursuits of life, he will be very careful that his recreations be in accord with Christian ideals and propriety and that they do not give the slightest excuse for scandal. And since companionships mean so much in one's leisure hours he will cautiously screen his permanent friends, to make certain that nothing in these associations ever ruins his friendship with Christ.

14. *Practical in his knowledge of faith.* It is safe to say that a Catholic who does not understand his religion well, will not be a good Catholic. He will neither know what he is to do, nor be concerned enough to practice his faith, especially when it demands some things that are hard. What we are interested in, we usually take pains to learn, even at great sacrifice. Just because he esteems his religion as the most important element in life, the practical Catholic will with evident pleasure read his diocesan paper, or good religious magazines, or the Catholic books that he can procure. For the same reason he will be most attentive to sermons, certain that though the preacher may not be a paragon of eloquence, there will always be

something that he can learn for the benefit of his soul.

I have known of non-Catholics who have remained out of the Catholic Church, some permanently and others for years, because of an illinformed remark from Catholic lips that wholly misrepresented the Catholic religion. The practical Catholic will want to avoid such a calamity at all costs and for that reason will strive to understand his faith so well that he can answer the questions and doubts of his non-Catholic friends not only exactly but in a way that appeals to both their minds and their hearts.

15. *Practical in his speech.* Since most people believe that "out of the mouth the heart speaketh", they judge a person and his family and often his religion by his speech. Certainly some Catholics make a very bad impression by the vile and irreverent venom that spews from their lips. For that reason malicious gossip, blasphemy and cursing, the abuse of the Holy Name, the sordid stories and expressions that smack of the barnyard should never be heard from the mouth of a practical Catholic. The Catholic above all has every reason to know that such irreverent and unbecoming talk is usually a cloak that hides a weak, cowardly nature. He should be just too sturdy in his convictions ever to lower himself by filthy speech either because others do it or because he feels the need of appearing strong or popular to his fellow-men. On the contrary, the fervent Catholic will be clean and reverent in all that he says: his deep evaluation of his religion and his sincere respect for others will habitually incline him to speak with reverence of his God, his Church, his bishops and priests, and of his neighbor.

16. *Practical in his charity.* Religion that does not lead to true brotherly love is counterfeit. That is why the practical Catholic will try to possess a heart as big as his Saviour's, especially for his neighbor in need. Such a Catholic is usually active in the St. Vincent de Paul Society, or some other kindred group. But his charity does not wait for organized help to demand his time and effort; he is ever ready, within the limits of reason, to answer a call for help and to do it "on his own". It may be someone who needs a job, or food or guidance, or an encouraging word, or sometimes a priest. His charity, too, will be evident in many other ways—visiting the sick, consoling the sorrowful especially at a wake or funeral, praying for the poor souls, affording transportation to the old and lame for Mass, even sometimes baby-sitting for young couples who would otherwise be permanently confined to the home. No one is excluded from his love because of nationality, creed or color. Such a good Catholic, in his willingness to expend himself for his neighbor, accomplishes an immense amount of good for his Church and for souls, and besides, he experiences from his generosity a happiness that is rare in this world.

17. *Practical in his penance.* No one realizes more than a practical Catholic that his religion is not always easy. He knows that it demands sacrifices and struggles that are hard on fallen human nature. But the fervent Catholic is also conscious that it can easily be done if he prays and if he conditions himself by a moderate amount of penance. For that reason he is not unwilling to abstain from meat on Fridays nor to cut down on his food on fast days. In addition one finds him usually making a surprising number of voluntary acts of self-denial.

The astonishing thing about penance it that when good Catholics practice it, they feel happier for it. They are convinced that a religion that does not demand sacrifices is only contributing to weakness. To them penance implies self-control, cooperation with grace, payment of the debt of temporal punishment due to sin—and sometimes better health.

18. *Pratical in his purity.* One of the "lost virtues" of this age is purity. In fact, so debased has our world of the present time become in matters of the sixth commandment, that many people in the world try to justify sexual violations as necessities of nature or needed experience. The greatest "debunker" of that argument is the purity of millions of Catholics. There are men who are converts to Catholicism today mainly because in their youth they became acquainted with Catholic girls who were pure.

The practical Catholic is convinced that there is no vice more dangerous to his eternal salvation than impurity, for it is so easy to fall into a bad habit and it means a terrific struggle to pull oneself out of it. He also knows that it is impossible to preserve his purity of life unless he avoids danger, prays especially in temptation, and frequently approaches the sacraments of penance and Holy Communion. But with these spiritual aids and his own vigilance the fervent Catholic does remain pure.

19. *Practical in misfortune.* Whether willing or not, all men must face the fact that they will suffer during life. So often it is the good and innocent who are the victims of pain and sorrow, and sometimes of the sins of others. Atheists, pagans and worldings can give no satisfactory explanation of this and consequently often succumb to despair. But the practical Catholic can usually take all life's misfortunes in stride, mainly because he has never permitted himself to become attached to the pleasures and riches and goods of this earth.

To the Catholic there is a value in suffering; but to anyone who has not set his heart on heaven as his lasting and perfect home it is completely meaningless. The practical Catholic knows that pain, much as human nature shrinks from it, has a strengthening and ennobling effect upon one's soul, especially when one reflects that the hours of sorrow can be very meritorious in God's estimation. Because Our Lord freely chose suffering and because the saints followed his example, the way of the cross in life is looked upon as the shortest and surest road to eternal happiness. Besides, the fervent Catholic is certain, that when suffering comes upon him, he will have the unfailing aid of One who has gone thru it all Himself—our Saviour. For that reason he can be patient, courageous, confident and even content in his affliction.

20. *Practical to death.* The more a person is a stranger to God and the truths and practices of religion, the more uncertain and horrible is bound to be the fact of death. That is why most people try to put the idea of death out of their minds completely, why some behold their friends and relatives drop off one by one, with apparently never a real thought about the fact that they too must die, also why many, even in their later years, plan and struggle and sometimes sin as though they would be on this earth forever. Then when death comes, most often they are totally unprepared.

It is not so with the practical Catholic. From the moment he begins to learn the catechism from his mother's lips, he becomes acquainted with the realistic fact that one day he will leave this life and enter eternity. As he grows older he will believe and try to practice the advice of the saints that "meditation on death is a shortcut to heaven". There is so much in Catholic living that reminds him of his dying,—the funerals he attends, prayers for the souls in purgatory and every requiem Mass. Moreover, Catholic literature and sermons do not dodge the thought of death.

In this way the fervent Catholic's life is directed by and planned on the remembrance of the plain fact that some day he is going to die; and though he frequently meditates on death, it does not make him despair or feel overly fearful and depressed. All life long he prays for a happy death, that he will be in the state of grace and he strengthened by the last sacraments of the Church. And as death draws near he is not afraid, because he is confident that he has tried, by fidelity to his religion, to prepare to meet his God and he knows that God will help him to come home safely to heaven. And that is what he was made for.

(From The Liguorian)

DEAR FRIENDS,

The Redeemer's Voice is sending you best wishes and congratulations for the joyous days of Christmas. Krystos razhdayetsia! It is a new Christmas that we are celebrating together... It is our duty to congratulate you on your eagerness to read our magazine and spread it among your friends. May the newly born Infant Jesus and His Mother Mary bestow upon you their choicest blessings... We will pray for you, all of you on that solemn day. Will you return our wishes and congratulations by sending us a new subscription to the Redeemer's Voice?...

Thank you!...

The Redeemer's Voice Editor.

"If we stand idly by and permit faithless, disloyal Communists to force or lead us along the road to serfdom, it will be the fault of every American farmer, factory worker, shop keeper, school teacher, clergyman, parent."

Cardinal Spellman

St. Josaphat Kuntsevych—Martyr for Union

By M. Schudlo, C.Ss.R.

JOSAPHAT KUNTSEVYCH—whose baptismal name was John—was born of Gabriel and Marianna at Volodymyr of Volynia in Ukraine in 1580. [1] Baptized and brought up in the Christian faith Josaphat showed a special devotion and piety since his childhood, as it is generally known from the deposition of the sworn witnesses. While a boy he had been taken to church by Marianna. When the mother was kissing the picture of the crucifix, little Josaphat asked her who He was and why He was nailed to the cross. Upon the explanation of the Redeemer's sufferings the little boy was utterly moved, as he confessed later: "At that moment I felt a spark coming out of the pierced Heart of Jesus into my soul exciting such a fire of love for Him that nothing in this world was ever able to extinguish it." [2]

Св. Священномученик Иосафат полоцкий Архиепископ.

Little Josaphat dreamed of being a priest, but his parents did not dispose of sufficient means to secure a higher education to their son. When he was a young man he left Volodymyr and went to Vilna and became an apprentice of a salesman, Hyacinth Popovych. The daily work in the salesman's shop did not stiffle his piety. Besides the daily work he continuel his practices of piety. When the Union of Berest Lytowsky had been proclaimed, Josaphat followed it wholeheartedly. He assisted at the religious services in the monastic church of the Holy Trinity, although no more than twenty people were coming to the Uniate church in Vilna while the dissident churches were always overcrowded. The dream of becoming a priest and missionary never left him. The slow progress of the Union and the opposition to it prompted him to become a monk. The salesman, however, loved him too much to let him go easily. [3]

1) An Apotre de L'Union des Eglises, Saint Josaphat et L'Eglise Greco-Slave en Pologne et en Russie, by Dom Alphonse Guepin, Librairie Religieuse H. Ourin, Paris-Poiters, Vol. 1, p. 4. E. Likowski, Ibin., p. 4. Zhyttie Sv. Sviaschenomuchenyka Yosafata Kuntsevycha, OSBM, by Rev. Eugene Kozanevych, OSBM., Zhovkva, 1902, p. 38. S. Josphat Hieromartyr, Documenta Romana Beatifications et Canonizationis, Vol. I, by Rev. Athanasius Welykyj, OSBM., Romae, 1952. Introductio, XI.

2) A. Guepin, Ibid., pp. 6-7. E Kozanevych, Ibid., p 39. A. Welykyj, Ibid., pp. 120-121.

2—*Josaphat as a Monk*

Young Josaphat rejected all persuasions and proposals of the salesman and in 1608, being 24 years old, entered the convent of St. Basil at Vilna. The convent was almost empty for there were no more monks in it except the superior. Here Josaphat led almost an eremitical life for some years dedicating his time to the interior formation of his soul, to prayer, reading of the Gospel and Liturgical books and to various practices of mortification. At that time he became also acquainted with the Holy Fathers of the Eastern Church by reading and studying their writings. [4]

Josaphat continued his studies to become a priest. His personal life was holy and examplary. He ate no meat at all; he drank no wine. His beverage was plain water and his bed a rough plank. His penances, hairshirts and scourgings were a very torture. His virtues became to make impression upon young men who came into the contact with the extraordinary ascetic monk. Many youths were prompted by his example to follow into his foosteps and to become monks. The monastery of the Holy Trinity began to turn into a bulwark of the Eastern Catholicism. In a few years the number of religious mounted to sixty. Velamyn Rutsky was one of them attracted by the prayers and example of St. Josaphat. [5]

Josaphat's progress in the knowledge of the Holy Scripture and the teaching of the Holy Fathers was fast and admirable. He was ordained deacon and began to preach with such an eloquence and persuasion that no dissident would ever be able to resist his arguments, says Velamyn Rutsky in his relation to the Holy See about the life and death of Josaphat sent to Rome in 1623. The adversaries of the Union knowing his ever growing influence upon the poople of Vilna, came to ask him to join them in order to fight the reunion of our Church with the Vicar of Christ, the Pope of Rome. Josaphat turned down their proposal and declared that in Christ's Church there must be one fold with one shepherd. [6]

3. *Josaphat as a Priest*

Metropolitan Potey ordained Josaphat in 1606. [7] As a priest he became an indefatigable laborer and missionary for the reunion among our people. His wonderful sermons, full of quotations from our liturgical books, tradition and the Gospel, made numerous converts who came to listen to such a great preacher.

Josaphat preached in church, in public places, in taverns and even in fields. His holiness, kindness, eloquence attracted many Orthodox to the Catholic Church. Several

3) E. Kozanevych, Ibid., p. 46. A. Welykyj, Intr. XI & p. 9.
4) E Kozanevych, Ibid., p. 51. A. Welykyj, Ibid.
5) A Welykyj, Ibid., Introduc. XII.
6) E. Likowski, Op. cit., p. 226. A. Guepin, Op. cit., 29.
7) E. Likowski, Ibid p. 267.

families who had already joined the Latin Rite returned to our Church. The angry enemies called him "Dushokhat" or thief of the souls. [8]

When Joseph Velamyn Rutsky became Metropolitan of the Uniate Church, Josaphat took his place in 1613 as new archimandrite of the Vilna monastery, which office he retained up to 1617. [9] He was not only a superior to his religious. He was preacher, a confessor and manager of the monastic goods.

Josaphat reformed the convent and introduced the former discipline.

His Apostolic zeal for the salvation of souls devoured him. He belonged to all—to the rich as well as the poor who were always welcomed when they came to ask for alms. A widow came to ask for money. Josaphat was short of it. He went to pray before the altar. An unknown man brought him the needed sum which was delivered to the woman immediately.

4. *Josaphat as a Bishop*

In 1617 Josaphat was made coadjutor of the aging bishop of Polotsk, Gedeon Brolnytsky with the right of succession. Josaphat, feeling unworthy of such dignity, thought to avoid it by escape, but Metropolitan and other Fathers persuaded him to accept the burden. He was consecrated bishop on November 12, 1617. [10] In the following year he took leave from his monks and people of Vilna and entered Polotsk on Sept. 1, 1618 where he was greeted by crowds of people who look with distrust at the new pastor, for unscrupulous agitators had spread a false report that Josaphat had been commissioned by the Poles to lead our people to the Latin Rite and thus polonize them. [11]

In a few sermons, held for the people, Josaphat assured them that the Holy See of Rome did not want to take away our beautiful rite, for reunion means the unity of faith and not an artificial fusion of all rites into the Latin.

After several years of unceasing labor, preaching and visiting the parishes, Josaphat succeeded in bringing to the reunion almost all his diocese. His episcopal palace was open to all. He did not make any distinction between Catholics, Oorthodox, or Jews when they came to ask for alms.

Following Gedeon's death in 1618 Josaphat became his successor. The Muscovian Metropolitan Maccarius says in his "Istoriya Ruskoi Tserkwy": "As Bishop Kuntsevych began to renew churches, to reform clergy and to convert the Orthodox to the Union, it must be noted that in Polotsk he employed only the pastoral measures, such as sermons, instructions and persuasion. This method proved to be successful. Among numerous converts there was a Calvanist, Michael Drutsky-Sokolynsky. The othes nobles followed his example. He (Josaphat) attracted the people by a strict observanie of the Orthodox Rites"[12]

All the Bishops of the Ukrainian Church Catholic. Our Church would have easily attracted all to the union, but unfortunately The-

8) A. Welykyj, Ibid., p 10. A. Guepin, Ibid., p. 119.
9) A Welykyj, Ibid., Intr. XII. & p 10.
10) A. Welykyj, Ibid., Intr. XII. A. Guepin, Ibid., p. 212. E. Likowski, Ibid., p. 272.
11) E. Likowski, Op. cit., 272-273.
12) "Istorya Russkoy Czerkwy", by Makary, Metropolitan of Moscow, Vol. X, p. 458-459, St. Peterborough, 1879.

ophanus, emissary of the Constantinopolitan Patriarch, on his return from Moscow came to Kiev and under the protection of the Cossacks, consecrated a new hierarchy for the dissidents. Meletius Smotrycky, a dissident monk from Vilna was made bishop of Polotsk to oppose the work of the Saintly Martyr. [13]

The struggle broke out again with unprecedented fury. The Orthodox, now feeling that Poland was preparing a war against Turkey, and the Cossacks were the shock troops of war, urged the abolition of the Union of Berest. The Polish nobility and some hierarchs were willing, with the Cossacks' aid, to consign the Ukrainian Catholic Church to destruction.

On his return from Warsaw Josaphat found his diocese in confusion for the enemies did not rest while he was absent. They had spread the news that Josaphat passed over to the Latin Rite and became a Pole. Then religious storm broke out in Ukraine, without sparing the diocese of the Josphat. Violence, lies, calumnies, murders were employed in boycotting the reunion.

Josaphat succeeded in calming the storm in Polotsk and in reconciling those who broke away because of the unscrupulous propaganda during his absence. By the end of October he reached Vitebsk where the dissidents were endeavoring to induce his people to the schism. He remained two weeks in Vitebsk, confessing, preaching and exhorting the people to persevere in their loyalty to the Pope. The zealous Pastor did not heed the threats of his enemies, among whom were many Uniates seduced by the skillful propaganda of Meletius Smotrycky.

Makary says: "The Orthodox tried three times to kill him: in Mohyliw, Polotsk and Vitebsk. Kuntsevych was not afraid of death. In private conversations, in his letters and even in his sermons delivered in the cathedral he declared that the schismatics planned to kill him. At the same time he added: 'I wish them to know that I am ready to give my life for the Pope and the Holy Union'." [14]

The same Makary adds: "He told the people in Vitebsk: ' Your are trying to kill me. I'm coming to you by myself to accept death for the Holy Union'." [15]

On November 12, 1623 the Orthodox provoked a quarrel with the servants of the Saint, invaded the house, breaking everything and beating those who were in the palace. The saintly pastor appeared at the door, blessed the bloodthirsty crowd and said: "My children, why do you wish to kill the innocent? I am here, if you have anything against me!" [16]

One of the assassins stroke him with an ax while the other completed the murder by shooting him to death. The furious crowd took the body, and dragging it through the city, threw it into the river Dvina. The holy remains were found, all fresh, after several days. A celestial light shone in the place where the body had been thrown with a heavy stone around its neck. On Dec. 31, 1623 Rutsky notified Pope Urban VIII of what had happened calling Josaphat: "My right

13) A. Welykyj, Ibid., Intr. XII.
14) "Istorya Russkoy Czerkwy", Vol. X, p. 305.
15) Makary, Op. Cit., Vol. X, p. 307.
16) Zhyttia Yosafata Kuntsevycha, by V. Kudryk, Winnipeg, 1948, p. 43. E. Likowski, Op. cit., p. 299. A. Guepin, Ibid., p. 97.

hand and my consolation." [17]

Pope Pius XI highly praised the heroism of St. Josaphat in His encyclical on the 300-th birth anniversary of the great Martyr, published on November 12, 1923: "God has sanctified for ever the Unity of faith with the holiness and martyrdom (of Josaphat), who asked God for martyrdom: "O Lord, give me the grace of shedding my blood for the union and allegiance to the Apostolic See." [18]

Striking miracles followed the death of the heroic shepherd. The dissidents, looking at the miracles, returned in a group to the reunion.

6. *Saint Josaphat as Miracle-Worker.*

Miracles prove that God has special predeliction for a saint and wants him to be invoked by the people. Innumerable miracles followed the martyrdom of St. Josaphat. [19]

Peter Dankiwsky, almost completely blind, was led to the church by some friends. After a short prayer to the martyr he put his hair-shirt on his sore eyes and became cured at once.

Rev. Gennadius Ghelnytsky, confessor of the Saint, was completely paralyzed. After three years of suffering he turned to St. Josaphat for help. His prayer was heard and Gennadius was able to walk again.

Prince George Chartoryjsky was preparing for eternity after having already made his testament. In acute convulsions he invoked the Saint promising to visit his tomb. In a few days he was well again.

Thet greatest miracle, however, was the conversion of the Orthodox Bishop of Polotsk, Meletius Smotrycky. The conversion of Meletius Smotrysky was attributed to the intercession of St. Josaphat. In fact Metropolitan Rutsky wrote on July 10, 1627 to Francis Ingoli, secretary of the Propaganda: "I ascribe this conversion to the blood of the great servant of God, Josaphat, as I do attribute his death to Rev. Meletius. Behold, Saul became Paul and the wolf is changed into a lamb." [20]

He was the principal instigator and indirect cause of Josaphat's death. In 1629, after his return from Palestine, Smotrycky embraced the Union and labored for it until his death. Some refused to join the Union because it seemed to be something new, while others were attached to the Orthodoxy or feared the Latins.

The heroic steadfastness in the allegiance of the Vicar of Christ and the holiness among the Uniates was eximious. Susza says: "We do not mention other virtuous men, both young and old, because it would change the relation into a great book. We transmit only the example of Smotrycky, leader and Archbishop of the Schismatics. He was converted to the Union by Rutsky. Death showed what a great saint Smotrycky was. Five hours after his death a breve of Urban VIII was placed into his hands. He grasped it so strongly with his fingers that it was impossible even by force to take it away from him. After several weeks he released it to Rutsky alone in the presence of numerous Schismatic people, nobles and several clergymen." [21]

17) Makary, Op. cit., Vol. X, p. 308.
18) AAs., Dec. 1923.
19) E. Kozanevych, Op. cit., pp. 250-256. A. Guepin, Ibid., pp. 143-152.
20) A. Welykyj, Op. cit., p. 75, N. 67.
21) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 310.

7. *Miraculous Preservation of the Body*

In 1625 the body of the martyr saint was removed from the grave for the beatific process. It was fresh and free from corruption. The holy remains rested in Polotsk until coadjutor Gabriel Kolenda took them to Bila in the Kholm land during the Polish-Muscovite war of 1654, before the Muscovite troops entered the city of Polotsk. The saintly relics remained atBila until 1873 when the Russian police, under the pretext of restoring the church, transferred it to the cellar under the local church and covered it with a wall. The people were, however, told that the relics of the martyr had been deported to Russia. The Muscovite police used this trick suggested by apostate Marcel Popel who was helping Tzar Alexander II to destroy the Union in the Kholm land... After many years of bloody persecution the young generation of Kholm forgot about the remains of the martyr. In 1916 during the world War, Theodore Zayats, a Ukrainian officer met an old man at Bila who told him of the holy relics. The tomb was discovered and the body of the great Apostle of the Union had been transferred to Vienna where it rests in the church of St. Barbara.

6. *Metropolitan Raphael Korsak* (1637-1640).

A few years before his death, Metropolitan Rutsky obtained from the Holy See a coadjutor with the right of succession in the Bishop of Pinsk, Raphael Korsak. The great Rutsky passed away on February 2, 1637 and Korsak took over the government of our Church. [1]

One may suppose that Metropolitan Rutsky, through his indefatigable labors, secured peace, tranquility and stability in the Ukrainan Catholc Church, but it was not so. Our Church was facing very uncertain and tempestuous times with hard trials and innumerous sufferings which threatened its very existence.

Makary, relating Rutsky's words, says: "The Ukrainian Catholic Church at Rutsky' time had 8,000 churches besides cathedrals and monasteries. In Poland there were as many Christians of the Greek rite as Latin. Thirty cities received the Union. Seven bishops pledged allegiance to the Pope while the Orthodox had just one bishop of Lviv. The Union numbered twenty monasteries." [2]

"The Union", he says, "did not penetrate the dominions of the hostile Polish noblemen nor of the Orthodox Calvinists. According to Rutsky the Orthodoxy was strong in the provinces of Kiev, Volynia and Lutsk. [3]

The Polish hierarchy was trying to contest the Ukrainian Catholic bishops' right to call themselves bishops. They wanted our higher hierarchy to call them "vladykos", and not bishops. The Polish State and church functionaries endeavored to prevent our hierarchy from building schools which would enjoy the same rights as the Latin schools. Makary says: "The majority of the Polish clergy and laity did not favor the Union." [4]

Metropolitan Korsak was not the man to deal with the serious situation. He did nothing important on behalf of his Church. In his time the beatific process of St. Jo-

1) Analecta OSBM., Romae 1949, Vol. I, p. 147.
2) Makary, Op. cit., Vol. X, pp. 494-495.
3) Makary, Op. cit., Vol. X, pp 497-498.
4) Makary, Op. cit., Vol. X, p. 500.

saphat became very actual. Korsak did not go to Rome right after his elevation to the metropolitan dignity of the Kievan See. In 1639 he finally started his journey to Rome to declare allegiance to the Vicar of Christ and to push forward the beatification of St. Josaphat, killed in 1623 by the enemies of the Union.

His stay in the center of Catholicism was short. He became sick and passed away on August 20, 1640. His body was buried in Sts. Sergius' and Bacchus' Church.

Jacob Susza, however says of him: "Metropolitan of Kiev, Raphael Korsak, dedicated much of his work for the beatification of martyr Josaphat Kuntsevych. He was an excellent preacher and composed some booklets in defense of the Union." [5]

5) Annoles Ecclesiae Ruthanae, by Michael Harasiewicz, Lviv, 1862, pp. 316-317.

To all the Subscribers of the Redeemer's Voice and the countless other friends whose generous support has been our mainstay and has shed luster on our work for the Glory of God and the Salvation of Souls, we wish a Christmas full of grace and blessing and peace from the Infant King.

In your Christmas joy do not forget to recommend to Jesus and Mary our Brethren suffering under Stalin's yoke.

The Redeemer's Voice Editor.

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КОЛЯДИ ПІД НОТАМИ, Йосиф Когут	1.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON -- SASK.

To OUR WESTERN FRIENDS
A Very Merry Christmas
and a Happy New Year
FROM EATON'S

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

З НОВИМ РОКОМ	о. М. Кінаш	1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		3
НА ЗУСТРІЧ ХРИСТОВІ	о. П. С., ЧНІ.	11
ВІДПУСТОВІ МІСЦЯ В УКРАЇНІ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	14
ПРЕЗИДЕНТ АЙЗЕНГАВЕР		20
ПОНЯТТЯ ОБРЯДУ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	23
МАРІЙКА ЗМАГАЄТЬСЯ З НАПАСНИКОМ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	27
ЖИТТЯ СВ. ПЕРВМЧ. СТЕФАНА	о. Др. А. Р.	30
ПЕРЕМОГА ДУХА	Лев Саніга	31
ЙОРДАНСЬКІ ВОДИ	о. Вол. Андрушків	33
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ		34
СВ. ОТЕЦЬ ЗАКЛИКАЄ ДО МОГУТНЬОГО ПРОБУДЖЕННЯ		36
СМІХОВИНКИ		38
A CHRISTIAN CHRISTMAS		39
SAD SECRET OF OUR WEAKNESS	Rev. M. Schudlo CSSR.	42
ST. STEPHEN—THE FIRST MARTYR		44
CHRISTMAS WISHES		47
METROPOLITAN ANTHONY SIELAWA	Rev. M. Schudlo CSSR.	48
THE CHILD AND THE PARISH CLUB	Rev. M. Schudlo CSSR.	54
I'D LIKE TO KNOW		56
OTHER SHEEP OF THE SAME FOLD	H. A. Seifert	58
THE INCARNATION		63
ARCHBISHOP O'DONNELL VISITS THE UKRAINIANS		64

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1953

З НОВИМ РОКОМ

о. М. КІНАШ

ПЕРЕЖИЛИ ми один рік більше, але за те ми є блищі гробу. Скоро минаються наші літа. В міру того, як прибуває часу, меншає життя наше. "Неначе тінь життя наше на землі, й нічого нема тревалого", каже Св. Письмо. Старий рік поніс неодного у вічність що перед роком ще разом з нами молився, а сьогодні вже в гробі спочиває. Ми остались в живих і нині здоровимо один другого Новим Роком і радіємо. Чого ж нам радіти? Чи тому, що від смерти втекли та до смерти наближились? Ні! Нам слід радіти, що надійшла добра нагода почислитись з собою, нагода заглянути в сумління і побачити, як ми жили та як треба жити. З початком Нового Року переведім обрахунок сумління, чи провели минулий рік так, як цього бажає собі Господь Бог, бо може для декого з нас буде цей рік послідній у житті.

Цілий світ, то немов одна святина Божа. І все сотворіння Боже, чи мертва чи жива природа, славить Господа Бога.

Мертва природа славить Господа Бога тим, що повинується законам, що їх установив у природі Господь Бог. Ось небесні зорі! Як точно кружляють у всесвіті; ні на секунду не спізняються у свойому бігу. Звірята по-свойому величають Творця, повинуючись тим законам, що їх Господь Бог вложив у їх природу. Святу правду висказав Псаломник, коли, співаючи гимн на честь Бога-Сотворителя, кличе: "Небеса голосять славу Божу, а про діла рук Його звіщає небозвід".

Спитаймо себе: "Якже ж ми славили Господа Бога в минулому році,—ми,—що пречінь являємось образом і подобою самого Господа Бога, ми, що наділені розумом, волею, сумлінням?"

Ми часто молились в Господній молитві: "Да святиться імя Твоє..."— Як же ж самі ми святили те ім'я Господа Бога? Які добрі діла сповняли ми на славу Господа Бога, і нашого Спасителя Ісуса Христа? Як заховували заповіді Божі й церковні, як молились, яке виховання дітям, який приклад молодшим давали? Неодин з нас зломав присягу вірности Ісусові Христові й

замість Його вірним воїном, став зрадником і ворогом Христа та Його Церкви...!

Про те все спитаймо з Новим Роком своє сумління. Нехай воно дасть нам відповідь на ці питання.

Христос Спаситель наказав: "Люби ближнього твого, як себе самого". Чи ми справді так любили ближнього, як наказує Спаситель? Чи ми були йому щирим братом у його потребі та милосерним самарянином у його терпінню? Спитаймо про це своє сумління. Нехай воно осудить і вирішить, чи справді була у нас любов ближнього в ділах, чи тільки фарисейським звуком на устах.

Ще одне питання поставмо собі: Що ми в минулому році вчинили для спасення нашої душі? Наша душа—це найдорощий наш скарб, скарб понад усі скарби світа, бо сам Божий Син зійшов із неба на землю, щоб безсмертню душу спасти. Тож спитаймо себе, як ми дбали про спасення душі в останньому році? Чи приступали часто до Св. Сповіді й приймали гідно Св. Причастя? Чи ходили що-неділі до укр. катол. церкви на Службу Божу; чи брали дітей з собою?

Якщо наше сумління нам провинили супроти Господа Бога, нашої душі й ближнього, то здобудьмося на покору і скруху євангельського митника та вдармося в груди: "Боже, милостив будь мені грішному!" І дякуймо,—що дякуймо небесному Вітцю за Його довготерпеливість та доброту супроти нас, блудних синів. Вступивши у Новий Рік, зачинаймо нове життя; зачинаймо його з Ісусом Христом, нашим Богом і Спасителем. Бажаючи, щоб Новий Рік був для нас лучшим від старшого, не забудьмо, що, хоч усе в волі Божій, всетаки від нас самих багато залежить. Як постараємося, так і буде.

Є старий, прадідний звичай, що на Новий Рік люде взаїмно складають собі побажання щастя, здоров'я й всякого добра; тож з цим Новим Роком "Голос Спасителя" шле Вам, Дорогі Читачі, поздоровлення й желання: "Щасливого Нового Року!" Нехай Боже Дитятко посилає Вам в цім році свої щедрі благословення, нехай помножує в наших серцях ревність про славу Божу, нехай Вам дає спокій для душі, здоров'я й сил для тіла й більшого дорібку в маєтку.

Не забудьте приєднати одного нового передплатника для Голосу Спасителя в 1953 році!

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ—

Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: —

Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

З НОВИМ РОКОМ

Іван Франко

З новим роком, браття милі,
В новім щастю, в новій силі,
Радісно витаю Вас!
І бажаю, щоб в здоров'ю,
В мирі, з братньою любов'ю
Від тепер ішов вам час.
І бажаю, щоб трудяще
Те життя вам як найкраще
Без біди минуло всім.
Щоб думками Ви міцніли,
Богатіли, не бідніли.
Щоб веселий був Ваш дім—
І бажаю щоб Ви згідно
Йшли до спільної мети:
В своїй хаті, в своїм дому,
Не корилися нікому,
Лад найкращий завели...
Щирій праці—Бог поможе!
Дай вам, Боже, все що гоже!

ТОРЖЕСТВЕННЕ СВЯТКУВАННЯ 50-РІЧЧЯ ОО. ВАСИЛІЯН У КАНАДІ

Від кількох місяців приготовлявся Едмонтон до торжественного відзначення золотого ювілею праці Чину СВВ у Канаді. Окремий Комітет, до якого належали представники всіх українських організацій Едмонтону, подбав про те, щоб ці торжества пройшли направду величаво. Радіопередача в 14. XI. ц.р. започаткувала ці святкування. Підчас цієї програми Преосв. Кир Ніль виголосив окреме слово до своїх вірних, вказуючи на заслуги василіянського Чину в Канаді.

В суботу 15. XI. началася відправа Вечірні в катедрі св. свщм. Йосафата в год. 7-ій вечора, а безпосередньо по ній панахида за померших Василіян у Канаді. До панахиди станули Владики: Кир Ніль, Кир Андрей з Саскатуну і Кир Максим з Вінніпегу. Поруч них стануло в рядах численне духовенство з західних провінцій Канади і делегати з ЗДА.

Наступного дня в неділю в год. 9.30 почалася Архиерейська Сл. Божа, яку відправив Преосв. Кир Ніль в сослуженні духовенства. Окремі єпископські місця зайняли Преосв. Кир Андрей і Преосв. Кир Максим. Вірні з Едмонтону та провінції наповнили вщерть просторий катедральний храм. Дуже гарно співав міш. хор під упр. Р. Солтикевича. Перед закінченням Сл. Божої Преосв. Кир Ніль мав проповідь, в якій вказав на осяги ОО. Василіян серед канадійських українців. На закінчення передав окреме благословення від Святішого Отця для всіх зібраних і цілого українського народу.

Опісля в 1-ій год. попо. почався бенкет у залях МекДоналд готелю, на якому було коло 400 осіб. За почесним столом засіли наші Архиереї, визначні духовні і світські особистості українського і чужинецького світу. Підчас прийому приграваля орхестра та співав катедральний міш. хор під упр. Р. Солтикевича, який вдало виконав: Стелися барвінку, Ставок заснув, та уривок з опери "Полуботок". Пізніше вступне слово сказав О. Демків, господар бенкету та попросив до слова Лефтенант Говернора Альберти Бовлена. Цей промовець нав'язав до заслуг ОО. Василіян та їхнього піонерського шляху і сказав: "Не лише українці щасливі що прибули до Канади, але й Канада щаслива, що має таких добрих громадян.

Привітальну телеграму надіслав Прем'єр Канади Л. Сен Лоран, дальше Апостольська Столиця, Апостольський Делегат в Оттаві, Кардинал МекҐівґен в Торонта, еп. Рутіс, архіеп. Дюк з Ванкуверу та Преосв. Кир Ісидор з Торонта.

Черговим промовцем був Петро Хаба, канадійський українець, посол до албертійського парляменту. Щирі слова сказав теж МекДоналд, посол до федерального парляменту. Василь Гавреляк, канадійський українець, мейор Едмонтону складав привіт від Управи міста.

В імені хворого Преосв. Кир Василія з Вінніпегу говорив Преосв. Кир Максим. Преосв. МекДоналд, Архиепископ Едмонтону вказав на сталий зріст канадійських українців у всіх ділянках.

Коллінс, представник "Лицарів Колюмба" говорив на тлі праці ОО. Василіян про осяги української спільноти в Канаді. Передостаннім промовцем був Я. Бартман, український адвокат в Ванкуверу. Він задержався над пройденим шляхом ОО. Василіян і мережив думки на майбутнє. Всім присутнім у кінцевому слові подякував за звеличання торжеств о. Т. Добко, Протоігумен ЧСВВ.

Вечором того ж самого дня в год. 7.30 у переповненій залі глядачами йшла вистава релігійно-історичної п'єси "Ой зійшла зоря над Почаївом" пера Григора М. Лужницького. П'єсу цю поставлено в залі кінотеатру Стренд. Її відограли бездо-

ганію ялени катедральної парафії при співучасті катедрального міш. хору. Декорації малював проф. Василь Залуцький, характеризували мистці: Юліян Буцманюк та Іван Кейван. Публика була захоплена грою, декораціями та співом, що нагороджувала виконавців заслуженими оплесками. (П.Б.).

ХТО МОЯ МАТУСЯ?

Ти питаєшся, чужинче, хто моя матуся?
О, я гордо сказать можу, ще і похвалюся:
Українець є мій батько, українка мама,
Українці Петрусь, Ромко і мала Оксана.
За Вкраїну замучили мого вуйка Гната,
І я також українка горда і завзята.

О, не вирве мені ворог віри із серденька,
Бо так мене научила моя люба ненька.
Стану мужньо перед світом і всім скажу правду.
Що Христос то наша сила, зломить силу вражу!

Христос у нас запанує як цар над царями
І попливе свята Правда нашими ріками.
І. поплине дивна вістка далека по світі,
Що моляться вже на волі українські діти.

РЕДЖАЙНА, САСК.

В пам'ять охрещення Юлії-Марти Саґаш

В неділю 19-го жовтня 1952, Панство Володимир і Софія Саґаш охрестили свою першу донечку. Панство Саґаші є з новоприбулої нашої еміграції, й є примірними та активними членами нашої парохії у Реджайні.

Акту Хрещення й Миропомазання довершив о. Н. Сірий. Ново-охрещеній дитині надано ім'я Юлія, Марта Саґаш, котра уродилася 24. вересня 1952.

Панство Саґаші просили за кумів чи хрестних родичів своїй донечці пана інжінера Романа Сіяк й паню Стефанію Хомишин.

З нагоди охрещення донечка панства Саґашів, куми панства Сіяки й панство Хомишині справили по-хрестний прийом у честь їхньої похрестниці, що відбувсь у домі панства Яків Хомишин.

На цьомуж приняті, інжінер пан Сіяк попросив присутніх о зложення дару у формі пресового фонду на наш дуже гарно й науково видаваний релігійний місячний часопись ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ.

Зложили по 1.00: Інжінер Роман Сіяк, о. Н. Сірий, Стефан Хомишин й Бронислав Хомишин, оба з Сіду, Саск.; Яків Хомишин й Володимир Саґаш, батько охрещеної дитинки. По 50ц.: Іван Варанця.

Всім жертводавцям, на цьомуж місці складається щира подяка. Охрещеній Юлії Марті желають хрестні родичі, й всі бувші присутні гості й приятелі, многих і благих літ, щоб здорова росла на славу Бога, потіху родичів, для добра й слави українського народу, та тутешньої вітчини Канади.

УКРАЇНЕЦЬ МІНІСТРОМ У КАНАДІ

Премієр Саскачевану, Т. С. Доґлес, іменував українського посла з округи Канора, Олексу Кузяка, міністром телефонів, доручуючи йому також керівництво урядовим фінансовим бюром та кількома коронними корпораціями.

В особі п. Олекси Кузяка став уперше міністром канадійський українець. Він народився 15. жовтня 1908 року, закінчив свої студії в Канорі, Саскатуні й Реджайні, де й відбув учительський вишкіл. Опісля учителював п'ять літ в околиці Канори. В 1935 році одружився з учителькою Анною Джаман і в своїм подружжі має трое дітей.

В 1936 році дістав п. О. Кузяк посаду секретаря-скарбника громадської самоуправи й працював у цій ділянці майже безперервно аж до іменування його на становище міністра. Він був також предсідником Шкільної Ради в канорськім дистрикті в 1945-46 роках а в 1946 році став головою канорського шпиталю і є спільником фірми "Кенора Електрик енд Гітінґ".

Уперше був п. О. Кузяк вибраний послом до саскачеванського провінційного парляменту, а 11. червня м.р. був перевибраний знову на посла.

Заприсяження міністра Олекси Кузяка перевів у парляменті губернатор Саскачевану, В. Петерсон, у присутності премієра Доґлеса й інших членів провінційного уряду.

МІСІЯ В САВТ ДІРФІЛД, МАСС. (16-23-XI-1952)

Це була перша місія в нашій парафії. Проповідував на запрошення Впр. о. Пароха, Е. Дихдали о. М. Шудло ЧНІ. Люди приходили на науки та приступили до Св. Причастя, хоч більшість із них не знали місії, бо ніколи не мали її в своїй парафії. Багато ми скористали в місії та набрали охоти мати подібні місії кожного року, бо вона відновила нас духово та заохотила краще служити Богові та ліпше триматися своєї власної Церкви.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

ЖЕЛАЄМО ВЕСЕЛИХ СВЯТ

Нашим Владикам, Преподобним Отцям, Преподобним Сестрам, що нас виховують, усім добродіям нашим що про нас пам'ятають.

Вчасі цього Різдва будемо молитись за Вас перед тим Вертепом, що Ви жертвами своїми для нас збудували, будемо пам'ятати про Вас, коли тішатисьмемо дарунками, що за щедрістю Вашою одержимо.

Нехай Боже Дитя, що до серця Вашого в Свята прийде, ту Щедрість надгородить. та любов'ю ще більшою наповнить.

А Зоря, що світлом своїм пробивала темряву Вифлеємської Ночі, най і з Вашого серця прожене темряву журбу та смуток життя, і наповнить спокоєм.

А Ангели, що окружали Його тоді, та співаючи світ розвеселяли, нехай і Вас окружають та Христа в Вашім серці вітають. А спів цей найкращі Свята Вам радістю наповнить. З ними лучимось і ми та молимось:

"О ДИТЯ БОЖЕ, ДАЙ МИР ТИМ ЛЮДЯМ ДОБРОЇ ВОЛІ"

Діти з Сиротинця св. Анни в Айтуні.

СИФТОН, МАН.
Вінчання І. Цьолки і К. Демчук

В неділю 2. листопада 1952 по богослуженні о. декан Григорій Овчарик звінчав пана Івана Цьолку з панночкою Ксенею Демчук в церкві св. Йосафата в Сифтоні. Новийший молодець це син Петра та Марії Кийджерської, а панночка Ксеня це дочка Ілька та Марії Шевчук. Родичі молодят є дуже примірні побожні, щирі і добрі члени укр. катол. церкви. Панночка Зеня Демчук це членкиня місцевого УКЮ. По вінчанні відбулося приняття в домі родичів новозвінчаних, де промовляли о. Парох Григорій Овчарик і пан Михайло Івасюк. При кінці гості заспівали грімке многоліття новозвінчаним. На зазив пана Михайла Кувьмяка, місцевого репрезентанта католицької преси, при помочі п. Василя Ксенова зібрано $31.00; з того призначено на Укр. Вісті 15.00, на Голос Спасителя 6.00, на Мій Приятель 4.00. Решта на сироти.

Всім що потрудились та жертвували— щира подяка.

Ширший допис появиться в Українських Вістях.

Новозвінчаним Панству Зені та Іванові Цьолки Многая Літа!

Нова Машина — ІНТЕРТАЙП
ДО НАБИРАННЯ ДРУКУ

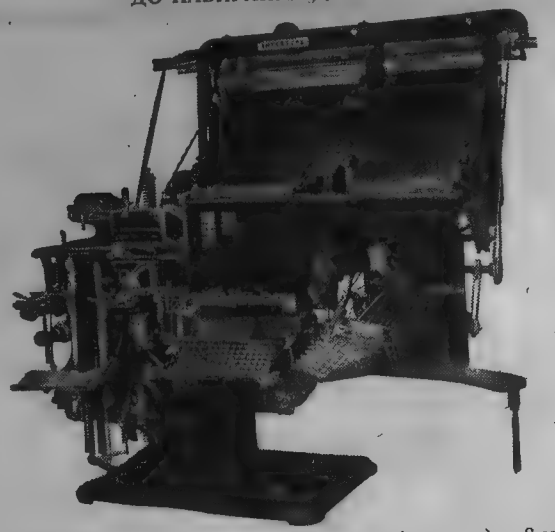

Ось знимка нового, модерного Інтертайпу (миксера), з 8 магазинами, якого вкоротці дістане друкарня Голосу Спасителя.

Попередних літ, многі з читачів і передплатників Голосу Спасителя помогли нам сплачувати автоматичну малу пресу — "Heidelberg". За Ваші щедрі жертви хочемо тут всім публично подякувати, та будемо молити Дитятка Ісуса, щоб Він за це Вам належито і многократно винагородив.

Тепер просимо Вас ще о поміч для нового Інтертайпу. Наша стара машина служить нам у друкарні вже 30 літ. Ви самі знаєте, до чого може бути здатний самохід, трактор або яканебудь інша машина, якою працювалиби Ви через так довгий час. Кілько мали би Ви клопотів, направ, видатків та спізнення праці. Ось щось подібного було з нашим старим Інтертайпом. Це все змусило нас заордерувати нову, та затягнути довг на сплату в сумі 18 тисяч долярів (з процентом).

Просимо Вас, отже і надіємося, що й тепер, з нагоди Різдва Христового, своєю щедрою жертвою поможете нам сплатити цей довг. З нагоди весіль, похоронів, поминок, партій і т.д. згадайте за це та зробіть збірку. Пам'ятайте, що Йорктонсвська друкарня, це одинока українська католицька друкарня на цілий Саскачеван і Манітобу.

Імена жертводавців будемо поміщувати що місяця в Голосі Спасителя. Жертви шліть на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

НА МНОГАЯ ЛІТА

Пан Іван Мацьків кінчає 60 літ свого працьовитого життя. За ідеал вибрав він собі ширити поміж нашим народом добру пресу. Шіприть він ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, СВІТЛО, МІСІОНАР і АМЕРИКУ.

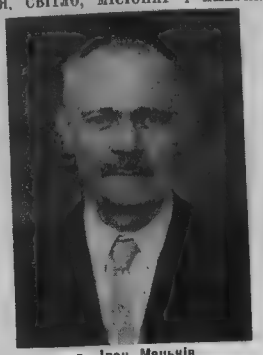

п. Іван Мацьків

Пан Іван Мацьків ур. в Зах. Україні. Там він теж займався поширенням книжок. Він переслав був багато книжок колишньому премієрові Карпатської України, о. А. Волошинові.

Два роки тому він прибув до Америки та замешкав у Нюарку. Тут він далі займається поширенням доброї преси.

З нагоди свого 60-ліття пан І. Мацьків складає 4 дол. на виплачення новозакупленої машини для Голосу Спасителя. Адміністрація Голосу Спасителя складає йому за те щиру подяку та бажає многих і благих літ.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Нехай буде прославлена по всі віки Матір Божа Неуст. Помочі за вислухання моїх молитов.

О. Харина, Едмонтон.

АВДІЄНЦІЯ УКРАЇНЦІВ У ПІЯ XII

Папа Пій XII прийняв настоятелів і питомців укр. катол. семинарії 14-го листопада на авдієнцію. Авдієнція тривала 20 минут. Провід. І. Бучко, ОО. Василіяни, Сестри Службовниці та питомці взяли участь ув авдієнції.

Папа залвив про лист до народів Русі, що деякі українці лихо врозуміли його: "Ми не думали мішати Вас в Росіянами". Ці слова найкраще виясніюють папський лист і вказують, що Святіший Отець добре знає, що українці це не москалі.

Коли ж Святіший Отець у листі до народів не згадав про українців, так він це вчинив, бо не хотів вичисляти інших народів Совєтського Союзу.

Київ і перші століття історії України були спільні сливе всім народам сьогодніпнього Совєтського Союзу, бо вони за Володимира Великого і його перших нащадків творили давню Русь. Слово "Россія", по-латинськи "Руссія" це не наша сьогодніпня Росія, або краще Московщина. Це слово Руссія в папських документах означає давню Русь, до якої належала Україна, Московщина та Білорусь.

Отож у папському листі що його так оклеветали деякі несумлінні толкувателі, не було ніякої вневаги для українців, ані утотожнення України з Московщиною. Прихильність Папи Пія XII для нашого народу занадто знана нашим вигнанцям, папська поміч для скитальців надто велика, щоб хтонебудь міг повіряти пропагандистам, що Папа хоче утотожнити Україну з Московщиною та віддати наш край в кормигу москалів.

ЕЛФРОС-ГОЛАР, САСК.
50-ліття Подружого Життя Григорія і Марії Яроцьких

Дня 12 листопада 1952 діти, браття і сусіди зробили їм несподіванку з нагоди їхнього золотого ювілею подружого життя. Року 1902 подружилися в околиці Калдер, коло Йорктону, Саск., де фармерували. А року 1919 перенеслися до Елфрос, де належать до парафії Голар і тут господарують. Приняття відбулося в парафіяльнім домі. На вступі до галі староста Олекса Потирнак привитав ювілят, а друшка і дружба причіпили їм букета і заспівали їм многая літа. Опісля запровадили ювілят за стіл, де пишався кейк з написом: 50 Літ Ювілятам. Відтак староста покликав синів і сусідів, що складали свої желання для ювілятів. Потім передали їм дарунки від дітей: срібне начиння на каву і гарбату, а від гостей столове начиння.

При кінці промовляв ювілят зі сльозами в очах від зворушення. 78-літній старець піонер, ще й каліка, бо на кулях ходить вже кілька років, бо не має одної ноги. Він щиро дякував усім присутнім що не забули за них старих і вволичали їх ювілей.

В часі бенкету староста О. Потирнак попросив гостей щоб при тій нагоді зібрали на свою пресу. Збірка принесла 15.00 долярів. З того на Голос Спасителя 5.00. Жертводавцям щира подяка, а ювілятам Многая Літа!

Сусід.

КАНАДСЬКА РАДІОВИСИЛЬНА КОРПОРАЦІЯ

Міжнародня Служба—Український Відділ

Радіостанції: CKNC—16 цілих 84 сотих метра, (17.82 Mc/s)
CKCX—19 цілих 75 сотих метра, (15.19 Mc/s)

Щоденно: від понеділка до суботи від 9.45—10.15 (пів години).
Неділя від 9.45-10.00 (п'ятнадцять хвилин).
За Монтреальським часом (східній стандартний час).

Примітка: 17.45 за Київським часом.

Тижневий Розклад Українських Радіопередач

ПОНЕДІЛОК:
1. Останні вісті
2. Коментар до подій в ООН
3. Тижневий огляд подій в Канаді
4. Визначні сучасники (або: ті, що вибрали свободу)

ВІВТОРОК:
1. Останні вісті
2. Українці в Канаді
3. Огляд української радянської преси та радіо
4. Наука і культура (літературна критика, бібліографія, тощо)

СЕРЕДА:
1. Останні вісті
2. Економіка Канади
3. Тижневий огляд української вільної преси
4. Музика (українська, канадська, класична, тощо)

ЧЕТВЕР:
1. Останні вісті
2. Коментар до подій на Україні
3. Огляд Канадської преси
4. Критика марксизму і більшовизму

П'ЯТНИЦЯ:
1. Останні вісті
2. Національні свята і роковини
3. Канадіяна (історія, географія, народне багатство тощо)
4. Поточні соціяльно-економічні та культурні справи

СУБОТА:
1. Короткі вісті з українського життя
2. Тижневий огляд міжнародніх подій
3. Українське життя в світі
4. Гумор і сатира, спорт тощо

НЕДІЛЯ:
1. Короткі вісті з українського життя
2. Стаття на релігійну тему або проповідь
3. Церковна музика.

ЙОРКТОН, САСК.

Посмертна Пам'ятка

Дня 27 листопада попращалася з цим світом бл. п. Евфимія Головка, прожившн в ньому 69 роки.

Походила з села Битнін, п. Ярослав. З дому писалася Осмак. До Канади при-

бл. п. Евфимія Головка

їхала з своїми родичами 1897 р. і кілька років пізніше вийшла заміж за Михайла Головку. Господь поблагословив їхнє подружнє життя й післав їм 14 дітей, в яких померла лиш одна дитина.

Покійна хорувала від довшого часу на рака й переносила нераз дуже великі болі. Ніхто не чув, щоб вона коли нарікала на свої терпіння, але зносила їх з терпеливістю. Примірно виховала свої діти, яких можна було часто бачити при матері, особливо останнього життя перед її смертю.

Похорон відбувся в понеділок 1. грудня 1952 з церкви Матері Божої на Ярославі й тілині останки злежено на цвинтарі зараз коло церкви. Похорон відправив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. Після погребу всі учасники були запрошені на обід до сина Василя. По обіді Пр. о. Малюга сказав кілька потішаючих слів для засумованої родини й завізвав присутніх на збірку для доброї преси. Переведена збірка принесла $17.00. Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а бл. п. Евфимії нехай буде вічна пам'ять!

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ТА СПЛАТУ НОВОЇ МАШИНИ—Інтертайпу

Складаємо найщирішу подяку тим всім, що так ласкаво прислали жертви на пресовий фонд та сплату нової машини. Нехай Ісус нагородить їх стократно!

Мацьків Іван, Нюарк	4.00
А. Лещишин, працання, Вінарт	14.65

Рогатинський Д. і М., з 25. ювіл. подружжя, Калдер	21.80
Головка Евфрос., похорон, Йорктон	17.00
Гривачевський Вол., Доикрест	1.00
Козяк Григорій, Едмонтон	1.00
Цьолка І. і Демчук К., вінчання Сифтон	6.00
Яроцький Гр. і Марія, 50-ліття подружжя, Евфрос	5.00
З хрестного принятя в честь донечки П-ва В. і С. Сагаш, Реджайна	6.50
Захода Марія, Пеньо	1.00
З працальної гостини в честь о. Пароха о. В. Лучкова, Россєя	3.25
Василишин Анна, Вініпег	2.00
Молнко І., Пані, Вініпег	1.00
Калужняцька Е., Вініпег	1.00
Гесюк Текля, Стінен	1.00
Стасів Кароліна, Детройт	1.00
Гукало І. П-і, дар різдв., Едмонтон	1.00
Красільчук С., Брус	1.35
Кілік Степан, Ню Київ	1.00
Царук Мих., Мондер	.50
Яніцький Йос., Вініпег	1.00
Заброцька Анна, Филядельфія	1.00
Сеньків В., Северна	1.00
Дім Старців, Сифтон	4.55
Щерба Ірина, Ванкувер	1.00
Прийма Сапа, Амстердам	1.25
Дорош Джессі, Виндзор	1.25

Слухайте Українських Радіопередач

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940

Завваги й жертви шліть до:
St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діе Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити також щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

КАЛЄНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
на 1953 рік

Містить: Календар та церковний устав після старого та нового стилю; цікаві й корисні релігійні та наукові статті, вірші і т.д., в українській і англійській мовах, та багато знимок. Подає також адресар священиків, Сестер, та українських католицьких установ в Канаді й Америці.

ЦІНА лише 75¢

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1953

НА ЗУСТРІЧ ХРИСТОВІ

о. П. С., ЧНІ.

ПОСЕРЕД непевної дійсності сьогоднішніх часів стрічаємо з радістю народження Господа Ісуса із надією на краще майбутнє. Христос це Цар світу і володар людських сердець. Він всемогутній Бог, що з любови до людей стався людиною, щоб пробувати посеред Своїх Братів, просвічувати їх і провадити до кращого, майбутнього життя.

Український нарід сьогодні в дні Христового Різдва відкриває свої гадки від земських журб і клопотів і радісно вітає новонародженого Месію словами: "Рождество Твоє, Христе Боже наш, радость возвісти всей вселенній"...

По наших родинах і церквах лунають веселі колядки, нагадуючи людям щастя анголів при яслах Месії.

Христове Народження відкриває перед людьми новий, досіль незнаний світ. Зникають сумніви в людських умах, бо з'явився Месія—Вчитель: **"Я Дорога-Правда!"** Хто йде за Христом, той не мучиться в пітьмі сумнівів і непевности, бо він має світло Святої Євангелії, що просвічує його мандрівку на цій долині сліз.

Христове Народження усунуло тривогу з людських сердець. Христос приніс мир світові. Він запевнив, що Небесний Отець перестав гніватися на грішне людство, що небо знову відчиниться для Адамових Дітий і щоб Боже благословення зачне спливати на людей, що пробували в Божому гніві та були по словам Св. Апостола Павла "посудинами прокляття".

Не дивниця, що Христове Народження так потужньо промовляє до серця всіх тих, що повірили в Христа та прийняли Його Божественну науку.

Люди почувалися нещасливі перед приходом Спасителя, бо

НОВОРІЧНІ ПОБАЖАННЯ

ШАНОВНІ ЧИТАЧКИ І ЧИТАЧІ,

ЗНОВУ починаємо новий Рік взаємної співпраці. Так Ви, як і Редакція та Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ сподіється, що НОВИЙ РІК принесе нам багато милих несподіванок, щастя та задоволення. Вселаскавий Господь подав нам іще шмат часу до праці на Його славу та спасіння душ, особливо душ нашого народу.

Нехай Вселаскавий Господь наш, Ісус Христос, новонароджене Дитятко та Його Пресвята Мати Марія, Мати Неустанної Помочі винадгородить Вас усіх за щедрі пожертви в 1952 році та дадуть Вам нових сил і запалу до праці, щоб КОЖЕН і КОЖНА з Вас приднали БОДАЙ ОДНОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА чи ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ для Голосу Спасителя в 1953 році!!!

Так Редакція, як Адміністрація Голосу Спасителя складають усім Читачкам і Читачам, Передплатникам і Передплатницям, Приятелям, Ревнителям і Ревнителькам, і всім Жертводавцям щирі побажання на НОВИЙ РІК 1953. Нехай цей рік для Вас Усіх і для нас буде роком Божого благословення і великого розгону в поширенні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ. З Богом вперед!!!

Редактор Голосу Спасителя.

ставляли собі ідеали в житті, яких не годні були досягнути слабенькими, людськими силами. Тепер же люди не самі в боротьбі за свої шляхетні ідеали. Христос, всемогутній Бог, пробуває з ними і не опустить їх у змаганнях, поки не заведе їх до вічного щастя в небі. Кожен учень Христовий може сміло повторити слова Св. Апостола Павла: "Все можу в Тому, що скріпляє мене!"

Ця певність, що наш Бог, Христос Господь, пробуває з нами на землі, сповняє нас радістю. Українські родини виявляють цю радість, як засядуть до спільної вечері. Колядники додають нам нової відваги сподіватися кращого завтра, бо Христос мусить перемогти. Зло не може вічнотріюмфувати над добром.

Сатана не може завжди бути переможцем у людських справах, бо Христос сильніший за ціле пекло. Коли ж часом Бог дозволяє, щоб лихо взяло верх над добром, так ця перемога хвилева. Вона покінчиться розгромом зла та впокоренням його ширителів.

Щоправда, бачимо сьогодні, що людська зухвалість переходить всякі границі. Безбожні большевики продумали нове богохульство. Скасували Христове Різдво та установили "свята Сталіна". Насилля й облуда запанували на великій частині земської кулі. Людська злоба кепкує собі з Божих і людських прав. Злочини, що кличуть до неба про пімсту, доконуються в Україні на очах всього світу...

Чи так довго буде? Ні! Зло покінчиться... На нашій землі ще завітає радість Різдва Христового... Наша безталанна Батьківщина, Україна, визволиться з московської, червоної кормиги... Наші каторжники-мученики, священики, єпископи та вірні повернуться з заслань... Радість Христова мов те духове сонечко засяє над краєм Св. Володимира й Ольги... Світло Христової Євангелії прожене пітьму комунізму та марксизму з наших рідних земель. Минеться "червоне лихоліття" і перейде в історію. Кров наших Героїв і Героїнь не піде намарно. Христос допоможе їм перемогти і знищити червону заразу в Україні. Великі діла доконуються кров'ю та муками найкращих Синів народу... Крізь труднощі шлях веде нас до перемоги в Христі і через Христа над Сатаною та його чемпіонами.

Що ж нам чинити, щоб приспішити перемогу Христа та Його Правди на рідних землях?

Першзавсе треба пізнати Христа та Його засади... Пізнання Христа Человіколюбця допоможе нам пізнати себе та належно оцінити власні духові вартості...

Пізнання Христової Євангелії допоможе нам пізнати свого ближнього, шанувати його, любити його й бути вирозумілим для його поглядів...

Христова Правда допоможе українцям вийти із духового інфандилізму, що не бачить світла хіба крізь власне, маленьке віконце особистих поглядів і інтересів...

Христос навчить нас співпрацювати з нашими ближніми, хоча б вони мали відмінні політичні погляди, бо Батьківщина та бажання принести їй визволення навчить всіх українців разом співпрацювати для спільного добра народу та ставляти інтереси України понад добро партії.

Христос навчить нас шанувати погляди інших навіть тоді, коли ми не погоджуємося з ними і поборюємо їх...

Ця духова зрілість приспішить визволення України...

Пізнай свої недостачі, а будеш знати і свої добрі сторони.

ВІДПУСТОВІ МІСЦЯ В УКРАЇНІ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

Вступ

ЯК тільки почалося християнство в Україні, набожність до Пресвятої Богородиці прийшла на землі колишньої Руси. Історія наявно виказує з пам'яток, що знаходяться при різних розкопах, що Христова наука свобідно поширялася в Україні в перших віках християнства, поки Авари не знищили її. Зо Святою Євангелією йшло теж почитання Матері Божої поміж нашим народом. Недавно знайдено в Україні при розкопах ікону Богородиці з п'ятого віку. Це доказ, що набожність до Пресвятої Богородиці була знана і люблена поміж нашим народом ще заки Володимир Великий у 988 проголосив наш край християнським.

Наш побожний нарід найбільше почитає Божу Матір. Нема хатини, де не було б її ікони. Нема дитини, що не шептала б люб'яче Маріеного ймення. Нема зболілої душі, що не горнулася б до Богоматері по поміч у біді та стражданнях.

Це не тільки український нарід так люб'яче почитає Пресвяту Богородицю. Інші народи теж люблять її. Перші християни ставляли храми в її честь на повалених паганських святинях і посвячували престоли для почитання Божої Матері. Коли ж християни бували переслідувані римськими імператорами, так вони ховалися по катакумках і там прославляли Пречисту Діву. Ще досіль можна бачити гарні ікони Богородиці по стінах катакумбів.

Хоч усі народи величають Богородицю, так усетаки можна сміло сказати, що український нарід особливіше любить її. Почитання Богородиці в Україні притемнює своїм блиском почитання інших Святих. Хоч і ми маємо різних Святих, от як Володимира, Ольгу, Бориса, Гліба, Св. Йосафата Кунцевича, проте їхнє почитання куди слабше ніж почитання Богородиці.

Не даром український нарід всім серцем і душею приляг до Божої Матері. Наш нарід відчував, що Божа Мати це головна захищниця української держави та Церкви. Безчисленні ласки та чуда, що сталися перед іконою Богородиці по різних чудотворних місцях, наявно доказують, що Марія це дійсна Цариця України, Мати руського краю.

З вдячности за поміч і опіку наш нарід уложив у її честь численні пісні навіяні любов'ю, молитви повні ніжних почувань. Маємо осібні відправи на її честь, от як параклис, акафісти та молебень, якими Україна звеличує свою Небесну Покровительку.

В цих відправах наш нарід називає Богородицю єдиною заступницею, ставляє її понад Серафимів "Чеснійшая Херувимів

і безпорівняльно славнішая від Серафимів" і складає у її стіп усі свої надії на кращу релігійну та національну майбутність нашого краю.

Дійсно, кращої Матері й Опікунки не може наш побожний нарід мати. Господь любить наш великодушний нарід. Чудотворні місця розкинені по розлогій Україні це незбитий доказ Христа та Його Матері, що вони люблять Україну.

Чудотворні місця подибуються в Україні від найдавніших часів. Наш нарід зве їх відпустовими місцями, бо від найдавніших часів він щорічно ходив до них зо своїми болями, благаючи помочі та розради в Цариці Руського Краю.

ЗАРВАНИЦЯ

Зарваниця це одне зо щасливих сіл Галицького Поділля. Лежить воно над сріблистою рікою Стрипою посеред пахучих гаїв і лісів. Це прегарне місце. Славиться воно своїми чудами по всій Україні. Зарваницька, чудотворна ікона Божої Матері загально знана поміж нашим народом. Вона вславилася великими та численними чудами. Великі маси народу з усієї України щорічно поспішали до Зарваниці, щоб помолитися Богоматері, попрохати нових ласк і дістати її материне благословення.

Історія не записала певних вісток про початки та повстання Зарваниці, хоч давні записки наявно виказують, що Зарваниця вже існувала в 12-му столітті. Початки ж Зарваниці проте губляться в мрячних переказах народу.

Он як переказ змальовує повстання Зарваниці.

Татари напали на Київ, столицю України. По довгій облозі напасники перемогли наших оборонців і жорстоко розправилися з ними. Старших вирізали в пень, а молодих хлопців, дівчат і дітей пігнали в страшну неволю. Татари спалили місто Київ, понищили церкви та поруйнували манастирі. Мало кому вдалося вирвати з дикого пекла, що татари влаштували по здобутті Києва.

Один чернець врятувався від загибелі та неволі. Він вимкнувся посеред замішання з руйнованого татарами міста та втік у розлогі степи. Зданий на опіку Пречистої Діви чернець довго блукався степами, поки не добрив до Стрипи в Галичині. Змучений, крайньо вичерпаний голодом і довгою подорожжю побожний чернець удався до ріки, напився води та впав мов неживий із перевтоми. Відпочавши деякий час, чернець пішов до ріки, обмив поранені ноги, зібрав останки сил, клякнув над річкою та щиро помолився, віддаючись в опіку Божій Матері, що досіль була не опустила його в степовому блуканні.

По щирій молитві чернець поклався на траві та заснув твердим сном. У сні ввиділася йому Пречиста Діва, що прийшла з неба до нього. Пречудні анголи з лілеями в руках оточували Небесну Царицю. Здивований чернець упав на коліна і поклонився Пречистій Діві. Марія ласкаво поглянула на нього, подала йому крайчик свого омофора та підняла його з землі. Анголи люб'яче всміхалися до ченця, як Мати Божа брала його під свій ласкавий покров.

Пробудившись уранці, чернець почувся куди краще. Поглянув довкруги і зобачив чудову природу. Ліси, гаї, річка сріблиста, спів пташок очарували його ніжну душу. Води сріблистої річки виблискувалися золотом до теплого сонця. Ніжний спів пташок подобав на райську мелодію в порівнянні до жорстокої різні, що татари були влаштували в Києві.

Задивлений у красу природи, чернець розглядався довкруги і побачив оподалік якесь дивне мерехтіння. Підійшов блище та на своє превелике здивування знайшов ікону Божої Матері з Ісусом Дитятем на руках. Вся ікона сяла дивним, небесним світлом. Ця ікона стояла над джерелом, що хрускотіло із землі.

Чернець упав навколішки і поклонився Небесній Цариці. Згодом він вибудував маленьку капличку та помістив у ній ікону Богородиці. Чернець не довго проживав самітньо. Внедовзі стали відвідувати його люди і так повстала оселя, що мяє ім'я Зарваниця. Таке ім'я сам чернець надав оселі, бо Богородиця зарвала-захоронила його своїм могутнім омофором.

Ікона Матері Божої стала славитися чудами. Якийсь наш теребовельський князь, як каже переказ, вибрався на лови. Лови були довгі. Князь із декількома дворянами відбився від решти дружини та заблудив у непроходимій пущі. В часі блуканя князь захворів і опинився в небезпеці смерти. Не було кому помогти хворому князеві. Смерть заглядала в очі, а молодому володареві не хотілося вмирати. Оттоді дворяни стрінули якогось чоловіка, що розповів їм про пустельника та чудотворну ікону Богородиці. Дворяни забрали хворого князя перед ікону Божої Матері, хоч зразу князь не хотів був туди сам іти. Він був вислав слуг, щоб вони привели пустельника та принесли збанок цілющої води.

Пустельник відмовився йти, але рішуче заявив: "Якщо князь бажає виздоровіти, нехай сам прийде до Пречистої!" Не було іншої ради, як удатися до Зарваниці. Пустельник вийшов князеві на зустріч, виніс чудотворну ікону Божої Матері, поблагословив нею воду в джерелі та дав князеві напитися. Князь напився води та негайно почувся вповні здоровий. Це було в 13-ім столітті. Князь упав навколішки та подякував Божій Матері за привернене здоров'я. Хоч годі з певністю віднайти ім'я цього князя, проте дехто твердить, що був це мабуть князь Василько, або хтось із роду князів Романовичів, бо історія чудотворної ікони в Зарваниці починається в часах татарських набігів.

Згодом інші ченці зібралися коло ікони Богоматері та вибудували церкву і манастир. Побожний нарід гурмами навідувався до святого місця, щоб віддати поклін Богоматері. Зарваниця стала розростатися та славитися на всю околицю. Татари не пощадили цього святого місця. Раз нагло наскочили на село, знищили церкву, спалили манастир, вирізали ченців, а нарід забрали в гіркий ясир або вимордували. Хто не потрапив спастися втечею в ліси, той попався татарам у руки. З села, що пишалося хатками, церковцею та манастирем, полишилося одне тільки згарище.

Проте не пропала ікона Богородиці. Паламар церкви з нараженням життя вбіг на час до церковці та врятував образ перед пожаром. Ця перша церква була збудована на честь Пресвятої Тройці. Знак, що наші предки мали вже в тих давніх часах набожність до Пресвятої Тройці, хоч так ніжно почитали Небесну Царицю.

Мало хто врятувався із населення Зарваниці. Проте по відході татар оцілілі останки, що сховалися в лісах, вернулися з плачем на спустошене місце і відбудували оселю. Прийшли інші ченці та побудували нову церкву та манастир. Слава Богоматері далі лунала по всій околиці, притягаючи тисячні маси народу до чудотворної ікони. Згодом вибух пожар у селі. Вогонь знищив усю оселю. З димом пішли церковця та манастир. Мешканці вже не відбудовували церкви на тім самім місці, але поставили тільки хрест, щоб пригадував, де стояла колись ікона Марії.

В 1754 році побудовано нову церкву в Зарваниці. Нарід бажав учинити її забезпеченою від пожару, тому збудував її з каміня. Нова церква має вид довжезного хреста. Побудована вона з каменя зо зруйнованого татарами замку в недалекому селі Полісюках. Ченці відбудували теж свій манастир. Цей манастир стояв до першої світової війни.

Як Галичина дісталася під Австрію 1772 р. по розвалі Польщі, цісар Йосип, якого пруський король Фридрих Великий насмішливо прозивав "паламарем" за його вмішування в справи Церкви, покасував багато манастирів, між якими був і манастир у Зарваниці. При касаті манастирів знищено та спалено сливе всі рукописи, між якими були напевно рукописи, що мали історію Зарваниці та походження чудотворної ікони Богоматері.

Скасований манастир перейшов на власність парафії. Там до світової війни мешкав український, католицький парох. В часі першої світової війни манастир згорів. Ніхто його вже не відбудовував.

Чудотворна ікона Богоматері зразу була в маленькій капличці над чудотворним джерелом. Опісля ченці та нарід перенесли її до мурованої церкви і примістили над лівим, бічним престолом. Побожний нарід з цілої Галичини, Буковини та Закарпаття став ще численніше відвідувати свою Небесну Царицю, складаючи різні вота (дари) за отримані ласки. Отак чудотворна ікона стала прикрашена прерізними дорогоцінностями. Ці дари та жертви свідчать про опіку Богоматері над нашим народом і про вдячність нашого народу для Пречистої Діви за її опіку.

Люди не забули про давнє місце, де стояла ікона Богоматері. Там сьогодні стоїть капличка вибудована з каменя. Знід каплички б'є свіжа, цілюща вода, що гейби представляє джерело ласк, що з ікони Богоматері спливають на побожних паломників.

В 1867 році ікона Богоматері була врочисто серед великого здвигу народу уконоронована. Цього самого року кардинал Іван Сімеоні, предсідник Святішої Конгрегації, до якої в той час належали справи нашої Церкви, виєднав у Папи Пія IX від-

новлення численних відпустів для всіх паломників, що відвідують ікону, приступають до Св. Сповіді та Причастя й моляться за Святішого Вітця.

Відпустовий період починається Христовим вознесінням. Кожної неділі бувають відпустові відправи аж до Покрови Богоматері. Тисячі народу приходять молитися перед іконою Богоматері. Опісля ідуть до джерела та обмиваються цілющою водою, п'ють воду і беруть її в пляшках додому для своїх дорогих, що не годні були відвідати Зарваницю.

На престолі Богоматері є срібні дверцята в кивоті. На них видніється напись: "З Бережан 1773 р. дня 1 мая". В 1772-1773 рр. морова зараза шаліла в Бережанах. Люди мерли немов мухи. Застрашені мешканці Бережан звернулися до Пречистої Діви в Зарваниці. Вона порятувала їх. Зараза устала. Мешканці ж Бережан пожертвували Марії срібну бляху зо згаданою написсю. Опісля цю бляху повернено в дверці кивота.

ІКОНА СПАСИТЕЛЯ

Крім чудотворної ікони Богоматері є ще в Зарваницькій церкві прегарна ікона Христа Спасителя. Висить вона на головнім, великім престолі. Ця ікона представляє розп'ятого Господа Ісуса. Вона теж чудотворна і прикрашена прерізними дорогоцінностями, що виявляють любов нашого народу до Христа Человіколюбця тя вдячність за отримані від Нього добродійства.

Під чудотворним образом Спасителя є велика срібна корона з оцею написсю:

"Розпятий за всіх нас, Христе Царю,
Не посилай пошестей на Бережани,
Благаємо Тебе.
Відвідуй нас Своїми щедростями,
Щиросердешно благаємо Тебе.
Щоб ми могли бути здорові на довгі літа
Та в небі прославляти Тебе". 1772-1773.

Таку жертву зробили Христові мешканці Бережан за опіку над ними в часі жахливої пошесті, що шаліла в їх місті в згаданих роках.

Перекази та давні грамоти отак змальовують історію ікони Розп'ятого Спасителя в Зарваниці. Степан Рисан, господар Зарваниці, у 1740 році виїхав в літку в ночі волами по сіно на свою сіножать. Змучений денною працею в часі сінокосу Степан задрімав на возі. Пробудившись, зобачив дивне світло, що мов сонце разило його зіниці, хоч це була темна ніч. Протерши очі, зобачив, що його воли клячали. Перед волами в повітрі стояла блискуча ікона Розп'ятого на хресті Спасителя. Блиск ікони був прямо осліплюючий.

Зобачивши таке чудо, заляканий селянин упав навколішки та став гаряче молитися до Розп'ятого Спасителя. По ревній молитві забув про сіно. Повний радости вернувся до села та дав знати про все свому парохові. Парох зібрав усю парафію та разом із людьми процесійно вирушив на місце, де Рисан бачив чудо. На превелике здивування всі зобачили ясніючу ікону Спасителя, що лежала на землі. Священик із пошаною підніс ікону Спасителя зо землі та заніс її до церкви. Ікона Спасителя стала негайно славитися чудами по всій околиці. Почув про ці чуда митрополит Атанасій Шептицький (1729-1746), голова української, католицької Церкви, і постановив ушанувати ікону Спасителя.

В 1742 році прибув наш митрополит до Зарваниці і поклав на скроні Спасителя срібну корону. По коронації сам митрополит приклянув перед іконою та гаряче молився за свою митрополію, що тоді переходила грізні часи під польським панованням.

В 1754 році страшний пожар знищив церкву. На велике здивування народу образ Спасителя полишився неушкоджений. Згодом люди вимурували нову церкву та перенесли до неї ікону Христа Господа. Ікону поміщено на головнім престолі.

ОБА ЗАБУЛИ—ЛІКАР І ХВОРИЙ

Одному громадянинові лікар витяв "апендик." А що лікар мав багато пацієнтів, а цей громадянин скоро приходив до здоров'я, то він тільки глянув на звіт медсестри, а до хворого не навідувався. Одного дня, коли вже цей пацієнт почувався так, що міг би вернутися до дому, через двері побачив на коридорі свого лікаря і крикнув до нього: "Пане докторе, чи я вже можу йти додому?" Лікар підійшов ближче, оглянув і сказав: "Можете їхати, а я цілком забув про вас." Та на цім не вкінчилось. За якийсь час пацієнт отримав від лікаря рахунок платити за операцію. Цей ані грошей не післав, ані не відписував. Таких листів з рахунком він отримав кілька, а по році вже прийшов лист з погрозою, що рахунок буде відданий до колектування. Аж тоді пішов пацієнт до лікаря, який гнівно запитав його: "Чому ви мені дотепер не заплатили рахунку?" На це пацієнт сказав: "Я забув." Лікар з пересердя крикнув—"Як ви могли забути, що я вам операцію зробив?" На це спокійно сказав пацієнт, "А як ви, пане докторе, забули про мене по операції і навіть не знали, чи я є в шпиталі." На це лікар ласкаво сказав: "Це правда, але про це нікому не кажіть."

До любови годі присилувати, до подружжя не годиться силувати.

Деякі люди, коли віддають довги, думають, що роблять подарунок.

Президент Двайт Айзенгавер

ДВАЙТ Айзенгавер, національний американський герой, став президентом З'єднаних Штатів Північної Америки 4-XI,1952.

1) Молоді літа. Президент Айзенгавер уродився 14 жовтня, 1890 р. в Денізон, Тексас. Як Двайт мав два роки, його батьки переселилися до Абілен, Тексас. Маленький Двайт і його 5 братів мусіли проживати доволі вбого, бо батьки не були багаті. Малі Айзенгавері мусіли працювати поза шкільними годинами, щоб бодай частинно збільшити родинні доходи.

В літі Двайт працював на фармі в Абілені, щоб здобути тропи гроша на продовження студій.

2) Військова Академія. В 1909 Двайт закінчив з відзначенням гайскул. Бо закінченні середніх студій взявся до праці, хоч завжди мріяв про військову кар'єру. Хотів вступити до марінарської Академії, але був декілька місяців застарий, хоч дуже добре здав іспити. Тоді Двайт рішився вступити до військової Академії в Вест Пойнт. 1 липня 1911 Двайт став кадетом американської військової Академії. Пробув в Академії чотири роки, закінчуючи її в 1915 як підлейтнант.

Команда призначила його до піхоти й вислала до Гюстон, Тексас. У Гюстон стрінув Меймі Генефа Донд і в 1916 оженився з нею.

3) Військова кар'єра. Військова кар'єра президента Айзенгавера дуже цікава та різноманітна. Займав він важливі становища в армії. В військовій службі Двайт відзначався сумлінним виповненням своїх обов'язків і організаційним хистом. Товариші подивляли провідницький хист у молодім старшині. Зірка військових авансів почала скоро підноситись догори над Айзенгавером.

В 1940-1941 Айзенгавер став командантом третьої амер. армії. В 1942 став він повним генералом і головним командантом союзних військ в Європі.

8 листопада 1944 року Двайт Айзенгавер керував американськими десантами в Північній Африці.

Айзенгавер виробив плян інвазії Франції та успішно провів його в Нормандії 6 червня 1944, коли американські збройні сили заатакували німців у Франції з моря, суші та повітря.

Його зручна стратегія та вміле керування воєнними операціями приспішили закінчення війни в Європі у 1945 році повним розгромом німців. Генерал Айзенгавер прийняв і підписав безумовну здачу Німеччини 8 травня 1945.

По закінченні війни Айзенгавер став військовим губернатором американських окупаційних військ у Німеччині з осідком у Франкфурті.

19 листопада 1945 Айзенгавер став наслідником Маршала як головний командант штабу. Він займав цей пост до 1948.

Від 7 червня 1948 до грудня 1950 Айзенгавер був президентом Колюмбійського університету в Ню Йорку. Як президент університету Айзенгавер виголосив багато промов про правління держави й обов'язки громадян.

В 1950 році наради Атлянтійського Пакту попрохали його обняти команду над ними. Це був спонтанний вияв довір'я європейських народів до американського генерала.

Ставши найвищим шефом оборонних, проти московських сил в Європі, Айзенгавер намагався зорганізувати європейську армію та вчинити її здібною протиставитися Совітським ордам.

В 1952 республиканська партія номінувала Двайта Айзенгавера кандидатом на президента.

4) Американський Президент. Американський президент це найвищий урядовець З'єднаних Штатів Північної Америки.

Перший американський президент це Юрій Вашінґтон, національний герой визвольної війни Америки проти тиранії Англії. Ця війна почалася в 1775 та скінчилася в 1783. Юрій Вашінґтон був душею американської революції. Його дипльоматії і воєнні стратегії слід завдячувати успіх революції.

Вдячний нарід двічі вибрав Вашінґтона президентом. Хоч американська Конституція не означує, як довго може хтось бути президентом, проте був звичай, що ніхто не повинен бути президентом довше ніж два терміни цебто 8 літ. Коли ж Франклин Рузвельт кандитував і вийшов 4 рази на президента, так республіканський Конґрес запропонував обмежувати урядування президента до 2 термінів, що й сталося в 1952, коли додано 22-у поправку до Конституції.

Якщо президент помре перед закінченням свого чотиролітнього урядування, так віцепрезидент автоматично стає його наступником.

В часі урядування президент зо своєю родиною звичайно проживає в **Білім Домі** в Вашінґтоні, що від 1800 є офіційною резиденцією американських президентів.

Колись президентська резиденція не звалася Білим Домом. Як англійці в часі війни спалили цей дім у 1814 році й опісля його відбудовано й перемальовано на біло, так він став зватися Білим Домом.

Американський президент дістає $100,000 платні річно. Крім цього він отримує $50,000 на видатки та $40,000 на офіційні прийняття.

Американські президенти походили з різних шарів громадянства. Тут кожен може стати президентом, аби тільки був уро-

женцем Америки та зумів своїми здібностями з'єднати собі довір'я американського народу.

Айзенгавер це 33-ій президент ЗДА. Дев'ятнадцять президентів були правниками, сім військовиками, три вчителями, два кравцями, один літератом, один інжинером і один торгівцем.

5) Що зробить новий Президент? Президент Айзенгавер це глибоко-релігійна людина. Він не криється з вірою в Бога. В часі передвиборчої кампанії президент Айзенгавер виразно заявив, що правління свобідних людей мусить спиратися на вірі в Боже Провидіння: "Наші предки доказали нам, що тільки побожний нарід є в силі перемогти тиранію. Сьогодні теж наше покоління повинно доказати, що тільки жива віра може переможно вийти з сучасного переслідування релігії".

Сьогоднішній світ поділений на два великі табори: християни та безбожники. Найбільше діяльні безбожники це комуністи, які доходять до шалу в своїм безбожництві.

В часі процесу американця, Роберта Вогелера в Будапешті, комуністичний суддя промовив до нього: "Якщо б тут на кріслі сидів всемогутній Бог, так ми змусили б Його говорити так, як ми хочемо!"

Ватикан це осередок віри в Христа та надія всіх тих, що противляться безбожному комунізмові. Рим і Папство це духовне забороло людства проти червоної тиранії, а З'єднані Штати Північної Америки це економічне та військове забороло.

Коли Двайт Айзенгавер вийшов на президента, так Йосип **Сталін тривожно сказав: "Айзенгавер це американський Гітлер!"**

Одне певне, що теперішній президент Америки не буде бавитися з болешевиками... Уряд демократів провалився по 20-ох роках панування через те, що надто панькався з комуністами вдома та за границею, особливо в Азії й Європі.

Президент Айзенгавер дасть відчути Кремлінові, що годі дальше бавитися в цюцю-бабки та понижати всюди престиж Америки.

Президент Айзенгавер очистить Америку з червоної зарази, що мов гангрена розкладає організм держави.

Президент Айзенгавер не буде задовольнятися оборонною політикою. Він учинить із Америки наймогутнішу державу світу, якої лякатимуться Кремлінські диктатори. Айзенгавер не позволить, щоб комуністи кепкували собі безкарно з Америки.

Він скріпить мілітарно цілий світ і всі народи, що бажають проживати свобідні від московської тиранії.

Рішуча постава президента-генерала може вибити москалям апетит завоювати цілий світ або приспішити їх одночасний наступ на Европу, Азію та Африку, заки президент матиме час озброїти вільні народи світу проти комуністичної московської інвазії.

Дуже часто мірилом відваги не є вмерти, а жити.—Альфіері.

ПОНЯТТЯ ОБРЯДУ

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ЩО таке обряд у юридичнім значенні? Отець Михельс подає таку дефініцію обряду: "Обряд це партикулярна церква, що має свої особливіші закони та звичаї. Обряд не відноситься тільки до літургійної форми, але й до ерархії, режиму та дисципліни". Отож обряд обнимає так літургію, як і дисципліну даної церкви. Можна ще й так окреслити обряд: "Обряд це збір церковного права, що упорядковує не тільки літургійні справи, але й цілу дисципліну якоїсь частини вселенської Церкви". Це не так звані закони якоїсь церкви, як радше комплекс цих законів і звичаїв, що упорядковує все церковне життя так Церкви, як і її вірних. Щоправда, є деякі закони, що зобов'язують всіх вірних католицької Церкви, не зважаючи на їхній обряд. Проте ці загальні звичаї і закони не вичерпують поодиноких юридичних матеріялів, тому й не противляться поодиноким, місцевим обичаям і законам, що означують точніше та докладніше місцеві відносини. Поки вся східня Церква не виробить собі загального права, що буде зобов'язувати всі східні обряди, так як латинське Канонічне право зобов'язує всіх латинян, проте кожне партикулярне східне право рівнятиметься загальному праву латинської Церкви, а не партикулярним звичаєм, що бувають теж у латинській Церкві. Оттому значення "обряду" в повищому значенні рівно застосовується так до латинян, як і до східніх християн.

Оттаке поняття обряду не було всім ясне. Навіть Римські Архиереї, що бажали привести Східніх до єдности в вірі та запевнювали їм ненарушність обрядів і звичаїв, не думали про ціле канонічне, східне право, але про поодинокі звичаї й обичаї. Навіть дослідувачі канонічного права не думали порівнювати східні канонічні права з кодексом латинської Церкви. Одні західні каноністи уважали східне право за партикулярне право, другі сяк так намагалися дочепити його до величної будівлі латинського права, хоч це не завжди їм удалося. Треті, краще прослідивши східне право, назвали його особливішим "суі дженеріс", от хоча б Марото, що отак пише: "Справді східне право це деяк партикулярне право, бо воно важне в якійсь частині Церкви. Щобільше, східне канонічне право не є навіть спільне всім східнім Церквам, бо поодинокі Церкви мають своє власне та відрубне від інших право. Проте його партикулярність відмінна від партикулярности, якою втішаються деякі партикулярні права в латинській Церкві, бо вони підчиняються загальному праву Церкви та залежать від нього. Східне ж право сливе від нікого незалежне. Кажемо сливе, бо ж воно залежить від Божого права та від влади Римського Архиерея та від де-

яких загальних статутів, що Святіша Столиця видала для Східніх християн. Східне право впорядковує всю дисципліну своєї відносної Церкви і тільки в декількох точках лучиться з загальним правом латинської Церкви. Тому й східне право є дійсно "суі дженеріс".

Коли ж деякі закони латинської Церкви розтягаються на східні Церкви, так це не має бути знаком, що східні Церкви підлягають латинській Церкві, бо тоді вони були б нищі ніж латинська Церква. Закони спільні східній і західній Церкві не повинні уважатися власністю західньої Церкви. Вони є спільною власністю Христової Церкви, так східньої, як і західньої, бо їх видає Римський Архиерей, що є Головою Христової Церкви, яка складається так зо східньої, як і західньої вітки.

Отож сьогоднішне, канонічне право, на думку отця Е. Германа, Т.І., отак треба б поділити:

1) Загальне та міжобрядове право цілої Церкви, якому підлягають всі християни католики без різниці обрядів. Видає це право найвищий авторитет Христової Церкви цебто Папа, заступник Христа на землі. Воно зобов'язує всіх католиків як **католиків** без різниці їхньої приналежности до будьякого обряду.

2) Право спільне цілій Східній Церкві. Хоч східні Церкви не мають одного спільного, канонічного права за прикладом латинської Церкви, проте є деякі джерела права спільні всім східнім Церквам. Ці джерела становлять спільне право для всіх східніх Церков.

(3) Право поодиноких обрядів. Кодекс латинського, канонічного права обов'язує латинян, хоч є в ньому деякі закони, що зобов'язують всіх католиків без різниці обрядів. Отак Східня Конгрегація заявила, що Східні християни зобов'язані канонами 1396 і 1399. Обидва канони говорять про заборону книжок і вичислюють, які книжки заборонені. Книжки осуджені Апостольською Столицею заборонені всім католикам, де б вони не жили та до якого обряду не належали б. (Кан. 1396). Деякі східні обряди зовсім не мають писаного, канонічного права, інші мають зібрані приписи та закони видані в актах і рішеннях синодів. Обряди, що не мають сливе жадного писаного, канонічного права, керуються давніми джерелами та звичаями.

(4) Партикулярне право поодиноких східніх обрядів. Так як у латинській Церкві, так і в східній поодинокі дієцезії можуть мати свої партикулярні закони і звичаї. Назагал ці закони не мають великого значення в обрядах, що мають мало вірних. Проте партикулярне право української, католицької Церкви, що начисляла яких 5,000,000 вірних розсіяних по всьому світі, має велике значення. Видно це з кодифікації східнього, подружого права та права для монашого життя для східніх католиків. Східне, подруже право було проголошене 22 лютня 1949, а монаше право 11 лютня 1952. При кодифікації східнього, канонічного права Рим послуговувався здебільша законами і звичаями української, католицької Церкви, бо вона мала найкраще з усіх східніх Церков розвинене канонічне право, яке було уложене Замойським Синодом у 1720 за митрополита, енергійного Лева Кишки (1714-1728) і Львівським Синодом у 1891 за митрополита Сильвестра Сембратовича.

З повищих засад можна зробити оці заключення:

(а) Кожна східня Церква має своє відрубне право і вірні цієї Церкви мають ним руководитися, зберігати його закони та приписи, бо канон 98 приписує кожному католикові належати до якогось означеного обряду. Отож двообрядовість виключена кодексом канонічного права. Ніхто не може одночасно належати до двох обрядів.

(б) Всі обряди рівні між собою. Довгий час латиняни намагалися виносити латинський обряд понад східні, тому що це обряд Папи Римського. Самозрозуміло, що подібна притенсія понижала східніх християн, хоч східні обряди своєю глибиною та красою перевищають практичний і простий латинський обряд. Пій XI осудив ці притенсії латинян, коли публично заявив, що всі обряди є рівні. Жаден обряд не може вивищатися понад інший. Латинський обряд рівний східньому і навпаки. Східні обряди теж рівні між собою, тому заслуговуються на таку саму пошану. Це ясно заявив Пій XI в своїй енцикліці "Екклезіам Деї" з нагоди 300-ліття народження нашого великого мученика за злуку української Церкви з Апостольською Столицею, Св. Йосафата Кунцевича: "Бог так побудував Свою Церкву, щоб вона уподібнювалася до безмежної родини, що обнимає весь людський рід з його окремими прикметами... Римський Архиерей є головою цієї родини, бо він заступає Христа на землі.... Бог освятив одність на віки святістю та мучеництвом (Йосафата)".

Папа кінчає отак: "Нехай станеться, що б усі злучені народи були разом, яка б не була їхня мова й обряди, що їх Римська Церква завжди шанувала, зодягаючись ними немов дорогоцінними шатами, як та цариця в ризи позлащени одіянна та прикрашенна".

Так як всі літургійні звичаї поодиноких Церков заслуговують на таку саму пошану та втішаються тими самими правами, так і буває з дисциплінами поодиноких церков, бо вони спираються на внутрішній рівності всіх обрядів католицької Церкви.

(в) Обряд не є тільки територіяльним законом, але й **особистим.** Ціле християнське життя поодиноких членів Церкви керується обрядом і його приписами. Обряд так стисло злучений із членами, що до нього належать, що його не вільно покидати навіть тоді, як хтось виїде чи виемігрує до краю, де панує інший обряд. Венедикт XIV це виразно підкреслив у буллі "Демандатам челітус" з 24 грудня 1743, в якій каже: "Якщо якісь греки з браку власного пароха приймуть хрещення та інші Тайни з рук латинського священика, так це не значить, що вони прийняли латинський обряд. Нема сумніву, що вони мають зберігати грецький обряд, в якому народилися".

Східні, що виемігрували з власного краю поміж латинян, мають по рішенні Конгрегації Пропаганди з 25 липня 1887 р. держати пости та свята приписані власним обрядом, а не латинським.

Декрет Східньої Конгрегації виданий для українців католиків

і русинів, що проживають в Америці з 1 березня 1929, і розтягнений на українців Канади 24 травня 1930 виразно наказує українцям і русинам триматися своєї рідної Церкви та обряду: "Вірні українського (руського) обряду зобов'язані держатися та щедро підтримувати свої церкви та зберігати приписи свого обряду".

ЗНЕОХОТА ЦЕ ДІЛО ДИЯВОЛА

БОГ не каже знеохочуватися навіть найбільше упалим грішникам. Він помагає навіть у найскрутніших обставинах тим, що вповають на Нього. Диявол тимчасом користується різними засобами, щоб зводити на манівці людей.

Одних він веде до пекла гордістю, других ненавистю, заздрістю, нечистотою, третіх крадіжжю чи пияцтвом. Раз Сатана скликав нараду дияволів і заявив, що він винайшов дуже успішний засіб, щоб стримувати людей від діяння добра. "Що це за засіб і як його уживати," спитався один із дияволів. "От послухайте мене, мої дияволи, що трудитеся в світі над загибіллю безсмертніх душ. Я маю більше досвіду аніж ви. Засіб, що виявлю вам, буває там і тоді успішний, коли всі інші засоби завели. Це найкращий засіб, щоб побарювати Христа в світі. Який він? Це знеохота!"

Один із найкращих засобів, щоб припиняти добро та поширяти зло це безділля, до якого диявол намовляє добрих людей. Багато добрих християн без злого заміру бувають бездільні, коли вороги Христа та Церкви невтомно трудяться над поширенням своїх фальшивих ідей і гасел. Як часто добрі заспокоюють своє обурене сумління, що бунтується проти лихого безділля: "Чому я маю трудитися, коли ніхто інший мені не помагає, ані не хоче братися до діла?" Критики, цинізм і осуди бездільників дуже часто прибивають і пхають до безділля та знеохоти тих, що бажали б трудитися та посвячуватися для добра ближніх. Звичайно наші приятелі та ті, від яких ми мали б повне право сподіватися заохоти та підтримки в нашій праці, перші кидають на нас каменем і висміюють наші почини.

Кожен христоносець і працівник католицької Акції мусить бути приготований на критики. Хто працює, бувае він і критикований. Хто не працює, нічого не робить і пробуває в безділлі, той не бувае критикований людьми, бо нема що в ньому критикувати. Проте Бог надгороджує тих, що добре працюють для ближніх і осуджує тих лінюхів, що, позакладавши руки в кишені, критикують тих, що трудяться. Легше бо критикувати ніж трудитися та жертвуватися для добра загалу. Христос благословляє невтомних працівників навіть тоді, коли не мали успіхів в очах людей. Христос каже: "Страждання зазнаете в світі, але будьте відважні: Я переміг світ." (Ів. 16, 33).

Марійка Змагається з Напасником

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

НАША героїня зростала під благодійним впливом християнських засад. Катехизм, щоденна вервиця, Святе Причастя щораз більше закріпляли в її невинній душі любов до Бога, вірність Його законові та ненависть до гріха, відразу до нечистоти і спротив усьому, що могло б неподобатися Богові.

Браття Мучениці: Ангело та Маріян

Змисловий Олександер нераз спокушував Марійку до гріха. Напасті, погрози, підшептування спокусника тільки підсильнювали в ній спротив, який вона відкрито виявляла, пригадуючи напасникові Божу справедливість, злобу гріха нечистоти та пекло.

Гадка про пекло та вічні муки були б відстрашили Олександра від спокушування невинної голубки, якщо б не погубна атмосфера, в якій проживав, не була параліжувала його душі та перейняла страхові Божому ввійти в його серце.

Ця ж заралива атмосфера витворювалася читанням брукової преси, порнографічних книжок і безбожних часописей. Ця ляїцистична преса поширювала між молоддю гріх і зіпсуття під позором визволення людей з неволі католицької моралі та назадницької тиранії священиків. Отак визволяючи поневолений фанатичними священиками народ", топтали правду, викривлювали людське сумління, накидалися на Святу Церкву та її науку, представляли Євангелію та святі Тайни як пережиток і пусті формули, вели диявольську боротьбу проти чернечих Чинів і їхніх шкіл, обчернювали монахів і монахинь, розтрублюючи на весь світ "їхні згіршення".

И оці безскрупулятні апостоли безрелігійности, зіпсуття, неморальности гучно називали себе визвольниками темних і заляканих Церквою мас! Ці убийники безсмертніх душ накидалися на церкви, розбивали хрести, нищили манастирі, проганяли Христа зо шкіл, шпиталів, публичних сходин, били проповідників Христових, розв'язували католицькі товариства, забороняли християнські організації, ширили "вільну любов", представляли як героїв тих, що через ганебну любов накладали на себе руку та кінчали самогубством.

Олександер став жертвою цієї затроєної неморальною їддю літератури. Сам він признався в часі процесу: "Прийшло мені бажання допуститися злочину, як читав я про злочини".

Читання подібних книжок і брошур розбуджувало в ньому низькі інстинкти, які один Божий закон і жива віра годна гамувати в пристрасних юнаках. "Отак, каже сам Олександер,

розвинулася в мені сильна змисловість", що домагалася заспокоєння. Оттому Олександер став жадібно споглядати на Марійку та наситити свою жадобу її невинністю.

Правда, людина може опанувати свої інстинкти. Людська воля це гранітна скеля, проти якої розбиваються хвилі людських пристрастей, полишаючи душу ненарушеною. Проте воля не в усіх людях буває гранітною скелею. Щоб була вона така, мусить спиратися на Божому законі та забезпечена хрестом, що є знаменом перемоги для всіх тих, які змагаються з дияволом, світом і власними пристрастями. Нажаль Олександер не мав такої волі, бо його серце було затроене безстидною літературою, душа прожерта змисловістю.

Не мігши довше гамувати своєї пожадливости, звернувся до Марійки з ганебним предложенням. Невинна дівчина, зрозумівши його поганий замір, скипіла гнівом, загрозила йому вічним пеклом і втекла немов опарена від спокусника, віддалилася від нього, як переполошений нарід утікає від пожежжі чи з міста, яка валиться від землетрусу.

Не тільки втекла від спокусника, але й намагалася забути спокусу, витерти молитвою згадку про неї зо своєї пам'яті. Проте спокусник сильно настрашив її, бо намагався привести її до гріха та переступлення Божого Закону, який був їй дорощий над власне життя. Божі заповіді це не глухий дзвін, що сповіщає смерть. Це боєва сурма, що кличе до бою... Марійка відважно прийняла визов геройською відповіддю: "Краще дам себе вбити, але не згрішу!"

Це рішення вчинило маленьке, 12-літнє дівча християнською мученицею та Христовою героїнею, яку Папа Пій XII-ий проголосив покровителькою всіх християнських дівчат, що цінять невинність і готові скласти життя за ангольську чесноту!

Відтручений і застиджений спокусник не погодився з невдачею, що сильно роз'ярила його. Олександер постановив діпняти силою те, що не міг здобути добровільною згодою.

Отак почався завзятий двобій між спокусником і спокушуваною Марійкою. Була це страшна для Марійки боротьба, бо боролася сама, не говорила про неї нікому, навіть власній матері не згадала про ганебний замір і напасть Олександра.

Як запашна рожа окружена колючками, що захищають її від знищення та потоптання звірятами, так наша героїня захищалася молитвою, скромністю, рішучістю, працьовитістю від лютого вовка, що напосівся на її чистоту.

Довгими місяцями Марійка уникала погляд Олександра, уважаючи його смертельним ворогом своєї невинности. В руках її була завжди вервиця, якої не покидала навіть при праці, бо молитва була її щитом перед напасником, що був рішений виконати свій нечистий замір навіть якщо б прийшлося вбити її, бо ж герої його романів нераз так поступали.

Розпалений розбурханою пристрастю Олександер пішов до коваля та попрохав викути йому гострий кинджал, довгий на 12 цалів з виточеним кінцем, який заховав у своїй спальні та ждав нетерпеливо на нагоду виконати свій злочин.

Марійка знала про все, але мовчала, бо убійник загрозив їй:

"Уб'ю тебе та твою матір, якщо виявиш комусь моє предложення!" Мовчала, бо надто добре знала, що Олександер був здібний і готовий виконати погрозу. Отак проживала в таємній атмосфері мовчанки та тривоги довгі місяці.

Чому ж не виявила матері свого терпіння, чому не прохала в неї поради та оборони? Може б не було б дійшло до трагедії? Марійка, як сама заявила перед смертю, стидалася говорити навіть з матір'ю про подібні речі. Страх перед Серенеллі теж причинився до її дивної мовчанки. Олександер може б був накинувся на матір, якщо б була зважилася протестувати перед батьком. Старий Серенеллі, підмовлений сином, міг зламати контракт, прогнати її із дому. Тоді ціла родина Горетті була б опинилася на вулиці без даху над головою та без шматка хліба. Зрештою Марійка знала, що мати була б їй порадила молитися та виминати спокусника.

Отак Марійка поступала, заощаджуючи матері нові клопоти та журби. Поручалася Пречистій Діві, молилася, чувала над своєю чистотою, благаючи Асумпту: "Мамцю, я боюся. Не лишай мене ніколи саму вдома!"

Нераз так благала свою матір не лишати її саму вдома, заявляючи, що радіше хотіла б працювати з нею на полі. При тім часто плакала, хоч ніхто не відав причини її плачу. З плачем дивна сумовитість обгортала її душу.

Тиждень перед своїм мучеництвом пішла вона замовити собі горсет до швачки Лаври Ахіллі, прохаючи її, щоб скінчила його на найближу неділю. Сумовитий Марійчин голос так зворушив штачку, що вона закликала: "Дивіться, яка сумна та поважна ця дівчина!"

Горсетик був готовий на неділю, але Марійка не прийшла по нього, бо убийчий штилет підтяв її молодече життя, заки прийшла неділя.

Бідна дівиця відчувала свій близький кінець. На передодні мучеництва так сильно благала матір не лишати її саму вдома, що мати скартала її за впертість. Зайнята працею на полі та родинними клопотами Асумпта не розуміла муки заляканої дочки, хоч вона зо сльозами в очах благала чувати над її життям.

Опущена всіма, навіть власною матір'ю, Марійка полишилася сама, немічна та безсильна супроти вовка, що чигав на неї. Проте ні знеохотилася, ні не зреклася боротьби. Немов левиця була завжди готова боронитися навіть власною кров'ю, бо чистота була й дороща ніж тілесне життя.

Старалася завжди працювати в товаристві своїх братчиків або матері, уникала спокусника, тікаючи від нього мов від їдовитого змія, що напосівся на її душу. Божа любов, сильніша за смерть скріпляла її посеред боротьби з напасником, бо Марійка уважала гріх за найбільше лихо, яке могло б трапитися християнській душі. Не бійтеся тих, що вбивають тіло, душі ж убити негодні. Оці слова Спасителя були її підпорою та заохотою до нерівної боротьби, що наближалася до кінця та мала закінчитися славним мучеництвом, повертаючи слабосильну, дванадцятилітню дівицю в героїню та мучеництво за чистоту.

Життя Св. Первомуч. і Архидиякона Степана

о. Др. А. Р.

За часів, коли ще Господь Наш Ісус Христос перебував з нами на землі, жив Св. Степан, який був одним з 72. учнів Ісуса. По вознесенні Господа Нашого Ісуса Христа Степан був вибраний на одного з сімох дияконів, що мали опікуватися бідними. Св. Степан визначався великою і живою вірою, і силою Божої ласки, творив численні знамена і чуда поміж людьми, що у великім числі стали вірними християнами через проповідування Св. Степана. Коли жидівські старшини побачили це, зібралися і поставили Св. Степана на суд. Та не настрашився він суддів лукавих, але відважно перед ними визнав свою віру в Христа Спасителя. Не тільки він зробив це, але ще і зганьбив старшин: "Ви твердосерді..., все противитесь Духові Святому, як отці ваші, так і ви. Кого з пророків не вигнали отці ваші та не убили тим, що предсказували прихід Праведного (Ісуса), що ви сьогодні стали продателями і убійниками!" І лице Св. Степана сіяло як лице ангола, бо він "бачив славу Бога і Ісуса, що стояв по правиці Бога". Жиди кинулись на Св. Степана, вивели його за місто, скинули з нього одіж і укаменували його. Св. Степан під ударами каміння впав на коліна і "Успе", зо словами: "Господи, не поставі їм гріха цього". І ось поллялась невинна кров першого мученика за віру в Христа Спасителя та за Церкву Його. Господь замінив ту кров в жемчуги, що світять на ризах Церкви, і вчинив її росою, що впала на мільйони тих, що наслідуючи Св. Степана, прийняли віру Христову, визнавали її мужньо і за неї віддали своє життя. На мощах цих перших мучеників, з роси-крови їх зросла Церква Католицька і процвітає і несе овочі стократні і не боїться не тільки людей-ворогів, але і самої пекельної сили!

Всяке діло велике і значне вимагає геройства, пожертвования навіть власного життя. Без героїв-мучеників не було б і Святої Церкви. Кожний час, кожний день в житті Церкви Христової показує нам тих героїв Святих, яких сльози, кров, муки і мученича смерть кличе до нас: "Ступайте в наші сліди! За Бога! За Віру! За Церкву!"

До Вас, Любі Читачі Голосу Спасителя, що зветися "Степан", або "Степанія" ваш опікун св. Степан кличе: "Будьте бодрі, витривалі, неустрашимі у визнанні і в обороні віри святої. Заплата—сам Бог і Небо"...

"Святий Первомучениче Степане, моли Бога за наших Братів і Сестер в Україні, що гірко страждають за віру Христову та вірність Католицькій Церкві!"

ПЕРЕМОГА ДУХА

АРГУМЕНТИ З ІСТОРІЇ

(Відповідь Митр. А. Шептицького Православній Інтелігенції)

Лев Сапіга

У СВОЇМУ письмі опираєтеся, Панове, передусім на свідоцтві історії. Мені здається, що коли бажаємо порозуміння і згоди поміж різними укр. віроісповіданнями, то, може, ліпше було би лишити на боці аргументи з історії. При кожному помиренні, навіть тоді, коли цілком не йде про злуку і приєднання, муситься на першому місці сказати з обох сторін: "Забудьмо"! А Панове воліли б сказати: "Ми Вам не забудемо"! Хоч такий вступ не заохочує до дальших старань про помирення, не беру однак цієї відповіді так трагічно, коли з Вашого письма довідуюся, що йде про історичні факти з початку XVII., а навіть і з X. ст., бо не можете, Панове, на серіо робити нас відповідальними за ті факти. Хоч нерадо, але по Вашій волі діткнуся і історичних подій.

На вступі дозвольте однак на дві уваги:

Попереше: Історію Берейської Унії знаєте, Панове, з письм істориків, які усі, або майже усі, були не тільки засадничими ворогами з'єднання церков, але і ворогами укр. народу. Коли мусите поправляти їх тези щодо укр. народу, Запоріжжя, Мазепи, гетьманів, тощо,—то чому не уважаєте потрібним провірювати їхні історичні твердження про з'єднення церков?

Подруге: Якщо маємо ужити історичних аргументів, то уживаймо тільки таких ноторийних фактів, яких ніхто не може заперечити. В обороні з'єднення церков наведу таку подію: Ціла Єрархія київської провінції, до якої належала Україна і Біла Русь, на Соборі в Берестю Литовськім постановила була зірвати з царгородською церквою і з'єднитися з Ап. Римським

Престолом. Панове є тої думки, "що вирішувати питання взаємовідносин православної Церкви з іншими церквами, або лиш їх обмірковувати, є компетентні лише: православні Єрархи". (3. ст. 5. ал.). Якби Єрархи київ. провінції були мали в XVI. ст. інтелігенцію, вірну тому принципові, то історичні події зв'язані з Берестейським Собором були б розвинулися по іншій дорозі. Коли ж, Панове, принцип цей примінюєте до Єрархів XX. ст. і до себе, то чому не примінюєте його до Єрархів київської провінції в XVI. ст.?

Що Єрархи поступали тоді по внутрішньому переконанні і не улягали чужим намовам, найліпше це доказує та обставина, що єпископи львівські, перемиські відступили від рішення своїх товаришів на Берестейському Соборі.

Історичні події X. ст. що їх Панове, наводите, не є неторийними історичними фактами і такими їх не визнаю. Твердите, Панове, що в часах перших сімох Соборів Римський Патріярх уважався за звичайного вселенського патріярха і був рівним з іншими. Дозвольте, Панове, увагу, що вселенським патріярхом називався тільки один, царгородський, а решта цебто александрійський, антіохійський і римський ніколи не уживали цього титулу і фактично ніяка патріярша власть не розтягалася на цілу Церкву. Римський Архиєрей, не як патріярх Заходу, а як Римський Архиєрей і наслідник Петра, не тільки що сам собі приписував власть над іншими, але ті інші йому ту власть признавали. Я можу навести багато випадків, де Рим. Архіерей складав з престола й царгородського патріярха. Багато є теж випадків, де царгородські патріярхи відкликувалися до Риму як до найвищої інстанції. А чи знайдете, Панове, які тексти, що доказували б, або котрий з Римських Архиереїв, або взагалі якийнебудь Єпископ Зах. Церкви узнавав царгородського патріярха зверхником і відкликувався до його рішення? Чи знайдете, Панове, випадок, в якому царгородський патріярх складав з престола Римського Архиєрея? До Римського Архиєрея відкликувалися Василій Вел., Йоан Золотоустий, Атанасій Вел. А може навести й уступи з їх творів, в яких вони цілком виразно признають примат судовластя Римського Архиерея над цілою Церквою?

Конечність не знає законів.

"Ніколи не підійметься на ввесь зріст той нарід, що зрікається великих діл предків." Лянгбен.

Добре бути философом, коли хто має повний жодудок.

ЙОРДАНСЬКІ ВОДИ

о. Вол. Андрушків

ГОЛОС Бога живого загомонів над водами Йордану: "Це мій Син улюблений, в якім Я уподобав собі" (Мат. 3, 17) і понісся—поплив по всьому світу, мов життєдайна вода, оживляючи людство силою неба, очищуючи життя від грішних нахилів та привертаючи йому приязнь з Його Творцем.

Вода конечно потрібна до життя. Без неї не було б життя в світі. Вона конечно потрібна й до вічного життя при Святій Тайні Хрещення, де людина відроджується з води і Духа Святого і стає Божою дитиною. І Христос охрестився з води, показуючи дорогу до спасення всім людям доброї волі.

Вода це один з цих життєдайних елементів, з яких, як кажуть философи старинні, повстав світ.

Чотири елементи—вода, вогонь, повітря і земля були першим предметом роздумування стародавніх мудрців. А "найліпша з них вода". Де її нема, там земля пуста й сумна й життя на ній нема.

Усе життя гуртується коло води.

Син Божий освятив воду, вступаючи в ріку Йордан, щоб і ми через Святе Хрещення змогли ввійти до Його Небесного Жилища.

Ісус перемінив воду у вино на весіллі в Кані Галилейській, щоб вияснити людям Свою Божеську Силу.

Води Генезаретського озера удостоїлись бачити чудо Його Сили і Милосердя.

Ісус дозволив на хресті Себе розп'яти і Свою кров пролляти, "а з Його ребра вийшла кров і вода".

Ісус розіслав Своїх учеників по широкому світі, щоб хрестили людей в Його Ім'я та уздоровляли їх душі і тіла.

І де лише вода журчить, там співає вона пісню про таємницю свого створення, а людям про їхнє спасення.

Український Народ вповні свого пієтизму звеличує Йорданське Свято чи не найкраще з усіх католицьких народів. Процесії священства і вірних при співучасті високих достойників держави, добрих католиків ріжних обрядів, підносять Свято до великої маніфестації Божого Імени.

В краю святять воду над рікою. Ледяний хрест, прибраний віттями смерек, свідок живої віри християнського народу, пи-

шається своїм кринталом. Тут звучить старе вірування, що на Йордан вся вода свячена. Сильний мороз став нерозлучним другом Йорданських Свят, бо не пам'ятають старі діди, щоб на Йордан коли загрілись. Стародавні звичаї оживляють свято надземною красою.

Коли наші предки виявляли свою богобоязність перед свяченою водою і її таємною силою, то скільки більше повинні робити це ми і черпати благословення, які криються в йорданських водах!?

1) Іван був українцем католиком. Він запізнався з православною дівчиною і під натиском її батьків узяв шлюб у місцевій православній церкві. Чи Іван може тепер ходити до своєї церкви до Сповіді та Св. Причастя?

Шлюб Івана неважний в очах Божих і перед Католицькою Церквою. Католик, чи він женеться з католичкою чи некатоличкою, не може важно взяти шлюбу поза Католицькою Церквою.

Коли ж якийсь католик чи католичка візьмуть шлюб поза католицькою Церквою, так ШЛЮБ ІХ НЕВАЖНИЙ. Поки вони не поправлять шлюбу перед католицьким священиком і бодай двома свідками, так вони не можуть приступати до Святих Тайн. Живуть вони в гріху; поки не покаються та не направлять згіршення, ніякий священик не може допустити їх до Святих Тайн.

2) Чи це гріх відмовляти вервицю (чотки) чи якусь іншу молитву в часі Божественної Літургії (Служби Божої)?

Це не є жадний гріх відмовляти вервицю (чотки) чи якусь іншу молитву в часі Божественної Літургії (Служби Божої). Проте воно куди краще брати активну участь у самій Божественній Літургії, слідувати за чинностями священика, вдумуватися в жертву, що Христос через Свого священика відновляє за нас на престолі, співати разом із іншими приписані частини Літургії, тощо.

Вервицю чи інші молитви можна колинебудь відмовити, вдома по роботі чи ввечері перед спочинком. Літургія це найкраща молитва, що безмежно перевищує всі інші молитви, тому треба щонайкраще слухати її та брати в ній щонайактивнішу участь.

3) Чи жінка може помагати в церкві чи давати якісь датки на добрі цілі, хоч чоловік цьому противиться або про це не знає?

Так, жінка, як чоловік, є власниками родинного майна та гроша. Обидвоє мають ті самі права, хоч муж залишається завжди головою родини та завідателем родинного маєтку.

Проте слід завважити, що муж не має право тиранізувати своєї подруги, бо християнська подруга це партнерка мужа, а не його наймичка чи служниця.

Жінка може свобідно працювати в церковних організаціях, якщо родинні обов'язки позволять їй на це, бо вперед слід виповнити сумлінно родинні обов'язки, заки жінка може помагати іншим.

Жінка може давати теж датки на добрі цілі, от хоча б на школу, добру пресу, церкву, хоча б муж не одобрив цього, бо жінка є співвласницею родинного добра нарівні з мужем. Проте жінка не може робити більших видатків-дарунків на власну руку, бо муж є адміністратором родинного добра і без нього не вільно робити поважніших видатків, якщо б ці видатки мали пошкодити родині.

Коли ж жінка має своє особисте майно чи гроші, так вона може робити розумні видатки чи дарунки, не питаючись свого мужа, бо це її добро.

4) Нам народилася дитинка. Була вона поважно хвора. Ми не могли дістати українського католицького священика, тому попрохали близького латинського пароха. Він охрестив нашу донечку в латинськім обряді. Чи наша дитина через те належить до латинського обряду?

Ваша дитина надалі залишається членом нашої Церкви та обряду. Хрещення уділене латинським священиком у небезпеці смерти не робить латинничку з вашої донечки.

Он рішення самого латинського Кодексу Канонічного Права: "Між католицькими обрядами кожен буде належати до того обряду, в якому він був хрещений, хібащо хрещення було уділене священиком іншого обряду чи то підступно чи через конечність, коли не можна було дістати здасного священика." (Кан. 98, 1.)

СВ. АЛЬФОНС ЛІГОРІЙ ЧНІ. КАЖЕ:

—Не чекай до вечора, щоб жалувати за свій гріх, якого ти допустився за дня. Вчини відразу акт жалю та пробувай у спокою. (Правд. Обр. 24 гл.)

—Коли хтось любить Ісуса Христа, так він проживатиме в байдужості посеред різних обставин життя, бо байдуже йому, чи ці обставини приємні чи прикрі. (Прак. Любови, 3 гл.)

—Нужденна та душа, що дозволяє себе опанувати якійсь пристрасті. (Дев'ятниця до Св. Духа, 2-е розваж.)

—Я ніколи не відчуваю такої потіхи і ніколи не буваю такий певний про своє спасіння як тоді, коли молюся та поручаю себе Богові. (Вел. Зас. Спас. 1 част. 3 гл.)

—Всі мусимо померти. Слід прийняти смерть радісно і так підчинитися Божій волі. (Перемог. Муч. Вступ 2).

—Ісус Христос, наш Божественний Господь, дивиться на молитви Св. Йосипа немов вони були б приказом. (Проп. на свято Св. Йосипа).

—Той має найдосконалішу віру, хто найдосконаліше любить Бога. (Прак. Любб. 11 гл.)

—Всі страждання видаються легкими тому, хто пригадує собі, що він заслужив на пекло. (Дух. Засади).

—Коли душа скупа для Бога, так Бог має право бути скупий з нею. (Правд. Обр. 5 гл).

Св. Отець Закликає до Могутнього Пробудження

Св. Отець виголосив дуже важну радієву промову до населення міста Риму, одначе в дійсності говорив до людей всього світу. Папа закликав до "могутнього пробудження", щоб спасти світ, якому грозить велика катастрофа. Одночасно тією промовою Папа започаткував великий духовий хрестоносний похід. Ось короткий хід думок та уривки з тієї могутньої промови:

Обов'язком кожної людини доброї волі є "перевірити—з відвагою, гідною великого моменту в історії людства, що вона може і мусить особисто зробити, як власний причинок до спасаючої Божої сили, щоб допомогти світові, який вступив в цей час на дорогу руїни".

Тепер існує такий "загальний стан, який—ми не вагаємося це сказати—може вибухнути кожної хвилини". Причини такого стану треба шукати в релігійній байдужності великої кількости людей, у низькому моральному рівні публичного й приватного життя, у систематичних намаганнях затроїти простодушні уми".

Св. Отець вибрав для своєї промови саме цей час, бо це було навечер'я свята Пр. Діви Марії з Люрду, яке пригадує інтервенцію Богоматері "у столітті раціоналістичного заблудження і релігійної депресії". Поява Матері Божої була "покликом, якому годі опертися, щоб повернутись назад до надприродного, і була першим кроком у напрямі поступового релігійного відродження".

Св. Отець закликав до акції, і то негайної: "То ж приложіть руки до плуга. Хай Бог, що бажає цього так дуже, зрушить вас; хай шляхетність діла притягне вас; хай його конечність спонукає вас; хай виправдана тривога про жахливу будучність, яка прийде через каригідну оспалість і безчинність, переможе всяке вагання і зробить рішучою кожну волю".

"Тепер час, улюблені діти, зробити рішучі кроки і стрясти з себе ту фатальну летаргію!"

"Увесь світ треба перебудувати від його основ, переформувати з дикого стану на людський; з людського на Божий, тобто згідно з Божою волею."

"Яка користь була б з того, що хтось студіював би шляхи Бога і духа, якщо в практиці він вибирав би шлях погубности і піддавався б в своїй оспалості "богові" тіла? Що поможе знати і проголошувати, що Бог є нашим Отцем, а люди є братами, якщо в приватних і публичних справах люди будуть боятися всякої інтервенції Бога? Яку вартість матимуть всі диспути про справедливість, про любов, про мир, якщо воля не буде готова до жертви, якщо серце залишиться холодне і якщо ніхто не відважиться бути першим, хто проломить баріеру розділюючої ненависти і хто не буде вагатися заоферувати щирі обійми?"

Причиною модерного лиха не є незнання релігійних правд, як у передхристиянських часах, а "летаргія духа, слабість волі і холодність серця". Тому треба впливати на людську волю. Хто вже майже спить, того треба збудити, хто ще не дрімає, того треба підбадьорити, хто збаламучений, того треба пильнувати.

Рим повинен вести перед у тій акції, а інші дієцезії в цілому світі повинні його наслідувати у хрестоносному поході пробудження і відродження людства.

Папа має плян більшої акції, але подробиць пляну не подав, а тільки повідомив, що переведення пляну в життя передав в руки Кардинала Клемента Мікара, вікарія для Риму. Кардинал уже оформив уряд для духового відродження мешканців міста Риму і назначив своїм асистентом для хрестоносного походу декана Дж. Тензі.

Хрестоносний похід почав відомий італійський проповідник Льомбарді, виголосивши перші свої проповіді через радіо. Намічена є ціла серія його проповідей, з якими він об'їде всю Італію. Також всі парафії міста Риму мають скликати зібрання вірних, щоб обміркувати, як можна в практиці здійснити поклик Св. Отця.

ЗАКЛИЧТЕ ЙОГО НАЗАД

Умирав один чоловік. Коли зібралася коло нього його рідня й знакомі, він несподівано зачав кликати:

—Закличте його назад!

—Кого, кого?—зачали його допитуватися.

—Конаючий прогомонів слабо: —Час... Час...

Так, воно правда. Стратимо майно, можна його наново набути. Стратимо здоров'я, можна його наново відзискати. Але стрячений час уже ніколи не вернеться. Хто марнує час у лінивстві, на пустоту, на грішні розривки й не використовує його на заслугу перед Богом, той найбільший марнотравник.

Сміховинки

—Що ви дивитеся в цю англійську газету? Я ж знаю, що ви ні слова не говорите по-англійському.
—Я й не говорю. Бачите, я тільки читаю.

На міліцію прибігає якась колгоспниця і каже:
—Рятуйте, хату мою обікрали.
—А що ж вам забрали?—питає начальник міліції.
—Все, що було!—сумно відповідає колгоспниця.
—Тобто?
—Портрет Леніна, Сталіна і советську конституцію.

Вона: Читаю саме в газеті, що якийсь чоловік подарував жінці футро за 5,000 долярів. Це мені не трапиться.
Він: А я читаю в газеті, що якийсь чоловік побив свою жінку. Це тобі теж не трапиться.

Доляр хвалився перед центом, що він ліпший, бо про нього люди більше дбають і за нього неодин душу губить. На таку самохвальбу цент обурився та промовив: Не хвалися, дурню, я щонеділі ходжу до церкви, а ти раз чи двічі до року.

Чоловік скаржиться жінці, що в уряді багато хто йому допікає та чинить прикрість. Мудра жінка поглянула на чоловіка та подала йому таку пораду: Нема кращого засобу та ліку на підлість, простацтво, кпини як мовчанка, що замикає уста навіть найбільшим зухвальцям.

Іван:— Гнате, скажи мені, скільки буде: один кіт та два коти?
Гнат: Три коти!
Іван: Добре! А скільки буде: один кіт, один горобець та один хробак?
Гнат: Буде один кіт!
Іван: Як то? Чому?
Гнат: Бо горобець з'їсть хробака, а кіт горобця—і лишиться один кіт.

Суддя: Свідки однозгідно твердять, що ви розбили товаришеві голову гальбою пива, як були п'яні в коршмі.
Винуватець: Таки так. Я мусів бути тоді п'яний, бо інакше був би випив пиво замість виливати на дурну голову мого кума. Воно й так не помогло йому!

Тесть любить честь, зять взять, а щурин (швагер) очі жмурить, щоб не дать.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1953

A CHRISTIAN CHRISTMAS

CHRISTMAS IS no cosmetic to pancake over the colorless cheeks of a long winter. Nor is it a conventional excuse for the substitution of traditions, no matter how genteel, how chaste, how correct and refined, other than starkly Christian. The final fillip, the cherry on top of the whipped cream that is on top of the Devil's confection of Christmas is the notion that Christmas is for man. Christ is for man—but Christmas is His.

If by some good grace we were all suddenly to be given the gift to see things as they are, as the angels see them, as God sees them, what a strange and different time Christmas time would be. A great quiet would settle over all men everywhere.

Then because it is man's way to want to communicate joy, and rejoice in promises fulfilled, he would design greetings to shout of His endless glory. God put words into the mouths of angels—and they repeat and repeat and repeat His glory. Glory to God, they say, and peace be to men. Not glory to man, and God hold your peace.

Then the warehouses full of pointless Christmas cards would stand silent as tombs, drifted with dust. The genteel Currier and Ives with the chaste engraving would lie sterile and cold incapable to the last flourish of communicating one single germ of Divine Love. The poke-bonneted ladies would wave their muffs and clutch their skirts and mince through cotton snowdrifts for all eternity—with no one to sing Seasons Greetings back to them. Santas would freeze on chimney tops, and tons of family photograps would remain where they belong, in photograph albums. Then the paintings of contemporary painters, obscure non-objectives and modern snow scenes, and coy reindeer and sophisticated angels, and skiers and skaters and snowmen and drinkers, would never be seen again on Christmas cards—because

no one would be able to think of of a single reason why they should.

People would plan their gift lists, and start on their shopping trips, but few would ever reach their destination—because on the way they would meet the poor and the cold and the hungry, and they would be unable to pass them by. In the poor homeless they would see many Marys, waiting vainly in the night while Joseph looks for shelter. And they would have to provide shelter. In the poor ragged they would see the shivering Child Whose mother had only the folds of a small bundle of swaddlings in which to wrap her stable-born Son. And they would have to clothe them. And in the poor hungry they would see Joseph, stirring a little fire and heating the simplest of meals, and they would have to feed them.

The glamor and the glitter (make this a Glamor Christmas! A Glitter Christmas!), the lingerie and the frou-frous, perfumes and cigarette cases, would wait and wait and wait—because all the people who had started out to buy them, for all the reasons people do buy them, would think to themselves: "She really could do without them; life goes on even without alencon lace on your slip, and a monogram on your cigarette case. I think, I will choose something that will help her love God..." and the bookstores would be besieged with seekers after His Word. But the shelves of best-selling novels, the case histories of psychopatics and the sexy adventures of the uppper classes, the bawdy humor boys and the free-thinking theorists and the big-name blasphemers—they would rest quietly in furry silence until the age of petrification.

Lots of warm clothes would be sold and people who bought them would give them to the people who need warm clothes.

And there would be a big traffic in baskets of food, not for the well-fed, but from the well-fed and for the ill-fed—because there are lots of those and they need baskets of food.

And lots of rich men who had thought to give their wives and their sons and their daughters (one of each, naturally) television sets and fur coats and roadsters, would say to them, by some strange compulsion: "I was going to buy you a television set, but there's our cleaning lady and her eight kids, and she's still trying to do the wash for them by hand. I think I'll get her a washing machine instead." And the cleaning lady would get the washing machine, and the rich man grace.

Then the people who had planned to spend lots of money entertaining more people, the right, people, would sit down and figure out how much rice they could buy for how many orphans in how many ravaged missions, or how many jobless fathers they could give how many days' work to, and they would send the price of a lavish party to the war orphans, or the jobless fathers, all other Christs in the name of Christ. And for forty orphans fed with rice Christ would say, "Forty times you have fed Me." and for four fathers given jobs Christ would say, "Four times you have supported Me."

Other people who had thought to buy themselves and their friends theatre tickets to elegant musicals and brittle comedies, would remember that hospitals were full of lonely, pain-racked, unhappy souls, and insane asylums full of lost, weary, despairing faces—and they would go and ask, "Who needs someone to talk to? who wants someone to hold his hand and tell him he is loved?" And they would come away

filled with a kind of joy never to be found in the conscientious dedictation to amusing themselves.

Then the four weeks of Advent would pass with marvelous swiftness, and each week the newcandle lighted would mean more and more, with anticipation reaching higher and higher and rising to such an exultant, sweet longing that souls would be close to bursting. The simplicity of His story would begin to burn with such a fire in the hearts of mothers and fathers that they would never hesitate again to tell their children that He is the why of Christmas—Santa Claus is not; that Santa Claus is really a very real saint, in Heaven now, waiting as we do to watch the glory of His birthday break over the world; that the gifts they will receive on His birthday will not be as many as before because too many gifts and they will forget the why of giving. But the gifts will come as a gracious memento of Love Who gives Himself to us, for which reason Saint Nicholas gave them to small children when he was here on earth so many centuries ago.

Together with their children, they would plan gifts for the litte Christ, the most tangible gifts of al to Him, the gifts of the intangibles—denials of sweets, offerings of hurts, curbing of tongues, quieting of quarrels, gifts of bitter disappointments, and hurt feelings, and small heartaches as well as big. And to illuminate the gift that is giving one's self, they would tell—and this is the place for it—the story of Le Jongleur de Notre Dame; how he had nothing to give the Queen of Heaven but himself and his talent. Se he danced for her, all alone in the dark crypt before her statue—for one reason only, to give her heart delight. And while he lay in a swoon, exhausted, she descended from her niche over the altar and fanned his brow with her own mantle with the angels and archangels around her. These are the words:

God asks not for gold or for silver, but only for true love in the hearts of men, and this one loved God truly. And because of this, God prized his service.

Now the words of the carols are new and fresh, and the impatience of waiting is almost pain... "Bring your torches, Jeanette. Isabella, bring your torches, come—hurry and run! It is Jesus, good folk of the village—Christ is born, and Mary's calling."

"Honey," said the husband, "I'd be the happiest man in the world if you could bake bread like my mother used to bake."

"I know," his wife agreed. "But you would make me the happiest woman alive if you could just make dough like my father used to."

Things we'd like to have explained:
Why babies never sneeze unless they have their mouths full of cereal?

SAD SECRET OF OUR WEAKNESS

By M. Schudlo, C.Ss.R.

MANY are justly wondering why we do not compete with the heralds of the evil materialism? Why the apostles of atheism are more active and ahead of the missionaries of the Gospel?

We think that the right answer would be the following statement: Secularism is the main cause of our weakness and inoperativeness.

It is true that secularism is a fairly new word unknown to many Christians, but its meaning is just terrific in its consequences.

More and more we are meeting in our press claims of a false science which strives to sweep out almost every acceptance based on Divine Truth. The present-day papers express a contemptuous outlook on the Catholic Church for imposing on her people dogmatic beliefs that cannot stand up against the "acid test of scientific discoveries." The atheists and secularists object and accuse the Church that she imposes a moral code upon Catholics that depends for its continuancy on a blind faith in an "unknown God."

They are pitying the Catholics that they are not free to inquire what is wrong and what is right by their own reason, because they are told what they must brand as bad and praise as good, what they must believe and what they must reject, what they must do for their own happiness and spiritual well-being. Thus the Catholics are pitied by the atheists, because they are schooled in old-fashioned ideals and outworn traditions which have no contact with the modern trends and discoveries of the progressive humanity.

What is Secularism?

Secularism is a modern trend of thought and action which rejects every form of religious faith and worship in order to live "freely and thoughtlessly" as if God, immortality of soul, heaven and hell were just the remnants of the *medieval* superstitions.

This is the most crude definition of secularism. It pretends to find neither evidence for nor need of a supernatural order or a Church or a Revelation or a theology. They reject every kind of morality grounded on religion and eternal sanctions of everlasting punishment in hell. The only real world for the secularists is the tangible one. They refuse to accept what they cannot control with their senses or experience. All meaphysics and religions are but self-deception and day-dreams which have no connection with anything real and worthy.

Besides this crude secularism there is another less fanatical, but by no means less harmful and pernicious to the human race.

According to the teaching of Christ human life centers in God. The failure to center life in God is secularism, the most deadly menace to our Christian metality and Catholic way of living. In the outlook of secularists, human life does not center in God, but in earth, its goods and pleasures. To secularists there is no ground for distinction between the natural and supernatural. To them all is natural.

In general a secularist is one who thinks more highly of the present passing world than of the world to come. He plans so intently for the present life that he is on his way to spend his eternity in misery and unhappiness, in hell.

These men and women do not absolutely reject all kinds of faith. Many of them retain of it that which is sufficient to lead to hell. Although they retain some religious beliefs and practices, their eyes, however, are fixed so firmly on a temporal welfare, amusements, money-making, business that they become uncapable to make any sacrifice on behalf of their eternal salvation. They would accept heaven and good time, pleasures and amusements on earth.

This kind of secularism is widely spread today even among the Catholics. It is manifest in business, marriage problems, politics and religious indifference through the loss of the religious sense which up to now has been the vital principle of life in every civilization and human culture. Never has there been a civilization without a code, the reflection of its religion, which distinguishes the right from wrong. Never has there been a civilization without some belief in human immortality, i.e. that would exclude life hereafter, accepting death as the final end of man.

All morality as to what must be done as good and avoided as bad must be based on some kind of religion, otherwise it would be futile and without a binding force. If supernaturalism is denied, then theology becomes much the same as astrology which has nothing to do with religion. Such a theology cannot produce bonds linking us to God and the moral law. Without religion the laws are without moral obligation. They cannot be forced unless by a brute violence which is being practiced in our days by the Reds in the Soviet Union from which Christ and His Gospel have been banned. Without religion a consistant materialism and atheism penetrate into every domain of human life.

Without God everything in the nature is governed by blind forces and inexplicable laws. Neither has human life any purpose, for everything is futile and the universe is meaningless. All human efforts in the end are worthless. The world and life become without purpose. The desire and pursuit of happiness is a delusion for there is no difference between a man and a beast, for there are no final causes in the world.

An Italian and an Irishman were discussing the nationality of the first man—Adam.

After arguing pro and con the Irishman's final words were:

"Judging from the swiftness of his fall, he might have been the first Mussolini."

ST. STEPHEN – THE FIRST MARTYR

In order that love may reach its greatest height, a person must die—for love. And that is what St. Stephen did, with absolute constancy.

IN THE EXAMPLE of St. Stephen, we see the supreme height which the most perfect Christian charity can reach; that is, to love all men, even our enemies, and so love Jesus Christ that we are ready to sacrifice our lives for Him. It is impossible for love to go to greater lengths, or for it to have greater strength. We cannot give greater praise to St. Stephen, or praise that is more just and truthful, than to say that he was a perfect example of Christian charity.

It is the Holy Ghost Himself who has given us the story of the life of our saint, which we find written in the Acts of the Apostles. In the days of the Apostles, all the Christians' goods were held in Common. Those who had been born in destitution had no reason to blush for their lack of worldly goods and those who had voluntarily stripped themselves of all their possessions gloried in their poverty. All were united in a single purpose, to bring the reign of Jesus Christ to the world. And the Christians all felt called on to repeat in their lives the divine example which Christ had given them. The memory of Jesus' life and death was so vivid in their minds that their thoughts were indeed different from those of most people living in the world. These early Christians found joy in sorrow, and they cherished the scorn and disdain with which the world treated them.

In those early days, as the number of the Faihtful increased every day, the Apostles found themselves overburdened with duties, and they decided to place the care of the Church's temporal goods and the guardianship of the needs of the widows in other hands; for at that time the care of the widows formed a considerable and holy part of the work of the Church. Stephen was one of seven chosen for the very important work of the management and the administration of all that the Faithful possessed and the care of Christian widows.

Stephen was handsome, he was eloquent, he was young. Nevertheless, he had so much grace, so much discretion, and his virtue was so evident and so well-known that the Christians did not hesitate in their choice. His conduct must have been above reproach, and his life must have been edifying indeed, to have convinced everyone, at his age, of his prudence and his invincible modesty.

There was charity in Stephen's acceptance of the post, for it was wearying, thorny, delicate work. He accepted the charge because of his desire to serve his brethren and because of his zeal for the glory of Jesus Christ. Could St. Stephen have given more solid proof of his love for Jesus Christ than to take upon his shoulders such a heavy burden?

After he had performed the duties of his charge to the satisfaction of everyone, the saintly deacon found the time and the strength to work in another way for the glory of his Master and the good of his brothers in Christ. He attended the Jewish assemblies and besought them to acknowledge their Liberator. All alone, in debate, he opposed the doctors who visited Jerusalem from the synagogues of all the world. Stephen had the courage to defy the wisdom of the most learned and he performed miracles every day. He bolstered his arguments with so many reasons, he pressed his points with such vigor and he answered their arguments with such overwhelming force that his opponents were covered with confusion, and they retired from the field. He was arrested and brought before the Sanhedrin for trial.

Stephen's charity had never appeared as heroic as when he was brought before the judges to hear the sentence of his conviction. He entered the Council Hall followed by the furious populace and by the most learned of the Jews. And Stephen rejoiced that he had finally been given an opportunity worthy of his zeal. Stephen's only thought was to profit from the presence of the vast throng and the attention fastened upon him to preach Christ.

We find the speech which St. Stephen made in the Acts of the Apostles. He made no attempt to moderate the anger of his furious listeners by using gentle words. He reminded them of the promises which had been made to their ancestors, and of the favors they had received from God, and of the cruel way in which they had treated God's most faithful servants. And then Stephen raised his voise and cried: "How long will you continue to resist the Holy Ghost? You have plunged your hands in the Blood of the Messias. You have crucified God. But, in spite of all your efforts, Christ rose from the dead. He is living. Christ is King, and He wil reign forever."

Stephen's speech had a strange effect on his listeners. Each word he said pierced their harts and, while he was speaking, the Jews became inflamed with rage. Perhaps it is not easy to see our saint's love for his brothers in his speech, but Stephen's anger was caused by his burning zeal for their salvation. St. Augustine says: "The bitter gall which fermented in St. Stephen's heart and poured forth from his lips had its source in his inexhaustible sweetness. Stephen was inflamed by the strength of his love. He said cruel words because he hoped to cauterize their wounds of error".

The furious throng could not bear the reproaches of the great saint, and they flung themselves upon him with cries of rage. They dragged St. Stephen outside the city, fell upon him and stoned him. And kneeling, Stephen cried out with a loud voice: "Lord, lay not this sin to their charge. Forget the injustice they have done me. Do not punish them for their sin, O Lord, but help them, that they may be converted. Cure their blindness, and save them, that they may not perish."

In order to understand the grandeur of Stephen's act, thing for a moment about what happens in your heart when someone offends you. It is beautiful, it is magnanimous, when we are calm and collected, to pray for someone who does not like us and who envies us our good fortune. It is indeed beautiful to remember him in church. But to humiliate yourself before the Lord for an enemy who has struck you, who has broken

your body with blows. and who attacks your life itself — that is heroic charity! St. Stephen saw a thousand arms raised against him. He saw them throw thousands of stones with furious rage. On their faces and in ther eyes he read the story of the hate that flamed in ther hearts. He felt their hate in the brutal blows that wounded him. But as the blows rained down on Stephen's body, his heart burned with fervent and sincere love, and it melted with tenderness for the blindness of those who were seeking his death. He foresaw, with sorrow, the unhappiness they were bringing down on their own heads. So he prostrated himself on the ground and appealed to the Father of Mercy, asking Him to forgive his persecutors for the agony they had made him suffer.

I know well that Jesus, dying on the Cross, taught us to pray for our enemies. Indeed, it was Jesus' prayer which convinced the most obstinate of the divinity of the Saviour. These stubborn doubters, whose hearts had not been touched by the curing of so many sick people, by the resurrection of the dead, surrendered their hearts when Jesus prayed. Christ's example seemed more likely to arouse admiration than to move men to imitate it. Yet, how ashamed we should be if we hesitate to use the path of Christian charity, now that it has been worn down by so many feet!

An Example to Us

At the present time, have we any excuse for not loving our enemies, after so many people, of all conditions of life, have shown us what can be done with the help of grace? How many generous confessors have embraced their executioners! How many courageous mothers have protected the murderers of their children! How many innocent souls have asked blessings for those who had destroyed them with calumny! And how many destitute, unhappy people have begged the divine mercy for those who had robbed them! Yes, my God we have such great souls with us today, and you will never allow your Church to be without them.

Let us imitate the graciousness of these generous souls by forgiving the petty annoyances we suffer from our enemies. Let us meet the hatred of our enemies with sincere love and fervent prayers. Let us remember that forgiveness is the most infallible of all means of assuring our salvation. Has someone offended you? Is someone persecuting you unjustly? May the Lord be blessed for that persecution! You have a hostage in your hands, and it will be a guarantee for you, in the future, of the way in which God will treat you. You can, as it were, oblige the goodness of God to treat you with special gentleness, even as you have treated those who have abused you.

Lord, be my witness to the truth that there is no trace of any spite in my heart, nor any bitterness against any person. In order to obtain forgiveness for all the sins of which I am guilty, to obtain that forgiveness with certainty, without any doubt, all that I need do is to forgive my enemy. I forgive him, my God, in all honesty and good faith, whole-heartedly and without reserve. You have promised to love me as much as I love my enemy, miserable as I am, and all unworthy to receive your love. O Lord, why then cannot I love my enemy a thousand times more than I love myself?

Do you want me to pray for my enemy, Lord, following your example? Lord, forget the sin my enemy may have committed when he offended me, and all the other sins, good Lord, of which he may be guilty. Give him a thousand and a thousand blessings for all the evil he has wished to do to me. And all this I beseech you to do, O my God, by the depths of your infinite mercy, by the Blood which you shed for him on the Cross, by the example of forgiveness that you yourself gave me, by the prayer you said when you were dying for those who had crucified you: "Forgive them, for they know not what they do."

Truly, I can say that those who persecute me know not what they do. For they have made themselves the instruments of my eternal happiness. O my Master, prevent them from injuring themselves by their wish to wound me, and do not let them offend you by their actions. Amen.

NEW YEAR'S WISHES

Dear Readers and Friends,

The Redeemer's Voice Editor extends to all gentle Readers, Subscribers and Friends his heartiest greetings of a HAPPY NEW YEAR. Your cooperation with us has been wonderful in 1952. We hope that your love for the REDEEMER'S VOICE will still increase in 1953. We are hopeful that everyone of you will do his or her best to win a NEW SUBSCRIBER to our magazine.

May the Infant Jesus and His loving Mother, Mary, Mother of Perpetual Help be always with you in 1953 blessing your homes, your family and your work.

Metropolitan Anthony Sielawa (1640-1655)

By M. Schudlo, C.Ss.R.

RAPHAEL KORSAK recommended Anthony Sielawa, immediate successor of St. Josaphat in the diocese of Polotsk, for Metropolitan of Kiev. His last will was fulfilled. In 1640 Anthony Sielawa became his successor.

Eduard Winter, e German writer, says: "The Poles did not want to place the Ukrainian Church on the same level with the Polish Church, but to absorb the Ukrainians into their Latin Church. The Synod of Warsaw forbade the Uniate bishops and priests to wear the same garb as their Polish companions. It requested that the Ukrainian Catholic priests wear the same clothes as the Orthodox clergy so that the higher class people might not honor them". [1]

"The Ukrainian Catholic Church", he says, "was a lesser evil than the Orthodox in the eyes of the Poles, but still an evil, because they saw in it a bulwark of the Ukrainian nationality. In its very existence they saw a menace for their people and state." [2]

The situation grew darker ever since the Polish bishops, in 1643, assembled at a synod in Warsaw, endeavored to establish a complete supremacy over the Ukrainian Catholic Church. They demanded that the Ukrainian Catholic Bishops be forbidden to use the title of "Illustrissimi". Furthermore they requested that a tithe be paid by our hierarchs to the Polish bishops. They attacked our seminaries and forbade the Latin children to frequent our schools. The main organizer of these hostile machinations was Paul Piasecki, Polish bishop of Kholm.

Metropolitan Sielawa and his bishops acted resolutely against the Polish encroachments upon our church. The Metropolitan and our bishops sent an extensive "Memorial" to the Holy Congregation of the Propagation of Faith wherein they notified the Vicar of Christ of the unjust decisions of the Polish bishops and showed how injurious and harmful they proved to our Church.

The "Memorial" in referring to the pretensions of the Polish bishops confutes them one by one.

We relate these pretensions as they remain in the Memorial:

1. "The Synod (of Warsaw in 1643) warns them (the Uniate bishops and clergy) not to usurp the prerogatives and rights of the Roman bishops and clergy."

2. "That they abstain from using the title "Illustrissimi"."

3. "That they do not use the golden chains (upon which hangs the bishop's pectoral cross) except during the Mass."

4. "That they wear the cassock of St. Basil."

5. "That they abstain from teaching and forbid their priests (popes), to teach that the tithes should not be paid to the Latin clergy, nor to commit anything that would be prejudicious to the Latin priests."

1) Byzanz und Rom im Kampf um die Ukraine, by Eduard Winter, Leipzig, 1942, p. 96.

2) Eduard Winter, Op. Cit., p. 99.

6. "They will be bound to appear in judgment before Bishop George Tyshkewych if they do something against these decisions".

Furthermore, the "Memorial" quotes the decrees of another synod of the Polish bishops published on April 12, 1644 against our clergy and people:

1. "The Ruthenian Uniates caused more harm to the Latin clergy than the Orthodox: They corrupt the Latin youth, attract them to their Rite, forbid them to make confession to the Latin priests. Wherefore we forbid all the Latin Catholics, under the penalty of excommunication, to send children to their schools. The same penalty is contracted by those who frequent their schools..."

2. "These Ruthenians maliciously detract the Latin clergy and teach their people that they are not bound to pay the tithes to the Latin clergy. If they commit such a crime again, they will contract the excommunication latae sententiae..."

3. "We forbid the Latin pastors to permit the Ruthenian priests, although Uniates, to say Mass in their churches. At the same time we forbid the Latin priests to celebrate Mass in the Ruthenian synagogue under penalty of suspension and excommunication."

4. "We forbid the Latin laymen to confess to the Uniate priests." and want them to know that such absolutions are invalid."

5. "Marriages of the Latins with the Uniate Ruthenians must be contracted before the Latin pastor. The Uniate priest that does not conform to this will be excommunicated and police force will be used against him."

Metropolitan Sielawa made a short comment upon these unlawful pretensions of the Polish bishops and asked the Holy See to annul the decisions of the two Polish synods. [3]

Methodius Terletsky, the zealous Bishop of Kholm and the principal cooperator of Sielawa, personally brought this "Memorial" of protest to the Holy Father, Urban VIII, demanding justice and defense against the attack of the Polish hierarchs. It was on this occasion that the Vicar of Christ, comforting Methodius answered to the "Memorial", "O mei Rutheni per vos ego Orientem spero convertendum."" [4] ("through your mediation, o my Ukrainians, I hope to convert the Orient.")

Urban VIII was a fervent supporter of the Union and a great defender of our Church. In 1643 he beatified St. Josaphat. This intransigent resoluteness in defending our bishops and Church led to rupture between the Holy See and Poland in 1648. The Poles intercepted a letter sent by our bishops to the Holy Father. The letter demanded justice for our Church and protection against the usurpation of the Polish state and Church leaders. The conflict became open. Pope Urban recalled his nuncio, Mario Filonardi (1635-1648). [5]

Urban VIII passed away on July 29, 1644. Upon his death our Church lost her most resolute protector and defender.

The rupture between Rome and Poland lasted for two years. Right

3) M. Harasiewicz, Op. Cit., pp. 350-354.

4) M. Harasiewicz, Op. Cit., p. 323.

5) Istoria Uneynych zmahan' v Ukraini (an unedited manuscript), by Nicholas Chubaty, p. 82.

after Pope Urban's death Ladislaw IV sent an envoy, a Capuchin monk Valerian, to re-establish the relations with the Holy See.

Pope Innocent X (1644-1655) named a new Nuncio, Giovanni de Torres (1645-1652) for Poland.

Father Valerian delivered to the Pope three treatises composed by the Ukrainian Orthodox who proposed a new Union of all Ukrainians with the See of Peter.

The ground was favorable for the contemplated action. King Ladislaw IV wished to achieve peace among Ukrainians in order to secure their powerful arms against the Turks.

The Holy See, which waited for awhile in hesitation, hoping to induce the Constanipolitan patriarch to the reunion, saw clearly that conversion of Greece could not be realized. All the efforts of the French ambasador in Constantinople remained in a blueprint stage. After Cyril II Kontaris' death, Parthenios I (1639-1644) became patriarch of Constantinople. His policy was un-Roman and strongly anti-Catholic. He bestowed many privileges upon the local Confraternities, thereby limiting the jurisdiction of the bishops.

This action provoked a conflict between Patriarch Parthenios and Peter Mohyla, Orthodox Metropolitan of Kiev, because the latter criticized the action of the Patriarch. Peter Mohyla disliked the Confraternities for their interference into the Church affairs. The members of these powerful associations which pretended to rule the bishops, felt offended by the Orthodox Metropolitan. [6]

Pope Urban VIII thought that this was a favorable situation to bring all Ukrainians to a unity of faith with the Holy See. On November 3, 1643 following the advice of Terletsky, the Holy Father sent 23 breves to various prominent personalities of the Polish state, among whom were Peter Mohyla and Adam Kysil, voevoda of Kiev. King Ladislaw, Mohyla and Kysil answered the call of Christ's Vicar. The three treatises brought by Father Valerian, Composed by Peter Mohyla, Adam Kysil and an unknown author, stated the conditions for the reunion of the Ukrainian Orthodox with the Holy See. [7]

"Modus Concordiae", composed by an unknown author, was acceptable to the Catholics. It stated that the Holy Ghost proceeds "through the Son" from the Father. The Ukrainians are ready to recognize the Patriarch of Constantinople if he professes the Catholic dogmas and is canonically instituted. The Metropolitan of Kiev will send his profession of faith to the Pope after his election and notify the Patriarch of it. [8]

The treatise of Peter Mohyla admitted the contents of "Modus Concordiae". He was, however, less inclined to recognize the supremacy of jurisdiction of the Pope over all other patriarchs. He stated that the Pope should enjoy the "primacy of honor", for all patriarchs of the Church are equal to him. Mohyla dreamed of a Ukrainian Patriarchate in Kiev. If Rome consented to its erecttion, Mohyla would had recognized the primacy of jurisdiction in the Vicar of Christ, for he added that according to an ancient "tradition" all appeals had to go to Rome. The Metropolitan of Kiev should have the right to

6) N. Chubaty, Op. cit., p. 82.
7) Ibidem.
8) Ibidem

consecrate as many bishops as are needed. Since in some dioceses there were two bishops, Catholic and Orthodox, these dioceses may be divided in two. [9]

The third treatise wos composed by Orthodox Kysil, "Sententia Cuiusdam Poloni Graecae Religionis", which points out the causes of the failure of the Union proclaimed in Berest Lytowsky in 1596.

1. The Polish Church and state leaders did not intend to fulfill the promises made to the Ukrainian Catholics.

2. Poland did not treat the Ukrainian Catholics and Orthodox equally.

3. The Union should preserve the character of the Oriental Church which the Union of Berest Lytowsky did not achieve for according to the Polish leaders and hierarchs it must become a bridge to Latinization. Kysil states: "I recognize the Pope for Christ's Vicar, but it is not true that the Latin Rite is superior to the Greek." [10]

These three treatises became the subject of the deliberation within the Congregation of the Propagation of Faith. The cardinals were divided into two parts. The faction led by Cardinal Ingoli, secretary of the Congregation, accepted the "Modus Concordiæ" of Peter Mohyla for further discussions between the Catholics and Orthodox, while the other part was more rigid. Its supporters rejected the "Modus Concordiae" of Mohyla and were not even content with the formula "per Filium", although it had been accepted at the Council of Ferrara-Florence in 1438-39 both by the Latins and Orientals. [11]

On March 16, 1645 a special session was held by the Congregation presided over by Cardinal Barbenino which issued the following resolutions:

1. The general Union of all Ukrainians with the Holy See must be encouraged and promoted.

2. In the matter of dogmas, the decisions of the Florentine Council must be accepted.

3. The Union must be concluded in the way it was done under Clement VIII in 1595. The Ukrainian Metropolitan must obtain confirmation of his election from the Holy See. He has the right to consecrate his suffragan bishops.

4. The bull of confirmation will be granted gratis.

5. The Orthodox Metropolitan will have a free hand in convocating a synod. The Ukrainian Catholics should follow the instructions issued by Papal Nuncio Mario Filonardi (1635-1648).

6. The Nuncio must ask Metropolitan Sielawa and Methodius Terlecky, Bishop of Kholm, for advice before he undertakes anything concerning this affair. [12]

The whole movement was slowed down by th misunderstandings between the Holy See and Poland. After Urban VIII's death the normal relations were re-established and the new Nuncio for Poland, Giovanni de Torres (1645-1652) was entrusted by the new Pope, Innocent X, to inquire whether a universal Union between the Holy See and all the Orthodox living in Poland could be brougt to completion. The Pope wished to know what the intentions of Peter Mohyla were. The answer came too late. The Orthodox Metropolitan Mo-

9) Ibidem, pp. 82-83.
10) Ibidem, pp. 82-83.
11) Ibidem, p. 83.
12) Relacye Nuncyuszow, II, 275-277, apud J. Pelesz, Op. cit., p. 213

hyla passed away on December 31, 1646. His death delayed further negotiations between the Holy See and the Orthodox among whom were many sympathizers for a general Union with Rome. [13]

It is tragic that all these noble efforts failed. The Holy See hoped that the successor of Peter Mohyla would be Catholic or at least inclined to the Union. Silvester Kosiw became successor of Peter Mohyla. His nomination came from King Ladislaw IV who was trying to appease the Cossacks in order to win their arms against the Turks. [14] The new Orthodox metropolitan was willing to continue Mohyla's efforts on behalf of a general Union of the Ukrainian Church with the Holy See, but the Cossack wars and the ensuing confused political situation in Ukraine annulled good intentions. [15]

And thus the struggle for souls continued in both Catholic and Orthodox camps. One Metropolitan fought another Metropolitan, one bishop another bishop. Religious strife persisted although not with the same violence and brutality which characterized the religious fights in the West, Germany, England, France and Switzerland. [16]

The fight between the Ukrainian Catholics and Orthodox, except for a few sporadic cases of violence, like the martyrdom of St. Josaphat Kuncewych, had rather a controversial character.

In this period another important force stood against the Union. This force was the Cossacks. The Cossacks were a democratic group of warriors composed largely of refugees from the lands of the Polish landlords. They came to Sitch to seek freedom from Polish oppression. Organized into a powerful military Brotherhood, the Cossacks dedicated their skill and resources to defend Ukraine against the Turkish and Tartar inroads. As their numbers grew they proved a formidable factor in the life of the Polish state. They were employed in various wars. Under the leadership of Hetman Peter Sahajdachnyj, the Cossacks helped the Poles to defeat Muscovia. The same Hetman saved the Polish army from utter destruction at Khotyn in 1621. He was a Polish patriot and a faithful subject of the Polish crown. Jacob Sobieski, his contemporary and personal friend of the great Cossack Hetman, does not hesitate to praise Sahajdachnyj as "one of the most eminent men of Poland." [17]

In spite of sporadic outbursts, the Cossacks, being needed as a Southern barrier against the Tartars and Turks, were allowed to organize even further. Now and then they were even encouraged to build their military might. Eventually they grew sufficiently strong to demand and obtain formal treaties from Poland.

At first the Cossacks did not meddle with the religious strife of their co-nationals. It is said that later on, under a ruse of propaganda of the Greeks, Muscovians and especially of the local Orthodox hierarchy, the Cossacks were influenced to identify the Catholicism of Poland with politics of Poland.

13) J. Pelesz, Op. cit., Vol. II, p. 214.
14) N. Chubaty, Op. cit., p. 88.
15) A. M. Amann, Op cit., pp. 339-340.
16) D. Popowych, Op cit., apud the "Way" Philadelphia., 1950, Aug. 20, p. 8.
17) Commentarium Chotinensis belli libri tres, 1646, apud E. Borschak, Op. cit., p. 105.

It was tragic for the Ukrainian Catholic Church. that the politics of Poland were not clearly separated from the Church. The Polish state and church leaders hoped to denationalize the Ukrainians, making them a part of the Polish nation. This behaviour was diametrically opposed to the aspiration of the Cossacks who were dedicated to the freedom and independence of Ukraine.

As the confusion between faith and nationality grew, the Cossack opposition to Catholicism increased. The opponents represented the Union as a Polish trick to subjugate and denationalize Ukraine. The oppresion of the Ukrainian peasants by Polish Catholic landlords fomented hatred against Catholicism and Union among our people.

Besides a head tax was placed on all non-Catholics in Ukraine by the Polish government. The Orthodox were subject to various taxations at religious functions such as baptisms, weddings, etc., while the Catholics, even the "Uniates", were exempt from this unjust burden. This head tax stirred a natural hatred among the dissidents against the favored Catholics. All this contributed heavily to the forces which rose to fight Poland and her Catholicism. The Ukrainian Catholic Church became an unjust prey to the opponents of Catholicism. Its martyrdom was equal to that of the early Christian Church during the persecutions by the Roman emperors.

OFFICE OF DWIGHT D. EISENHOWER
Hotel Commodore
New York 17, N. Y.

To Rev. Michael Schudlo, CSSR.

Dear Friend,

Because we have only a small staff, and because General Eisenhower's mail has been extremely heavy in recent weeks, this is the only possible means of acknowledging your recent message. It has been read and careful note taken of its contents.

In the making our plans for the future, our staff has been aided greatly by the observations which have come to us in the mail. Thank you for giving us the benefit of your views.

Sincerely your,
Sherman Adam
Assistant to General Eisenhower

THE CHILD AND THE PARISH CLUB

By M. Schudlo, C.Ss.R.

CHRIST has commissioned His Church to take care of the souls in order to bring them to salvation. Our children must worship God and save their souls.

The Church is interested in recreation of our children, for she wishes to have her children close to her. It is not enough for her to have them in Church on Sundays and Holidays and then to see them disappear for the whole week. The more our Church gets into the daily life of our pious Ukrainian people the more they will be animated by our spirit and attached to our beautiful rite.

It is true, that we cannot compete with other churches or civil clubs in the matter of elaborate equipment, but still our parishes have an enormous advantage, for they are sentimentally nearer to their hearts.

The priest that gives children Holy Communion, visits the people in joy and sorrow, knows his parishioners family by family, has a much better chance to influence them than any other leader.

If the priest wants to have the children near to his church and to him, he must have a place for the plays and parish club. It would be well to have it in school, when the school is built up. There must be a hall with a hardwood floor and movable benches, which will permit to use it as a gymnasium for basketball, as a hall for dramatics and school assemblies, and as a floor for card parties.

The basementrooms may be easily used fo a dressing room for the players who use the gym. A small library must be in every school

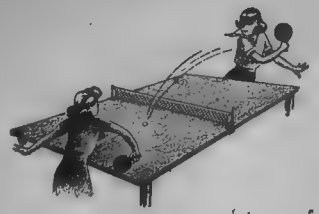

with a few current magazines, of course in Ukrainian and English language, since we treat our own problems.

Where there is a men's club, the boys' club can be organized as a junior division of the adult club. The same club equipment will serve for both divisions.

Every parish club must have an experienced leader, possibly a priest although this is not ideal condition, for the club so organized lacks stability, when the priest is easily changed. Besides this the priest has other duties. A secular leader wholly dedicated to this work would be the ideal.

The club can have autonomous method of government, when all the responsibility and decisions lie in the hands of the leader, and it is good for the young boys and girls, who are unable to run the club, although they have their officers, more honorary than governing.

More progressive clubs have at least a certain amount of self-government. They have their chairman, vice-chairman, secretary and treasurer. They control all the activities and finances of the club. They have various subcommittees in charge of special divisions of the work. A house committee is responsible for maintaining discipline

of the club. An athletic committee obtains coaches, arranges schedules. A finance committee is concerned with the means of raising money, while the membership committee is trying to get new members for the club.

This system is usually the best. The leader of the club, who is an experienced paid man or a priest is in charge to watch and advise. This systems gives to the members and their government a sense of responsibility, develops leadership in the government members, teaching all members the necessity of cooperation. They feel responsibility for it which is lacking in a member of a club which is run autonomously.

The members of a club regard its property as their own and are uncompromising towards culprits who have broken the rules or damaged the property of the club.

The members of the club must always pay their dues no matter how small they are, for in this way they will feel more responsible towards it than if their membership were a gift.

The expenses may be covered by shows, excursions, their own store, where they sell drink, social parties, donations from respectable parishioners and even a little from the parish funds, for such a club like the parish school is doing a great good work for the youth of the parish, and the parish should contribute something.

Various teams should be organized in the club, as football, basketball and baseball. The uniforms for the teams may be properties of the particular members and conserved in their homes or belong to the club.

Besides the gymnastics for exercising the muscles, the club must have some rooms for quiet games, for a boy cannot keep in motion all the time. Checkers, billiard tables, chess are good games for those who are tired of running. In these games there can be a champion. Any member can challenge him, and if beaten, he looses his crown of championship.

A good library is very useful for the members of the club. In our Ukrainian clubs besides the American literature must be a good amount of Ukrainian books both in English and in Ukrainian. Among these books must not lack literature about our history, Rite and Church, for our clubs and our parochial schools are the two agencies aside from purely religious features through which our Church will maintain her hold on our young generation and keep them close to her in order to instill into its hearts love and attachment to our Rite and traditions.

Our Ukrainian parish schools thanks to the constant efforts of our Beloved Bishop, and zealous Pastors are steadily growing up, gathering more and more children, who are being educated in our spirit and in American patriotism by our brave school teachers.

Our parish clubs, however, are insufficiently developed. If we wish to live and to develop in America, we must gather all our boys and girls in our own parochial clubs, in which they will grow and develop their own Ukrainian-American or Canadian consciousness and personality.

A civilian hitchhiker displayed this sign on his suitcase: "If you don't pick me up I'll vote for him again."

I'D LIKE TO KNOW...

Q. John is a Ukrainian Catholic. A year ago he married a Latin Rite girl. Since then he left our Church and is going to hers. He said that her priest told him that he may change his Ukrainian Catholic Rite. Is this true?

A. We cannot change the decisions of the Canon Law, which states: "Nobody is allowed without permission from the Apostolic See to go over to another Rite". (Can. 98, 3). John must hold his original Ukrainian Catholic Rite.
His Latin wife, however, may pass over to John's Rite in order to preserve harmony in the family: "The wife who belongs to a Rite different from her husband's may, at the time of marriage or any time during the marriage join the Rite of her husband." (Can. 98,4).

It is clear enough that John must belong to the Ukrainian Catholic Church and remain member of our local parish. "The clergy shall not presume to induce Catholics of an Oriental Rite to join the Latin Rite." Can. 98, 2).

Q. I have seen stations of the Cross in different positions in various Catholic Churches. Some begin at the right front and go clockwise, others at the left and go counter clockwise. To answer this discussion which we had at a recent meeting would you please state if one way is more proper and why.

A. The position of the Stations is not determined by any law. The important thing is that they have a wooden cross and be canonically erected.

Q. If nervousness in Confession causes a person to forget to mention some sins, are those sins forgiven and may the penitent receive Holy Communion? Is it necessary to repeat the Confession?

A. If nervousness in Confession causes a person to forget to mention some sins, they are most certainly forgiven and the person may go to Holy Communion. However, if they were mortal sins, they must be mentioned in the next Confession. Only the sins that were omitted have to be mentioned.

Q. Who has the right to choose the name of a child for Baptism?

A. The right to choose the baptismal name of a child belongs primarily to the parents or guardians of the child. If these should fail to provide a name, then the pastor or anyone who administers the Baptism may do so.

Those choosing a name should remember however, that the laws of the Church insist that a Christian name be given. Should the parents or guardians vehemently insist upon a non-Catholic name, the pastor or minister of the Baptism must add a Christian name to the one they have chosen. Both these names are then inscribed in the Baptismal Register of the parish church.

Q. Didn't the Church forbid divorce at the time of Joseph and Mary? How could Joseph have considered divorcing her?

A. At that time, the Church had not yet been founded. Joseph and Mary lived according to the law of Moses, which permitted divorce in certain cases: "If a man take a wife and have her, and she find not favor in his eyes, for some uncleanness, he shall write a bill of divorce, and shall give it in her hand, and send her out of his house" (Deuternomy XXIV, 1). It was about thirty-two years later that Our Lord, by his divine authority, canceled that permission, as we read in the Gospel of St. Matthew: "And there came to Him some Pharisees, testing Him, and saying, 'Is it lawful for a man to put away his wife for any cause?'"

But He answered and said to them, 'Have you not read that the Creator, from the beginning, made them male and female, and said, "For this cause a man shall leave his father and mother and cleave to his wife, and the two shall become one flesh"? Therefore, now they are no longer two, but one flesh. What therefore God has joined together, let no man put asunder.' They said to Him, 'Why then did Moses command to give a written notice of dismissal, and to put her away?' He said to them, 'Because Moses, by reason of the hardness of your heart, permitted you to put away your wives; but it was not so from the beginning. And I say to you, that whoever puts away his wife, except for immorality, and marries another, commits adultery; and he who marries a woman who has been put away commits adultery."

The words, "except for immorality," do not mean that an adulterous wife can be divorced. The husband can obtain a separation from his wife, but not a divorce.

THE FIRST GIFTS

How did the custom arise of giving gifts at Christmas time?

There are varied explanations, but perhaps the best is that which takes its rise in the actions of the Magi or three Kings who came from the Orient to worship the new-born King. They brought Him gifts of gold frankincense and myrrh, and in memory of their giving, people ever since have given gifts on Christmas.

A piece of evidence which serves to corroborate this explanation is found in the custom still prevalent in many Catholic countries. According to this custom, the feast of the Epiphany, January sixth, is the day for gifts, whereas Christmas day is one of solemn religious observance.

Some of these new model automobiles can do what some people cannot do—shift for themselves.

Other Sheep of the Same Fold

H. A. Seifert

THE CATHOLIC CHURCH possesses four characteristic features that distinguish her from every other religion. They are called the marks of the Church. She is, in the words of the Nicene Creed, One, Holy, Catholic Apostolic. Her oneness or unity refers to matters of faith and morals. She teaches the same doctrine, the same commandments throughout the world.

However, the unity of belief does not mean uniformity of worship. To say the Catholic Church possesses entire uniformity would mean identical worship, complete sameness in her liturgy, her laws and her services. The Catholic Church is not uniform in the language she employs, in the manner of offering holy Mass nor in administering the sacraments. She makes use of various church rites and official languages at the present time and has done so from the beginning of Christianity. By the word rite we mean the outward expression or form of divine worship. It comprises prayers, rubrics or ceremonies.

To say, therefore, that the Sacrifice of the Mass is the same or identical all over the Catholic world is by no means an accurate statement. It is true that in every Mass we find the three essential parts, the Offertory, the Consecration and the Communion; but the Ceremonies surrounding these parts of the Mass are very different in the Western and in the Eastern Catholic world. This holds true also for the manner in which the sacraments of the church are administered.

By the Western Church we mean the Catholic Church as the great majority of Catholics know it and

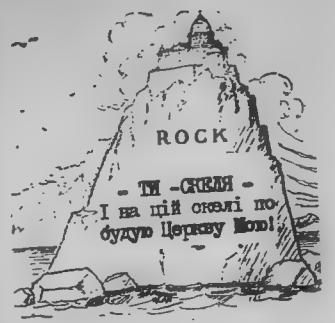

to which the great majority of Catholics belong. The Catholics of western Europe and these people descended from them belong to the Western Catholic Church. The Western Catholic Church uses the Roman rite in its church services and the Latin as the official church language. There are at least three hundred and fifty million Catholics who belong to this rite, and they are found all over the world. By the Eastern Catholic Church we mean the same identical religion practiced by the people who are in or who came from Eastern Europe and parts of India, Africa, Syria, Palestine, etc. Eastern Catholics and Christians would be, for example, the people of Russia, Hungary, Romania, Yugoslavia, Bulgaria, Greece; the people of the Balkan states or the Near East. Most of these nations are behind the Iron Curtain, living in the satellite territory of godless Communism and at present undergoing violent persecution for their faith, especially the Ukrainian Catholic Church.

There are at least fourteen different rites in which the Mass is offered and the sacraments of the Church administered and there are at least twelve languages which are approved by the Catholic Church for official use. The great majority of the Catholic world offers the Mass according to the Roman rite and in the Latin language.

The principle rites of the Catholic Church from the beginning were the Alexandrian, the Antiochene, the Chaldean, the Armenian and the Byzantine. These rites are used with various modifications by the Copts, the Ethiopians, the Syrians, the Marionites, the Malankaress, the Chaldeans, the Malabarese, the Armenians, and by a large number of Catholics and Christians who use the Byzantine or Greek rite in their church services.

Before going any further, let us distinguish between Eastern Catholics and Eastern Orthodox Christians. Eastern Catholics, also called Uniate Ukrainian Catholics in the fullest sense of the word. They subscribe to the same faith as Western Catholics do and they are in submission to the Holy Father, the Pope of Rome. As Eastern Catholics they follow their own rite and liturgy, their own customs, traditions and church laws and their own ancient language in church services.

The Orthodox Christians are not Catholics. While it is true that they have substantially the same faith and morals, the same church liturgy as their Eastern Catholic brethren, the Orthodox are not in submission to the Holy Father. They are technically schismatics in some matters of doctrine, heretics still the Catholic Church prefers to call them dissidents or separated Eastern brethren.

There are many colonies of Orthodox Christians in the United States. They number several hundred thousand in this country and several hundred million in the Eastern parts of Europe. For example, the millions of Russian people are practically all Orthodox Christians. In past centuries they separated from the Church of Rome. and have not yet returned. With the exception of the clergy and the more learned of the laity, the common people belonging to the dissident Eastern churches are not aware of the real issues or that there is any question of obedience or doctrinal difference between them and the Roman Catholic church. Most of them hardly realize that there is a distinct separation between their own church and other churches of the Eastern and Western world. If they know of any difference they consider it only a matter of nationality.

The bishops of the Orthodox church for the most part are validly consecrated, their priests are true priests validly ordained; they possess in their churches the Real Presence of the Eucharist and they offer a valid Mass. Since they are in schism and not affiliated with the Church of Rome, Catholics may not attend nor receive the sacraments in their churches.

We now come to the languages used in various parts of the Catholic and dissident churches. After the Latin language, used universally in the Western Catholic church, the next most commonly used language is the Old Slavonic. This is used by the great number of Catholics and OrthodoxChristians who use the Byzantine or Greek rite in their church services. The Old Slavonic language is Slav in origin and is vaguely similar to Craotian, Ukrainian, Bohemian and other languages of the Slav people.

The supreme authority of the Catholic Church not only approves

of these various rites and languages but commands that they be continued in use as they were in that part of the world in ancient Christian times. When these people leave their native land and settle in other parts of the world, for example here in Canada and the United States or South America, they are fully entitled to continue the use of their rites and church languages. These rites are definitely apostolic in origin, hallowed by great antiquity and in some cases older than those of the Western Church.

There are about ten million Eastern Catholic people in the world and of these about one million reside in the United States. There are some four hundred Catholic churches in this country which follow their own ancient rite in the Mass and in administering the sacraments and use a church language different from the Latin. A great many of these parishes have their own schools, taught by Sisters of the Eastern church. These churches are mostly in New York, Pennsylvania and Ohio, but these people have also settle in some twenty other states of the union.

Ther are ten such Catholic churches in the city of Chicago. The Ukrainian people are in the majority here in this country. More than half of these Eastern people in the United States belong to this nationality. There are also in the United States Catholic churches of the Armenian, Chaldean, Russian, Rumanian, Melchite and Maronite rite.

Eastern Catholics are Christians are often called "Greek" Catholics. This is a misnomer. As has been said, the dissident Christians are not Catholics in the correct sense of the word. It is true most Eastern Catholics and Orthodox people use the Byzantine or Greek rite in their church services; but they are not a Greek nation nor do they use the Greek language in church. Their church language, as has been said, is the Old Slavonic and their national language is Ukrainian. The Byzantine rite originated in Constantinople, which formerly called Byzantium. Because the Eastern Christians claim that they have preserved the entire and correct doctrine of Christ and the teaching of the first seven councils they began to call themselves the Orthodox (which means correct) church of Christ and this title "Orthodox" is still given to them.

The question naturally arises in the mind of the reader: "These people of the Eastern Catholic Church constitute such a small minority! About ten million compared to three hundred and fifty million Latin Catholics! Why do they not join the Roman rite and use the Latin language? Then the Catholic Church would really be united in unity and uniformity." At first sight it would seem that this would be the logical and reasonable thing to do. But the rites of the Eastern Church are just as old and beautiful and time honored as our own. These people love their liturgy, their ceremonies and their Mass as we love ours. Besides, the Holy See, with the wisdom of centuries, insists that Eastern Catholics continue to follow the ancient rites of their ancestors. Pope Benedict XIV struck the key-note some centuries ago when he said, "We wish all should be Catholics, not that all should become Latins." Pope Leo XIII said: "The Catholic Church does not possess one rite only but embraces all the ancient rites of Christiandom. Her unity consists not in the mechanical uniformity of all her parts but on the contrary in a variety which is vivified by one principle, the Catholic faith."

The Orthodox Christians fear that the Roman Catholic Church is trying to Latinize them and deprive them of their ancient ritual and liturgy. This fear and distrust is keeping thousands from returning to the Catholic faith. The Holy Father is constantly trying to reassure the dissident Eastern Christians that if they return to their allegiance with the Church of Rome, they may retain their rites and liturgy as long as it contains nothing contrary to faith or morals.

Let us go back in history to the beginning of Christianity to understand this rather perplexing problem a little more clearly. Our Lord the Founder of our holy religion, was an Asiatic, an Oriental, an inhabitant of the Eastern world. So were all the apostles, the disciples and all the first Christian comunities. The cradle of the Christian church was in Palestine, where our Lord lived and died and established His Church. The first twenty popes were Easterners, the early Fathers of the Church, among them, saints Cyril, Gregory, Basil, Chrysostom, were all from that part of the world. The first eight councils, major conventions of the leaders of the Church, were held in the East.

After Pentecost, the apostles and disciples preached the gospel first in Asia Minor and the Eastern world. They ordained priests and deacons, consecrated bishops who were all from the East. Our Lord most likely spoke Syro-Chaldiac or Aramaic during His life here on earth. At the Last Supper the ceremonies surrounding the institution of the Blessed Sacrament and the offering of the first Mass were indeed few. The Saviour prescribed no special language or rite or ceremonial. So the apostles and disciples and early missionaries used the language of the people in church services when they established the first Christian communities. The Mass was offered in its essential features, Offertory, Consecration and Communion, but there was a great variety in the manner of offering, in the ritual, prayers and devotions.

We find that the Mass was not said in Latin until the third century. Before that time, it was offered in Greek, the popular language used not only in the East but also in Rome and other parts of the Western world. This lack of uniformity in the liturgy of the Church was prevalent for centuries even where the Latin language in the Roman rite prevailed. It was only after the Council of Trent, about 1565, that the manner of offering the Holy Sacrifice and dispensing the sacraments was made uniform throughout the Western world.

Even then certain exceptions were allowed in the Mass, because of long standing custom. We have for example the special ceremonies of the Mass when offered by the Carthusians, the Carmelites, the Dominican priests. So it is only during the last four hundred years that the Mass is the same everywhere in the Western Catholic world. This law of uniformity in church services for the Mass and the Sacraments and the language to be used does not bind the Eastern Catholic Church. They have their own code of Canon Law and their own book of Liturgy and ceremonies. Their laws must agree with ours only in matters of faith and morals. The majority of the Eastern Catholics use the Byzantine rite and also most of the Eastern Orthodox church.

In the early centuries of the

Christian era the universal Church was organized in five distinct parts, the patriarchate of Rome (or the West), Constantinople, Alexandria, Antioch and Jerusalem. Each of these was administered independently of the other. Each had its discipline and customs. Finally, in the East the patriarch of Constantinople became supreme. Thus, we find two independent spiritual rulers, one for the Catholics of the East and one for those of the West. The patriarch of the West, the Pope of Rome, enjoyed a primacy of jurisdiction as successor of St. Peter and he was a final court of appeal in doctrinal matters. But friction and ill feeling, jealously, distrust and personal ambition were soon manifested between the East and West and this was aggravated by the rise to almost world power of Constantinople, the "New Rome." Serious disagreements arose between Pope Nicholas I and Photius, patriarch of the East, about the year 860. These difficulties were eventually settled, but some two hundred years later, trouble flared up again between Pope St. Leo XI and the Eastern patriarch of Constantinople, Michael Cerularius. From this time on, the East gradually separated from the West in the matter of allegiance to the Vicar of Christ. Thus, what is known in history as the Greek Schism gave rise to the Orthodox Eastern Church.

Vain attempts were made through the next few centuries to reconcile the East and the West in matter spiritual, with unfortunate mistakes on both sides. Through national and political interests, and largely because of the subservience of the patriarchs of the East to the reigning emperor, these attempts at reunion were never permanently successful. The cause of the schism was not a matter of doctrinal differences. For this reason the Orthodox churches of the East are so much closer to the Catholic Church than any of the Protestant sects. The latter differ from the church of Rome in doctrinal matters, in the essential matters of faith. The Orthodox churches, while in some instances yielding to the influence of heresy and modernistic teaching, retain substantially the same doctrine as the Church of Rome, though they do not recognize the Holy Father as head of the universal Church of Christ.

During the later middle ages, it looked as though the Catholic Church were becoming entirely a Latin institution and as though Catholicism was necessarily synonymous with the Western Church. Only a few small Eastern communities continued in communion with Rome. The Maronite Church, for example, claims that it has never departed from the true faith of Christ and has never been in schism. Soon however, large bodies of Eastern Christians began to return to the Pope's obedience. And so this reunion continued through the centuries even to our own times. Countless thousands abjured their schism and returned to the faith of their Fathers and to complete union with the Church of Rome. By far the largest number of these Eastern people still belong to the Orthodox Church and are not yet reunited with Rome. We find that in practically all these Eastern communities there are Orthodox churches and Uniate churches among people of the same nationality.

Catholics of the Latin Church may receive the sacraments of confession and Communion and fulfill their Sunday obligation in a Ukrainian Catholic Church.

(from *The Liguorian*)

THE INCARNATION

GOD did not abandon man after Adam fell into sin, but promised to send into the world a Saviour to free man from his sins and to reopen the gates of heaven.

Who is the Saviour of all men?

The Saviour of all men is Jesus Christ. The name "Jesus" signifies "Saviour". The name "Christ signifies "Anointed"; it was given to Jesus because He was a prophet, a priest and a king; and in the Old Law prophets and kings were anointed with oil.

What is the chief teaching of the Catholic Church about Jesus Christ?

The chief teaching of the Catholic Church about Jesus Christ is that He is God made man.

Jesus Christ is God, because He is the only Son of God, having the same divine nature as His Father.

Jesus Christ proved that He is God by working many miracles in support of His claim to be God.

What is a miracle?

A miracle is an effect perceptible by man's senses and contrary to the usual course of nature, which can have God alone as its chief cause. Miracles prove the truth of a statement in support of which they are wrought because a miracle can be performed only by the power of God, and God would not grant a miracle in favor of a lie. Some of the miracles performed by Jesus Christ were: He restored sight to the blind, He cured lepers instantaneously, He walked on the waters of the sea, He raised dead persons to life, and finally He restored Himself to life on the third day after His death.

Why is Jesus Christ Man?

Jesus Christ is man, because He is the Son of the Blessed Virgin Mary and has a body and soul like ours. Jesus Christ is only one Person; and that person is the second Person of the Blesed Trinity. Jesus Christ has two natures: the nature of God and the nature of man.

Was the Son of God always man?

The Son of God was not always man, but became man at the time of the Incarnation. By the Incarnation is meant that the Son of God, retaining His Divine nature, took to Himself a human nature, that is, a body and soul like ours. The Son of God was made man by the Power of the Holy Ghost in the womb of the Blessed Virgin Mary. The Son of God was conceived and made man on Annunciation Day, the day on which the Angel Gabriel announced to the Blessed Virgin Mary that she was to be the Mother of God.

Is St. Joseph the father of Jesus Christ?

Jesus Christ had no human father, but St. Joseph was the spouse of the Blessed Virgin Mary and the guardian, or the foster father, of Christ.

Were the brothers and sisters of Christ mentioned in the Bible children of Mary and Joseph?

The brothers and sisters of Christ mentioned in the Bible were not children of Mary and Joseph, but were cousins of Our Lord.

When was Christ born?

Christ was born of the Blessed Virgin Mary on Christmas Day, in Bethlehem, more than nineteen hundred years ago. God promised to send a Saviour to the human race shortly after the sin of our first parents. Thousands of years passed after the sin of our first parents until the coming of our

Saviour, but exactly how many thousands we do not know. The coming of the Redeemer was delayed so long in order that the world might learn from the many evils it suffered the great malice of sin and might know that God alone can help fallen man.

How could those be saved who lived before the coming of the Saviour?

Those could be saved who lived before the coming of the Saviour if they had faith in God and kept His law as their conscience dictated then they received sanctifying grace by virtue of the anticipated merits of the Saviour.

Archbishop O'Donnell Visits the Ukrainians

RECENTLY, His Grace the Co-adjutor Archbishop, the Most Rev. P. M. O'Donnell, visited St. Luke's Church, Buranda, where, in the presence of a congregation of about 150 people, he presided at Mass celebrated in the Ukrainian rite by the Rev. Fr. N. Kopiakiwski, CSSR., in honour of the Blessed Virgin Mary, Protectress of the Ukraine. Following the Mass, Father Kopiakiwski, speaking on behalf of the Ukrainian Catholic community in Brisbane, extended a cordial welcome to His Grace, and thanked him, and thru him, His Grace Archbishop Duhig, for all that they had done for the Ukr. immigrants now resident in the archdiocese of Brisbane and in particular for securing for them the services of a resident chaplain. In responding His Grace the Coadjutor Archbishop referred to the proud history of the Ukrainian people, spoke of their truly great sufferings in the cause of their holy Faith, and exhorted them to continue to be the exemplary Catholics here in their new country that they were in the homeland from which cruel circumstances had driven them. He expressed his pleasure at seeing so many present at Holy Mass, and in learning that where possible all the children were in attendance at Catholic schools.

At the conclusion of His Grace's address. the Office of the Dead was recited by Fr. Kopiakiwski and his people for the repose of the souls of their countrymen, who, in recent years suffered death itself in the cause of the Catholic Faith.

(From: The Catholic Leader, Brisbane, Australia).

Husband: "Where have you been for the last two hours?"
Wife: "I met Mrs. Jones on the street and asked her how she was feeling."

He wouldn't worry about what the people think of him if he knew how seldom they do.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	2.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	1.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.25
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	.10
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.15
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.10
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	4.00
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	.60
ЛЕЛІЯ ІЗРАТЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.20
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.50
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

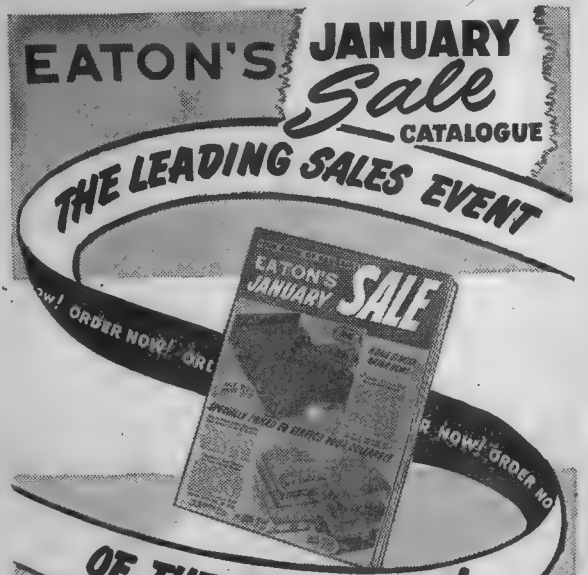

If you have not received your copy — write to-day to

T. EATON Co LIMITED
MAIL ORDER CIRCULATION DEPT.
WINNIPEG, MANITOBA

T. EATON Co LIMITED
SASKATCHEWAN

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan • Humboldt • Kamsack • Lloydminster • Melfort • Melville
Moose Jaw • Nipawin • North Battleford • Prince Albert • Regina
Saskatoon • Swift Current • Yorkton • Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛЮТИЙ Yorkton, Sask. February, 1953

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

КНИЖКИ Й КНИЖКИ ..... о. К. Р., ЧНІ. 1
ТРИ СВЯТИТЕЛІ ..... о. П. К., ЧНІ. 9
ЯКІ Є ОБРЯДИ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ? ..... о. М. Щудло ЧНІ. 11
В НАПРЯМІ ДО БОГА ..... о. Др. М. Комар 14
МАШИНОВА ЛЮДИНА ..... о. Ір. Назарко ЧСВВ. 16
УКРАЇНСЬКА ХРИСТ. КАТОЛ. РОДИНА ..... Іванна Петрів 19
ПРАВОСЛАВНИЙ АРХИМАНДРИТ ПРО ВЕРВИЦЮ 22
"ПРОВИДІННЯ" ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 24
МУЧЕНИЦТВО ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 27
ОСОБЛИВИЙ ПАЛЕЦЬ БОЖИЙ ..... о. П. М. 30
Я Є КАТОЛИК ..... о. Вол. Бінцінський 32
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ 35
НАЙБІЛЬШІ, НАЙМЕНШІ І НАЙБІЛЬШ ПОШИРЕНІ КНИЖКИ 36
FEAST OF THREE HOLY BISHOPS ..... Rev. M. P., CSSR. 39
SERMON OUTLINE FOR CATHOLIC PRESS MONTH 40
THE BLESSING OF CANDLES 42
THE COSSACKS AND THE UNION ..... Rev. M. Schudlo CSSR. 44
WHY NON-CATHOLIC MARRIAGES ARE VALID.. D. F. Miller 50
PROBLEM OF THE HOLY SHROUD .. Rev. L. Pyzalski CSSR. 51
DO YOU LIKE MEDITATION? ..... Rev. M. Schudlo CSSR. 54
I'D LIKE TO KNOW 56
THE SUNDAY COLLECTION ..... M. H. Pathe 58
FATHER FEENEY GROUP'S ERROR 61

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1953

КНИЖКИ Й КНИЖКИ!

о. К. Р., ЧНІ.

МОЖЕ ще ніколи в історії стільки не було книжок як у сьогоднішніх часах, але й може ніколи не було стільки незнання та непорозумінь поміж людьми, як сьогодні.

Книжки повинні просвічувати наш розум, виховувати волю, облагороднювати серце, ушляхетнювати вдачу. По прочитанні якоїнебудь книжки людина повинна почуватися і бути ліпша, благородніша, бо книжка це найкращий приятель і дорадник людини.

Он як великі мужі висловлюються про книжку:

"Книжка гарна та, що відповідає правді та справедливості"— Рубакин.

Гарне "Гарна книжка своїми чистими променнями оживляє серця та дає їм духову міць".

Усан: "Нове життя людей пічнеться тоді, як життя зрівняється з книжкою".

Калинович: "Книжка, а не війна та кодекси сімнадцятого чи вісімнадцятого століття визволили людину з рабства та тиранії царів і панів".

Коли книжка таке велике добро та люди стільки книжок читають у нашому столітті, так чому вони не стаються ліпші і благородніші? —Он відповідь: Люди читають такі книжки, яких не варто навіть до рук брати, не то цікавитися ними. Більшість тих 25-центових книжок це фантастичні оповідання про злочини, змисловість, розводи, крадежі, пімсту, ошуканство, тощо...

Не можемо сподіватися, щоб був моральний той хлопець, що читає неморальні книжки. Годі вимагати, щоб було чесне те дівча, що любується в поганих книжках і магазинах...

З ким пристаєш, такий і стаєшся!—Хто читає безбожні книжки, буде безбожником, хто читає байбельницькі брошури стане сам байбельником, хто любується в змислових магазинах, стане розпусний і змисловий, бо вплив книжок помалу та непомітно перетворює людину на взір тих типів, якими вона в книжках захоплюється. Отак справджується на них наша пословиця: З ким пристаєш, таким і стаєшся!

Неможливо читати злі книжки і бути добрим, чистим, побожним, бо й неможливо їсти затроєну, гнилу поживу та бути здоровим.

Знаючи погубний вплив лихих книжок, що захоплюють незрячих злочинами, любовними історіями, розводами, католиць-

ка Церква мов добра мати **забороняє навіть під гріхом** своїм дітям читати подібні книжки та часописи, бо з них одна шкода для їх душ і чесноти. Крім цього вона заохочує та закликає читати та поширювати добрі книжки та добру пресу, що формує християнський світогляд, подає правдивий образ життя, пригадує людям їхню Богом дану шляхетність, виховує характери відповідним представленням героїв і героїнь у повістях, ушляхетнює вдачі християнськими засадами і так наближає душі до Бога та веде їх до спасіння.

Треба нам католицьких книжок і часописей. Пій XII сказав на приватній авдієнції: "Що могли б ми вчинити без католицької преси, щоб учити нарід?"

Українські Батьки та Матері повинні придбати собі і своїм Дітям порядні книжки та добрі часописи чи місячники, щоб прогнати зо своїх домів порнографічне сміття, що заничищує невинні душі.

УВАГА—НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Що дали Гр.-Католицька Церква й Духовенство Укр. Народові?, о. І. Сохоцький	1.00
Післанці з Таємного Світу (про укр. стигматика) о. М. С.	.60
Спільне Родинне Святе Причастя, о. Мельничук	.20
Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта	1.40
Гласопівець, часть I і II (у двох томах) за один том	2.00
8,000,000, 1933 рік на Україні	.75
Від Сяну по Крим, Чарторийський	
Товариші Усміху, В. Полянич (з життя підпілля)	1.00
Хочу Жити, О. Данський	1.00
Слово Рідне, читанка з укріанознавства, Проф. К. Кисілевський	2.25
Звідки Русь-Україна Приняла Християнство? Др. П. Ісаїв	1.00
За Христа й Україну	.75
Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді)	2.00
Назустріч Життю, Равль Плю	2.00
Правописний Словник, Г. Голоскевич	4.00
Український Правопис, Др. Я. Б. Рудницький	.50
Енцикльопедія Українознавства (3 томи оправлені)	48.00
СССР Без Маски, А. Височенко	1.50
Дух що тіло рве до бою, З. Книш	2.00
Ukrainian Catholics, *Rev. M. Schudlo C.Ss.R.*	.50
Moscow's Drive for World Domination, *N. Prychodko*	.50
Crime of Moscow in Vynnytsia	.75
Comunism in Reality, *N. Prychodko*	.50
Ukrainian Grammar, *J. W. Stechishin*	.50

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ІНСТИТУТ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ

Редакція Голосу Спасителя радо поміщує цього листа, що наспів з нашого найукового осередка Сарсель (Франція):

Всечесніший Отче,

Інститут Заочного Навчання в Сарсель, Франція, веде заочним способом науку українознавства для всієї української молоді розсіяної по цілому світі.

ІЗН поклав собі завдання ширити науку про Україну серед молоді, яка тяжко працює фізично і серед молоді, яка студіює на чужих високих школах, бо одні і другі не мають змоги вчитися про Україну, про її минуле і теперішнє. Вони часто хотять боронити українських справ та ширити українську культуру, а не вистачає їм до того аргументів.

Ми вже видродукували перший рік високошкільних скриптів для тих, що мають середню освіту закінчену, чи недокінчену, але відповідно підготовані до розуміння високошкільних викладів. Та пова тими, що можуть вписатися на високошкільні курси залишилися ще сотки молоді, яка не має середньої освіти, або її тільки розпочала, а вони також хотять вчитися про Україну. Листи тих людей змусили нас приступити до опрацьовання заочного навчання нижчого типу. Ми випустили у світ Український Народний Університет.

Нині висилаємо до Вас, Всечесніший Отче, наше оголошення, яке заповідає вписи і просимо ласкаво подати його до відома своїм вірним та заохотити молодь, щоб вписувалася на курсантів Українського Народного Університету,—старші можуть стати передплатниками.

Ми взяли за свій клич "Scientia unit dispersos".

і хочемо з'єднати нашу молодь наукою про Україну на християнських засадах.

Думаємо, що оцінюєте нашу ідею і підете нам навстріч.

З правдивою пошаною!

Дирекція.

Наша адреса:

Institut d'enseignement par correspondance.
27, rue des Bauves.
Sarcelles (S. et O.)
France.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю прилюдно подяку Серцю Христовому і Матері Божій Неуст. Помочі за видоровлення нашого сина з тяжкої хороби. Був слабий від 4 до 21-го року. Поручав і другим молитися, бо молитва і віра то певно стає вислухана.

Тома і Марія Хапська, Віндзор.

Сердечну подяку складаю Пречистій Матінці Божій Неуст. Помочі і Серцю Христовому, що вислухали мої молитви і урятували мене від нещастя. Я надалі буду молитися і дякувати за їх ласку.

Н. Н., Амарант

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Слідуючі добродії надіслали такі жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя, за що складаємо їм найщирішу подяку.

Випрка Наталія, Плимавт	2.25
Гавліцький М., Вінніпег	1.35
Іваніха Масиль, Судерленд	1.00
Шевчук Пані., Йорктон	.50
Шалекова Пані Наталія, Гвілінг	1.00
Похорон П. Гурського, Белфілд	10.00
Чопей Н., Едмонтон	1.00
Сукнацький Андрей, Вуд Мавнтен.	1.00
Покойовий Іван, Кадворт	1.00
Яцейко Пані А. Ф., Стрий	1.00
Гарасимчук Пані Д., Торонто	1.00
Михальчишин П-во С., П. ля Прері, 50-літній ювілей	5.00
Похорон бл. п. Ковалика, Айтуна	10.55
Зубрицький Антон, Відір	1.00
Шавела Наталка, Гвілінг	2.90
Зеласко Михаїл, Вестон	1.00
Коляда:	
Якимишин Никола, Амстердам	.25
Гаух Петро, Росбурн	2.00
Ференц Павло, Босежур	1.00
Бревден Катерина, Вилтон	1.00
Кравчук Пані Р., Реджайна	1.20

ЖЕРТВИ НА НОВУ МАШИНУ ІНТЕРТАЙП

Найщиріша подяка всім нашим добродіям, що так ласкаво прислали свої жертви, щоб помогти нам сплатити нову машину Інтертайп, яку друкарня Голосу Спасителя щойно купила. Нехай Господь Вам стократно надгородить!

Піняз Пані Текля, Брентфорд	1.00
Домбровська Марія, Йорктон	1.00

Фостій Д., Стейплетон	1.00
Сукнацький Андрей, Вуд Мавнтен	2.00
Чуй Пані Р., Бруксбі	1.00
Самборський Петро, Кадворт	1.00
Гатушняк Т., Канора	1.00
Дашко Пані Юстина, Торонто	1.00
Кульчицький О., Едмонтон	2.00
Ціз Пані М., Реджайна	1.00
Гаврилів Василь, Вішарт	1.00
Подлужевич М., Торонто	2.00
Яник С., Шол Лейк	1.00
Кут Пані М., Едмонтон	1.00
Верюк В., Райкрофт	.50
Котик Пані К., Гілберт Плейнс	2.00
Василенчук М., Норквей	1.00
Ковальчук Ф., Рама	1.00
Кончук Е., Фиш Крік	.50
Ходзіцький Іван, Васкатенав	1.00
Грицак Василь, Вікта	1.00
Мальований Михайло, Стар	1.00
Шиндюк Іван, Вернон	2.00
Лар о. Василь, Онсонія	2.00
Вайда Пані Марія, Ебенізер	2.00
Шушка Стефан, Филаделфія	1.00
Джопко панна Елен, Едмонтон	1.00
Зубрицька Пані Антон, Відір	.50
Боярчук Яким, Гронлід	1.00
Єреда Никола, Ленвейл	1.00
Калужняцький панна Е., Виннипег	1.00
Гуцуляк Василь, Росбурн	1.00
Войтович Павло, Гвитков	1.00
Гаврода Марія, Вунсакет	1.00
Олексевич Павліна, Гадсон Бей	1.00
Вишинський В., Віндзор	1.00
Журбик Іван, Сенді Лейк	2.00
Молодовець Пані Анна, Кліфтон	1.00
Гірнич Анна, Вилмінгтон	1.00
Голик Василь, Дейсленд	1.00
Хруник Панько, Вест Бенд	1.00
Дробот Панько, Малой	.50
Сабо Іван, Боском	1.00
Живер Іван, Мус Джо	1.00
Мірчук Іван, Йорктон	1.00
Дяків А., Ванкувер	2.00
Гнатів Анна, Форт Вилиям	4.00
Бубар Григорій, Онсонія	

Хто слідуючий?

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ

Сестер Місіонарок Християнської Любови

що відбулась 22-го листопада, в парохіяльній залі, в Гримсбі, Онт.

На основі розігравки білетів нагороди дістали:

1) Тома Вантрош, Вудстак, Онт.—радіо-апарат;

2) Марія Штика, Транскона, Ман.—електрична бритва;

3) С. Ф. МекКей, Лондон, Онт.—сатинова ковдра;

4) А. МекДонадд, Текюмсег, Онт. — підніжок;

5) К. Смук, Торонто, Онт.—електрична лямпа;

6) Юлія Магонсй, Торонто,—електричний годинник;

7) Йосиф Симейс, Кінгсвил, Онт. — бронзові підпори для книжок;

8) Сузанна Романик, Фарго, Н. Дак., ЗДПА.—столик на каву;

9) Бетті Ларджі, Торонто, Онт.—подушка.

10) Татіяна Мостова, Габбард, Саск.,— обрусник.

Щиро дякуємо всім, що закупили квитки, зложили свої додаткові пожертви, чи іншим способом причинились до успіху цьогорічного, доброчинного походу, якого ввесь дохід призначений на утримання і виховування Сестер Місіонарок до праці, головно між дітворою для добра Святої Церкви й Українського Народу.

Маємо надію, що наші Добродії, Прихильники та Приятелі й набудуче не забудуть про Духовну Школу для виховання Сестер у Гримсбі та своїми пожертвами будуть помагати дальшому розвоєві цієї важливої інституції.

При цій нагоді хочемо ще згадати, що дівчата, що хотіли б вибрати собі гарне звання Сестри-Місіонарки, хай звертаються за інформаціями й порадою на нашу адресу, що й тут подаємо:

Missionary Sisters of Christian Charity.
Box 180.
Grimsbv. Ont.. Canada.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 7 грудня члени УКЮ приступили до св. Сповіді й до спільного св. Причастя. Після Служби Божої відбувся спільний бенкет у Водяві Ресторанті, в якому взяло участь 52 осіб.

В неділю 14 грудня відбулися річні збори ЛУКЖ йорктонського відділу. По прочитанні річних звітів, приступлено до вибору нового заряду. Наслідок виборів був такий:

й. Маргарета Верхомінка—голова
п. Ю. Кітц—заступниця голови
п. Марія Медвідь—писарка
п. Анна Стахів—скарбничка

Новому зарядові бажаємо ще кращого успіху, як в минулому році.

На річних зборах БУК-а йорктонського відділу, що відбулися в неділю 21 грудня пополудні, вибрано ось такий заряд:

п. Мих. Стадник—голова
п. Ан. Кіндред—заступник голови
п. Іван. Угрин—рек. писар
п. Гр. Козак—фінансовий писар
п. О. Стахів—скарбник
п. Мих. Угрин, Ст. Свергун, Н. Домбровський—контрольори.

Рівнож бажаємо доброго успіху цьому новому заряді на 1953 р.

Після того відбувся спільний бенкет і прийняття нових членів ЛУКЖ і БУК-а.

На Різдво, 7 січня, була співана Сл. Божа до радія. Службу Божу й проповідь мав Впр. о. Вол. Маланчук, ЧНІ., Протоігумен укр. ОО. Редемптористів.

На третій день Різдвяних Свят, в празник св. Стефана, відбулася спільна вечеря в парохіяльній залі. Председником вечері був п. Василь Ковакевич. Коло 9 год., як всі колядники прийшли до залі, господар вечері покликав всіх Отців і мужчин на ім'я Стефан, за головний стіл. Відтак, коли всі засіли, він попросив Впр. о. Маланчука, ЧНІ., провести молитву. Підчас вечері всі співали гарні добірні коляди й покликано кілька бесідників. Між ними були ВПр. о. Маланчук, Пр. о. Стеф. Шавель, пані М. Медвідь, п. Іван Когут. Привітці говорив сам Парох, ВПр. о. Ів. Фала ЧНІ.

БЕЛФІЛД, Н. ДАКОТА

Посмертна згадна бл. п. Петра Загурського

В п'ятницю 31-го жовтня м.р. заснув вічним сном бл. п. Петро Загурський, прожривши 83 роки життя. Покійний походив з села Звинячка, п. Борщів. Приїхав до Канади в 1899 році разом зо своєю женою Юстиною з роду Вівсяник. В Канаді оселився в провінції Манітоба в місцевості Плезент Гілл, 40 миль на північ від Вінніпегу. Там проживав 8 тяжких літ піонерського життя. 1907 р. переселився до Зл. Держав і осів серед своїх краянів в Доргам, Н. Дакота, де прожив повних 46 літ тяжкого фармерського життя. Останній рік перенісся до місточка Белфілд, Н. Дакота на заслужений відпочинок. Та тяжка і невилічима хороба не давала йому спокою. Останні 2 місяці провів покійник в шпиталі св. Йосифа в Дикінсон, Н. Дакота, де перейшов ще одну операцію і там скінчив в терпінню своє життя.

Покійний полишив в смутку жену Юстину, 3-ох синів: Івана, Василя і Стефана, і 2 доньки: Марію, замужну Осадчук, і Геню, замужну Дрібненька. 19 внуків і 5 правнуків, одного первого брата Івана Панчука і рідну сестру Анастазію Вівсяник в Канаді.

Покійник був членом-основником церкви св. Йосафата в Доргам, Н. Дакота, і там відбувся його похорон 3-го листопада при масовій участі всіх живучих тутешніх українців зі всіх 3-ох тутешніх парафій, —Горгам, Україна і Белфілд. Похоронні богослуження відправили два священики: о. Іван Забава з Белфілд і о. Володимир Кармазин з Горгам. Покійник був ревним і щирим визнавцем своєї прадідної віри і великим оборонцем Церкви і священиків. Любив читати побожні добрі книжки і свою католицьку пресу. Був довгі літа аж до смерті передплатником "Голосу Спасителя" і його дуже любив і поручав другим. Коли в 1951 р. перейшов до Белфілд і замешкав з женою близько церкви, то обоє щоденно приступали до Св. Причастя і так само і в шпиталі св. Йосифа в останніх 2 місяцях своєї тяжкої хороби щодня приймав св. Причастя.

бл. п. Петро Загурський

По похороні запросила родина всіх до парафіяльної галі на Горгам на обід. Потім родина зложила від себе $10.00 на прес фонд Голосу Спасителя, за що їм належиться щира подяка—а покійному Петрові Вічная Пам'ять і Блаженний Упокой!...

—З ЦЕРКВИ И СВІТУ—

КАТОЛИКИ ПАЛЕСТИНИ

Палестина, колиска католицтва має 23,000 католиків на 1,460,000 населення, що там було в 1952 році.

КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА В АМЕРИЦІ

Щоденники: В Америці є чотири щоденники, і всі вони не в англ. мові: українці мають "Америку", поляки "Дзенник Чікагоскі", чехи "Народ". Американські латинники не мають власного щоденника.

В Америці є 169 католицьких тижневників: один виходить в укр. і англ. мовах; це ШЛЯХ. Сім тижневиків мають поляки, 6 італійці, 1 чехи, 4 литовці, 6 німці, 1 хорвати, 8 словаки, 4 французи, 2 словінці, 1 мадяри, 3 еспанці.

В Америці є 271 місячників в різних мовах між якими є Місіонар в укр. мові. "Католик Дайджест" виходить в англ., французькій, німецькій, голяндській, японській і італійській мовах.

КАНОНІЧНЕ ПРАВО СХІДНЬОЇ ЦЕРКВИ

Святіша Столиця бажає дати Східній Церкві канонічне право якслід оброблене. Над кодифікацією Східнього Права працює особливіша комісія під наглядом Східньої Конґреґації.

Досі вже появилися оці частини права: **Подруже Право Судейське, та Монаше Право.** Інші частини вже майже готові. Слід зауважити, що при кодифікації східнього Права комісія здебільша послуговується правом нашої Церкви. Он причина, чому в нас не буде великих новостей канонічних.

ВЗАЄМИНИ В ЄРУСАЛИМІ

В Святім Місті Єрусалимі, де Христос був роп'ятий, проживають різні християнські групи. Послідніми часами взаємини між християнськими групами покращали та нав'язується мирне пожиття.

ЖИТТЯ СВ. ФРАНЦИСКА В ГР. МОВІ

Грецький православний письменник, Казантсакіс переклав на модерну грецьку мову життя Св. Франциска Асиського, що його написав Єргенсон. Ця книжка поширюється поміж греками. Видано її в Атенах, столиці Греції.

СХІДНЯ ЛІТУРГІЯ ТА АНГЛІКАНЦІ

Англіканська Церква в Індіях почала вводити східню Літургію до своїх богослужень. Це вказує, що Східній обряд куди краще надається щоб навертати Східніх на християнство ніж латинський.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ У НЮАРКУ

Шкільна дітвора парафіяльної школи в Нюарку виступила на Святого Миколая. Преп. Сестри Василіянки, що провадять школу, гарно підготовили виставку дітвори. Батьки шкільних дітей і інші парафіяни взяли численну участь у виставці. Св. Миколай приніс щедрі дарунки добрим діточкам Нюарської парафії.

КАТОЛИЦЬКІ ШКОЛИ В АМЕРИЦІ

Минулого року 4,000,000 молоді ходили до католицьких шкіл в Америці. 3,003,033 дітей ходили до елементарних шкіл. Понад 600,000 студентів і студенток ходили до вищих шкіл, а 350.000 до колегій і університетів.

Нюйоркський стейт має найбільше католицьких елементарних шкіл: 900. Там 60% католицьких дітей ходять до власних католицьких шкіл.

Брак іще католицьких шкіл. Американські католики почали проект на 250.-000,000 дол., щоб розбудувати католицьке шкільництво в Америці.

Американські катол. школи мають 109,-117 учителів і учительок; з них 97,068 це законні особи, монахи та монахині чи Сестри. Американських катол. Церква має 11,519 катол. шкіл.

ОСОБЛИВІША ОПІКА СВЯТІШОЇ СТОЛИЦІ

Східня Конґреґація видала рішення, яким зобов'язала всіх українських католицьких священиків додати особливіше прошення в согубій ектенії зараз по Євангелії: "Ще помолімся, за наш многостраждальний край, щоб там утвердився справжній мир і побожність.. Другу молитовку треба буде додати за наших страждущих Бралів і Сестер на великому вході перед словами: "І всіх вас православних християн". Он слова, що їх треба додати на великім Вході: "Страждущих наших Братів".

Це доказує особливішу опіку Святішого Вітця над нашою страждальною Церквою та народом пова валійною, большевицькою заслоною.

Молитва сильніша за атомову бомбу. Вона скоріше зірве залізну заслону ніж будь-яка зброя. Папа бажає і наказує, щоб наші священики благали Всевишнього публично в часі Бож. Літургії, щоб змилосердився та скоротив терпіння нашого народу. Чи це не наявний доказ любови Святішого Вітця до нашого народу та Церкви?

ВЕЧІР УКРАЇНСЬКИХ ЗВИЧАЇВ

Пані Кононів і інші артистки улаштували 13-го грудня вечір українських звичаїв в укр. Централі в Нюарку, щоб наш нарід не забував на вигнанні рідних звичаїв. Числена публика провела веселий вечірок і вийшла вдоволена.

ДЕВ'ЯТНИЦЯ ДО НЕПОРОЧНОЇ

Парафія Св. Івана в Нюарку улаштувала дев'ятницю в честь Непорочної Діви. Дев'ятниця була пожертвована за кращу долю українського народу та за звільнення від гонень нашої Церкви під большевиками.

Дев'ятницю проповідав о. М. Щудло ЧНІ. Численні парафіяни взяли участь у дев'ятниці.

ВІННІПЕҐ ВЕЛИЧАВО ВІДСВЯТКУВАВ СОРОКЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ОСНУВАННЯ УКР.-КАТОЛ. ІЄРАРХІЇ В КАНАДІ

Неділя 28-го грудня 1952 р. залишиться глибоко в пам'яті українців католиків Вінніпеґу—це неділя врочистих святкувань 40-річчя основання українсько-католицької Діецезії в Канаді. Сорок літ, як прибув до Канади перший український єпископ Кир НИКИТА БУДКА. Це історичної ваги подія для українців Канади. Тому не диво що майже всі організації та установи взяли участь в ювілейних торжествах.

Святкування відбудися за благословенням Архієпископа Кир Василія Ладики та Єпископа Кир Максима Германюка за ініціятивою Централі Українців Католиків Манітоби при активній співучасті всіх парохій та наступних організацій: Братства Українців Католиків, Ліги Українських Католицьких Жінок, Українського Католицького Юнацтва, Обнова, Зап. Бр. св. о. Николая, Зап. Т-ва св. Йосафата, Інституту Просвіти, Рідної Школи Шашкевича, Станиці Союзу б. Українських Вояків, Станиці Вояків УПА, Союзу Гетьманців Державників, Ліги Визволення України, Пласту, Спілки Української Молоді, Першої Української Національної Дивізії, Комітету б. Українських Політв'язнів.

Президія Ювілейного Комітету в особах Др. А. Яремович, о. П. Даревич, о. С. Іжик, та І. Козоріз доложила всіх старань, щоби гідно віданачити цю історичну подію.

Архієрейські Богослуження.— З нагоди Ювілею. Архієрейську Службу Божу відправив Преосв. Кир Максим Германюк в церкві ОО. Василіян, св. о. Николая де тому сорок літ відбулася Інґронізація Преосв. Кир Никити Будки. Співана Ар. Служба Божа відбулася в катедральному храмі св. Володимира і Ольги. Приявним на Службі Божій був Преосв. Кир Андрей Роберецький, єпископ Саскачевану. Асистуючими священиками були прелат о. Др. В. Кушнір, о. протоігумен ОО. Редемптористів Др. В. Маланчук, дияконували: о. П. Даревич, о. С. Іжик, капеляновали о. проф. С. Тарнавецький і о. канцелер М. Мельник. Пригарну проповідь виголосив Преосв. Кир Максим Германюк.

Святочна Академія.— Вечером о год. 8-ій у великому міському театрі Плейгавзі відбулася Святочна Академія. Заля була виповнена по береги. Академію відкрив голова Ювілейного Комітету п. Др. А. Яремович. Вступне слово виголосив Преосв. Кир Максим Германюк. Привітальні промови виголосили: Архієпископ рим-катол. Вінніпеґу Преосв. Покок, Архієпископ рим-катол. Ст. Боніфас, Преосв. Боду. Представник Чину ОО. Редемптористів о. Др. В. Маланчук, представник Чину ОО. Василіян о. А. Винник, голова Централі Українців Католиків Манітоби п. Іван Козоріз. Прочитано ґратуляційні телеграми від Валтера Гарріса, міністра горожанства та еміґрації в Оттави та губернатора Манітоби п. МекВіхіямса з Вінніпеґу.

З концертовими точками виступали хори: Хор Катедри св. Володимира і Ольги під дирігентурою пані Ольги Гаврилюк, що відспівав "Хваліте Господа" і "Молитву". Хор церкви св. Покрови під дирігентурою п. Богдана Балка, що відспівав: "Не плач Рахиле" і "Молитву з опери Запорожець за Дунаєм" при фортепяні п. А. Зубрицька. Чоловічий хор ІД. УНА "Сурма" під дирігентурою п. Юрка Ткача, що відспівав: "Страшний суд" і "Ой зійшла зоря". Мішаний хор Спілки Української Молоді (СУМ) під дирігентурою п. Василя Кардаша, що відспівав: "Дивная новина" і "Пісня про Шума" при фортепяні п. Марта Кравців-Барабаш. Деклямацію гарно виголосила пластунка Христина Волицька, а скрипкове сольо відіграв віртуоз п. Воробій.

Змістовний реферат виголосив перший секретар Єп. Кир Никити Будки, Всеч. о. Осип Бала.

Ювілейна Книжка.—З нагоди Ювілею Централя Українців Католиків Манітоби видала на 56 сторінок книжку п. н. "Перший Український Єпископ Канади КИР НИКИТА БУДКА". Це є спомини священика місіонаря-піонера о. Осипа Бали, першого єпископського секретаря.

Цей перший урочисто відсвяткований ювілей основання української католицької ієрархії в Канаді хай остане одною квіткою у лавровому вінку Єпископа-Мученика, що карається на заслані, першого єпископа-піонера Преосв. Кир Никити Будки.

(УКПС—ВІННІПЕҐ)

Нова Машина — ІНТЕРТАЙП
ДО НАБИРАННЯ ДРУКУ

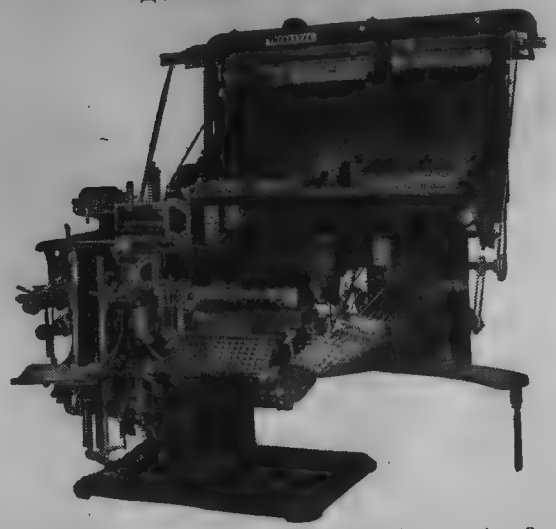

Ось знимка нового, модерного Інтертайпу (миксера), з 8 магазинами, якого вкоротці дістане друкарня Голосу Спасителя.

Попередних літ, многі з читачів і передплатників Голосу Спасителя помогли нам сплачувати автоматичну малу пресу — "Heidelberg". За Ваші щедрі жертви хочемо тут всім публично подякувати, та будемо молити Дитятка Ісуса, щоб Він за це Вам належито і многократно винагородив.

Тепер просимо Вас ще о поміч для нового Інтертайпу. Наша стара машина служить нам у друкарні вже 30 літ. Ви самі знаєте, до чого може бути здатний самохід, трактор або яканебудь інша машина, якою працювалиби Ви через так довгий час. Кілько мали би Ви клопотів, направ, видатків та спізнення праці. Ось щось подібного було з нашим старим Інтертайпом. Це все змусило нас заордерувати нову, та затягнути довг на сплату в сумі 18 тисяч долярів (з процентом).

Просимо Вас, отже і надіємося, що й тепер, з нагоди Різдва Христового, своєю щедрою жертвою поможете нам сплатити цей довг. З нагоди весіль, похоронів, поминок, партій і т.д. згадайте за це та зробіть збірку. Пам'ятайте, що Йорктонсвська друкарня, це одинока українська католицька друкарня на цілий Саскачеван і Манітобу.

Імена жертводавців будемо поміщувати що місяця в Голосі Спасителя. Жертви шліть на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1953

ТРИ СВЯТИТЕЛІ

о. П. К., ЧНІ.

СВЯТИЙ Василій Великий, Святий Григорій Богослов і Святий Іван Золотоустий це безперечно три із найбільших Святих Східньої Церкви.

Наша Церква святкує поодиноко свято кожного з них, де вихваляє їхні чесноти, прославляє їхнє геройство в службі Господеві та заохочує вірних наслідувати їх. Крім цього Східня Церква установила один день, в якому вшановує разом пам'ять всіх трьох Великих Божих Мужів і зве їх СВЯТИТЕЛЯМИ.

Всі три вони були знаними вчителями християн у своїх часах. Їхнє навчання та приклад лишились грядучим поколінням як цінний скарб, що Церква старанно зберігає. Всі три святителі прославилися чудами по смерті. Всіх трьох їх вірні гаряче почитали та прославляли.

Чому ж Церква установила особливіше свято на честь трьох Святителів? Он яка була причина встановлення цього свята. За цісаря Олексія Комнена (1081-1118) християни Царгороду почали сперечатися, котрий із трьох Святителів є найбільший Святий? Одні вважали Василія за найбільшого святого, другі —Григорія, а треті боронили Св. Івана Золотоустого, що його Божественну Літургію по сьогоднішній день відправляють східні священики. Отак повстали три групи поміж царгородськими християнами: василіяни, григоріяни й іванити. Кожна група намагалася доказати, що її Святий є найбільшим. Цей спір доводив до замішання та послаблював християнське життя в столиці візантійської імперії, Царгороді.

Хоч як намагалася духовна влада погодити розсварених християн, проте годі було успокоїти розбурхані пристрасті та запровадити спокій поміж Христовими визнавцями.

Самі Святі з неба порішили за Божим дозволом поладнати нерозважне суперництво поміж християнами. Вони з'явилися

всі три разом святому угодникові Іванові, евхаїдському епископові, мужеві великої чесноти та покутникові, та заявили: "Скажи народові, що нема жадної причини суперечатися за нас, бо ми всі три маємо перед Богом таку саму славу. Всі три втішаємося таким самим щастям. Ми однаково щиро трудилися за життя для Божої слави та добра Христової Церкви, і не змарнували жадного талану, що Ввесишній подав нам. Отож тепер у небі вселаскавий Господь наділив нас однаковою славою та блаженством".

Отак промовили святі Божі угодники. Щоб погодити християн і усунути непорозуміння, що послаблювало спільне життя Христових визнавців, вони заявили: "Назначи один день на нашу честь, щоб нас трьох разом згадували християни того самого дня!"

Подавши таке послання з неба, Святителі зникли. Єпископ Іван розказав видіння й так християнські партії помирилися. Отак повстало Свято трьох Святителів у Східній Церкві. Був це 1076-ий рік.

Василія прозвано **Великим** за його заслуги та ревність у часі аріянських переслідувань Церкви. Григорія названо **Богословом** за його вченість та глибокий виклад християнських правд віри. Святий ван дістав назву **Золотоустий** за його красномовність і дар проповідництва.

Святі Святителі це взірець згоди та братньої любови. Вони заявили еп. Іванові, якому з'явилися: "Між нами нема спорів. За життя ми писали те, що казав нам Святий Дух. Писали так, як самі навчилися. Ми навчали других того, що самі навчилися. Нема між нами першого чи другого. Нехай люди не розділяють нас, бо ми за життя любили мир і тепер любимо його. Ми поможемо з неба всім тим, що святкують нашу пам'ятку та намагаються наслідувати наше братолюб'я і згоду, бо ми ненавидимо сварки, спори, роздори в Церкві та незгоду поміж християнами. Ми можемо допомогти тим, що взивають нас на поміч, бо маємо ласку в Бога!"

— — —

Практична научка з сьогоднішнього свята така: Любім свого ближнього та проживаймо з ним у згоді. Слід зненавидіти незгоди та сварні так релігійні, як політичні. Християни повинні мирно та люб'яче в Христовому дусі полагоджувати розбіжності та непорозуміння.

Тома Кемпійський додає: "Не досліджуй, котрий Святий є більший, але радше намагайся, щоб ти був бодай найменший у Божім царстві" цебто щоб ти міг спастися та ввійти до небесного царства, хоча б там мав зайняти навіть найнище місце поміж святими жителями раю. В раю всі щасливі, всі блаженні, всі задоволені. Святий Августин додає: "Скільки в небі мешканців, стільки й там царів!"

Добре ж життя та любов до ближнього це найпевніша дорога до Божого царства. Бог не допустить до царства Свого тих, що ширили незгоду, гризню, розсварювали своїх Братів, воювали неправдою та перекручували Правду Божу.

Які є Обряди в Католицькій Церкві?

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ЦЕ питання доволі важне в канонічнім праві, бо офіційні, церковні документи не подають, скільки обрядів має Католицька Церква. Це вже завдання учених означати відрубність обрядів і окреслити їхнє число.

В минулих століттях вчені звичайно ділили обряди на два: грецький і латинський. Сьогодні вживається здебільша східній обряд, бо не всі східні обряди є грецькі. Венедикт XIV в своїй конституції "Алляте сунт" (з 26 липня 1755, арт. 3) вичисляє чотири східні обряди: грецький, вірменський, сирійський і коптийський. Так протиставить їх чотирьох західнім обрядам: римському, амвросіянському, мозарабському і різним особливішим обрядам монаших Чинів. Каноністи звичайно прийняли поділ поданий Венедиктом XIV, що спирався на літургійних різницях поодиноких обрядів. Згодом поділено класифікацію подану Венедиктом XIV ще дальше. Сьогоднішні каноністи, опустивши деякі менші різниці поміж поодинокими обрядами, подають такий поділ обрядів Східньої Церкви:

Грецький або візантійський: він обнимає чистий грецький обряд, мелхітський, болгарський, румунський і руський цебто український.

Вірменський: він не має ніяких підподілів на інші обряди.

Сирійський: він обнимає чистий сирійський, маронітський, халдейський і малябарський.

Коптийський: коптийський обнимає коптийський і абіссинський обряд.

Східня Конґрегація ділить обряди Сходу на п'ять:

Александрійський: Копти і абіссинці належать до нього.

Антіохійський або сирійський: маляйкаренці, мароніти, сирійці.

Вірменський: обнимає вірмен.

Візантійський чи грецький: альбанці, болгари, грузинці, греки, італьоальбанці, югослав'янці східнього обряду, українці-москалі, і мадяри східнього обряду.

Халдейський або **сирохальдейський:** до нього належать халдейці і малябарці.

Чому бувають різні поділи обрядів? Як пізнати обряд цебто яких засад треба триматися, яких критеріїв слід уживати, щоб відрізнити один обряд від другого?

Он що не потрібне до встановлення обряду:

(а) Для встановлення чи утримання обряду церковна єрархія **даного обряду не є конечна,** хоч вона звичайно потрібна для

кращого розвою даної групи. От українці в Канаді та Америці зразу не мали власної ерархії, одначе не зважаючи на те, вони завжди були византійського обряду. Італьо-греки в Італії довгі століття не мали власної ерархії. Італьоальбанці Сицилії досі не мають власної ерархії. Те саме з мелхітами та румунами, що про живають в Америці та підлягають латин. епископам. Всетаки вони зберігають свій власний обряд і Святіша Столиця захищає та боронить його перед латинізацією. Буває таке, що вірні якогось обряду мають різну ерархію, а не одну для цілого обряду. От найкращий приклад цього дають українці, що мали своїх владик у Західній і Карпатській Україні, і ще мають їх в Канаді та Америці. Нема в них одної ерархії для цілого обряду, хоч всі належать до одного та того самого обряду. Канадійська, американська, закарпатська, крижовецька ерархія була незалежна одна від другої.

(б) **Етнічний складник теж не становить обряду.** Руський обряд обнимав колись білорусинів і українців, ба й литовців аж до розбору Польщі у 1795 р. Ще й сьогодні Апостольська Столиця уважає, що українці та хорвати належать до того самого обряду. В інших східніх обрядах обряд звичайно утотожнюється з якоюсь народністю.

Якого ж критерія слід триматися при розрізненні різних обрядів? **Матерія** обряду будуть звичаї, літургійні чинності, законодавство, традиції... Де ж **форма обряду?** Отець Е. Герман, Т.І. твердить: "Між правдивими критеріями, з яких можна пізнати існування якогось обряду як відмінного від інших це найперше **формальний акт,** яким признається, що якийсь обряд є обрядом відмінним від інших.

"Бо обряд як порядок церковного права зо своєї природи є юридичною істотою (енс юрідікум), що тягне свій початок із акту компетентної влади цебто Апостольської Столиці. Легко було б знати число та існування обрядів, якщо б були завжди офіційні признання обрядів Апостольською Столицею. Тимчасом здебільша маємо тільки деяке та рівнозначне признання, тому треба вдаватися до конюнктур".

Часом історичні обставини можуть спричинитися до утворення нового обряду. Отак сирійці і мароніти колись належали до того самого обряду. Історичні події, з яких опісля зродилися інші різниці, так сильно змодифікували дві групи, що сьогодні маємо два зовсім відмінні обряди: сирійський і маронітський. Законодавство якоїсь Церкви, що довгими віками розвивається незалежно від іншої вітки того самого обряду, може витворити інший обряд, особливо коли до законодавства долучаться інші чинники, історичні чи етнічні. Так то повстали різні вітки в візантійськім обряді.

Коли ж Апостольська Столиця формально признає якийсь обряд? Вона тоді признає його, як виразно згадує про нього в своїх офіційних документах. Отак український чи пак руський обряд є виразно признаний Апостольською Столицею, бо про нього є мова в численних документах Апостольської Столиці. **Це перший критерій.**

Другий критерій це осібне законодавство для всіх тих, що є членами згаданої Церкви, цебто тих християн, що належать до якогось обряду. Тоді інші східні не є зобов'язані законами виданими для того обряду, хібащо перейдуть на цей обряд. Коли східня Конґреґація видала для українців "Кум дата фуеріт", що нормує церковне життя нашого народу в Канаді та Америці, так законами цього декрету не зобов'язані вірмени, чи греки, чи румуни, хоч би вони були теж візантійського обряду, хібащо перейдуть на візантійсько-слав'янський обряд.

Третій критерій. Коли два обряди є відмінні, тоді є закони, що регулюють перехід із одного на другий обряд. Часом явність двох епископів на цій самій території є знаком відмінности обряду. Отак у Львові було три архиепископи: український, вірменський і польський-латинський, бо там були три відмінні обряди. Коли б так не було, так був би тільки один епископ, бо це практика Католицької Церкви мати тільки одного епископа для того самого обряду, хоча б вірні того обряду належали до різних, часом навіть ворожих собі національностей.

Примінивши повище подані критерії до справи обряду, треба сказати, що обрядами в повнім, канонічнім значенні не є п'ять "офіційних обрядів" цебто візантійський, сирійський..., але їхні підподіли цебто обряд український, чи сирійський чистий, чи румунський, тощо. Слово "візантійський обряд" канонічно не має ніякого значення та було витворене тими, що про обряд писали штучно, не узгляднюючи матеріяльного та формального складника обряду. Отож нема рації уживати для українців "візантійський обряд", коли довгі століття Святіша Римська Столиця признала наш обряд як окремий поміж східніми обрядами Церкви, називаючи його "рутенус". Тепер же слово "рутенус", що є цілковито однозначне з "руським" вийшло з моди. Отож нема жадної рації, щоб не називати нашого обряду попросту українським. Коли ж є мельхідський, галябарський, вірменський обряд, так чому б не могло бути українського, коли цей обряд має всі потрібні складники і був потверджений найвищим авторитетом Христової Церкви, римськими Папами? Ми ж українці маємо відмінну ерархію, відмінне, церковне законодавство і маємо зберігати закони нашої Церкви. Нашим вірним не вільно переходити з одного східнього обряду на другий чи зберігати приписи другого східнього обряду під позором, що нема ніякої різниці між нашим і хоча б румунським обрядом. Навіть учений отець Е. Герман, Е.І., має клопіт із загально прийнятою клясифікацією. Он вичисляючи п'ять згаданих обрядів, він подає: Візантійський або грецький обряд: цей обряд обнимає грецький, мелхітський, болгарський, румунський, грузинський і візантійсько-слав'янський (російський?) і рутенус (цебто український). Дальше він питається: "Що треба думати про візантійсько-слов'янський обряд? Чи він такий самий як обряд "рутенус" чи інший? Маємо відповідь Конгрегації Пенітенціярії, з якої обидва твердження можна витягнути. Згадана Пенітенціярія надала відпусти вірним обряду "рутенус", щоб могли зискати відпусти за відмовлювання вервиці, хоч українське "Богородице Діво" різниться від латинського".

В Напрямі до Бога

о. Др. М. КОМАР

СВЯТИЙ Августин, що його за рівно почитає так Східня як і Західня Церква, висказав цю глибоку думку: "Наміренняробить діло добрим; а те, що нашому наміренню надає правдивий напрям є ніщо інше, як тільки наша віра". Ці вірні й правдиві слова є провідною думкою для християнського життя. Жиди, яких божниці перестали бути святинями месіянської ідеї та остали лиш "домівками" нездорового національного, партійного світогляду, не розуміли ніколи Христової, високої ідеї, не хотіли знати Христових намірів для їхнього власного добра, бо вони не мали віри і в цих своїх "домівках", нібито під плащиком "закону", укривали інші наміри, плекали фальшиві, фарисейські пляни, які з хвилиною їх здійснення, по здвигненні Господнього хреста на Голготі, припечатали раз на все долю цілого жидівського народу.

Такто правдиве наміреннязявляється завсігди важнішим чинником ніж саме, хочби найкраще, діло. Бо навіть найбільші діла, хочби на них працювали мільйони людей і то через десятки і сотки літ, є нічим, коли їх доконувалось без правдивого наміреннязявляється.

Всі наші вчинки, малі й великі є по своїй природі добрими, злими або індиферентними. Добрими ділами є передусім чесноти, як любов ближнього, любов вітчини, побожність, молитва, жертвенність, і т.д. Злими ділами є ті, що ми їх загально називаємо гріхом, бо вони противляться Божому природньому чи іншому позитивному законові; їх не вільно ніколи робити і їх не оправдує ніколи ніяка ціль чи наміреннязявляється. Індиферентні діла лежать по середині, вони не є ані добрими ані злими, через них ми не зискуємо собі ще ані нагороди, ані кари. Цього рода ділами є більшість діл нашого щоденного життя, як їсти, пити, спати, працювати, читати, писати. Такі діла є наче сирівцем, з якого ми можемо виконувати твори високої вартости, вони є рудою, яку ми маємо можність перетворити в золото. Власне це перетворення наших індиферентних вчинків на діла високої, людської природньої і вічної, надприродньої вартости діється через наміреннязявляється.

Наміреннязявляється це наставлення людського ума (душі), яким спрямовується виконуване діло до якоїсь цілі. Коли індиферентне діло (відпочивати, працювати, і т.д.) виконується з добрим наміренням для доброї цілі, то тоді й саме це діло стає добрим. Зле діло не може бути ніколи добрим ані через наміреннязявляється, ані з огляду на ціль. Нпр. крадіж не може бути ніколи оправдана,

хочби краджені гроші були призначені й на церкву. Добре діло через добре наміреннязявляється й добру ціль набирає нової моральної вартости.

Найвищою ціллю усього людського життя й діяння є Бог; гому то цій найвищій останній цілі мають бути підпорядковані всі інші людські цілі. Звідси добрим є тільки те наміреннязявляється, яке спрямовується і яке досягає цю останню, найвищу ціль. Тільки Бог, найбільше Добро, остання ціль, той, що є самим Буттям, самою Любов'ю і самим Життям, може надати правдиву вартість усім людським діянням і цілям і тільки той напрям, що веде до Бога і до поширення Його слави є правдивим і правильним шляхом. "Все, що небудь робите словом або ділом, усе в ім'я Господа Ісуса робіть, дякуючи Богу Отцю через Нього" (Кол. 3, 17).

Хто не живе життям віри і в своїому житті Богом не інтересується, той на місці Бога мусів поставити собі божка, якому служить "понад усе". Таким божком у нашому столітті стало передусім особисте "я", що приняло демонську постать в особах диктаторів; такими божками стали дальше модерні диктаторські партії, які проголосили себе усім і хотіли б у свою службу втягнути і Бога і Церкву і націю і державу і чужі народи. На прикладах вчорашньої гітлерівської і сьогоднішньої большевицької Росії можемо вчитись і бути мудрим.

На площині Христової Євангелії розтягається широке поле для нашої щоденної праці для наших найбільших ідеалів. Під сонцем Христової Правди кожне наше навіть найменше діло дозріє і зросте до великого чину, який набере невмірущої вартости і здійснення на шляху в напрямі до Бога.

ВЖЕ МОЖЕШ, БОЖЕ

Вже можеш, Боже, забрати нині
Раба Твого в край чести, хвали,
Бо мої очі в Твоїй святині
Світів спасіння вже оглядали.

Вже оглядали світів спасіння,
Що Ти послав їм, Боже, з любови,
Усім невіжам на воскресіння
З тьми гріховної в життя віднови.

Можеш забрати мене вже з світу,
Вже можу зв'януть як в осінь зілля;
Виділи очи спасення світу.
Всіх людей славу честь Ізраїля.

Щасливе серце, що з Симеоном
З життя бажає, хоче розлуки,
Ще перед смертю, ще перед сконом
Христа прийнявши на свої руки.

МАШИНОВА ЛЮДИНА

о. Ір. НАЗАРКО ЧСВВ.

ЖИВЕМО в добі машини. Машина замість людини вже пише, рахує, співає... Ще дуже придалася б така машина, яка замість людини думала б, бо найтяжче з усіх людських занять це розумне й глибоке думання. В цьому розвитку машини дійшло до того, що машина не служить людині, але навпаки людина служить машині. Сьогодні найліпше винагороджують не мислителів, мистців, чи письменників, але механіків, що вміють найкраще обслужити машину. Тому не диво, що молодь не хоче студіювати философії, мистецтва чи стислих наук, але масово студіює механіку, техніку, інженерію, тощо... У висліді цього маємо багато дипломованих слюсарів, монтерів і будівничих, а мало философів, мислителів, гуманистів і артистів. Загальний вислід цього загального явища такий, що сьогоднішня людина щораз більше сама затрачує думку, притуплює духа і жахливо механізується. Навіть розривки й розваги сьогоднішня людина шукає в машині тобто в кіні, радіо чи телевізії.

Оповідають, що один студент техніки приїхав під час вакацій на село й бачив, як огородник по-старому підливав квіти. Ходив із коновкою до криниці, приносив воду, йшов від квітки до квітки й з коновки підливав.

"А чи не хотіли б ви собі улегшити своєї праці?"—залитався студент огородника.

"А як же ж її улегшити?"—запитався огородник.

"Дуже просто,—відповів студент.—Зробити малу підойму, причепити до неї сикавку і, помпуючи на віддаль, підливати".

"Такої полегші я не хочу,—сказав з неохотою огородник.—Бо хто послуговується машиною, згодом свої обов'язки сповняє машиново, а потім його розум і серце змеханізується і він сам стане машиною".

Це в великій мірі сповняється сьогодні. Люди змеханізувалися: мають машинові поняття, машинове серце, машинове стається їх життя і поступування. Як при машині натискається електричний ґудзик і пускається машину в рух, а вона працює рівномірно, стало, монотонно, аж поки знову не натиснеться ґудзика й не замкнеться машини. Так і нас конечність, потреба, чи жажда зиску пускає в рух і ми працюємо рівномірно й монотонно від ранку до вечора. Не думаємо про те, чому робимо, як робимо, але робимо з привички, чи з набутої вправи без якоїсь глибшої думки чи спонуки як той сліпий, що йде дорогою, якою вже часто ходив. Молимося, щоб молитися, працюємо, щоб працювати, відпочиваємо, щоб відпочивати, але при тому всьому не питаємося про причини чи спонуки, не роздумуємо про те, чи до нашої молитви або праці не вдерлися якісь хиби. Такий стан душевного змеханізування називається **рутиною.** Є це механічна справність, набута частою практикою або звичкою.

Наслідки цієї рутини для нашого життя є наскрізь відемні, а навіть руїнницькі, бо найперше ця рутина чинить нас холодними супроти Бога. Кажуть учителі духовного життя, що в Бога більшу вартість має намір, з яким хтось виконує свою чинність, ніж сама чинність, хоч би вона сама в собі була й дуже висока. А саме змеханізована людина не звертає уваги на намір чи спонуку. В неї про все рішає звичка, рутина і шабльон.

Супроти ближніх механізована людина є теж холодна й байдужа, бо нужда, терпіння чи потреба ближнього не розбуджує якогось спочуття в машиновому серці змеханізованої людини, ні не відчинить їй долоні до уділення милостині жебракові. До почувань співтерпіння і до вчинків милосердя треба серця розжареного любов'ю до ближнього, а не холодного як сама машина в безрусі.

До громадських, суспільних і національних справ теж важко спонукати змеханізовану людину, бо ці справи вимагають високої ідейности, щирого запалу, одушевлення, ентузіязму, а нераз і геройської жертви. А рутина вчинила людину себелюбом замкнутим у собі, безідейним, без ентузіязму для якихось вищих справ. Сповнилося слово пророка Даниїла, який каже, що в злої людини серце спопеліло, а навіть озвіріло. Рутина вбиває в людини серце. І—нажаль—є сьогодні багато людей, що мають у грудях цей м'яз, який розсилає по тілі кров: серце, але не мають **того серця,** що одушевляється всім високим, ідейним, і святим. Своя вигода і приємність, свій дім, своє авто, своя родина і кінець усім ідеалам... Сумне воно, але правдиве.

Вкінці машинова людина невдоволена сама з себе, бо навіть найвищі технічні досягнення й удогіднення не можуть втихомирити поривів безсмертного людського духа, як найліпша пожива і навіть золоті клітки не можуть втихомирити поривів дужого орла до льоту в захмаря. Саме тому так багато сьогодні людей незадоволених, передусім між інтеліґенцією.

Що ж, отже, нам треба робити, щоб у цьому столітті машини самим не змеханізуватися?

Найперше нам треба плекати й розвивати глибоке життя духовне, бо ніякі внутрішні переживання не підіймають нас так понад усе приземне й технічне, як щира молитва, як Служба Божа з її обрядом, співом і проповіддю, як добра Сповідь і Св. Причастя. Коротка думка на Божу приявність, пригадка на те, що Бог бачить кожну нашу працю, навіть наскрізь механічну, і не дозволяє нам виконувати тієї праці тільки шабльоново і зо звички, але з найвищих спонук. Тому це доказане життевим досвідом, що чим глибше духовне життя провадить якась людина, тим менше вона механізується, хоч би й цілими літами працювала буквально при машині.

Крім цього в цій добі машини нам треба плекати й життя духове. Бодай суботу й неділю посвятити для духа на те, щоб —як каже один молодий поет: "отрясти пил із наших крил", щоб бодай тоді віддихнути атмосферою шпилів. Не сидіти годинами перед телевізією і приглядатися брутальним змаганням муринських боксерів, але піти на високо-мистецьку виставку, доповідь чи іншу імпрезу. Це не тільки звичайне бажання розваги, але це заспокоєння духового голоду краси, це бодай короткий злет понад усе буденне. Скільки то глибших душ виносять із такохо концерту якусь таємну музику серця, чи солодку поезію до дальшої механічної праці, яка притуплює духа. Плекати благородне товариське життя між добрими родинами, зорганізувати щось у роді старокраєвої "Бесіди", циклі доповідей, чи академічних вечорів, а все те захоронить нашого духа від жахливої механізації та поможе нам у змеханізованому світі жити життям повно людським, а навіть життям дітей Божих.

СВ. МУЧ. ФОТИНА САМАРЯНКА, II СВ. ДІТИ ТА II СЕСТРИ

Св. Фотина походила з самарійського містечка Сихар, а жила в часах, коли то Господь наш Ісус Христос пробував на землі. Вона, це та сама невіста Самарянка, що з нею Господь наш розмовляв при керниці Якова. Св. Фотина провадила грішне життя. Вона по словам Христа—сиділа на віру з многими мущинами. Божий Син виявив усі тайни її серця, відкрив перед нею, що Він Месія, й тоді Фотина навернулась. Розпалена вогнем любови побігла до Сихар і розповідала всім мешканцям, що бачила Месію, і багато народу скликала до Ісуса, щоб Він їх навертав.

По переданні Фотина по воскресенні Господнім прийняла Тайну Хрещення та опісля вибралася з двома синами: Віктором і Йосієм, і з дочками: Антонією, Фотадю, Параскевією, Кириякою і Фандисею до Картагіни в Африці, щоб там проповідувати Св. Євангелію. При цій апостольській праці удостоїлася наша Самарянка зо своїми діточками мученичого вінця. Коли вибухло страшне переслідування християн за Нерона, тоді її з цілою родиною спроваджено до Риму. Тут через три місяці сиділа в темній тюрмі, потім випроваджено її, щоб поглянула на смерть своїх синів і доньок. Побожна мати, вийшовши до амфітеатру, побачила, що з її сина Йосії і Віктора здерто скіру й викинено псам на жир; бачила, як погани виколювали обом очі, як наливали їм розтопленого олова до уст і ушей, як її дочок завішували за волосся до дерева, як бичували воловими жилами. Свята мати придивлялася тому й заохочувала мучеників до відваги й терпеливости. Сама вона скінчила своє життя, теж мученичою смертю. Це діялось около 60 року по Христовім Різдві.

Українська Христ. Катол. Родина

ІВАННА ПЕТРІВ

1) Тайна Подружжя

ПОДРУЖЖЯ має ще інше значення і вищі цілі, як тільки матеріяльні та фізіологічні. Христос підніс подружжя до гідности надприродної Тайни й тайна Подружжя поміщена на одному списку разом з тайною Хрещення, Євхаристії і Священства. Св. Тайни уділюють людині потрібні ласки до видержання в обітах зложених в часі принимання Тайни. Обіти подружжя це: любов, вірність, одність і нерозривність. Ці обіти дають запоруку, що християнська родина буде плекати й вирощувати в душах своїх діток чесноти правдивого християнського життя, дають запоруку, що християнська родина своєю нерозривністю доведе успішно до кінця виховання своїх дітей.

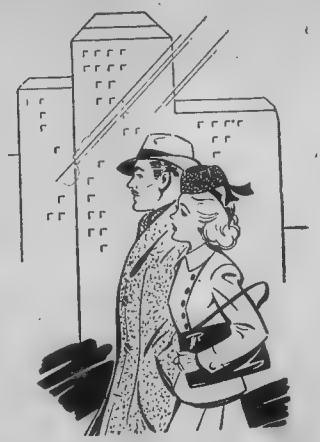

Христос, підносячи подружжя до гідности Тайни, знав добре, що тільки через святість подружжя, а тим самим родини, довести можна до відновн світа, зорганізувати лад у людських спільнотах, піднести моральну силу і гідність цілих народів і всього людства.

2) Подружжя

Подружжя зреалізоване тільки враженнями першого захоплення фізичними якостями, під враженням реакції змислів, ніколи не є тривалим подружжям, хоч подруги силою нерозривности подружжя живуть разом. Фізичні якості зміняються, захоплення остигає, а душі не розуміються. Нема духового спійла, духового порозуміння, яке давало б подругам духову насолоду подружого життя від початку аж до старости літ.

Змисли вимагають завжди нових, завжди свіжих вражінь і якщо цих вражінь по якомусь часі забракне, подруже життя стає буденне, нецікаве, а подруги знуджені одноманітностю взаємно до себе холодніють і властиво, могли б розійтися і то саме тоді, коли їхні діти вимагають від батьків конкретних

прикладів, ядерної і чистої правди життя. Діти стаються для такого подружжя непотрібним тягарем, або витворюється взаємне недовір'я між батьками й дітьми. Щоб не обтяжувати себе обов'язками модерні подружжя обмежуються до одної дитини й творять щось тільки зближене до родини, але не родину, а в ніякому випадку не християнську родину.

Християнське подружжя попри звичайні життєві матеріяльні справи має ще справи, випливаючі з глибини душі, з її бажань, туги до двигнення себе понад звичайний будень, понад проминальну матерію. Очевидно, що таке подружжя дасть відповідний напрям своїм дітям, служитиме їм найкращим прикладом у всіх напрямках родинного життя, дасть дітям пізнати велич і любов Бога, бо вони самі будуть для них іскоркою Бога, а родинне життя буде для цілої родини крихіткою неба. Така родина, злучена з собою вищими ідеями, задивлена у велич Бога, якого вони є образом і подобою, буде добірною граніткою основою для будови Царства Божого на землі. Члени такої родини ніколи не нарікатимуть на буденність родинного життя, бо дух і його справи не буденіють, вони завжди нові, завжди свіжі, завжди цікаві, а що більше, вічні.

3) Діти

Діти, які приходять на світ в правдивому, християнському подружжі, є для цього подружжя щастям, радістю і потіхою, є для батька й матері відтворенням їх самих, відзеркаленням їхніх душ, вони для батька—матері цією метою і цим післанництвом, для якого покликав їх Бога, благословенням їхнього подружжя. Діти є для такого подружжя тим завжди чимсь новим і цікавим, що виповняє корисним, цікавим, святим змістом їхнє життя. Правда, виховання численної родини це неабиякий труд і клопіт, однак християнська родина їх не боїться, бо цей труд і клопіт—це жертва їхнього життя, це чесне й точне сповнення подружих обітів, яке дає їм повне вдовілля.

Наш нарід своєю простою природною душею добре зрозумів післанництво подружого життя. В його приповідках міститься глибока философія висказана коротко й ясно: "Подружжя без дітей, як церква без людей". Де дитина, там родина". "Де діток сім, там щастям всім". "Сійся, родися жито й пшениця, а на печі дітей копиця". "Нехай Бог благословить діточками".

4) Родина та її обов'язки

Християнська родина, це найкраща виховна інституція. Кожна дитина має право виховуватися в своїй родині і тому найважнішим обов'язком батька-матері це виховання дітей. Вони дбають про життя і здоров'я дитини, вони забезпечують їхній кожний день, забезпечують їхній правильний, фізичний розвиток. Одночасно розвивається душа дитини й обов'язком батька —матері є впливати на нормальний і повновартісний розвій дитячої душі.

Гармонійне виховання душі і тіла може дитина одержати тільки в християнській родині, де батько—мати відзначаються глибокою релігійністю та внутрішнім, духовним життям. Релігійність католицької родини не може обмежуватись тільки до зверхніх ознак релігійності. Саме сповнювання практик релігійних без розуміння їх вартости та їх цілі не дає ще релігійного духа родині і не забезпечує релігійного виховання. Одне внутрішнє життя з Богом, поступування згідне з заповіддями Божими й приписами Церкви, підкріплене релігійними практиками дає повноту релігійного духа родини. Кожний день християнської родини повинен бути під знаком любови ближнього і християнських діл не тільки в крузі членів власної родини, але і назовні. Товариська поведінка, ввічливість і чемність, на які ми так багато звертаємо уваги в вихованні дітей і у взаємнім відношенні членів родини, це ніщо інше як вияв любови ближнього і пошани до нього.

Жертвенність і посвята своєї власної особи і своїх особистих справ справам цілої родини, це теж вияв любови ближнього, яка каже забути про себе, якщо треба помогти загалові родини, або одному її членові. Таке ставлення в родині буде найкращою школою патріотизму й любови своєї національної спільноти, яка завжди вимагатиме забуття про власні особисті справи і жертвування себе самого.

Католицька родина повинна з усіх своїх чинностей і переживань кожного дня створити молитву. Молитва труду, молитва любови, молитва радості і страждань поверне життя родини в неустанну Богослужбу.

ПРИКАЗКИ

Молоде вино мусить вишуміти, але нажаль воно нераз задовго шумить.

Україна буйна, в ній усяке квіття процвітає, але нажаль незгода найбільше буває.

Каже пуста та гуляща донечка на мамині докори: Не винна я, така вдача моя!

Кожен із нас ласий на чужі ковбаси, а свої під лаву ховає на запас.

Пізнати з мови, якої хто голови, бо язик плете те, що лежить на серці.

В кого сумління чисте, в того й сон здоровий, бо ніщо не гризе його.

На кожний вік буває свій лік, але нажаль наше покоління не хоче його вживати та стати правдиво християнським, б о відродження в Христі це єдиний лік на теперішню кризу, що загрожує людству загибіль'ю.

Не важко жити в погоду, але перетривай негоду.

Не питайте рибу, що чувати в полі, бо вам не скаже.

Кури не плачуть, як здохне лис.

Людей слухати це воду решетом носити.

Не буде добра, коли між своїми вражда.

ЩО ГОВОРИТЬ ПРАВОСЛАВНИЙ АРХИМАНДРИТ З ГОРИ АФОН (АТОС) ПРО ВЕРВИЦЮ-ЧОТКИ?

У Східній і в Західній Церкві так духовні як і світські люди вживають при молитві вервиці-чоток, крім очевидно православних канадійського хову, які кепкують собі і називають вервицю "пацьорками". А роблять вони це тому, що не знають ні слід ні історії, ні релігійних практик Церкви католицької і православної. Вервиця-чотки називаються в грецькій мові—**конбольгіон,** в англійській—**розарі,** в німецькій—**розенкранц,** а в польській не **"пацьорки",** але **ружанец** або **коронка.** Всі нації вживають вервиці і кожна інакше зве її у своїй мові.

Один з наших священиків, бажаючи мати авторитетне слово про вервицю з центру православного світу, написав у цій справі лист до знайомого йому архимандрита на Афоні (Атосі) і отримав таку відповідь, яку подаємо в українськім перекладі:

СВЯТА ГОРА АФОН.

Ваше Преподобіе.

...Вервицю так роблять: На шнурочок нанизується дерев'яні або скляні кульочки (зернятка), кожна десята більша, всього сто кульочок. Моляться на ній, не читаючи ріжних молитов, так: Відокремившись від інших у своїй кімнаті, стаємо перед іконою і звертаємо ум до Господа та говоримо тихенько: "Господи, Ісусе Христе, помилуй мене грішного". Хрестимося і робимо поклін, а в лівій руці тримаючи вервицю, беремо пальцями друге зернятко, потім знов: "Господи, Ісусе Христе, помилуй мене грішного" і знов одне зернятко, а на десятім поклін аж до землі і так до кінця сто поклонів з іменем Господа Ісуса Христа. Як позволить час, то так само відмовляємо другу вервицю й третю. Але треба встановити собі "Правило". Кожного дня одну або більше вервиць. Робимо це без поспіху, вервиця потрібна, як лекція для учня і в тім вона помагає стримувати ум від звичайного йому розсіяння і суети та заглиблюватись умом у Бозі. На вервиці моляться на Афоні многі замість читання ріжних молитов, нпр. замість Полунощниці й Утрені треба відмовити тридцять три вервиці, але з меншим числом поклонів. На вервиці вигідно молитися в дорозі, щоби ум не розсівався. В тім усім вервиця дуже помагає. В манастирях, крім церковного богослуженння кожний монах повинен відправити своє келійне правило на вервиці.

Брат Ваш о Господі

Архимандрит (Н.Н.) з усією в Христі братією.

З цього Шановні Читачі пізнали, що вервиця це не "пацьорки"—коралики, але релігійна річ, хосенна й потрібна не лиш для світських, але й для монахів в католицькій і в православній Церкві. Лиш **ігнорант,** рівнодушний у справах віри, а до того злобний може з неї насміватися.

В додатку ще скажемо, що таке Афон (Атос). Гора Афон це півострів у північній Греції недалеко від Солуня над Егейським морем, що славиться многими манастирями. Вже в 4 ст. був він улюбленим місцем для пустинників. У 9 ст. повстали тут перші монаші згромадження, а в 10 ст. вже було 58 таких згромаджень під керівництвом анатолійського монаха Атанасія як архимандрита. Згодом витворилася монаша республика з майже независимою представницькою управою. В р. 1928 було там 5,000 монахів у 22 головних манастирях грецьких (російських, болгарських, сербських і румунських). Будівлі византійського стилю, містять багато річей мистецької вартости, а в тім около 10,000 дуже цінних рукописів. Давніше жили на Афоні й українські монахи. Кожного року багато українських прочан, вертаючись зо Св. Землі, затримувалися якийсь час на горі Афоні.

Царгородський патріярх задумує в майбутності скликати вселенський собор православних Церков, який мав би відбутися на Афоні.

Сьогоднішні тирани гонять безпощадно християнську релігію, винищують католицьку Церкву та її духовенство, от як це буває в Україні зайнятій московськими большевиками... Вони жахливо помиляються. Диявол і пристрасті засліпили їх. Коли б вони знали красу та користі християнської релігії, як гаряче вони любили б її та поширяли поміж своїми підвладними!

Ми часто слабі та немічні в щоденній боротьбі з дияволом, спокусами, пристрастями, бо наша віра слаба та мало діяльна, якщо вже не зовсім мертва, бо лихе та грішне життя вбиває віру. Ми мусимо тягнути з віри життядайну силу та християнське життя. "Віра без діл мертва"—каже Св. Яків.

ОСЕЛ ВСЕ ОСЛОМ

В Італії є одно окописко, на якому поховані звірята, що їх вживали вояки до своїх послуг у минулій війні. На могилі одного осла навіть поміщено такий напис: "Тут лежить осел Муггі. В часі своєї служби при війську він копнув двох генералів, шістьох полковників, 16 сотників та 545 вояків. Останній раз він копнув одно заблукане німецьке стрільно, яке було причиною його смерти".

"ПРОВИДІННЯ"

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

В 1907 р. наш нарід в Америці дістав свого першого архипастиря, єпископа Сотера Ортинського. Цей великий провідник нашої Церкви та народу в З'єднинених Державах Північної Америки започаткував тут релігійний і національний розвиток. Ми досіль живемо його ідеалами та користаємо з його величніх починів. Слушно зауважив наш теперішній Владика Преосв. Константин Богачевський, у промові 19. жовтня 1952 р. на концерті "Провидіння" в Ню Йорку з приводу сорокліття існування цієї дуже корисної організації нашої Церкви: "Ім'я і діла бл. п. епископа Сотера Ортинського мають нами завжди керувати".

Преосв. Сотер Ортинський

Існуємо та подивугідно розвиваємося в Америці завдяки нашій українській католицькій Церкві та відрубному східному обрядові. Наш обряд це наш захист перед денаціоналізацією. Це виразно ствердив Папа Венедикт XV 24. лютого 1921 в листі до митрополита А. Шептицького: "Молимося до Всевишнього, щоб ласкаво споглянув на той хоробрий нарід, що потрапив стільки витерпіти за збереження свого обряду, який є палядіем (заборолом) його національности". (Акта Апост. Седіс, травень 1921).

Хто відрікся свого обряду, той пропав і для українського народу та потонув посеред моря чужих національностей. Мусимо бути вдячні Богові, що маємо окремий обряд, бо це він нас досіль тримає та не дозволяє поглотити нас сильнішим елементам... Інші національні групи, що нараховували міліони, вже заникли в Америці, бо не мали відрубного обряду.

Кожний щирий українець признає, що наша українська, католицька Церква—це найбільша добродійка нашого народу на чужині. Ця Церква від самих початків нашої імігрaції до Америки не опускала наших людей, ця Церква не дозволила їм посеред чужого, часом ворожого оточення забути, чиї вони діти та нащадки, ця Церква побудувала для нашого народу доми молитви, галі, школи, захисти, гімназії...

Сьогодні в 40-ліття "Провидіння" слід звернути увагу, що

наша Церква не тільки займалася духовним добробутом нашого народу, але й за прикладом Апостолів подбала й про матеріяльне та фінансове забезпечення нашої імігрaції в цім краю свободи та волі, де можемо вільно зберігати наш обряд, традиції, звичаї на славу України та добро Америки, яка не бажає ні нашої обрядової, ні національної смерти, як це виразно зазначив уже декілька разів президент Г. Труман, голова америк. республики, і кардинал Спелман, представник американської латинської Церкви.

Проповідуючи народові, Апостоли завважили, що деякі християни коротали в недостачі та біді своє життя. Що ж вони вчинили? Вибрали сімох дияконів, щоб дбали про їхні матеріяльні потреби, постачали їм те, чого потребували до життя. Те саме вчинили по першій світовій війні бельгійські епископи. На однім з'їзді керівники католицького руху в Бельгії продумували, як зберегти робітництво від комуністичної партії. Один епископ піддав таку гадку, яку всі прийняли: "Нагодуйте голодних Братів, поки пічнете говорити їм про Христа". Соціяльна та допомогова акція бельгійських католиків відтягнула більшість робітництва від комунізму.

Сорок літ тому перший наш єпископ С. Ортинський заснував "Провидіння". Правда, вже передтим було одне асекураційне товариство поміж укр. імігрантами в Америці, що навіть именувало Преосв. Сотера своїм покровителем. Коли ж єпископ почав виконувати своє завдання як покровитель тієї організації, деякі безвідповідальні одиниці виступили проти нього. Почалися клопоти й пропаганда проти бл. пам'яті єп. С. Ортинського. Наш Владика побачив, що нема іншої ради, як заснувати українське католицьке товариство забезпечення. Отак зродилася в нього думка заснувати "Провидіння". Цю думку здійснив він в 1912 р., засновуючи "Провидіння" на католицьких основах.

Що таке "Провидіння"?

"Провидіння" це не тільки звичайна собі асекурація на життя. Це щось куди більше та важливіше. Це народня твердиня, що стоїть на сторожі наших християнських, релігійних, моральних і народних інтересів та святощів. Це непоборне забороло проти безбожности, відступництва, національної і обрядової зради, забороло, оперте на християнських засадах, над яким має наш релігійний і національний прапор із кличем: "З Богом до перемоги!"

Отак "Провидіння", українське католицьке запомогове Товариство, стало правою рукою нашої рідної Церкви в Америці та заборолом нашого східнього обряду. Вороги Церкви та нашого народу почали боротьбу проти нової організації. Єп. Сотер Ортинський постановив виключити погубний вплив безбожництва та релігійної байдужности в Товаристві. Надав йому український католицький характер. Статут і душа "Провидіння" сперті на засадах Св. Євангелії. Члени "Провидіння" мають бути добрими і прикладними українцями католиками, льояль-

ними церковній владі і Христові. Головою "Провидіння" має бути завжди священик. В уряді "Провидіння" є завжди духовний провідник-управитель, що дбає про духове вишколення членів у християнському дусі; уряд "Провидіння" має складатися з прикладних католиків нашого обряду. Кожночасний наш єпископ є покровителем "Провидіння".

Отак силою статуту всякі бунтарі, киринники, байдужники та відступники виключені з "Провидіння", бо вони своїм духом затроювали б католицький світогляд членів "Провидіння". Отож бачимо, що "Провидіння" це не звичайна собі бизнесова організація. "Провидіння" веде по-християнськи свій бизнес. дбає про матеріяльне та духове забезпечення своїх членів. "Провидіння" це християнська організація, що поставила собі оцю шляхетну ціль: **служити Богові та українському народові.** "Провидіння" учить своїх членів любити Бога понад усе та свого ближнього як себе самого, бо вона плекає патріотизм за Христовими засадами у своїх членів. Патріотизм провидінців випливає з віри в Бога та любови до українського народу.

ХТО ТАКИЙ ДЛЯ ХРИСТИЯН ЄПИСКОП?

Високий і відповідальний уряд єпископа в Церкві Христовій. Католицький єпископ—це представник і посланець самого Христа, наділений повнотою Його учительської, священичої та пастирської влади в Церкві, правний наслідник Апостолів. Св Ігнатій, єпископ Антіохії, на передодні своєї мученичої смерти каже в листі до ефесян: "Це ясно, що на єпископа треба глядіти так як на самого Господа (Христа)". Перед паствою своєї епархії єпископ заступає самого Христа; він є найвищим учителем, пастирем і суддею своїх вірних. Священики—це тільки його помічники. Очевидно, мова тільки про єпископів Вселенської Церкви, бо тільки щодо них можна мати певність відносно апостольського наслідства, а цю запоруку дає нам зв'язок з Христовими Намісниками і Наслідниками Св. Петра в Римі. На цю справу треба дивитися в дусі віри, а не змінливих, політичних, світових констеляцій.

Які обов'язки мають священики й вірні супроти свого єпископа? Першусього: послух і пошана. Тут знову Св. Ігнатій Антіохійський на переломі першого і другого сторіч по Христі, свідок найстаршого апостольського передання, каже в листі до вірних у Смирні таке: "Ви маєте слухати єпископа наче Христа... Ніхто нехай не робить нічого в церковній справі, як тільки за дозволом єпископа або його заступника". Впродовж сторіч витворилися на Заході різні форми виїмкової пошани для єпископів як ставання на коліна й цілування перстеня єпископа. На Сході були прийняті куди більше строгі форми пошани для єпископів, включно до биття поклонів. Все це свідчить про те, що як на Сході, так і на Заході єпископи втішались найвищою пошаною у вірних. У справах віри й моралі, ба навіть у справахг ромадських і чисто приватних єпископи користувалися й користуються сьогодні серед католицьких вірних найвищою повагою.

Мучеництво

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ДИВНЕ Боже Провидіння, що посеред модерного зіпсуття та занепаду обичаїв потрапить розбуджувати в серцях дівчат таку любов до чистоти, що вони воліють життя віддати ніж позволити сплямити свою невинність.

Пам'ятник у Корінальдо

Марійка Ґоретті це чудовий приклад для всіх дівчат, як треба цінити дівицтво, як теж глибокий докір для тих нещасних, що легкодушно затрачують свою невинність, яку повік ніхто не приверне їм.

Конфлікт між Марійкою й Олександром наближався до кінця. Відтручений і виганьблений спокусник ставав щораз більше зухвалий. На кожнім кроці вибухав гнівом і проклонами. Ніщо йому не подобалося, справи не складалися вдома так, як треба, а Марійка була завжди причиною всього лиха.

Марійка не боронилася та проминала все мовчанкою, хоч бачила, що внедовзі упаде жертвою нахабника та зухвалоіп ристрасти, бо Олександер негоден був довше опановувати себе.

Дивно, як ця простодушна, селянська, невчена дівчина могла здобутися на таке геройство! Молитва, Святе Причастя, набожність до Пречистої Діви були джерелом її сили з нерівним ворогом.

Нещасний напасник усе таки сподівався привести її до гріха. Під впливом лихих книжок був рішився пімститися за відмову, вбити її на місці, якщо не дасться намовити до гріха та не згодиться на його ганебне предложення.

Он як він сам описує цю боротьбу: "Я старався двічі намовити Марійку до гріха. Вона почервоніла, заявила, що невільно цього робити та насильно втекла від мене".

"По яких десятьох днях я повторив наступ. Вона рішуче запротестувала та вирвалася мені з рук. Це сильно розлютило мене.

"По цих нападах Марійка ніколи не була сама. Це мене злос-

тило. Всетаки я був рішений діпняти свого... Тоді я постановив убити її, якщо буде дальше опиратися мені, хоч вона завжди картала мене, пригадуючи гріх, страх Божий і пекельний вогонь зготований для тих, що зневажають Бога та брудять нечистотою своє тіло й душу".

Олександер побоювався, що плян не вдасться йому, якщо вона виявить матері невпинні спокушування, тому загрозив Марійці смертю, коли б повідомила свою матір. Нещасний лякався, що мати забрала б донечку та передала б знайомим, і так ударемнила б його пляни.

З кожним днем Олександер ставав щораз страшніший для Марійки. Уникала, тікала від нього немов від диявола. Мороз проникав її, як він наближався. Лякалась і тоді, як давав їй прикази виконувати домашні роботи, бо всюди підозрівала та побоювалася засідки.

Дійсність доказала, що її побоювання були слушні. Була це субота 5-го липня 1902 року. День був погідний і гарячий. Сонце немилосердно пекло та висушувало дооколишні болота. Родина Горетті та Серенеллі спожили свій скромний обід. Олександер встав від стола, удався до своєї спальні, роздер стару сорочку та, вернувшись до кухні, понуро промовив: "Марійко, полатай мою подерту сорочку!"

Марійка задрижала, але нічого не відповіла на його слова, тому Асумпта додала: "Чуеш, що каже Олександер?"

Марійка підняла голову та сумовито спиталася: "Де ця сорочка?"

"В моїй спальні. Там є теж латки та нитки"—промовив понурий убійник.

Отак убийник усе заздалегідь приготовив. Мав напасти на неї, як увійшла б по сорочку до його кімнати, коли вся родина працювала б на полі зайнята молоченням збіжжя. У ті часи молотили збіжжя волами, що тягнули тяжкі колоди по тоці. Скрепіт колод мав заглушити крик нападеної жертви.

По обіді всі знову пішли до роботи. Полишилася вдома сама Марійка з двома маленькими дітьми. По відході до роботи пішла до кімнати, взяла сорочку та вийшовши на сходи почала латати. Тимчасом Олександер покинув молочення та на хвилинку удався до хати. Марійка задрижала, але він пробіг сходами, не кажучи нічого. Ввійшовши до хати, витягнув хусточку, надяг свіжу сорочку та одіж, вийняв кинджал, відчинив входові двері та кликнув: "Марійко, ходи сюди!"

Затривожена дівиця ледве відповіла: "Чого бажаеш?"

"Ходи сюди!" закричав Олександер.

"Ні, не піду, поки не скажеш, чого хочеш від мене!"—наставала Марійка.

Напасник не відповів нічого, а тільки вхопив її за руку, силоміць потягнув до кухні так нагально, що навіть не дав їй часу скрикнути. Опісля затряснув двері, щоб ніхто не чув її крику про поміч. Марійка полишилася сама перед напасником. Один Бог, Пречиста Діва й Ангол Хоронитель були свідком нерівної боротьби. Не було часу на суперечку. Марійка мусіла вибирати між Богом або дияволом, гріхом або чеснотою, життям або

смертю. Героїня не завагалася. Під загрозою гострого ножа вибрала мученичу смерть, щоб не дозволити нечистоті напасникові сплямити її невинність.

Недовго тривала завзята боротьба. Марійка відкидає ганебне предложення, кричить, борониться, плаче та грозить: **"Ні, ні, ні! Олександре, що робиш?... Це гріх!... Підеш до пекла!... Так, підеш до пекла!... Бог не хоче цього, бо це гріх"**... Марне благає та плаче невинна Марійка. Олександер став диким звіром. Застиджений, розлючений, відтручений попадає в непогамовану лють, хватає за гострий стилет і грозить смертю... Марійка не піддається, а тільки повторює: **Це гріх,.. Бог не хоче цього!**...

Рішучий спротив роз'яреній пристрасті геть засліпив напасника. Він заткав їй хусточкою уста, щоб не кричала. Коли ж вона дальше боронилася, він підняв штилет і почат немилосердно ранити її невинне тіло, ранячи її шлунок. Марійка плакала, кликала помочі, закриваючи руками пошарпану сукенку. Під немилосердними ударами впала на землю. По хвилині піднялася, відчинила двері та стала кликати: **Боже, Боже!... Вмираю.. Мамо, мамо!**...

Олександер знову прискочив до неї та став ранити її в плечі так, що ніж прошив наскрізь її ніжне тіло. Під новими ударами невинна дівиця зомліла. Убийник думав, що вона померла. Виконавши ганебне діло, він полишив жертву залиту кров'ю, кинув ніж на землю, утік до своєї кімнати та замкнув за собою двері.

Сам убийник признає, що Марійка ніколи не дала йому найменшої спонуки до гріха. "Я ніколи не думав оженитися з нею, бо була ще маленька та не визначалася красою, що могла б притягати мене. Марійка Горетті завжди опиралася моїм спокушуванням. Я йно бажав привести її до гріха, або вбити її, якщо не згодиться. В хвилині злочину я добре розумів, що допускався діла забороненого Божим законом. Я вбив її тому, що вона опиралася".

Бідна Марійка! Боронила кров'ю свою невинність, кликала матір на поміч, але вона не чула... Аж маленька Тереса, пробудившись зо сну, стала сильно плакати на дворі. Її пронизливий плач звернув увагу тих, що молотили збіжжя. Здивувались, чому Марійка не заспокоїла розплаканої дитини. Асумпта післала свого сина Маріяна подивитися, що сталося, де ділася Марійка, бо вона ніколи не віддалялася з дому, не повідомивши вперед свою матір, куди та за чим виходить...

Маріян зобачив, що сталося та побіг повідомити Асумпту. Бідна мати бёз духу прибігла до хати. Дивно! Олександер пробив ножем наскрізь Марійчине серце, але мученица не померла. Господь бажав, щоб сама вона розповіла світові, за що віддала молодече життя та прийняла люту смерть.

На ній справдилися слова Євангелії; **Царство Боже це та дорогоцінна перлина... Треба все продати, щоб набути її** .. Марійка так і поступила...

Особливший Палець Божий

о. П. М.

Та подія, про яку я хочу тепер оповісти, є правдиваш і я сам є свідком деяких осіб, що переживали все те, про що я оповідатиму. Про попередні факти оповідали мені старші особи, як мій батько, дід і інші віродостойні особи.

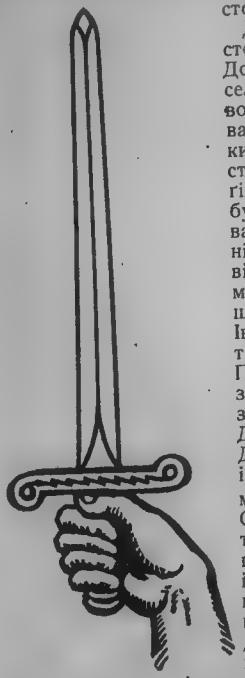

Діялося це в 90-их роках минулого сторіччя, в селі Л., снятинського повіту. До школи-гімназії мало хто ходив, бо селянин школи не "потребує". Так говорили і старшлі люди і пани, що уживали селянина за коня чи вола до тяжких робіт. В цьому селі був одинокий студент, що ходив до середної школи-гімназії в Коломиї. Це місто віддалено було 24 км. від села. Студент називався О. Д. Будучи в 7-ій кл. гімназійній, як інші хлопці в тому часі, так і він, знайшов симпатію-дівчину. Сам він мав бути пристійний, а найважнійше, що панич із шкіл, подобався дівчині. Інші хлопці, що не були студентами, таки односільчани, були заздрісні. Правдива любов вміє терпіти, але тут замінилася вона скоро в ненависть, а згодом у пімсту. Хлопці, а передовсім Д., постановив пімститися чинно. Сам Д. був вже тоді добрим столярем; був і здібний і гарні речі виробляв. Він намовив своїх ще двох товаришів Ст. і Н. Одної неділі, коли то О. і його симпатія гнали худобу із поля додому (були це літні ферії), ті всі три хлопці Д., Ст. і Н., узброївшися в відповідні дрючки, переходять О., стягають його із коня, на якому він їхав і починають бити. Добре, бо аж до непритомности били, відійшли з думкою, що він вже "дійде" сам. Тимчасом він прочунявся і, коли підніс голову, Д. оглянувся і побачив, що він ще жие. Вернувся і тим дрючком по голові так вдарив, що тому мозок вискочив. Всі три Д., Ст. і Н. дістали кару. Д. сидів в криміналі два роки, а Ст. і Н. відсиділи в криміналі по одному рокові.

Літа йшли. Ці всі три хлопці поженилися. Ст., умираючи, був майже на пів зігнилий. В нього були два сини і ці поженилися, але там не було Божого благословення. Вічні прокляни. Жінка одного із тих синів отемніла, потім її одна дочка і

син також отемніли, а решта дітей,—здається було їх троє,—повмирали на сухоти та на інші хвороби. Другого сина діти таких пішли не таким шляхом, що по нім Бог провадить. Один син став комуністом. Навіть раз, коли автор мав у своїй рідній церкві Службу Божу на Петра і Павла і говорив про примат папи, то тоді той комуніст просив о голос в церкві. Так обурила його проповідь про намісника Христового. Пізніше він збожеволів. Другий син, цебто брат цього збожеволілого також був дуже нещасливий, а і всі інші діти мучилися і терпіли за своїх предків. Н. Оженився також і діти його були добрі, але такі були нещасні, що аж жаль було на них глядіти. Правдоподібно Н. і його жінка повмирали нагло в одному дні.

Д., цей, що добив свою жертву, студента О., і він оженився. Мав четверо дітей. Найстарший син виїхав у світ. Сестри обі були напів божевільні і одна із них поповнила самогубство; жінка Д. померла неприродною смертю, а другий його син оженився. Мав двоє дітей. В міжчасі він божеволіе і в Кульпарків кінчить своє життя; його жінка кидається під залізницю і ця відрізує її голову, а діти цеї нещасної матері самогубниці і їх дід Д. горить в огні власної хати, яка згоріла в 1926 році, яку підписаний рятував від вогню і потім був на похороні страшних жертви вогню.

Так Божий палець показався над тими убийниками. П'ята заповідь Божа каже: Не убий! Бог нас сотворив, нас удержує і нас забере сам; а ми не маємо права.

Св. Людвик, французький король, прозивав себе "Людвик із Пойс", бо там був він хрещений і став Божою дитиною.

Ми всі повинні любити та часто відвідувати церкву, де були ми охрещені та прийняті за Божі діти. Тут повинні ми відновляти своїх хресні обіти, дякуючи Богові за те, що прийняв нас до своєї Божої Родини, якої Христос Голова. Хрещення зодягнуло нашу душу освятною ласкою, змило гріх із сумління та дало нам право до неба та вічного щастя.

Кожен українець, так католик, як і православний, повинен шанувати Папу, бо під цю пору Він е одиноким оборонцем нашої Церкви та народу. Одні хіба пропагандисти, що свідомо мають інтерес закривати правду, можуть виступати проти Христового Намісника, що на весь світ підняв протест проти большевицьких насиль над нашим народом і церквою.

Я є Католик . .

о. Вол. Білинський

ПРИ кінці 19-го століття жив в Англії дуже визначний масон, Маркіз з Рипон, головний майстер усіх англійських масонських льож. Він був завзятим ворогом Католицької Церкви, як звичайно всі масони.

Та вже тоді англійці майже масово вертались до католицької Церкви. Це, очевидно, не було на руку масонам.

Щоб протидіяти поворотові англійців до католицької Церкви, масони рішили видати книжку з наклепами на катол. віру.

Розуміється, головний майстер масонерії піднявся цього діла. Одначе, будучи інтелігентною людиною, він постановив насамперед перестудіювати католицьку віру, щоб знати, що писати проти неї, бо як говорив, він сам не знав, що це таке католицька віра. Він знав дещо з оповідання, але чужі оповідання зовсім не були достаточним джерелом і матеріялом, щоб писати книжку. Масон-англієць не хотів писати такого "твору", як тепер один із "нез'єдинених" митрополитів про Св. Володимира для загальної консумпції, щоб тільки "щось" написати.

Головний майстер англійської масонерії почав пильно студіювати католицьку віру, історію, навчання, тощо.

Десять місяців студіював і читав католицькі видання-книжки. При кінці 10-гом ісяця пішов до Отців Ораторіян у Лондоні і попросив, щоб його прийняли до католицької Церкви.

Зо здивуванням запитали його Отці Ораторіяни, чому він, головний майстер англійської масонерії, бажає стати католиком. Він на це відповів: "Я прийшов до переконання, що в католицькій Церкві є три речі, ізза яких кожна безсторонно думаюча людина мусить зрозуміти, що тільки Церква і що виключно одинока католицька Церква є Христовою Церквою цебто Церквою, яку оснував Ісус Христос. А саме, в католицькій Церкві є скала, сповідальниця і Кивот". І так головний майстер масонерії, високо учений маркіз, став католиком. Та він в шуканні правди був безсторонній, тому й знайшов правду, яка визволила його із блуду.

Якби він був односторонній, базарний демагог і дешевий "учений" без почуття відвічальности за себе і свою працю, тоді напевно він був би не пізнав католицької віри. Пізнавши правду, та не бувши злої волі, він сміло заявив, що він тепер є католиком. Перед тим він ніколи не був католиком, але раз ставши ним, був гідним наслідуваня.

Усі наші відступники, що випередили сталінське "возсоєдиненіе церков", гордо "несуться" і не "подаються" у відступстві. Їх підпирають тепер деякі нез'єдинені "митрополити".

Також і політичні "діячі" сміло, в ім'я своїх вождів, розбивають інші партії та "не цураються" своєї партійної анархії. Одначе це не перешкоджає їм на національних святах співати "Боже нам єдність подай", бодай у церкві, бо поза церквою та сама стара історія, сварки, про які ще старинний Геродот-грек згдує, тисячі років назад.

Ось такі ріжні дива бувають. Через це терпить нарід і справа Божа. Очевидно, що ми католики не погоджуємося з оцим усім.

Католицька віра є одна, а багато обрядів. Чудовий обряд підносить віру, але не творить віри. Перше Св. Віра, а потім обряд, а не навпаки.

Бельгійці, айриші, німці чи інші католики, хоча живуть серед моря іновірців, одверто й сміло заявляють себе католиками.

Їхній католицизм не замикається в захристії, а справді переводиться в практичному житті. А втім, чи згадані вище партії обмежуються зовнішньою формою? Ні! Вони всі послідовно переводять у життя всі свої гасла, хоч би які були вони смішні та непопулярні.

Чому ж ми, католики українці мали б бути лише в церкві католиками? Інші виходять з церкви. Вони будують університети, каледжі, гайскули, парохіяльні 8-клясові школи, сиротинці і т.д. В них є організації "Голі Нейм", "Найтс оф Колумбус" і т.д. Католицькі центри, тощо. Вони є носіями католицької правди і в політичному та громадському житті.

Безперечно, що й наше католицьке життя поступило вже значно вперед і може похвалитися церквами, установами та іншими закладами, що їх завдячуємо нашій католицькій Церкві. В ній одинокій кипить католицьке і правдиво-українське народне життя. В ній одинокій іде правильний поступ і розвиток нашого громадського життя. Одначе перед нами ще широке поле до праці. Ще не всі католики є справжніми, повними католиками. Багато з них ідуть до церкви, але поза тим їхнє народне і громадське життя далеке від католицьких засад. Їх діти не в католицькій школі, не асекуровані в "Провидінні"— Союзі Українців Католиків, хоча це належить до Католицької Акції. Для них католицька віра не є нормою життя. Вони стидаються сміло й відважно заявити себе католиками. Мовляв, їхнє католицтво це їхня приватна справа. Тимчасом так не є!

Католик має бути воюючим воїном Христа. Чому ж він мав би стидатися чи ховатися зо своїм католицизмом? Хто стидається Христа, того й Бог постидається. Схизма, сектантство і всі безбожні організації зовсім не стидаються поступати відповідно до своїх "програм", хоча й мають чого стидатися.

Наш католицизм мусить бути повним католицизмом, таким яким він є в інших католицьких народів. Він мусить бути всю-

ди. Католик мусить боронити католицьких засад усюди, чи то в ООН чи в свойому соймі, чи то в школі чи в іншій громадській установі!

Католик мусить показати на практиці, що таке католицизм. Католицизм це вселенне й публичне ісповідування Христової науки. Католицизм є вічним і живим і все модерним, бо правдивим.

Українські батьки повинні при хрещенні давати своїм дітям християнське ім'я, бо Святі це наші покровителі в небі, що невпинно моляться за нас і своїм заступництвом зберігають нас від гріха.

Покровитель це ідеальний взірець, на якого треба невпинно дивитися та наслідувати його чесноти, бо це найкраще почитання нашого покровителя.

Чому б нам надавати своїм дітям чудернацькі імена, коли в нас є такі чудові імена, як Ольга, Параскевія, Володимир, Йосафат, Ярослав, тощо...

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІҐІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити також щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

ХОТІВ
БИ Я
ЗНАТИ

1) Мій знайомий хотів післати свою донечку до латинської Церкви до першого Святого Причастя. Парох наш спротивився цьому. Мій знайомий зірвав за те з нашою церквою. Чи він добре зробив?

Ваш знайомий дуже зле поступив і не без гріха він перед Богом, бо переступив церковне право, що приписує: "Діти мають приймати перше Святе Причастя в обряді родичів. Коли родичі дитини належать до різних католицьких обрядів, то в обряді батька, бо всі діти такого подружжя мають бути хрещені та виховані в обряді батька. Не треба зважати на бажання матері латинички. Якщо вона хотіла бачити свої діти латинниками, то нехай була б пошукала собі латинського хлопця. Ліпше було б тепер для нас і для неї,

2) Чи то гріх іти на забави чи партії до протестантів, коли дохід призначений на їх церкви?

Католики взагалі не повинні в засаді ходити на подібні забави, бо невільно помагати фальшивим церквам. Часом воно дозволене через приязнь чи посвоячення, бо це дуже далека співпраця з протестантами, йнакше не вільно б було католикові продавати харчі протестантському міністрові, а так воно не є. Проте треба уважати, щоб своєю участю в забавах не згіршити других.

3) Моя сусідка казала мені, що Бог не любить тих жінок, яким посилає багато дітей. Я маю 10 діточок. Всі добрі, ходять до своєї школи та церкви, моляться, тощо... Чому Бог мав би мене не любити?

Ваша сусідка сказала дурницю. Видно, що нема в неї християнського духа. Бог на те установив подружжя, щоб були діти. Кожна дитина це скарб, що Бог посилає вам. Наша українська Церква при шлюбі благословляючи молоду подругу, бажає їй багато дітей. Робить диявольську роботу, хто насміхається з тих матерей, що мають численні родини, або намовляє їх вистерігатися дітей... Родичі Святої Терені мали 9 дітей. Мати Святої молилася Богові в дні шлюбу: "Боже, дай мені багато дітей!"

5) Мій син, що поляг у бою за Америку, був добрим українцем католиком. Любив свою Церкву та свій нарід. Я побоююся, що він нещасливий у другому світі бо ані раз мені не приснився.

Не будьте такі забобонні. Де в Святому Письмі написано, що мають приснитися своїм рідним ті, що дісталися до неба? Бог не об'являє снами долі померлих. Можна сподіватися, що ваш син спасся, бо хто добре живе, той і добре вмирає та спасається. Моліться, дайте за його душу на Службу Божу та будьте спокійні!

6) Чи треба щераз повторяти сповідь, якщо хтось мимоволі недокладно визнав гріхи чи неясно відповів на питання священика?

Якщо там ішло про маловажну річ або повседневний гріх, то не треба повторяти сповіді, ні журитися, бо Господь усе простив, бо бачив вашу добру волю. Коли ж ви поминули якийсь тяжкий гріх, то треба його сказати. Коли затаїли навмисне, так треба повторити цілу сповідь, бо вона була неважна та святокрадська.

7) Чи то гріх, як нападають на нас лихі гадки та бажання?

Якщо ми їх не хочемо та відкидаємо, взиваючи Ісуса та Пречисту Діву, можемо бути спокійні, бо ми не згрішили. Злі гадки тоді бувають гріхом, як приймаємо її та роскошуємося ними. Святий Альфонс Ліґорій основник ОО. Редемптористів, подає таке правило: "Можеш бути певний, що ти не образив Бога, якщо в часі спокуси ти взивав Пречисту Діву Марію".

Найбільші, Найменші і Найбільш Поширені Книжки

"КНИЖКИ і люди мають тих самих ворогів",— сказав колись французький поет, Поль Валері,— а ними є: вогонь, вогкість, звірята, часі і їхній власний зміст".

Здається, що їхній зміст найбільше причинюється до поширення або загибелі якоїсь книжки. Така була думка людства від найдавніших часів, бо книжку цінено в усіх народів та в різних часах. "Ти не можеш розкрити книжки, щоб чогонебудь не навчитися з неї",— каже китайське прислів'я, а в Арабії порівнюють книжку до прекрасного городу, який можна носити навіть у кишені. В середньовічній добі Европи книги переписувано по манастирях і за особливу ласку Божу вважав собі монах могти довершити діло свого життя переписанням одної чи двох більших книг.

Друк тільки дав змогу збільшити видання чисельно та поширити її масово, але з другого боку теж значно знецінив її внутрішню вартість. Життя одної книжки стало значно коротше. Щороку в цілому світі друкуються мільйони й мільйони нових книжок, але тільки деякі з них постійно не сходять з книгарських полиць та друкуються в щораз нових виданнях.

До найбільш перевидаваних і найпочитніших книжок належить **Св. Письмо—Біблія.** Власне кажучи—це книга, з якою мірятись не може жодна інша в світі. Вона є "книга книжок". Щорічно видається 25 мільйонів примірників Біблії в світі. Її перекладено на більш як тисячу мов і діялектів, а взагалі в світі є тепер понад 500 мільйонів примірників Біблії. Св. Письмо є теж найдорожчою книжкою в світі. Біблія, що її видрукував Ґутенберг кругло 500 років тому, у 1952 році вартувала пів мільйона долярів.

Без сумніву, самий зміст Св. Письма був і є головною причиною його поширення в світі. Але модерні тоталітарні системи і диктатори доказують, що книжка навіть невеликої вартости може осягнути рекордові числа видань. Доказом на це служить видання "творів" Гітлера і Сталіна.

Нацистівську "біблію"—**"Майн Кампф"** А. Гітлера видано в Німеччині тиражом 8 мільйонів, а поза кордонами Німеччини— два мільйони. Для кращого зрозуміння треба згадати, що в Німеччині обдаровували кожне молоде подружжя підчас цивільного вінчання власне книжкою "Майн Кампф".

III. Ще більшого поширення досяг російський диктатор Сталін своєю книжкою "Історія ВКП(б)", яку видано у 1938 році. За десять років тираж тієї книжки виносив 34 мільйони. Її перекладено на 45 мов і діялектів у СССР, а поза Сов. Союзом—видано на 18 мовах.

В обидвох випадках маємо до діла з пляновим друкуванням і примусовим поширюванням книжки, хоча її мало хто бажає читати чи купувати.

Коли в демократичних умовах книжка має мільйоновий наклад, то це вже справді доказ її почитности. Значить її купують читачі, наклад вичерпується і треба видавати новий. До таких книжок належить повість з громадьнської війни в США, "Розвіяне вітром" Маргарети Мічель. У США видано її 3,800,000 примірників, поза США—1,967,841. Разом отже кругло 5 мільйонів. Авторка згинула минулого року на вулиці свого рідного міста під колесами авта.

IV. Однак найобширнішою книгою в світі є китайський словник, виданий у 1600 р. у 5,020 томах, при чому кожний том має 170 сторінок. Зате найбільшою книгою в світі є Анатомічний атляс державної віденської промислової школи, розміри якого такі: 190x90 сантиметрів.

Є і найменша книга. Досі тією славою втішалася книжечка, видана в Падуї (Італія) 1897 р., а розміри її були 10x6 міліметрів. Однак недавно Г. Шміц з Кельну (Німеччина) видав книжечку на 77 стор. 4.5x4.5 мілім. завбільшки. Книжечка дає опис катедри в Кельн.

Цікава є теж статистика щодо осіб, про які пишеться в книжках. І так 5152 книжки займаються особою І. Христа; 3172 книжки присвячені В. Шекспірові, англійському драматургові. На третьому місці є американський президент Лінкольн, про якого пишеться у 2319 книжках. За ним іде Ю. Вашінґтон, про якого видано досі 1755 книжок. П'яте місце займає Наполеон І з 1735 книжками.

Поль Валері не згадав однак про ще одного ворога людей і книжок, а саме про людину. Людина нищить велику кількість книжок—може найбільшу—хоча нерідко це бувають найкращі твори людського ума. Так робив Гітлер з творами деяких письменників та Св. Письмом, так діється в СССР, де Сталін та його партія нищать всяке друковане слово, яке не підходить під їхню систему. Але не забуваймо, що час—це ворог не тільки книжки, але й людини. Диктатори і їхні нищівні системи не є вічні, а слово правди в добрій книжці—є низнищиме.

Католицька преса—в зовсім правдивому значенню—це Христос, що ходить улицями міста, заходить до домів та показує молодому й старому дорогу, правду й життя.

Сміховинки

Священик: Івасю, не бийся з ним. Ісус сказав любити своїх ворогів.
Івась: Так, прошу Отця, але він не є моїм ворогом. Він є моїм братом.

Учителька: Петрусю, де підписали акт Незалежности Америки?
Петрусь: А де могли підписати, Пані Учителько, як не на самім споді?

Мати: Михасю, що ти навчився в школі?
Михась: Не багато, мамцю, бо взавтра щераз мушу йти до школи.

Міністер до новоженця: Слухай, Джек, як ти хотів женитися, я казав тобі добре розглядатися. Тепер, як ти вже оженився, раджу тобі держати очі здебільша замкнені.

Секретарка: Для святого спокою я ніколи не беру з собою додому офісових клопотів.
Шеф: Я теж не беру їх додому, бо там уже мій клопіт чекає на мене з мітлою.

Сусідка: Я дивуюся, як ти можеш так легко діставати гроші від свого чоловіка?
Друга сусідка: Це мені дуже легко. Як тільки скажу, що повернуся до своєї матері, так мій муж зараз витягає мені гроші на дорогу.

Приятелька: Чи Галині заручини ще далі є секретом?
Друга приятелька: Так всі говорять.

—І ти не жалуєш за своїм першим чоловіком?
—Я ні, але мій теперішній чоловік все за ним плаче.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1953

Feast of the Three Holy Bishops

Rev. M. P. CSSR.

Saint Basil, St. Gregory and John were great Bishops of the Eastern Rite Catholic Church in the early centuries of Catholicism in the Orient. They were staunch pillars of the true faith against the machinations of the heretics who rose against Christ and tried to disseminate the errors, and thus to destroy the faith of the Gospel.

One might ask why do we celebrate the feast of these three giant-Saints on the same day. Here is the origin of their common feast.

These three Saints were well known and honored by the Eastern Christians. In the twelfth century however, during the reign of Alexius Comen, emperor of Byzantium, an argument rose among the Christians living in Constantinople as to which of these three God's servants was the greatest Saint in heaven.

The dispute created three parties. Each one defended its particular Saint. Considerable dissension followed which resulted almost into a schism. In spite of all the efforts on the part of the ecclesiastical authorities to calm down the spirits, the parties went on with their well-heated dispute.

Thereupon all three Saints, Basil, Gregory and John appeared to a man of great sanctity and austerity, John, Bishop of Euchydia, a suburb of Constantinople, and declared: "Tell the people of Constantinople not to argue about us. We are in heaven wherein we enjoy the same glory for our labors on earth. We wish that a day be appointed on which our memory will be celebrated by the people. The quarreling parties accepted this settlement with enthusiasm, and the new feast of the three Holy Bishops was introduced into the Eastern Church.

Saint Basil is called *Great* because of his great merits and zeal during the Arian persecutions of the Churih by the arianized Byzantine emperors.

Saint Gregory was given the name *Theologian* for his deep exposition of the Catholic faith against the impious followers of Arius, who was denying the divinity of our Lord, calling Him a simple man or Christ.

Saint John Chrysostom is known as *Zolotousty* or *Golden-tongued* for his highly treasured oratorical sermons or homilies. He abbreviated Liturgy of St. Basil which is still used by the Ukrainian Catholic and Orthodox Church.

Sermon outline for Catholic Press Month

ITALIAN Communist leader, Luigi Longo, 1948: "There is only one conflict... the conflict between Communism and Christianity."

On all sides this conflict rages So far Communism has triumphed over 780 million people. It is an immediate and present threat to our freedom. We cannot defeat Communism merely by defensive actions. The only successful way to defeat the enemy of God is by offensive action—making Christian principles and thinking the strongest forces in modern life.

To know these Christtian principles we must read our Catholic Press. To propagate these Christian principles we must use the Catholic Press.

Every Russian city and town has a bust of Stalin because he embodies the idea that is Comunism.

Ideas rule the world. Ideas cannot be killed by guns and bullets. An idea only dies when it is replaced by another idea. To root out the false ideas of Communism means replacing them with our own ideas. To know these Christian ideas we must read our Catholic press. The best means of propagating Christian ideas is through the Catholic Press.

I. What is the Catholic Press?

A. The Voice of the Holy Father.

"You are my voice. I do not say that you make my voice heard but that you are really my voice itself. Few indeed would be the number of the children of the common Father who would learn my wishes and thoughts without the aid of the Catholic Press."—Pope Pius XI.

B. The Defender of the Church.

"I find it difficult to escape the conclusion that one who is not interested in the Catholic Press to the point of supporting it is not deeply interested in the Catholic Church. For the Catholic Press interprets the teaching of the Church, it defends the cause of the Church, and it portrays the worldwide life of the Church."—Archbishop Mooney.

C. Extension of the Pulpit.

"The work of the Catholic papers has been most praiseworthy. They have been an effective auxiliary to the pulpit in spreading the Faith."—Pope Benedict XV.

II. The need for the Catholic Press.

"Either for God or against God—that is once more the point at issue, and upon it hangs the fate of the world."—Encyclical *Caritate Christi.*

A. We must fight evil and today the Catholic Press is the spearhead in that struggle. Wherever the forces of evil triumph, the Catholic Press is the first victim.

B. Instruction is needed in this Age of Doubt, and this is one of the roles of the Catholic Press.

C. We must be ever ready to protect our rights and the Catholic Press is the Vigilant Guardian of our rights.

D. We must be closely united to the Holy Father and the Hierarchy, and the Catholic Press is the link joining the hierarchy and the faithful.

III. What Catholics can do for the Catholic Press

A. Subscribe to Catholic periodicals.

(1) Newspapers: the diocesan paper in every home. (2) Magazines at least (a) One general magazine in every home; (b) One mission magazine in every home; (c) A Catholic juvenile magazine in every family with youngsters.

B. Buy Catholic books.

(1) Catholic literature does make the best seller list. (2) If possible join a Catholic book club.

C. Make libraries aware of Catholic publications by

(1) Asking librarians for them. (2) By making gifts of Catholic publications to libraries.

D. When you finish a Catholic publication don't throw it away but pass it on.

E. Use Catholic publication for gift giving.

(1) Birthdays and anniversaries. (2) Christmas gifts. (3) Prizes at card parties and Church affairs.

F. Discuss features of the Catholic press in study clubs and society groups.

G. Young people should consider carreers in Catholic journalism.

H. Pray for Catholic editors and writers.

Conclusion

"The power and influence of the Catholic Press are so great that even the seemingly most insignificant activity in favor of the good press is always of importance, because great results may come therefrom. Anything which you will do for the good press, I will consider as having been done for me personally. The Catholic Press is very close to my heart."—Pope Pius XII.

READ YOUR CATHOLIC PRESS — MILLIONS WISH THEY CUOLD! Get the Redeemer's Voice and spread it among your friends!...

If they continue to increase the sizes of buses and trucks, locomotives will have to cross crossings cautiously.

THE BLESSING OF CANDLES

THERE IS a custom of blessing candles on the feast of our Lord's presentation in the temple. The blessing of candles recalls to our minds the fact that Jesus Christ, the Light of the world, presented Himself in the temple of Jerusalem; and that while there, Simeon could justly call Him the "Light for the enlightment of the Gentiles and the glory of His people"!

This blessing rite further instructs us that we also, as children of the light, ought to walk in the light which Christ our Saviour brought down from heaven to earth for us. We should follow after this light which we have received through faith and despise the work of darkness. We follow the light if we adorn ourselves with good deeds in order to be able to go out to meet the Heavenly Bridegroom Christ, similarly as had the wise virgins with their trimmed burning lights.

The prayers wich the Church uses in the blessing speak and remind us of this in a beautiful way: "Christ our Lord, true light, enlighten every man coming into the world; pour out thy blessings upon these candles, and bless them by the light of Thy grace: deign, O Merciful One, that as these lights burn with a visible light scattering the darkness of the night, so may our hearts enlightened by this invisible light, which is the light of the Holy Spirit, put to flight the darkness of all sin, so that by the cleansed eye of our soul, we may be able to see all which is pleasing to Thee and which salvation requires of us, and that after having overcome the dark evils of this earth by finishing the dangerous way of our life in the midst of this earth we may be found worthy to enter into unending bliss and light."

Blessed Candles in the Home

The faithful have the custom of keeping randles in their homes which have been blessed on the feast of the Presentation of Our Lord in the Temple. Such blessed candles are used on different occasions, for example, intimes of misfortune or threatening danger.

A person with faith and familiar with the aim and the significance of even the smallest rites practiced by the Church, can better appreciate their value. He has confidence in God from Whom all help and blessings spring and Who can and does often grant many blessings through those things and actions which perhaps appear to be insignificant.

The Prayers in the Blessing

This truth is well brought out in this prayer of the blessing of candles: "Lord God Almighty Father, Eternal God, through the invocation of Your most Holy Name and the intercession of the Blessed Mary ever Virgin whose feast we celebrate devoutly today, and for the sake of the impetration of all the Sainsts, for the use of the faithful and for the health of bodies and their souls of the faithful on the earth and upon the seas, deign to bless and sanctify these candles and lights and from holy heaven and the altar of Your Majesty, hearing our voices, may You be merciful to all those who invoke Thee and whom You have redeemed by the most precious Blood of Your Beloved Son. Amen."

Worthily indeed does the Church sing upon the occasion of this feast: "Hail, full of grace, Mother of God and Virgin; for from thee hath arisen the Sun of justice, Christ our God, enlightening those who are in darkness. Rejoice thou also, O righteous ancient, who didst receive into thine arms the Deliverer of our souls Who bestoweth upon us resurrection. Amen."

(From the *Voice of Mt. St. Macrina*)

WHAT DID YOU DO?

Did you give him a lift? He's a brother of man
And bearing about all the burden he can,
Did you give him a smile? He was downcast and blue,
And the smile would have helped him battle it through,
Did you give him your hand? He was slipping down hill
And the world, so he fancied, was using him ill,
Did you give him a word? Did you show him the road?
Or did you just let him go on with his load?

Do you know what it means, just a clasp of the hand,
When a man has been bearing just all he can stand?
Did you stop when he asked you to give him a lift?
Or were you so busy you left him to drift?
Oh, I know what you mean! what you say may be true,
But the test of your manhood, is: What did you do?
Did you reach out your hand? Did you find him the road?
Or did you just let him go by with his load?

A wealthy woman asked an assistant in the wool department of a big shop for instructions on how to make a dog's sweater.

"How big is the dog?" asked the salesgirl. The woman's illustrations were not very successful.

"Maybe you had better bring him in," suggested the girl.

"Oh, I can't do that," said the woman. "It's to be a surprise for him."

The government not only has the bad habit of living beyond its income, but also beyond ours.

THE COSSACKS AND THE UNION

By Rev. M. SCHUDLO C.Ss. R.

THE UKRAINIAN Orthodox historian, Dmytro Doroshenko, relates the principal causes of the Cossack uprising against Poland. "The renewed dicontent of Cossacks had, besides all the other former deep social and economic causes, its roots in the recent settlement of 1638. The new Cossack officers nominated by the Polish government from the nobles instead of being elected, as was usual, from among Cossacks themselves, were extremely unpopular. The garrison of the rebuilt fortress in Kodak, composed chiefly of German mercenaries, was hated for its executions. In the Sitch was stationed a garrison of loyal Registered Cossacks. Not a single Cossack vessel could manoeuvre to the sea. Those of the Cossacks who were not entered on the rolls had to become serfs if they did not manage to escape over the frontiers. The great landowners, mostly Poles and Roman Catholics, supported by the Polish administration, seized the lands meadows and forrests and other property belonging to the enslaved Cossacks, or exacted tithes and all kinds of tributes from them. These proceedings spread great dissatisfaction among the Cossacks."

These abuses of the Polish authorities turned the Cossack host into an easily inflamable and revolutionary element. The oppressed warriors were merely awaiting the first opportunity to cast off the Polish yoke.

Furthermore Doroshenko describes the feeling of the Ukrainian peasants that contributed to a succesful revolution of the Cossack army. "The peasants in this part of Ukraine were especially sensitive even to the smallest encroachment on their personal freedom and private property. The Polish landowners had brought with them from Poland Jews who acted as intermediaries and agents on the estates and were much despised and hated. These Jews rented flour mills, breweries, roads and bridges, etc., exacting heavy duties and exhibiting great ingenuity in inventing ever-new methods of squeezing fresh tolls and taxes out of the population. The Polish army stationed in Ukraine was also a source of endless grievance to the population." [1]

It is not true that the Cossacks took up their arms to defend the Orthodox Church against the Polish oppression. Ellias Borschak says apropos: "During the period from 1596-1648 we do not find any legislative act against the Orthodox Church, but some isolated abuses. Since 1632 the Orthodox even passed to the offensive and retook churches that became Uniate after 1596. We should not, therefore, talk of a religious struggle in Ukraine before Khmelnycky: 'It was far from those religious wars which took place in Western Europe. Ladislaw IV (1632), conquered by energetic Peter Mohyla, re-established the rights to the Orthodox Church included in fourteen

1) "History of the Ukraine", by D. Doroshenko, translated by Hanna Chikalenko-Keller, M.A., Edmonton, 1939, 229-300.

articles known as "Articles of Pacification".' [2]

Borschak's statement is irrefutably confirmed by Jacob Susza. The latter relates several inroads and attacks of the dissidents on the Ukrainian Catholic Churches throughout the country, like Peremysl, Cholm, Lviv, Sokal, Grodno, Novhorodok, etc. [3] In Sokal, the dissidents invaded the church, attacked the priests that kept the Blessed Sacrament in their hands, "tore off the vestments, pulled the hosts out of the pyre and trampled upon them." [4]

The Orthodox historian Dmytro Doroshenko confirms this: "It was long considered by the old Ukrainian historians that religious persecution of the Orthodox Church was one of the chief causes of the Cossack risings." "The Cossacks," it was said, "rose to defend their faith." This was not quite the case. At that time the Orthodox clergy in Ukraine appreciated very much the concessions which had been obtained at the accession of King Ladislaw IV and realized and secured by Peter Mohyla. For that reason they, and particularly those who ranked high in the ecclesiastical hierarchy, adopted an entirely loyal attitude towards the Polish government and regarded with disapproval the restless spirit of the Cossacks... The watchword, "For the faith" was very popular and was cleverly used from the beginning of the uprising. A demand for further concessions—(which meant a complete annihilation and elimination of the Ukrainian Catholic Church) to the Orthodox Church was included in the political programme of the Cossacks." [5]

The Orthodox Metropolitan, successor of Peter Mohyla, Sylvester Kosiv sent a message to Radziwill, commander of the Lithuanian Army, who was approaching Kiev after the Cossacks were defeated by the Poles near a town, Berestechko, in 1651 on the Volynian-Galician frontier. He asked the victorius army "not to destroy the city, the churches and monasteries, because the Cossacks alone are fighting against Poland while he, Metropolitan, and the inhabitants of Kiev are and will remain loyal to the King." [6]

Some unscrupulous propagandists of the Orthodoxy and enemies of the Ukrainian Catholic Church were trying to make out of the Cossack campaign against Poland a "holy war" against the Union of our Church with Rome. The treaty of Bila Czerkva, concluded between Khmelnycky and Poland on September, 1651, does not even mention the Ukrainian Catholic Church. The Cossacks did not demand her destruction as they did in the treaty of Zboriv in 1649 under the influence of some fanatics who were trying to destroy it by means of the victorious Cossack army. If the Union were the only, or at least the principal cause of the Cossack revolution, it would have been impossible not to demand its annihilation...

Bishop Julian Pelesz refutes the insidious propaganda of the dissidents: "The stimulus for the Cossack wars was not the Union and

2) La Legende Historique de l'Ukraine, Istorya Rusov, Paris, 1949. p. 98.
3) Michael Harasiewicz, Op. cit., pp. 310, 320, 324, 311, 326, 312.
4) Michael Harasiewicz, Op. cit., p. 326.
5) D. Doroshenko, Op. cit., p. 230.
6) Istorya Ruskoy Tserkvy, by Makary, Metropolitan of Moscow, 12 Volumes, St. Peersburg, 1879, Vol. XII, p. 58.

the Catholic Church, as some usually affirm, but a general and unreasonable oppression of the Cossacks by the rich landlords. The best proof that the Union did not cause the Cossack wars is the fact that the regions in which the Union was solidly established, for instance Bielorus and Lithuania, did remain relatively quiet without favoring the Cossacks at all. Ukraine, Podolia and Volynia instead, which were dominated by the schism, became the scene of the enraging Cossack wars. The causes of the Cossack wars must, therefore, be sought elsewhere" than in the Union. [7]

The Polish abuses in Ukraine which provoked the Cossack wars are clearly described by Polish historian, Samuel Grodzki. He confirms the statement made by Doroshenko. [8]

The Union was involved in the conflict by some Orthodox fanatics as one may clearly see from Doroshenko's expression: "The watchword: *For the Faith*, was cleverly used from the beginning of the uprising." [9]

Besides the Greek and Moscovite propagandists, the Poles too are responsible for this bloodshed. M. Harasewich says: "We believe that the Holy Union would have been at safety had the Polish government separated from its politics through which it endeavored to polonize the Ukrainians, provoked dissensions among the Uniates and dissidents that the Ukrainians may destroy themselves." [10]

Bohdan Khmelnycky, the great Hetman of the Cosack uprising, used the religious strife among the Ukrainians to engross the ranks of his army with peasants oppressed by the Latin Polish landlords. Elias Borschak says that the Ukrainian Orthodox hierarchy despised the Cossacks: "In 1629 Metropolitan Borecky convoked a synod to Kiev to which he invited *all Ruthenian people*, but he excluded the Cossacks. Peter Mohyla treated them as *rebels*. Athanasius Kalnofojskyj, dedicating his book TERATURGEMA to Prince Elias Chetvertynsky, congratulatee him on his triumph over *abominable rebel Cossacks*." [11]

The same author shows us how the Cossacks became involved in the fight against the Union of our Church with Rome: "It had been Khmelnycky and his staff (persons near him in his revolt) that put skillfully the Cossack piety into play, saying that the Cossacks were always (sic!) sacrificing their lives for our Orthodox faith. The Cossack chroniclers did the rest. They spread the legend that the Cossacks were paladins and champions of Orthodoxy." [12]

The emissaries of the Constantinopolitan patriarchs employed all the means at their disposal to incite the Cossacks to persecute the Union. [13]

The Muscovians played an ominous part in influencing the Cossacks against the Union. "Moscow", says Julian Pelesz, "did not stay idle. It is clear from the annual subsidies granted the Cossacks by Moscow to gain their sympathy." [14] The Muscovian machinations could not have been other than sinister to the Union, for Moscow was growing to become "the third Rome" after the fall of Constantinople into the hands of the Turks in 1458. Makary reflects the Muscovian outlook when he says: "They tried to lead the Ukrainian and all the other Orthodox people to the Union in order to separate them from Moscow to which the same (Orthodox) faith was attracting them." [15] The Union of our Church with the Holy See constitutes a bulwark against the Russian aspiration to dominate Ukraine. It goes without saying that the imperialistic Moscow hated the Union and tried to annihilate it by the means of the Ukrainian Orthodox laymen, Brotherhoods and Cossacks.

The Ukrainian histories throughout all of the nineteenth century, especially that known as "Istoria Rusov", were spreading among our people the false idea that the Cossacks to their very marrow were champions of the Orthodox faith against the abuses of Rome and the Uniate Church. [6] These histories were avidly read by our people, instilling hatred against Catholicism.

The Ukrainian Catholic Church and the Cossack Wars. (1648-1667)

1. *Preparation*

Bohdan Khmelnycky, the greatest hetman of Ukraine (1648-1657), was that active and daring leader who organized the revolt of the Cossacks against Poland in 1648.

Born in 1595 of the lower gentry, Bohdan received an excellent education in the Jesuit colleges of Lviv and Yaroslav in Western Ukraine. Through training and experience he learned several languages and acquired great skill in military tactics. First he fought as a Cossack with the Poles against the Turks (1620). In 1630 he participated in the Polish wars against Moscow... Later on he commanded a contingent of Cossacks that fought for Richelieu against the Spaniards in Flanders.

In 1638 he was centurion (Sotnyk) of the registered Cossacks. Although he had taken part in the Cossack uprisings of 1637-38, his loyalty to the Polish crown was not questioned. In the rank of centurion Bohdan remained in Chyhyryn for ten years.

Bohdan inherited from his father Michael a property nomed Subotiv near that town. At the time of the uprising he was a widower. It would be difficult to induce this elderly man to embark on a hazardous enterprize of revolution, had not Chaplinski, a Polish nobleman, attacked his house in Subotiv, burned down the mill, carried away his beehives and harvest and flogged his young son to death. Bohdan was absent when Chaplinski, at the head of the armed band, attacked his house. Khmelnycky sought justice against the insolent aggressor, but he failed to obtain it even from King Ladislaus in Warsaw. His energetic protests against Chaplinski and courageous attempts to defend his rights made him suspect in the eyes of the local Polish authorities. Khmelnycky was arrested

7) Geschichte der Union der Ruthenischen Kirche mit Rom, by Dr. Julius Pelesz, Wien, 1880, Vol. II, p. 217.
8) Historia Belli Cossaco-Polonici conscripta Anno 1676, p. 15.
9) D. Doroshenko, Op. cit., p. 230.
10) Michael Harasiewicz, Op. cit., p. 421.
11) Op. Cit., p. 88.
12) Op. Cit., p. 84.
13) Julian Pelesz, Op. cit., Vol. II p. 146.
14) Op. Cit., pp. 220-221.
15) Makary, Op. Cit., Vol. IX, p. 540.
16) Conf. Elias Borschak, Op. cit., p. 84.

and imprisoned in Cherkassy. Colonel Krychewskyj, Godfather to his child, was entrusted to guard the prisoner but let his good friend escape.

Being free, Bohdan, accompanied by a group of his adherents, fled to the Zaporogian Sich, the main citadel of the unregistered Cossacks. He united the discontented and oppressed Cossacks. It was the beginning of 1648. Khmelnycky assembled them and exhorted them to rise against the oppressive Polish landlords. It was easy to throw a spark into this mass of disappointed soldiers by the failure of a new war against Turkey from which the Polish Diet averted King Ladislaus.

Every movement of the Cossack army was immediately echoed by the peasants throughout Ukraine. They were ever ready to help anybody who would rise to arms against the Polish landowners who lived in luxury while the inhabitants were reduced to serfdom and constrained to work for the Polish noblemen.

At the end of January, 1648, Khmelnycky became hetman and master of the Zaporogian Sich. Through his friends among the Tartars the new hetman secured help from the Crimean khan. As soon as the news was sent out secretly to the population of Ukraine that war would begin in spring the roads to Zaporogia became choked with volunteers eager to join the Cossacks and to raise the banner of revolt against the oppressors of their fatherland.

The news of Khmelnycky's flight to the Sich and his subsequent election as hetman of the Zaporogian Army presaged a storm which was to shake the very foundations of the Polish state and its structures. The noblemen and Polish authorities in Ukraine became alarmed by the impending revolt of the oppressed Cossacks. They knew too well the military skill of the new Hetman to disregard his warlike enterprise. The frightened noblemen sent frantic appeals to two Polish fieldmarshals, Potocki and Kalinowski, chief commanders of the Polish army stationed in Ukraine between Korsun and Cherkassy.

The Polish field marshals were far inferior to their adversary Khmelnycky, an old and experienced warrior. Their plan was to attack the Sich and cut off the head of the "Cossack hydra" that the Polish master might feel at home in Ukraine forever.

When Potocki began to make preparation for a campaign against the Cossacks, King Ladislaus, who hoped to repress the insolence of the Polish nobility with the aid of the Cossacks, advised his field marshals to avoid bloodshed by suggesting that the Cossacks might be permitted to undertake raids on the sea against the Mohammedans. Thus the difference would have been settled in a peaceful manner, a sea of blood would have been avoided and the Ukrainian Catholic Church would not have been subjected to innumerous vexations by the rioting mob.

The disdainful Potocki refused to follow the King's advice. He dreamed of military glory which would cover the heroes who had quelled the revolt at the outset without giving it time to spread in Ukraine and become a national revolution of the Ukrainian nation against her oppressors. Instead of obeying the King, Potocki sent a letter to Khmelnycky, urging to depose the men and return immediately from the Sich to Ukraine.

Bohdan replied to the fieldmarshal demanding the abrogation of the unjust restrictions imposed upon the Cossacks in 1688 and the restoration of the former Cossack privileges. In his requests, Khmelnycky did not mention the Orthodox Church, supposedly persecuted by the Union, because he was not concerned with its affairs and such persecution did not exist in Ukraine.

Potocki and Kalinowski rejected Khmelnycky's demands and continued their military preparations. Shortly after Easter the Polish army opened an offensive, invaded Ukraine and started its march to meet Khmelnycky and his Cossacks.

The Polish vanguard composed of the registered Cossacks, German mercenaries and some 1,500 Polish soldiers, was dispatched down the river Dnieper under the leadership of Potocki's son Stephen. This vanguard was to be followed by the main forces stationed in Korsun.

FURTHER PROOF OF VATICAN TOMB OF ST. PETER

"Peter, pray to Jesus Christ for the Christian men buried near your body."

This inscription, declared to date back to the end of the third century, has been found during excavations beneath St. Peter's basilica, close to the traditional spot that previously had been definitely identified as the site of the First Apostle's Tomb.

Details about this new discovery were given in l'Osservatore Romano in an article written by an Italian woman archeologist, Prof. Margherita Guarducci of the University of Rome. She also stated that a rough drawing, believed to represent St. Peter, has been discovered close to the inscription.

In her article she declared it probable that results of further studies regarding the veneration of St. Peter during the first centuries following his death will be published soon.

The reported findings serve to furnish further scientific proof for what has always been Christian tradition: that the Prince of the Apostles, after dying a martyr's death in the year 64 or 67, was buried at a spot on Vatican Hill which since that time, without interruption, has been held sacred and has been venerated. This spot is today beneath the Papal Altar of St. Peter's basilica.

The scientific identification of the site of St. Peter's tomb was the result of excavations carried on since 1939 beneath the crypt of St. Peter's basilica. The findings were detailed last year in a report presented to His Holiness Pope Pius XII by the Msgr. Ludwig Kass secretary of the Sacred Congregation of the Basilica of St. Peter.

Harold: "Very few women have any knowledge of parliamentary law."
Robert: "You don't know my wife. She's been speaker of the house for 25 years."

Why non-Catholic Marriages are Valid

By D. F. Miller

Problem: Why does not the Catholic Church recognize every non-Catholic marriage as invalid, and grant to those who have been married as protestants or pagans the right to re-marry when they have become Catholics? Is it not contrary to the truth of the Catholic Church and to the sanctity of marriage in her eyes to say that a marriage before a minister or a judge is a valid one, and that it cannot be disregarded when a person involved in such a marriage becomes a Catholic?

Solution: All human beings are bound by natural law, and are entitled to the rights that are granted by the natural even before they know anything about Christianity or Catholicism. Thus, two unbapttized persons, who as yet have had no opportunity to learn anything about Christ or His religion, have a natural right to enter into the contract of marriage. At the same time they are bound by the natural laws governing marriage, the most important of which is that the contract must be made for life. St. Paul reveals that in this case of two unbaptized people, the Church has the authority to dissolve the natural bond of marriage in favor of one of the persons who has become a Catholic and who finds that the pagan partner is no longer willing to live with him (or her) in peace. The Church does not declare the natural bond of marriage invalid in this case; she uses the authority given her to dissolve the natural contract in favor of a sacramental marriage.

The case of two validly baptized Protestants is different. They too have the natural right to contract a valid marriage and are bound by the natural laws of marriage, especially that prescribing indissolubility. But because they were validly baptized as Christians, their marriage is also a sacramental one, if it conformed to all the requirements for a valid marriage, such as true consent, freedom from impediments, proper legal form, etc. Now the Catholic Church has been given no authority by God ever to dissolve a valid, sacramental, consumated marriage. That is why a divorced Protestant cannot be declared free to marry when he becomes a Catholic if his baptism is proved to be, or must be presumed to have been, a valid one, and if his marriage as a Protestant was also valid and consumated.

(The Liguorian)

Lawyer: You say you were about thirty-five feet away from the scene. Just how far can you see clearly?

Farmer: Well, when I wake up I see the sun and they tell me that it is about 93 million miles away.

The Problem of the Holy Shroud

By Rev. Leo Pyzalski, CSSR.

THERE WAS NO problem of the Holy Shroud until 1898. This problem arose suddenly 54 years ago as we are about to explain in this modest commentary. And it is at present a very interesting and very important problem which preoccupies a host of historians, scientists, theologians, both Christians and unbelievers. About the Holy Shroud has formed a problem that can play an important role in the developement of our devotion to the Holy Passion of Jesus, and generally to the person of Jesus, called "The Delight of mankind".

Let us see now in what circumstances the problem of the Holy Shroud started and how it developed in the course of the last 50 years.

In the cathedral of Torino, in northern Italy, a silver box is preserved which contains a piece of linen, about 4 yards long and one yard wide. On this linen imprints of a human body, of its front and its backside, are visible. Especially the imprints of the face are distinct, although not very attractive nor beautiful.

This linen, called today "The Holy Shroud" of Torino, was believed for centuries to be that very linen which covered the Sacred Body of Our Lord Jesus Christ in the Sepulcher. But this belief was by no means general, especially among scientists and critically minded theologians, since there were no sufficient historical proofs in favor of the authenticity of the Shroud. And of course, no one was obliged to believe in this relic.

We know the history of the Holy Shroud only since 1355. It was preserved at that time in Lirey, diocese Troyes, in France. In all probability, it has been brought to France by the Christian "Crusaders", during the thirteenth century, from Constantinople.

About 1578 the "Holy Shroud" was transferred to Torino in Italy and there it is preserved today in the royal chapel. Only at rare occasions, on jubilee years, the "Holy Shroud" was exposed to public adoration.

During one of these expositions in 1898 an Italian photographer, Secondo Pia, was permitted to take a photographic picture of the relic. Quite unexpectedly, this simple fact has created the so-called "problem of the Holy Shroud"... Why and in what sense?

The answer is this: When the photographer began to develop his glass plate, he made a very strange discovery. He expected to see upon the glass plate a negative picture of the Holy Shroud and of the human body appearing on it, that is to say, the colors should be reversed: What is black in nature should be white on the plate, and conversely, whatever parts are white in nature should be black on the developing plate. Instead, he found that the whole developing picture was positive, that is to say, the human form of the Shroud appeared upon the glass plate with the natural colors of a dead human body.

It was, indeed, a shocking discovery. As a professional photographer, Secondo Pia knew for cer-

tain that the picture developing on a photographic glass plate must always be negative... So he asked of himself: What is the matter with me? Why do I see a positive picture on my plate? Is it a hallucination?—or is something wrong in my head?... He was unable to continue his work for a while. When at last, he had finished developing the plate, and made further study of the Holy Shroud, he found the explanation: *His picture on the photographic plate was positive, with natural human colors, because the picture upon the Holy Shroud was negative...* In other words, black and white, dark and bright, were reversed on the human form visible upon the Shroud.

Now, why was it such a shocking fact that the picture appearing on the Shroud was found to be negative?... To answer this question it is necessary to recall that the very idea of a negative picture was unknown, or almost unknown, unto the middle of the nineteenth century, or unto the invention of photography, about the year 1850. And the Holy Shroud was in existence, with its negative features and colors, at least for 500 years before the invention of photography. So who and by what means and by what genius was able to draw upon the sacred linen such a perfect negative picture that it gave a perfect and very beautiful human form and human face on the photographic glass plate?...

Thus emerged a real problem, an exciting problem, not only for pious Christians but even more for scholars, scientists, historians and theologians. Up to this moment the problem is still a problem. Some aspects of the problem have been explained, but much more study is necessary to explain many details referring to this holy relic.

Why the Problem of the Holy Shroud is so Important?

Is it a question of miracle by which, maybe, the picture had been formed upon the Shroud? No. Whether that picture of the human body and face upon the linen has been formed by a natural process or through a miracle of God, is a question of secondary importance. What interests all Christians first of all, is the problem whether that venerable face appearing on the photograph of the Holy Shroud represents really the Divine face of Jesus or not... If the answer must be: Yes,—then we are in possession of an inestimable treasure, namely, of a real photograph of Our Lord Jesus Christ... And as things stand today, it seems certain that the answer, in fact, must be affirmative...

The Holy Shroud of Torino is called today by some writers—"the fifth Gospel"... Why? Because it tells many details about the Holy Passion of Our Lord, all of them in perfect accordance with the known four written Gospels. However, certain details found upon the Holy Shroud explain the sufferings of Our Lord in a way somewhat different from the usual Christian tradition. Nothing on the Shroud contests the narrative of the four Gospels, but we can read on this relic many additional facts referring to the Holy Passion of Jesus.

Our problem, besides, is of special interest for all scientists, for learned historians and theologians, who feel they must find an explanation of how the wonderful picture of the Holy Shroud came into existence,—whether a miracle of God must be assumed or a natural process should be credited with the forming of the picture. For, it has been proved sufficiently that this picture has not been made by a human hand. Chemistry has shown that there is no trace of any paint whatever upon the Holy Shroud.

Once the vast majority of Christians are firmly convinced that the picture of the Holy Shroud is, indeed, the authentic likeness of Jesus, the Son of God, the Divine Face of Our Lord will certainly exert a more and more powerful influence upon people, and will inflame human hearts with enthusiastice love for Him who is in fact "The Delight of mankind"... Although the study of the Holy Shroud continues and some questions are not yet answered satisfactorily, it seems already practically certain that this holy relic and its very attractive Face of Jesus are authentic. The most competent scholars maintain that there is full moral certitude as to authenticity of the Holy Shroud.

The Divine Face of Jesus as represented upon the Holy Shroud is recognized today even by all outstanding artists as the most beautiful and most attractive likeness of Jesus ever made by any artist. It inspires love with holy fear and its contemplation is a very effective incentive to adoration. There is something superhuman in this picture.

How fortunate mankind will be if the Divine Face of Jesus becomes again, so to say, the common banner of the world!... Our dying civilization will then be rejuvenated in a short time and in a wonderful way...

A DOZEN BETTER THINGS

Tact is better than talent.
A minute early is better than a second late.
An approving conscience is better than an applauding world.
It is better to tell people of their virtues than of their faults.
It is better to win the confidence rather than the advantage of others.
It is better to receive criticism than flattery.
It is better to think of the blessings you have rather than of those you lack.
It is better to overlook a wrong rather than be suspicious of one
It is better to forgive and forget rather than remember and revenge.
It is better to do with less than you can use rather than to want more than you need.
It is better to be a good failure than a bad success.
It is better to have faith in mysteries rather than believe in doubts.

"There are hundreds of ways of making money," the politician declared, "but only one honest one."
"And what's that?" jeered the other politician.
"Ah, ha!" rejoined the first. "I thought you wouldn't know!"

DO YOU LIKE MEDITATION

By Rev. M. SCHUDLO, C.Ss.R.

1. *Necessity of Meditation.*

MENTAL PRAYER or meditation is necessary not only for the priests and religious, but to a certain extent it is indispensable for all men that wish to be perfect and to save their immortal souls. He who never meditates will not have sufficient strength to conquer his passion and conform his life to the dictates of the Gospel. The prophet says: "With desolation is the earth made desolate, because there is no one that thinketh in his heart." (Jer. 12, 11).

Without mental prayer we can have no supernatural light, no Christian mentality, no correct knowledge of God, of our vices and miseries. "Mental prayer, says St. Bernard, regulates our affections, directs our actions and corrects our excesses. "Meditation renders our will obedient to the will of God. St. Alphonsus says that he who faithfully practices mental prayer cannot be lost. "Mortal sin and mental prayer cannot abide together" he says. A sinner must give either his sinful life or his meditation. If he perseveres in meditation he will conquer his bad habits, no matter how deeply they are rooted. St. Theresa of Avila assures us that he who makes his daily meditation he will be saved. Those who neglect their daily meditation, says the Saint, do not need to be drawn to hell by the devil, because they go there by themselves.

2. *The method of making meditation*

Prayer and meditation are instinctive in the life of a Catholic.

The Catholics know it, because they feel helpless without God's aid. Although we feel the necessity of meditation, we do not always know how to make meditation. The Catholic is often like an untrained swimmer. He can keep himself afloat for a while, but he can neither go very far, nor last very long. So it is with meditation. Meditation too, is a science. The instinct of meditation is natural within us. The technique of meditation is something that we must learn as we learn everything else and something to which we must give much thought and practice, if we wish to achieve at least some degree of perfection and find therein our satisfaction.

The Method of St. Alphonsus de Liguori

St. Alphonsus de Liguori, the founder of the Redemptorist Fathers, Doctor of the Catholic Church, a great ascetical writer and the most famous moralist, suggests the following method for making a good and profitable meditation.

The meditation consists of three parts: THE PREPARATION, THE PROPER MEDITATION, AND THE CONCLUSION.

1. *The preparation*: The remote preparation for the meditation is a good and recollected life. You cannot concentrate your mind during the meditation, if you lead a dissipated and frivolous life.

The proximate preparation for meditation is made immediately before meditation. You make it this way: Recite the "Tsariu Nebesny", a "Bohorodytse Divo", and invoke the help of your Guardian Angel. Then place yourself in the presence of God. Think that God is with you.

2. *The meditation*: It consists in exercising your memory, your understanding, and your will. If you cannot take a truth of our Holy Faith and think of it, then take a spiritual book, and read a page of it. Close the book and think of what you have read. Ask yourself: What have I read? How does it apply to my life, my work, and my behavior?

This meditation upon the truth you have read, should not last too long, no more than ten minutes.

3. *The Conclusion*: After having dwelt for ten minutes upon the truth you are meditating, poss now to the will. Make a few aspirations. Make short and fervent acts of sorrow, love, hope and confidence.

After these aspirations make a good resolution. Do not make a general resolution to be a good person. General resolutions are of little avail. Make one resolution well and clearly defined, for instance: "I will not answer in an angry way when I am hurt, or when things go wrong. I will calmly submit to the holy will of God."

After this special resolution ask the Blessed Virgin Mary and Her Son Jesus to help you to keep your resolution.

At the end of the meditation look how you have made your meditation. If you have made it well, thank Jesus and Mary. If you have made it with voluntary distraction, strike your breast, ask God's pardon, and resolve to do better the next day.

During the day try to remember and to renew now and then your resolution. It will help you to be good and to behave as a good Catholic at home, at work, etc.

EVERY TENTH INHABITANT OF WINNIPEG, A UKRAINIAN

Statistics show that 21,000 Ukrainians live in Winnipeg which had a population in 1950 of 222,000, it being the capital of Manitoba, i.e., every tenth inhabitant is a Ukrainian. The town has 10 Ukrainian Catholic churches, 9 big cooperatives and a few hundred private businesses. Ukrainian cultural life in Winnipeg reaches a high level. The flood of fresh emigrants that have appeared recently have helped to stamp out some tendencies friendly to Soviet Russia that were noted among former Ukrainian Canadian immigrants.

The better a woman looks—the longer a man does.

I'D LIKE TO KNOW . . .

Q. What sin is it to eat meat on Friday?

A. It is a *mortal sin* to eat meat on Friday. It is mortal sin not because meat is bad, but because disobedience to a Church's law is bad.

The Catholics abstain from eating meat on Fridays in honor of their Divine Lord Jesus Christ Who died on Friday for their salvation.

Q. Is it really a *mortal sin* to change arbitrarly one's Rite and pass over to another which also is Catholic?

A. As an answer to this delicate question we produce the decision of Pope Benedict XIV "Allatae sunt" in which the Supreme Pontiff of the Catholic Church states: "They did not pass over to the Latin Rite who have embraced it.. They are bound to remain in their own Eastern Rite and observe its laws. They are bound to do so under *the penalty of mortal sin*. If they refuse to do so, they cannot be absolved from their sin as long as they are *obstinate* in their sin." (De Martinis, Juris Pontificii, Pars II, p. 335).

This answer speaks for itself and does not require any further comment. It is a well-known policy of the Holy See of Rome to respect all the Rites and not to permit any of them to increase the number of its followers by impairing another equally Catholic Rite.

Q. What are the prayers that must be said while making the stations of the Cross?

A. There are no particular prayers prescribed for the Stations of the Cross. But, to gain the indulgences attached to making the Way of the Cross, one must at least meditate, i.e., piously remember and think of the mysteries of the Passion of our suffering Saviour.

Q. There is no Divine Liturgy (Mass) in our little colony. If I follow a radioed Mass, do I really attend the Divine Liturgy and fulfil my Sunday duty?

A. Those who follow a radioed or televised Liturgy do not attend Liturgy, and consequently do not fulfil their Sunday obligation of attending the Divine Liturgy. But the broadcast brings a new joy into your life, if you are unable to attend real liturgy.

Q. If Christ paid for all our sins on the Cross, why are we ourselves obliged to make reparation for them?

A. When Christ made satisfaction for all sins, He did not thereby make it unnecessary for sinners themselves to do anything in the way of atonement. After original sin, men were in such a condition of disfavor with God that nothing they could ever do would be acceptable as reparation for sins. They were helpless and unable to win back the favor of God. Christ became man in order to make it possible for men to win forgiveness from God by co-operating with grace won from God by the sacrifice of Our Divine Lord.

Before the decree of the redemption, whatever evil men would do would merit a fitting reward which could never be the Beafitic Vision and would, in most cases, be only a temporary reward to be enjoyed during this life. Without the grace of God, all men would fall into serious sins, and so it would never be possible for them to enter into heaven. After the decree of the redemption, the good actions of men performed in the state of grace as a sign of their love for God, became a sign and guarantee of an eternal friendship with God. Whatever we do will be accepted by God because of Christ. But it is we, ourselves who must do it. So, in all that we do, we must unite ourselves with Christ—in the Mass, in the Morning Offering by the Consecration of the home, and so on.

HONOR THE PRIEST

Who received your soul as it entered on its spiritual life by baptism? The Priest.

Can you remember a single gift of God without seeing by its side a Priest?

Of what use would a house of gold be if you had no one to open the door for you? The Priest has the key of the treasures of Heaven. If you went to confession to the Blessed Virgin or to an angel, could they absolve you? No. Could they give you the Body and the Blood of Jesus? No. But a Priest, no matter how humble he be, can do these. He can say to you, "Go your sins are forgiven you."—*Cure d'Ars.*

Skating and curling are followed with unusual enthusiasm in the Canadian province of Manitoba and there are rinks for both in nearly every city town and village. Winnipeg, Manitoba's largest city, has been called the curling center of the world.

Father—"Did you give Joan that copy of "What Every Girl Should Know"?"

Mother—"Yes, and she is writing a letter to the author suggesting the addition of three new chapters."

THE SUNDAY COLLECTION

It is the law of the Church that a parish plant be supported by the people whom it serves to their means.. There are always some who need to be reminded of the law.

M. H. Pathe

ONE OF THE most difficult subjects to discuss, either in private conversation, or in public address, or in a magazine article, is the question of churrh support. Missionaries especially know this only too well. Because the matter forms part of their instruction on the precepts of the Church, they may never sidetrack it on a mission. If they handle the subject in a humorous way an impression may be created that this is not very important matter. If they speak of a congregation's indifference to or neglect of church support, they may be easily branded as mercenary. This could expose their labors to ridicule and failure. If they skip lightly over the hubject, they are not doing their duty to either the pastor or the parish.

Sometimes, in the treatment of the doctrine of church support, the poor are hurt by javelins that are aimed at the rich. And sometimes too, generous rich people take offense at remarks that were never meant for them. One priest complains that the missionary was not sufficiently interested in church support. Another complains that the missionary made the people laugh. So, with the rich and the poor, the complainers and the zealous workers, the pastor and the visiting clergy, a missionary needs to worry over the best way to deliver his message.

One thing is sure. He can be clear without being offensive. He can be firm without being rude. He can be pleasant without clowning. He can be certain, too, that no matter how careful he may be in his presentation of the law of church support, there is bound to be someone who will find fault with it.

There are two kinds of church support—financial and moral. This article concerns itself with the former. Financial support means, as the catechism clearly says, "contributing, according to our means, to the support of our church". So written the law needs no amplification. According to our means" both justifies the widow's mite and provides a standard for the rich man's conscience.

Running a church, if one may be permitted to use that everyday expression, is a big business. The upkeep of buildings, the supplying of heat and light, the just wages for janitors and other help, the care of vestments and al the vessels used in the sacred ceremonies not to mention the decent support of the priests who labor in the parish, are only a few of the items that must concern those who are responsible for the management of church property. And the hard word must be said that these things spell money, and the money must come from the parishioners.

Few priests want to use their pulpits for money sermons. Priests were not trained to be consecrated beggars, nor are they ambitious to be reckoned as financial wizards. But every pastor is held responsible to his bishop for the proper care not only of the souls in his charge, but also for the temporal affairs of the church to which he has been assigned.

While we gladly acknowledge that great numbers of our American Catholics are both aware of their responsibility in the matter of church support, and conscientious in their fidelity to it, we also know that nearly every parish is afflicted with those whose only contribution consists of criticism and neglect. No one can see, as missionaries particularly do, the magnificent churches that adorn our cities and stand out so prominently in our country town without realizing that these are yet more magnificent tribute to the faith and devotion and sacrifices of the congregations connected with them.

On the other hand, one is at a loss to understand why some Catholics, who benefit by all that these churches mean, are still so unwilling to do their share in the matter of church support. If approached on the subject they will often hide behind the excuse that their pastor is always talking money. They do not realize that it may be their own miserliness that forces the pastor to do this. Or they may defend themselves by relating how much their grandfathers gave to this church when it was being built. Too bad their grandfathers' zeal and devotion died when the old folks passed away. Sometimes the question is posed as an apparent justification of neglect: "Why does everything around the altar have to be so grand and so costly?" And the answer never seems to satisfy, "because God dwells there."

A non-Catholic banker once told a pastor, "Your church is the cheapest institution in the land," and quickly explained himself when he saw anger in the priest's eyes "Your people undoubtedly get the best service for the least return. They pay good money for bi-weekly movies. They spend a lot on unnecessary luxuries such as smoking and drinking. They buy fine cars. They travel much, and feel it is good sportsmanship to give generous tips for services rendered them. But they hand out nickels and dimes for all you and the church do for them." "Yes," said the priest, "and they they ask me what I do with all the money they give me on Sundays."

The money which Catholics put in the collection baskets is church property. The pastor is appointed by the bishop as the overseer of that property. At the end of each year the pastor gives his congregation a report on how that money has been expended, and this report is certified by a committee which acts in the name of the entire parish. Some priests publish the names of the donors and the amount of their contribution. Some Catholics bitterly object to that, but many of these are the nickel and dime membess of the congregation.

One does not need a college education to compute the amount of such Catholics' generosity. The Sunday dime will grow, by the end of the year, to the large sum of five dollars and twenty cents. Even a quarter a Sunday will reach the terrifying amount of thirteen dollars a year. Would it be rash and temerarious and offensive to pious ears if a priest were to ever suggest that the weekly offering of one dollar is the very least that any average wage-earner should give to the support of the church? Or further to remark that those who are blessed by God with an abundance of this world's goods

could and should do more than that? It is not uncommon to hear people saying today that the dollar bill is not actually worth more than sixty cents. But somehow it arrives at its full value when Sunday morning comes around.

It may be a funny story that tells of the man who stopped in at a drug store on his way to Mass to change a quarter so that he and his wife could each put a dime in the collection. But it is more of truth than fiction.

It has often been said that a praying congregation is a paying congregation. Undoubtedly that is so. But it would seem there are too many Catholics who are very poor at their prayers. It can serve as a great act of humility for a priest who says his Mass with sincere devotion, who preaches with evident zeal, who practices Christ-like kindness in the confessional, and who is ready at all times to help his parishioners, to discover that the peoples' appreciation of his goodness doesn't go beyond the little circle of a dime. Especially so since but the tiniest part of that dime goes to his own upkeep, and the rest to the house of God.

There is one thing that cannot be gainsaid. No man or woman ever suffered because of decent observance of the law of church support. In that proportion in which a man loves Christ will be his willingness to help in the keeping of the Master's home on earth. A man's zeal will be the measure of his readiness to make sacrifices for the glory of God. A man's sense of justice will dictate the extent of his contribution. A man's spirit of appreciation will prompt him to that generosity which his circumstances make possible.

Priests will be happy to quit talking money to their congregations, and will gladly cease being Bingo specialists, when all their people learn at last to contribute to the support of the church "according to their means".

(From the Liguorian)

LAUGH WITH US...

The carpenter was limping badly. "What's the matter?" asked the foreman. "Hurt yourself?"

"Naw. Got a nail in my shoe."

"Why don't you take it out?"

"What! During my lunch hour?"

Canadian travelers in the United States spent $246,000,000 in 1951, while U.S. visitors spent $258,000,000 in Canada.

About half of all the products manufactured in Canada are made in Ontario.

Text of Holy Office Letter on Father Feeney Group's Error

Following is an English translation of the complete text of the letter to Archbishop Richard J. Cushing in which the Supreme Sacred Congregation of the Holy Office condemned the error and the disobedience of Father Leonard Feeney and his associates

THE SUPREME SACRED CONGREGATION OF THE HOLY OFFICE

Aug. 8, 1949

Your Excellency:

This supreme Sacred Congregation has followed very attentively the rise and the course of the grave controversy stirred up by certain associates of "St. Benedict Center" and "Boston College" in regard to the enterpretation of that axiom: "Outside the Church there is no salvation."

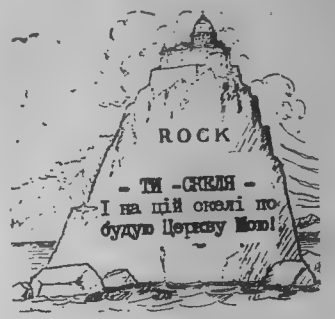

After having examined all the documents that are necessary or useful in this matter, among them information from your Chancery, as well as appeals of "St. Benedict Center" explain their opinions and complaints, and also many other documents pertinent to the controversy, officially collected, the same Sacred Congregation is convinced that the unfortunate controversy arose from the fact that the axiom: "outside the Church there is no salvation," was not correctly understood and weighed, and that the same controversy was rendered more bitter by serious disturbance of discipline arising from the fact that some of the associates of the institutions mentioned above refused reverence and obedience to legitimate authorities.

Accordingly, the Most Emminent and Most Reverend Cardinals of this Supreme Congregation, in a plenary session, held on Wednesday, July 27, 1949, decreed, and the August Pontiff in an audience on the following Thursday, July 28, 1949, deigned to give his approval, that the following explanations pertinent to the doctrine, and also invitations and exhortations relevant to discipline, be given:

We are bound by divine and Catholic faith to believe all those things which are contained in the word of God, whether it be Scripture or tradition, and are proposed by the Church to be believed as divinely revealed, not only through solemn judgement, but also through the ordinary and universal teaching office (Denzinger, n. 1792).

Now among those things which the Church has always preached and will never cease to preach is contained also that infallible statement by which we are taught that there is no salvation outside the Church.

However, this dogma must be understood in that sense in which the Church herself understands it. For, it was not to private judgments that Our Saviour gave for explanation those things that are contained in the deposit of faith, but to the teaching authority of the Church.

Now, in the first place, the Church teaches that in this matter there is question of a most strict command of Jesus Christ. For He explicitly enjoined on His apostles to teach all nations to observe all things whatsoever He Himself had commanded (Matt., 28; 19-20).

Now among the commandments of Christ, that one holds not the least place, by which we are commanded to be incorporated by Baptism into the Mystical Body of Christ, which is the Church and to remain united to Christ and to His Vicar, through whom He Himself in a visible manner governs the Church on earth.

Therefore, no one will be saved who, knowing the Church to have been divinely established by Christ, nevertheless refuses to submit to the Church or withholds obedience from the Roman Pontiff, the Vicar of Christ on earth.

Not only did the Savior command that all nations should enter the Church, but He also decreed the Church to be a means of salvation, without which no one can enter the kingdom of eternal glory.

In His infinite mercy God has willed that the effects, necessary for one to be saved, of those helps to salvation which are directed toward man's final end, not by intrinsic necessity, but only by divine institution, can also be obtained in certain circumstances when those helps are used only in desire and longing. This we see clearly stated in the Sacred Council of Trent, both in reference to the Sacrament of Regeneration and in reference to the Sacrament of Penance (Denzinger, nn. 707. 807).

The same in its own degree must be asserted of the Church, in so far as she is the general help to salvation. Therefore, that one may obtain eternal salvation, it is not always required that he be incorporated into the Church actually as a member, but it is necessary that at least he be united to her by desire and longing.

However, this desire need not always be explicit, as it is in catechumens; but when a person is involved in invincible ignorance, God accepts also an implicit desire, so called because it is included in that good disposition of soul whereby a person wishes his will to be conformed to the will of God.

These things are clearly taught in that dogmatic letter which was issued by the Sovereign Pontiff Pope Pius XII, on June 29, 1943, "On the Mystical Body of Jesus Christ." (AAS, Vol. 35, an. 1943, p. 193 ff.) For in this letter the Sovereign Pontiff clearly distinguishes between those who are actually incorporated into the Church as members and those who are united to the Church only by desire.

Discussing the members of which the Mystical Body is composed here on earth, the same August Pontiff says: "Actually only those are to be included as members of the Church who have been baptized and profess the true faith, and who have not been unfortunate as to separate themselves from the Unity of the Body, or been excluded by legitimate authority for grave faults committed."

Toward the end of this same Encyclical Letter, when most affectionately inviting to unity those who do not belong to the body of the Catholic Church, he mentions those who "are related to the Mystical Body of the Redeemer by a certain unconscious yearning and desire," and these he by no means excludes from eternal salvation, but on the other hand states that they are in a condition "in which they cannot be sure of their salvation" since "they still remain deprived of those many heavenly gifts and helps which can only be enjoyed in the Catholic Church" (ASS, loc. cit., 248).

With these wise words he reproves both those who exclude from eternal salvation all united to the Church only by implicit desire, and those who falsely assert that men can be saved equally well in every religion (cf. Pope IX, Allocution "Singulari quadam," in Denzinger, nn. 1641, ff—also Pope Pius IX in the Encyclical Letter Quanto conficiamur moerore" in Denzinger, n. 1677).

But it must not be thought that any kind of desire entering the Church suffices that one may be saved. It is necessary that the desire by which one is related to the Church be animated by perfect charity. Nor can an implicit desire produce its effect, unless a person has supernatural faith: "For he who comes to God must believe that God exists and is a rewarded of those who seek Him." (Hebrews, 11:6). The Council of Trent declares (Session VI, chap. 8): "Faith is the beginning of man's salvation, the foundation and the root of all justification without which it is impossible to please God and attain to the fellowship of His children." (Denzinger, n. 801).

From what has been said it is evident that those things which are proposed in the periodical "From the Housetops," fascicle 3, as the genuine teaching of the Catholic Church are far from being such and are very harmful both to those within the Church and those without.

From these declarations which pertain to doctrine certain conclusions follow which regard discipline and conduct, and which cannot be unknown to those who vigorously defend the necessity by which all are bound of belonging to the true Church and of submitting to the authority of the Roman Pontiff and of the Bishops' "whom the Holy Ghost has placed... to rule the Church." (Acts, 20:28).

Hence, one cannot understand how the St. Benedict Center can consistently claim to be a Catholic school and wish to be accounted such, and yet not conform to the prescriptions of Canons1381 and 1382 of the Code of Canon Law, and continue to exist as a source of discord and rebellion against ecclesiastical authority and as a source of the disturbance of many consciences.

Furthermore, it is beyond understanding how a member of a religious institute, namely Father Feeney, presents himself as a "Defender of the faith," and at the same time does not hesitate to attack the catechetical instruction proposed by lawful authorities, and has not even feared to incur grave sanctions threatened by the sacred canons because of his serious violations of his duties as a religious, a priest and an ordinary member of the Church.

Finally, it is in no wise to be tolerated that certain Catholics shall claim for themselves the right to publish a periodical, for the purpose of spreading theological doctrines, without the permission of competent Church Authority, called the "imprimatur," which is prescribed by the sacred canons.

Therefore, let them who in grave peril are ranged against the Church

seriously bear in mind that after "Rome has spoken" they cannot be excused even by reasons of good faith. Certainly, their bond and duty of obedience toward the Church is much graver than that of those who as yet are related to the Church "only by an unconscious desire." Let them realize that they are children of the Church, lovingly nourished by her with the milk of doctrine and the sacraments, and hence, having the clear voice of their Mother, they cannot be excused from culpable ignorance and therefore to them applies without any restriction that principle: submission to the Catholic Church and to the Sovereign Pontiff is required as necessary for salvation.

In sending this letter, I declare my profound esteem, and remain

Your Excellency's most devoted,
†F. Cardinal Marchetti-Selvaggiani

Officer—"Can you describe your assailant?"
Victim—"Of course, that's what he hit me for."

Film Star—"Yes, I said I wanted a home with at least twelve children."
Friend—"My dear, what makes you say such foolish things?"
Film Star—"The publicity department."

If you're near-sighted, you can still get in the army. They've got special trenches right up close to the enemy, so you can't miss.

Rastus—"What's that word "matrimony" mean?"
Sambo—"That ain't no word—that's a sentence man."

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L

PAINTS

FOR BEAUTY
AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT
SHOP

PHONE 636
YORKTON -- SASK.

IT PAYS TO SHOP AT EATON'S

T. EATON Co
SASKATCHEWAN LIMITED

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Піст і Умертвлення Конечне Християнам	о. Мих. Щудло ЧНІ.	1
З Листів до Редакції		4
Страдальна Богомати	о. В. Максимець	15
Почесна Місія України	о. Мих. Щудло ЧНІ.	17
Легенда про Невільника	Олена Цегельська	22
Болюче Конання	о. Мих. Щудло ЧНІ.	26
Страсна П'ятниця	о. Д-р. Іван Чинченко	29
Пацлавська Кальварія	о. Мих. Щудло ЧНІ.	31
Обов'язки Обрядової Приналежности	о. Мих. Щудло ЧНІ.	33
Прилюдна Подяка	о. Ст. Гарванко ЧНІ.	35
Хотів Би я Знати		36
"Провидіння"	о. Мих. Щудло ЧНІ.	37
The Prodigal Son	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	39
Important Facts Referring to Holy Shroud	Rev. L. Pyzalski C.Ss.R	42
Sinful Company-Keeping	D. F. Miller	44
Vocation Thoughts		45
First Successful Clashes	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	47
I'd Like to Know		53
Highlights of Career of New American President		55
Khrestna Doroha or Stations of the Cross	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	56
Campaigners for Christ the King		58
Rome Warns Feeneyites on Heresy		62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1953

Піст і Умертвлення Конечне Християнам

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

УМЕРТВЛЕННЯ конечне всім людям, бо кожен має повно пристрастей і лихих схильностей. Конечне воно людям, бо вони християни, що про них каже Св. Письмо: "Ми завжди носимо в тілі Ісусове умертвлення, щоб явилося в нашому тілі й життя Ісусове" (2 Кор. 4, 10).. Умертвлення це лік на недугу, на яку хворують всі люди без винятку, бо каже Св. Дух: "Уява та гадки людського серця схильні до лихого від молодости". Всі християни належать до Христа. "А ті, що Христові, каже Св. Павло, розп'яли тіло з пожадливостями та з бажаннями" (Гал. 5, 24)..

Св. Павло предкладає воскреслого Христа за приклад життя для всіх християн: "Ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так і ми стали ходити в обновленні життя" (Рим. 6, 4).. Хрещенням всі люди вмирають для світа та для своїх лихих пристрастей, яких відрікаються, як стають Христовими наслідувателями та членами Його містичного тіла.

Воскреслий Христос показав нам наші обов'язки супроти себе самих, нашого ближнього та Бога. Він є для всіх християн взірцем нового, надприродного життя, що Божа ласка защепила в нашій душі.

Якіж ці обов'язки?

(1) ОБОВ'ЯЗКИ СУПРОТИ НАС САМИХ

Св. Євангелія каже нам, що воскреслий Христос мав те саме і не те саме тіло. Тіло Його було те саме, бо мав Він своє тіло, кров, кості та фізіономію. Було ж воно заразом відмінне від Його смертного тіла своїми прикметами: ясністю, нетерп'ячістю, легкістю, тощо.

Якже ж нам наслідувати воскреслого Спасителя? Св. Павло твердить, що в нас є два закони: Божий і тілесний. Один тягне нас до землі, змислових приємностей і гріха. Другий закон заохочує нас споглядати вгору, пам'ятати про Бога та змагати до досконалости. Отож при помочі умертвлення треба нищити свої пристрасті та скріпляти в собі закон Божий. Наше тіло має відректися гріха та не служити йому. Стара людина, обтяжена пристрастями та блудами має померти в нас, щоб ми могли зодягнутися в "нову людину" (Кол. 3, 10). Ця людина має жити життям Христовим цебто життям ласки. Життя ж ласки не можна вдержати без боротьби з пристрастями та лихими схильностями, що бушують у нашім тілі. Отож умертвлення це істотна

умовина та сама есенція християнського життя і евангельської досконалости.

Слід умертвляти тіло, бо воно своїми пристрастями давить духа та не дозволяє йому свобідно й легко зніматися до Бога та роскошуватися небесними речами. "Отож,— каже Св. Павло, що сам ціле своє життя змагався зо змисловістю,—умертвляйте ваші члени, що на землі: розпусту, нечисть, пристрасть, пожадливість лиху та захерливість" (Кол. 3, 5). Апостол не заборояє помірковано дбати про здоров'я та розумні потреби тіла, але він упоминає всіх християн не займатися так пильно своїм тілом немов воно було б нашим ідолом, бо не вільно християнам догоджувати лихим пожадливостям і забаганкам. "Поступаймо доброчесно, каже той сам апостол, не в гульні та пияństві, не в перелюбі та розпусті, не в сварні та заздрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом, а догодження тілові не обертайте на пожадливість" (Рим. 13, 13-14).

Тілесні вмертвлення, от як піст, здержування від заказаних приємностей, поміркування в уживанні розривок і забав забезпечують душу від вибриків "брата ослика", як це Св. Франциск називав своє тіло.

(2) ОБОВ'ЯЗКИ СУПРОТИ НАШОГО БЛИЖНЬОГО

Воскреслий Христос не з'являвся по воскресінні всім людям, приятелям і ворогам, як ци чинив за свого земського життя. Він пробував зо своїми вибраними апостолами і приятелями. Це приклад для всіх християн, що вони повинні уникати непотрібне приставання з особами, що їх не провадять до Христа, ба й навпаки віддаляють від Нього, бо розтріпують духа непотрібно та шкідливо балаканиною, світськими новинками, сплетнями, обмовами, нарікaннями та небезпечною фамільярністю. Христовий дух заникає в душі, що непотрібно пробуває в подібних товариствах. Чи ж наша приказка не каже: "З ким пристаєш, такий і стаєшся".

Може зразу будемо відчувати відразу до подібних речей, але з часом привикнимо до них, будемо потакувати, потім брати в них участь і накінець такі будемо, як наші приятелі. Ми повинні в приставанні з людьми наслідувати електромеханіків. Заки вони доторкнуться електричного дроту, вперед добре ізолюють його, щоб електричний струм не пошкодив їм. Так і християнам треба відділятися від приязней, що можуть запровадити їх душу до розтріпання, гріха й оспалости в службі Христові. Один навернений пияк стрінув свого друга, з яким довгими роками просиджував по коршмах. Приятель побачив, що новонавернений друг проходив біля нього, навіть не дивлячись на спільника пияцтва. Підбіг до нього та закликав: "Іване, не пізнаєш мене Та ж я такий самий, як колись був!" Іван відвернувся від сого давнього друга та сказав: "Але я не такий самий!" І пішов своєю дорогою.

(3) ОБО'ЯЗКИ СУПРОТИ БОГА

Кожен із нас любить приставати з людьми, особливо з тими,

що нам прихильні. Поганський философ підхопив це в словах: "Я людина; все людське не чуже мені". Проте автор Наслідування Христа остерігає людей перед непотрібним приставанням із людьми: "Кожен раз, що я приставав із людьми, то менше людиною вертався додому. Світовий дух відвертає душу від Бога, бо поволі просякає її світовими засадами, що підривають в ній християнський світогляд. Воскреслий Христос подає нам чудовий приклад, як слід проживати на землі.

Що ж робив Спаситель, коли не пристав зо Своїми учнями чи Матірю? Це, що чинив все Своє земське життя. Пробував на розмові зо Своїм небесним Отцем. Хоч тілом був іще на землі, Його душа проте була вже в небі невпинною молитвою та приставанням з Отцем.

Так повинні поступати всі християни. Хоч треба їм займатися численними, матеріяльними справами, що потрібні до ведення дому та родини, проте наш розум і наша душа повинні невпинно бути погруженні в Бозі, згадувати Його ім'я часто посеред наших зайнять і ходити по прикладу Авраама в Божій присутності: 'Ходи передо Мною і будь досконалий!" Та ж нема нічого кращого для скупченої душі ніж приставання з Богом. Душі, що люблять Бога, знаходять у Ньому свої роскоші. Душі ж розтріпані, зісвітоватілі пошукують у сотвореннях задоволення та щастя, якого ніколи не знайдуть. Одне умертвлення може звернути наше серце, розум і уяву до Бога. Нажаль душі проникнуі світським світоглядом і духом світу насміваються з цього, бо для них усе дурнота, що не розтріпує їх і не кидає у вир світських подій і розривок. Прив'язання до землі і людей не дозволяє їх бідному серцю лучитися з Богом і знайти в Ньому одному своє повне задоволення та роскоші.

Всі християни повинні приноровити свою поведінку та щастя до слів Св. Павла: "Коли ви воскреснули з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правиці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі". (Кол. 3, 1-2)..

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ПОДЯКИ
За Вислухані Молитви

"...Я була слаба. Ніхто не годен був мені допомогти. Тоді я звернулася до Св. Йосипа та щиро молилася про поміч. Св. Йосип допоміг мені. Я йому прилюдно дякую за ласкаве вислухання молитов".

Пані Ф. Ш. зложила в подяку 3.00.

Складаю найщирішу подяку милосердному Господу Богу Серцю Христовому, Матінці Божій Неуст. Помочі, Св. Йосифові і свому Іменникові, що допомогли мені ще один рік щасливо пережити.

А всім дітям подяка за желання і дарунки. З тої нагоди складаю маленьку жертву на нову машину.

Гр. Козяк, Едмонтон.

Оцим залучає 5.00 на Сл. Божу в подяку Преч. Діві Марії Фатимській за вислухані молитви.

Галина Чопей, Едмонтон.

Складаю найщирішу подяку Найсвятішому Серцю Христовому, Пречистій Діві, св. Герардові та св. ап. Юді Тадеєві за вислухані молитви, і прошу о дальшу поміч і опіку.

А. Чижевська, Монтреал.

Складаю найщирішу подяку Преч. Діві Марії Неуст. Помочі за одну велику ласку в духов. життю,—Св. Антоніеві Клярет за уздоровлення в якійсь часті очей.

Сестра Євзевія, ПНДМ., Ф. Віліям

ПОДЯКА
з Сиротинця св. Анни в Айтуні

Отсим хочемо прилюдно подякувати Їх Ексцеленції Кир Андреєві за батьківську пам'ять про нас вчасі Різдва.

Дякуємо теж усім добродіям, що прислали свої жертви на поміч сиротам.

Хочемо поділитись з усіми тою приємністю, яку ми зазнали завваживши, що добрі люди пам'ятають про наші сироти, що, хоч окружені рідною раділи Христовим Різдвом, та в своїй щиро-християнській душі пам'ятали й про тих, що не мають того глибокого щастя—правдивого родинного життя. Про тих, що в ранній молодості—а то й у дитинстві—холодна рука смерти чи людська злоба вирвала їх з теплого родинного гніздочка та кинула на ласку самолюбного нераз світу.

Недослідимі дороги Господні...

Не тіло тільки, а й душа має розвиватись і прикрашуватися християнськими чеснотами. Отож—маємо між собою таких, що дожили глибокого віку, а з тим і немочі старечої, та знайшлися на ласці своїх дітей.—Чи це не тому, щоб ми мали нагоду плекати чесноту вдячности, любови й пошани, дбаючи про тих, що колись у дитинній нашій немочі про нас дбали?

Маємо між собою таких, що зламані недугою чи каліцтвом терплять по домах чи лічницях.—Чи в плані Божого Провидіння не є це нагода для нас плекати чесноту християнського милосердя?

Маємо між собою дітей осиротілих і бездомних,—чи не на те, щоб ми виявляли любов і жертвенність християнську, та сповняли слова Спасителя: "Хто подасть шклянку холодної води одному з тих найменших моїх, мені це зробить".

Отсим добрим, чесноТливим людям—дякуємо, та віримо, що та їх жертвенність буде колись прикрасою всім наглядною їхньої душі.

Сестри і Сироти,
Айтуна, Саск.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 15-го лютого, Пр. о. Стефан Гарванко ЧНІ. зложив свої часові обіти в домашній каплиці оо. Редемптористів.

*

В днях 21-24 лютня відбулися Великопостні реколєкції для студенток Академії Пресв. Серця під проводом ВПр. о. Ів. Бали, ЧНІ.

*

В днях 22-25 лютого відбулися річні реколєкції студентів Колегії св. Йосифа під проводом Пр. о. П. Малюги, ЧНІ.

*

У вівторок 17-го лютого відбулася дуже цікава дебата на тему "Чи Піст Корисний". Цю дебату мали УКЮ на своїх сходинах. По стороні позитивній (доказуючи, що так) був

п. Мирон Гречка, а проти нього говорив п. Андрій Новак. Дебата була надзвичайно цікава й, як надіємося, всі члени юнацтва йорктонського відділу переконані, що піст не лише потрібний, але навіть дуже корисний для молодих.

Слідуюча дебата буде на тему: "Всі українці повинні приняти новий календар".

*

Від 20-22 лютого дуже успішно відбулася виставка "Визвольних Змагань України" під проводом п. ген. Михайла Садовського. В парохіяльній залі були виставлені різні цікави знимки, емблеми, пам'ятки, 4 універсали, і т.д., І. Світової Війни. В неділю ввечері з'їхалося дуже багато людей почути важний доклад п. ген. Садовського на тему "Україна бореться за свою незалежність".

ЙОРКТОН, САСК.
25-літний ювілей П-ва Корнаків

В неділю дня 8-го лютого вечером відбулося у парохіяльній галі правдиве свято з нагоди 25-ліття подружого життя панства Корнаків при участи великого числа гостей і їхньої близької і дальшої рідні.

Десь коло 8-мої год. стараннем Ліги Укр. Катол. Жінок приготовлено смачну перекуску, і коли п-во Угрини привели ювилятів до салі то загальний вияв гостей привитав шановних ювилят з музикою і з великою радістю і гучними оплесками, та розпочалась забава з танцями.

Та у перерві веселої забави п. Никола Завада як господар цього підприємства представив гостям ціль і значення такого зібрання і попросив гостей, щоб забрати місця до перекуски, а шан. ювилят і їх родину приміщено за стіл, який був спеціяльно приготований і прибраний для ювилят.

По смачній перекусці почались промови з ріжними побажаннями на адресу ювілят, до яких покликував господар. Першою, що говорила то дочка ювілят Єлисавета. Вона дуже щиро дякуючи добрим родичам за щиру любов і виховання, дальше промовляли швагри ювілят, пани Василь і Петро Благути. Вони представили богато дещо з 25-літнього життя ювілят і також пригадали дещо з їх першого весілля і вінчання. Пан С. Яремович говорив з рамени БУК-а і від аматорського кружка. Він представив працю ювілят в цих організаціях, де і висказав надію, що п-во Корнаки остануться і надальше такими активними членами цих товариств. Від Ліги Укр. Катол. Жінок говорила голова, пані Верхомінка, дакуючи пані Корнак за живу участь в великій праці, що виконює Ліга.

Ширшу промову мав Пр. о. Малюга, ЧНІ. В цій промові він з'ясував всю корисну працю ювілят, вказуючи на їх гарне і правдиве християнське, релігійне й національне життя, зосібна дякуючи в імени Преп. Братів Колегії св. Йосифа, які не могли прибути на це зібрання. За працю, яку занимає щоденно п. Корнак як "дженітор" вже від довшого часу, зложили найкраще для ювілят побажання і Божого благословення на їх будуче життя.

Пані Кщ вручила ювілятам від всіх гостей гарний дарунок срібного начиння, а всі гості відспівали Многая Літа.

Шановні ювілята, захоплені такою милою несподіванкою почувалися до щирої вдячности і висказали сердечну подяку присутним гостям.

На закінчення п. Н. Завада згадав про нашу укр. катол. пресу, яка стоїть на сторожі нашої святої Церкви, віри і всього рідного, і також згадав і про нашу галю, що ще не зовсім викінчена та потребує ще богато грошей до викінчення. Завізвав присутніх до збірки. Збіркою занялися п. Ст. Свергун і п. Сніданко. Збірка принесла 16.00. З того розділено як слідує: На Укр. Вісті 5.00, на Голос Спасителя 4.00, а на галю 7.00.

Щира подяка жертводавцям, а ювілятам Многая Літ прожити!

Ів. Когут.

ДЖЕДБУРГ, САСК.
Посмертна Згадка

Великий смуток настав в околицях Джедбург і Паркервю, Саск., коли 14-го січня прийшла з Ріджайни сумна вістка про смерть бл. п. Николая Винницького.

Покійний родився в околиці Габард, Саск., в 1923 р. Кілька літ опісля його родичі перебралися до Паркервю, Саск., де він з ними працював на фармі. В часі II-ої Світової Війни служив при канадійській війську. По війні, коли вернув з війська працював у містечку Джедбург, де в липні 1952 одружився з Сильвією Хруник. В листопаді захорував на недугу шкіри, "годжкин". Зразу лічився в йорктонськім шпиталі, опі-

ся перевезено його до Ріджайни, де й помер 14-го січня.

Похорон відбувся в Йорктоні дня 17 січня. Похоронні богослуження відправляли Пр. оо. Ів. Бала, П. Малюга й Стеф. Масло ЧНІ. На цей похорон з'їхалося дуже багато людей, бо покійний був широко знаний і всіма люблений. Він полишив в глибокому смутку молоду дружину, стареньку маму, 7 братів і 3 сестрі.

Тлінні останки зложено на міському цвинтарі в Йорктоні. Після погребу всі люди з'їхалися до парохіяльної галі на обід. При кінці обіду, Пр. о. П. Малюга ЧНІ. висказав щире співчуття для засумованої родини й підніс заклик на пресовий фонд. Переведена збірка принесла $37.50.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а покійному хай буде "Вічна Йому Пам'ять!"

Учасник.

ВІШАРТ, САСК.

Дня 21. листопада 1952 відбулася мила несподіванка для панства Андрія і Марії Лещишиних, в їх хаті, на фармі. То сусіди й рідня зібрались численно, щоб попращати господарів, заки вони відїдуть на нове мешкання в Виниярд, полишаючи господарство своїому середущому синови Стефанові.

Усі кімнати великої хати наповнилися гостями. Люди весело розмовляли, очікуючи господарів, що вибралися на церковний базар. Коли вони приїхали й немало здивувались, застаючи так багато авт на подвірю і стільки людей в ясно освіченій хаті, то їм дано пізнати, що вони мають бути гостями на цей вечір і посаджено їх за столом.

о. В. Корба ЧНІ., парох, проказав благословення перед перекускою, а далі, в короткій бесіді пояснив значення цеї партії, поґратулював їм за те, що вони ще в добрім здоров'ю позбуваються тягару особистого господарювання, передаючи господарство синови, подякував їм за примірну участь у парафіяльному життю громади та побажав їм ще довгого та щасливого життя на новому місці.

Пан Михайло Мазур, господар вечера, покликав по черзі ближчих і дальших сусідів до слова. Крізь слова кожного бесідника постійно пробивалась та сама, щира заява, а іменно, що Панство Лещишині, які прожили в тій околиці від 1918 року, були добрими, примірними сусідами. Пильно працювали на своїм господарстві, добре виховали своїх трьох синів, були гостинні і привітні, та не мішалися до чужих справ, хоч завжди були готові порадити й помогти кожному в його потребі.

Пан Іван Бздель попросив присутних незабувати про свою католицьку пресу й заохотив, щоб жертвували на прес фонд Голосу Спасителя.

Пан Петро Василинка занявся збіркою, що принесла $14.25.

Г. П.

ПАРКЕРВЮ, САСК.
28. І. 1953.
Поминальне богослуження за померших родини бл. п. Йосифа Винніцького

В середу, 28. січня 1953, в українській католицькій церкві в Паркервю, Саск., відбулося поминальне Богослуження за померших родини бл. п. Йосифа Винніцького. Відправу, то є співану Службу Божу, Парастас і проповідь мав Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ., з Йорктону, Саск. На Богослуженні були присутні Пані Винніцька, що не давно вернула з лічниці, щоб узяти участь в похороні сина Николая, доньки, сини, свояки, приятелі та многі з парохіян Паркервю. Опісля в місті, в хаті Юлія Винніцького відбувся спільний обід. Підчас нього відспівано: "Вічная Пам'ять" померщим, а родині: "Многая Літа", та зібрано 12.60 на допись та католицьку пресу. Збіркою занявся п. Дм. Стан.

Всім жертводавцям щира подяка, а усопшим: Вічная Пам'ять!

Присутний.

ЦІКАВА КНИЖКА, ІЛЮСТРОВАНА

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ

о. Др. М. СОПУЛЯКА

про українського стигматика
СТЕПАНА НАВРОЦЬКОГО
про якого нераз Ви читали на сторінках
Голосу Спасителя.
ЦІНА 60ц.

Замовляйте в:
Rev. Dr. M. Sopulak, D.D.,
6240 Ada Blvd., Edmonton, Alta.

або в:
The Redeemer's Voice
Yorkton, Sask.

РЕДЖАЙНА, САСК.
Похорон бл. п. Івана Климчука

Іван Климчук помер 27 грудня. Був ударений автом в Еставен. Полишив жену і діти в Краю, а вуйка Теодора Климчука в Винипегу, котрий занявся похороном. Іван походив з села Стенятин, повіт Сокаль. Прожив 58 літ. Працював в СНР.

Похорон відбувся 31-го грудня з церкви св. Василія в Реджайні. Похорон відправили двох священиків Всеч. о. Н. Сірий і Всеч. о. В. Шек з Вадіни.

На поминальнім обіді зібрано 5.00 на Голос Спасителя.

Краян.

РЕДЖАЙНА, САСК.
З ім'янин Пані Варвари Собчук на пресовий фонд Голосу Спасителя

В день св. Варвари, 17-го грудня 1952, рідня, приятелі й сусіди зійшлися у домі Панства Евстахія й Варвари Собчук у Реджайні, щоб зложити в день ім'янин щирі побажання всего добра й доброго здоровля для пані Варвари Собчук.

Присутні гості в часі гостинної перекуски складали свої щирі побажання Пані Варварі Собчук. В бесідах зазначувалось про праці й заслуги, які Пані Варвара Собчук вкладає разом з іншими членкинями парохії для добра місцевої парохії св. Василія в Реджайні. В часі промов зложено від Рідні й присутних гостей подарунки в пам'ять ім'янин Пані Собчук.

З цеї нагоди зібрано й пару долярів на пресовий фонд нашої преси, з чого призначено 4.00 на пресовий фонд Голосу Спасителя.

Вся рідня й приятелі бажають Пані Варварі Собчук ще довгого життя —доброго здоровля й сили до дальшої праці у домашньому огнищі, та в організаційних працях нашого українського католицького жіноцтва у нашій парохії, та особлившого Божого благословення!

Присутний.

ВСЯЧИНА

Від 1945-1950 року американці вислали до Европи 10,000,000 пачок через одну тільки фірму КАРЕ. Найбільше пачок дісталося німцям. Отак американці вміють віддячуватися ворогам своїм. Німці дістали 6,224,728 пачок. За німцями пішла Австрія, (823,386 пачок), потім Англія, Італія та інші краї.

Стільки добра поплило з Америки до Европи через КАРЕ. Є теж інші організації, що посилали та посилають европейцям всяку поміч у грошах, харчах і одежі.

Цікаво б було довідатися, скільки пачок поживи вислав голодуючим в Европі батько Сталін?

Аляска має 128,643 населення. Там є 19,782 католиків. Ченці Чина Ісусового провадять місії поміж ескімосами.

Англія.—Страшна була доля англійських католиків, як Генрих VIII зірвав єдність Церкви з Апостольською Столицею. Криваві переслідування тривали довгий час. Католики були уважані за зрадників держави. Протестантизм був силою запроваджуваний поміж населенням.

Всетаки не вдалося вповні знищити католицької Церкви. В 1950 році на 41,000,000 населення в Англії було 2,837,700 католиків. Навернення до католицької Церкви дуже численні в Англії, бо доходять до 10,000 річно. Це великий здобуток, бо навернені звичайно належать до вищої кляси населення.

Польські єпископи в Америці. — Поміж американськими, латинськими єпископами є шість єпископів польського походження. Три з них ординарії, і три суфрагани.

Канадійська Єрархія. Канада має 15 латинських архидієцезій і 36 дієцезій: 15 архиєпископів і 45 єпископів (ординаріїв і суфраганів.). В Канаді є теж 4 українські, католицькі єпархії з 4 епископами і одним архиєпископом. Українська перша дієцезія повстала в 1912 році, як Святіша Столиця іменувала Микиту Будку на єпископа для нашого народу в Канаді. Дієцезія Квебек це найстарша лат. дієцезія в Канаді. Вона повстала в 1674 році. На 3,331,882 населення є 2,894,621 католиків.

Різдвяна вечеря в Нюарку. 14 січня в українській Централі парафіяни церкви св. Івана Хрестителя зійшлися на святочну різдв'яну вечерю. Членкині Апостольства Молитви занялися приготованням і обслугою

вечері. Різні промовці виступали з побажаннями та промовами, підкреслюючи важність школи в житті нашої парафії.

Різдв'яна радієва програма в Нюарку. 6 січня 1953 в навечір'я Різдва Христового церква св. Івана Хрестителя в Нюарку улаштувала різдв'яну програму в радієвій стації в Нюарку. Впр. о. Парох, В. Краєвський ЧНІ. виголосив гарний привіт і побажання своїм парафіянам. Співав кор ТРЕМБІТА під вмілою батутою п. Ярослава Третяка. Програма тривала пів години від 5.30—6.00 попол.

При кожній колядці пояснено її зміст і заголовок.

ПРЕСОВИЙ ФОНД
Голосу Спасителя

Сердечно дякуємо дорогим нашим приятелям за надіслані жертви. Нехай Всевишній надгородить стократно!

Бойко Пані Варвара, Норвак	2.00
Обуховський Тома, МекЛавд	1.00
Жолковський Іван, Винипеґ	1.00
Чийовська Анна, Монтреал	1.00
Винніцький Іван, з похорону, Джедбург	30.00
Собчук Варвара, Реджайна	4.00
Гук Г., з похорону, Реджайна	5.00
Бабяк Семен, Спрінґ Велей	.85
Костевич Дмитро, Денголм	1.00
Нацюк Никола, Манвил	1.00
Скалуба Мартин, Йорктон	.50
Богонос Василь, Етелберт	4.00
Головатий Пані Н. Брудергайм	1.00
Дідич Стефан, Монтреал	2.00
Библів Панна Анна, Ошава	.50
Чемний Михаїл, Вен Дайк	1.00
Квасниця К., Рочестер	1.00
Малайний Никола, Вроктон	1.00
Юрчук Н., Мічам	2.00
Налепа Пані Мих., Сидней	2.00
Савчук М. В., Шіго	1.00
Федірко Пані Ев. Садерленд	1.00
Сарняк Михайло, Англія	2.75
Семенюк М., Кірклєнд	1.00
Никифорчук Пані Е., Едмонтон	1.00
Варнецький Люіс, Кресон	1.00
Оліярник Пані Р., Винипеґ	1.00
Щербак Пані Палагія, Честер	3.00
Макаревський Іван, Амстердам	2.00
Збірка в пом. Богосл. бл. п. Винніцьких, Паркервю	12.60
Граба Пані Р., Порт Артур	2.00
Рудик Марія, Бостон	3.00
Братковська П. С., Айтуна	1.00
Король Пані Анна, Торонто	1.00
Михалюк Михайло, Винторп	1.00
Левандовський П. Й., Кіченер	1.00
Шордій Стефан, Ебенізер	2.00
Козицька Пані М., Елк Пойнт	1.00
Балак Андрей, Давфин	1.00
Одинський Дмитро, Айрон Р.	1.00
Глубиш Теодор, Вест Бенд	5.00
Станчук Вас., Енгусвил	1.00
Шклянка Марія, Глендон	.50
Кузмик Пані Марія, Рочестер	1.00

Хто слідуючий?

ЖЕРТВИ
на Друкарську Машину Голосу Спасителя

Щиро дякуємо всім тим, що прислали свої жертви або занялися збіркою, щоб нам допомогти сплатити нову машину Інтертайп в друкарні Голосу Спасителя. Нехай Вас Бог благословить!

Варходяк Зузанна, Акрон	2.00
Стецьків пані Марія, Лакавана	1.00
Крупинський Іван, Скрентон	1.00
Козяк Гр., Едмонтон	5.00
Воробець С., Бруг Лайнс	2.50
Крочак Василь, Вроктон	1.00
Гнип П., Риверс	1.00
Коліер Пані І. В., Портедж	2.48
Дідух Н., Торонто	1.00
Жукевич Антон; Де Па	1.25
Богачук Пані Марія, Ітонія	1.00
Гіль Віктор, Едмонтон	1.00
Слободян Стефанія, Бронкс	.85
Мацик Стефан, Калдер	.50
Чугайовський М., Саскатун	1.00
Гайдюк Катерина, Елмайра	3.00
Чорний Василь, Л. Фалс	1.00
Бесащук Джесі, Виндзор	1.00
Шимко Олекса, МакДовел	1.00
Повзенок Пані Роза, В. Нютон	1.00
Машталь Юлія, Шикаго	3.00
Яцканич Пані Н., Б. Медовс	1.00
Слободзян Никола, Шортдейл	1.00
Бальсевич Пані А., Ванкувер	3.00
Гречаник Пані К., Не Гейвин	1.00
Богачевський Олекса, Ленинґен	5.00
Пирчак Катерина, Шикаго	3.00
Ціцюра Пані С., Джерсі Сіті	2.00
Шкробала Пані Ева, Йонкерс	3.00
Федишин Пані Ева, Гагаман	4.00
Дрібненький Андрей, В. Пойнт	2.00
Максимець о. Вас., Алтуна	1.00
Стефанишин Панна К., Кіченер	1.00
Вихопень П-і Марія, Едмонтон	1.00
Гіль Василь, Дж. Сіті	1.00
Ботула Яким, Шіго	1.00
Мартинюк Іван, Кардейл	1.00
Костюк В. С., Саскатун	1.25
Скочинська К., Ф. Віліям	2.40
Пасковський Пет., Филаделфія	3.00
Онищак Стефан, Пикл Кров	1.00
Косцелник Іван, Торгілд	2.00
Кулій о. Петро, Мондер	2.00
Савчук П. В., Шіго	10.00
Мілян Фред, Ванкувер	1.00
Якимишин Никола, Амстердам	.25

Аркатин П. Марія, Филаделфія	5.00
Кокорудз Теодор, Амстердам	3.00
Месеренко Пані Анна, Детройт	1.00
Сстрільчук Пані Анна, Беніто	1.00
Шалева Наталія, Гвілінґ	2.90
Кудлик Пані Анна, Колюмбас	1.00
Козак Пих., Ванкувер	1.25
Білозор Пані Павло, Елмайра	1.00
Федун П. Катерина, Едмонтон	1.00
Баранецький Іван, Кадворт	2.00
Мартинюк Катерина, Винипеґ	1.00
Цвяк Пані Бессі, Филаделфія	1.00
Прокопич Йоиф, Ст. Анн	1.00
Николайко Андрей, Кліленд	1.00
Дзямба Йосиф, Коговс	1.00
Ідзінська Пані Н., Есекс	2.25
Макар Пані Єлена, Йонкерс	1.00
Чорний Захарій, Елмайра Г.	1.00
Крушевський Фред, Белфілд	.63
Сидор Марія, Питсбурґ	1.00
Окон Никола, Грейт Нек	1.00
Олексин Аліна, Скрентон	1.16
Лущак Ілія, Сиракюс	1.16
Кілман Олекса, Форествил	1.00
Каїн Павліна, Кенвил	1.00
Лакоцький Іван, Бронкс	3.00

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі Спасителя, так нехай посилає свої питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ

Голос Спасителя видав надзвичайно цікаву книжечку, **Післанці з Таємного Світу.** Це історія життя та всякі пророцтва нашого стиґматика з часів другої світової війни. Ця книжечка, що її можна набути в Голосі Спасителя, в Йорктоні, в Канаді, коштує тільки 60ц.

Книжечка має 93 сторінки. Гарний папір і добра мова. Пророцтва Степана доволі докладно передані в цій книжечці. Заповідження його про найближу майбутність України зворушує кожне українське серце та вливає надію на кращу майбутність.

Одне можна підмітити, а саме чому Шановний Автор не подав точно причини та обставин смерти нашого стиґматика Степана Навроцького, хоч вони напевно відомі йому та й не містерія для нього, хто вбив Степана Навроцького та за що?

Крім цього треба б було згадати пламенні слова догани, що Степан Навроцький кидав усім тим патріотам, що не вміли пошанувати своїх політичних противників, теж українських патріотів, не змінаючи на них п'ястука.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕКЛЯМАТОР

"Український Декляматор для Дітей та Молоді" це найновіша книжечка на 62 сторінки, що можна набути в Укр. Конгресовім Комітеті.

Ця книжечка подає пригарні, коротенькі поезії для всяких нагод: Різдво, Великдень, Листопадове Свято, День Матері, тощо.

Кожен, хто влаштовую всякі українські імпрези, не зможе обійтися без цієї помічникої книжечки українських поезій.

Замовляйте цю книжечку в:

Ukrainian Congress Committee of America,
P.O. Box 721, Church St. Annex,
New York 7, N.Y., USA.

або:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

GREEK CATHOLIC DICTIONARY

This is a very interesting book published by Rev. Fr. Basil Shereghy, S.T.D., priest of the Pittsburgh diocese in the U.S.A.

All the words and names concerning the Byzantine Rite, all the facts about our Church, all the words used in our Liturgy are enlisted with an exact clarity.

Get this book soon. Write to:

Rev. Basil Chereghy, S.T.D.,
50 Riverview Ave.,
Pittsburgh 14, Pa., USA.

або:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ВІДОЗВА

до всіх Укр. Катол. Священиків в Канаді

Укр. Катол. Виховний
Інститут ім. Митр. А.
Шептицького,
Відділ Добродійного Фонду,
в Саскатуні, Саск.

ВПР. і Всеч. Отці:

На Вашу адресу вислано дещо книжечок з квитками для приєднування членів до "Відділу Добродійного Фонду" (по англ.: "Черіті Фанд Бренч") при Укр. Катол. Вих. Інтитуті у Саскатуні. Ми не маємо найменшого сумніву, що Ви знаєте про цю будову та доцінюєте її потребу. Коли одначе поглянемо в Касові Книги цього Інституту, то завважимо, що майже весь тягар будови спочиває на провінції Саскачеван. Воно зрозуміле й оправдане. Одначе з огляду на повагу цієї Інституції, повинні допомагати всі українці католики в Канаді, а зокрема священики. Ніхто не може твердити, що вихованки цього Інституту мусять залишитися жити і працювати в Саскачевані. Певна скількість напевно помандрує в інші провінції й буде там працювати в наших парохіях та організаціях.

Праця у викінченні поважної будівлі не перепиняється. Хочемо якнайскоріше віддати її до вжитку нашої молоді. Але потреба гроша теж зростає. Нам священикам треба подати нашу поміч. За рішенням наших Отців, учасників Священичої Конференції дня 27 листопада 1952 р. в Саскатуні, створено т. зв. "Відділ Добродійного Фонду" при Інституті. Його ціллю є допомагати у викінченні будови Інституту. Зокрема постановлено придбати фонди на влаштування та вивінування церкви-каплиці Інституту. Вона має бути серцем Інституту. Коли порівнаємо її з церквами по наших парохіях-кольоніях, то мусимо признати, що важність та вартість такої каплиці є безперечно більша. Часто буває, що церква на кольоніях, хоч здвигнена великим трудом і жертвами наших добрих людей, не приносить відповідної, сподіваної користи, а навіть місяцями стоїть пусткою. Інститутська каплиця буде віддана до щоденного вжитку нашої доростаючої молоді. Вона буде теж свідком нашої побожности для багатьох гостей-відвідувачів чужинців.

Якраз для придбання фондів на ту благородну ціль ми організуємо масове членство "Відділу Добродійного Фонду". При тому даємо нагоду для одного такого члена одержати авто. Така акція є леґальною і дозволена в цілій Канаді. Ми дуже Вас просимо, Дорогі Отці, поможіть! Хто ж, як не ми, священики, повинні дати примір повної свідомости, щирої жертвенности та збірної солідарности? Нехай не буде в Канаді ані одного священика, який не виконавби наложеної на нього праці! Не буде "чудом" це—коли всі, але всі, розпродадуть ті квитки, які їм висилається, але це буде доказом щирої та ревної праці, доказом солідарности та єдности нашого священства в Канаді. Поможіть одні другим! Нехай звіт, що його видамо по закінченні цієї акції не засоромить нікого з нас!

Ще раз просимо допомогти у вищенаведеній справі.

З подякою та Христовим привітом
Заряд ВДФонду при УКВІнституті
в Саскатуні.

ПОЖИТОЧНА КНИЖОЧКА

Духовна В'язанка

Молебні на
МАЙ і ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.
Замовляйте в
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ДОБРА КНИЖКА"
поручає такі книжечки духовного змісту:

По 15 центів кожна:

1) Островерха, Святий Рік
2) " Пастир миру і любови
3) Ваврик В., Комунізм і релігія
4) Гавліч, Церква мій скарб
5) Лужницький, Забороло Христової правди
6) Назарко, За душу молоді
7) " Посів крови
8) " Могутність преси
9) о. Т. Е., Цариця вервиці
10) Ковалик, За що мене б'єш
11) Сабол, Розводи
13) " Чи Бог дбає за нас?
14) " Релігія і мужі науки
15) " Мир і війна та Ватикан
16) " Першенство Папи і Вселенські Собори
17) Дурбак, Т., Поглянь на світ — побачиш Бога
18) Войнар, За святість подружжя
19) " Що нас роз'єднує?
20) Катрій, Через Марію до Ісуса
21) Станканинець, Велика обітниця Серця Христового
22) Тимків, Робітниче питання і Католицька Церква
23) Соловій, Жертва Служби Божої
24) " Щоб усі були одно
25) Ленцик, Рим і Україна
26) Тимків, Правдива любов у подружжі
27) Маґура, Марія—наша Цариця
28) Ваврик, М., Устрій Христової Церкви
29) Ваврик, В., Де Петро, там Церква
30) Ягодовський, Отруя в чарці
31) Хресний шлях українського католицизму

По 10ц. кожна:

32) Оленьчук, Церковно-релігійні завдання українців в Канаді
33) Шовкоплес, Поворот до правди
34) Дирда, Церква і молодь
35) Німчук, Дві папські енцикліки в соціяльних справах
36) Жан, 50 років у Канаді

По 25ц. кожна:

37) А. В., Большевицький церковний собор у Львові 1946 року
38) Войнар, Василіяни в українськім народі
39) Сабол, Душі з чистилища
40) Мох, Теофіл. Коструба учений-праведник
41) Казимира, Монс. А. Лянжвен і українці

*

На почту треба прислати від книжечки 1ц. Хто замовить усі 41 книжечки разом, той платить, замість $6.40, тільки $5.00 уже з почтою, отже ощаджує майже $2.00.

Замовляйте, посилаючи гроші в порученому (реджистрованому) листі на адресу:

ALEXANDER MOCH
344a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ ПОЧТОВІ МАРКИ

ПРИСИЛАЙТЕ НАМ ПООДИНОКІ ПОЧТОВІ МАРКИ АБО ЇХ КОЛЕКЦІЇ І ТИМ ПОМОЖЕТЕ ВИХОВАТИ УКРАЇНСЬКИХ РЕДЕМПТОРИСТІВ-МІСІОНАРІВ

Не здирайте почтових марок із ковертів, хиба змочивши їх у теплій воді; або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. Коли через границю пересилаєте марки, зазначіть, що вони є вживані.

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, стократно відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуться Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці, повернуть до Господа Бога і Його Святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

STAMP CLUB
Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЗАОЧНЕ НАВЧАННЯ

ОГОЛОШЕННЯ

Український Народний Університет подає до відома всім зацікавленим, що відкриває запис кандидатів на перший рік заочного навчання.

При вписі треба подати: 1. власноручно написане прохання з докладною адресою кандидата, 2. власноручно написаний короткий життепис, 3. 2 світлини.

На першому році УНУ провадить курси:

1. Загальні відомості про Україну
2. Історія України
3. Географія України
4. Нарис історії української літератури
5. Відомості з української мови
6. Українська культура в нарисі

В загальному цілий курс складається з 22 друкованих зошитів, крім цього в додатку 4 випуски з текстами з української літератури, історії, культури, та 2 карти (фізична і етнографічна карти України).

Перший рік навчання становить замкнену цілість.

Кандидати першого року можуть бути курсантами, або передплатниками.

Курсанти: повинні давати на письмі відповідні на контролі питання і користуються постійними вказівками й методичними порадами викладачів та одержують виказки.

Передплатники: відповідей на контрольні питання не дають та не одержують виказок.

Передплатники можуть бути поодинокі особи, культурно-освітні гуртки, організації молоді, Союз Українок тощо.

Всі прохання й листи слати на адресу: Institut d'enseignement par correspondance, 27, rue des Bauves, Sarcelles (S. et O.) France.

Оплати слати (можна теж ратами) на адреси:

Австралія: цілий курс 6 австрал. фунтів. **Уповноважнений:** Lapka Myron, 4 Bevington Road, Glenunga, S. A.

Австрія: цілий курс 350 австр. шил. **Уповноважений:** Turko Mychajlo, Innsbruck 1, Postfach 249.

Америка: цілий курс $12.50. **Уповноважений:** Shlemkewych Mykola, D.P. 347 Grier Ave., Elizabeth 2, N.J.

Англія: цілий курс 5 англ. фунтів. **Уповноважена:** Dr. Herasymowych Anna, 28, Deansgate, C/O Dental Surgery, Manchester 3.

Канада: цілий курс $12.50. Уповноважений: Holod Roman, 174 Stachon Ave., Toronto, Ont.

Німеччина: цілий курс 50 НМ. **Уповноважений:** Dr. H. Waskowycz, Muenchen 8, Wilramstr. 57.

Франція: цілий курс 5,000 фр. **Гроші слати на адресу:** D. Sijak, 27, rue des Bauves, Sarcelles (S. et O.)

Дирекція.

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

Слухайте Українських Радіопередач
що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.

ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940

Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Хрестна Дорога, о. Д. Попович	.15	Спільне Родинне Св. Причастя, о. Мельник	.20
Короткі Розважання Христових Страстей	.15	Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта	1.40
Дорога Спасення, або Св. Місія в Образках	.50	Гласопівець, часть I і II (у двох томах) за один том	2.00
Дев'ятниця (до Найсв. Серця Хр.) о. З. Золотий	1.25	8,000,000, 1933 рік на Україні	.75
Історія Біблійна Нового і Старого Завіту, о. А. Луговий	.50	Товариші Усміху, Б. Полянич (з життя підпілля)	1.00
Молімся Спільно на Вервиці (в укр. і англ. мові)	.10	Хочу Жити, О. Данський	1.00
Великий Мученик, Св. Йосафат Кунцевич, о. М. Шудло ЧНІ.	.50	Слово Рідне, читанка з українознавства, К. Кисілевський	2.25
Велике абе, Д. Гуменної, гарні, поучаючі оповідання	2.50	Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді)	2.00
Провідник (самоук до англ. мови)	1.50	Назустріч Життю, Равль Плю	2.00
Словар Англ.-Укр. і Укр.-Англ.	1.75	Український Правопис, Др. Я. Б. Рудницький	.50
Підручник фотографічний	.35	Енцикльопедія Українознавства (3 томи оправлені)	48.00
Живий скот на фармі	.25	Ukrainian Catholics, Rev. M. Schudlo CSsR.	.50
Садівництво в Західній Канаді	.25	Moscow's Drive for World Domination, N. Prychodko	.50
Пасічництво	.40	Crime of Moscow in Vynnytsia	.75
Як лікувати домашніх звірят	.20	Communism in Reality, N. Prychodko	.50
Що дали Гр.-Католицька Церква й Духовенство Укр. Народові? о. І. Сохоцький	1.00	Ukrainian Grammar, J. W. Stechishin	3.50
Післанці з Таємного Світу (про укр. стигматика) о. М. С.	.60		

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkon, Sask., Canada

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

ПОДІЛЯЄМОСЯ вісткою з нашими Приятелями, що вийшла цікава **КНИЖЕЧКА** о. Мих. ЩУДЛА ЧНІ.: **"УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ"** по-англійськи. Читач подибає в ній короткий перегляд церковної історії української Церкви, вияснення нашого обряду, наших богослужень, церемоній Служби Божої, вияснення Тайн і їх значення, завдання нашої Церкви та Папські декрети, що забороняють українцям зміняти обряд і переходити на латинський.

Ця книжечка містить в собі 176 сторін, коштує тільки 50ц. Гарний папір, виразний друк, багато кліш Папів, що мали якийсь стосунок до України, знимки наших митрополитів і деяких гетьманів.

Ця книжочка повинна бути в руках кожного українського хлопця та дівчини, що народилися в Америці та Канаді. Вона допоможе їм зрозуміти свою Церкву, полюбити обряд і держатися його всім серцем.

Прохаємо прислати замовлення до Йорктону:

The Redeemer's Voice, Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йоритоні, Саск., а НЕ до Редактора в Ньюарку.

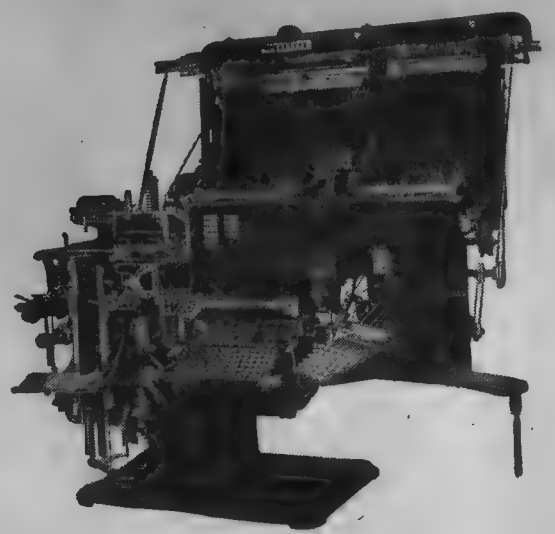

Це знимка нового, модерного Інтертайпу (миксера) на 8 магазинів, що його ми одержали з початку лютого, та який нам поможе подвоїти нашу працю в друкарні. Це перша того рода машина в Саскачевані.

Попередніх років много з читачів і передплатників Голосу Спасителя помогли нам сплачувати автоматичну малу пресу "Heidelberg". За Ваші щедрі жертви хочемо тут усім ще раз публічно подякувати.

Тепер просимо Вас о поміч для нового Інтертайпу. Наша стара машина служить нам в друкарні вже 30 років. Ви самі знаєте, до чого може придатися самохід, трактор, або яканебудь інша машина, що нею Ви працювали б через так довгий час. Скільки Ви мали б клопотів, направ, видатків і спізнень у праці.

Щось подібного було з нашим старим Інтертайпом. Це все змусило нас заордерувати нову, та затягнути значний довг на сплату.

Надіємося, що й тепер наші Шановні Читачі й Прихильники поможуть нам своєю щедрою жертвою сплатити цей довг. З нагоди весіль, похоронів, поминок, партій і т.п. згадайте й про нас та зробіть збірку.

Пам'ятайте, що Йорктонська Друкарня Голосу Спасителя це одинока українська католицька друкарна на цілий Саскачеван і Манітобу.

Імена жертводавців будемо поміщувати що-місяця в Голосі Спасителя. Жертви шліть на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1953

СТРАДАЛЬНА БОГОМАТИ

о. В. МАКСИМЕЦЬ

СІРІ серпанки звисали над безлюдним "череповищем"-полем. Затемнене сонце хилилося вже наначе посмертна маска до великого моря. Насичена видом невинної крови Спасителя товпа втікла, настрашена несамовитою подією природи. Під хрестом стоїть тільки Мати перед своїм Сином. Його голова похилилася на груди. Його смертно бліде, але дальше лагідне обличчя, перетканe засохлими від крови нитками. Ціла жорстокість людської злоби виписана на Нім. Однак Він витерпів до кінця. Сонце кидає свій послідній поцілуй—проміння на померлого і Його скорбну Матір. **Звершилося!** Чи справді? Для Ісуса так! Але для Матері, повної, як велике море болю, ще не довершилося. Їй позістане ще невисказаний біль і чорна журба. Ще три години й настане субота Пасхи. До цього часу мусять похоронити Її Сина. Але де? Як? На "череповищі" видно заглиблення похоронених розп'ятих за злочини проступників. Чи і Її Сина тут поховають? Має Вона ще й цю послідню найбільшу ганьбу пережити Кожньої хвилі можуть прийти посіпаки-слуги первосвящеників, щоб похоронити Його між розбійниками, як розп'яли Його. Пливуть хвилини і щораз більший біль й клопіт гніздиться в зболілім серці Скорбної Матері. Хто ж поможе Їй осамітненій, безпомічній? Як недопустити до тієї послідньої ганьби й насильства?

Аж нагло кладе хтось співчуваючо руку на Її рам'я. Це Никодим з Йосипом з Ариматеї, вдячні учні Божественного Її Сина і правдиві Його приятелі, прийшли виратувати Її з тієї прикрої ситуації, з цього клопоту. Вони не могли боронити Його, коли Його судили й розіпняли, бо і так ніхто не був би їх слухав. Аж тепер прийшла хвиля, на яку вони мужньо й вірно свою любов і силу заховали. Тепер вони стали рятівниками перед остан-

ньою ганьбою по великім ганебнім вчинку їх народу. Тепер вони потішать найсумніше з усіх сердець серце Матері своєю найшляхетнішою й найвірнішою любов'ю.

Посадили Скорбну Матір на принагідний камінь і взялися до роботи. Успокоїлося трохи серце Скорбної Матері і Вона приглядається цьому великому рухові біля померлого Спасителя. Біла чистенька плащениця спускається в низ, і в ній тіло Її Сина на Її лоно. Любов цих мужів зготовила Їй друге Різдво. Її життя повне болю обнялося з радістю. Матірні очі читають щераз в цім дорогім обличчі все, що вони разом пережили і перетерпіли. Та тепер Він в добрих руках. М'якими сніжно-білими покровцями обвивають замучені члени тіла, пахучим алоєм і смирною намащують зболілі рани. І так віддають Йому почесть, яка належить Великим людям, дарма, що Він умер такою ганебною смертю "проступника" на хресті. Приготовили Йому почесний, новий гріб, в якім ніхто ще не лежав і лежати не буде. Це був дар "благообразного" Йосипа з Ариматеї, поважаного члена Ради, що сам очікував Царства Божого (Мк. 15, 3). І він як і Никодим, мусів мовчати підчас кривавої революції проти Месії. Тепер вінчає він діло ненависти любов'ю і мирним дарунком,— власним своїм гробівцем. Найкращі вибранці народу тихо й без гомону очолюють похоронний похід. Блідоясний місяць замість похоронних смолоскипів освічує їм дорогу. Любов і героїчна вірність тримають почесну сторожу.

Пригляньмося цьому образові. Яка гарна, велика, повна розради й переможна є правдива любов і правдива вірність! Зберегти таку любов і таку вірність для людини, коли вона найтяще бита недолею, це є правдиве геройство. В часі найбільшої потреби й клопотів ближнього знайтися непокликано на місці з поміччю це потрійне добродійство. Саме в час віднаходити опущені, безпомічні і найбідніші серця і дати їм поміч й потіху, це найшляхетніше діло. Хто з нас не хотів би разом з Никодимом і Йосипом з Ариматеї стояти в цю вечірню годину при хресті на Голготі Але ж нужда, нещастя й клопоти все живуть між людьми, і є вони і в наших часах без міри й без кінця. То ж зберігаймо таку героїчну любов і вірність ради Божественного Спасителя і Його Скорбної Матері на поміч потребуючим потіхи й розради нашим ближнім так, як зберегли ці чесноти приятелі Ісуса, Йосип і Никодим в той пропам'ятний вечір Відкуплення людського роду. **Блаженні милостиві, вони бо милосердя доступлять** (Мат. 5, 7).

ЗВ'ЯЗОК З БОГОМ

...лише за посередництвом інтелекту—невистарчальний. Серце належить до нашої людської природи. Людина стільки варта, скільки варте її серце. Людина без серця—це каліка.

ПОЧЕСНА МІСІЯ УКРАЇНИ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

Кожен нарід займає на землі місце, що Господь призначив йому. Кожен нарід має в історії світу якесь завдання, що на нього поклало Боже Провидіння.

Український нарід, разом з іншими миролюбними народами світу бажає миру та спокою для себе та для інших, особливо для своїх найближчих сусідів.

В сьогоднішніх часах пекельні сили намагаються знищити християнство на сході Европи. Між країнами, що попалися в большевицьку кормигу, находиться теж і Україна, чудовий край, що становить синтезу Сходу та Заходу. Сьогоднішня Україна по-геройськи змагається в нерівньому бою з червоною Москвою за збереження християнської віри, що в 988 р. Св. Володимир Великий запровадив у своїй розлогій державі.

В стражданнях і гоненнях, в боях і крові перероджується сьогодні Україна до великого діла в недалекому майбутньому.

Яке ж те завдання, що наш нарід і наша Церква має виконати в майбутньому? Он Урбан VIII в 1629 році отак окреслив місію та завдання української, католицької Церкви: **"Мої українці, за вашим посередництвом сподіюся навернути Схід!"**

Українська, католицька Церква проходить тепер страшний вогонь большевицького гонення, що безпощадно намагається вирвати українцям їхню католицьку віру та знівечити пляни Божого Провидіння в справі навернення Сходу за посередництвом України та ударемнити сподівання Святішої Римської Столиці, що українська католицька Церква стане мостом для поєднання наших православних Братів і Сестер із Батьком всіх Христових визнавців, Римським Папою.

Проте сам ворог признає в своїй пресі, що наслідки його брутальних метод і кривавого гонення не увінчалися бажаними успіхами. Так католицька віра, як і національний дух живе ще в українськім народі. Гонення ж і боротьба замість потушити та знищити його, куди сильніше розбуджують дух спротиву тирам і розпалюють бодрість наших релігійних і національних

[illegible] католицької віри та незалежність України від московських ти[illegible]

[illegible] непереможність і постійність посеред гонення [illegible] світу. В боротьбі за католицьку [illegible] вмирає під обухом го[illegible] з потоків крови переслідування [illegible] століття, що святу віру цінять [illegible]. Це вони відродження наш нарід і нашу [illegible].

[illegible] єпископів, священиків і вірних ви[illegible] в серці Христового Намісника. Он [illegible] енцикліці з 15 грудня 1952 "Східні [illegible] мучеників і мучениць за святу, ка[illegible]. Наші думки та Наше серце звертаємо [illegible] Нам наймилішого, а саме до укра[illegible] є немало вірних християн, що з [illegible] з великою любов'ю споглядають на Рим, [illegible] Престол як осередок християнської [illegible] християнської віри з волі Ісуса [illegible].

[illegible] з великим болем, вже від довшого [illegible] ударів переслідування, серед не[illegible] народи...

[illegible] згадати тих єпископів українських [illegible] з перших перенесли стільки злиднів [illegible]. Їх перевезено до престольного го[illegible] поставлено під суд та засуджено на різні кари. [illegible] перевезено до столичного міста Києва, звід[illegible] просвічувало світло Христової науки, [illegible] Христового імення. Деяких з [illegible] славна (мученича) смерть..."

[illegible]. Комунізм це жахлива зараза, що [illegible] та змусила його шукати відповід[illegible] решту держав від червоної зарази, [illegible] Москви.

[illegible]. Людина прагне волі та сво[illegible] Сатани, жахливого, [illegible] сьогоднішні тирани...

[illegible] червоною Москвою народи пра[illegible] релігійної волі та свободи. Свята Церква [illegible] до недалекої місії на Схо[illegible] Церква буде відгравати пер[illegible].

[illegible] апостолів і апостолок до [illegible] большевицької тюрми наро[illegible] хрестом у руках, підуть Сестри[illegible].

[illegible], щоб світські Апостоли та [illegible] місії на Сході Ев[illegible] католики змагалися за Христа та [illegible] одним священиком зав[illegible] Церкву та науку.

22 січня, 1947 р. Папа Пій XII сказав: "Ми сьогодні потребуємо численних, відважних і сильних мущин і жінок, що, проживаючи в світі, кожної хвилини готові змагатися за Божий закон, за Христа, вдивляючись у Нього, як у свій взірець, щоб Його наслідувати та як на Провідника, що за ним треба слідувати в апостольських працях".

Отак в Америці повстали тому сім років такі відважні та сміливі світські Апостолки й Апостоли, що звуться БОРЦІ ЦАРЯ ХРИСТА. Сім років тому ревні, католицькі хлопці та дівчата створили своєрідний інститут світського апостольства, щоб вишколювати провідників і пропагандистів для боротьби з ворогами Христа. Мають вони змагатися з ворогами християнства словом, пером і соціяльною акцією.

Деякі з провідників цього руху проживають спільно під одним дахом. Нюйорські провідники цього руху створили центр український, щоб вербувати борців за Христову віру для України по розвалі большевії. Дотепер рух здобув гарне число українців, особливо споміж нової іміграції. Вони хочуть бути світськими апостолами в Україні. Досі не було українського віддилу поміж Борцями Христа Царя. Ці новітні борці за Христову правду на землях України будуть допомагати українським священикам і місьонарям відбудовувати знищене большевиками життя на українських землях і поширяти ідею церковної унії поміж своїми православними Братами та Сестрами в Східній Україні.

I.—Отож хто може належати до Українського Центра Борців Христа Царя? Кожен українець і українка між 17-35 роком життя можуть вступати в ряди Борців Христа Царя. Мають вони бути добрі українці католики, любити та знати свій східній обряд і бути готові трудитися для Христа Царя поміж українським народом в Америці, Канаді, та приготовлятися до майбутньої місії в Україні.

II. Яке ж завдання мае центр українських Борців Христа Царя?

Он які цілі ставлять собі українські Борці Христа Царя:

1). Поширяти католицьку віру поміж українським народом і по змозі поміж іншими слов'янськими народами.

2) Поширяти знання східньо-візантійського обряду поміж латинниками, щоб вони зрозуміли цей обряд і шанували його, бо він такий самий гідний пошани, як латинський.

3) Намагатися з'єднати опінію американців і канадійців, що свобідна та **незалежна від Москви та Польщі Україна це розв'язка** тривалого миру на Сході Европи.

4) Старатися про навернення до Христа всіх українців в Америці та Канаді, що покинули колись українську католицьку Церкву та перейшли до інших.

Всі ті, що зголосяться до центру, отримають солідний вишкіл до належного виповнення майбутнього завдання на славу Божу та добро України.

Українські Юнаки та Юначки, зголошуйтеся та ставайте в ряди БОРЦІВ ХРИСТА ЦАРЯ!

Хто ж негоден вповні віддатися світському апостольсьству, той може помагати нашому рухові своєю молитвою та поміччю, щоб зацікавити своїх знайомих у цьому русі.

Молитва це великий засіб апостольства, бо виеднює світло та поміч для страждучих і заблуканих душ. Он Святіша, Східня Конгреґація, якій підлягає українська католицька Церква, наказала всім священикам нашого обряду додавати на Літургії ці два благання. Одне на ектенії сугубій:

"Єще молімся о многострадальній страні нашей, о еже утвердитися в ней безмятежію миру і благочестію".

А другу на Великім Вході перед словами **всіх вас православних християн** треба додати до цієї молитви. Слова, що їх треба додати ще: "Страждущих братей наших".

Сподіємося внедовзі відчинити дім для Українських Борців Христа Царя. Всі члени матимуть змогу дістати солідний вишкіл в українській історії, культурі, в історії католицької Церкви, апологетики. Крім цього вони зазнайомляться з методами, як треба говорити публично, як відповідати на всякі закиди припадкових слухачів, як поширювати добру пресу та унешкідливлювати лихі впливи ворогів Христа, Його Церкви та України.

Та ж ми всі свідомі, що 70% всіх східніх католиків становлять українці. Україна колись подала за Володимира світло Христової Євангелії слов'янському Сходові. Чи ж це не завдання і привілей України привести до одности віри тих своїх Братів і Сестер, що сьогодні пробувають поза Католицькою Церквою? Ми сильно віримо, що православний Схід навернеться до єдности віри з Римською Церквою через Католицьку Україну. Україна становить надію Папів у справах поєднання Сходу з Заходом.

Молоді Українці й Українки, що пробуваєте в Америці та Канаді, чи не жаль Вам України, де большевики за прикладом Катерини II, Миколи I і Олександра II безпощадно винищують католицьку віру та викорінюють українську культуру, щоб защепити свою московську й так затерти ім'я України?

Он у цих бурхливих часах рішається доля народів Совєтського Союзу. Слід з'єднати собі приятелів, щоб допомогти Україні скинути московсько-большевицьке ярмо та повернути до одности віри з Апостольською Столицею, як це було за Св. Володимира Великого та його наслідників?

Он настав час діяти! Папа взиває всіх католиків ставати лицарями Христа. Священики та черниці чи ченці самі негодні побороти всіх затій ворога. Світські апостоли й апостолки можуть дійти до тих, до яких священик негоден добитися.

Юначе, чи ти намагався колись привести до віри якусь відпалу душу, відступника чи відступницю?

Юначко, чи ти старалася колинебудь привести до одности святої віри якогось нез'єдиненого Брата чи Сестру?

Українські Юнаки та Юначки, скільки католицьких брошур, памфлетів, журналів і місячників роздали Ви поміж своїми знайомими та приятелями? Чи часом не маєте каїнової політики: **"Хто вчинив мене сторожем мойого брата?"**

Ви ж українці католики! Кожен католик повинен бути воїном Христа та Його науки. Чи ж можете спокійно сидіти, коли комуністи та всякі сектанти бойкотують Христа поміж нашим народом і кидають обчернення на католицьку Церкву, на Папу та нашу ерархію? Чи ж Ви несвідомі, що Католицька Церква потребує Вас? Україна теж потребує ревних апостолів і апостолок. Наша Церква в Канаді та Америці потребує Вашої помочі, щоб привести назад заблукані діти, що пішли до сектантів або автокефальників, бо були зведені фальшивою пропагандою... Може тепер бачуть бідні зведені душі свій блуд, але не мають відваги вернутися до Матері, що її невторопно покинули... Та пустка, якою світять автокефальні церкви, наявно доказує, що заблукані душі не знаходять у сектантстві ніякого вдоволення та що автокефалія це відламана вітка, що негодна подати душам соків життєвих, бо вона сама їх не має, через те, що відорвалась від живучого пня Христової Церкви? Може неодна з цих заблуканих душ чекає на Вас і бажає тільки почути слово потіхи, заохоти, вияснення якогось сумніву, збиття якогось пересуду, що держить її здалеку від повороту до української, католицької Церкви... Чи не подасте їм братньої руки та не наведете на шлях спасіння?

Отож Борці Христа Царя борються за Бога та за Україну... Українські Юнаки та Юначки, ставайте в ряди Борців Христа Царя! Ми, Ваші Браття, простягаємо до Вас братню руку в ім'я спільного нашого Вождя, Ісуса Христа... Лучіться з нами! Пишіть до нас на оцю адресу:

Campaigners of Christ the King,
509 East 11th St.,
New York 9, N.Y., USA.

СКІЛЬКИ БУЛО ПАПІВ?

Христос оснував святу Церкву. Ця Христова Церква це католицька Церква, бо Христос сказав до Петра: "Ти скеля і на цій скелі побудую Свою Церкву". Св. Петро прожив яких 25 років у Римі і помер за Неронового переслідування як мученик.

Від того часу Наслідники Петра звуться Папами. Всіх Папів із Піем XII було 262. З них 83 є почитані як Святі.

Папи належали до різних національностей: 103 були римлянами цебто уродженцями міста Риму, 107 походили з інших частин Італії, 13 були французами, 11 греками, 6 німцями, 5 з Азії, 3 еспанці, 2 з дальматії, отож були слов'янами, по одному Папі було з Палестини, Тракції, Епіру, Крети, Голяндії, Португалії й Англії.

32 Папи померли мученичою смертю за Христову віру.

Папа не мусить бути італійцем. Проте від трьох століть Папи є італійцями. Це вже звичай і ніхто тому не дивується. Зрештою Папа це епископ італійського міста Риму.

Легенда про Невільника

ОЛЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКА

І НАСТАВ час, коли молодий Равві,—Христос із Назарету, почав навчати народ. Довкола Нього громадилася товпа жадних нової науки. Вірні Його учні не покидали Його, шкодуючи втратити хоча б одне слово із божественного Його навчання. Так вони йшли з міста до міста, з одної оселі до другої, і всюди, куди прийшли, так було, що наче б наставало народне свято. Люди покидали роботу в полі і в хаті. Матері забирали малі діти на руки і всі бігли назустріч Ісусові Назарянинові,— Звичайно так бувало, що утомлений довгою дорогою Христос спочивав денебудь на придорожнім камені або на пні дерева, під лісом, а нарід, розтаборившися у стіп Його, слухав і слухав Його слів із запертим віддихом, забуваючи про діла свої, про голод і спрагу, забуваючи часто, що день кінчиться та настає ніч.

Всюди, куди він приходив, попереджувала Його слава. Джерелам цієї слави була Його наука, нечувана дотепер в цій країні, наука любови ближнього, та чуда, які Він творив. Так сталося отже одного разу, що Ісус навчаючи народ йшов берегом моря і зайшов до пристані, де причалювали чужоземні кораблі з усяким крамом.

У пристані панував жвавий рух і товарообмін, бо саме станув на якорі великий корабель багатого, чужоземного купця. Утомлені далекою дорогою, приковані залізними ланцюгами до своїх місць, невільники, на хвилину випустили із зболілих рук весла і витягали задубілі члени тіла і—або обганялися від роїв мух, що обсідали рани їхнього тіла і всмоктувалися в них, або обгортали з себе хробацтво, що живцем роз'їдало їхне тіло.

Отупілість і втома цих нещасних була така велика, що вони— здавалося, не беруть вже ніякої участи в тому, що діється довкола них і з ними самими. Виглядали наче тіні, наче живі мерці. Здавалося не існує подія, яка могла би вирвати їх із цього отупіння, яка могла би зворушити їх. Це були наче заряджені коловороти, попсовані людські двигуни, вправлювані в рух ще якимсь чудом, при помочі якогось незримого рушія.

Ні!—Це так лише здавалося. Кожній із них мав ще душу в тілі. А душа, відомо, живе своїм утаєним життям. І от сталося,

що нагло легонький вітер заколихав кораблем. Він надніс надбережною дорогою туман пилу і якийсь гамір. Робітники, купці, посильщики на хвилину перервали роботу і, прислонивши очі долонями, глянули в сторону туману пилу на дорозі. І нагло заколисалася товпа струджених людей. Хтось кликнув:

"Равві, Равві!—А другий: "Дивіться! Оце гряде Ісус Назарянин!"

"Місце для Учителя народу!"

І враз устала робота.—Клунки випали з рук носильщиків, гаманці з грішми десь пощезали в шатах купців, перервалася торгівля. Роздратований нагло властитель корабля ще пробував заохотити носильщиків підвищенням заплати, але даремно. Слава Назарянина була така велика, що ніякі скарби світу не привабили б їх і не примусили б зайняти їхньої думки чимось іншим крім Ісуса. Вони, наче зачаровані, наче на який таємний приказ чи заклик—опустили руки і—ждали. Товпа народу з Ісусом Христом йшла поволі берегом і наблизилася до місця, де стояв корабель. Ісус, йдучи, розмовляв з народом і учнями.—Тиша настала така велика, що зо знатної віддалі почувся Його солодкий, лагідний голос: "А хто з вас першим бути бажає,—нехай буде всім за невільника". "Хто з вас великим бути хоче,—нехай він буде вам за слугу". Слухали люди в пристані і мов зачаровані цим голосом і змістом слів—завмерли в радіснім ожиданні. А тут, несподівано піднявся один молодий невільник і закликав великим голосом:

"О, Равві!—Згляньсь на мене!— Оздоров мене!—А може хоч приблизися до мене і дозволь доторкнутися шати своєї!—О, Равві, Равві!" І він підняв заковані ланцюгами, зболілі руки в сторону Ісуса. Товариші невільника наче пробуджені зо сну, заворушилися, а ввесь біль неволі виплив на їхні уста іддю злобної усмішки і глумливого шепоту: "Ану, проси Його! А може Він здійме з тебе ланцюги!—А може поверне тебе назад у гарного молодця!" А інші: "От, радше сідай, мовчи і не дратуй!"

Ісус наблизився поволі до корабля і нахилив вухо Своє на просьбу невільника, а цей, не зважаючи на злобний шепіт товаришів, кликав дальше:

"Ісусе Назарянине! Вірю, що Ти посланий Богом пророк!— Бог говорить через Тебе! Він дав Тобі силу оздоровляти! Оздорови мене!"— А потім сказав: "Не бажаю оздоровлення тіла! Нехай тіло гниє від ран і нехай його дальше роз'їдає хробачня! —Але серце оздорови!"

І він рукою показав на серце.—"Усмири цей біль!—Відніми жар, що томить!—Забери тугу із серця мого!—Знаю, що Ти маєш змогу це вчинити!—Учини чудо! Дай забуття!—Скороти мою муку!"

Він упав навколішки і наче зімлів від великої муки і натуги. А солодкий Ісус вступив на корабель, наблизився, поклав руку на його голову і промовив:

"Знаю, молодче, недугу, яка мучить тебе!—Знаю тугу серця твого... Далеко, далеко, на північ є край медом і молоком текучий. Стопи його обливає море, що його води чорні та блискучі, наче лезо сталевого меча... Де ріки повні риби, де степи

широкі-безкраї, повні пахучих трав і бренячі, наче тихою музикою безліччю вантажних медом бджіл... Де хлібні поля, що клонять низько-низенько до землі своє золотисте колосся під подувом леготу, а над цими полями омофор блакитного неба... Де нарід буйний, гарний, співучий, нарід войовників, що бороняться, не нападаючи... Нарід цей миролюбний, трудолюбивий, гостинний. Він жде на Мене... І Я прийду до цього народу... І він збудує мені храми... Чи це не твій край, сину мій? Чи не твій це нарід?"

"Ти сказав!"—закликав невільник сильним голосом—"Так, це край мій, це нарід мій!— О Равві, тепер я вірю, що Ти посланий самим Богом!—Ти читаєш в серці людини.—Ти бачиш на віддаль через моря, ріки і гори. Твоя думка шибає понад хмари, понад сонце. Вона із самих небес. Ти відгадав тугу серця мого за рідним, чудовим краєм, якому рівного нема в світі.—Так, це край мій, а звуть його Русь-Україна.—О, відніми, Равві, тугу мою! Оздорови мене!"

Ісус, наче не слухаючи невільника, продовжав: "І в країні цій буде ведено багато воєн в обороні слави мого імення і багато шляхетної, лицарської крови потече... А принесе вістку про Мене перший освободжений невільник. Він перейде багато країн і перепливе широкі моря з іменем Моїм на устах... А ім'я невільника: Никодим...

—О, Равві,, мене звуть цим іменем!—Равві, помилуй!

Тоді він, клонячи низько до стіп Ісуса голову свою гірко заплакав. Ісус мовчав, було тихо-тихо, а потім Учитель підняв голову, примкнув очі і тихо молився.

Тишину перервали слова Ісуса:—"Прийшов єси до Мене, увірив єси в Мене і аз уздоровлю тебе!—Відніму тугу із серця твого і дам тобі джерело ласки.—І забудеш матір свою і батька свого, забудеш сестру і брата свого... Забудеш райську країну-вітчизну. І защеплю в серцю твоїм заповідь: "Люби Бога і ближнього твого, як себе самого."—І спочине утомлене серце твое!—Заживе солодким спокоєм любови... Я є спокій і забуття!...

Ісус підняв руки над невільником і кликнув грімким голосом: "Сину Мій, встань і ходи зо Мною!"

На цей заклик схопився невільник так наче його хто підняв жваво та бадьоро, стряс руками і ногами і—о чудо! тяжкі ланцюги впали додолу немов які дитячі іграшки, а невільник мов у сні, мов приречений, витягнувши перед собою руки, пішов за Ісусом. Йшов вперед помостом корабля, а потім, скочивши легко на беріг, пішов дальше.—Шум подиву пішов поміж народом. Схилилися голови до стіп Ісуса.

Тоді учні Ісуса спостерегли, що невільник був сливе нагий. Один з апостолів скинув із себе свою плахту і прикрив нею плечі невільника. Якась побожна старушка піднесла власний рушник. Хтось підперезав ним бедра невільника.

Новий учень пішов за Ісусом...

А оставші на кораблі невільники з тугою і жалем дивилися вслід за своїм товаришем. Потім склонили голови на груди і

гірко заридали. Плач цей був такий великий, що потряс серцями людей і корабель задрижав від ридання.

Бачив те все і чув багатий купець, властитель корабля. Він стояв увесь час на палубі і мовчки приглядався цілій події. Тепер він засумував тажко. Збентежені цим сумом слуги підходили до нього і питали про щось, але він не рухався з місця, не відповідав. Поважним кроком, мовчки пішов до свого намету. Там він кинув у кут гаманець із грішми. Сперши голову на руки, думав щось важко і глибоко.—За кілька годин неначе пробудився зо сну. Бадьоро встав і сплеснув у долоні. З'явився слуга. Купець казав прикликати до себе наставника невільників і приказав йому: "Викоти бочки з оливою і з вином!—Вели слугам розкувати невільників, намастити їхні рани оливою і напоїти їх вином!—Видай кожному з них нову плахту, щоби мав чим прикрити тіло своє! Скажи невільникам, що я даю їм три дні волі. Можуть собі ходити свобідно по місті і слухати науки нового Учителя. За три дні нехай вертаються на корабель, бо будемо відпливати".

Збентежений слуга поклонився покірно і промовив: "Ласкавий пане! Вино і олива і плахти—це так,—але воля, воля!—Ніхто з них не вернеться на корабель".

"Побачимо!—гордо відказав купець. А тимчасом чини як тобі звеліли"!

Сказав і сам вийшов із намету, щоб налюбуватися щастям свойого вчинку.—Зчудовані несподіваною вісткою невільники не хотіли зразу вірити своїм очам і вухам. Потім вони сильно зраділи і повірили в своє щастя. Вони витягали свої розковані, зболілі руки, падали собі взаємно в обійми, сміялися і плакали наперебій. Потім припадали навколішки, підносили руки до неба і на різних мовах світу прославляли ім'я Боже.—Вони молилися щиро і горяче, і просили у Вишньої Сили, в яку вірили, благословення, щастя і долі для купця.

Що ж робив купець, пан і властитель корабля? Він стояв і ввесь зворушений любувався цим видом. Зрідом не міг довше опанувати себе, відвернувся, закрив обличчя шатою своєю і—заплакав.

А були це сльози щастя...

Не сповнилися слова наставника невільників. По трьох днях всі вони, до одного, з'явилися на кораблі, кожний сів на своє місце та добровільно наставив свої руки і ноги під ланцюги.

Купець не велів їх більше заковувати. Він учинив із них вільних людей. Він повірив їм.

Вони ж полюбили його і служили йому вірно до пізньої старости.

Болюче Конання

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ЗБОЛІЛА мати поглянула на любу донечку залляту кров'ю. Закривавлена мученица заявила, що Олександер убив її, бо не хотіла погодитися на гріх. Він спокушував її три місяці...

"Чому ж ти мені не сказала про це?"—спиталася заплакана мати.

"Мамцю, відказала Марійка, він клявся, що вб'є мене, якщо згадаю тобі про це. Я боялася та мовчала, але він усетаки вбив мене!"

Отак мати говорила до своєї улюбленици, яку вже були підняли з землі та поклали на ліжко. Мученица не скаржилася, хоч широкими ранами внутренності виходили на верх. Нарешті посеред страшного болю промовила до присутніх: "Переверніть мене на другий бік!" Сказавши це, Марійка зомліла. Асумпта думала, що вона померла. Впала навколішки, скрикнула: "Милосердний Господи, рятуй мою дочку!" і мов нежива повалилася на землю. Зомліла від тяжкого болю. Милосердні люди винесли її на двір.

Тимчасом хтось поїхав по лікаря, бо сподівався, що вдасться ще врятувати молоде життя.

Чутка про злочин блискавкою рознеслася по околиці. Стали збігатися люди, щоб побачити Христову героїню. Тереса Чімареллі розщепнула Марійчину одежу та намагалася загамувати кров, що обильно спливала з широко-відчинених ран.

Зібраний народ співчував з мученицею та викрикував, грозив убийникові, що сидів у своїй кімнаті за щільно замкненими дверми.

Скромна Марійка попрохала Тересу, щоб не пускала народу до її кімнати: "Тересо, бажаю бути тільки з тобою!"

При розбиранні Марійка стратила пам'ять від сильних болів і стала маячити. Ввижався їй напасник... "Ах, кликала непритомна, не пустіть сюди Олександра!" При тім вимахувала руками, гейби боронилася від напасти.

Надійшов лікар і допоміг Тересі загамувати частинно кров, заліплюючи широкі рани білими платками й обв'язуючи все тіло бандажами.

Більше нічого лікар не міг зробити на місці, тому послав по амбулянс, щоб відвезти її до шпиталю до Нептуна.

Маріо Чімареллі повідомив про злочин поліцію в Конка, щоб арештувати убийника. Прийшли два жандарми, але не важилися добуватися до його кімнати, тому покликали поміч з Нептуно.

Де ж був Олександер? Цинічний злочинець, убивши невинну дівицю, замкнувся в своїй спальні, ляг на ліжко та спокійно чекав на арешт, певний, що замах йому вдався, бо Марійка вже не вилічиться з ран і не виздоровіє...

Народ тимчасом щораз більше збирався перед вікном убийника, хвилювався, грозив, домагався його смерти. Розлючена маса була б напевно вивалили двері та криваво розправилася з розбійником, якщо б жандарми не були захистили його.

Внедовзі прибула підмога з Нептуно. Жандарми окружили вбийника та провели його серед розлюченої маси народу, що намагався камінням і дрючками розправитися з ним. Нарід, особливо жінки, декілька раз кидалися на жандармів, щоб вирвати з їх рук Олександра та вбити на місці.

Сливе в той сам час прибув амбулянс, щоб забрати до шпиталю поранену мученицю. Мати й інші жінки почали ревно плакати і посеред сліз цілувати бліде лице Марійки.

"Прощай, прощай, Марійко!" нісся кругом жалібний клич зворушеного та розплаканого народу, бо по дорозі маса народу зростала немов річка по зливнім дощі.

Отак водночас перед очами глядачів розгорнулася зворушлива драма. Асумпта прощалася з дочкою, старий Серенеллі з сином. Її дочка—Христова мученица, його син душегубець. Обидвоє збирали те, що посіяли в серцях своїх дітей.

Люди побожно відкривали голови, шепотіли молитви, як попри них проїзджала поранена на смерть Марійка, але обурено знімали п'ястуки, гнівливо скреготали зубами, викрикуючи: "Смерть йому!" як споглядали на окруженого жандармами вбийника. Коли ж убийника привели до казерми в Нептуно, то така маса розлюченого народу облягло її, що здавалося неминуча його смерть. Криком: "Дайте нам його! Ми розправимося з ним!" не було кінця.

Марійка обезсилена упливом крови їхала до шпиталю. Асумпта та родина Чімереллі були з нею в амбулянсі. Мученица була бліда, хоч обличчя сіяло дивним світлом. Мовчанка запанувала довкруги, як наближався амбулянс, мовчанка повна пошани та подиву для маленької героїні, що вибрала смерть, щоб зберегти чистоту. Чути було тільки жалібне хлипання жінок і дівчат, як теж побожне благання: "Марійко, молися за нас!"

Ті простодушні, невчені селяни, що побожно схиляли голову перед невинною жертвою, вже тоді предчували, що мала героїня в короткім часі буде проголошена Святою та стане взірцем для дівчат цілого світу, показуючи їм власним прикладом, як треба шанувати дівицтво, що є найціннішою прикрасою християнських дівиць.

По дорозі до шпиталю Марійка страшно терпіла, але не скаржилася, ні не нарікала на болі. День був гарячий, сонце немилосердно пекло, амбулянс помалу посувався по запорошеній дорозі, щоб не збільшати болі невинній мученици. Асумпта, потішаючи своє дитя, питалася: "Марійко, чи дуже терпиш?"—Марійка не хотіла смутити матір, тому відповіла, що рани не дуже боліли її. Всетаки час до часу питалася: "Чи ще далеко до шпиталю?" З її голосу пробивався сильний біль, який намагалася скрити, жертвуючи його свому небесному Обручникові за спасіння світу, за грішників, за маленьких братчиків і сестричок, що полишила вдома. Пам'ятала про всіх, молилася за всіх, разом зо Спасителем жертвувала своє конання Небесному Вітцеві.

О пів до сьомої пополудні амбулянс прибув до Нептуно. Марійку, що подобала на мармурову статую зодягнену болем і стражданням, перенесли негайно до шпиталю. Перед шпиталем ждала на неї побожна маса народу, що співчутливо споглядала на малу мученицю, бо всі знали та подивляли її побожність і доброту. Тепер вони зворушено молилися за неї, поручаючи її Всевишньому.

Лікарі негайно оглянули зранену Марійку, та відразу зрозуміли, що не потраплять урятувати її життя та що внедовзі Анголи заберуть її з цієї долини сліз і поведуть до небесного Обручника в Його райські хороми.

Покликали священика, щоб висповідав Марійку, заки хірурги візьмуться до безнадійної операції. За кілька хвилин прийшов отець Мартин Ґвіярро. Хоч тодішні лікарі не відзначалися великою побожністю, всетаки ангольська невинність мученці зворушила їх. Звернулися до сповідника, що йшов сповідати мученицю: "Отче, не будете мати багато роботи, бо це ангол".

Священик увійшов до операційної залі ясно освіченої електричним світлом. На столі лежала Марійка бліда мов крейда від упливу крови.

Священик наблизився до неї. Ледве помітним усміхом повітала його. Сповідь, як і всі попередні, була "коротка та речева".

Марійка відкрила свою душу представникові Спасителя. Визнала спокійно свої недосконалості. В часі сповіди забула про фізичні болі, гарячку та спрагу, що немилосердно мучили її.

По сповіді лікарі приступили до операції. Переглянувши мученицю, знайшли чотирнадцять ран у її тілі. Гострий кинджал убийника прошив її серце, кишки, легені. Хоч не було сливе жадної надії на видужання, всетаки лікарі приступили до роботи. Була це болюча операція, бо через уплив крови та вичерпання неможливо було засипляти її. Не була це операція, а правдиве мучеництво, хоч Марійка заховувалася спокійно та не скаржилася, жертвуючись свому Творцеві.

Дві довгі години тривало мучеництво. Дві довгі години лікарі тяли живцем невинне її тіло, зашивали рани, дизенфектували, сподіючись вирвати її з обіймів смерти. Вже самі болі операції могли завдати їй смерть. Марійка дозволила робити з собою, що вони бажали. Посеред нестерпних мук невпинно взивала пресвяті імена Ісуса та Пречистої Діви Марії, благала терпеливости та підчинення Божій волі.

Операція скінчилася около дев'ятої години ввечорі. Санітарки перенесли мученицю до жіночого відділу, де з мовчазнім плачі ждали на неї знайомі особи та засмучена мати.

Бліда та вичерпана мученица забула на хвилину свої страждання й намагалася потішити засумовану матір: "Знаєш, мамцю, я почуваюся добре. Як маються братчики?"

СТРАСНА П'ЯТНИЦЯ

о. Д-р. ІВАН ЧИНЧЕНКО

І. Під небозводом, світлим блиском великої соняшної лямпи, що цим разом пригасла, в чудовім Божім храмі, яким є світ, відбувається вже понад три години піднесення. Св. Престолом є узгір'я біля Єрусалиму, що зветься місцем "Труп'ячої Голови" або Гогофою, підносить догори руки не священик, а підносяться рамена хреста, підноситься до неба Божественна жертва за гріхи світу: Тіло Христове і Найсвятіша Кров, що стікає з ран Христових на хресним дереві.

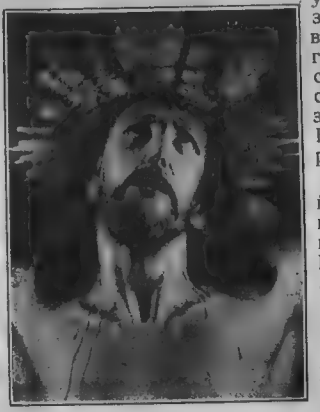

Тимчасом в широкім світі все йде своїм второваним шляхом. У великій імперії римських цісарів на разі ніщо не змінилося... Римські легіони доконують нові завойовання; купці провадять свої інтереси; вчені виголошують свої науки, поганські священики народжуються, вмирають, бавляться в театрах та цирках, ніхто не знає, що діялося між 12 та 3 годинами пополудні у Велику П'ятницю на узгір'ї Голгофи коло Єрусалиму. Вирішувалася доля світу, а світ перебував у своїй безтурботності.

А під тим хрестом ворожі юрби, виконавши криваву справу, тепер піняться від злости, навіть Вмираючому на хресті Спасителеві світу не дають спокою, ругаються над Ним... На Голгофі піднесено Найсвятішу жертву за гріхи цілого світу, а з того хреста плинуть до Отця Небесного слова за тих, що лютують коло хреста: "Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять".

Попри жертвенник на узгір'ї проходять інші байдужі люди. Цікаві читають поміщений над головою Покараного напис, що виявляє у трьох мовах: жидівській, грецькій, та латинській,—провину Розп'ятого: Ісус Назарянин Цар Юдейський. Читають і кивають головами і поспішають до гамірного перед святом Пасхи міста, Єрусалиму.

В ногах Розп'ятого сидять змучені жовніри. В тій хвилі, в якій відбувалася найбільша подія за всі часи цілого світу, була байдужість. Можна було бути близько хреста, близько Ісуса Христа. По боках висіли розбійники. Той, що був поправиці, розкаявся і увірував та звернувся з покаянням: "Згадай мене, Господи, як прийдеш у царство Твоє". А коли б увесь грішний Єрусалим та всі ті, що прийшли до Нього, були звернулися до

Христа на хресті зо словами подібних до розбійникових, то яку ласку для цілого людства вони випросили б!

Під хрестом стоїть невеличка групка людей: Марія, Його Мати, й сестра Його Матері, Марія Клеопова та покутниця, Марія Магдалина й улюблений учень Іван. Вони вірять, що важлива подія відбувається на Голгофі. Як Ісус прийняв оцет (замість води)., то промовив: "Звершилося!" "І завіса церковна у храмі розірвалася на дві половині: від гори до низу, і земля потряслася і почали розпадатися скелі" (Мт. 27, 51). Хресна жертва закінчилася.

II. Під золотими склепіннями катедр та церков, під дахами багатьох сільських церков та капличок, серед світла свічок скрізь бачимо хрести... Десятки... сотки... тисячі... Безустанно руки священиків підносяться. Руки..., а в руках дискоси та чаші... Дзвінки звіщають про урочисту і важну хвилину... Люди в поросі приклоняються. В Хресній жертві без перерви повторюється Велика П'ятниця... Тим часом в світі ніщо не змінилося. Шаліють люди від страху, ні в день, ні в ночі не мають спокою. В Європі та добрій половині Азії міста і села зруйновані, сотки тисяч родин залишилися без даху над головою. Голод, хороби і смерть десяткує людство.

Що це таке? Шибениці й стріли, й стріли без кінця, в серця, в голови; стоси трупів, світ заливається кров'ю, світ є змасакрований, вся земля ніби цвинтарище... кров... неправда... терпіння і біль, гріх, злочини, підлість і зрада... голод, знищення і смерть. Це повторюється Велика П'ятниця християнських народів. Коли не було раніше перед тисяча дев'ятсот і кілька десятків років отої кривавої жертви на Голгофі? Коли б не повторювалася щоденно Велика П'ятниця на тисячах престолів, як жертви за гріхи людей, за спам'ятання та спасіння світу, то світ би вже давно зник.

Як і у Велику П'ятницю попри Голгофу проходило багато байдужих людей до тієї великої події на хресті, так і сьогодні дуже мало людей звертають увагу на той жах, що ним переповнений світ. Так як тоді багато людей були байдужими до надоругань над Христом, так і сьогодні дуже багато людей байдуже дивляться, як над Господом ругаються. Як тоді розюшена товпа зо скаженілістю ругалася над Господом, так і сьогодні багато людей відвернулося від Господа. Мало того, що відвернулися, а ще й ругаються над Ним. І сьогодні на кожнім кроці розпинають Його, насміхаються над Ним, плюють Йому в обличчя. І сьогодні на кожному кроці чуємо оскаженілі вигуки: "Геть з Ним! Не хочемо, щоб Він панував в наших серцях!... Для чого ті хрести?... Знищити їх, позрубувати їх!... Замкнути, збурити святині... Позбутися тих, що стоять при Св. Престолах! Не треба вівтарів, церков, священиків... Нехай ім'я розп'ятого на Голгофі не згадується між нами! Будемо вдоволені з фабрик, машин, тракторів, авт, промислу, торгівлі... Праця... боротьба... Нам треба шкіл, освіти, а не церков. Ми хочемо шкіл без Христа, без Бога. Згасити свічі, а запалити море іншого світла. Не слід туманити й не дурити людей тим, що не з цього світу!"...

Пацлавська Кальварія

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ПАЦЛАВ це невеличке село, що прегарно розкинулося між лісами та горами околиці Добромиля. Пацлав відомий із відпустів не тільки в Західній, але і в Східній і Карпатській Україні. Недалеко від села стоїть невеличка, дерев'яна церковця. Її вбогий, зовнішній вигляд не показує її історичної вартости необзнайомленому подорожньому. Проте людям, що знають історію Пацлава, церковця представляє велику релігійну вартість. В ній була чудотворна ікона Богородиці що від непам'ятних часів славилася великими чудами.

Ніхто докладно не знає часу повстання Пацлава. Проте нема сумніву, що Пацлав це одне з найстарших українських сіл. Он що каже переказ про повстання Пацлава.

Входимо в часи, коли Західня Україна була вкрита непроходимими лісами. Сіл було дуже мало, а містечок іще менше. Поодинокі люди заходили в пущі та ставляли там свої житла. Були це люди, що мріяли про самоту та самопосвяту Богові. Один такий пустиножитель заблукався в околицю сьогоднішнього Пацлава. Проживав він в убожестві, молитві та покутах. Його мешканням була печера. Брав воду з поблизького джерела чи ріки. Часом люди заходили відвідувати пустинника, поручатися його молитвам і прохати поради в потребах. З часом рознеслася по країні слава про пустинника та збільшувала число його відвідувачів. Таке було і з пустинником, що поселився в нинішнім Пацлаві.

Він приймав ласкаво своїх відвідувачів і помагав їм своїми порадами та молитвами. Згодом пустинник збудував собі хатчину та маленьку церковцю, щоб краще молитися Богу. З бігом часу люди почали поселятися біля пустинника й так повстала оселя.

За галицького короля Юрія І в 1311 році була в Пацлаві церковця присвячена Св. Симеонові Стовпникові, бо наш пустинник провів довгі роки на стовпі, зносячи багато мук від слоти, дощів і непогоди.

Ця церковця простояла 300 років. В 1611 році стара церковця почала валитися від старости. Тоді її перебудовано на значно більшу святиню. З давен давна уміщено в церковці прегарну ікону Богородиці, перед якою почав збиратися численний нарід, бо ікона почала славитися чудами. Слава ікони зросла з літами та сталася відома всьому нашому народові.

Ікона зроблена на дереві. Виглядає дуже гарно. Вималював її чернець Лаврентій у 1409 році. Ікона вже має майже 500 років. Ніхто не знає, коли спроваджено її до Пацлава. Ікона Богоматері прикрашена численними, дорогоцінними "вотами", що виявляють вдячність нашого народу за чуда та поміч Богоматері.

Лице Богоматері сяє ласкавістю та добротою, що розбуджує довір'я та любов у глядачах. Ласкава Мати немов промовляє до людей: "Приходіть до Мене всі струджені та пригноблені земськими клопотами і Я потішу вас!"

Правою рукою Божа Мати голубить своє дитя Ісуса. Маленький Ісус тримає в руці світ, вказуючи, що Він—Цар вселенної і Спаситель людського роду.

Чудотворна ікона Богоматері не пробуває сьогодні в малій церковці. В Пацлаві є велична, мурована церква, де приміщено ікону. Церква така велика, що може легко примістити декілька тисяч паломників у часі відпусту. Має вона вигляд нашого хреста. 13-го серпня 1897 році врочисто перенесено ікону з малої церковці до великої церкви.

Щороку тисячні маси народу спішаться з усіх сторін України до Пацлавської Богородиці. Пацлав має п'ять відпустових пір: 1) День Святого Теодора Трихини в квітні; 2). День Св. Мученика Юстина Философа в червні (тепер Празник Пресв. Серця Христового або, як нарід зве, "Десята П'ятниця"; 3) День Св. Іллі пророка; 4) День Макавейських мучеників у серпні; 5) День Св. Симеона Стовпника—у вересні (тепер день Усікновення Голови св. Ів. Хрестителя).

Найбільше число паломників прибуває в серпні та вересні. Тоді так церква, як церковна площа наповняються народом. Розмолений нарід виповняє церкву, співає побожні пісні, сповідається зо своїх гріхів і єднається з Богом, щоб могти доступити ласки в Пречистої Діви. В ту пору бувають численні проповіді в церкві та на дворі.

Відпуст у Пацлаві це дійсна місія, де душі перероджуються духово та набирають нових сил до кращого християнського життя.

Крім церкви з іконою Богоматері є ще в Пацлаві на Кальварійській горі різні каплиці. Розложені вони за пляном єрусалимських каплиць, що відтворюють в душах паломників згадку про Христові страсті за наше спасіння. Згадують вони теж і про страждання Богоматері. Нема нічого кориснішого для християнської побожности ніж часто роздумувати про страсті Спасителя та болі Марії. Що більше душа продумує про них, то більше запалюється любов'ю до Ісуса та Марії і більше гидиться гріхом, за який Христос і Його Пресвята Мати так страшно настраждалися. Кальварія з хресними стаціями належить до латинських ченців, францисканів.

Обов'язки Обрядової Приналежности

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

СПРАВУ обряду можна деяк висвітлити, коли візьмемо під увагу юридичні наслідки приналежности до якогось обряду. Які ж ці наслідки?

1) **Приналежність до якогось обряду чинить членів згаданого обряду підляглим чи підданим епископам-ординаріям цього обряду.** Ця справа ясна, поки східні пробувають на тереторії підляглій їхньому епископові. Що ж треба думати про східніх, що вийшли з власної території, коли вони, не мавши власного епископа, підлягають юрисдикції латинського епископа? Чи болгарин або румун, що належить до візантійського обряду, вийшовши з власного краю та прийшовши до Америки чи Канади, підлягає українським епископам чи латинським? Якщо болгарський і румунський обряд такий самий візантійський як український (рутенус), так він підлягає автоматично нашим епископам в Канаді та Америці, бо румуни та болгари католики не мають власного епископа в цих країнах. Коли ж їхні обряди відмінні, так вони підлягають юрисдикції латинських епископів.

2) Приналежність до якогось обряду означує, **якими законами та нормами керується церковне життя вірних.**. Вірні якогось обряду, вийшовши з власної території, затримують власний обряд. Якщо вони поселяться в якійсь дієцезії того самого обряду, то підпадають юрисдикції згаданого епископа та бувають зобов'язані обрядовими законами згаданої нової дієцезії. Якщо ж вони проживають поза дієцезіями власного обряду, так всетаки затримують власний обряд.

Подаємо практичний приклад. Довгими віками перед Тридентійським Собором (1545-1563) потаємні подружжя (матрімонія кляндестіна) цебто без приявности та благословення священика були строго заборонені католикам. Проте нема вистачальних документів, щоб рішити, чи були вони теж неважні. Тридентійський Собор видав декрет "Таметсі", що каже: Подружжя є неважне, якщо воно не заключене перед парохом або іншим священиком за дозволом пароха чи ординарія і в приявності бодай двох свідків.

Пій X видав новий декрет "Не темере" 5-го серпня 1907 р., який нормує подружжя католиків: "Ніхто не може заключити важного подружжя хібащо в приявності ординарія чи пароха МІСЦЯ, чи їх делегата та бодай двох свідків".

Нове Східнє подружже право проголошено 22 лютня 1949 для східніх католиків каже: "Тільки ті подружжя **важні,** що будуть заключені по приписам святого обряду (ріту сакро) в приявності пароха чи ординарія МІСЦЯ або делегованого ними священика і бодай двох свідків." (Кан. 85, 1).

Що ж треба думати про подружжя наших Братів волиняків, що поселилися в Америці? Східні католики Волині при заключуванні подружжя, мали придержуватися форми "Таметсі". Декрет же "Кум дата фуеріт" виданий 1 березня 1929 року для українців в Америці каже, що вони зобов'язані формою "Не темере". Якщо її не придержуються, так їх подружжя неважне. (Арт. 39). Якщо волиняки є того самого обряду, що українці Західньої України чи Закарпаття, так мають в Америці придержуватися форми "Не темере", йнакше шлюб їх буде неважний. Коли ж вони відмінного, візантійсько-слов'янського обряду, так мусять придержуватися при заключуванні подруж форми тридентійського "Таметсі". Так було воно, поки не вийшло нове подружже право для Східніх католиків. Тепер ця трудність зникає, бо нове подружже право подає докладну норму про заключення подруж. (Кан. 85, 1).

ПРИГАДКА ПРО ПІСТ

Знаємо, що таке піст. І чули про нього; в церкві наші священики закликають нас постити; наші родичі нагадують нам про піст; і старші заохочують нас, щоб гідно і статочно заховуватися в часі посту.

Піст—це поважний час, установлений святою Церквою на те, щоб приготовитися до великого свята Воскресення Христового, а також і на те, щоб себе поправити і приблизити до ідеалу доброго і правдивого християнина.

Що робити?

Стриматися від м'ясних страв і бути уміркованим у їді й питті.

Оминати заказані розривки, забави, танці і всяке зло.

Найбільше треба бувати на Богослуженнях.

Часто молитися і читати добру лектуру.

Треба здисциплінувати себе. Це значить—заставити себе точно і сумлінно виконувати всі обов'язки.

Коли повище виконаємо, тоді добре проведемо час великого Посту! За те Господь буде нас всіх благословити на все добре, а люди будуть нас шанувати й любити.

КОЛИ НАС ВСЕ ДРАЗНИТЬ

На факультеті психології Висконсинського університету переведено досліди над 1,000 людей у віці між 10 і 90 років, щоб устійнити, в якому віці людина найсильніше реагує на різні подразнення. Виявилося, що люди в молодому віці несхильні надто сильно і глибоко сердитись. Щойно приблизно біля 40-го року життя людина зачинає гостріше сприймати різні неприємні і заплутані справи, скоро вибухає і стає чимраз більше нетерпеливою. Коли ж промине 60 років, темперамент обнижується і реакція вирівнюється до рівня з молодечого віку.

Прилюдна Подяка

З нагоди щасливого закінчення новіціяту і зложення моїх Монаших Обітів я хочу на цьому місці прилюдно прославити Божу Доброту і зложити прилюдну подяку Пресв. Родині і моїм св. Покровителям і Небесним Заступникам, так за Обіти як і за всі ласки через їх руки одержані. Коли сьогодні мій дух горить чувствами втіхи і вдячности для Посередниці всіх ласк—Цариці Неба і землі і для Її улюбленого Сина Ісуса, то слабеньким відгомоном цього "возрадуваного" (Лк. І, 47) духа нехай будуть ці слова: "Что воздам Господе в всіх яже воздаде мні?"..., "Нехай будуть у вік благословенні Пресолодкі Імена Ісуса і Марії". І я заявляю прилюдно, що буду причинятися до прославлення цих Пресвятих Імен, де тільки зможу і як тільки зможу.

Сьогоднішній Празник Стрітення ГНІХ. в якому Вселаскавий Господь зволив прийняти цю мою жертву, найкраще надавався на такий релігійний акт, яким є св. Обіти. Це одинокий з усіх Празник, в якому (поминаючи його багацтво символів!) так прекрасно, неначе у вузловому пункті, сходяться всі Таїнства життя і місії так Христової як Марїїної. Тут кінчаються радісні вифлеємські враження а залишається тернистий життєвий шлях; тут кінчиться тьма дотеперішнього світу, а зачинається світло для всіх людей та ще й окрема слова "Нового Ізраїля"; тут властиво "de iure" зачинається жертва Божого Сина за нас, якого Голгофтська Жертва буде тільки довершенням "de facto"; тут властиво і священство Марії якнайвиразніше вибивається, бо Вона власними руками жертвує своє Боже Немовлятко за наше спасення, так що це Немовлятко вже до Неї відтепер не належить, але Воно як Агнець Божий призначене вже відтепер і вихóвуватиметься для Голгофти.

Це отже Празник Жертви мого Ізбавителя і Первовзору до наслідування і Празник Жертви Його Пресвятої Матері. І для мене особито це ще одна з найбільших ласк, що саме Предобрий Господь з таким якраз Празником злучив і мою жертву для Нього.

Тобі ж, Матінко Моя Небесна, я зокрема вдячний за Твою окрему опіку, яку я в кількох моментах мого життя аж занадто наглядно відчув. Допоможи мені хоч дещо сплатити Тобі з цього довгу вдячности зглядом Тебе, якого і так ніколи не дасться належно сплатити.

***

До Вас ще слово, Молоді Юнацькі Душі, які пускаєтеся в життя і станули на роздоріжжі, не знаючи куди повернути, що із собою зробити?—Та пам'ятайте одно: що жертву, яку Ви для Бога могли б принести, цей Бог так з'уміє Вам винагородити ще тут на землі, що Ви з Апостолом Павлом будете кричати в захопленні: "Око не бачило, ні вухо не чуло, ані на серце чоловікові не прийшло, що Бог зготовив тим, що Його полюбили" (І Кор. ІІ, 9). Так дійсно буде, бо ця нагорода буде сперта на мирі і спокою Вашого Серця; на цьому мирі, що про нього сказав Христос: "мир мій даю вам, мир якого світ не може вам дати, а тільки я його даю вам" (Ів. XIV, 28). Його закоштували Апостоли по Воскресінні Христовому і його закоштують ці, що зепер ідуть за Христом.

Коли б Ви, Юні Друзі, що рветесь до ідеалів і шукаєте щастя (але **поза Христом його не знайдете!**), хотіли закоштувати цього мира Христового, то Вам до нього можуть промостити дорогу ось такі правди: "О, як милими є Твої оселі Господи сил! Моя душа прагне і лине до Господніх палат--- Один день у Твоїх дворах є кращий від тисячі перебутих деінде. Я волію бути сміттям в домі мого Бога, як жити в палатах грішників" (Пс. 83, 1, 10-11). У Вас під руками де може є Біблія, знайдіть собі там 83 Псалом і роздумуйте собі часто ці слова, або й цілий цей Псалом.

Вас ще тепер лякає може страх чи радше жаль перед жертвою для Бога, та не забудьте, що "до відважних світ належить".

Проти Вас тільки марний і зрадливий світ, ну і хитрий але остаточно безсильний диявол,—та знов за Вами сам Христос, який кличе Вас, і Його Пресвята Мати та цілий Небесний Двір.

Празник Стрітення.

о. Ст. Гарванко ЧНІ.

—ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ—

1) Котре християнство старше: східне чи західне, бо моя сусідка каже, що східне християнство було декілька століть скорше ніж у Римі. Чи це правда?

Христос народився в Палестині і там голосив свою науку. По Зшесті Святого Духа Апостоли розійшлися по всьому світі. Павло пішов зразу до Греції, потім був у Римі, де був теж Святий Петро.

Християнство поширилося водночас на Сході та на Заході, хоч на Сході, особливо в Малій Азії, воно було більше численне ніж деінде, як подає римський письменник, Пліній, у 2-му столітті.

2) Що таке знак Святого Хреста? Чому християни так часто хрестяться?

Знак святого хреста це найкоротше визнання християнської віри. 1) Цим знаком виявляємо, що ми **християни.** Цим знаком християни пізнають себе по всьому світі та відрізняються від жидів, поган і еретиків, що погорджують цим святим знаменом. 2) Знаком святого хреста виявляємо віру в **Пресв. Трійцю: В ім'я Отця і Сина і Св. Духа**—Один Бог у трьох особах. 3) Цим знаком пригадуємо собі **тайну втілення Божого Сина і відкуплення людей.** Кладемо руку на чоло, і груди: Син Божий зійшов з неба на землю—. На праве та ліве рам'я: Ісус помер на хресті. Знаком хреста виявляємо надію, що одержимо всі потрібні в житті ласки, щоб терпеливо нести життєві хрести, перемогти спокуси та спастися.

Перші християни дуже часто вживали св. хреста: при виході з дому, перед і по спанні, рушаючи в подорож, каже Тертуліян. Тому Св. Василій Вел. зве хрест "апостольським переданням".

3) Хто були пророки? Як вони діляться?

Пророки це Божі мужі, ведені та просвічувані Божим Духом заповідали майбутні речі, особливо прихід Ісуса Христа, приготовляючи ізраїльський нарід на Його прийняття. Пророки діляться на **великих і малих. Великі,** бо полишили нам більше предсказань і пророцтв, от як Ісая, Єремія, Даниїл. **Малі,** бо полишили менше пророцтв. Є їх 12: Осія, Йоїл, Амос, Авдія, Йона, Міхей, Наум, Авакум, Софонія, Аггей, Захарія та Малахія.

Пророк Ісая найбільше проповідав про Месію та докладно описав Його страсті немов був би наочним свідком.

4) Що значить слово Христос?

Христос значить Божий **Помазаник,** а по єврейськи **Месія.** Архиєреї, царі та пророки Старого Завіту бували помазувані єлеєм на свій уряд. Христос найславніший **Пророк** заповіджений Мойсеєм (Второзак. 48, 15), найвищий **Архиєрей** і **Первосвященик,** що приніс себе в жертві Богові (Пс. 109, 4). Христос—найможутніший **Цар,** бо основав Церкву, своє духовне Царство.

5) Чи Папа Римський є наслідником Святого Петра? Чому Папа, а не хто інший?

Петро проживав у Римі та з Риму рядив Церквою аж до 67 року, поки не помер мученичою смертю за часів Нерона. Його влада перейшла на його наслідників на римському престолі, бо Церква має існувати аж до кінця світу. Христос установив Петра та через нього Римських Папів головою Церкви, щоб зберегти одність, порядок і згоду між своїми визнавцями. Хаос і замішання панує там, де нема одного керманича, от хоча б поміж протестантами.

6) Коли Христос стає присутній у Тайні Пресвятої Евхаристії?

Христоє стає присутній під видами хліба та вина, як священик у часі Літургії вимовить слова освячення: "Це є Моє Тіло" і "Це є Моя Кров". Цими словами Спаситель установив на Тайній Вечері Божественну Літургію.

"Провидіння"

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

Завдання "Провидіння"

МОЖНА сміло сказати, що "Провидіння" це організована армія нашої Церкви в Америці, це лави модерних хрестоносців, що по-католицьки люблять свій нарід і по-католицьки працюють для його духового та національного добра.

1) Перша ціль "Провидіння"—це моральна сторінка членів. Ціль "Провидіння": ширити та закріплювати католицького духа в українському народі, що проживає в Америці, та вдержувати його в вірності українській, католицькій Церкві й обрядові. Цю ціль осягає "Провидіння" різними з'їздами, порадами, сходинами та своїм щоденником "Америкою", що закріплює в членах християнського духа та по-католицьки насвітлює події дня й так формує християнський світогляд своїх читачів і читачок.

2) **Запомогова ціль.** "Провидіння" це допомогова організація для українців католиків, що живуть в Америці. Людина живе не тільки духом, але й тілом. Статут наказує відвідати хворого Брата чи Сестру, що є членом або членкинею "Провидіння". Коли хворий або хвора потребують матеріяльної помочі, то він чи вона дістає її з братської каси; коли ж братська каса не розпоряджає відповідними матеріяльними фондами, то головна каса покриває видатки. Коли Брат чи Сестра відійде з цього світу, члени зобов'язані віддати йому останню прислугу. "Провидіння" виплачує родині померлого члена чи членкині відповідну суму гроша по смерті члена чи членкині. За сорок літ існування "Провидіння" виплатило по своїх членах 1,900,000 долярів у формі асекурацій чи допомог. Хворим членам за цей час виплачено $70,000. Братські ж і місцеві каси виплатили за 540 літ коло $500,000 своїм місцевим хворим членам. Це великий досяг. За 40 літ існування "Провидіння" дало своїм членам коло 2,500,-000 дол., тобто більше ніж само сьогодні має. Це щось подивугідне, бо ж "Провидіння" повстало, сказати б, із нічого, не мало жадних початкових фондів, ні маєтків. Це наявна сила організації.

Здавалося, що "Провидіння" не перейде трьох бурхливих криз: а) По смерті Валидики Сотера деякі збаламучені людці тріюмфували, бо думали, що смерть єпископа—це смерть "Провидіння". Тому поширили багато зневіри поміж членами цієї організації. б) Пошесть у 1918 році майже до краю була вичерпала фонди "Провидіння". За два місяці воно виплатило своїм хворим членам 84,999 дол., тобто три четвертини всього свого добра, придбаного за 5 років існування. в) Фінансова криза в тридцятих роках 20-го століття.

За Божим благословенням "Провидіння" мов той казковий фенікс пережило кризи та піднялося з попелу браків і скрути. Сьогодні його фінансова майбутність попросту світла та запев-

нена. Воно розпоряджає такими значними засобами, що має силу подбати таксамо, ба й краще про своїх членів, як яканебудь асекураційна організація.

3) **Національна ціль.** "Провидіння" це наша українська, католицька організація. Дбає вона про духа народу, але й не занедбує його матеріяльного та національного добробуту. Від своїх початків "Провидіння" сумлінно веде національну роботу посеред українського народу. Воно по-змозі допомагало всім українським організаціям і товариствам у старім краю: "Просвіті", Товариству опіки над укр. воєнними інвалідами, Музеєві... Тут же, в Америці, "Провидіння" не щадить допомоги сиротинцям, школам, тощо. Воно вело національну роботу в користь України, висилало протести проти насилля, що діялося в Галичині по першій світовій війні, протестувало проти пацифікації, тощо... "Провидіння" освідомлює американців про українську проблему та спричиняється до великого діла відбудови соборної й незалежної України на рідних землях.

4) **Громадянська ціль.** "Провидіння" намагається виховати наш нарід на добрих українців, взірцевих українців католиків і прикладних громадян Америки, цього чудового краю, де тисячі, ба й сотки тисяч нашого народу знайшли пристановище та спромогу продовжати не тільки своє фізичне, але й культурне та національне життя.

"Провидіння" навчає своїх членів бути добрими та патріотичними членами й громадянами Америки. Цей американський патріотизм доказали багато членів "Провидіння", що в минулій війні пролляли кров за Америку. Отак "Провидіння" доказує, що його члени можуть бути щирими українцями та добрими американцями.

Тому слід попрацювати, щоб кожний українець католик, чи українка католичка були членами "Провидіння". Слід теж звернути увагу на нашу дорастаючу дітвору і молодь. Треба виховати в українськім, католицькім дусі нашу дітвору, щоб могти колись мати її в наших рядах.

Якщо ж наша дітвора буде свідома свого походження та буде гордитися ним, то не буде поміж нами зневіри в нашу власну майбутність, в наш світлий розріст в Америці.

Владика Константин слушно сказав на концерті в Ню Йорку 19. жовтня 1952: "Провидіння" є ідеалом. Не забуваймо, що ідеалом живе народ. Треба, щоб члени "Провидіння" загоріли вогнем, що запалює до діл Божих. Треба запалити той вогонь, що принесе оздоровлення, щоб не жаліти праці, жертви, боротьби і життя за ідеали Христа і "Провидіння".

"Кожний член "Провидіння" повинен працювати й жити не тільки для себе, але й для Церкви, віри та українського народу. Тоді український нарід напевно встане... Божі ідеали перемагають. У "Провидінню" ж панують ці ідеали. Християнська ідея володіє... Переймімся ідеалами Христової науки, щоб уміти працювати, боротися і за ідеалй й життя віддати"...

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1953

THE PRODIGAL SON

By Rev. M. SCHUDLO C.Ss. R.

THE PARABLE of the prodigal Son is a true picture of the tragedy of a wicked man and also a revelation of God's boundless mercy towards the repentant sinner.

The prodigal son is a type of many modern men. He was reckless and frivolous, disobedient, ambitious, selfish, fond of pleasures, impatient of any frain that his father might have imposed upon him in order to make him a good man and a worthy citizen of his country.

Most men of our atomic age resemble the behaviour of the prodigal son. Recklessness, disobedience to the laws of God and His Church, unbelief, ambition, self-confidence, love of pleasure, carelessness about the eternal destiny characterize the modern man.

These failings of our age cause innumerable disasters and lead to the fatal decay of faith and morality, which ends in a complete paganism, the greatest evil of the age in which we live.

The prodigal son blinded by his passions deceived by his instincts, which drew a veil before his eyes that he may not see what is good and not recognize what is sin, left his father and went into a foreign country, abroad, far from his father to avoid his monitions and surveillance, where he wasted his substance and lost the greatest treasure of this world: the innocence of his immortal soul made unto the likeness and image of God.

We can easily imagine the joy of the prodigal son in the first moments after he left his father's house: "At last I am free. No more paternal strictness, no more mother's secret tears, no more painful reproaches, no more orders, no more restraint, no more obstacles from my old-fashioned father to enjoy the life and to do what I please. The whole world is mine, because I am free."

Many young men do the same

It is sad to say that in the world there are millions of unbelievers or prodigal sons that left the house of their heavenly Father, that gave up any kind of supernatural faith, that do not care about their soul that live as if the Gospel of Christ with all its terrible truths about heaven, hell, eternal punishments, judgment, precepts, commandments were a simple fable of poets and dreamers.

These unfortunate men and women are rid of all Christian mentality. They live a natural life, they look at this earth and try to squeeze all the pleasures and comforts out of this life, having nothing to expect from the life to come.

Where do they go after having left their heavenly Father who made them? Some of them part for the voluptuous country of an immoral life. Like the prodigal son they live a riotous life without any consideration of the law of God that curses the unchaste and excludes them from His kingdom. For this kind of man everything that helps him to enjoy the life and to indulge in passions is holy and good.

The other prodigal sons go to the country of business. They give up belief in God, substituting the dollar for Him. The Dollar becomes their master and God and Business is a means to serve their dollar-god. They do not have time to bother with religion, praying, church-going, confession. They are cynical towards everything noble and supernatural. All the means are lawful and permitted as long as they promote business and raise income. So all tricks, frauds, competition become permitted and lawful because they are blessed and sanctified by their dollar-god.

With such a mentality and behaviour of men the world goes from bad to worse. Crimes are multiplied, divorces and broken families have increased to such a large extent that even the atheists themselves are asking anxiously: What will become with us if we let our country continue on this road? They are looking for remedies to cure the modern evils and to heal the society of today. They plan to restrict divorces, for every third family in the U.S.A. is broken, they intend to build up new institutions for the sex offenders, they try to instill into the hearts of the young generation a sense of duty and responsibility.

We should praise and approve their noble efforts in bringing to their senses those who give up all that is not material, temporal, that does not secure money or sensual pleasure.

But will they succeed in bringing back to a better sense of responsibility and morality those who had broken away from God and His law?

No! They omit what is essential and indispensable for an improvement among the modern men. They do not mention God, they avoid to take His law as the unique table of salvation for those who have lost all that is valuable in a man, i.e. the Christian mentality.

And yet we must be intimately convinced that the Christian mentality is the only means for healing the evils of our age.

The modern men must follow the example of the prodigal son in his return to God as they followed him in his escape from Him. What would have happened to the prodigal son, if he had been obdurate in his misery and did not return to his father? He probably would have perished in that country of hunger.

The same will happen to the modern prodigals, who left God and went to the country of unbelief and corruption.

God is patient and merciful, but His patience has a limit in its eternal manifestation. If its boundary is crossed, then comes the turn for His justice and the terrible punishments begin to flow upon the sinners and bad Christians. The past world war with its millions of dead, woundedand crippled is an evident proof of what becomes of the world that ceased to believe in God and to live according to His law.

If men wish to spare themselves the further punishments of God, they must return to God and to Christ, as the prodigal son returned to his abandoned father, in whom he found his rehabilitation and former happiness.

Men become again real Christians in judgement, speech, action and life. They will be true Christians, if their mentality becomes Christian.

What do we mean by Christian mentality? The Christian mentality is a way of thinking and behaving according to the teaching of Christ as it is related in His Gospel and preached by His Church which is the spiritual depository and guardian of the truths and principles revealed by our divine Saviour.

This mentality according to Christ Himself is in opposition to the spirit and judgements of the world, which is the bitterest enemy of God and men.

The lack or loss of the Christian mentality is the cause of great evils for the world and men, as it is evident from the Communism, which turned millions into miserable slaves, stripping them of the most essential rights, which belong to the human being made to the image of God.

Man has the Christian mentality, when he thinks as Christ thought when he judges the events as Christ judged them namely as acts of Divine providence, when he regards this life as a pilgrimage towards heaven, when he conforms his life to the sublime maxims of the Gospel, remembering himself in all his words, thoughts and actions that he is living for heaven and eternity in this passing world, endeavouring to listen to the words of Christ at every moment of his earthly life *Seek ye first the kingdom of God.*

Such a way of thinking and behaving is the only efficacious remedy to prevent further divorces, to save the broken homes, chase out crimes and to save the world from new punishments of God.

SPIRITUAL INFLATION

Some years ago a scientific wit announced that the chemical elements in a human body had a market value of 98 cents.

Today researchers tell us that atoms in a human body have an energy potential of 11,400,000 kilowatt hours per pound, worth $570 million, or a total of $85½ billion for a 150-pound man.

Thus, nuclear physics joins with nuclear psychology to proclaim that man, worth 98 cents before Hiroshema, is again of infinite worth.

Important Facts Referring to the Holy Shroud

By Rev. Leo Pyzalski, CSSR.

1. THE HISTORY of the Holy Shroud is not known to us in all its details. Unto the fourteenth century it is based only on probabilities and hypotheses, which are, however, quite reasonable. According to the Gospels, the pieces of linen used to wrap the sacred Body of Jesus were found in the Sepulcher by pious women and disciples. It is a very probable assumption that these so precious relics were entrusted to the care of the Most Holy Mother and of St. John, the most beloved disciple of Jesus and "adopted" son of Mary. Since many pictures of Jesus made in the course of the first Christian ages, often called "Veronica's", substantially resemble the picture of our Holy Shroud, it is probable that certain ancient Christian artists saw the picture drawn on the Holy Shroud, and generally tried to reproduce it.

It can be safely assumed that later on the Holy Shroud was taken to Constantinople by one of the East-Roman emperors who were wont to assemble in their capital as many relics as possible. And it seems probable that the Christian Crusaders, when returning to Europe in the beginning of the thirteenth century, took the Holy Shroud to France. Thus, it is found in Lirey, in France, in 1355, —later on in Chambery, to be transferred in fine to Torino in Italy, in 1578.

2. We emphasize, however, that the problem of the authenticity of our Shroud has been discussed lately and, practically, solved, not so much on historical grounds but rather through direct examination of the holy linen itself. Hence, whether it can be proved historically or not, we may still attain full certitude as to the authenticity of the relic. In other words, many scientists and theologians recognize today unhesitatingly the authentic character of the Holy Shroud of Torino, because it seems impossible to explain the existence of the Shroud and of its wonderful imprints apart from the hypothesis of its authenticity as the true Shroud of Jesus Christ. We will elaborate soon on this particular statement.

3. The Holy Shroud of Torino is different from all other relics of the same kind, as far as it shows no trace of paint. We find only brighter and darker features on the linen but no paint at all. This fact has been realized by specialists of chemistry. Now, with our modern chemical experiments we are able to discover even microscopic amounts of paint. It follows that human features on the Holy Shroud cannot be regarded as a work of an ancient artist.

4. All features on the Holy Shroud are negative, or reversed, except the imprints of blood. The latter has made black imprints on the linen whereas in a negative picture blood should form white imprints. Up to this day science has not yet found a satisfactory explanation of this phenomenon.

5. A number of irregular spots and of serious damages can be seen on the Holy Shroud. They were caused by fire when the latter destroyed the relic in 1532, and likewise by the water used to put out that fire. Fortunately, however, the Holy Face has not been injured.

IV.

How the Picture of theHoly Shroud Could Be Formed?

Since it is proved scientifically that the human imprints of the Holy Shroud are not made by the hand of an artist, pious Christians will probably assume a miracle of God in this case. And after all, they may be right. But critically thinking researchers and theologians are wont to try all other possible hypotheses before resorting to a miraculous explanation. Hence, the followiny theory has been constructed as to the origin of the mentioned imprints:

A dead human body, especially if it sweathed in its last torturing pains, exhales after death ammoniacal gases. Again, the Shroud used in the burial of Jesus was impregnated with aloes, as is related in the Gospel. Now, repeated experiments made at the university of Paris, Sorbonne, have demonstrated that by the means of ammoniacal radiation certain imperfect forms can be obtained on linen satiated with aloes. A possible conclusion is that the imprints of the Sacred Body of Jesus up on the Shroud were caused by ammoniacal radiation of the lifeless Sacred Body. This theory seems probable, because nothing but gaseous radiation was able to imprint such delicate shades as are visible upon our linen.

However, there is serious difficulty in this explanation: Since the linen was put on the Sacred Body in a rather irregular manner, how could such perfect features of a human body, and especially such beautiful Face, be formed by sheer radiation?... And there is no satisfactory answer to this difficulty.

Thus we are forced,—until, maybe, another explanation is found,—to assume God's intervention in the forming process of the picture we are talking about. A kind of gaseous radiation may have taken place while the Sacred Body of Jesus rested in the Shroud, but Divine Omnipotence seems to have intervened at the same time to assure a perfect likeness of Our Lord upon the linen.

There are many imprints of blood upon the Holy Shroud,—of two kinds of blood. One that flowed from the Holy Wounds of Jesus before His death, and another which oozed from the Wounds of the lifeless Sacred Body. The first kind of blood shows sharp outlines, whilet the second kind has uncertain, marred outlines, as it was mixed with watery serum, according

to the explanations of modern medicine.—The fact that blood imprints appear upon the Holy Shroud is evidence that the burial of Our Lord was accomplished hastily, as there was only little time before Sabbath. Otherwise, the Sacred Body would have been washed carefully, as it was obligatory in the Hebrew ritual.

In fine, a very significant fact is realized by scientists who have examined the Holy Shroud. They declare that the Sacred Body of Jesus rested in the Shroud not longer than about 30 to 35 hours, or else the clear imprints, as we see them now, would have been marred and destroyed entirely by more and more abundant gases which radiated from the Sacred Body, once the decomposition of the Body started. Thus, the beautiful human features visible upon the Holy Shroud are a confirmation of Our Lord's resurrection as related by the four Evangelists.

Sinful Company-Keeping

By D. F. Miller

Problem: I cannot see the justice of your statement that company-keeping is lawful only when there is some prospect and intention of marrying. I have a boy friend with whom I have been keeping company for ten years. Neither of us cares to get married. He does not want to be tied down to marriage and I do not want to give up my job because I have no taste for house work or bearing children. I suppose I should admit that we fall into sin now and then, but we always go to confession afterwards. Certainly we have a right to each other's companionship even though we do not plan on ever getting married.

Solution: I am afraid I must be blunt in contradicting you. Under the circumstances you describe you have no moral right to keep company. Two things make it sinful. The first is the fact that you have actually excluded the prospect of marriage from that which is lawful only as a possible preparation for marriage. The second thing only multiplies the guilt you incur under the first head; it is the fact that your company-keeping has become an occasion of habitual sin.

Iti s practically certain, moreover, that your confessions are bad because a confession cannot be good unless there be sincere and practical sorrow for sins confessed. Such sorrow is impossible unless there be a determination to give up unnecessary occasions of sin. It is obvious that when you confess the sins committed with your boy friend you have no intention of giving up the unnecessary occasion of those sins, which is keeping steady company with the deliberate intention of never marrying.

It is one of the moral monstrosities of our day that there are people who keep company for years, take to themselves the pleasures that are lawful only in marriage, and yet exclude marriage and its responsibilities from their thoughts and intentions. That it is a monstrosity is evident in the fact that your own conscience has become so dull to so fundamental a moral principle. I beg you to pray hard for light and courage to see and do what is right; to talk things over with your boy friend, and then, for the sake of your immortal soul, to decide to give up company-keeping or to plan on marriage soon.

VOCATION THOUGHTS

ALL WAYS of life are sacred for each way is an avenue that leads to eternity. All vocations deserve respect. The physician, the milkman, the mailman and others guard our health and needs. Our supernatural life is protected by Brothers, Sisters, Priests, Bishops and Pope.

It is the vocation of every Christian to serve God; and having served Him, to be glorified with Him forever. It is the vocation of each of us to be like Christ; to take up the little cross of the work for which we are fitted and carry it forward with Christ.

Each member of the Mystical Body of Christ is called by God to fulfill a specific function within it and the performance of this function is necessary if the whole body is to work perfectly. Now to each member of the Mystical Body God gives a "general" vocation. No one needs to pray to discover what is his general vocation. It is clear and unmistakable—it is a vocation to become a saint. "Be ye perfect, as your Heavenly Father is perfect" (Matt. V, 48).

In short, God wants us to become saints at the place and at the time we are doing the things we are supposed to be doing whether they be the works of teachers, students, factory workers or professional men.

The Divine Teacher continues, even in this, our day, to search out and to select certain ones to continue His work in the world. He passes invisibly through the world, among the young, calling many through His gentle way to follow Him. Some fail to co-operate with God's plans in their regard because they are too intent on the realization of their own plans. They are not so much concerned with doing God's will as they are trying to persuade God to do their will. Those who think they can choose their special work in life on their own without consulting God are sadly mistaken. Only God the Creator and Sovereign Master of all things can point out to each one his special work in life. He knows our past life, our present, and our future. He knows each one of us and for that reason He is in a position to indicate to each the vocation in life for which he is best suited.

We can see, that it is most important that we respond to the divine call, because nowhere else will we be able to live as well and to receive as many helps as in the path that God wills that we follow. To refuse to follow it is equivalent to depriving ourselves of the very special graces that God has in reserve for each of us and without which we will encounter many difficulties in reaching Heaven. The decision that is made in this matter has tremendous consequences for your hap-

[illegible] now and for all eternity. It has such important consequences in the lives of all whom you could one day influence for good as a religious or a priest. Certainly, then, a matter of such importance deserves a place in our daily prayers and an effort to get advice from those who will respect our freedom in this matter, and will be of help in providing whatever enlightment or encouragement you may need in deciding your life work.

Our young boys and girls should realize that the priestly and religious vocation is the most sublime of all. We need numerous priests, religious and Sisters to carry on Christ's work among the Ukrainian people.

SLAIN MAN'S WIDOW FORGIVES HIS KILLERS

A 56-year-old blind widow, trying hard to get used to being all alone in the world, sat quietly in her small apartment recently and forgave the men who murdered her husband a week previously, in Newark, N.J.

"They took the only thing I had—my eyes," said Mrs. John Dodds of 53 Hillside pl.

But God has a reason for everything. At first I was very bitter toward the people who killed my husband. But not any more. I can't hate them. I feel sorry for the men or boys who did it. It's a terrible thing for people to get to that state."

Married 24 Years

John Dodds and his wife had been married 24 years. She was stricken with blindness eight years ago, and since then he had been the mainstay of her life. He did the shopping and the housework and made his sightless wife feel secure.

Dodds, 62, worked as a night watchman at the Mosque Theater. Early on the morning of Aug. 16 he staggered out of the theater's front entrance and collapsed on the sidewalk. His face and clothes were wet with blood.

Before he died, an hour later, he told police two men had beaten him in the lobby of the theater. One of them has swung Dodds' time clock and crushed his jaw. Then the men ran away.

Uncertain of Future

Did Mrs. Dodds think they should be punished if they're caught?

I suppose they should be to keep them from hurting someone else," she said without any bitterness.

Mrs. Dodds is bewildered and uncertain about her own future. She has no savings. She'll collect about $1,800 life insurance money. She has no children or close relatives.

I am strong and able to work," she said, "but no one will hire a blind person."

Her husband had many friends at the South Park Restaurant, near the Mosque Theater. For years he had stopped there every night for coffee. Mrs. Mary Sasso, a waitress, took up a collection among patrons there last week and 110 customers contributed $62.

First Successful Clashes

By Rev. M. SCHUDLO, C.Ss.R.

STEPHEN POTOCKI with his detachment took about a week to reach the rapids. He was approaching the Dnieper when Kmelnycky attacked him in the narrow valley of Zhovti Vody (Yellow Waters). Potocki fortified his camp expecting the arrival of the registered Cossacks and the German lancers in boats. Kmelnycky had not forgotten them. He had many friends among the registered Cossacks that were in sympathy with the revolted Zaporogians. These sympathizers killed their pro-Polish commander Barabash, annihilated the German lancers and joined Kmelnycky's Zaporogians. The Tartars, seeing these events, reached the Zaporogian army. Hearing all this the Registered Cossacks who were with Stephen Potocki, left his camp and went over to Khelmycky. Potocki attempted to retreat and join his father's army, but Khmelnycky fell upon him and routed his detachment on May 6, 1848 in the ensuing battle of Kniazhv Bairak (Princely Woods).

Without losing time Kmelnycky marched against the main Polish army which advanced as far as Chyhyryn. The two field marshals old Potocki and Kalinowski, at hearing that Kmelnycky defeated the Polish forces at Zhovti Wody, began to retreat towards Bila Tserkwa, laying waste cities and farms as they went. They were overtaken by the Zaporogians and Tartars near Korsun. Khmelnycky defeated completely the Polish army, captured all the officers, including both field marshals.

Just about the time of the Korsun victory King Ladyslaus died. Poland was left without a king, without officers and without an army to face the victorious Cosacks, and the Ukrainian Population rose against its landlord oppressors, burning down Polish manors and killing the landowners. Khmelnycky's victories became a spark for a general revolution in Ukraine.

This was an excellent time to build up a completely independent Ukraine which would become a synthesis between the East and West, a bulwark against the Asiatic and Muscovian hordes. But alas! Bohdan Khmelnycky did not realize that the fate of Ukraine was in his hands. In fact, Demetrius Doroshenko states that Khmelnycky was a loyal citizen of Poland: "At the time of his first successes he was far from being an enemy of the Polish state. He did not wish its ruin and had no intention of isolating Ukraine." [1]

Historian Michael Hrushewsky confrms Doroshenko's statement: "For neither Khmelnycky nor the other Cossacks had expected to gain complete independence by their revolt, their aim being merely to secure the repeal of the unjust law

1) Demetrius Doroshenko, Op. Cit., p. 235.

2) This law enacted in 1638 after the unsuccessful campaign: It limited the number of the Registered Cossacks to 6,000 Teir superior officers had to be nominated from those of Polish origin and the fortress of Kodak was rebuilt to keep the Zaporogians in check. Conf, D. Doroshenko, Op. cit., p. 220.

of 1683, [2] the restoration of the Cossacks privileges, and an increase of the Cossack Host to twelve thousand men. After the battle of Korsun, Khmelnycky sent delegates to the King and to the influential Polish nobles to beg for forgiveness, meanwhile taking care to advance only to Bila Tserkwa in order not to arouse the Poles." [3]

Michael Harasiewicz says that Khmelnycky did not want the ruin of Poland. He promised the newly-elected King that the Ukrainians would be loyal to him "on the condition that he would guarantee their civil and religious freedom. Furthermore, Khmelnycky wished that the King would rule the people without domination of the Polish clergy and nobility, hoping that the Ukrainian nation would be more prosperous under direct dependence to the King. The Polish nobles with unbridled pride, were spurning and trampling upon all laws." [4]

Khmelnycky arrived at Bila Tserkwa and remained there without making any further military move. He opened negotiations with the Polish government. The Cossacks accepted the proposed truce The negotiations proved unsuccessful because of a general revolt of the peasants throughout Ukraine.

The enraged and oppressed population rose against the Polish nobles, burned down the landowners' manors, plundered their possessions, killing them and their followers, especially the Jewish agents because they were particularly hated by the peasants as collectors of all tolls, taxes, and as dishonest vendors of necessities at exorbitant prices.

Jaremy Vishnevetsky, a latinized and polonized Ukrainian entered Ukraine with his army to retaliate with most cruel punishment the actions of the rebel peasants. He acted on his own responsibility and in disregard of the negotiations which were going on between the Cossacks and the Polish government. His atrocities forced Khmelnycky to break off negotiations and and to begin a new campaign.

The Cossack army moved to Volynia and Podolia. The Poles fled in panic leaving all their camps and guns. Thus the powerful Polish army, numbering about one hundred thousand, had ceased to exist. The way into the heart of Poland now was open for the Cossacks.

Instead of proceeding to Warsaw in order to force upon the Poles his own conditions of peace, Khmelnycky turned into Western Ukraine (Galicia), lost six weeks in besieging Lviv, and started his march northward in the direction of Warsaw. He halted his army at Zamost and entered again into negotiations with the Poles.

In the meantime a new Polish king, John Casimir, had been elected. Khmelnycky sent him conditions on which he was ready to make peace with Poland, "namely territorial autonomy for the Cossacks, free access to the Black Sea, dependence of their Hetman on the King alone, amnesty for all those who had taken part in the uprising and the abolition of the Church Union". [5]

The King, in replying, promised to do his best to satisfy the demands of the Cossacks. Khmelnycky accepted the promises and began to retreat into Ukraine. Historian D. Doroshenko explains his behaviour by saying: "Khmelnycky had not at that time any intention of severing the political bond between Ukraine and Poland." [6]

3) Michael Hrushewsky, Op. cit., p. 280.
4. M. Harasiewich, Op. Cit., p. 420
5. D. Doroshenko, Op. Cit., p. 241.

Khmelnycky entered into Kiev on Christmas Eve. His pacifist policy changed at once. On his solemn entry into the capital of Ukraine he was welcomed by the Kievan Orthodox metropolitan Silvester Kosiw, and the entire population. He was termed the "New Moses". the liberator of Ukraine from the Polish yoke.

The Constantinopolitan patriarch, Parthenios II, (1648-1651) by his presence enhanced the eventful greetings to the Cossacks hetman.

The military successes of Khmelnycky aroused the attention of the world. On his arrival in Kiev, the great hetman found foreign ambassadors awaiting him and a letter from Oliver Cromwell congratulating him upon his victories over the "Papists".

The Ukrainian patriots persuaded Khmelnycky to care for the whole Ukrainian nation and not only for the narrow interests of the Cossacks as a privileged class. The patriarch of Constantinople induced the great hetman to mix Orthodoxy into his revolution. Demetrius Doroshenko writes: "Paisia, patriarch of Constantinople [7]... advised Khmelnycky to take advantage of his military success and power in the interests of all the Orthodox nations in Eastern Europe and outlined to him a scheme of the Orthodox powers, such as Muscovy, Ukraine, Moldavia and Wallachia" [8]

The Ukrainian peasants somehow placed the great hetman on the road to securing full national independence for Ukraine. They were unwilling to return into serfdom of the Polish landlords, who were awaiting an opportunity to avenge themselves upon the rebelling subjects for their losses. Furthermore, the Polish government was not satisfied with the modest conditions sent by Khmelnycky to King John Casimir.

Khmelnycky decided to secure complete freedom for his country. He entered into negotiations with the Muscovian Tsar, Rakochy, Prince of Transylvania and with Radziwill, hetman of Lithuania, to secure their aid in fighting Poland.

In these changed conditions the Royal Commission led by Adam Kisil, arrived in February, 1649 to start negotiations with Khmelnycky. All the efforts of Kisil failed, for Khmelnycky insisted on proclaiming Ukraine an independent state.

III. Treaty of Zboriw.

The Ukrainians began feverish preparations for a new campaign to secure independence for their country. Khmelnycky, with the forces, quickly marched towards the Galician frontier. Colonel Krychewsky, in command of a special army, was sent to protect the country against the Lithuanian army marching from the North.

In the middle of August, 1649, Khmelnycky almost completely surrounded the Polish army led by the King near Zboriv. The Tartars

6) D. Doroshenko, Op. Cit., p. 241.
7). Doroshenko, Op. Cit., p. 243—We must add that Paisia was not patriarch of Constantinople but Jerusalem.
Confer: M. Hrushewsky, Op. Cit., p. 288—At that time Parthenios II (1648-1652) was patriarch of Constantinople. Confer: Abriss der Ostlawischen Kirchengschichte, Thomas Morus Presse im verlag Herder, Wien, 1850, page 680.
8) Doroshenko, Op. cit., p. 248.

betrayed Khmelnycky by accepting a peace proposal from the Polish chancellor Ossolinski, for they did not want to have one of the adversaries completely victorious. Khmelnycky was forced to interrupt the battle and to enter into negotiations with the Poles:

On August 18, 1649, the treaty of Zboriv was concluded between the Ukrainians and the Poles. We relate the chief points of this treaty which neither secured independence for Ukraine nor corresponded with the brilliant success of the Cossack army during that famous national revolution of the Ukrainian people.

1. The number of Registered Cossacks was to be increased to 40.000, stationed in the provinces of Kiev, Chernyhiv and Bratislav. They were under the immediate command of the Ukrainian Hetman without interference from the Polish government and landowners.

2. Chyhyryn, the native town of Khmelnycky, had to remain forever in possession of the Zaporogian Hetman.

3. The Polish army was not to be stationed in the aforementioned three provinces. All the higher offices were to be occupied by the Orthodox nobles.

4. The Union of the Church was to be abolished and all the properties, such as churches and monasteries, that became Catholic since 1596 were to be turned over to the Orthodox.

5. The Metropolitan of the Orthodox Church was to receive a seat in the Polish senate.

All these conditions were to be ratified by the next Diet in Warsaw

CHAPTER XI
Martyrdom of the Ukrainian Catholic Church

All Ukrainian patriots, both Catholic and Orthodox, regard the successes of Khmelnycky with satisfaction; both are sorry that the great Zaporogian Hetman did not achieve complete independence for his country. An independent Ukraine would have become a bastion of the Western civilization against the Turkish and Muscovian expansionism.

The Ukrainian Catholics, however, must brand as useless and extremely harmful to Ukraine the abundant bloodshed and numerous atrocities performed during Khmelnycky's revolution upon the Ukrainian Catholic Church, it hierarchy and faithful.

"Khmelnycky's wars made a horrible massacre of the Uniate Church. The Uniate clergy and faithful were destroyed in all territories occupied by the revolutionaries. The anti-Uniate policy of Khmelnycky and his successors forced the Uniates into the Polish camp. Thus they were trying their best to save their faith and lives. The very existence of the Union was at stake for about ten years." [9]

The present-day Ukrainian Orthodox historians, such as Demetrius Doroshenko, feel ashamed of these patricidal excesses perpetrated by the Orthodox on their Catholic Brothers. Doroshenko passes almost into silence the martyrdom of the Ukrainian Catholic Church during that period. In fact, he only makes a hint to it, saying: "The Roman Catholic and the Uniate clergy also fell victims to the popular wrath. The rebels gathered in bands, each with its own leader."

9) Encyclopedia of Ukraine, by Schevchenko Scientific Society, Munich. New York, 1949, Vol. I p. 612.

A little further he gives the reader an idea of what he means by *falling victims to the popular wrath*. "The uprising began by spreading in the province of Kiev. In the first months not a single Polish soldier nor landowner, nor Roman Catholic (the Ukrainian Catholic priests were included in the same massacre) was left alive. From Kiev the uprising spread to Podolia, etc...!" [10]

Jacob Susza, a contemporary, eyewitness describes the sufferings of our Church inflicted by the Cosacks in his relations to the Holy See: "It is impossible to expres exactly what and how many sufferings the Uniates sustained for the defense of their faith during the Cossack revolution. I relate only some of the evils inflicted upon them. The Cossacks and Muscovians (ever-ready to destroy the Union) did not spare a single Bishop, church or monastery. The cathedrals were burned, the episcopal residences completely destroyed by fire; the faithful of many cathedrals and other churches partly slaughtered and partly abducted into slavery; the monastic treasures were pillaged; the monasteries and various churches being put on fire. A very great number (plurimi) of priests, monks and even laymen were wounded, beaten because of the Union, while others were destroyed by the enemies. I know that more than one hundred secular priests were subjected to various tortures and killed for the holy faith.

"Since the enemies occupy large territories, it proves very difficult to inquire about the others who had been killed. It is impossible to count those who in various places were tortured and killed, for they were in great number. We know that forty monks were either shot or beheaded, or tortured with fire and other torments, and finally killed for the holy Union. Those who lost their lives for confessing their faith were simply numerous." [11]

The dissident hierarchy helped the Cossacks to oppress the Uniates. "Silvester Kosiv," says Susza, "returning from Warsaw chased out the Uniate monks by violence in Lublin and occupied their church and monastery." [12] He did the same in other places with the Uniates. [13]

Khmelnycky's revolution brought a horrible blow to the Union of our Church with Rome.

Viacheslav Lypynsky, a Latin Rite Ukrainian political writer and theorist says: "Khmelnycky's uprising on one hand was a struggle against Poland; on the other hand it was a counterrevolution and Orthodox reaction to the great uncontrollable progress of the Uniates. It turned in the first place against the Uniates, with all its violence and energy in the spiritual sphere."

"It was, however, tragic. In destroying the Union, the Ukrainian Orthodox reaction crushed all that was the most alive, sensible, progresive, and cultured in the Ukrainian nation of that time. By exterminating the Union, the Orthodox reaction annihilated with it the Ocidental culture which was extremely necessary to regenerate the Orthodox Church and culture which was in decay and disorgan-

10) D. Doroshenko, Op. cit., p. 287—De Ecclesia Ruthena Catholica sede metropolitana vacante 1655-1665, by John Praszko, Rome, 1944, pp. 7-9.
11) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 328-329.
12) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 329.
13) Ibidem.

ization through its own passivity." [14]

In their martyrdom and persecutions the Ukrainian Catholic Church did not have any comfort from the Polish Latin Brothers. Jacob Susza relates the attitude of the Polish hierarchy of Kholm which, of course, shows a general trend among the Poles. "It is painful that no help came to the Uniates from the Latin clergy of Kholm. They laughed and enjoyed our uttermoost ruin, saying: Let us see what this venerable Union is going to do when it is expelled from its place (from Ukraine). Thank God, our constancy confused even our enemies... At that time the Uniate faithful and priests gave many proofs of canstancy. There were priests who received slaps from schismatic servants." [15]

Ukrainian Catholicism stood its test and proved by the heroism of its hierarchy and laity that it had deeply penetrated the souls of the people.

What was the secret of that heroism? A good Catholic education and religious training. Jacob Susza testifies: "The Uniate prelates are doing their best to promote the holy faith. They have annual Synods to train the clergy; they visit their sheep, religious and priests; they publish books about the union of the Catholic religion; they preach themselves or invite other preachers; they recommend earnestly the sacraments, they labor for the salvation of their faithful; they assist at lawsuits in order to defend the Union without any regard for their health or expenses... They are doing their utmost for the salvation of souls. They carefully retain what they have gained for they have troubles both with the Latin hierarchy and laymen that often call the Uniates the same devils as the schismatics. They (the Poles) give material support to the schismatic priests, perturb the jurisdiction of the Uniate Bishops, molest the Uniate priests with servile work oppress the Uniates at lawsuits; show more sympathy to schismatics; insult the Uniates... If the Latins held a different attitude towards the Uniates, the latter would have triumphed long ago over the schismatics. But even this is a token of divine grace and steadfast faith that the Uniates during so many wars and persecutions, when fire and water were denied them in their own fatherland, remained firm and faithful to the Holy See... No Uniate religious passed over to any sect, although they were chased out of their homes, persecuted and forced to beg for bread..."

"They did so not because they hoped to secure dignities from the state or some favor, some exterior consolation, but for God alone and for the salvation of their own souls as well as of those entrusted to them..." [16]

We know from an eyewitness that there were neither scandals nor apostasies among the persecuted Ukrainian clergy and laity, as there were among the Poles: "In these times there were Latin canons, religious and laymen who had received another baptism from the Muscovians, passed over to the schism, married (and they were religious and canons)... They did it freely without being forced, because they had a chance to escape

14) Religia i Tserkva v Istorii Ukrainy, by Viacheslav Lypynsky, Philadelphia, Pa., 1925, p. 48.
15) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 330-331
16) Ibid., pp. 339-340.

from the Muscovians." [17]

God alone knows how many Ukrainian Catholics gave up their lives and shed their blood for their allegiance to the Vicar of Christ and for the Catholic faith.

It is no wonder that the Union which was oppressed and despised by the poles produced such great heroism for the Catholic faith among its followers. "What was being done in 17 years by the state assemblies? Everything was done to destroy the Union by means of the decrees," says Jacob Susza. The state assemblies, the oaths of the King and the Senators intended to give us as prey to the dissidents. When the option was offered to us to pass over to the Latin Rite with a promise of many benefit, we stood firm... We have declared... and resolved that we intend to serve our sheep until death even if we have to go begging for a piece of read." [18]

17) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 340-341.
18) M. Harasiewicz, Q. cit., p. 339.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Where should the Ukrainian Catholics make their Easter confession and Holy Communion: In their own church or in any Catholic church?

A. The Church's law permits the Catholics to go to confession and Holy Communion in any Catholic church. Thus the Latin Rite Catholics may freely go to confession and receive Holy Communion in a Ukrainian Catholic Church, and viceversa.

"It is desirable, however, says the Decree CUM DATA FUERIT —that the faithful fufil, if possible, the precept of Easter Communion in his own Rite and in his parish church." (Art. 38).

Q. Just how serious is it when, because of shame or fear, a person conceals a mortal sin?

A. It is a serious abuse of the Sacrament of Penance, a mortal sin of sacrilege.

When a Catholic goes to confession, he must be genuinely sorry and must want to have all his mortal sins forgiven. He should know that mere pretense at sorrow or an effort to deceive the confessor e.g., by concealing a mortal sin, is an attempt to deceive God.

What is the result of such an attempt? Not only are none of the sins forgiven, which were committed and confessed, but such a one leaves the confessional with an additional sin; a mortal sin of presumption in the mercy of God, a sin of sacrilege.

This is not only a great crime before God, but we may also call it sheer madness. Such offenders should know very well that these sins must be confessed at some time and forgiven, or they expose themselves to eternal punishment in hell They should realize that the difficulty which they experience in the present confession will only be multiplied in future confessions.

The dreadful guilt of sacrilege in confession and possibly repeated sacrileges does not make confession any easier in the future. Not only will they have to confess the shameful and fearful sins which were the reason for the concealment, but they will also have to confess all their mortal sins since their last good confession, and—added to that—they will have to confess the sacrileges resulting.

Let such persons remember, too, that he "who plays with fire, is liable to get burned" and in this instance, in hell for all eternity.

Q. How is it that the film play of a novel said to be bad can be put in the approved list of films?

A. This can happen if in the film version the objectionable features of the book are either omitted or changed into an unobjectionable form.

Q. Why are we not taught to make the sign of the Cross when the blessing is given at Benediction of the Blessed Sacrament, It seems to me we don't fully accept the blessing unless we make the sign of the Cross.

A. Though the Church has precise regulations for giving Benediction of the Blessed Sasrament, she has issued no instructions as to how we are to receive this particular blessing. Consequently no special method is taught. You may cross yourself. It is a very good custom. As a matter of fact we do make the sign of cross in our Byzantine rite at the Benediction. In the Latin rite they do not.

Q. Is Jaqueline the name of a saint?

A. Jacqueline is the feminine form of the French for James. St. James the Greater, Apostle, was the son of Zebedee and Salome and brother of St. John the Evengelist He was the first of the Twelve to be martyred. His feast is celebrated on July 25, and he is venerated as the patron saint of Spain.

Is it a mortal sin to disobey your parents?

A. To disobey your parents deliberately in a serious matter in which they have a right to command you would be a mortal sin. Usually, however, disobedience is a venial sin, either because the subject of the command is not a grave matter, or because the disobedience is not fully deliberate. Of course if parents command something which is sinful, or something which they have no right to command—for example, to give up all thought of a vocation to the priesthood or the Religious life—there is no obligation to do so.

Professor: "What is the most common impediment in the speech of American people?"

Freshman: "Chewing Gum."

Highlights of Career of New American President

HIGHLIGHTS in the career of President Dwight D. Eisenhower:

1890—Born October 14 at Denison, Tex.

1892—Family moved to Abilene, Kan.

1909—Finished high school in Abilene after attending public schools there.

1911-1915—Attended U. S. Military Academy; commissioned second lieutenant of infantry.

1916—Married Mamie Geneva Doud, daughter of a prominent Denver family; promoted to first lieutenant.

1916-26—Assigned to various military posts in Texas, Georgia, Kansas, Maryland, Pennsylvania and New Jersey.

1917—promoted to captain.

Trained Tank Corps ... .

1918—Promoted to temporary rank of major, then to temporary rank of lieutenant colonel; received Distinguished Service Medal for "unusual zeal, foresight, and marked administrative ability" in training of tank corps at Camp Colt, Pa.

1902—Promoted to permanent rank of major.

1926—Finished first in his class at command and general staff school Fort Leavenworth, Kan.

1928—Graduated from Army War College.

1933-35—Served on staff of Gen. MacArthur, Army Chief of Staff.

1935-40—Assistant to MacArthur who was military advisor to the Philippine Islands government in Manila.

Made a General

1936—Promoted to permanent rank of lieutenant colonel.

1914—Chief of staff of Ninth Army Corps, Fort Lewis, Wash.; chief of staff of Third Army, San Antonio, Tex; promoted to temporary rank of colonel and temporary rank of brigadier general.

1942—Chief of War Plans Division, War Department General Staff commanding general of American troops, European theater; commanded American troops landing in North Africa; named commander-in-chief of Allied forces in North Africa; promoted to temporary ranks of major general and lieutenant general.

1943—Promoted to temporary rank of full general and permanent ranks of brigadier general and major general; named commanding general of Allied forces in European theater; received oak leaf cluster to Distinguished Service Medal for destroying Axis resistance in North Africa, directing Allied operations in Sicily, and reducing Italy to "a state of military impotence"; awarded Legion of Merit and French Grand Croix of the Legion of Honour.

Heads Normandy Landing

1944—promoted to temporary rank of General of the Army; named supreme commander of Allied forces; directed the June 6 Normandy landings.

1945—Accepted unconditional surrender of Germany in a schoolhause at Rheims; appointed military governor of U.S. zone in Germany with headquarters at Frankfurt; succeeded Gen. Marshall as Army Chief of staff.

1946—Appointed to permanent rank of General of the Army.

1948—Became president of Columbia University.

1950—Took leave of absence from Columbia to head North Atlantic Treaty Organization forces in Europe.

1952—Nominated by the Republican party for President on the first ballot, July 11; resigned his commission in the Army; elected President November 4.

Khrestna Doroha or The Stations of the Cross

By Rev. M. SCHUDLO, C.Ss.R.

KHRESNA DOROHA or Way of the Cross consists of brief meditations on the sufferings and Passion of our Savior Jesus Christ. The crosses with corresponding pictures represent the principal episodes of our Lord's journey to Golgotha. There are fourteen crosses which must be canonically blessed and erected. The crosses must be made of wood. They are essential to the gaining of indulgence while the pictures are only aids to devotion.

I Origin of the Khresna Doroha

An ancient tradition relates that the Blesed Virgin Mary used to visit the places of some special incidents which occurred while her Son was carrying His cross to Calvary. She paused for a while to recall to her mind the sufferings of Jesus. It is historically known that the scenes of our Redemption in Jerusalem were objects of pious pilgrimages from the first centuries of the Christian era. The pilgrims venerated the memorials of Christ's sorrowful journey cultivating a devotion to His Passion and to the Sorrows of the Blessed Virgin Mary. The places of special incidents that occurred during the Passion excited a particular devotion in the pilgrims. They used to pause at these places and make a short meditation on the incident. These places began to be known as "stations". Devotion to the Passion of our Lord and Sorrows of our Lady grew up in the Christian world after the publication of the decree of Constantine the Great in 313 whereby the Roman emperor granted freedom of worship to Christ's Church. Every Christian would have wished to visit the places of our Redemption. It was, however, impossible for the great majority. Thus for those unable to travel to Palestine, reproductions of the Holy Places were made near monasteries and churches. The present custom of erecting Khresna Doroha in churches originated in the 15th century.

II How to make the Khresna Doroha?

No particular prayer are necessary for making the way of the Cross and gaining the indulgences. The only requirement is to pass from one Station to another and to meditate briefly on each one. There is, however, a custom among the Ukrainian people of making a bow to the cross of each Station and saying: "We adore Thee, o Christ life-giver, and we honor Thy cross with which Thou hast saved us from the slavery of our enemy (satan)."

At the end of the Way of the Cross the "Otche Nash", "Bohorodytse Divo" and "Slava Otsu" are said, although the indulgence can be secured without these additional prayers.

III Indulgences.

A plenary indulgence is secured for each making of the Way of the Cross. An additional plenary indulgence is granted if Holy Communion is received on the same day. A plenary indulgence is secured if Holy Communion is received within a month after making the Way of the Cross ten times.

An indulgence of ten years is granted for each Station, if for one reason or anothef one is unable to complete the entire Way of the Cross.

To gain these indulgences we must be in the state of sanctifying grace.

All these indulgences mentioned may be gained also by the sick and those to whom a church is not available if they hold a specially blessed crucifix and say an "Otche Nash", "Bohorodytse Divo" and "Slava Otsu" for each station. In closing the Way of the Cross they must recite 6 "Otche Nash", 6 "Bohorodytse Divo" and 6 "Slava Otsu" five times in honor of the five wounds of our Lord, and once for the intention of the Holy Father, the Pope.

The sick persons that are unable to say the above prayers, may gain the indulgences by gazing upon or kissing the crucifix with devotion and contrition and saying if possible: "Jesus, I love thee!"

ATTENTION, PLEASE!

Dear Readers, all questions that you would like to have answered in the Redeemer's Voice must be sent to the Redeemer's Voice Editor. You may write your questions in both Ukrainian and English language. Your questions will be answered in that language in which you write them.

Do not send your questions to Yorkton, but mail them directly to:

Rev. Michael Schudlo CSSR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High St.,
Newark, N.J., USA.

Campaigners for Christ the King

IN HEAVEN, before all ages the Eternal Father placed His Son Jesus Christ as King over all the nations of the earth. They were rebought, in time, with the price of His Blood, and therefore they belong to Him by a double right, as God and Man. During public life, Christ gradually unfolded the Divine scheme of His Kingdom to men. In parables He told of the wonderful growth of this Kingdom and explained in detail that it is a "Kingdom of truth and life, a Kingdom of holines and grace, a Kingdom of justice, love and peace." He trained twelve men, the Apostles, as His vicegerents to carry on the administration of His Kingdom on earth after He should have gone to take possession of His eternal throne in heaven. Just before His departure, He charged these twelve Apostles to go into all the world and teach the Gospel He had taught them, and thus spread His Kingdom. Faithful to this Divine command, the Apostles, with the help of the Holy Spirit, won many nations to Christianity. Burning with the same apostolic zeal, the early Christians continued to spread the Kingdom of Christ, and in a few centuries the Gospel had literally been preached to "all men and all nations." It became part and parcel of men's daily lives, as the "Ages of Faith" bear witness.

But these "Ages of Faith" were followed in the course of time by a decline. Indifferentism set in, and the threat of the Holy Ghost: "I know thy works; thou art neither cold nor hot; but thou are lukewarm, and neither cold nor hot I am about to vomit thee out of My mouth" was verified in the revolt of Protestantism, which divided Christianity and gave birth to the pernicious doctrine that everyone could believe what he chose and live according to his own mind.

The majority of mankind was thus left without an absolute standard of truth and without an unchanging moral code, from which cause disbelief in any creed and in the very existence of God has grown to such an extent that today our world stands perhaps at the most momentous and critical point of its entire history. "The gentiles shall rage," says the Royal Prophet, "and the people meditate vain things. The kings of the earth stood up, and the princes of the earth met together against the Lord and against His Christ. Let us break Their bonds asunder and let us cast Their yoke from us." The people have stood up against Christ and have cast off His yoke, with the resulting terrible devastation of the recent world war and the hatred and strife that continue among nations. The threatening shadow of God's scourge continues to menace the unhappy world, which will not serve Jesus Christ and will not recognize His majesty and sovereignty. Society and nations render homage to the idols of materialism; bank buildings, hotels, theaters, government buildings, many of them veritable palaces—are the "temples" of this materialistic cult. Today "money is king." The human body with its carnal desires, human pride and blinded knowledge, lays claim to royal honor and admiration. The rapidly degenerating conditions of society are becoming so ominous that even unbelievers agree that things are fast coming to a climax where there must be either a permanent peace among men or world destruction. Some poet has expressed the issue in these momentous words: "Once to every man and nation comes the moment to decide, in the strife of truth and falsehood, for the good or evil side." Yes, the moment has come when each must declare whether he is *for* or *against* God and the Kingdom of Christ.

In many encyclicals, both the late Pope Pius XI and our present Holy Father, Pius XII, when treating of Catholic Action, have called upon the Catholic laity to engage themselves in a *Campaign for Christ* and *actively* fight oft secularism, atheism and communism Our days are decisive and crucial. Catholics have too long failed to respond to the call of the Sovereign Pontiffs. To remain complacent longer, to close one's eyes to what is happening in the world, and to say that it is not one's concern what others believe, is to fail as a Catholic! There is an all-out mobilization of the enemies of Christ and Catholics must wake up to the fact that the time for real action has come. To stand indifferenly by is o declare oneself hostile to the Cause of Christ, for "he who is not with Me is against Me!"

Organization of the "Campaigners"

On January 22, 1947, Pope Pius XII made the statement: "Today we have need of a bold and vigorous band of those—both men and women—who, while living in the midst of the world, are at every moment ready to fight for the law of God, for Christ—with eyes fixed upon Him as the Model to imitate, as the Leader to follow in their Apostolic labors." There has been organized within the last ten years just such a lay apostolate, emulating the zeal and faith of the early Christians. It is called the "Campaigners for Christ the King." Its members actively engage in a definite campaign for Christ, and seek to carry His truth amongst the masses of the people as modern apostles of this day. Consecrating themselves wholly to God, they live lives of Christlike simplicity dedicating themselves to the help of their fellowmen. Realizing that one cannot give to others what he does not himself possess, these men and women strive first of all for self-sanctification by fervent prayer, daily Mass, frequent reception of the Sacraments, and special devotion to the Holy Spirit and to the Mother of God. The leaders of the mevement themselves recite daily a portion of the Divine Office, and all members are expected to say daily a prayer to the Holy Spirit which pleads for the infusion of His seven Gifts.

The Campaigners take seriously the idea of the *lay apostolate as a distinct and glorious vocation.* They have chosen the *family apostolate* as their special work, believing that young couples burning with Ca-

tholic ideals can live their ordinary lives in such a way as to become a quickening leaven in the corrupted mass of indifference about them. The Campaigners substitute *personal action* for pious wishing, and strive to extend the Kingdom of Christ on earth at any cost. They hope, with the help of God, to bring about a positive spiritual revival among mankind, by bringing the Word of God to the poor, to the ignorant and outcast of society, to all those outside the Church, and to the masses who inoculated with materialistic philosophies, have abandoned Christ and degenerated into a mere brutish manner of living. They seek out and exhort fallen-away Catholics to return to the Fold of Christ so that their impending ruin may be prevented before it is too late.

The Campaigners of Christ now number more than seven hundred members. They were first organized at Saten Island. New York, and hope in due time to be working in every state of the Union. They are endeavoring to extend their work also to various parts of the world outside the United States where the need for lay missionaries is great. At the present time, special efforts are being carried on with the hope of building up a strong Church in Germany—the last frontier, as it were, against ever advancing hordes of atheistic communism. This militant lay-apostolate operates under joint lay and clerical direction, organizing in a diocese with the consent and approbation of its bishop, and cooperating with other lay-apostolates, for in the Mystical Body of Christ all are "members one of another." (Rom. 12:5).

The particular activities of the Campaigners include the *distribution of Catholic literature*, the *operation of Catholic Information Centers*, the establishment of all types of *study groups, radio programs* in defense of the Faith, an intensive program of *street preaching, centers for training "Apostles,"* and numerous other fields. One of their most important centers of activity is the so-called "Red Square" in New York City. Here they carry on street preaching every Sunday afternoon to crowds which may be interested, apathetic, openly hostile, or all three. In three months' work they brought about over one hundred conversions and returns to the sacraments. The promoters are planning to have continuous distribution of literature at Grand Central and Times Square in New York, and to have a Campaigner preaching on all the Staten Island ferry boats. But it is not only in New York that the Campaign is carried on. There are units of the Campaigners in California, in Colorado, in Maryland, and in some twenty other states, as well as in Canada.

The Campaigners go out into the "highways and byways" to bring souls into their Father's house. They realize that it is no longer sufficient for Catholics to *pray* for sinners and unbelievers. They believe that if a man loves his neighbor as himself, he must *share with him his greatest treasure: the CATHOLIC FAITH!*

The Ukrainian Catholic laity of America are invited to join this dynamic Campaign. Here is an opportunity which may never come again to help lead the world out of chaos and atheism to peace in Christ. Will *you* accept the challenge to join this world-wide spiritual and moral battle "to restore all things in Christ"? Are *you* prepared to take up the Cause of Christ the King as His true follower? Christ needs YOU, whether you are young or old, whether you are eighteen or eighty. *Your life has a meaning* and *you have a mission similar to that given to the Apostles.* The Church has *four* marks: It is ONE, HOLY and CATHOLIC, but it is also APOSTOLIC, and, that it may truly be so *every Catholic* must become an intelligent lay apostle. Zeal is the distinguishing sign of the Campaigners. One cannot but be impressed by the zeal which has led them into Moslem and Jewish centers, into Protestant seminaries, into prisons, hospitals, and communistic organizations. They are inspired with the vision of the "Great Return." Do you also lift up your eyes and see how great is the harvest and how few the laborers. Now is the time to prove your faith. Do not now delay to help in this Cause. You can do so by PERSONAL ACTION in your own neighborhood. *Spread information about the Church and about the Campaigners.* Funds, books literature, stamps, are needed at the various centers. Further information on this Militant Lay Apostolate can be obtained from any of the addresses below:

Rev. L. M. Blondell,
Spiritual Adviser
St. Matthews
Alvinston, Ontario, Canada.

Mr. Arthur Stabile, Director
Campaigners for Christ the King
Box 94, Staten Island 10, N. Y.

Mr. Edward Stark,
National Distributor
Box 314
Buffalo 5, New York.

Mr. Albert Muller, Secretary
896 Fox Street
Bronx, N.Y.

NEW CANADIAN CARDINAL

We wish to congratulate His Emminence as well as the Archdiocese of Montreal, largest in Canada and, indeed, in the British Commonwealth of Nations, on this well-deserved honor. As the youngest but one in years though rich and ripe in experience, we hope and trust that His Eminence will live many long and fruitful years with this dignity.

Cardinal Leger was born in Valleyfield, near Montreal, in 1904 and was ordained priest by Montreal's Archbishop Gauthier, then Coadjutor, in 1929. He founded a Sulpician Seminary in Japan in 1933, became Vicar-General of Valleyfield in 1940, then went to Rome as Rector of the Canadian College there. In 1950, he was named Archbishop of Montreal.

In his short term of office in Montreal, His Eminence has been very active, particularly in social reform. His *Foyer de Charite*, a Home of Charity where the poor and abandoned may go when all others have closed their doors to them, is already a monument to his zeal. It is based on a similar institution founded by Venerable Joseph Cottolengo in Turin.

Rome Warns Feeneyites on Heresy

FATHER Leonard Feeney and his followers in St. Benedict Center have been warned by Rome that they themselves cannot save their souls if they persist in defying the Church and teaching the heresy that nobody but Catholics can go to heaven.

The warning was disclosed recently when the Holy Office, after re-examining the Feeney case, ordered Archbishop Richard J. Cushing of Boston to make public the full text of a Holy Office letter issued Aug. 8, 1949. At that time, only excerpts were published.

The letter, approved by Pope Pius XII, condemned the views of two extreme groups on the question of salvation:

1. Those who "exclude from eternal salvation all (who are) united to the Church only by implicit desire."

1. Those "who falsely assert that men can be saved equally well in every religion."

The Holy Office stressed that the "infallible statement" that there is no salvation outside the Church "must be understood in that sense in which the Church herself understands it." The letter said:

"Therefore, that one may obtain eternal salvation, it is not always required that he be incorporated into the Church actually as a member, but it is necessary that at least he be united to her by desire and longing."

Such desire, the Holy Office said, need not always be "explicit"—that is, clear to the mind of the person. The letter said:

"God accepts also an implicit desire, so-called because it is included in that good disposition of soul whereby a person wishes his will to be conformed to the will of God."

The letter added that "it is necessary that the desire by which one is related to the Church be animated by perfect charity."

Furthermore, the Holy Office said, the person must have supernatural faith that God exists and rewards those who seek Him.

The Holy Office cited Pius XII's 1943 encyclical "On the Mystical Body of Jesus Christ," in which the Holy Father "clearly distinguishes between those who are actually incorporated into the Church as members and those who are united to the Church only by desire."

The Holy Office pointed out that the encyclical mentions those "who are related to the Mystical Body of the Redeemer by a certain unconscious yearning and desire," and added:

"These (persons) he (the Pope) by no means excludes from eternal salvation, but on the other hand states that they are in a condition in which they cannot be sure of their salvation' since 'they still remaine deprived of those many heavenly gifts and helps which can only be enjoyed in the Catholic Church.'

"With these wise words he reproves both those who exclude from eternal salvation all (person) united to the Church only by implicit desire, and those who falsely asert that men can be saved equally well in every religion."

The Holy Office said that Father Feeney and his associates misinterpreted this doctrine, and did so in a way "harmful both to those within the Church and those without." It condemned St. Benedict Center, which is in Cambridge near Harvard University, and the Center's publication, called "From the Housetops," in the following words:

"One cannot understand how the St. Benedict Center can consistently claim to be a Catholic school... and continue to exist as a source of discord and rebellion against ecclesiastical authority.

"It is beyond nderstanding how a member of a religious institute, namely Father Feeney, presents himself as a 'defender of the faith' ...and has not even feared to incur grave sanctions threatened... because of his serious violations of his duties as a religious, a priest and an ordinary member of the Church.

"It is in no wise to be tolerated that certain Catholics shall claim for themselves the right to publish a periodical for the purpose of spreading theological doctrines, without the permission of competent Church authority, called the 'imprimatur.'

"Let them realize that... having heard the clear voice of their Mother (the Church) they cannot be excused from culpable ignorance, and therefore to them applies without any restriction the principle: submission to the Catholic Church and to the Sovereign Pontiff is required as necessary for salvation."

In making the letter public, Archbishop Cushing voiced "fervent hope" that Father Feeney and his group now will "prove themselves loyal children of the Church and of our Holy Father."

The archbishop expressed his love for Father Feeney and the others, and asked the faithful to join their prayers with his for their submission to the authority of the Church.

The Holy Office's explanation of the Catholic doctrine on salvation is nothing new. It is merely an elaboration of the teaching which all children learn from their catechism. The Baltimore Catechism has the following questions and answers:

"What do we mean when we say, 'Outside the Church there is no salvation?"

"When we say, 'Outside the Church there is no salvation,' we mean that those who through their own grave fault do not know that the Catholic Church is the true Church or, thinking it, refuse to join it, cannot be saved.

"Can they be saved who remain outside the Catholic Church because they do not know it is the true Church?

"They who remain outside the Catholic Church through no grave fault of their own and do not know it is the true Church, can be saved by making use of the graces which God gives them."

Father Feeney, three years ago, was forbidden to exercise his priestly functions. Catholics who persisted in assisting his activities were barred from the Sacraments. All Catholics were forbidden to frequent St. Benedict Center.

Father Feeney previously had been dismissed from the Society of Jesus. The Jesuits also dismissed four faculty members from Boston College for persisting in teaching the heresy.

The Holy Office letter was signed by Francesco Cardinal Marchetti-Selvaggiani, then secretary of the Sacred Congregation of the Holy Office. He died in January 1951.

The disobedient Father Leonard Feeney is one of three priest-sons of Mr. and Mrs. Thomas B. Feeney, Lynn, Mass., who recently celebrated their 60th wedding anniversary at Mass offered by another son, John J. Feeney, pastor of St. Matthew Parish, Whitefield, N.H.

The third son is Thomas B. Feeney, S.J., of Boston College.

LAUGH...

"If the Dean doesn't take back what he said to me this morning, I am going to leave college."
"What did he say?"
"He told me to leave college."

Waitress: "Why have you put your tea on the chair?"
Diner: "It was so weak I thought it had better sit down."

"A bachelor never quite gets over the idea that he is a thing of beauty and a boy forever."

A Scotchman needed a new chimney on his house so he telephoned Masonic Hall and requested two "free mason".

Professor: "You can't sleep in my class."
Student: "With you talking so loud, who could."

I'll bet you think twice before leaving that wife of yours alone in the evenings."
"I'll say! First I have to think up an excuse for going out, and then a reason why she can't come with me."

She: "Darling will you call up the carpenter and ask him to fix the garage door?"
He: "I thought he fixed it yesterday."
She: Yes", but I had the car out again this morning."

Aunt: And were you a very good little girl at church this morning, Alice?"
Alice: Oh, yes auntie. A man offered me a big plate of money, and I said, No, thank you.

Slander is like mud, it dries and falls off.

"Henry," called his wife from inside the house.
"Yes".
"I'm ready... positively! This very second!"
"Okay, dear. I'll wait for you in the car."

Sign in pot shop window: "Healthy kitten wants good home. Honest, loyal, sober, will do light mousework."

A secret to a woman, is either not worth keeping or it's too good to keep.

It's a darn good idea to aim high—but stay on the level.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

IT'S TIME TO THINK OF MANY THINGS . .

Particularly
CLOTHES
FOR
Spring
—get yours from
EATON'S

T. EATON Co LIMITED
CANADA

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN
Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - North Battleford - Prince Albert - Regina
Saskatoon - Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

КВІТЕНЬ Yorkton, Sask. April, 1953

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Великодній Обов'язок	о. М. Щудло ЧНІ.	1
З Листів до Редакції		4
Христос Воскрес!	о. М. Щудло ЧНІ.	11
Гірамений Хрест	В. Щербаківський	14
У Справі Порозуміння	І. Г. Саніга	17
Хотів би я знати?		17
Кров Його на нас і на наші діти!	Христя Денисиха	20
Східній Обряд	о. М. Щудло ЧНІ.	25
Старозавітні Фарисеї	М. Н.	29
Смерть Мученици	о. М. Щудло ЧНІ.	33
Смерть Йосипа Джугашвілі-Сталіна		36
Сміховинки		38
		39
Easter		41
Encyclical Letter 'The Oriental Churches'	Rev. M. Schudlo CSsR.	45
The World Needs You and You!		46
I'd Like to Know		48
Treaty of Bila Zerkva Saves the Union	Rev. M. Schudlo CSSsR.	51
Easter Eggs	By Sister Josepha MSMG	54
The Imprints of the Holy Shroud	Rev. Leo Pyzalski CSsR.	56
Accessories Add Character to the Home		59
Fire on the Earth	by Betty Lenz	60
Theologian Attacks Pugilism as Against Gods Law		64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1953

Великодній Обов'язок

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

Як весело грають великодні дзвони по наших церквах, сповіщаючи світ про Христове воскресіння. Нарід усюди вітається радісним привітом: "Христос воскрес"! Кожен ділиться великоднью радістю зо своїми рідними, приятелями, знайомими та сусідами.

У звуках церковних дзвонів вичувається заклик Церкви до власного воскресіння, духового відродження, без якого душа негодна відчути повної радости Христового воскресіння. Духове воскресіння це умовина справжньої радости в душі. Св. Павло кличе: "Браття, очиститься зо старого дріжджа, щоб бути новим хлібом!"

Старинні євреї мусіли в дні Пасхи викидати з хат усе дріжджа та хліб спечений на дріжджі та могли їсти тільки опрісники цебто хліб без дріжджа. Християни мають очиститися з усякого гріха, що є дріжджам зіпсуття душ... Кожен католик під **загрозою тяжкого гріха** мусить прийняти до серця непорочне Тіло та Кров Спасителя, що є зародком і задатком воскресіння та безсмертности: "Хто їсть Тіло Моє та п'є Мою Кров..., того воскрешу Я в послідній день".

Гріх забруджує душу та погребує її під болотом гріха, зогиджує її, ранить, душить і позбавляє надприродного життя ласки Божої, яка лучить душу з Богом і чинить її Божою дитиною та спадкоємцем неба! Душа в смертельнім гріху це гниючий труп, побілений гріб і кандидат для вічного вогню.

Церква змушує всіх грішників воскреснути з гріха бодай у ча-

сі, коли святкуємо Христове воскресіння. Он припис, що зобов'язує всіх католиків: "Вірні обидвох полів, що дійшли до уживання розуму, мусять бодай раз у рік щиро визнати свої гріхи" (Кан. 906).

Свята Сповідь це велика тайна Божого милосердя. Вона помагає померший у грісі душі воскреснути до життя ласки, що її відобрав був смертельний гріх. Сповідь привертає надприродне життя, відновляє сили, що їх підорвав гріх, віддає душі невинність, заслуги та право до неба, що їх позбавив її смертельний гріх. Отак справжня радість відроджується в душі, що воскреснула до ласки...

Негоден відчути радости Христового воскресіння, хто воліє полишитися в смерті гріха, не може змагати до духової радости, хто вбиває духа в гордості та придушує його пристрастями.

Ніхто не позбудеться фізичної хвороби, коли він не бажає взятися за засоби. Хто бажає вилікуватися з душевних хвороб, той мусить бажати стати здоровий. Не можливо ж бажати воскреснути до життя, коли душа не здає собі справи, що вона мертва в гріху для Бога та неба.

Багато людей уникають сповіді, тому й воліють полишитися в стані смерти, бути трупами в очах Божих і коротати злиденне життя в неволі диявола, ризикуючи своїм вічним спасінням.

Неодин християнин лякається сповіді. Малі діти бояться води, але вода очищує їх із бруду. Дорослі лякаються хірурга, але він, відтинаючи згангренований член, рятує все тіло від зараження... Страх це лихий дорадник. Що хтось більше боїться, то страх стає сильніший.

Треба тільки крихітки відваги, щоб поконати фальшивий стид і так убити сповіддю гріх у серці, бо гріх це трійливий змій, що затроює життя людини, коли загніздиться в її серці. Добра сповідь привертає душі справжню радість, так як операція привертає хворобу життя та здоров'я. Сльози радости спливають із очей, виявляючи радість душі, що позбулася гріха та стала приятелькою Бога.

Католицька Церква бажає, щоб усі її діти не тільки святкували воскресіння Спасителя, але що б самі воскреснули до життя ласки, бо йнакше святкування було б пустою церемонією. Християни мусять переживати воскресіння свойого Господа.

Ісус смертю на хресті знищив гріх і наш присуд на прокляття. Христова Кров, що в тайні покути за посередництвом сповідника спливає на душу, нищить пожадливість, блуди, лихі схильності та наділяє нас надприродним життям ласки, що здібнює душу споживати гідно Тіло та Кров Спасителя.

Христос це наше воскресіння, хліб життя надприродного, бо людина в Божій ласці живе не тільки природним, але й надприродним життям, життям християнським цебто життям самого Христа, що проживає в душі: "Хто їсть Моє Тіло та п'є Мою Кров, в Мені перебуває, а Я в ньому!"

Коли ж Церква приписує: "Вірні обидвох полів, що дійшли до уживання розуму, мусять бодай раз на рік, принаймні в великодній час, прийняти Тайну Евхаристії", так вона тільки виразно окреслює бажання та припорученння самого Христа, що сказав:

"Якщо не будете їсти Мого Тіла та пити Моєї Крови, життя не будете мати в собі!"

Життя ж у Христі це життя надприродне, небесне, духове. Отож людина потребує духової, небесної поживи, щоб це життя підтримати та скріпити. Ця ж небесна пожива це Тіло та Кров Спасителя в Пресвятій Евхаристії, яку всі християни повинні приймати щонайчастіше, бодай раз на місяць, бо Пій XII-ий заявив в часі Ювілейного року: "Церква не може числити на тих християн, що тільки раз на рік причащаються". Пій XII-ий сказав до проповідників у 1951 році: "Заохочуйте всіх, змушуйте їх, щоб приступали до Св. Причастя бодай раз на місяць!"

Слухайте Українських Радіопередач

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.

ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940

Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ДОБРА КНИЖКА"

поручає такі книжечки духовного змісту:

По 15 центів кожна:

1) Островерха, Святий Рік
2) " Пастир миру і любови
3) Ваврик В., Комунізм і релігія
4) Гавліч, Церква мій скарб
5) Лужницький, Забороло Христової правди
6) Назарко, За душу молоді
7) " Посів крови
8) " Могутність преси
9) о. Т. Е., Цариця вервиці
10) Ковалик, За що мене б'еш
11) Сабол, Розводи
13) " Чи Бог дбає за нас?
14) " Релігія і мужі науки
15) " Мир і війна та Ватикан
16) " Першенство Папи і Вселенські Собори
17) Дурбак, Т., Поглянь на світ — побачиш Бога
18) Войнар, За святість подружжя
19) " Що нас роз'єднує?
20) Катрій, Через Марію до Ісуса
21) Станканинець, Велика обітниця Серця Христового
22) Тимків, Робітниче питання і Католицька Церква
23) Соловій, Жертва Служби Божої
24) " Щоб усі були одно
25) Ленцик, Рим і Україна
26) Тимків, Правдива любов у подружжі
27) Магура, Марія—наша Царица
28) Ваврик, М., Устрій Христової Церкви
29) Ваврик, В., Де Петро, там Церква
30) Ягодовський, Отруя в чарці
31) Хресний шлях українського католицизму

По 10ц. кожна:

32) Оленьчук, Церковно-релігійні завдання українців в Канаді
33) Шовкоплес, Поворот до правди
34) Дирда, Церква і молодь
35) Німчук, Дві папські енцикліки в соціяльних справах
36) Жан, 50 років у Канаді

По 25ц. кожна:

37) А. В., Большевицький церковний собор у Львові 1946 року
38) Войнар, Василіяни в українськім народі
39) Сабол, Душі з чистилища
40) Мох, Теофіл Костуба учений-праведник
41) Казимира, Монс. А. Ляншвен і українці

*

На почту треба прислати від книжечки 1ц. Хто замовить усі 41 книжечки разом, той платить, замість $6.40, тільки $5.00 уже з почтою, отже ощаджує майже $2.00.

Замовляйте, посилаючи гроші в порученому (реджистрованому) листі на адресу:

ALEXANDER MOCH
344a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ВЕРШНИК

Ігор Шанковський

Він примчить на шаленім коні
очайдушний, величний такий
у шоломі залізнім закутий,
довгочеканий вершник струнний---
Він примчить, щоб дрижала земля,
де на згарищах горе голосить,
де встеляється смуток забутий,
дзвінко крикнувши: досить.
---щоб дрижала земля.

І у тиші лісній
він розбудить налякані віти
і смерекові килими гір.
І воскреснуть пісні,
десь у обріях зовом трембіти
відозветься схвильований бір.

Він помчить із мечем над містами,
де промчить—там нестане тюрем,
там життя буде знову горіти,
і невгнуте, тривке наче мур
рідне військо там стане полками.
З чужини на святий чорнозем,
ще повернуть розгублені діти,
вічні храми Софія і Юр
золотими зрадіють хрестами---

Ще лиш мить він прилине, примчить
очайдушний, відважний такий
у шоломі залізнім закутий
довгочеканий вершник струнний---

Він примчить щоб дрижала земля,
де на згарищах горе голосить,
де встеляється смуток забутий,
дзвінко крикнувши: досить.
---щоб дрижала земля.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В четвер, 26-го лютого відбулася спільна вечеря в Колегії св. Йосифа, в якій взяли участь всі вчителі, студенти й запрошені гості, разом около 150 осіб. Господарем вечері був Пр. бр. Методій ЧБХШ.

При Колегії існує вже від кількох літ відділ кадетів (військовиків). Того вечора цей відділ одержав особливе відзначення від військового підполковника А. Т. Гілберта, який вручив лефтенантові А. Гановському спеціяльний пугар за найкраще вишколений відділ кадетів в провінції Саскачеван.

Високоповажаний пан С. Г. Ленгрил, майор міста, проголосив окрему збірку для поводяних (тих людей, що потерпіли від повені) в Англії й Голяндії.

В неділю 1-го березня відбулося величаве торжество прийняття нових членкинь до Марійського Товариства. Вписалося 56 нових членкинь. Обряд прийняття довершив ВПр. о. Ів. Бала, ЧНІ. По прийняттю 10 кляся відограла гарний концерт в честь нових членкинь в рекреаційній залі Академії.

В середу 4-го березня Аматорський Кружок при парохії відограв мельодраму УБИЙНИКИ. На просьбу приятелів і оглядачів вони ще раз відограли те саме представлення в Йорктоні дня 21 березня.

Надзвичайно цікаво випала дебата "Чи всі українці повинні прийняти новий календар, чи ні?" Дуже добре доказував з позитивної сторони п. Ан. Новак, даючи всякі некористи старого й вигоди нового календаря. З негативного боку те ж сильно боронили старий календар п. Орест Федорович і панна Мариня Ковалик. Прикінці всі присутні були за тим, щоб всі українці прийняли новий календар задля більшого добра церкви й задля обставин в яких ми тут знаходимося. Дай Боже, щоб та ідея дістала більше поперть загалу, щоб всі бачили некористи й шкоди старого календаря, як рівнож користи й вигоди нового календаря, і приступили всі разом до тої поважної події в короткій майбутності.

Від 11-14 березня відбулися реколекції для шкільних дітей нижчих кляс.

В неділю 15 березня членкині Ліги Українських Католицьких Жінок приступили до спільної сповіди й св. Причастя. Опісля було спільне снідання в парохіяльній галі, на якому промовляли пані Маргарета Верхомінка, голова Ліги Жінок в Йорктоні, Пр. о. П. Малюга, ЧНІ., і п. Іван Бонцаль, дирігент хору.

Ввечері члени УКЮ відограли три цікаві комедії, Телевізію, Телеграму, й Як кум кума лічив.

Від 18-22 березня відбулися річні реколекції для Молоді під проводом ВПр. о. Вол. Маланчука, ЧНІ. Закінчення відбулося в неділю рано спільним св. Причастям і сніданням. На снідання були запрошені достойні гості, як ВПр. о. Вел. Маланчук ЧНІ., Пр. о. П. Малюга, ЧНІ., і п. Іван Бонцаль.

В неділю 29 березня відбудеться сповідь і спільне св. Причастя членів БУК-а, а ввечорі відбудеться гарний концерт в честь Тараса Шевченка. В цьому концерті візьмуть участь студенти вищих і нижчих шкіл і хор пана Івана Бонцаля.

ДЖЕДБУРГ, САСК.
Посмертна Згадка

Великий смуток настав в околицях Джедбург і Паркервю, Саск., коли 14-го січня прийшла з Ріджайни сумна вістка про смерть бл. п. Николая Винницького.

Покійний родився в околиці Габард, Саск., в 1923 р. Кілька літ опісля його родичі перебралися до Паркервю, Саск., де він з ними працював на фармі. В часі II-ої Світової Війни служив при канадійськім війську. По війні, коли вернув з війська працював у містечку Джедбург, де в липні 1952 одружився з Сильвією Хруник. В листопаді захорував на недугу шкіри, "годжкин". Зразу лічився в йорктонськім шпиталі, опісля перевезено його до Ріджайни, де й помер 14-го січня.

Похорон відбувся в Йорктоні дня 17 січня. Похоронні богослужения відправляли Пр. оо. Ів. Бала, П. Малюга й Стеф. Масло ЧНІ. На цей похорон з'їхалося дуже багато людей, бо покійний був широко знаний і всіма люблений. Він полишив в глибокому смутку молоду дружину, стареньку маму, 7 братів і 3 сестрі.

Тлінні останки зложено на міськім цвинтарі в Йорктоні. Після погребу всі люди з'їхалися до парохіяльної галі на обід. При кінці обіду, Пр. о. П. Малюга ЧНІ. висказав щире співчуття для засумованої родини й підніс заклик на пресовий фонд. Переведена збірка принесла $37.50.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а покійному хай буде "Вічна Йому Пам'ять!"

Учасник.

бл. п. Николай Винницький

ШІГО, САСК.
Похорон бл. п. Івана Ботули

Дня 3 лютого 1953 р. помер у Шіго, Саск., бл. п. Іван Ботула, прожившши 78 літ. Покійний народився в Західній Україні 1875 р. Приїхав до Канади 1910 р. і замешкав у Шіго, де був жиборобом аж до смерти. Похорон його відбувся в парафії св. Петра й Павла в Інсінгер, Саск. 5-го лютого, при співучасті всієї родини та багатьох друзів із сусідних околиць.

Іван Ботула полишив 3 сини і 4 дочці. Один із синів живе самотнім в Едмонтоні, другий жонатий в Ровз Велей, а третій, теж самотній, залишився вдома. Одна донька замужна пересилилась до Паркервю, а три інші замужних замешкали в Кемсек.

Всіх внуків мав 20, а правнуків 8.

Вічна Йому Пам'ять!—а Господь Бог нехай дасть йому царство небесне.

ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ ПЕРЕДПЛАТУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ?

Подивіться на свою адресу на коверті, в якій приходить Ваш Голос Спасителя, та провірте коли передплата кінчиться!

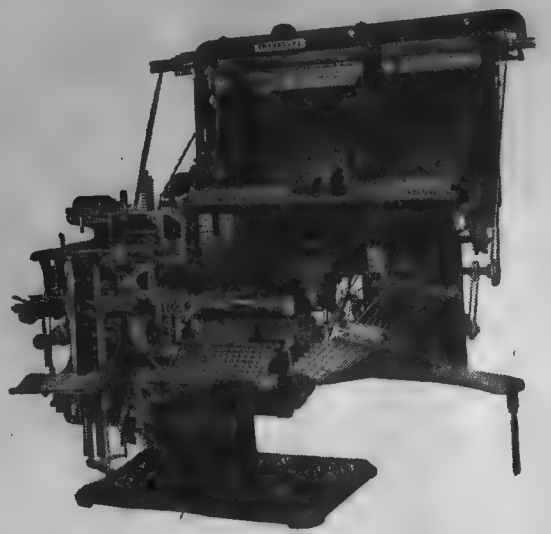

Дорогий Читачу:

Послухай, що кажуть найвизначніші особи про пресу:

"Преса це велика, коли не найбільша сила наших часів"—
св. Отець Папа Пій XI.

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли одночасно не буде в вас католицької преси, яко зброї для оборони й наступу"—
св. Отець Папа Пій X.

"Нарід, що не має правдиво католицької преси, яка гамувалаб і вказувалаб на шкідливий й небезпечний вплив ворожої преси, зведений блудить по манівцях і напевно скорше, чи пізніше мусить загинути".—Єпископ Григ. Хомишин.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди Великодних свят пішліть дарунок. При весіллях, похоронах, поминках, хрестинах, ювілеях, партіях і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ—ІНТЕРТАЙП

Найсердечніша подяка всім нашим щирим приятелям, що прислали свої жертви або занялися збіркою, щоб допомогти нам сплатити коштовну нову машину Інтертайп. Нехай добрий Ісус надгородить Вас стократно!

Н. Ковалик, похорон, Айтуна	10.55
Савчук М. В., Шіго	10.00
Романишин Е. П-і, Ню Йорк	.75
Мандрук Олекса, Дітройт	1.00
Поломар Данило, Ферні	2.00
Марцинюк Павло, Кридор	1.00
Дереворіз Григорій, Вроктон	7.00
Гощуляк Григорій, Калгарі	1.00
Ухач Семен, Айтуна	2.00
Батенчук С., Тиндал	1.00
Гамуляк Панна Анна, Дербі	1.00
Федорук Семен, Ніпава	1.00
Стечинський Іван, Дейсленд	1.00
Шульган Василь, Гернсі	5.00
Качмар Анна, Вилмінгтон	2.00
Мікольо К. Пані, Вайда	1.00
Бр. Серця Хр., Вилмінгтон	5.00
Ковтун Петро, Вилмінгтон	5.00
Починок Марія, Вилмінгтон	5.00
Уліцький б. Олек., Вилмінгтон	1.00
Дзюба Ярослав, Ніпігон	1.00
Залуцька Пазя, Винипег	1.00
Корчинська пані Л., Айтуна	1.00
Бабій Іван, Дітройт	1.00
Коваль Михайло, Винипег	1.00

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви. Нехай Вас всіх Господь благословить!

Винніцький Никола—похорон, Джедбург	30.00
Гузяк Н., Просперіті	1.00
Безпалко Ярослав, Торонто	1.00
Шуст П., Шол Лейк	5.00
Галущак Мих., Скотленд	1.00
25-ліття п-ва Корняк, Йорктон, збірка	4.00
Жубрик Анна, Монтреал	1.00
Кордупель Ів. ст., Арора	3.00
Соколишин Софія, Ню Йорк	5.00
Бліч Теодор, Варрен	1.00
Никифорук Марія, Едмонтон	1.65
Прощання Ів. і В. Сохацьких Дана, збірка	7.80
Шатинська Олена, Вилмінгтон	2.00
Залуцька Пазя, Винипег	.50
Баран Володимир, Бостон	1.00
Балик Стефан пані, Сенді Лейк	1.00
Паславський Никола, Гліддєн	1.00
Середа Дм. похорон, Бівердейл	16.00

Хто слідуючий?

ДАНА, САСК.
Прощання П-ва Сохацьких

День 14 лютого ц.р. буде записаний в Данській околиці як день прощання П-ва Івана і Анни Сохацьких, які відїдуть в другу околицю, продовжати фармерування з своїми синами.

Того дня вечером їх діти та велике число знайомих зійшлося до їх дому, де відбулась мила товариська вечірка.

П-во Сохацькі фармерували у Данській околиці довгі роки, та брали живу участь в громадському і церковнім житті. На пам'ятку вручено їм дарунок від присутних гостей, та відспівано "Многая Літа".

П-во Сохацькі подякували за дарунок і присутним за участь.

З нагоди прощання учасники вечірка пожертвували на Пресовий фонд. Зложили по 1.00: І. Сохацький, І. Калил, О. Гижка, С. Сороковський, І. Ванджура, В. Данильчук, М. Лесишин, Р. Сохацький, А. Боднар, І. Попович, П. Марук, Й. Лесишин, М. Слоцінський, М. Сороковський. По 50ц.:—М. Гриценюк, І. Шинкарук, Ю. Лятовський, В. Лесишин, М. Пребешевський. По 25ц.:—п-ні Р. Лятовська, І. Ванджура, А. Лятовський, Л. Генрі і К. Ольховський.

Разом $17.75.

З того 8.70 призначено на Укр. Вісті, решту на Голос Спасителя.

Жертводавцям щира подяка, а П-ву Сохацьким щасливого побуту у новій околиці.

Присутний.

МІСІЯ В МИЛВИЛ, Н. ДЖ.
(15-22 березня)

Наша парафія мала постну місію, що на запрошення нашого Пароха, Впр. о. Н. Старуха проповідав о. М. Щудло ЧНІ. Місія тривала цілий тиждень. Ціла парафія взяла участь у місії, особливо молодші чоловіки та жінки зорганізовані в товаристві Св. Николая. Це товариство повстало за порадою Всеч. о. Пароха й обнимає всіх українців католиків, так самітніх, як і подружених. Місія покінчилася в неділю папським благословенням і наданням повного відпусту всім учасникам місії.

Парафіянин.

МІСІЯ В ФЕНІКСВИЛ, ПА.
(22 лютня до 1-го березня)

Наша місія під проводом о. М. Щудла ЧНІ. гарно вдалася. Нарід узяв масову участь у проповідях о.

Місьонаря. Церква була завжди набита народом. Багато ледей мусіли стояти, бо не було для всіх сиджень. Впр. о. Парох, Павло Шиманський гарно підготовив місію, за що ми парафіяни щиро дякуємо. Місія відбувалася в двох мовах.

Парафіянин.

МІСІЯ В ФОЛ РИВЕР, МАСС.
(1-8 березня)

Наша невеличка парафія мала знову нагоду обновитися святою місією. Проповідав її о. М. Щудло ЧНІ., якого запросив наш Всеч. о. Парох, Роман Кощюмака. Місія відбувалася в двох мовах. Закінчення місії було величне, бо церква була набита народом немов на Великдень.

Парафіянин.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ В НЮАРКУ

1 лютня українська громада парафії Св. Івана Хрестителя гідно відсвяткувала свято незалежности України в укр. Централі.

На заклик Впр. о. Пароха, Вол. Краєвського ЧНІ. маса народу взяла участь у врочистій академії, підтверджуючи свою віру в недалеке воскресіння України.

ПОХОРОНИ В ЧЕРВОНІЙ РУМУНІЇ

(Б.П.) Один утікач, який щасливо дістався з Румунії до Югославії, оповідає, що тепер на території Румунії існують подвійні похорони: державні і церковні. Коли родина помершого погодиться, щоб похорон був державний, тоді фабрика або інша державна установа, в якій працював померший, доставляє безплатно домовину, на якій виписують ім'я померлого. Опісля її, прикриту червоною плахтою, везуть з небіжчиком на цвинтар. По дорозі грає орхестра. На кладбищі виголошують промову про заслуги помершого, як "будівничого соціялізму". Коли ж родина домагається церковного похорону, тоді ніхто не дає їй ніякої допомоги. Щоб самому купити домовину, слід витратити принайменше три-місячну платню середнього робітника. Дуже часто тяжко дістати необхідне дерево. Тому багато родин жертвують на ту ціль предмет з домашньої обстановки. Цей втікач розповідав, що тільки фанатичні комуністи і маленький відсоток дуже бідних людей користають з "червоного похорону".

ЧИРЧИЛ-АЙТУНА, САСК.
Посмертна згадка.

В свято Непорочного Зачаття, 22 грудня 1952 помер спокійною смертю бл. п. **Никола Ковалик,** проживши 95 років. Перед смертю приступив до св. Тайн, прийняв св. Напуття на дорогу до вічности. Похорон відбувся 25 грудня з парохіяльної церкви св. Николая в Чирчил. Богослуження похоронні відправляв Пр. о. Д. Библів ЧНІ. та виголосив про-

бл. п. Н. Ковалик і внучка Надя

щальне слово. На цвинтарі коло церкви зложено тлінні останки.

Покійний походив з села Лукавець, п. Чесанів. До Канади прибув 1909 року та осівся в околиці Бекенгем. Дев'ять літ пізніше перенісся з родиною до Чирчил, і там проживав на фармі до самої смерти. Це був один із піонірів, найстарший в околиці. Був членом парохії св. Николая. Полишив у смутку стареньку 83-літню жену Анну, сина Йосифа, доньки Марію (з. Панкевич) і Катерину (з. Лицюк), 24 внуки і 19 правнуків; один син Михайло помер давніше.

По похороні відбулася в домі п. Йосифа Ковалика, сина помершого, гостина. В часі обіду о. Библів візвав присутних до жертви на різдвяну ялинку для сиріт в Айтуні, і на нову друкарську машину для Голосу Спасителя. Збіркою зайнялись пп. Антоній Смиснюк і Никола Голдун. Жертвували слідуючі: Й. Ковалик 2.00; по 1.00: О. Щебель, О. І. Іваночко, о. Библів, Ф. Спільчак, С. Смиснюк, М. Піскер, Н. Тодос, В. Харандюк, І. Войцешко, В. Ковалик, Ф. Добко, О. С. Іваночко, Д. Спільчак, Н. Пяста, Г. Спільчак, П. Тишкевич, Т. Козунь, С. Шамбель, І. Венць, А. Смиснюк, п-і Е. Козунь; Д. Татарин 50ц.; п-і А. Спільчак 30ц. По 25ц.: В. Смиснюк, А. Спільчак, С. Іваночко, п-і Ф. Примак, п-і Д. Спільчак, і п-і Венць. На сироти призначено $15.00, на друкарську машину $10.55.

Всім жертводавцям щира подяка—нехай Дитя Боже винагородить. За душу бл. п. Николая молимось та співаємо Вічная Пам'ять!

Присутний.

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
—27. II. 1953
Похорон бл. п. Дм. Середи

Дня 23 лютого в йорктонській лічниці помер бл. п. Дмитро Середа. Прожив 83 роки. Покійний родився в Ляшках у Західній Україні. Від 7 року життя остав сиротою. До Канади приїхав 1903 року з женою і двома дітьми та осівся в околиці Бівердейл, Саск., де господарював до смерти.

Покійний був з нечисленних вже

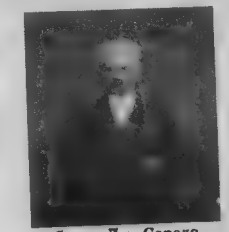

бл. п. Дм. Середа

піонірів парохії Бівердейл. Належав до основників старої церкви та багато причинився до гарно збудованої вже нової, офіруючи на ту ціль $250.00. Як виказують парохіяльні книжки, бл. п. Дмитро, протягом свого довгого життя все був вірним сином своєї української катол. Церкви та ні одного року не занедбав на час заплатити свою річну вкладку, хотяй як знаємо, колись, а особливо з початку були тяжкі часи. Через це на правду, він дає гарний примір своїм дітям та іншим. Був також добрим мужем та батьком. Мав велику родину—15 дітей. Двоє з них померло, а решта живуть подружені. Рівнож був люблений сусідами та співпарохіянами. Не диво, що на похорон з'їхалися не лише майже всі діти з родиною, але також багато сусідів та знакомих-приятелів з Бівердейл, Джедбург, Віловбрук, Пленвю, і т.д.

В середу вечером у хаті померщого відспівано Парастас, при співучасти многих людей. Слідуючого дня в четвер 27. лютого відбувся похорон. Довгий ряд самоходів супроваджало тіло померщого до церкви. Тут похоронні богослуження та проповідь мав Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону. Опісля в домі померщого відбувся спільний, традиційний обід. Отець парох зложив родині щире співчуття. Померщому ще раз заспівали "Вічная Пам'ять", а дітям "Многая Літа". Вкінці згадано за укр. катол. пресу та допись про похорон. В тій ціли п. С. Карапита і п. Гайдук зібрали $20.00.

Офірували по 1.00: Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ., Середа Мих., Середа Данило, Середа Яремко, Головка Теодор, Лис Юрій, Бенько Михаїл, Бенько Даниїл, Бенько Николай, Лазорко Теодор, Іляш Олекса, Кривда Николай, Звірський Михаїл, Прибильський Василь, Гадєвич Іван, Войчешко Іван, Іляш Іван, Воронюк Василь. По 50ц. Блищак Іван, Карапита Василь, Урбановський Йосиф, Щурко Іван.

Всім жертводавцям спасибіг, а померщому Теодорові нехай Господь Бог дасть царство небесне.

Як Ніколи—Тепер

Ігор Шанковський

І чому тільки тиша німа
залягає увесь небосхил
і буденности ритм надоїлий
з уст просохлих зривається проклін?—
І чому, як ніколи—тепер,
крізь світанки, хоч сонце, похмурі
і крізь день боязкий, наболілий
міцно хочеться бурі—
—як ніколи—тепер.

Хай дзвенить стоударами криці
і співучі приносить вітри,
і знетяхить насичені хмари,
і розсипле над світом ясні,
полум'яні, грізні блискавиці.
Хай летить—наче вершники три,
що несуть на шаблях подих кари,
хай співає могутні пісні
гордим бунтом моєї Столиці.

Бо над світом мерзенність тяжить,
безхребетним складають поклін.
і буденності ритм надоїлий
з уст просохлих зривається проклін.

І тому, як ніколи—тепер,
крізь світанки, хоч сонце, похмурі
і крізь день боязкий, наболілий
міцно хочеться бурі—
—як ніколи—тепер.

Великодні Побажання

Редакція та Адміністрація "Голосу Спасителя" складають щиросердешні побажання всім Передплатникам, Читачам і Читачкам, Ревнителям і Ревнителькам і Добродійкам і Добродіям. Нехай Христос і Його Мати поблагословлять Усіх! Не забудьте дати "Голос Спасителя" як великодній дарунок якомусь своєму Приятелеві чи Приятельці і прислати нам їх передплату!

ВСЯЧИНА

Австрія. Австрія має 6,954,744 населення. З цього числа 5,841,863 є католиками.

Бельгія це одна з найстарших християнських країн. Христова наука почала ширитися в Бельгії десь у третім або четвертім столітті по Христі. Бельгійська конституція запевняю всім визнанням свободу релігії. Населення Бельгії складаються з Фляманців германського походження та Вальонів франконського походження. Бельгія має 8,485,674 населення. З цього 8,345,319 є католиками.

Австралія дістала першого місьонаря католика в 1817 році. Це був отець Єремія О'Флин. Всі релігії в Австралії мають свободу визнання. Держава не мішається в справи різних релігій, ані не помагає їм. Австралія має 8,185,539 населення. З цього 1,387,833 є римо-католиками. По другій світовій війні яких 25,000 українців переселилися до Австралії. Велика частина це українці католики. Обслуговують їхні духовні потреби чотири світські священики та два Отці Редемптористи українці.

Америка. Хоч в Америці сильно поширене гасло, що "Америка це протестантський край," всетаки тут є понад 25,000,000 католиків, у цьому 300,000 українців католиків.

Латинська Церква в Америці має 43,889 священиків, 7,620 ченців, 152,178 черниць-монахинь, 14,799 церков, 5,615 місійних станиць, 28,798 семінаристів, що приготовляються до священства, 8,202 церков з парафіяльними школами, 358 сиротинців, 262 приютів для старців, 871 шпиталів і 2,429 вищих шкіл.

Українська католицька Церква в Америці має около 250 священиків, власну вищу і нищу семінарію, три академії для дівчат, один каледж для дівчат, понад тридцять парафіяльних щоденних шкіл, два сиротинці і два доми для старців.

Читайте й поширюйте ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ!

Дорогі батьки! Чи Ви пильнуєте, щоб Ваші діти читали лиш добрі книжки й часописі?

Зла книжка й злий часопис, це утруя для душі, тому ніколи не беріться їх читать.

ПОЖИТОЧНА КНИЖОЧКА

Духовна В'язанка

Молебні на
МАЙ і ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.
Замовляйте в
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1953

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

СКІЛЬКИ радости, втіхи, сили та надії криється в цих двох простеньких словах! Вони то віками сповняють утіхою та відвагою християнські серця так, як сповнили втіхою та вірою душі заляканих апостолів, що застрашилися й зневірилися, як зобачили що вороги схопили улюбленого Учителя та пробили Його до хреста!

Хвилева ж була перемога фарисеїв над Христом, як і хвилевий бував всякий тріюмф зла над добром, блуду над правдою, єресі над вірою. Це ж загально відоме, що по терпінні приходить радість, по переслідуванні спокій і тріюмф правди, по ночі страждань, ясність і блиск радости, що всемогутній Господь завжди ступає за людиною зо своїм Провидіням. Божий палець буває у всіх випадках і переживаннях так одиниць, як і народів, бо ж Христос виразно заявив, що без Божої волі і волосинка не спаде нікому з голови.

Смерть Спаситель здавалася Його приятелям найбільшою поразкою месіянського діла, бо ж зо смертю на хресті мала закінчитися і пам'ять по Ньому в світі. Так як смерть Спасителя видавалася найбільшою поразкою та програною для Христа, так Його славне воскресіння це найбільший Його тріюмф, але й заразом найганебніше застидження та поразка для Його ворогів, що скоро були почали святкувати свою перемогу над Спасителем і Його ділом відкуплення людського роду.

Чому Християни так радіють Христовим воскресінням?

І. Христове воскресіння це найбільший тріюмф Спасителя.— Чи є де в світі добра дитина, що б не тішилася, що її батько, який був уже у гробі, чудесно устав і виздоровів? Христос це наш улюблений Учитель, Спаситель, Брат, Провідник, Приятель

...Його тріюмф це наш тріюмф, Його радість це радість усіх християн, Його прославлення це прославлення всіх тих, що вірують у Нього... Як же ж тоді християни не мали б радісти перемогою свого Спасителя та Вчителя, що переміг своїх і їхніх ворогів?

II. Христове воскресіння зодягає непомильністю Його Євангелію. Навчання Христове було за високе для зіпсутого світу та розніжнених людей, щоб вони могли прийняти його без превеликого доказу з неба. Та ж самі фарисеї домагалися доказу на навчання Ісуса: "Учителю, бажаємо бачити знак від Тебе".. А Ісус відповів їм: "Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, а ознака не дасться йому крім ознаки пророка Йони. Як Йона був пробув три дні дні й три ночі в лоні кита, так і Син Чоловічий пробуде три дні і три ночі у серці землі!" (Мат. 12, 38-40).

Отож Христове воскресіння мало бути для всього світу повік доказом, що Його наука правдива та Божа, бо ніхто ніколи не воскресив самого себе. Один шарлатан прийшов був до Наполеона І-го та заявив, що він винайшов науку ще кращу ніж Свята Євангелія. Наполеон поглянув на шарлатана-теософа та сказав: "Я тебе вб'ю. Якщо ти воскреснеш із гробу так, як Христос воскрес, так я перший прийму твою нову науку, що має ущасливити світ!" Застиджений шарлатан спустив голову зо стиду та відійшов.

Слушно писав Св. Августин: "Бог може писати просто кривими лініями!" Воскресіння Христове застидало Його ворогів, утвердило в вірі захитаних і заляканих учнів, викликало подив людства та навернуло світ до Христової Євангелії. За слаба була злоба фарисеїв, щоб Христа задержати в гробі. Звичайні люди кінчають своє життя гробом і їм одним ставлять пам'ятники. Христос, що прийшов був розділяти людям життя, не міг померти навіки. Христове воскресіння це найбільше чудо Бого-Чоловіка, що непомильно та недвозначно доказує світові Його божество та правдивість Його Євангелії. Можна буде людській злобі відкинути Христовий закон, гонити Його Церкву, вбивати священиків, але ніхто не заперечить, що правдива та наука, яку потвердив Спаситель своїм славним воскресінням.

Один автор описує нам життя Наполеона та дивується, як такий великий геній міг поміститися на маленькім острівці Св. Олени, коли за його панування ціла Европа була йому замала? Христос помістився в маленькім гробі, і там доконав найбільшого чуда, про яке ніхто б був і не мріяв. Отож слова "ХРИСТОС ВОСКРЕС!" це найбільша похвала для розп'ятого Спасителя та найшляхетніша похвала для Християн, що мають такого Вождя та Учителя!

III.. Христове Воскресіння це запорука нашого славного воскресіння. Проживаємо на землі посеред біди, нужди та горя. Часом зневіра та знеохота обгортає людські серця, особливо, як дивляться на несправедливості та кривди, що безбожники спричиняють добрим.

Христове воскресіння подає відвагу й бодрість всім горем битим і поневоленим так одиницям, як і народам, бо ж воно є запо-

вітом славного, майбутнього воскресіння для всіх тих, що йдуть за Спасителем на цій долині сліз і горя. Св. Павло черпав для себе та своїх вірних розраду з Христового воскресіння: "Як разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославилися, бо я думаю, що страждання теперішнього часу не варті супроти тієї слави, що має явитися в нас". (Рим. 8, 17-18).

Христове воскресіння наступило по великім стражданні та розп'ятті. Отож не дивниця, що всі страждучі люди та народи звертаються за розрадою до воскреслого та прославленого Спасителя. Своїм славним воскресінням Спаситель ободрює своїх визнавців: "Зазнаєте в світі страждання, але будьте відважні; Я переміг світ!" (Ів. 16, 33). Страждання, болі, хвороби, гонення, спокуси, що огірчують наше життя на землі не вічні, як і не вічне було перебування Христа в гробі: "Поправді, поправді кажу вам, що ви будете плакати та голосити, а світ буде радіти. Будете сумувати, але ваш сум повернеться в радість", так як радість лихих і безбожних повернеться в смуток і вічну розпуку прокляття Божого за непослух Христовому законові та лихе життя.

Он тому день Христового воскресіння був і завжди буде для всіх християн днем радости та надії, яку большевики за прикладом французьких революціонерів намагаються вирвати з сердець советських громадян, змінюючи неділю на звичайний робітний день призначений на працю, щоб Христове воскресіння затерлося в людській пам'яті та з ним пропало найбільше джерело віри, надії та розради, що пливуть із перемоги Христа над пеклом, гріхом і дияволом.

Оттому Св. Іван Дамаскин, що помер десь около 750 року, бувши світилом Східньої Церкви, слушно назвав великдень "празником празників", бо воно завершує та прикрашує чаром всі інші свята на честь Христа Спасителя. Оцією вірою проживають християни на землі: "А оце перемога, що світ перемогла,"—наша віра в воскреслого Спасителя, що колись і нас воскресить до славного та від страждань вільного життя!

Матеріялізм, комунізм, соціялізм та всякі інші "ізми" вмовляють у збаламучених людей, що смерть припечатує все навіки цебто з смертю все кінчиться. Це неправда, бо для добрих смерть це початок небесного щастя та народини до нового, безсмертнього життя посеред анголів і святих у небі: "Як в Адамі всі вмирають, так у Христі всі оживуть!" (I Кор. 15, 22).

Нехай же ця віра не погасне під покришкою земських клопотів, журби, незнання та зіпсуття.

Отож слід радіти, вітаючись взаємно "Христос Воскрес!", бо Христове воскресіння це причина та взірець нашого майбутнього, тілесного воскресіння по смерті, це причина та взірець нашого духового воскресіння з гріха за життя, це основа нашої релігії, що запевнює людям духове та тілесне воскресіння!

ТРИРАМЕННИЙ ХРЕСТ

ЧИ ТРИРАМЕННИЙ ХРЕСТ із СКІСНИМ ПІДНІЖКОМ— НАЦІОНАЛЬНИЙ ХРЕСТ УКРАЇНИ?

В. ЩЕРБАКІВСЬКИЙ

(Вадим Щербаківський—це один із найкращих знавців української старовини (етнолог і археолог_), колишній кустос археологічного музею в Полтаві, потім проф. археології в українськім унів. в Празі і Мюнхені, дійсний член НТШ, що написав багато наукових праць про дерев'яне будівництво, писанки, ткацтво та археологічні знахідки)_.

"Тріраменний хрест зо скісним підніжком національний хрест України"—написав Митрополит Іларіон, Вінніпеґ, 1951 р.

МИТРОПОЛИТ Іларіон свою книжку попередив багатообіцяючим вступом, який кінчається так: "Загальна історія хреста в християнському світі знає багато його найрізніших змін; так само і в нас на Україні хрест мав свою довгу, живу історію. У церковному житті хрест має реальне практичне значення, а тому всі питання про хрест дуже важливі для нас. Ось тому і випускаю цю свою працю, пристосовану для широкого вжитку, бо це все питання, з якими ми мусимо бути знайомі..." (ст. 7).

Дійсно з цим питанням ми мусимо бути знайомі, але треба його подавати в точнім, а не перекрученім змислі, **а в тій книжці все не точне, основне перекручене в тім напрямі, що московський хрест є український.** Насамперед **термінологія** в тій книжці неточна і не відповідає дійсності. Так нпр., Митрополит Іларіон пише, що хрест складається зо сторчового стовпа чи коліна доземного, а до нього прибиваються перекладини, що звуться раменами. Їх є одна, дві чи три; згідно з числом цих перекладин хрест зветься однораменним, двораменним або трираменним (ст. 6). "Крім того—пише Іларіон—хрести ще звуться за числом кінців у ньому: сторчовий стовп та кожне рамено має по два кінці, тому хрести бувають чотирокінцевий, шестикінцевий і восьмикінцевий" (ст. 7).

Сторчовий стовп—це правильно, але його не можна назвати коліном. Це груба помилка. Далі сказано "восьмикінцевий чи трираменний", але трираменний може бути теж і семикінцевий, про що не сказано, а це дуже важно, бо семикінцевий хрест уживали і греки, а від них перейняли його українці. Одначе семикінцевого хреста не вживали москвини, бо вони почали ще в XV-му в. міняти грецьку віру на свою московську. Цар Іван IV Лютий казав Поссевину: "Ми віруємо не в греків, а в Христа". А це означає, що Москва вірить у Христа по-своєму, а не так як говорить грецьке Євангеліє і наука Отців Церкви.

Митрополит Іларіон не тримається і своєї власної термінології; так, напр., на сторінках 1-13 на малюнках 3, 4, 5 (неповний), 11, 15, 17, 23, 30, 33—скрізь є хрести двораменні, а підписані, як

трираменні. Потім на малюнках 10, 12, 13, 16, 18, 24, 25, 26, 27, 28, 31—представлені хрести семикінцеві, так не любі Москві і Митрополиті Іларіонові, який старанно обходить мовчанкою питання українських семикінцевих хрестів і ні слова про це не говорить. Коли ми тепер уважно придивимося до скісних підніжків хрестів, то побачимо, що деякі стоять на виворіт, а не так, як вимагає московська ідеологія, напр., малюнки 4, 4а, 14, 16. На останньому підніжок прибитий ззаду. Знову ж інші деякі підніжки, так як вони намальовані, не є скісні, а тільки ракурсно намальовані, щоб показати, що Христос стоїть на хресті обома ногами (мал. 10, 13, 21, 25, 26, 27).

Таким чином з 32 мал. українських хрестів десять неправильно названі трираменними, бо вони в дійсності є двораменними. Потім 11 хрестів є семикінцеві, 8 підніжків не скісні, а тільки переставлені в ракурсі, а знову 54 підніжки представлені навиворіт. Отже, ті скісні підніжки, де вони дійсно скісно намальовані, показують тільки московські впливи і більше нічого. Але Митрополитові Іларіонові треба неодмінно зробити їх українськими і він це робить дуже просто. Він не доказує документально, де раніш виник такий хрест зо скісним підніжком, а просто каже, що його видумали українці і передали Москві. Але це якраз не є правдою, **бо видумали його раніше москвини. В москвинів він був уже в XV-му віці. Тому, що друкувати книжки у Львові почали завдяки Федорову, з походження москвинові, що втік з Москви і перший заснував у Львові друкарню, то він привіз з собою і московські ідеї, прийняттю яких допомогла боротьба з унією православних. Москвофільство в нас зародилося не сьогодні, а з кінцем XVI-го віку, чому дуже допомогли гроші та соболеві московські кожухи, даровані москалями українському духівництву і видатнішим українцям.**

Головне, чого не показав Митрополит—це ні одного московського хреста на українських церквах, бо церква то є та будова, на якій насамперед повинен стояти **хрест,** який своєю формою показує, кому ця церква належить. Хоч і Митрополит називає скісно підніжковий хрест українським, але на Україні його не вживали. Всякий, хто жив на Україні, добре знає, що московського хреста ніколи не ставлено на українській церкві. Хто не був на Україні, або не бачив хрестів зовсім, бо большевики познімали хрести з церков, то може подивитися на **церкви Києва,** фотографії яких поміщені в гарно виданій книжці Повстенка, під заголовком "Київ". **Там ніде нема на церквах московського хреста, тобто хреста з нижнім, скісним підніжжям.** Була там тільки **одна** така церква, а саме церква, побудована при кінці XIX-го і на початку XX-го ст., тобто всього років 55 тому назад якоюсь московською княгинею. І це Митрополит добре знає, бо саме тоді, а може літ на шість пізніше, учився в Києві, хоч правда—тоді він про священство ще, здається, не думав.

Що в Америці і українці понаставляли церкви з московськими хрестами, то це доказує тільки, що священики там були або москалі, або москвофіли, або просто несвідомі того, який має бути український хрест. Я повторюю те, **що коли на Україні денебудь була поставлена церква з московським хрестом, то там був бу-**

дівничим москвин, чи москвофіл, або той, хто дав гроші на церкву, був москаль. Знаю, що в однім селі сквирського повіту, поміщик побудував мурована церкву в пізнім, новгородським стилі, там і хрест міг бути московський.

("Визвольний Шлях"—Лондон, ч. 11, 1952)

ЗА КОГО ТЕРПІВ СПАСИТЕЛЬ?

Св. Филипа Нерія покликали до одної хворої жінки. Вона страшно боялася смерти, а особливо задля своїх гріхів, що вже й визнавала на сповідях, але все думала, що вони непрощені та що Бог буде її за них карати. Дуже тим непокоїлась.

Щоби її успокоїти, Святий взяв хрест і запитав хвору: "За кого Спаситель терпів і умер на хресті?"

"За грішників"—відповіла.

"Добре,—сказав Святий,—отже і за тебе. Він умер, щоб надолужити Богові за твої гріхи і відчинити тобі двері до неба". Ці слова успокоїли боязливу жінку і від тоді не докучали їй вже неспокійні думки.

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити також щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

У Справі Порозуміння

(Лист Митр. А. Шептицького)

І. Г. САПІГА

В 1914 р., коли російська армія зайняла Галичину, кожний з нас мав нагоду говорити і зо священиками і зо світськими людьми, які висказували своє велике здивування, що в наших церквах чули українські проповіді і Богослуження у старо церковній мові, з укр. вимовою. Явно признавались, що про нас думали: Вони були переконані, що в нас проповіді говоряться по-польськи, а обряд до половини златинізований. Пригадую собі російського військового священика, який потім став епископом, як він дивувався, коли спостеріг, що ми при співаній Службі Божій після Апостола уживаємо кадила. Свідомі українці-самостійники, нечисленні перед 1917 р., які бували в Галичині і були завжди приймані нами з отвертими раменами, знали нас ліпше і мали ліпшу про нас опінію.

Після 20-ти літ большевицького режиму православна молодь Наддніпрянщини нічого про нас не знає. Коли ж дійсно уважаємо своїм обов'язком все зробити, що нам тільки совість позволяє, аби причинитися до порозуміння, хочби й найменшого, поміж різними укр. віроісповіданнями, то ми обов'язані дати православним українцям нагоду пізнати нас, наші традиції, нашу історію. А коли при тій нагоді наші православні Браття знайдуть в нашому церковному житті чимало такого, що їм не буде подобатись, коли зрештою є в нашому церковному житті, може, й багато, чого самі не одобрюємо й що самі уважаємо за помилки-хиби, чи недотягнення,—то, признаючись явно до них, поможемо нашим Браттям спостерегти і в їхньому церковному житті деякі хиби та терпеливо зносити, коли ці хиби будемо підносити або просити про їх вияснення. Таке обосторонне взаємне пізнання повинно бути нагодою до виявів братньої любови і патріотизму. Коли після цілого століття, чи навіть і цілих століть, в яких ділили нас кордони, маємо оце нагоду сходитися і порозумітися, то ми тепер супроти себе взаємно зобов'язані; ми повинні тепер щиро з собою поговорити про релігійні справи.

Очевидна річ, з обох сторін мусимо про це пам'ятати, що справа релігії—то справа з Богом і що не годиться покидати віру батьків без повного і глибокого переконання, що такий є обов'язок супроти Всевишнього Бога. Коли маємо дати себе пізнати і шукати в собі і в Браттях того, що могло би бути взаємним уступством, яке бодай трохи наблизило б віроісповідання, що дуже далекі від того, щоб стати одним віроісповіданням, то мусимо безумовно пам'ятати про це, що уступства,—якщо йде про уступства загального значення—можуть робити тільки Церкви, а не поодинокі вірні, і що не годиться ні жадати, ні жертвувати уступства, яке йшло б дальше, ніж те, що совість позволяє. Зрештою крім уступства загального значення, уступством можна назвати й пребагато цілком приватних думок, які кожному і вільно і можливо змінити, а зміни яких домагається братня любов і патріотизм. Такі зміни, подиктовані саме братньою любов'ю і

патріотизмом, проявлятися будуть і в мові. І так можна назвати певного роду уступством, якщо уникатимемо всякого слова, що могло б неприємно вразити наших Братів. Так ми віддавна і поступаємо, бодай в деяких речах; з принципу не уживаємо ніколи слова "схизма і схизматик", не уживаємо й слова "псевдоправославний", чи подібних слів, які зрештою були б і фальшивим відданням думки, яку маємо про православних і православ'я. Взаємно можемо живити надію, що наші православні Браття перестануть називати з'єднення з Вселенською Церквою і Ап. Престолом Римським "відступленням від православ'я, або, як москалі кажуть, "віровідступничеством",—тимбільше, що ті слова не є вірним відданням думки, яку православна Церква і православна богослов'я має про з'єднення. Зрештою усі ті поняття "православ'я" і "з'єднення", "відступлення від віри", чи "відпадення від Церкви" можуть бути і мусять бути предметом мирової і супокійної дискусії, конечної хоч би тільки длятого, щоб означити значення кожного слова і не уживати якогось терміну в суперечних собі значеннях.

Треба признати, що наше покоління є в значно вигіднішому положенні щодо дискусій, ніж попередні. В часах, в яких напр. ціла укр. Церква православна уважала за есенціональну часть православ'я підлягати царгородському, потім московським патріярхам, а відтак петербурському синодові, трудніше було б явно щонебудь закидати чи Царгородові чи Москві, що піднести тепер не може образити ніякого українця. Могли б і українці боронити Царгород, Москву, чи Петербург перед якимись закидами, але, й, оборонюючи їх, не мали б причини так солідаризуватися з тими осередками православних віроісповідань, щоб критику супроти них уважати аж особистою образою.

Приступаючи до оголошення в "А. Еп. Відомостях" деяких листів, писаних до мене у відповідь на мої відкриті письма, як теж і деяких моїх листів, писаних у відповідь на ці листи, видаю всі ці письма, як документи, що не мають ніякого актуального значення. Я тим безпечніший, що не можу наразитися на те, щоб хтонебудь з наших Братів православних міг за зле брати мені щирий, або незграбний який висказ. Знаючи одначе з яким розположенням, зближеним майже до упередження, читають православні те, що "унияти" пишуть про їх віроісповідання, торжественно заявляю на вступі, що я не маю і ніколи не мав наміру понизити ніякого укр. віроісповідання, або когонебудь зразити або й образити. Одиноким моїм наміром було і є сповнити те, що уважаю за обов'язок кожногоукр . патріота, а цим обов'язком: зробити все, що можливе, або причинитися, бодай в деяких справах, до порозуміння між різними укр. віроісповіданнями.

А що досвід навчив мене, що в мові, в якій йде про порозуміння поміж різними віроісповіданнями, схильні люди бачити бажання, аби довести усі ті віроісповідання до одного,—то на самому вступі заявляю, що таке поєднання усіх укр. віроісповідань уважаю за неможливе і навіть тоді, коли говоритиму про таке поєднання, то воно і в моїй думці і в моїх словах чи намірах є лише теорією не до виконання.

—ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ—

1) Пощо на світі монахи і монахині? Чи не ліпше було б людям без них?

Монаші Чини та Згромадження це прибічна гвардія Христової Церкви. Правда, священики та єпископи мають рядити разом із Папою Христовою Церквою. Проте монаші Чини та Згромадження це помічники так єпископів, як і священиків.

Скільки душ рятують місьонерські Чини своїми безнастанними проповідями! Скільки невірних навертають монахи по поганських краях! Скільки шкіл провадять монаші Чини, скільки шпиталів, захоронок, академій, старечих притулків провадять Сестри черниці!

Без монаших Чинів і Згромаджень тисячі хворих, старців сиріток, шкіль них дітей були б без опіки та християнського виховання. Без місьонарів міліони поган чи грішників були б померли в своїх гріхах і пішли на вічне прокляття!

Якщо б ми не мали Сестер, так треба б замкнути всі парафіяльні наші школи в Америці (є їх понад 30). Хто б виховував наших дітей в українськім дусі, що є єдинем нашим заборолом проти винародовлення?

Оттому замість питатися пощо в світі монахів і монахинь, моліться, щоб Бог дав нам їх щонайбільше. Жниво велике, а робітників мало. Їх буде ще менше, як большевизм упаде в Україні та багато Сестер і монахів вернуться до старого краю відбудовувати те християнське життя, що ворог понищив.

Кожна українська мати повинна молитися, щоб Господь взяв для себе бодай одного її сина чи дочку, бо діти, що віддалися Христові, будуть завжди за свох батьків молитися та стануть їхньою славою в небі.

2) Слабую довгі роки. Лікарі, ні ліки нічого не помагають мені. Одна сусідка говорить між народом, що я маю диявола, бо негодна вилікуватися. Чи це можливе? Та ж я ходжу до церкви і Святого Причастя в кожну першу п'ятницю місяця!

Страждання та хвороби не є ніяким моральним лихом ані не все Божою карою. Навпаки, як вміємо користуватися ними, так вони стаються для нас джерелом заслуг і збільшують нашу надгороду в небі. Он Біблія розказує про побожного Йова, що почитав і любив Бога всім серцем, а всетаки багато страждань післав йому Господь, щоб випробувати його чесноту та подати обильну надгороду.

Ото ж не слід слухати балакання несвідомих людей, але покірно приймати з Божих рук всякі страждання та хвороби, що Бог посилає нам, споглядаючи на страждання Спасителя та Божої Матері, що так багато страждань зазнали за життя, хоч Бог так дуже любив їх.

3) Чи не можна б мати по церквах скриночки з питаннями, де кожен міг би свобідно кидати свої питання та діставати відповідь від священика чи то публично чи приватно?

Можна мати таку скриночку питань. Не тільки можна, але й такі скриночки є в численних українських церквах. Люди кидають до них різні питання, сумніви, труднощі... Священик бере їх запити та відповідає на них, вияснюючи заторкнені справи.

Це дуже корисна практика. При розв'язці питань люди дуже багато вчаться, бо неодна справа та точка віри буває доступна та цікаво виложена.

4) Що означає Малий Вхід?

Малий Вхід у часі Божественної Літургії означає публичну появу Спасителя народові над рікою Йорданом. До тридцятого року життя Христос проживав у Назареті і трудився як теслярь в убогій робітні, щоб заробити на прожиток для Себе та своєї Матері, Пречистої Діви Марії.

У тридцятому році життя Христос покинув теслярський варстат, удався до Св. Івана Христителя над ріку Йордан, де започаткував свою місійну діяльність поміж ізраїльським народом.

Вхід священика з Євангелією пригадує виступ Ісуса з євангельською наукою в світі.

Свіченосець зо свічкою, що йде перед священиком, нагадує Святого Івана Предтечу та світло Христової Євангелії, що розганяє пітьму поганства в людських душах.

Кров Його на нас і на наші діти!

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

НЕ можу спати. Ввижаються мені жахливі картини жидівського ґетта у Львові. Здовж Замарстинівської вулиці високий дерев'яний паркан відгороджував жидівське ґетто від решти передмістя. Попри сам паркан переїзджав трамвай і, стоячи в ньому, можна було бачити, що діється на вулицях ґетта. Я тільки раз глянула туди і образ, який я побачила, залишився в моїй душі виразний і жахливий до сьогодні. На вулиці ґетта, таки зараз недалеко від паркану, лежали нагі трупи помордованих жидів. Ще сьогодні бачу молоде гарне тіло жінки, на ній впоперек перекинений труп молодого мущини, а мала може осьмилітня дитина рачкувала добираючись до материної, мертвої груди.

Я чула, як волосся з'їжилося на моїй голові. Жорстокість людини, в якої серці нема Бога, перевищає жорстокість дикого звіря.

Людино! Деж у тебе образ і подібність Бога? Ця жахлива картина до сьогодні викликує у мене обридження. Невже я належу теж до цього ж самого людського роду? Невже ж і я зробила б те саме?

Не можу заснути. Я піднесла крайочок віконної занавіси й виглянула на вулицю. Поміж партеровими дімками перекрадалося молоде, може 12-14 літне дівча, в одній сукончині з гарним филястим, рудим волоссям на голові. Дівчина бігла, оглядаючись, скриваючися за услами хат, аж добігла на конець вулиці, де серед запущеного городу стояв знищений на половину розвалений партеровий будинок. Поломані дерев'яні сходи вели від городу до маленьких стрихових дверцят. Звинними рухами видрапалася по сходах до дверцях і скрилася в глибині горища.

Я відітхнула від полегші. Думаю собі—просидить бідна день на горищі, а ввечері побіжить городами у клепарівський лісок, де під цю пору скривалося багато жидів.

Десь біля 10 години ранку на вулиці счинилася метушиня. Діти, граючись серед руїн, знайшли нещасну дівчину на горищі, привели з вулиці німецького жовніра й серед криків і реготу дикої радости показали йому схоронище дівчини. Жовнір виліз обережно на горище і з відведеним крісом увійшов до середини. Товпа на вулиці росла, а з товпою разом росла історія жидівської дівчини. Товпа завжди товпою. Чи вона була за часів Христа, чи сьогодні, вона завжди однакова, завжди готова кричати, "розпни", не знаючи навіть кого й завіщо.

Довго не сходив жовнір з горища. Товпа почала нетерпеливитися і для розради видумувати непристойні жарти на адресу нещасної дівчини. Вкінці жовнір показався у дверцятах. Товпа

заметушилася. Кожний хотів бути свідком негайного розстрілу або ще якої свіжої сензації. За жовніром показалася нещасна жертва. Ледве держалася на ногах з розкудовченим волоссям, в порозриваній одежині, що спадала з її грудей, руки в неї зв'язані взад. На обличчі ознаки страшного переживання, ознаки передсмертної тривоги. Хотілось мені тоді крикнути: "Ecce homo"!

Бідна нещасна дитино! Чи знає твоя мати, як стоптали її квіточку, яку вона день і ніч ховала й пестила.

На обличчі жовніра вдовілля бестії. Здається мені, що роблю кривду звірячому родові, порівнуючи його з розбещеною людиною. Тварина ніколи не виходить поза межі свойого призначення і своїх природних інстинктів.

Дівчина не могла йти, заточувалася мов п'яна, жовнір підганяв її прикладом кріса, а товпа бігла за ними мов божевільна.

Одного осінного ранку йшла я до своєї щоденної праці. При грамваєвій зупинці на самому розі двох вулиць лежали на одному закруті два дівочі трупи ледви в сорочках, на другому закруті кілька жіночих трупів напів нагих. Люди переходили біля них, як переходиться біля купи гною, оминаючи осторожно, щоби не поваляти черевиків. Ті, що ждали на трамвай, байдуже дивилися на постріляних жінок, а може тільки удавали байдужих, щоби вартовий не запримітив співчуття на їхніх обличчях, бо й за те можна було попасти під воєнний суд.

З жидівського ґетта головними вулицями міста аж до личаківську рогачку, на кривчицькі піски їхали щоденно відкриті вантажні автомашини наповені вщерть нещасними засудженцями на смерть. Товпа дивилася вже на те, як на щоденне нецікаве явище, а дехто сміявся прямо в обличчя знайомого засудженця. Нещасні закривали обличчя долонями, або ховали на плечах товариша співнедолі.

В саме полудне гарячої літньої днини йшла я додому на обід. Дивлюся, передо мною двох чоловіків тягнуть ручний, двоколесний візок, а дві жінки ззаду попихають. З боку йде німецький жовнір з крісом. Коли я зрівнялася з візком, мене так замлоїло біля серця, що сливе не впала. На візок накидані безладно нагі трупи підростків і дітей. Я приспішила ходу, щоби оминути цю жорстоку картину. Побіч мене йшов теж приспішуючи ходу, якийсь мущина з інтелігентнім обличчю, на якому голод і переживання залишили свої сліди. Він почав говорити ніби сам до себе, щоби не наразити мене на підозріння товпи:

—Ці, що потягли візок, мої сусіди. На візку трупи їхніх дітей. Вчера їх помордували на очах батьків.

Я мовчала, але він пізнав, що я його слухаю, і почав далі:

—Може колись розкажете світові. Я не сподіюся, щоби батьки вернулися з цих похоронів. Їх закопають разом з дітьми!

Я ішла рівним ходом а він то оставався позаду, то випереджував мене, щоби не звернути уваги прохожих. Так ми йшли кілька хвилин— нараз він зітхнув важко і сказав:

—Ах, пані... Це кров Його на нас і на наших дітях!—

Тут він закашляв сухим туберкулічним кашлем і зігнувся майже удвое.

—Так, так, дорога пані,... це кров Його на нас, від цієї хвилі

Знову закашлявся, обтер уста хустиною і почав далі:
там перед Пилатом аж до сьогодні.

—Так, так, дорога пані...! Чую, що я можу вам це сказати... "Кров Його на нас і на наші діти!" Легко було сказати..., але нести цю кров неповинну й святу на собі і на наших дітях!...

Незнайомий приспішив ходу, скрутив до головної брати гета, а я пішла прямо Замарстинівською вулицею додому.

В ночі червона заграва освітила вікна нашої хати. Горить... З вікна, що виходить на південний-захід, виразно було видно, що виходить на південний-захід, виразно було видно, що горить жидівське гето, а вітер доносив аж до нас запах паленого м'яса. Чи палять живих, чи справили собі перед тим кровавy оргію? О, роде плюгавий, мабуть з черги ця неповинна кров впаде і на твої діти!

Сидимо при скромному, на грами виміреному обіді. Розмова не клеїться. Аж надто багато вражінь, аж надто багато картин у наших мозках. Хочемо їх відкинути, забути, хочемо, щоб їх не було і тому мовчимо. Нараз почули ми з вулиці тупіт стривожених ніг. Хтось біжить. Відчуваємо, що хтось тікає, що хтось здоганяє. Ми підбігли до вікон. Тікає двоє людей, чоловік і жінка, судорожно держачись одно-одного за руки. За ними зграя вуличників і німецький полісмен, що розтручував товпу на всі боки, щоби наздогнати втікачів. Між замарстинівськими вуличниками я побачила двох, що жили недалеко від нас, Льолька і Миколайця. Вони так маневрували серед товпи в поближу полісмена, щоби дати можність цим двом втікачам добігти до закруту вулиці, а тим можна вже через городи і подвіря змилити погоню. Вони обидва були б напевно, будучи на місці втікачів, втекли. Але цих двоє нещасних застрашених, незвичних до бігу?... Вони вбігли на мій город, перескочили невисокий паркан на сусідне подвір'я, з якого можна було крізь браму сусідної кам'яниці вийти на іншу вулицю й згубитись в передміських закамарках, не замикаючи собі дороги до дальшої втечі. Вони вбігли до сусідньої кам'яниці і замість вийти на другу вулицю, побігли сходами на стрих. Нещасні, самі закрили собі дорогу.

Люлько й Миколайцьо вмить зорієнтувалися, вбігли й собі до камяниці, вибігли брамою на другу вулицю й стали бігти далі, гейби здоганяючи втікачів. Товпа підростків побігла за ними, але полісмен задержався біля групи вуличних дітей, що бавилися перед кам'яницею. Він випитувався їх ломаною польською мовою і довідався, що з кам'яниці не вийшов ніякий чоловік з жінкою.

Лльолько й Миколайцьо знали, що вже все пропало, закляли грубо і пішли повільним ходом далі.

Полісмен казав закрити брами кам'яниці і дав сигнал на поміч. Нещасних втікачів побачили крізь стрихове віконце й полісмен, попихаючи власничку кам'яниці відведеним крісом, казав їй першій увійти на стрих. Потім гукнув револьверовий стріл зо стриху і власничка ранена в рам'я зо страху покотилася сходами в низ. Полісмен добув відкись пляшку бензини, полив нею вхід до стриху й підпалив. Горіли стрихові двері, займалися сухі крокви як сірнички. Нещасні почали добиратися до стрихових

вікон, але полісмени посилали туди стріли одно за одним з балькому сусідної кам'яниці. Ми всі згуртувалися в одній кімнаті, а мій чоловік так хвилювався, що не міг всидіти на місці. Крик розпуки доходив крізь зачинені вікна аж до нас. Опісля все втихло, й тільки трискотіли, горіючи, сухі крокви і скручувалася від горячі бляха на даху.

—Боже, люди живцем горять!—крикнув мій чоловік, а ми всі дрижали під враженням його слів.

Дах згорів. Вогонь спинився на бетоновій стелі. До пізнього вечора полісмени пильнували згарищу, а товпа зібралася біля кам'яниці. Мабуть і товпі цього було вжез абагато, бо тут то там підносилися голоси обурення.

Полісмени по якомусь часі вийшли на згарище даху, відшукали трупів, що лежали сплетені в клубок і спечені живцем. Полісмени не пощадили навіть трупів. Скинули їх згори вниз, й вони спадаючи на камяний брук розстріскалися і спечені гарячі внутренності запахли млосним запахом недовареного м'яса.

Одного дня вертаючись післяобідною порою до праці, а стрінула знову того самого мущину і він, маневруючи біля мене як тоді, сказав:

—О, дорога пані, яка важка Його кров. Я чую її на своїх плечах...

По хвилині болючої мовчанки він продовжав далі:

—Моя донька і зять вийшли з гетта перед кількома днями... зараз... коли це було?... чотири... п'ять днів..., о, як це вже давно, як це давно... Вийшли і не повернулися більше... Моя одинока дитина... Вони обидвоє такі ще молоді... молоді... О, пані! Ви не розумієте того... Ви ніколи не зрозумієте... Ви не знаєте, яка важка Його кров на наших дітях!

—Ні, пане. Христос не знає пімсти. Я думаю, що Він не взяв на рахунок цілого народу нерозважні слова безвідповідальної товпи. Ні, будьте спокійні, Христос не знає "зуб за зуб", "кров за кров".

—Кажете, не знає пімсти? Я чую Його кров тут на цьому рамені... Де моя дитина?...—крикнув мов божевільний і приспішив ходу.

По хвилині знову зрівнявся зо мною.

—Кажете, що Христос не знає пімсти? Чи Він може вернути мені мою дитину?

—Вірте, що Він вам її поверне,—сказала я і чомусь я подумала в цій хвилині про тих двох, що згоріли на стриху.

—Вірте, що ви її побачите, як не тут, то на другому світі.

Незнайомий глибоко задумався і нехотячи торкнув проходячого жовніра, який у відплату вдарив його кремезним кулаком поміж очі, аж бідний заточився.

Від мене жовнір зажадав кенкарту, та переглянувши її, закляв якоюсь грубою німецькою лайкою і віддав мені.

Незнайомий побіг мов божевільний до свойого гетта, а я скрутила в бічну вулицю, щоби позбутися того жовніра, якому я, мимо кенкарти з великим друкованим U, видалася підозрілою.

Не можу спати. Лежу й думаю, чи справді неповинна кров Христа тяжить на жидівському народі? Та чи тільки жидівський нарід страждає?

Ні, Христос не знає пімсти. Він розп'ятий на хресті молився: "Отче, прости їм, вони не знають, що говорять!"

Ні, Він не знає пімсти. Це якась інша рація... Може караюча рука доброго й люб'ячого Батька?...

Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Радість з неба ся являє,
Пасха красна днесь витає,
Радуйтеся щиро нині,
Бог дав щастя всій родині,
Бог дав радість нам з небес;
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Христос Воскрес!
Радуйтеся, Божі люди,
Най між нами гнів не буде,
Най цвите любов все Божа,
Чиста, мила як цвіт-рожа,
Бо любов прийшла з небес,
Христос Воскрес! Христос Воскрес!

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ ПОЧТОВІ МАРКИ

ПРИСИЛАЙТЕ НАМ ПООДИНОКІ ПОЧТОВІ МАРКИ АБО ЇХ КОЛЕКЦІЇ І ТИМ ПОМОЖЕТЕ ВИХОВАТИ УКРАЇНСЬКИХ РЕДЕМПТОРИСТІВ-МІСІОНАРІВ

Не здирайте почтових марок із ковертів, хиба вмочивши їх у теплій воді; або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. Коли через границю пересилаєте марки, завважіть, що вони є вживані.

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, стократно відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуться Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці, повернуть до Господа Бога і Його Святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

STAMP CLUB
Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

Східній Обряд

Чи Східні Християни зобов'язані Конституціями і Декретами Римських Архиереїв і Вселенських Соборів?

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

НЕМА ніякого сумніву, що Римські Папи чи загальні Собори Церкви можуть видати закони і рішення, що зобов'язують всіх католиків без різниці обрядів, бо вони мають найвищу владу в Церкві Христовій. Проте є багато конституцій і декретів виданих Папами, в яких нема "виразної згадки" про східні обряди. Чи східні католики зобов'язані цими декретами?

Перед великою схизмою 1054 не було сумніву, що рішення Папів зобов'язували всю Христову Церкву так західню, як Східню. Це було загально прийняте на Сході, бо самі східні апелювали в різних справах до Папів і Папи нераз встрявали в суперечки східніх християн, боронячи чистоту християнської віри перед затіями еретиків. Слід проте заявити, що Папи поза конечними випадками рідко коли вмішувалися в східні справи, бо це була компетенція патріярхів різних східніх Церков. Патріярхи ж мали величезну владу на Сході. Так східня, як і західня Церква перед Керулярієвою схизмою проживали по приписам власних законів і звичаїв. Вірні ж навіть поза територіями власного обряду зберігали приписи свого обряду. Так східні монахи проживали на заході, а латинські на сході по власним традиціям, і ніхто не турбував їх.

Таке спожиття східніх із західніми випливало з одности Церкви, якої не ділять, а краще доповняють відмінні обряди, бо виказують красу народів, що проявляється в різнородності характерів, звичаїв і обрядів, що гармонійно розвиваються під одним Головою, Римським Папою, Батьком і Провідником усіх Христових визнавців.

Схизма 1054 року знищила одність Церкви та припинила гармонійне спожиття латинян із східніми християнами. Нетолерантність і підзорливість заступили колишню співпрацю і зруйнували братнє спожиття Заходу зо Сходом. Заразом у латинській Церкві в канонічнім праві почалася велика еволюція. Число папських декретів і резолюцій значно збільшилося. Від 12-го століття знання канонічного права поступило вперед, бо воно процвітало по різних школах і університетах, що намагалися звести всі ці декрети до одної цілости. Отак повстало своєрідне, папське, загальне право, що розтягалося на всі латинські обряди і всіх латинян зобов'язувало. Коли ж у 13-у столітті почалися намагання привернути згоду між Сходом і Заходом, так організація латинської Церкви, більше сцентралізованої ніж передтим, була куди відмінна ніж перед роздором.

Щоб приєднати Східніх християн до одности віри з Апостольською Столицею, Римські Архиереї невпинно запевняли Схід,

що Папи будуть шанувати та зберігати звичаї Східніх. Це виразно заявив Іннокент III на четвертім Латиранськім Соборі в 1215 році: "Хоч бажаємо шанувати греків, що повертаються до послуху Апостольській Столиці і підтримувати їхні звичаї і обряди, наскільки в Бозі можемо, проте не хочемо і не можемо толерувати речей, що зроджують небезпеку для душ і противляться церковній чесності".

Подібні заяви видавали всі пізніші Папи аж до наших часів. Отак при заключенні Берестейської Унії в Римі всі наші обряди церковні та звичаї були врочисто потверджені Христовим Намісником. Згодом Климент VIII вислав листа до українських архиєпископів і єпископів 7 лютня 1596 року, де каже: "Так як на Флорентійськім Соборі було позволено, так і Ми позволили Вам зберігати Ваші обряди та церемонії, якщо вони не противляться цілості католицької віри та нашій з Вами злуці".

Христові Намісники не тільки бажали зберегти східні обряди та традиції, але й боронили їх перед тими, хто їх нарушував. Венедикт XIV видав буллю "Демандатам целітус" для Мелхітів 24 грудня, де каже: "Ми постановили про обряди та звичаї грецької Церкви, що нікому не було вільно, ані не є вільно, хто б він не був, патріярх чи єпископ, заводити якінебудь новості, що нарушували б повне та докладне зберігання їх".

Цей сам Папа поручив те саме Василіянським монахам, що практично керували життям української католицької Церкви. 20 квітня 1751 Папа Венедикт XIV писав до них: "Ви повинні доложити всіх старань і зусиль, щоб намайбутнє грецький обряд був повніше зберіганий. Нам дуже це на серці лежить, щоб грецький обряд вірно зберігався по монастирях для грецького обряду, тому Ми, Дорогі Сини, апостольською владою поручаємо та приказуємо, щоб ви відновили всі ці декрети, потвердили та обсолюдно приказали докладно зберігати їх.

2 березня 1863 р. Пій IX видав заклик до нашої і польської ерархії в Західній Україні уложили "Конкордію" про спожиття обидвох обрядів. Конкордія заключена в Римі строго заборонялa перехід із нашого на латинський обряд.

Святіша Столиця старанно зберігала та зберегає всі східні звичаї, хібащо вони мали б щось, що противиться вірі чи обичаям, або тому, що зо спеціяльних причин Апостольська Столиця уважала, що часом деякі звичаї треба залишити, бо цього вимагають обставини чи добро християн, або пошана Тайн. Східні християни криво дивилися на друге та трете подружжя вдів чи вдівців. Іннокент IV заявив, що друге чи третє подружжя для східніх християн не є зовсім заборонене чи гідне осуджения.

Східні мали звичай намочувати в вині освячений Хліб, сушити і молоти його, і в такім виді зберігати для хворих на цілий рік. Климент VIII заказав це. Ц тої пори ця практика пішла в забуття в українській католицькій Церкві. Ці випадки це радіше винятки, які доказують чуйність Римських Архиєреїв над чистотою всіх обрядів Христової Церкви для слави Божої та добра душ.

Перед 16-им століттям мало було східніх католиків. Італогреки, хоч були східнього обряду, проживали під юрисдикцією латинських єпископів, хоч тепер вони мають власну ерархію.

Мароніти католики не мали сливе змоги мати часті контакти з Апостольською Столицею через гонення турками. Мусіли мароніти проживати після власних звичаїв. Отак повстало питання, чи рішення та декрети Папів і вселенських Соборів по вибухові великої схизми між західньою і східньою Церквою зобов'язують самих латинян чи теж і східніх католиків. При кінці 16 століття число східніх католиків почало рости, особливо відколи українська Церква відновила злуку з Римом на Берестейській Унії 1596. Відтоді вчені богослови та каноністи почали питатися, чи і як папські декрети та конституції зобов'язують Східніх католиків. Одні з учених твердили, що ці рішення Папів зобов'язують автоматично і східніх католиків, бо Папа є Намісником Христа та Головою цілої Христової Церкви, не зважаючи на відмінність обрядів. Таку гадку був висунув учений Азор. Були й учені, що перечили твердження Азора та казали, що папські декрети зобов'язують одних латинян.

Вертічелло розрізнює потрійні папські Конституції:

а). Є конституції, де Папа говорить, як Пастир до своїх вірних, приказує відповідно до обставин дещо чинити чи опустити, але в них нема згадки ні про східнє, ні про західню Церкву. Ці конституції та декрети зобов'язують всіх католиків, до якого б обряду вони належали, бо тоді Папа як найвищий Пастир промовляє до всіх християн, а не до самих латинян.

б) Другі Конституції такі, де Папа виразно включає латинську Церкву, не згадуючи про східню. На думку Вертічелло і ці конституції та декрети зобов'язують східніх християн. Аргументи автора не доказують цього, хоч вони доказують, що Папа має владу, якщо бажає, зобов'язувати своїми декретами східніх католиків.

в) Конституції, де Папа виразно зобов'язує західню Церкву, виключаючи Східню. Ясно, що такі декрети не зобов'язують Східніх католиків, бо тоді Папа промовляє як голова латинян, а не як Найвищий Архиерей Христової Церкви.

Вже тоді деякі богослови обмежували засяг папських декретів і конституцій, коли йшла мова, чи східні католики ними зобов'язані. Спиралися вони на дискусії Пропаганди Віри: "Чи Найвищий Архиерей бажає зобов'язувати греків і інших східніх, в буллі "Чина Доміні" та інших конституціях апостольських, якими застерігає собі та Апостольській Столиці деякі **казуси?"** Члени Конгрегації зібрані вдомі кардинала Памфілі, префекта Конгрегації для поширення віри, відповіли заперечно цебто негативно. Отож після їх заяви Східні не зобов'язані буллею... Проте Отці згаданої Конгрегації зробили потрійний виняток:

а) Ці рішення та декрети зобов'язують східніх, якщо вони говорять про догми католицької віри.

б) Якщо згадані конституції виразно згадують східніх, що є підвладними східніх патріярхів, як це зроблемо в буллі "Чина Доміні", коли йшло про нез'єдинених.

в) Коли в цих конституціях є "імплічіта" (невиразна) згадка про східніх, от коли йде про апеляцію до майбутнього собору.

Отож по думці цього рішення Східні християни не зобов'язані папськими конституціями за винятком повищих трьох випадків.

7 червня 1639 Конґрегація Св. Офіція дістала отаке питання: "Чи католики східнього обряду (грецького обряду), що мешкають на островах (архипелягу) зобов'язані екскомуніками заслереженими Апостольській Столиці, зосібна тими, що має булля "Чина Доміні"? Свята Конґрегація відповіла: "Так (зобов'язані), як іде про буллю "Чина Доміні". Те саме треба сказати про інші загальні екскомуніки. Проте східні можуть бути звинені від екскомуніки через незнання".

З того часу це рішення стало нормою, як треба примінювати папські рішення до східніх. Коли східні не були виразно в них згадані, так до них не примінювалися папські конституції.

Оця опінія каноністів і богословів покищо не була ні одобрена, ні осуджена ніяким Папою. Отож можемо заключити, що Східні католики зобов'язані папськими конституціями тільки в трьох повищих випадках. Коли йде тільки про церковні закони, так вони не зобов'язані. За те їх зобов'язують усі папські рішення, що заторкують природне чи Боже право. Таке рішення видала Конґрегація Св. Офіція 15 липня 1885.

З НАУКИ АПОСТОЛА ПАВЛА

Усякий чоловік, що молиться, покривши голову, осоромлює голову свою.

Усяка жінка, що молиться не покривши голови, осоромлює голову свою.

Коли жінка не покриває голови, нехай стрижеться; коли ж сором жінці стригтися, чи голитися, нехай голову покриває.

Самі між собою судіть: чи добре воно жінці з непокритою головою молитися Богу?

Або чи сама природа не навчає нас, що коли чоловік має довге волосся, то сором йому?

Коли ж жінка має довге волосся, це слава для неї.

(І Кор. 11, 4-15).

Жебрак увійшов до хати, а багач їсть пироги. Поглянув голодний жебрак на миску смачних пиріжків і промовив:—Я голодний. Дайте мені хліба ради Христа!

Багач: Не бачиш, що сам хліба не маю, тому мушу їсти пироги?

Старозавітні Фарисеї

М. Н.

Серед жидівських сект, чи краще сказати б партій, у Старому Завіті перше місце займала партія фарисеїв. Вона поклала собі за завдання з усією строгістю зберігати стару ізраїльську традицію і захоронювати її перед чужими впливами, зокрема гелленістичними. Цим останім впливам були підпали зокрема александрійські жиди, що хотіли погодити Об'явлення з грецькою философією і між одним і другим дошукувались подібностей. Свідомі злих наслідків такої спроби, фарисеї рішились стати з усією рішучістю на сторожі святих традицій, зокрема Божого Об'явлення, даного Ізраїлеві. В тому і їх велика заслуга перед ізраїльським народом. Тому сам Христос Спаситель, маючи на увазі цю їхню ревність, каже: "На катедрі Мойсея засіли книжники і фарисеї. То ж усе, що вони скажуть вам робити, те виконуйте!" (Мт. 23, 2).

Тому, що фарисеї стояли у сильній опозиції до тих жидів, які хотіли зміняти, скажім, модернізувати, старі традиційні форми культу та взагалі релігійного життя (як напр., садукеї), то в очах загалу вважались вони великим авторитетом так, що в народі фарисеї були **всім**. Якщо б вони справді були виконували своє діло віддано, ревно і без лицемірства, то про них можна б сказати, що сповняється тут гарна приповідка: "вокс популі—вокс Деї" (голос народу—голос Божий). Тоді можна б було дійсно їх назвати живим заборолом Закону і найкращими його сторожами. На всякий випадок в народі мали вони велике поважання, люди слухали їх навіть тоді, коли говорили проти самого короля чи архиєрея. Тому й навіть чужі володарі, що займали ізраїльську країну, старались позмозі жити в згоді з фарисеями. Це й одна з причин, що, наприклад, Пилат, хоч переконаний про невинність Ісуса, не мав відваги опертись фарисеям, бо боявся стратити добрий пост римського намісника в Палестині.

Як оборонці і сторожі ізраїльських традицій, фарисеї попали у крайність. Вони навіть найдрібніші приписи Закону зараховували до тих, що походять з волі самого Бога, і горе тому, хто їх не виконує. А було тих приписів сила-силенна, що й творили тяжке ярмо, якого нарід невсилі був тягнути. Така постава фарисеїв була в самій основі хибна і тому всі консеквенції з неї також хибні і вони саме складаються на характерні прикмети фарисеїв.

Щоб ближче їх пізнати, пригляньмося декільком назвам, що ними Талмуд означує фарисеїв. Це подекуди згірдливі назви, але вони саме відзеркалюють психіку фарисеїв, показують різні типи між ними. Рабіни нараховують сім типів фарисеїв:

1. Парош шіхмі—це такий фарисей, що виконує закон тільки на те, щоб забезпечити собі дочасні добра. Наприклад, тут може послужити випадок з чужинцем Сіхимом, що тільки тому під-

дався обрізанню, щоб одружитись з Діною, донькою патріярха Якова.

2. Парош нікфі—це фарисей, що йдучи, спотикається. Щоб показати себе скупченим і передусім покірним, такий фарисей ходить з похиленою додолу головою і майже не підносить ніг, а суває ними по землі, тому й спотикається часто.

3. Парош кусаі—це тип фарисея, що ходить завжди з замкненими очима, щоб не поглянути на жінку і не соблазнитись. Він тому часто вдаряється в чоло чи обличчя і вони кривавиться, звідси назва "кусаі".

4) Парош медухія—це такий фарисей, що носив на голові відповідне накриття, щоб умертвляти змисл зору.

5. Парош "дег маг хобаті"—це знову фарисей, що вважає себе за найкращого виконавця Божого Закону.

6. Парош міїраг—це фарисей зо страху перед карою як Божою так і карою закону.

7. Парош меагабаг—це фарисей з любови до Бога.

Фарисеї сильно перебільшували строгість Мойсеєвого Закону, зокрема обрядових приписів. Правда, самі вони не завжди сповняли ці приписи і тому Спаситель гостро картає їх за те, що важкі тягарі накладають на других, а самі і пальцем не дотикаються їх. Однак деякі фарисеї були і для себе дуже строгі. Вони постили багато, кожного тижня в понеділок і четвер. Тому й фарисей, що про нього мова в Євангелії Св. Луки, каже: "Даю десятину на церкву, бідним даю милостиню і пощу двічі на тиждень". Деякі причіпляли до долішньої частини одежі терневі колючки, щоб, йдучи, ранити собі ноги і так мати завжди пригадку на переминаюче дочасне життя, а водночас молитвою звертатись до Бога. З другого боку не бракувало таких, що тільки шукали собі почестей між людьми, любили займати почесні місця на прилюдних зборах і частинах, любили, коли другі величали їх словом раббі, тобто учителю.

До партії фарисеїв належали різні соціяльні кляси і щоб до них належати, не треба було змінять свого стану. Однак сюди належало найбільше книжників, а разом з книжниками належали і священики. Тому то й жидівський синедріон був в більшій частині заступлений фарисеями, зокрема від хвилини, як школа фарисеїв зросла в силу. Назовні було їх легко розпізнати по широких плащах, що їх постійно носили. Також ременці, що їх жиди підчас молитви прив'язують до чола, були в них ширші як у других.

До фарисейської партії могли належати й жінки та дівчата і дійсно деякі жінки належали, але в очах рабінів були вони мало цінені.

У секті фарисеїв були визначні високовчені люди, що ставили собі за найважніше завдання зберігати традицію. Рабіни створили цілі списки головних представників цієї секти, що свій початок виводить від часу Вавилонської неволі і першим фарисеєм вважають Ездру, священика, відомого зо Святого Письма Старого Завіту. Щоб назвати ще інших, скажемо про відомого раббі Гіллель, що мав дуже велику школу, яких 1000 учнів, але його вчення було не досить ригористичне і тому вже його учень,

раббі Шаммай, вважав за потрібне відкрити власну школу, в якій дав більше місця строгому ригоризмові. В часі Апостолів у Єрусалимі вів школу відомий фарисей Гамалиїл, що тримав традицію раббі Гіллеля. У його стіп сидів довгі роки розумний молодець з Тарсу, Савло (пізніший Ап. Павло), що з усім запалом вчився шанувати батьківські передання. Може раббі Гамалиїл і думав, що в цій молодій людині знайде гідного наслідника, який продовжатиме його науку. Про те й сам Апостол Павло говорить (Діян. 22, 3): "Я юдей, що родився в кілікійському Тарсі, а вихований у цім місті (тобто в Єрусалимі) у ніг Гамалиїла, докладно навчений закону батьків". Або на іншому місці, щоб врятувати себе перед синедріоном, в якому були крім фарисеїв і садукеї, що взаімно себе поборювали, закликав: "Мужі, браття, я фарисей і син фарисеїв. За надію й воскресіння мертвих мене судять". Тоді колотнеча повстала між зібраними в синедріоні, бо садукеї воскесіння не признавали. В кожному випадку надія раббі Гамалиїла не сповнилась, бо пішов голосити науку Христа, якого раніше переслідував. Тому й Гамалиїла треба вважати за останнього учителя у відомій фарисейській школі.

Тип фарисея є в загальному негативний, зокрема для нас нині, що не в'яжемось буквами закону, а маємо свободу дітей Божих. Однак не можна забувати на позитивні прикмети тієї секти, між якими найважнішою є практичне збереження закону і нагляд, щоб закон був виконаний. Для жидівського народу це було дуже важливе як з релігійних, так і національних мотивів.

Говорячи про секту фарисеїв, не можемо ще бодай кількома словами не згадати про інші жидівські секти, а це ессеїв, садукеїв, іродіян.

Ессеї були противенством до фарисеїв, яких і не любили задля їхньої чистої зовнішности. Ессеї втікали самі від пустої зовнішности і замикались у власному нутрі та тут шукали чогось тривкого, що давало б їм заспокоєння у їхніх релігійних почуваннях. Правда, кажеться в Євангелії, що царство Боже є в нас самих, в нашому нутрі і ми не повинні його шукати у зовнішніх формах, і таке твердження не було чуже й Старому Завітові, але ессеї попали також у крайність. Вони відкинули взагалі всі обрядові практики, забуваючи про те, що ці ж обрядові приписи були встановлені самим Богом, що ці приписи є дверми до внутрішнього почитання Бога. І тут на маргінесі додамо, що й в наших часах серед нас католиків бувають два погляди щодо церковних обрядів і традицій: одні за нарушення найменшої обрядової дрібниці розпинаються—інші, ніде правди діти, були б раді обрядову практику звести до мінімуму. Але вертаючись до ессів, скажемо, що вони знайшлись на помилковій дорозі, однак, не бажаючи бути виключеними від жидівської громади, хоч не брали живої участи в Богослужбах при храмі, то однак посилали дари руки на потреби святині.

Велику вагу клали ессеї на містичне й алегоричне пояснення Біблії, вони були приклонниками целібату. Це останнє в жидівстві було справді новістю. Жидівський нарід очікував Месію від роду в рід і тому найбільшим нещастям для родин була без-

дітність, бо тоді виключалась можливість, що з такого то роду походитиме Месія.

Вправді, в Біблії не згадується ессеїв, але вони були дуже поширені в часах перед приходом Христа і тому пізніше їх порівнювали навіть до перших християн. Навість деякі Отці (Євсевій, св. Єронім). говорять про ці подібності, що справді були великі. Їхня повздержність і доцінювання дівства знайшла в християнстві велике примінення (напр., монаший стан). Життя християнських пустельників мало певного роду історичну підготовку від ессеїв.

Інший знову напрям мала секта **садукеїв.** Вони перечили безсмертність душі, екзистенцію ангелів, позагробне життя, а разом з тим нагороду й кару по смерті. Це були в жидівському одязі чисті матеріялісти. Правовірні жиди вважали садукеїв за єретиків і називали їх епікурейцями.

Вкінці зо Св. Євангелії відома нам ще секта **іродіян.** Вона не мала більшого значення і про неї ми не згадували б, якби не те, що Спаситель наказує остерігатися перед квасом фарисеїв і іродіян (Мк. 8, 15). Як вказує їхня назва, треба догадуватися, що йде тут про приклонників Ірода чи радше Іродів, яких до збурення римлянами Єрусалиму було аж п'ятьох. Так теж пояснюють і деякі Отці, напр., Єв. Єронім, які й догадуються, що до партії іродіян належали такі жидиш які Ірода вважали за Месію.

(Християнський Голос)

В мадярському містечку відкрили пам'ятник Сталінові. Старенька сільська жінка, що прийшла до міста на купно, питає червоного міліціонера, кого це так звеличали.

—Це Сталін, наш визволитель, пояснює міліціонер. Він дуже заслужися для нашого народу, бо прогнав буржуїв і капіталістів.

Бабуся зітхнула: Дав би йому Бог розум, як би він ще більшевиків прогнав!

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

Смерть Мучениці

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

НЕМИЛОСЕРДНА гарячка мучила Марійку. Хоч як намагалася панувати над собою та не зраджувати свого страждання, всетаки час до часу зверталася до матері зо зворушливим благанням: "Мамцю, чи не могла б я дістати краплинку води?"

Нещасна мати була б готова власною кров'ю погасити спрагу страждальної донечки, а тут лікарі заборонили подати їй шклянку води, щоб погасити жагучу справу!

"Ні, Марійко, говорила Асумпта, лікарі заборонили... Не вільно... Це тобі пошкодить". І щоб заохотити доньку піддатися Божій волі, пригадувала їй терпіння та спрагу Спасителя на хресті... Марійка більше не прохала води. Двадцять довгих годин терпіла незносну спрагу без найменшого нарікання.

Дочка терпіла від спраги, а мати мучилася, бо не могла допомогти їй. Пригадувала собі біль Страждальної Матері під хрестом, як вона не година була подати Йому води, коли Він кликав: "Прагну!"

Отак дочка та мати невимовно страждали і жертвували Богові свої муки. Мати подала дочці хрест. Марійка люб'яче поцілувала розп'ятого Спасителя й успокоїлася.

Лікар бачив їхнє страждання. Він наблизився до Асумпти та звелів їй іти на відпочинок, щоб Марійка не вичерпувалася розмовою, а мати не мучилася, дивлячись на страждання дитини, якій нічим не могла помогти.

Розлука збільшила біль в серці дочки та матері. Бажали бути разом, щоб навзаєм потішати себе, а тут треба було розлучатися.

Марійка почула, що мати має відійти. "Мамцю, промовила слабим голосом, не будеш уночі при мені?"

"Ні, донечко, відповіла мати, бо не позволяють. Тереса полишиться з тобою".

"Куди підеш спочивати?" тягнула змучена мученица.

"Не журися, донечко, Бог подбає про все", заспокоїла її мати. "Будь спокійна, не говори, бо лікар сказав, що тобі невільно говорити!"

При цих словах мати поцілувала улюблену донечку та віддалилась. Марійка сумовито проводила її очима, корячись Божій волі: "Нехай так буде!"

Асумпта відійшла до амбулянсу, де провела ніч. Сон не брався її. Як же моглаб заснути, коли її улюбленица мучилася посеред спраги та гарячки!

Тереса Чімареллі та парох Темістокль Сіньорі полишилися при хворій цілу ніч. Цікавий нарід мовчки заглядав до хворої, щоб подивитися на мученицю та довідатися про її стан.

Люб'яча Тереса й отець Темістокль, як могли, так потішали страждальну героїню. Обидвоє добре знали її душу. Подавали їй хрест. Вона цілувала його. Показували їй образець Божої Матері. Вона усміхалася та тулила його до серця. Згадували

їй про небо, і Марійка гейби забувала на хвилинку про землю та власні страждання. Все те було її розрадою посеред муки...

Отак Христос викінчував свій архитвір у душі мучениці, приготовляючи її до небесного щастя, де нема ні ворогів, ні болів, ні смерти, а тільки вічна радість і блаженство.

Проминула ніч. Мати вернулася до дочки, що душею вже більше пробувала в небі ніж на землі. Асумпта оповідала "Я зауважила, що моя донечка увесь цей останній день невпинно споглядала на ікону Божої Матері, що висіла на стіні".

Марійка ж так гаряче любила Божу Матір і так ревно щодня молилася до неї від заряння життя аж до фатальної години мучеництва. Щоденно відмовляла вервицю, кожного вечора побожно проказувала три "Богородице Діво", благаючи Непорочну Діву чувати над її чистотою, взиваючи її посеред спокус, бо так побожні батьки навчили її.

Присутні бачили, як страждальна мученица невпинно споглядала на ікону Пречистої Діви. Тереса Чімареллі спиталася її, чому так пильно вдивлялася в неї? Марійка відповіла: "Мадонна жде на мене в небі!"

Вранці відвідав мучницю о. Мартин Гвіджарро. Зобачивши її набожність до Пресвятої Богородиці, спитався: "Марійко, чи хочеш вписатися до дочок Марії?"

Марійка надзвичайно зраділа та живо відповіла: "Ах, ще і як!"

Тоді о. Мартин сказав до врадованої героїні: "Вишлю твоє ім'я до Згромадження в Римі та зараз дам тобі медалик Дочки Марії. Добре?"

"Добре, дуже добре!" відповіла Марійка. Отець Мартин приступив до церемонії. Відчитав приписані молитви для прийняття кандидатки, поблагословив медалик і заложив його мученици на шию. Марійка люб'яче цілувала його аж до смерти.

Отак Страждальна Мати прийняла в свої люб'ячі обійми страждальну дочку.

По довершеній церемонії священик знову спитався: "Чи тепер ти вдоволена?"

Мученица не відповіла нічого, йно притиснула до уст медалик Непорочної Діви та стала гаряче цілувати його. Ці палкі поцілунки зворушили приявних, бо показали їм, як палко та пристрасно маленька Марійка любила свою небесну Неньку.

Цей медалик пішов до гробу з героїнею. По 27 роках, як відкрили гріб мученици, медалик спочивав на її грудях. Час полишив на ньому своє знам'я. Він почорнів і поржавів, проте ще можна було виразно бачити вибиту на ньому молитву: "Марія, зачата без гріха, молися за нас!"

Отець Мартин зобачив, що Марійчин кінець недалекий, тому й уже ні віддалився від ложа її, поки не відійшла з цього світу. Потішав її серед болів, часто благословив і уділив їй повний відпуст.

Земське життя Марійки наближалося до кінця. Надійшов отець Сіньорі та порадив їй прийняти Святе Причастя. Дві черниці, сестра Веніямина й Аврелія прибрали кімнату запашними квітами, бо мав завітати небесний Жених, щоб забрати свою маленьку обручницю до свого царського двору в раю.

Мученица перед прийняттям Евхаристийного Гостя мусіла помиритися зо своїм ворогом, убийником Олександром, що немилосердно підтяв її молоде життя, бо Христос із хреста пробачив своїм ворогам і молився за них.

Отець Сіньорі приступив до неї: "Марійко, умираючий Христос простив розкаяному розбійникові. Чи ти прощаєш свому убийникові?"

Погасаючі очі мученици заблистіли предивним світлом, як спалені горячкою губи шепотіли зовсім виразно та рішуче: "Так, так, я прощаю йому з любови до Ісуса". Не тільки пробачила, але заявила, що буде молитися Богу за його навернення. Зворушений нарід схилив побожно голову перед геройською дівицею.

"Не тільки прощаю, але й хочу, щоб він був зо мною в раю",— тягнула мученица. Ці слова ще сильніше зворушили приявних. Накінець додала без вагання: "Нехай Бог простить йому, бо я вже простила".

Дивна Божа любов. Вона нищить гнів у серцях тих, якими заволодіє, та велить любити тих, що життя відбирають! Любов до Бога та ближнього, ангольська чистота вчинили Марійку гідною обручницею невинного Агняти, що віддало життя за спасіння світу.

Священик приніс Святе Причастя, щоб скріпити мученицю на далеку дорогу вічности.

"Чи знаєш кого маєш прийняти?" спитався отець Сіньорі. Марійка зраділа. Надземське світло осягло її бліде обличчя. "Прийму того Ісуса, що внедовзі зобачу в небі!" прошепотіла мученица.

Ісус удійшов до невинної душі. Зранене Серце Спасителя спочило в пораненім серці мученици. Прийнявши Ісуса, Марійка схилила головку на груди та довго і сердешно розмовляла зо своїм Евхаристийним Богом.

Згодом священик уділив їй Маслосвяття. Це скріпило її до останнього бою за спасіння душі. Геройська обручниця була готова стрінутися в раю зо своїм Божеським Обручником.

Наблизилася смерть. Аптекар шпиталю, брат Мейрадо, зобачивши, що Марійка вибирається до неба, промовив до неї: "Марійко, згадай про мене в небі!" — "Так, не забуду про тебе", відказала конаюча. По хвилині промовила: "Наближіть мене до Мадонни!"

В останніх хвилинах життя згадала про братчиків. Хотіла бачити їх, але їй відповіли, що це було неможливе. Мовчки піддалася Божій волі. Перед смертю ще звернулася до матері: "Мамцю, пробач мені!"...

Передсмертні болі були такі великі, що мученица стратила притомність. Приявні почали відмовляти "Отче наш"... Марійка вхопила Тересу за руку. Голова героїні безсило впала на подушку, душа відлетіла до свого Творця.

"Померла!"... понеслося кругом... Зібраний народ плакав. Було 3.45 пополудні 6 липня 1902.

Обличчя мученици випогодилося. Виглядала немов заснула спокійним сном. Мати востанне поцілувала її.

Смерть Йосипа Джуґашвілі-Сталіна

2-ГО березня рознеслася несподівана вістка по світі, що московський, червоний диктатор тяжко захорував. Дальші повідомлення інформували світ про погіршення його здоров'я. З повідомлень було ясно, що смерть закралася навіть до Кремліну, що оточений 12-ти футовим муром і поклала на ложе смерти найбільшого диктатора світу, найгрізнішого ворога Христа та Його Євангелії, найзавзятішого пропаґатора марксівського комунізму. Ватикан не вагався назвати його "антихристом", хоч властивий антихрист має прийти аж при кінці світу.

Ватиканське джерело так сказало: "Історія не знає досіль гонителя з такою малою вірою і низькою моралю, як Сталін. Не було ще такої людини в світі, щоб їй бракувало до такого ступня всіх чеснот, що характеризують нашу цивілізацію. Сталін це уособлення Антихриста. Під його (сталіновим) проводом комунізм заатакував Церкву з усіх сторін, повзяв жорстоку поставу супроти християн і повів мільйони людей на дорогу зла та прокляття (погуби) Тільки один Бог у своїому безконечному милосерді може розгрішити його з цих злочинів".

Ніхто з вільних людей не сумує за померлим "батюшкою Сталіном". Не слід теж вірити, що московські комуністи такі дуже пригноблені його смертю, як подає московська преса та пропаганда. Придавлений нарід напевно відотхнув вільніше. Мільйони засланців по Сибірі, поміж ними сотки тисяч наших Братів і Сестер, як теж наші єпископи та священики, напевно не плакали за ним. Навпаки з їхніх грудей, може потайки, вирвалося вдячне зідхання до Всевишнього з надією, що їхнє горе покінчиться.

Йосип Джуґашвілі (знаний як Сталін дебто людина зо сталі, бо таке призвище він сам собі прибрав) уродився 21 грудня 1879 року в малім, грузинськім сільці, Гори. Батько Йосипа був бідним шевцем-полатайком. В родині батько був жорстокий і часто бив Йосипа. Часті побої, що Йосип діставав від батька вчинили хлопця понурим, немилосердним, замкненим у собі і мстивим. Це проявилося наявно в часі 29-літньої диктатури Сталіна над народами Советського Союзу.

Проте Сталінова мати Катерина, селянська дочка, була жінкою, що визначалася надзвичайною добротою, ласкавістю та побожністю. Нажаль вплив батька був засильний, щоб мати могла зреформувати понуру вдачу сина.

В шостім чи сьомім році Сталін захворів на віспу, що опоганила його обличчя на все життя. В дев'ятому році життя мати післала синка до церковної школи. Сама мусіла тяжко працювати як прачка, щоб заплатити за його навчання. В школі визначався Йосип непогамованістю та сварливою вдачею, що часто провадила його до шалу, коли хтось не погоджував з його поглядами. Сталін пробув у школі від 1888 до 1893.

Дбайлива мати вистаралася для нього про стипендію в духовній православній, російській семінарії в Тифлісі. Там він учився від 1894 до 1899. Дисципліна в семинарії була строга. Сталін визначався найбільшою меткістю в ламанні семінарійних приписів. Він діставав заказані революційні книжки крутими стежками, розчитувався в них і ширив революційну заразу поміж студентами. Один дозорець злапав його, як читав марксівську книжку на сходах, що вели до каплиці. Він не журився викладами богослов'я, що учителі подавали студентам-семинаристам, майбутнім священикам російської, православної Церкви. Отак Сталіна видалено з семінарії за те, що "не здав іспитів", каже семінарний протокол. Сталін же вияснив це так, що його вигнано за "ширення Марксизму".

По прогнанні з семінарії Сталін кинувся до революційної, червоної пропаганди поміж робітниками. В 1917 році Сталін злучився з Леніном. В пропаганді поміж скомунізованими робітниками Сталін мав вплив, бо нераз бував арештований царською поліцією, ба й вивозений на Сибір, звідкіля вдавалося йому втекти. Сталін був одним із основників часописі Правда, де нажаль правду тяжко подибати. Жовтнева революція застала Сталіна на вигнанні в Ачинську на Сибірі. Киренський надав амнестію політичним в'язням, між якими був Сталін.

Коли ж Ленін прибув до Петрограду в 1917 в німецькім запльомбованім ваґоні, що його дала німецька військова команда, Сталін удався до нього. Проте внедовзі прибув із Америки Троцький і майже зовсім притемнив Сталіна, бо Троцький, такий же жид, як і Ленін, став "довгою палкою" Леніна.

Проте Сталін не піддавався. Вже за життя Леніна почалася ревалізація між Сталіном і Троцьким. Сталін став генеральним секретарем комуністичної партії, та потрапив вчинити її льояльною для своїх прагнень на наслідництво по Ленінові.

По Леніновій смерті в 1924 році Сталін своєю хитрістю та інтриґами побив своїх противників чи суперників, Зінева, Бухарина та Рикова. Що більше! Сталін довів до того, що в 1927 році комуністична партія викинула зо своїх рядів Троцького, головного співпрацівника Леніна...

Отак Сталін став диктатором Советського Союзу, хоч вмираючий Ленін перестерігав партію перед Сталіном.

Закріпивши своє панування над Советським Союзом Сталін немов на глум людству надав своїм "народам" конституцію в 1936 році, обіцюючи людям свободу преси, релігії, мови, організації і таємне голосування. Все те, розуміється залишилося мертвою буквою на папері.

Сподіємося, що по смерті Сталіна прийде до міжнароднього відпруження на світі, яке то допровадить до краху тюрми народів та до висвободження нещасних вигнанців, що караються невинно в жахливих умовинах життя.

СМІХОВИНКИ

ТЕРПИ ТА ПЛАТИ!

Дентист: За той зуб, що я вам вирвав, мусите дати мені 8 долярів.

Селянин: Але ж мені казали, що ви берете йно два доляри за вирвання зуба.

Дентист: Це правда, але ви так кричали, що мені втекли ще три кліенти.

В СУДІ

Суддя до свідка: Чи ви дійсно бачили, що Тимко ліз кріз вікно до Миколової хати, як це Микола оскаржує його?

Свідок: Бачив, бачив на власні очі, як оце бачу його тепер!

Тимко: Пане судде, не вірте, він говорить неправду.—В нашім місті є 5000 людей і ніхто мене там не бачив, аж він... Він тільки хвалиться, що бачив мене.

НЕ МОЖЕ

Гість: Чи тато вдома?

Марійка: Так удома, але тепер не може вас прийняти, бо зайнятий.

Гість: Що ж він таке робить, що так зайнятий?

Марійка: Свариться зо своєю жінкою та моєю мамою.

ДОБРІ ПРИЧИНИ

Петро: Іване, чому ти не граєш у карти?

Іван: Маю десять причин, щоб уникати гру в карти.

Петро: Які? Чи можу знати бодай деякі з них?

Іван: Розуміється, що можеш знати. Он мало грошей, жінка та восьмеро дітей...

Марія: Дивна річ, муже, в тебе волосся сиве, а вуси все ще чорні.

Муж: Хіба ти не знаєш, що вуси 20 літ молодші від волосся?

—Що робить ваш чоловік?

—Працює в університетській бібліотеці перекладачем.

—То він так добре знає англійську мову?

—Ні, він тільки перекладає книжки з полиці на полицю.

—Ти вже знайшов ідеальну жінку?

—Знайшов! Знайшов!

—Чому ж не оженився?

—Бо моя майбутня жінка ще не знайшла ідеального чоловіка!

Орися до матері: Мамцю, пан адвокат на смерть залюбився в мені та сказав, що йому було б неможливо жити в світі без мене.

Мати: Чи він тобі освідчився та чи обіцяв оженитися з тобою?

Орися: Він ще про це не говорив, бо вперед хоче знати, скільки грошей тато мій має та в якому банку тримає їх.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1953

EASTER

NEARLY TWO thousand years have passed since a little company of humble people, in a remote corner of the Roman Empire, entered an empty sepulchre to witness the supreme event of human history. On this anniversary of the first Easter mankind is **divided, as never before, by the** meaning of the event. It is divided, not as in the past between Christian and heathen, but between men of all religions the world over and men who would destroy religion altogether. It is divided on the issue which Jesus proclaimed—the nature of man himself.

For twenty centuries the concept of man as an integral and sacred portion of an ordered universe has struggled, with varying fortunes, against the concept of man as an accidental creation of matter in a universe without law or meaning. **Our war of ideas today is not a** new thing. It seems new only because, on the one side, the enemies of the Christian idea are equipped with unprecedented physical power and justified, as they suppose, by the latest discoveries of science; and, on the other, the believers in man's divinity have wavered in their original belief, are bewildered by those same discoveries.

In the nineteenth century science seemed to reduce the universe to the dimensions of a machine and man to the aspect of an animal. In the twenieth, by an unparalleled revolution of thought, science has disproved its earlier theory, has proved that life is not governed by the supposed laws of matter but **remains, as Jesus affirmed, a mys**tery beyond physical explanation. But men, especially the backward-**looking men of the Kremlin, have** yet to readjust their nineteenth-century thinking to the discoveries of the twentieth, have yet to realize that the general truths announced on the first Easter stand unassailable for all time.

In the present period of confusion only one thing is perfectly clear. It is the assertion of Communism, latest spokesman of irre-

ligion, that man exists only as an animated parcel of matter, that there is no law beyond the power of government and police. For the moment the answer to this challenge is weak and confused. It is weak and confused not because the western world lacks physical power but because it forgets the source of all real power. It forgets that its civilization, its democratic system and the whole justification of its being rest solely on the single premise that the individual man is sacred because God made him so.

The western world is weak and confused because it forgets its origins. **Its returning strength will be** marked by political, economic and military power but these things in themselves will be as worthless and destructive as the power of our enemy, unless they spring from our original belief in man, unless they are used in his behalf. Therein lies the true test of western man in our time. Does he still believe enough in his original premise to deserve survival? This is the simple and terrible question which he must ask himself this Easter.

The answer which he gives will **decide the future of the human** family. If his answer is based on a living and positive faith the negative and hopeless answer of the enemy cannot long endure. Human life will not permanently accept a theory which makes it worthless. Having lost its way and staggered to the brink of destruction by its own weapons, the world is groping for the lost path. After a generation of darkness it yearns for the dawn. They will not be found in any particular theory of politics, economics or science but only within the spirit of individual men, only within the idea announced by Easter long ago.

As we believe in it—beyond the limits of denomination, race and special creed—and as we are worthy of it, we shall succeed. As we disbelieve and are unworthy we shall fail even though we seem to possess overwhelming physical power. For physical power, as the first Easter demonstrated, is powerless before an idea which lives by the higher power of truth. By western man's ability to recapture and demonstrate that idea in his life **he will triumph and, more importan,** he will be judged.

It is true that we are the followers of Our Risen Lord, but it is also true that we are disciples of a Crucified Christ, who preached penance for sins, prayer, and abnegation of self, along with the practice of the fullest charity towards our neighbor for God's sake.

In the midst of our Easter rejoicing, then, we must not overlook this most important part of our Christianity. We must return more and more to penance and to reparation for sins, since such is the expressed will of Our Lord Himself and of His Blessed Mother, who is ever His faithful mirror and echo.

This statement is borne out by the revelations made by Our Lord Himself to Saint Marguerite Marie. "Behold this Heart," He said, "Which has so loved men, and yet Which receives in return for so much love nothing but coldness and indifference on the part of mankind." He went on to complain how His disciples should make reparation to Him for this neglect. And reparation means self-imposed penance and increased prayer.

The Blessed Virgin, at Lourdes, gave as her great message *"Penance, Penance, Penance!"*

Encyclical Letter 'THE ORIENTAL CHURCHES'

WHAT INDEED has happened, especially in more recent times, in Bulgaria, unfortunately has been happening already for some time among other peoples where the Church of the Oriental Rite flourishes, namely, among the Rumanian people, the Ukrainians and among many other peoples also.

As far as the first nation is concerned, by an Apostolic Letter of last March, "We have already protested vehemently against the enemy against the many afflictions by which the faithful of your own and the Latin Rite are oppressed, and with fatherly sympathy We have **exhorted them all to peresevere with that indomitable steadfastness by** by which they are distinguished, in the religion of their forefathers.

For present, however, We sadly turn Our thoughts and affection to another people, truly dear to Us, namely, to the Ukrainian people. among whom are not a few of the faithful, who look towards Rome with immense desire and earnest have learned with overwhelming love, and venerate this Apostolic See as the center of the Christian religion and as the infallible teacher of Christian truth by reason of the mandate of Jesus Christ.

This people, nevertheless, as We **have learned with overwhelming** grief, are oppressed in no smaller degree with persecution and find themselves already for some time in a situation no less grave than the other peoples of whom We have spoken to you, Venerable Brothers, in this letter.

In a special way We would recall the memory of those Bishops of the Oriental Rite, who were among the first in the defense of their religion to endure hardship, affliction and outrage; who, transported to the city of Kiev, were there tried and condemned to various punishments— in the city of Kiev, We say, whence once shone forth throughout all those regions the light of Christian doctrine, and whence Christian worship was propagated.

Some of these have already met a glorious death, and so, as one may hope, from the abode of heavenly blessedness, which they enjoy, lovingly look down upon their sons and their companions in their unarmed struggle, and implore for them the all-powerful protection of God.

Besides, We cannot pass over in silence those faithful of the Latin and Oriental Rite, who, after being driven from homeland and hearth, and deported into unknown and distant **lands, are now there deprived** of their rightful priests, who could console, help and direct them, and extend to them the heavenly comforts of religion.

All this is for Us a cause of greif so heart-rending that We cannot

restrain Our tears. Meanwhile We beseech the all-compassionate God and Father of Mercy that He would deign graciously to enlighten those who are responsible for such a sad state of affairs, and that He would deign likewise to put an end as soon as possible to the accumulation of so many evils.

Nevertheless, Venerable Brothers, in the midst of so many and such great calamities, on account of which Our soul and yours are overwhelmed with grief, We have reason to derive some consolation from news We have received. For it is known to Us that those who are reduced to such a lamentable and critical situation remain steadfast in their faith which such intrepid constancy as to excite Our admiration and the admiration of every honest person.

Let all these receive from Us this merited recognition of Our paternal praise, and may it serve to increase and strengthen more and more their fortitude. And let them know for certain that We, as the Common Father Whom "the care for all the churches" (2 Cor. 11, 28) urges and the "love of Christ impels" (ibid. 5, 14) raise up each day ardent supplication that the reign of Jesus Christ, bearer of peace to souls, to peoples and to nations, may everywwhere triumph.

Before the sad spectacle of these afflictions—which have stricken not only Our sons among the laity, but more especially those, who, raised to the priestly dignity, are for that very reason afflicted, that the words of Sacred Scripture may be verified: "I will smite the shepherd and the sheep of the flock will be scattered" (Matt. 26, 31; Cf. Mark 14, 27; Zach. 13, 7)—We feel obliged to recall to the mind of all that throughout the course of the centuries, not only among civilized but also among barbaric peoples, the ministers of religion have always been treated, in so far as they are intermediaries between God and men, with due honor and veneration

When, moreover, the Divine Redeemer, after the dispelling of the darkness of error, taught to us heavenly truth and through His profound condescension wished to make us partakers in His eternal priesthood, this showing of honor and veneration was then greatly increased, so much so that Bishops and priests were regarded as most loving Fathers, desirous of nothing else than the common good of the people entrusted to their care.

Yet the Divine Redeemer has said Himself: "No disciple is above his teacher" (Matt. 10, 24-; "if they have persecuted me, they will persecute you also" (John 15, 20 : "blessed are you when men reproach you, and persecute you, and speaking falsely, say all manner of evil against you, for my sake. Rejoice and exult, because your reward is great in heaven" Matt. 5, 11-12).

We should not wonder, therefore, if in Our days, and perhaps more than in the past centuries, the Church of Christ, and in a particular way its ministers, is made to suffer from persecutions, falsehoods, calumnies and afflictions of every kind; but rather place Our secure trust in Him, Who if He has already foretold these future calamities, wished also to forewarn us with these words: "in the world you will have affliction. But take courage, I have overcome the world" (John 16, 33).

Do not be downhearted, therefore Venerable Brothers. Just as your forebears overcame so many difficulties, wiles and dangers by fighting with heroic fortitude even unto martyrdom, so also you who belong to the Oriental Church, together with the faithful of Latin Rite, trust in the aid of heavenly grace and be not afraid. Supplicate together the Lord and His Most Loving Mother, praying especially for those who are today in greatest danger, that they may be endowed with Christian fortitude.

Pray too that all may finally understand certain truths, which are, in fact, clearer than the light of the sun, namely: that "the weapons of our warfare are not carnal but powerful before God" (2 Cor. 10-4), that the Church does not seek temporal power but the eternal salvation of souls, that she does not intrigue against governing authorities, but, by means of the Gospel teachings which are capable of forming first-class citizens, she strengthens the very foundations of human society.

If, therefore, she is allowed to enjoy the liberty given her by God, if she is allowed to display her strength publicly and carry on her activities openly in the midst of the people, she can undoubtedly contribute much towards promoting the common good, towards, bringing the various classes of citizens together in justice and in concord, and towards leading all nations to that true peace and tranquility, which, just as it is desired by all, must be willed by all.

In order to obtain these things. We desire, Venerable Brothers, that you have public prayers said and that you exhort the faithful entrusted to you to perform works of penance, so that the Divine Majesty, outraged, by so many and so grave offenses, may be appeased.

Let all remember the words of Sacred Scriptures. "Pray for those who persecute and calumniate you" (Matt. 5, 44); "let the members have care for one another. And if one member suffers anything all the members suffer with it" (Cor. 12, 25-26). It is necessary, furthermore to imitate the example of the Divine Redeemer Who, in the midst of terrible pain, cried out from the Cross: "Father, forgive them for they do not know what they are doing" (Luke 23, 34). It is necessary likewise to fill up in our flesh what is lacking of the sufferings of Christ for His Body, which is the Church (Cf. Col. 1, 24). Wherefore, not only must we pray to God for our distressed sons and brothers, but we must willingly offer up to Him our sufferings, our voluntary penances and afflictions.

If, towards the numberless persons in those regions who are suffering infirmity, sorrows and anxieties, or who are in prison, We cannot put into practice the words of Jesus "I was sick and you visited me; I was in prison and you come to me" (Matt. 25, 36), there is nevertheless some way in which we can accomplish the same thing: namely by our prayers and works of penance we can beseech the Most Merciful God to send His comforting angels to these our suffering brothers and sons,and to grant them most copious gifts from on high which will console and fortify their minds and elevate them to heavenly things.

In a particular manner, however, We desire that all priests who are able to offer the Eucharistic Sacrifice every day should make a remembrance of those Bishops and priests, who, far from their churches and their faithful, have not the possibility of ascending the altar to offer the Divine Sacrifice and nourish themselves and their faithful with the divine food, from which our souls attain a sweetness surpassing all desire and receive that strength which leads to victory. And, united together in fraternal union, let the faithful who approach the same holy table and partake of the same sacrifice do likewise. In

such wise that in every part of the world and in all the rites which constitute the ornament of the Church, there shall be raised to God and His Heavenly Mother unanimous voices imploring the divine mercy on behalf of those afflicted communities of Christians.

Since, next January, there will be celebrated as usual in many places the octave of prayers for the unity of the Church, it seems to Us particularly opportune that, especially on that occasion, earnest supplications should be made to God, not only that there be verified as soon as possible the desire of the Redeemer: "Holy Father, keep in thy name those whom thou hast given me, that they may be one even as we are" (John 17, 11); but also that the prisons may be opened and the chains unlocked which today pitifully afflict so many for heroically having tried to defend the rights and institutions of religion; and also that Christian truth, justice, concord and peace, which are the greatest gifts of all, may triumph everywhere.

As an earnest of that and as a pledge of Our paternal benevolence, We impart from Our heart to you, Venerable Brothers, to the flocks entrusted to your care, and in a particular manner to those living in these difficult conditions, the Apostolic Benediction.

Given at Rome, from St. Peter's, on the fifteenth day of December, 1952 in the fourteenth year of Our Pontificate.

PIUS PP XII.

"What's the difference between a mathematician and a politician?"

"A mathematician says 'two and two makes four,' but a politician says "when in the course of human events it becomes necessary to put two integers and two other integers together, the result, by a simple arithmeti cal process called addition, is found to be four."

THE INTERNATIONAL FILM DISTRIBUTORS Ltd.

175 BLOOR ST. EAST, TORONTO, ONT.

hereby wish to inform our readers that they have set up a special department dealing with religious pictures.

The first film of this kind to be shown in Toronto is "LOYOLA, THE SOLDIER SAINT", a strictly religious production. Having been produced in Spain at the historic sites of Manresa, Montserrat and Loyola, against the striking landscapes of the Pyrenees, and with accurate fidelity to historical facts, this picture gives the finest characterization of St. Ignatius, the hero-saint and great founder of the Jesuits. It is a full feature length film with English dialogue and skilful narration by Father Alfred J. Barrett, S.J. of Fordham University.

The American National League of Decency gave it an "A-1" rating. Other examiners have highly classified it. We take this opportunity in promoting this picture among our readers. For further information you may write to the above address or this paper.

The World Needs You and You

By Rev. M. SCHUDLO C.Ss. R.

Our Hopes for Future.

THIS SHORT analysis of the Catholic apostolate in the world inside the Christian nations and pagan peoples should stimulate many Ukrainian boys and girls to dedicate their young lives to the service of Christ and immortal souls. It is a sad fact that our population which numbers about 300,000 in America was not able to give our Church more than 40 priests and some monks. Our people easily forget that the priest is the key to the future. As the priest goes, so goes the world.

Let us take for example the number of priests, missionaries and Sisters to carry the Gospel to Ukraine alone after the collapse of the Red tyranny. Suppose it collapses next year. Whom would we send from America to evangelize Ukraine? If the newcomer priests return to their home parishes in Ukraine, who will take care of our people in the U.S.? If the UCY does not do it, who will?

The Catholic Church has gained an extraordinary respect throughout the world since Pope Pius XII has ascended to the throne of Peter. This respect extends far beyond the ranks of Catholics. Those outside the Church, even its enemies, feel that he has a deep affection for all peoples.

Millions outside the Church are inmpressed by his unflinching emphasis on the basic principles and rights of every human being as a child of God, on the unity of mankind, on the necessity of a sound and Christian education, on the lay apostolate, on the dignity and the rights of labor, on the unity of Christian marriage, on the dangers of totalitarianism and Communism.

The present Pope is urging all the Catholics to Christianize every sphere of their environment in order to bring Christ to hundreds of millions who still know Him not.

In 1946 Pius XII said in a Consistory that the laymen must not cut themselves off from events around them, remaining "inert in the privacy of the parish churches." They have an obligation, the Pope stated, to "collaborate without rest in the reconstruction of the solid foundations of society."

Furthermore, the Holy Father stressed very pointedly that Catholic laymen must become aware of the crying urgency of bringing the principles of Christ into the world. "They must have an ever clearer sense not only of belonging to the Church, but of being the Church. They are the Church."

Pius XII stressed the necessity of the lay apostolate when he spoke to the world about women's role in public affairs of the countries. He told them that they have not only an important role to play in this field, but "a strict obligation in conscience to go into action so as to hold back those currents which are threatening the home so as to oppose those doctrines which undermine its foundations. They must prepare, organize and achieve its restoration." He stressed the seriousness of the situation by saying: "The fate of the family, the fate of human relations are at stake. They are in your hands."

All Catholics, both priests and laymen must be imbued with real

apostolic zeal to Christianize the world and to lead it to Christ outside of whom there is but chaos, confusion, barbarism and oppression.

Their daily prayer must accompany their work for the peoples of the world: ***That they may know thee, as we also have known thee, that there is no God besides thee, O Lord.*** (Eccl. 36, 5).

If all Catholics take to heart this prayer and set at work for its realization, the world will soon become Christian, and the reign of Christ, foretold by our Lady at Fatima, will be established throughout the earth upon the ruins of paganism and Communistic materialism.

Thus 1,900,000,000 out of the 2,199,000,000 human beings will join the true Church of Christ and direct their hearts to heaven and eternal salvation. Is it not worth to sacrifice one's life and forces with all its energies for such a divine ideal?

Q. We were talking at a meeting of what should be done to strengthen our Church and parishes. There were various opinions... What means would you suggest?

A. There are various means to strengthen our Church and to keep our young generation close to our Rite and parish churches. First of all the young boys and girls must be made conscious by their lawful superiors, parents, pastors and teachers that the Holy See of Rome does not want one to pass arbitrarily from the Ukrainian Catholic to the Latin Rite. It is always a sin to break the law made by the Church. Proper books and pamphlets should be distributed among our younger and older generation concerning our Rite, church services and obligation to serve God in their Byzantine Rite Church.

Schools instructing Catholic faith and illustrating our Rite should be available in each parish. Chapels should be built in various Ukrainian centers that people may serve God in their own Rite and attend church services conducted by our own priest.

Priestly and religious vocations should be strenuously promoted among our Ukrainian Catholic boys and girls born in America and Canada. Our own seminary is indespensible for further development.

Missions should be preached frequently to our people stressing the obligation of keeping their Catholic faith and Eastern Rite.

Parish clubs and associations should be joined by all our boys and girls. This will keep them close to our Church.

Lectures and distribution of literature concerning the Byzantine Rite among the Latin Rite Catholics is necessary. The more they know us, the more they will respect our beautiful Rite.

A Ukrainian Catholic weekly or monthly should be a steady friend of our people and a constant reminder of their duty to serve God in their Eastern Rite.

Q. I would like to know whether a Ukrainian Catholic priest can get married and have a family. I just know that the Orthodox priests get married.

A. Priests can never get married, for the ecclesiasticel law forbids the priests to get married. If a priest got married, his marriage would be simply null.

It was customery, however, at it is still in the Orient, that the Church used to permit or still permits the men to get married before they are ordained priests.

Such was also the custom among the Ukrainian clergy that used to get married before being ordained. This custom, however, has been abolished by our own Bishops to free the priests from the burdens and resposibilities of married life and give more time to dedicate themselves wholeheartedly to the spiritual welfare of their parishioners.

Q. If the value of the Divine Liurgy (Mass) is infinite, because it is a renewal of the death and Passion of Jesus Christ, why do we offer more than one Liturgy for the deceased?

A. The value of the Liturgy is indeed infinite in itself, because Jesus Christ renewing His Death in a mystical way is at once the victim and the High Priest. It is Jesus Christ that is renewing His death through a priest while the human priest that celebrates the Divine Liturgy acts in Christ's name.

The benefits of the Divine Liturgy are applied to the deceased persons by the way of suffrage offered to God for them and applied by God to them to the extent that God sees fit. Since we do not know how much does God apply, we continue to celebrate the Divine Liturgies for those who have passed away and for all the souls in purgatory.

Q. Is it a sin to say things of another which are uncomplimentary even though they are true?

A. To injure the reputation of another by revealing his hidden faults constitutes detraction, which is *a sin against charity* and also *against justice*. The fact that what you say is true does not give you the right to say it if by so doing you unjustly injure your neighbor's reputation. If the revealed matter is serious enough to cause grave injury to another's reputation, the person who discloses such is ***guilty of mortal sin***. Discussinganother's faults which are already known or obvious does not harm his reputation or violate justice, but it may be a venial sin against the virtue of charity. To make known another's sins or faults to one who has a right to know them is not a sin of detraction; in fact, it is sometimes a duty.

The Treaty of Bila Zerkva Saves the Union

By Rev. M. Schudlo C.SS.R

ON JANUARY 8, 1650, the Treaty of Zboriv, which requested the annihilation of the Union in Ukraine, was ratified by the **Polish Diet and King John Casimir (1648-1668).**

The sick Metropolitan Anthony Sielawa rushed to Warsaw to plead the cause of the Union. The papal nuncio Giovanni de Torres handed the Breve of Pope Innocent X to the King. The Vicar of Christ **asked him not to destroy the Holy** cause of the Union. The nuncio himself intervened with the King and Polish senators among whom were many Latin bishops... Unfortunately all the noble efforts of the Pope, Metropolitan Sielawa and papal nuncio failed to save the Union... It was doomed to extermination...

Numerous churches with their properties, schools and convents were consigned to the Orthodox. The Cathedral of Peremysl, after Bishop Krupetsky's death, passed over to the Orthodox as well as that of Kholm. The Union was suppressed by force in all territories occupied by the Cossack Army. The Polish government had serious **intentions of eradicating the Union,** for the King refused to name a new Uniate bishop for the bishopric of Kholm after Methodius Terletsky **pased away (1649).**

It goes without saying that the Ukrainian Catholics regarded the treaty of Zboriv as a deadly blow to the Union. They were cruelly wronged by it. The Orthodox, however, were not satified with the successes gained by it. **The Treaty** of Zboriv did not abolish serfdom and work for the landlords. The old social structure with royal administration was restored as before and the landlords returned to their estates. The whole mass of peasants with the exception of 40,000 Registered Cossacks, was doomed again to hard work and inhuman treatment of their Polish masters.

The poles put such conditions for the admission of the Orthodox metropolitan Silvester Kosiv to the Senate that he could not accept. Seeing all his hopes frustrated, the angry Orthodox metropolitan left Warsaw.

The Poles also did not fully approve the treaty of Zboriv, merely awaiting an opportunity to annul the entire agreement.

Thus Khmelnytsky and his staff became convinced that a new conflict was inevitable to secure independence of their country.

Both sides began feverish preparations for a new campaign. Khelnytsky conducted diplomatic relations with Turkey, Trapsylvania, and Muscovia trying to involve them in the approaching war with Poland. He promised the Muscovian Tsar he would recognize his supremacy over Ukraine.

In preparing for a new war Khmelnytsky made an irreparable mistake. Instead of relying upon the Ukrainian people and organizing them into a powerful army to be put against Poland, he placed his hopes upon the support of the foreign powers... Thus the great Hetman forfeited the independence of Ukraine for many years to come.

In the summer of 1651 hostilities broke out again. Both sides

tried to deliver a decisive blow to the enemy in order to terminate forever a situation which was intolerable to both sides.

The battle was fought near a town, Berestechko. The forces of the enemies were almost equal, numbering about 100,000 on each side. The Polish Army had very strong German artillery. The battle of the 28th-30th of June, 1651 was a victory for the Poles. The Poles ascribed the victory to the apparition of St. Andrew Bobola. Modern investigations, however, show that the Polish victory was due to the superiority of the German artillery which scattederd the Tartar positions by its deadly bombardment. Besides, the Polish war strategy planned by German generals was superior to that of the Cossacks.

The victory of the Poles was not complete. Ivan Bohun, under **whose command the Cossack camp** was left, succeeded in evacuating almost all Cossack army from the beseiged camp. The enemy took some ammunition while the main Ukrainian army was retreating in good order towards Kiev.

Khmelnytsky in the meantime, reorganized and increased his army by mobilizing new forces. **This** new, powerful army was stationed **at Bila Tserkva. The Poles saw** that it was impossible to route the Cossacks. The Polish commander Potocki opened negotiations with Khmelnytsky.

On September 28, 1651 the hostile armies concluded a treaty of great disadvantage to Ukraine. The treaty of Bila Tserkva was a reduced edition of the Zboriv treaty. The number of Registered Cossacks was reduced to 20,000; the Cossack territory was limited to the province of Kiev; the rights of the **Orthodox Church were confirmed** but this time the Cossacks did not demand the abolition of the Union of our Church with Rome. The provinces of Bratslav and Chernyliv were to be returned to Polish administration and evacuated by the Cossacks.

The Union of our Church with Rome was saved from further destruction. John Casimir confirmed the decrees of his predecessors in favor of the Union. The administrator of the Uniate Kholm diocese, Jacob Susza, was permitted to take over his See as a regular Bishop. **The cathedrals of Kholm and Peremysl** were returned to the Uniates by the King. Unfortunately, the dissident Bishop, Winnytsky, refused to consign the cathedral of Peremysl to its lawful Uniate Bishop, Athanasius Krupetsky.

It was a great misfortune for our Church in those stormy days that its Metropolitan, Anthony Sielawa, was not the man to cope with the difficult situation.

He was sick. The Cossack wars and the Muscovite armies forced him to go from one place to another, while liviving in extreme poverty, because all his properties had been taken away by the Cossacks.

Metropolitan Sielawa had two coadjutors. Gabriel Kolenda helped him in administrating the Archdiocese of Polotsk, while Pachomius Woyna Oransky, Bishop of Pinsk, gave his help in administrating the large metropolis. All our Bishops suffered innumerous pains from the revolutionary Cossacks and rioting mob.

The Cossack storm hardened the Ukrainian Catholic Church in its allegiance to the Vicar of Christ. The blood of our martyrs, slain by the insurgent Cossacks or enraged mobs obtained God's blessing and secured a further development of the Union.

The Blessed Virgin protected

our persecuted Church. Susza relates in his *Afflictions of the Uniates*

"A certain colonel was sent by a schismatic, Tukasky, to kill all the religious of the monastery in Zhyrovytsi and to take away the icon of the Blessed Virgin with all its treasures. He did not dare do it out of respect for the holy place. On his return, however, he took the cantor of the church. A sudden sickness overcame him. The Blessed Virgin warned him to set the boy free, otherwise he would be stricken by death. The colonel was ready to obey but the schismatics, especially Tukasky, dissuaded him. Therefore, he became still more seriously ill. The Blessed Virgin again warned and menaced him. Now he obeyed her, sent the boy back and asked forgiveness from the fathers. Then he recovered." [1]

The Poles disliked our religious. Susza does on in his description: "It is impossible to describe all the troubles of the Latin Rite religious to this Holy place (of Zhyrovytsi). The Franciscans, here called Bernardines, built up their own monastery one mile away. In their sermons they scoffed at these numerous miracles, led the people away from this sacred place and intercepted the votums" [2]

The Franciscan Friars tried to usurp the place. They stopped, however, when "one of them, a holy religious, consulted God in prayer whether such was His will. God made him understand that this place was intended by Him for the defense and propagation of the Union. Once it is taken away from the Uniates, the miracles will stop." [3]

According to Susza, many conversions from among the dissidents and even Cossacks were wrought through the miraculous icon of Zhyrovytsi. The faithful from all over the country have recourse to the great Mother of God all through the year, especially on her nativity. The crowds of people are so great that eighty priests, confessing for two days, can hardly hear all confessions. [4]

"The Uniates receive the Sacraments of Confession and Holy Communion on every feast of our Lady, Jesus Christ and other feasts as well as every first Friday of the month. Now they know God and His commandments." [5]

CHAPTER XIII. PARTITION OF UKRAINE

v. *Subjection to Moscow*

The Ukrainians were utterly dissatisfied with the political and social conditions ensuing from the Treaty of Bila Tserkva. The peasants who took an active part in the revolution refused to return to their Polish landowners. The Cossacks themselves felt embittered for their number was reduced to half.

Khmelnytsky made his most fatal move. He turned to the Muscovites for aid to build an independent Ukraine. The Muscovites at first refused to take Khmelnytsky and his Cossacks under their "benevolent protectorate". Eduard Winter, a German writer, says: "The Muscovians did not rush to accept Ukraine under their protectorate for the Cossacks loved freedom and dreamed of independence, while

1) M. Harasiewirz, Op Cit., p. 341.
2) M. Harasiewicz, Op. Cit., p. 341-2.
3) Ibidem.
4) M. Harasiewicz, Op. Cit., p. 343.
5) M. Harasiewicz, Op. Cit., p. 344.

Moscow planned to turn Ukraine into a Muscovite province."

Tsar Alexij Mikhaylovich took Ukraine under Muscovite protection on Febr. 22, 1653. [1]

Muscovia also feared to be involved in an open conflict with Poland from which she suffered several defeats when the Cossacks and Poles attacked the Muscovians. The Muscovite statesmen, however, persuaded their Tzar Alexij to take the Cossacks under his protection: otherwise, the Poles, after having subjugated the Cossacks, might turn them against Muscovia. Thus the Tzar intervened into the Ukrainian struggle against Poland, justifying his intervention by the old platitude of "defense of the Orthodox faith."

In 1654 the Treaty of Pereyaslav was concluded. By this treaty Ukraine fell into a state of vassalage under Muscovia. The Muscovians made a generous guarantee to Khmelnytsky and his staff of keeping Ukraine free, which they did not mean, but their tactics were not to press the matter and to turn the Ukrainians toward Poland.

Perhaps Khmelnytsky and his Cossacks were content with the promises made to them by Tsar Alexij. The Ukrainian Orthodox clergy instead was utterly disappointed.

Makary, Muscovian metropolitan, relates a Ukrainian Orthodox priest as saying: "Khmelnytsky sonsigned us unto the slavery of the Muscovian Tsar. The Muscovian delegates were met in Kiev by the metropolitan and all his clergy. The priests' eyes were dark from weeping, and the Metropolitan was fainting from pain." [2]

Makary, of course, denied it, but there is much truth in it. The Ukrainian clergy, especially those in higher positions were very distrustful of despotic Muscovia. A little later, Makary attests that Silvester Kosiv, the Ukrainian Orthodox metropolitan, refused to take an oath of allegiance to the Muscovite Tzar Alexij Mikhaylovich. (1645-1676). Reproached by the Muscovite delegates who tried to persuade them to follow the example of Khmelnytsky, Kosiv replied: "Hetman Khmelnytsky with his Zaporogian army paid homage and subjected himself to the Muscovian Tzar. The Metropolitan with his clergy, however, does not want to be subject to the Tzar and is living with his people without acknowledging anybody's jurisdiction." [3] The courageous behavior of Kosiv hurt the ambitions of the Muscovites. Makary says that on March 27, 1654 the Tzar sent a letter to Khmelnytsky demanding that Metropolitan Silvester be sent to Moscow "to give account of his behavior." [4]

The Ukrainian Orthodox hierarchy was opposed to the submission of Ukraine to the Muscovite rule because it was acquainted with the despotism of the Muscovite ruler both in political and ecclesiastical affairs.

Besides, our Orthodox Church, in the years of the struggle against the Union, became itself progressive and Western-minded. The Kievan Academy, founded by Peter Mohyla, used the scholastic method of teaching and introduced the Latin language. The Russian Orthodox

1) Byzans und Rom in Kampf um die Ukraine, by Eduard Winter,—Otto Harasowitz Leibzig, 1942, page 77. John Praszko, Op. cit., p. 41.
2) Makary Op. cit., Vol. XII, p. 61.
3) Makary, Op. cit., vol. XII, p. 66.
4) Ibidem, p. 69.

Church was stagnant in its ritualism and inimical to any kind of development. Eduard Winter relates an example of the Russian backwardness. When all the students of the Kievan Academy perfectly mastered the Latin language, the Muscovite monks called it heresy: "He who tries to learn Latin, goes astray of the right way." [5]

The Ukrainian Orthodox Metropolitan of Canada, Ilarion writes: "The higher classes of Ukrainian society, both laymen and clerics, looked upon the religious struggle **as a domestic affair... They neither liked Moscow nor looked towards it for help.**" [6]

"The higher hierarchy was well acquainted with the actual situation of the Church in Moscow. This situation was such as to frighten anyone who was accustomed to any freedom of the Church." [7]

"Their faith consists in not shaving one's beard and in not smoking." [8] It goes without saying that even the Ukrainian Orthodox abhorred being reunited and submitted to the Muscovian Church protection.

Not only the hierarchy, but the people also disliked Muscovia and its servilistic regime. Ilarion confirms our statement: "The Ukrainian townspeople, living in the cities, enjoyed the Madgeburghian privileges. They were governing themsedves and lived well... It was not that way in Moscow where the towns were obliged to provide for **the support of the voevodas. These oppressed the townspeople. The Ukrainian townspeople, therefore, had no reason to gravitate towards Moscow.**" [9]

On January 18, 1654, Hetman Khmelnytsky, without taking account of the opposition of the hierarchy and townspeople, passed under protection of the Muscovian Tzars by the Treaty of Pereyaslav.

The natural result of this treaty was a new war that broke out between Poland and Muscovia. Poland was simultaneously attacked **by the Cossacks Muscovians, Swedes** and Transylvanians. It was a long war. Khmelnytsky even dreamed of forming a completely independent Ukraine. The Muscovian agitators began a feverish propaganda against the old Hetman, inducing to mutiny several regiments necessary to carry on his war plans for the liberation of his country. These mutinies caused a stroke to the old Hetman. On August 6, 1657 he pased away in Chyhyryn and was **buried at his country place in Subotiv.**

This war brought new sufferings to the Ukrainian Catholic Church. The Muscovian armies occupied Bielorus and Lithuania, while Khmelnytsky pushed his Cossack Army as far as Lviv in Western Ukraine, plundering and destroying everything in its way.

The Muscovite armies began to persecute the Union wherever they went. They destroyed it in Smolensk, forcing out Bishop Andrew Zloty Kvasnitsky... The resistant Catholics were oppressed and forced into schism.

The same was going to happen **in Polotsk, occupied by Russian** troops. Many of the priests and

3) Eduard Winter, Op. cit., p. 89.
6) Pryednannia Tserkvy Ukrainskoi do Moskovskoi, v 1686 rotsi, 5th edition, Winnipeg 1948, page 9.
7) Op. cit., p. 10.
8) Op. cit., p. 11.
9) Op. cit., p. 12.

laity saved themselves from persecution by leaving Polotsk. Coadjutor Gabriel Kolenda took the precious relics of the great Martyr for the Union, Saint Josaphat, and retired before the Muscovians entered the City of Polotsk. The Cossacks acted ruthlessly with the Catholics in the regions conquered by them and murdered many of their conationals who stood firm in the Catholic faith. [10]

The Muscovians banned the **Uniate Bishops from Polotsk and** Smolensk. The faithful were forced either to embrace the schism and to submit to the patriarch of Moscow or to leave their homes. [11]

Metropolitan Anthony Sielawa, being paralyzed and blind, could could not do much to defend his spiritual fold. On June 23, 1655 the exhausted Metropolitan passed away. **King John Casimir refused to appoint his successor. The Catholic Metropolis remained vacant from** 1655-1666. Archbishop Gabriel Kolenda acted as temporary administrator of our Church.

In 1655 King John Casimir proposed peace to Muscovia which was concluded without participation of the Cossacks. The Polish king was **ready to sacrifice the Union to regain the Cossacks for Poland, or** he looked upon the Union as the greatest obstacle to pacifying the Cossacks and Muscovians.

The Union itself, after so many sufferings, tortures and plunders, seemed doomed forever. In the king's eyes, it was not worthwhile to complicate the possible understanding with the Cossacks by supporting a "lost cause".

Khmelnytsky and his Cossacks were ready to negotiate again with Poland. These negotiations were brought to a completion after Khmelnytsky's death.

The sixteen-year old George, son of Khmelnytsky, took the mace (bulava), the symbol of power of the Hetmans, to continue the work of the great leader. But on August 23, 1657, George resigned at the **Council of Cossack officers called in** Chyhyryn, declaring that he was too young to cope with the burden of office in those critical times. Ivan Vyhowsky, the General Secretary of the Cossack Headquarters, was elected a temporary Hetman. Having accepted the mace, he ruled as full Hetman.

Vyhowsky was a learned man, brilliant diplomat and devoted son of his country.

10) Jacob Susza, Op. cit., p. 334.
11) A. M. Anmmann, Op. cit., p. 317.—Makary, Op. cit., Vol. XII, pp. 87 to 90.

SHORT ITEMS

Quebec accounted for all of the Canadian production of cigar and pipe tobaccos in 1951.

There were 18 male patients admitted to mental institutions in Canada in 1949 for every 10 female patients admitted.

For every 49 Canadians there were 10 motor vehicles registered in 1951.

EASTER EGGS

By Sister Josepha M.S.M.G.

SINCE THE EGG in several instances such as egg-rolling, egg-like candies and in egg-dyeing or decorating is definitely symbolic of Easter, it arouses in the minds of many people the question of the relationship of the egg with Easter. To obtain a more accurate idea, we must go back to the times prior to the Christian era when pagan festivals marked the advent of spring. After a long, rigorous winter, men welcomed spring for it symbolized new life, new hope and expectations. The egg was adopted as a symbol of spring festival, for it also burst forth into new life after a long, dormant period. After Christ's death and resurrection, the egg was accepted as a truer symbol of the promise of eternal life.

Among the many customs connected with Easter eggs, the most popular among people, perhaps, is that of decorating egs or dyeing them with various colors. One such group of people is the Ukrainians, among whom the decoration of eggs has been for many generations a distinct art.

The eggs when decorated are called pysanky and krasanky. The former is more complicated, having greater intricacy in pattern and a greater variety of color. Its execution requires greater skill and the finished product becomes often a prized object of art, especially in the U.S.A. The latter is a more common decoration, easily made with only one color and a simple pattern or none at all.

There are many uses of the "pysanky." They are used to decorate the Easter food, "pascha" which the priest blesses on Easter morning after Resurrection services. In some localities, the priest goes around to the homes of the parishioners on Holy Saturday to bless the food. Pysanky are used as decorations in the home, and also as little gifts to the pastor and to friends. Many have even made contributions of their art to museums and other public institutions for display. More modernly, in the U.S.A., it is used to raise funds for church needs by means of raffles or auctions.

The making of pysanky is a national Easter ritual and is done during a specified period. Usually it is started in the second week of Lent, but greatest efforts are given from Palm Sunday to Holy Saturday. In some regions, it is made till the Sunday following Easter, and more rarely to Ascension and even Pentecost.

The greatest number of pysanky makers are found among the unmarried girls, but in many cases young matrons do so also. In rarer cases, in certain villages, old woman may be the sole makers. In some instances they are made individually, that is the girl does it alone during spare minutes in between tasks or after they are completed. In other localities, a number of girls gather at one home and

work at their eggs. In many sections, it is customary for the maker to cross herself, as do all devout Ukrainians, upon starting a new task and say "The Lord help me."

There are several processes in making Easter eggs. One method is the freehand spattering of the designs, using various colors. Another method is scratching the design with a sharp knife on the eggs which have already been dipped in one color. The most common process, used in batik work, is the sketching of the skeleton design by applying melted beeswax with a special "stencil" which has at the end a funnel-like attachment containing the melted beeswax. This latter method will be hereby discussed.

The maker begins by taking a fresh white egg in her left hand, holding it with two fingers. In her right hand, she holds the "stencil" containing the melted beeswax. With this instrument she draws lines upon the egg. These are the lines which in the finished product will leave white patterns on the egg. The wax flows from the fine opening at the end of the stencil, leaving waxen lines which later prevents the color to penetrate upon the egg. Then the egg is dipped into a yellow dye which is kept cool, for a hot dye would melt the wax. Thus the whole egg excepting the waxen lines becomes yellow. The maker draws more lines with the wax stencil over the sections which are intended to remain yellow, and then dips the egg into a red dye. If more color and more intricate designs are wanted, the maker covers the sections which are to be red with a wax-stencil and then dips the egg into a black dye. In the end, the egg is placed into hot water or oven for a short period so that the wax may melt. It is most important that the process of dyeing be from light to dark.

There are some standerd designs — typical of certain sections in Ukraine; but originality and creativeness are very much employed. Ornamentations are based mostly on geometric patterns and combinations of such. Pattern representing leaves, stems, trees and flowers come next in importance and frequently animal patterns are used.

The choosing of colors is an important factor. The most common colors are white, yellow, red and black. In some regions, however, green, blue and brown are used. The dyes are either purchased or homemade from herbs, vegetables, nuts, etc.

The actual designing of the egg requires time, effort and patience, but the finished egg is a prized product of art.

HELP CRIPPLED CHILDREN: Buy and Use EASTER SEALS!

Easter Seals help those who cannot help themselves. Your donations by cash or cheque, should be sent to the Ontario Society for Crippled Children, 92 College St., Toronto. Over 5,000 crippled boys and girls received aid during the past year. The cause is worthy. The need is great. In helping others, you help yourself!

Do the Imprints of the Holy Shroud Certainly Represent Our Lord Jesus Christ?

By Rev. Leo Pyzalski, CSSR.

FOR THOSE WHO ARE adequately acquainted with all facts and details referring to the Holy Shroud of Torino, the evidence in favor of the authenticity of this relic seems at present overwhelming. Of course, difficulties and doubts will be raised from one part or another, but this should not surprise anybody, since objections are launched even against indisputable truths and facts, especially in the field of religion.

Let us note first of all the following fact: The whole problem of the Holy Shroud of Torino was subject to examination and study by scientists of the university of Paris, the Sorbonne, for about two years. As a result, Dr. Yves Delage, a member of the French Academy of Science, an outstanding biologist, and unbeliever in religious matters, has published an account of these researches to the effect that the Holy Shroud of Torino is actually the true Shroud used at the burial of Jesus Christ. And the opinion of the whole Academy of Science was almost unanimous in this regard. This happened on April 21, 1902.

This definitive, firm opinion of the French Academy of Science,—a body that cannot be suspected of naiveness or sentimental piety,—is based upon the following facts:

The Body which rested for a short time in the Shroud was one of a man between thirty and fourty years; the man was scourged with ancient Roman "flagrum", a whip armed at its end with metal balls; His head was crowned with a cap made of thorns; a part of His face is swollen, evidently as a result of severe blows; the whole Body shows imprints of a cruel scourging; the shoulder-blades are more injured than other parts of the back, a proof that the man carried his cross mainly upon his shoulder-blades; his hands were pierced by nails in the wrist, and his feet nailed to the cross with one nail; the heart of the man was pierced with a lance, so that a considerable amount of blood and of a watery serum have flowed out, both distinguishable upon the Shroud. The Body of the man rested not longer in the Shroud than about 30 hours. In fine, the Face imprinted upon the Shroud of Torino bears such striking, attractive characteristics, such super-human expression of majesty, peace, sincerity and naturalness, as to surpass by far all known masterpieces of Christian art in these regards...

All these features and details are the proper characteristics of Jesus Christ as the world knows Him from the Gospels and other historical sources. Thus, the only **reasonable conclusion is: If the photograph of a man and the imprints** of his ten fingers constitute indisputable evidence of his identity, even in the most strict judicial process,—the Holy Shroud of Torino, with its so characteristic imprints, must be recognized as the **authentic Shroud used at the burial of Our Lord Jesus Christ... Common sense leaves no alternative in this matter.**

The Facts We learn from the Holy Shroud

There is no exaggeration in the statement that the Holy Shroud can be called "The Fifth Gospel" ...It adds a long series of details to the narrative of the written four Gospels. The world has learned about these details only during the last fifty years, especially ofter 1931, when new and accurate photographic pictures have been taken of the Shroud of Torino.

The historical facts and details that can be collected from the Holy Shroud are listed in the following concise epitome:

. Jesus Christ died at the age of over thirty years. He was a tall man measuring a little less than six feet. The whole structure of His Body was harmonious, perfect. His Divine Face radiates superhuman beauty and a special mysterious charm.

2. All parts of the Sacred Body of Jesus were subject to scourging, except His Holy Face, the hands and feet. The whips used in the scourging were made of leather straps which were armed at the end with two little metalic balls. The imprints of the balls are clearly visible on the Shroud. But no hooks were attached to the whips, as is related in certain pious meditations.

3. One part of the Shroud covered the front side of the Sacred Body, the other part the whole back of the same Body. Since the back of the Sacred Head shows more imprints of wounds and of blood, it must be assumed that the crown of thorns had the form of a cap covering the whole head, and inflicting severe wounds upon the back-side.

4. Since the skin of the Sacred Body is most severely damaged upon the shoulder-blades, instead of the upper part of the shoulders, archeologists and historians represent the carrying of the Cross in the following manner: The main stem of the Cross was dug in and fixed in advance on Calvary. Our Lord carried only the cross-beam, about six or seven feet long and certainly heavy enough for the exhausted Saviour. The beam was put across both shoulder-blades of the Lord, and the Lord's hands were tied to the beam. Thus it was inevitable that the skin on the shoulder-blades was injured much more than the other parts of the Lord's back.

5. As to the crucifixion itself, Christian tradition showed the wounds of the Divine hands of

Jesus in the middle of the palms... But the picture of the Holy Shroud is evidence that the Sacred Hands were pierced not in the palm but in the wrist. Experiments have proved that a hand pierced in the palm disrupts very soon under the weight of the human body. On the contrary, upon nails driven through the wrist the human body can hang for a long time. The Roman executioners knew this fact and therefore pierced the hands of Jesus in the wrist.

On Calvary Our Lord was first nailed to the beam He had carried upon His Sacred Shoulders. Then the beam, with the Sacred Body, were lifetd by means of ropes to the desired height of the main stem, —and only then the Divine Feet of the Saviour were nailed to the Cross. The left was placed upon the right and both were transfixed with one nail.

6. Very important facts can be collected from the imprints of the transpierced Side of Our Lord. The soldier's lance hit the Sacred Chest of Jesus from the right side. It passed through the right lung, or on its surface, to enter at least the right chamber of the Divine Heart.

According to the relation of St. John, an eyewitness of the scene, blood and water has flowed out from the transfixed Heart of Jesus. This narrative is perfectly confirmed by what we see upon the Holy Shroud, and likewise by modern medicine. There are large and clear imprints of blood mixed with a kind of watery serum which is called simply "water" by St. John.

Medical science explains that immediately after death a watery serum gathers around the human heart in the "pericardium", while the right chamber of the heart preserves liquid blood for a certain time. Hence, blood and "water" had to flow out from the Sacred Heart of Jesus when it was transpierced...

This particular phenomenon of blood and water flowing from the Heart of Jesus Crucified, a fact stressed with solemn emphasis by St. John, proves more important than it could seem at first. Namely it supplies incontestable evidence of the real death of Jesus upon the Cross. Thus, all those unbelievers are silenced who maintain that Jesus reappeared among His disciples not because He rose from the dead, but because He was taken down from the Cross in the state of apparent death, or lethargy...

7. The imprints of the Sacred Body of Jesus upon the Holy Shroud, particularly the large traces of blood and of the mentioned watery serum, are evidence of the very hasty burial completed on Calvary. Otherwise, the Sacred Body had to be washed carefully and inointed, which was not done in the case. And it could not be done, on account of the approaching night, the beginning of Sabath...

We see today that it was all providential, in order to make the imprints on the linen unmistakable.

8. In fine, a fact of immense importrance is clearly written upon the Holy Shroud, although only in mysterious letters, — namely, the fact of Our Lord's Resurrection...

Our modern scientists have declared that the Sacred Body was wrapped in the Holy Shroud for at most thirty to forty hours. After such a stretch of tim fast decomposition of a lifeless body sets in. As a result, the imprints of Our Lord visible on the linen would have been marred completely by the abundant gases radiating from the Sacred Body... So then, Jesus was covered with the Shroud not longer than about 35 hours, or from Friday night unto Sunday morning.

9. As a conclusion, let us state with emphasis that the Holy Face of Jesus is the most perfect and most charming part of the mysterious picture we are contemplating upon the Holy Shroud. It is obvious that the main purpose of the preservation of our great Relic was, in God's designs, to offer us an authentic likeness of Jesus Christ, the Incarnate Word of God, and Delight of mankind.

The Divine Face visible upon the Holy Shroud is so eloquent and charming in its simple expression that certainly unto the end of time human generations will contemplate its mysterious features with growing astonishment and love.

Thus, the revelation of the adorable Face of Jesus upon the Holy Shroud is a grace above many graces bestowed upon humanity... Let's hope it will not remain fruitless!...

Accessories Add Character to the Home

THE trouble with most people who furnish a home is that they concentrate on the big things and let the little things go to pot.

And it is the little things—interesting decorative home accessories—that help make your home charming, says designer George Briard. He explains:

"Why can't women give as much thought to the little extras in the home as they do to their accessories in the fashion field—gloves, shoes, bags, belts and jewelry? Many just pick up lamps, wastebaskets, ash trays, cigarette boxes and other items without any regard for their importance in color and relationship to the total composition of the room."

A good painting, says artist Briard, has interesting composion, good design and color. These same factors should govern the well-designed room—it must have a predominating tone and all the details should be subordinated to it.

His contemporary casserole or baking dishes are glamorized ovenware with frosted and decorated pyrex containers set in their own frames of metal in a woven cane pattern. All of his designs for the home are intriguing, whether glasses, candelabra or trays.

Start at the Altar

"The value of the Mass in the Catholic social action program teaches justice, charity, love and the necessity of sacrfice, and restores the right order of things.

"Christian mothers you must make the beginning. In the Mass, we acknowledge God's supreme dominion over us. The lowliest and the humblest can make this contribution of homage, and the mightiest can do no better. Gather your families, the smallest social unit, around the altar." —Mrs. Charles Faust.

FIRE ON THE EARTH

By Betty Lenz

Catholic Campaigners for Christ the King

Organized on Staten Island (in New York City) within the last ten years, the Campaigners now have more than seven hundred members, working in twenty-four states of the Union. They operate under joint lay clerical direction, **organizing in a diocese with the** consent and aprobation of its bishop. It is up to each individual bishop to decide which phases of Campaigner activity are best suited to the **needs of his area. The list from** which he may select is long and varied—embracing distribution of literature, the operation of Catholic Information Centers, the establishment of all types of study groups, radio programs in defense of the Faith, and other fields too numerous to mention. One of the most unique and interesting aspects of Catholic Campaign action is their **intensive program of street preach**ing.

Taking their model from the British Catholic Evidence Guild, Campaigners work to make themselves experts in one particular field or perhaps on just one point of dogma. In addition to the knowledge **thus gained by serious study, Cam**paigners receive expert training in the art of public speaking—though technique is at all times recognized as decidedly subordinate to zeal and sincerity. Then, armed to the teeth with information and strongly fortified with prayer and grace, they "are not ashamed to proclaim the Gospel of Jesus Christ and the **eternal truths of His Church." One** of their most important centers of activity is the Fourteenth Street district of New York City ("Red Square" to the uninitiated.) Here they hold forth every Sunday afternoon to crowds which may be interested, apathetic, **openly hostile,** or all three together. **Here, too,** they had the courage, zeal and just plain nerve to distribute Catholic literature during the annual May Day celebration! Fr. Garasche's leaflet entitled *Why Communists and Socialists Should Become Catholics* was very much evidence, as were also numerous copies of *The Catholic Worker*. These meetings have not produced any broken bones as yet. On the contrary, some prospective converts have been turned over to priests for instruction.

For apostolic audacity, nothing could possibly surpass the Campaigners' recent visit to a nearby Protestant seminary. Here they distributed thirty-five pieces of literature and talked to thirteen **theology students. One has already begun convert instructions and the other twelve may not be far be**hind.

Frankly radical in their approach the Campaigners take seriously the idea of the lay apostolate as a distinct and glorious vocation. Feeling that "there is too much talk on vocations to the religious life when most people are destined for marriage," they have chosen the family apostolate as their special work with in the universal movement of lay activity. It is the Campaigners' belief that young married couples burning with Catholic ideas and ideals can live their ordinary lives—either here or on the foreign misions—in such a way as to effect **a really substantial leavening in the general mass of indifference. They point to the** fact that Grailville has two foreign missionaries to its credit and **dream of some day establishing** their own college for such prospective workers. In fact, a Canadian priest, Father L. M. Blondell of Ontario, has already offered to take on any young apostles who present themselves. Lack of finances has kept the plan strictly in the "wouldn't - it - be - nice - if" stage, but some definite progress has been made along the lines of leadership formation.

For example, a summer camp is being opened for the first time this year. Located near Jeffersonville in up-state New York, its sole purpose is to provide "basic training for apostles." This basic training will include intense spiritual formation, instruction in the techniques of group dynamics and an atmosphere designed to give a deeper knowledge and appreciation of the Liturgy. The proposed pro**gram of classes, recreation, lec**tures and discussions promises to more than fulfill the Campaigners' aim. Special weekend conferences on such topics as "The Social Teachings of the Church," "The Liturgical Life of the Church," and "The World View of the Apostolate" will be soon open to those who are interested in the program but cannot attend a full two week session.

The efficient operation of all these varied activities and the fructifi**cation of all these dreams demand some definite form of organization, of course, but formalities are kept at a minimum. First, there is a small** number of headquarters officers (a director, a secretary, three national **organizers and six build chairmen),** all of whom work on a country-wide scale. Locally the movement is divided into Married and Youth **(unmarried) Circles. The former** are not required to attend any formal meetings, but the latter must meet regularly to discuss plans, report progress and seek advice on any perplexing problems. Five Circles within an area constitute a Deanery, under the direct supervision of a priest (called the Dean). In addition to these active workers, there are auxiliary or Outer Circles, made up of people who, though unable to participate directly in the Apostolate, help the Campaigners by means of their prayers and financial contributions.

In spite of the great amount of local, or even individual, initiative, strict adherence to headquarters' rulings is required with respect to the training of officers or new members. All leaders, for example, are expected to stress the "importance of prayer, daily Mass, frequent reception of the Sacraments, and the liturgical Apostolate." Leaders themselves are required to recite

a portion of the Divine Office daily. Special devotion to Our Lady of Fátima, "who appealed first to youth," is emphasized. The major devotion, however, is to the Holy Ghost. As the Catholic Campaigners' director put it, 'He is our only technique.' To implement this devotion, all members are expected to say daily the Novena to the Holy Ghost, a prayer which pleads for the infusion of the Divine Spirit's seven gifts. Realizing that any action, to be friutful, must be rooted deeply within the apostle's interior life, leaders urge a close relationship between the Campaigner and his spiritual director. In short, the plan of hte Catholic Campaigners for Christ the King is intended "by prayer and action, to restore all things in Christ."

The Campaigners are convinced that this restoration will not and cannot be an orthodox, evolutionary, piecemeal affair. Nations, classes and social groups have apostasized from the Faith *en masse* and must be brought back in the same way. For this reason, they propose entrance into education, radio, publication—any field in which one can influence large numbers of individuals simultaneously. Listening to the group's youthful director speak, one is caught up in his vision of the Great Return. One can almost see with him "the new world, the new social order, built on Charity and Christ and Principles." One cannot help but be impressed by the tremendous zeal and enthusiasm that are in evidence. As *The Campaigner* (the official paper) put it: "Zeal is our distinguishing sign and it must prevail for no headway will be made in the present world chaos if it is not dominated by zeal."

This zeal, concretized by an intense interest in and sympathy with current social problems finds expression in Christ the King House on Staten Island. Located in one of the Island's poorest sections, it serves as a clearing house for Catholic Action literature and ideas, as a place of hospitality for visitors from Europe and as service center for the area's indigent. Here the basic Catholic principles of distributive and interracial justice are transformed from impersonal phrases in an encyclical into warm and vibrant realities.

In all their attempts to win the world for Christ, the Campaigners recognize that their one best weapon is the power of love. "Saints and theologians," they point out "have often reminded us of the peculiar power we have when, with the love of God in our heart, we have peace. We use that instead of brute force... We must build up our program of action on love." Campaigners emphasize that every Christian must accept the Gospel and the example of Christ as the only possible guides to his own personal living and point out that these must be accepted *in their entirety* if they are to be effective. Radical? Yes, but so was Pope Pius XI when he said in his *Quadragessimo Anno*: "Unless a serious attempt be made with all energy and without delay to put (Catholic principles) into practice, let nobody persuade himself that the peace and tranquility of human society can effectively be protected against the forces of revolution."

If you are interested in this work of the Ukrainian Campaigners for Christ the King, write for further information to—

Arthur Stabile, Director C.C.K.
Box 94, Staten Is., 10, N.Y.

Mr. & Mrs. Albert Miller
Box 18
238 — E 86th St.
N.Y. 28, N.Y.

Fr. L. M. Blondell
Training House
St. Mathews,
Alvinston, Ontario, Canada.

Mr. & Mrs. David Hennessey
Ridge Road
Westminister, Maryland.

Any help you Ukrainias can give this apostolate will be appreciated. Alms, Books, Stamps—are needed now—Pray for us!

Theologian Attacks Pugilism as Against God's Law

INASMUCH as the Fifth Commandment forbids not only murder, but also the inflicting of bodily injury on a fellow man, the present rules of boxing would seem to be a violation of that commandment, according to the Very Rev. Francis J. Connell, C.SS.R., dean of theology at the Catholic university.

Father Connell, in a monthly of the National Council of Catholic Men, suggests that the rules be modified to make the contest one of "giving and parrying light blows, not with intention of injuring the opponent, but merely with the purpose of outwitting him in skill, agility, and ingenuity." He admits that "this type of boxing would not draw large crowds, but it would not be contrary to the law of God."

"Does God's law permit a person to rain blows with all his strength on a fellow man in the endeavor to hurt him, and even to render him incapable of continuing the contest?" he asks. "This would seem to be a violation of the Fifth Commandment. The case is not substantially changed if each of the contestants agrees to be injured or wounded, for no one has the right to allow himself to be killed or mutilated or injured.'

Exceptions to the commandment against inflicting bodily injury are mentioned by Father Connell as: Soldiers fighting a just war; superiors, especially parents, inflicting just punishment on subjects; and those who defend their persons or property against unjustified attack.

The reasoning of those who point to deaths resulting in other contests, such as football, is fallacious, he says, because "the purpose of football is not to injure the opponent. If injury is caused, it is accidental to the sport."

Father Connell's article came in the midst of nationwide publicity following the death of "Sonny Boy" West after a bout in New York. West's death was one of nine fatalities in boxing around the world in 1950. There were 18 in world in 1950.

In 1951 the average monthly rental of dwellings in Ottawa was $48, higher than in any other city except Toronto.

EDITOR'S WISHES

A HAPPY EASTER to all our Dear Readers, Friends, Benefactors and Zelators. May the risen Christ and His Blessed Virgin bestow upon all you their heavenly gifts and graces.

Do not forget to make a gift of the Redeemer's Voice to your Friends and Acquaintances. Thanks.

LAUGH

Husband struggling with budget: "I wish we had saved more money during the depression so we could live through this prosperity."

The third grade was learning the letters of the alphabet. "What comes after T?" the teacher asked.

Ella quickly replied: "V."

The folowing incident actually happened. I found it very amusing so I'm sending it along; perhaps you'll find it interesting enough to publish in the Redeemer's Voice.

My friend was baby sitting with her grandaughter, age 4. She was a very naghty girl that day, so finally in exasperation the grandmother said: "Why are you so naughty? Why do you listen to the devil, for he tells little girls what to do to be naughty? Why don't you listen to God and be a good little girl?"

The little girl stood there in deep thought for a while, then she says: "Grandma, I know why I'm always naughty. God is so high, I can't hear Him."

Then it seemed she was exceptionally good and quiet later in the afternoon so now her grandmother says to her: "How come you're such a good girl now?"

"I'm giving God a chance," answered her grand daughter. —Eva Proroczok.

Every time a certain Moscow citizen passed an investigating official of the Soviet Secret Service, whether morning, noon or night he would greet him with: "Good-evening, Comrade Investigator." After a time the official enquired: "Why do you always say 'good evening' to me, whatever time of day it is?"

"Ah, Comrade Investigator," the man replied humbly, "it is because, whenever I see you, everything goes black in front of me."

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З. Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
СПІЛЬНЕ РОДИННЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ, о. П. Мельничук	.20
UKRAINIAN CATHOLICS, Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.50

Випуски "Слово Доброго Пастиря", видав. ОО. Василіян, ЗДА.
Випуски Бібліотеки "Католицька Акція", Едмонтон.
Випуски Бібліотеки "Добра Книжка", Торонто.

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

NOW - as ever

IT PAYS TO SHOP

at EATON'S

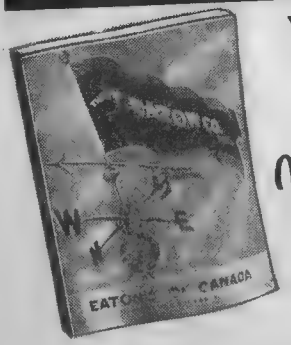

YOU WILL AGREE
WHEN YOU SEE

EATON'S

New Spring and Summer CATALOGUE

Here is the new EATON Catalogue, your biggest and best shopping centre, presenting thousands of seasonal and household items at prices to help the family budget.

THE T. EATON Co LIMITED
CANADA

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - North Battleford - Prince Albert - Regina
Saskatoon - Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ТРАВЕНЬ Yorkton, Sask. May, 1954

20¢

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Що Впливає на Виграння Війни?	о. Теофіль Гурко	1
З Листів до Редакції		3
Місяць Марії	о. Ір. Назарко ЧСВВ.	15
Христове Воскресення	о. Мих. Щудло ЧНІ.	18
У Справі Порозуміння	І. Г. Сапіга	21
Про Східній Обряд	о. Мих. Щудло ЧНІ.	23
В День Матері	Л. Бурачинська	26
Легенда про Тернину	Олена Цегельська	28
Посмертний Тріюмф Мучениці	о. Мих. Щудло ЧНІ.	29
Зелені Свята	о. Сев. Зубрицький	33
Хотів Би Я Знати?		34
Мати	Уляна Кравченко	36
Сміховинки		38
Homage to Blessed Virgin Mary in Ukraine		39
Mother's Day	Rev. M. Schudlo CSSR	41
What Holy Face of Jesus Tells	Rev. L. Pyzalski CSSR	44
What Does This Picture Mean?	G. J. Corbett	47
Cooperating with Invalidly Married Catholics	D. F. Miller	51
Partition of the Ukrainian Catholic Church	Rev. M. Schudlo CSSR	52
I'd Like to Know		58
Social Question Insoluble without Church		60
We Must Fight	Rev. James Keller	61
Love Is Not a Matter of Glands	Fulton J. Sheen	62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1953

Що Впливає На Виграння Війни?

о. ТЕОФІЛЬ ГУРКО

КОЖНА сила, це річ зглядна. Її успіх у правдивій війні залежить не тільки від матеріяльної підготовки, але також від підготовки можливих противників, що найважніше, від морального стану армії, та від симпатій у широкому світі.

Велику першу війну Антанта виграла в більшій мірі пропаґандою ніж зброєю. Тодішня пропаґанда здвигнула проти німців майже цілий світ. Однак пропаґанда може поривати тільки тоді, коли вона є узброєна великою справедливою ідеєю, що її дійсно хоче виконати провід армії, що бореться на фронті. Ця ідея діє немов магнес на всі боки: власне військо підбадьорює, а неприятельське військо пригноблює, і широкий світ захоплює.

Наслідків сили правдивої і справедливої ідеї взагалі не дається ні обчислити, ні означити, бо вона сягає навіть до ворожих ґенеральних штабів і ломить їхню енергію.

Помиляється той, хто думає, що можна одно голосити як ідею, а потому друге зробити. Обман відчувається наперед, вже у його підготовці, він немов флюїдом уділяється невидимо своїм власним людям, уділяється приятелям і ворогам і невтральним.

Свої міркування попремо доказами історії. Великі успіхи міркування Наполеона можливі були не тільки тому, що він ґеніяльно все наперед обдумував і приготовляв, але також тому, що він справді розносив по Европі те, що його іменем голосили герольди на всіх побоєвищах: "Я цісар французів голошу всім і кожньому зокрема, що на вічні часи касую панщину і підданство; даю всім волю віри". Він справді дотримав того, що голосив, і тому з таким запалом йшли до бою його війська. Навіть обрабування занятих країв не робили надто великого враження, аж поки не показалося, що це стає властивою й одинокою ціллю; тоді й заломалася черга тріюмфальних походів найбільшого з полководців білої раси людей.

Не інакше було з таємничими завоюваннями найбільшого з завойовників, якого знає рід людський, а саме з завойованням Джінґісхана. Нові досліди доказують, що він завів таку моральність у своїй армії й таку справедливість у своїй адміністрації, що як пише його найновіший, норвежський біограф—"в державі Джінґісхана могла від краю до краю їхати на ослі безборонна дівчина з мішком золота і ніхто не відважився діткнути її".

Християнська Церква під татарською владою мала легше життя ніж під своєю власною. Православні владики довго показу-

вали російським царям привілеї, що їх Церкві признавали татари. Коли впала ця мораль і справедливість, упала й велика держава Джінгісхана та виродився рід його.

Не інакше було зо зростом та упадком старинного римського народу.

Чи просякають ті великі ідеї західній, аліянтський світ, що приготовляється до рішучої розправи з безбожним большевизмом? Це для нас спеціяльно важне, бо на цей табор ми українці покладаємо надію і до нього ми себе зачисляємо.

Отже два нові великі табори народів, що стають проти себе, можуть довести до безцільної різні та знищення культури, коли ні один з них не матиме на цілі справедливого на Божих засадах упорядкування світу. Те, що зроблено з деякими народами по великій війні 1914-1918, яку ведено під гаслом самовизначення народів, та найновіша війна 1939-1945 пригадують найгірші злочини варварів, за які мусить наступити відплата—кара Божа.

Все, що принесе людству будучність, буде залежати від того, чи людство перейметься високими Божими ідеями, чи загризне у поганські-масонські багна. Одно є певне, чисті і морально здорові народи не будуть ніколи викорінені.

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити також щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ПОВІДОМЛЕННЯ

"Архів преси еміграції" слов'янських народів, готуючи до друку наукову бібліографію періодичних видань еміграції за роки 1919-1952, звертається з закликом до всіх осіб, які брали участь в виданні та редагуванні в ці роки періодичних видань (якіб вони малі та короткотермінові не були), негайно сповістить Архіву нижчеслідуючі відомості:

1) Назва періодичного видання, 2) Характер його (газета, часопис, бюлетень і т.п.), 3) Ким видавався? (організація або ініціяли й прізвища редакторів). 4) Ким редагувався? (ласкава просьба, сповістити роки та ініціяли й прізвища редакторів). 5) Періодичність видання (щоденне, щотижневе, щомісячне і т.п.), 6) Який час виходив орган? (день, місяць, та рік появи першого числа й коли вийшло останнє число), 7) Скільки чисел вийшло в кожному році? 8) Спосіб видання (друкарський, літографічний, мімеограф (ротатор) і т.п.). Ваші цінніші відомости прохаємо надсилати на адресу:

PRESSE-ARCHIV
EMIGRATION
Der Slavischen Volker
Munchen 62, Postschliesfach 9.

З АВСТРАЛІЇ

Брізбейн, Оксфорд Парк,
6 лютого 1953.

Преп. і Дорогий о. Редакторе:

Добігає вже один рік як я маю свою місійну станицю у Брізбейн, і звідки на початку мого приїзду сюди написав був листа. Уважаю отже, що належало б мені відгукнутися знову й дати знати, що ще живу. Зрештою, в минуло-річному листі я обіцяв написати "дещо" про Брізбейн цебто про свою душпастирську працю у Брізбейні й його околиці.

Вже буде три роки, як я в Австралії. І як скоро час минає! Два роки в Сіднею, а ось один рік у Брізбейн, —вже під променями тропічного, нераз досить палючого сонця, особливо в теперішній літній порі.

У Вас там зима, а тут літо. Нераз досить гарячі дні, коли сонце світить Вам прямо над головою. Січень і лютий бувають найгарячіші. Щоб захоронитй себе перед денною спекою, навіть неодні чоловіки уживають парасолі. Та я вже досить привик до цеї спеки, а парасолі вживаю хіба тільки в часі дощу.

Два роки перебув в Сіднею. Мав там Богослуження кожної неділі, а в суботи відвідував табори. Перше богослуження для українців-католиків було відправлене в Сіднею на Великдень, 9 квітня 1950 року. А по двох роках був уже в Брізбейн: тут мав перше Богослуження в Квітну неділю, 17 квітня 1952 року. Богослуження в римо-католицькій церкві св. Луки, Тайлор Стріт, Буранда, година 10.30.

З самого початку треба було урегулювати тут Богослуження. Зараз по Богослуженні відбулись церковні збори Української Католицької Громади. Постановлено, щоб церква Св. Луки була нашим центром і щоб (як можливо) кожної неділі мати тут богослуження. Вибрано Церковну Управу, що мала б помагати священикові і збирати пожертви на **Церковний Фонд**. Цей церковний фонд це для удержаня священика і для придбання в майбутності нашої власної церкви. Церковна Управа це те, що були куратори в наших церквах у рідній Батьківщині. До Церковної Управи ввійшли: інжинер Роман Чавс, Мирослав Сендзік секретар, Онуфрій Лисий скарбник, Йосиф Шевчик і Степан Мердич провірники. Пізніше в її склад ввійшов Мирон Сенів як помічник скарбникові.

В околиці Брізбейну є два родинні табори: Еноґґера, 5 миль від центральної стації, має тепер ще 4 наші родини; Вайкол, 12 миль від центральної стації, має ще 23 наші родини. Перед двома роками число родин наших у тих таборах було принаймні потрійне. Та одні вийшли з таборів до своїх власних домів, інші переїхали на полудне: до Сідней, Мельборн, Аделяйда. Всім надокучило таборове життя, та й батьки хотіли б мати більший нагляд над своїми дітьми. Те саме можна сказати про родини інших "Ново"-Австралійців. Всі вони, коли відбули свій контракт праці і мають якусь фінансову спроможність, виходять з табору "на своє". Купують кава-

лок землі та будують власну хату. Але щоб збудувати хату, треба мати багато "фунтів", длятого звичайно будують малий барак чи гараж, або й під шатром живуть, але вже на їх власній землі.

Українці в Брізбейн старались вже від початку свого приїзду сюди, щоб мали свого сталого священика. Найбільше старань до того доложив професор Володимир Винницький. Та про ті старання напишу при нагоді пізніше, коли буду мати більше часу до розпорядимости.

Коли два наші священики, о. д-р Петро Дячишин і о. Юрій Сполітакевич, були в дорозі з Англії до Австралії, тоді Архиєпископ Брізбейну, Яків Дюгіг, і його помічник, Архиєпископ Патрикій О,Доннелл, постарались, щоб мене перенесено до Брізбейн. Знали, що громада Українців-католиків у Брізбейн невелика, то ж, маючи на увазі матеріяльну піддержку, бажали мати монаха. Я радо приняв пропозицію і радів у душі, що поле апостольської праці для наших українських священиків поширяється. Вправді о. Боський відвідував час до часу наших людей у Брізбейн, але стадося, що в міжчасі він мав операцію на ноги і став нездатний до подорожування. Радів я, що двох нових священиків побільшать наше мале число. Перебуваючи в Сіднею, я старався, щоб приїхав ще один священик до Сіднею, бо для одного неможливо достаточно обслужити і Сідней і дооколичні табори. Та одночасно, мав я на увазі, щоб і Західня Австралія дістала священика, де потреба була дуже пекуча, а також Квінсленд. Знаю, що про те старалися також о. Боський і о. д-р Іван Прашко, що бажав мати одного священика до помочі в Мельборн. І по півторра-річних старанях приїхали при кінці березня 1952 року два наші священики з Европи: о. Юрій Сполітакевич лишився в Західній Австралії і відправив там у Перт першу Службу Божу для наших поселенців у неділю 16 березня, а о. д-р Петро Дячишин започаткував свої Богослуження в Сіднею в неділю 30 березня, а я виїхав із Сіднею до Брізбейн.

На моїм відїзднім із Сіднію повідомив мене, на мою більшу втіху, секретар Федерального Католицького Імміграційного Комітету, Монсіньор Кренан, що ще два наші священики можуть приїхати до Австралії. І бажаючи успіхів на новому місці, згадав мені Монсіньор, щоб я при нагоді старався відвідати наших людей в Північному Квінсленді, як Тавнсвил, Кернс--- Так отже приїхавши до Брізбейн, став я "парохом" цілого стейту Квінсленду. Цей стейт що до простору величезний, приблизно як п'ята часть Сполучених Держав Америки. Але населення цілого стейту далеко не досягає числа мешканців Сіднею. Подібно з нашим українським поселенням. В Сіднею тисячі, а в Квінсленді сотні наших людей. На мою думку, в Квінсленді може бути українців-католиків яких девятьсот душ. Але хто може їх всіх віднайти?

Беручи під увагу Брізбейн з околицею і згаданими двома таборами, маю на моїм списку 156 родин—547 душ, до того самітніх—39 душ. Разом отже начисляє Брізбейнська українська католицька громада 586 душ.

На недільнім богослуженні буває 40 до 50 осіб, часом більше; та з них не завжди всі ті самі. На катехізації буває п'ять до десять дітей (від трьох років вгору). Дуже порозкидувані, а до того комунікація і транспортація в неділі є тут бідна: потяги, автобуси, трамваї курсують дуже рідко в неділю. Длятого людям з подальших сторін нераз дуже трудно дістатися на богослуження. Та я собі думаю: аби вони скоро доробилися та щоб неодин з них міг купити собі 'машину", тоді й він і сусід з ним зможуть приїхати до церкви. Боже, їм поможи!

Та є ще друга причина, чому деякі люди не приходять до церкви. Вони, вийшовши з табору, будують свою хату. Суботи й неділі посвячують на те, бо це звичайно вільні дні від праці зарібкової, і це поправді дні, в яких вони стараються збудувати собі якийсь дах над головою. Та я собі знову думаю: коли вони збудують собі свою хату, тоді вже зможуть частіше приходити на богослуження.

А третя причина, що в розсіянні починають губитися, особливо коли це мішані подружжя.

Коли б Ви хотіли знати, як представляється білянс моєї апостольської праці, то ось він за рік 1952: проповідей 55, сповідей 131, перших діточих Причастій 2, хрещень 18, миропомазань 37, подруж 2, похоронів 2, останні Св. Тайни 2 особі.

На місяць серпень я виїхав на північ у правдиво тропічну полосу. Дві ночі й один день із Брізбейн до Тавнсвил, 832 милі. Потяг поспішний "експрес", що їде не більше як 30 миль на годину та й везе вас як у розгойданій колисці. З Тавнсвил поїхав ще далі на північ до Кернс, 211 миль. В тих двох містах були родинні табори і я хотів відвідати наших людей, бо довідався, що ті табори будуть розв'язані,—що й сталося недавно.

Коло Тавнсвил, в таборі Стюарт, мав богослуження в неділі 10 і 17 серпня. Українців католиків у таборі було 6 родин—23 душ, в Тавнсвил місті 3 родині—11 душ.

Длятого, що на Службах Божих були, крім українців, поляки, югославяни, німкині, австралійці, треба було бодай Євангелію прочитати так, щоб вони розуміли: читав отже по-українськи, по-німецьки, по-польськи й по-англійськи.

Одна австралійка, вчителька, що жила біля табору, була на першій Службі Божій та й мала відтак сумніви, чи важне було для неї вислухання тої Служби Божої. Наступної неділі був на Службі Божій сам парох Стєарту, згадана вчителька і ще дехто з ними. А що дві особі приступили до Св. Причастя, то австралійці були дуже заінтересовані, що в нашім обряді подається Св. Причастя під обома видами. Особливо парох, Монсіньор Тома Келлі, був заінтересований нашим обрядом.

В таборі в Кернс було 7 українських родин—29 душ, а в самому місті 8 родин—24 душ. В таборі мав Службу Божу в неділю 24 серпня.

В міжчасі відвідав ще 5 наших людей, що працювали на плянтаціях цукрової трощі коло Інггам, 67 миль від Тавнсвил. Є великі плянтації цукрової трощі в областях Рокгамптон, Маккей, Айр, Таллі, Іннісфайл, Кернс, де напевно можна б стрінути наших людей. Одні там поселились "на добре", а інші приїзджають на сезон рубання трощі.

Так отже в цих перших відвідинах Північного Квінсленду не багато місцевостей я відвідав, але за те багато скористав, багато довідався про життя наших поселенців у цій тропічній полосі. І думав я собі: Коли б так у мене більше сили і здоров'я, і коли б я був бодай двадцять років молодший, то варта б пуститися в довшу "мандрівку", щоб шукати наших людей, що працюють на залізничих дорогах; у бушах, у копальнях або на цукровій трощі. Була б ця мандрівка повна різних пригод, з павуками, комарами, вужами, але така мандрівка поплатна, бо це мандрівка в шуканні безсмертніх людських душ.

Люди наші добрі. В глибині душі кожного захована іскра живої віри. Серед різних переживань і труднощів її не стратили, але скріпили і нею дорожать. Особливо коли це родини з діточками. Самітні скоріше губляться, мішаються і нераз забувають, хто вони, яких батьків--- Особливо коли вони далеко в розсіянні між чужими---

Одна жінка в Тавнсвил сказала мені: "Від мами я навчилася тільки "Отче наш", але цього за мало. Прошу, пришліть мені молитовник, щоб я сама могла з нього навчитися дещо більше, та й щоб могла своїх діточок навчити молитов".

І деякі нез'єднені (я їх також відвідував) просили прислати або молитовник або біблію, або катехизм. Одна жінка говорила: "Ви знаєте, як у нас тепер в Україні. Церкви позамикані, або понищені. Від мами я не навчилася молитви; я сирота в чужих людей виростала---"

По моїм повороті до Брізбейн я старався бодай частинно сповнити бажання тих добрих наших людей. І прошу Бога, щоб благословив їх усіх, їх працю і їх труди.

Кожного року відбувається тут у Брізбейн на Божого Тіла процесійний похід, в якому беруть участь також всі національні групи. Такий похід дуже величавий. Можна би сказати: цілий католицький Брізбейн бере участь у ньому. В поході різні католицькі товариства зо своїми прапорами, католицькі школи, і національні групи. Кілька тисяч в поході на виставову площу, а кількадесятнадцять тисяч вже на виставовій площі чекає на благословення Найсвятішими Тайнами. Минулого року (1952) нараховували коло 80,000 учасників. Наша українська група брала також участь в поході, частина в народних строях.

В жовтні, на свято Покрови Божої Матері я запросив Архиєпископа. Цей день був нашим Національним Днем. Порозсилав трохи листів до людей, і на Богослуженні було півтора сотні душ (докладніше: душ 151). Не багато людей наших у Брізбейн, то ж треба рахувати кожну душу!

Уважаю, що треба би кінчити мою писанину.

Прошу про св. молитви. Привіт щирий для всіх!

Остаю відданий в ІМИА.

о. Н. Копяківський ЧНІ.

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ДОБРА КНИЖКА"
поручає такі книжечки духовного змісту:

По 15 центів кожна:

1) Островерха, Святий Рік
2) " Пастир миру і любови
3) Ваврик В., Комунізм і релігія
4) Гавліч, Церква мій скарб
5) Лужницький, Забороло Христової правди
6) Назарко, За душу молоді
7) " Посів крови
8) " Могутність преси
9) о. Т. Е., Царица вервиці
10) Ковалик, За що мене б'єш
11) Сабол, Розводи
13) " Чи Бог дбає за нас?
14) " Релігія і мужі науки
15) " Мир і війна та Ватикан
16) " Першенство Папи і Вселенські Собори
17) Дурбак, Т., Поглянь на світ — побачиш Бога
18) Войнар, За святість подружжя
19) " Що нас роз'єднує?
20) Катрій, Через Марію до Ісуса
21) Станканинець, Велика обітниця Серця Христового
22) Тимків, Робітниче питання і Католицька Церква
23) Соловій, Жертва Служби Божої
24) " Щоб усі були одно
25) Ленцик, Рим і Україна
26) Тимків, Правдива любов у подружжі
27) Магура, Марія—наша Цариця
28) Ваврик, М., Устрій Христової Церкви
29) Ваврик, В., Де Петро, там Церква
30) Ягодовський, Отруя в чарці
31) Хресний шлях українського католицизму

По 10ц. кожна:

32) Оленьчук, Церковно-релігійні завдання українців в Канаді
33) Шовкоплес, Поворот до правди
34) Дирда, Церква і молодь
35) Німчук, Дві папські енцикліки в соціяльних справах
36) Жан, 50 років у Канаді

По 25ц. кожна:

37) А. В., Большевицький церковний собор у Львові 1946 року
38) Войнар, Василіяни в українськім народі
39) Сабол, Душі з чистилища
40) Мох, Теофіл Коструба ученний-праведник
41) Казимира, Монс. А. Лянжвен і українці

*

На почту треба прислати від книжечки 1ц. Хто замовить усі 41 книжечки разом, той платить, замість $6.40, тільки $5.00 уже з почтою, отже ощаджує майже $2.00.

Замовляйте, посилаючи гроші в порученому (реджистрованому) листі на адресу:

ALEXANDER MOCH
344a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

ТОРОНТО, ОНТ.
Небуденне Свято—або рідкий ювілей

Коли глянути одним оком, на стареньку церковцю, при вул. Бетрист, 27 , ніяк не можсказати, що це якраз українська католицька, та щей з перед 25-и років.—Не має ні вежі, ні бані—і нагадує нам капличку якоїсь англіканської секти релігійної з 80-их рр. минулого сторіччя. Одначе вона таки заступає нашим людям церкву, на центр міста Торонто, ще й від 1928 року.

І власне 25-ліття основників цеї парафії і цеї церковці,—відсвятковано тут в дні 15-го березня ц.р. Вже два тижні перед тим приготовлювали це свято—і Впр. о. канонік П. Каменецький і голова церковного Комітету п. Михайло Дудар,—і наш мемуарист п. Ілля Витрикуш. Нам, з боку, ніяк не хотілось вірити, що за два тижні можна буде приготовити як слід, такий рідкий, небуденний ювілей. Однак призбрано десь імена й адреси всіх основників, що ще в живих, й запрошено їх до співучасти. Зібрано матеріяли із хроніки парафіяльної, приготовлено спис померших, і як відомо то вже кожний основатель, чи предсідник парафії мав написані свої спомини, котрі тут відчитував. Зроблено медалю для першого основника і грамоти для всіх, та замовлено т.зв. Архиерейську Службу Божу", в тій же церкві.

Після Служби Божої, зійшлися люди до парафіяльної залі під церквою, що була прикрашена синьо-жовтими лентами. На куртині аматорської сцени виднів великий образ—Матері Божої Неустанної Помочі, на гарнім гуцульськім килимі. Над образом наш тризуб. За першим, довжезним столом сиділи всі основники-ювіляти, а між ними Їх Ексцеленція Кир Ісидор. Небуденне це свято відкрив короткою промовою о. канонік П. Каменецький, парох цьої церкви, витаючи всіх присутніх, та віддаючи слово голові Комітету п. М. Дударові. Цей після коротенького привітання, всіх приявних передав провід п. І. Витрикушові. Він як господар цього свята і провідник пояснив всім хто менш-більш дав почин цій парафії і пояснив програму на цей день.

Коли вже люди з'їли смачний обід, п. І. Витрикуш попросив Їх Ексцеленцію про благословенство і слово. Кир Ісидор підкреслюючи, що тоді, коли наші люди взялись до утворення, тут, в центрі міста Торонта, нової парафії і церковці, були зовсім інші і тяжчі умовини праці, як сьогодні. Мимо того, вони не знеохочувалися і не жалували свого труду і своїх грошей, та при Божій помочі, дібняли свого і оснували цей Божий храм, цю парафію.

Одначе на це все дав свою апробату тодішній єпископ Н. Будка, бо заки відчинили церкву 276 Бетирст, то наші Богослужби відправлялися в Сент Мері гал при вул. Бетирст,—отож єпископ Будка теж являється піоніром цеї парафії.

Тут згадав Їх Ексцеленція і про першого, вже покійний, пароха в цій же парохії, бл. п. о. Андрія Сармaтюка, та першого дяка й учителя п. Миколу Юречкового, що читав апостола на Службі Божій. Він рівно ж відчитав свої спомини.

Після відчитання перших протоколів ще від 1925 року, п. С. Приймак відчитав свої спомини, котрі остануться для будучого історика.

Тут наступила зворушлива хвиля, коли Їх Преосвященство промовив слово і відзначив його медалею, і це був перший символ; другий: коли представник Українського Католицького Юнацтва, п. Володимир Шеремета, милозвучною українською мовою прирікав продовжувати працю піонірів, із ложив грошеву жертву від молоді. Стояли немов два символи: і основник п. С. Приймак з медалею і грамотою як провідник всіх піонірів, і молодець В. Шеремета складає жертву і приречення. Справді, мені ще не притраплялось чути тут уродженого молодця, котрий би так гарно скандував: "Ми, молоді, прирікаємо тут йти вашими слідами і працювати для Церкви, Бога й народу, ціле наше життя"!—На залі повіяло тишиною вдовілля, ворушення, та певного рода спокою. Нам здавалось, що за нами йдуть довгі ряди нашої молоді, щоб узяти в свої руки керму життя. Люди відітхнули й піднесли бурю довгих оплесків. Ті два моменти були аж надто вимовні —самі собою! Все ж таки хотілось би було додати одно маленьке, важненьке питання: чому не має на залі усіх наших груп і партій, щоб почули й голос нашого юнацтва? Ми віримо, що вони жалкують, бо на таке свято треба чекати аж 25 років; лише віра і наука Церкви може нас скріпити у так важкій праці в майбутнє...

Всякі справоздання і промови добігали до кінця. Господар передав дальший хід цього свята Всеч. о. Я. Бенешові, бо це перший фактичний сотрудник при цій же церкві. Отець Я. Бенеш промовив, додаючи поміж іншим, що треба якось закріпити пам'ять цього свята, якимось гарним пам'ятником. Радив уставити в церкві гарний іконостас, провадити діти і молодь слідами тих піонірів, бо лише релігійне виховання дає моральні підвалини для родини, громади і держави. Заохотив молодь до вищих студій, що нашому народові так конче потрібно.

Наші жінки, що гуртуються при церкві, заповіли, що вони будуть святкувати ювілей жіноцтва цеї церкви окремим святом в місяці маю ц.р. і подбають, щоби кожна членкиня одержала грамоту, та щось оставити в пам'ять для грудущих поколінь.

Трете свято відбудеться в місяці вересні ц.р. як спомин набуття і утворення церкви в центрі міста Торонта. Молитвою закінчено перше торжество ювілейного року парафії Матері Божої Неустанної Помочі.

Довго велась гутірка, хоча майже кожньому ювілятові покрив срібний

Слухайте Українських Радіопередач
що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940
Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

волос голову, але в очах їхніх жевріла радість. Від нас пізніших, молодших, хай буде для вас наше скромне "Честь Вам!" і хвала.

А. Комарницький.

ВИНІЯРД, САСК.
Похорон бл. п. Дм. Боднара

Що дня напливають сумні вістки про наших стареньких піонірів, що кожного дня відходять від нас на вічний спочинок. Власне така вістка рознеслася в нашій околиці дня 8 березня, з причини наглої смерти бл. п. Дмитра Боднара.

Бл. п. Дмитро родився 8. X. 1885 в селі Павличі, п. Станіславів. До Канади приїхав 1910. Зразу пра-

Бл. п. Дмитро Боднар

цював в Манітобі, опісля перенісся до Саскачевану. В р. 1912 одружився і замешкав відтак в околиці Красне. Переживав всілякі проби в своїм життю, але все пам'ятав на Бога й Бог його благословив дочасними добрами. Помагав багато при церкві на Красне й Виніярд.

Покійний полишив в смутку свою жену і 5 дітей. Похорон відбувся 11 березня. Хотяй не було погоди на дворі, але людей зійшлося дуже багато. Похоронну відправу мав Пр. о. С. Масло, ЧНІ.

Після погребу відбувся спільний обід в Народнім Домі. В часі обіду п. Ів. Білинський з Красне заявив щире співчуття для засумованої родини й при тій нагоді закликав всіх присутніх зложити жертву на католицьку пресу. Збірка принесла $32.55 з чого призначено $10.00 на "Укр. Вісти", $10.00 на Голос Спасителя, а $12.00 на нову церкву в Виніярді.

Всім жертводавцям складаємо тут щиру подяку а покійному Дмитрові хай канадійська земля буде пером.

Д. Марцинюк.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Нехай Господь Бог заплатить сторицею всім тим, що прислали слідуючі жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя:

Черепущак В. С., Лонг Лек	1.00
Гулявський Семен, Гемсремк	1.00
Шутка Пані М., Виніпеґ	5.00
Квас К. панна, Саскатун	1.00
Гарасимчук Д. Пані, Торонто	1.65
Носатий Анастазія, Мелеб	1.00
Каспрак Павліна Пані, Нюарк	1.00
Прихітка Анна Пані, Гримсбі	1.00
Боднар П., похорон, Виніярд	10.00
Дирбавка Параскевія, похорон, Врокстон	20.00
Труба Анна Пані, Торонто	1.00
Михальчук Юліян, Ярослав	1.00
Віточинський Антін, Лондон	1.00
Хміляр Павло, Едмонтон	.50
Дереворіз Вас., Врокстон	1.00
Самотілка Марія, Виніпеґ	1.00
Дзос Меланія, похорон Сифтон	4.00
Кошменко Текля, Торонто	1.00
Франківський Мих., Бостон	1.00
Шутка Анна, Виніпеґ	.25

Хто слідуючий?

ЖЕРТВИ НА СЕМІНАРДЮ ОО. РЕДЕМТОРИСТІВ

о. А. Борса, Ню Гейвен	$20.00
п. Анд. Брухваль, Ню Гейвен	10.00
о. Богдан Їжак, Скрентон	15.00
Для Студендату, від Укр. Катол. Церкви Сиракузи, Н.Й.	10.00

Нехай їх Господь благословить за щирі жертви!

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаємо подяку Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви у тяжкій недузі одного члена родини.

Родина Драбина,
Newcastle, Australia.

МІСІЯ В НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.
(8-15 березня)

Оцею дописю складаємо щиру подяку свому Впр. о. Парохові, А. Борсі, що дав нам нагоду обновитися святою місією, що її в двох мовах проповідав о. М. Щудло ЧНІ. Місія тривала цілий тиждень. Нарід узяв у ній численну часть.

Парафіянин.

Окружний Заряд і представники УКЮ 11 парафій міста Вініпеґу, 1953

Сидять, зліва до права: Ольга Татарин— кореспонденційна секретарка; Ольга Коблак—президентка (голова); Орест Білінський—касієр; о. Йосиф Денищук, ЧНІ—Духовний Провідник; Богдан Кардаш—місто-голова; Олеся Борис—рекордова секретарка; Вернадета Врубловська—п'ята членкиня.

Другий ряд, зліва до права: Володимир Іщак—референт суспільно-товариських взаємин; Розалія Якімовська; Лорейн Гресько; Винівна Торч—контрольорка; Глікерія Климчак; Анна Головатий—духовна провідниця; Марія Стройч.

Третій ряд, зліва до права: Гелена Лисак—пресова референтка; Яків Дризюк; Славка Павлишин—організаторка; Нестор Бобай; Стефанія Рудан—голова культурно-освітних праць; Богдан Гумніцький—контрольор; Ізидора Клімчак; Василь Рута.

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ
у Ватерфорді, Онт.

Ввечері 29 березня семинаристи ОО. Редемптористів у Ватерфорді влаштували прегарний концерт у честь Тараса Шевченка у власній парафіяльній галі.

Доволі багато народу взяло участь у цьому концерті. Гарно виконані співи захоплювали слухачів. На сцені виступав хор семінаристів і хор парафіяльний.

Семинаристи дуже гарно прибрали сцену і портрет Шевченка. Як новоприбулий я захоплювався деклямаціями Бр. диякона, Бр. Дибки, що так чудово деклямував, що я був би не пізнав, що він уроженний у Канаді, коли б не були поінформували мене про це. Багато семинаристів вповні опанували укр. мову та чудово говорять нею. ОО. Редемптористи потрапили вляти в них укр. духа, любов до свого народу та почуття українськости. За це належиться їм признання та похвала. Нехай Христос і Його Мати Марія благословляють працю ОО. Редемптористів поміж нашим народом!

Я так захопився ОО. Редемптористами, що на другий рік висилаю свого сина, щоб і він був Редемптористом.

Новоприбулий.

МІСІЯ В СКРЕНТОНІ, ПА.
(15-22 березня)

Наш новий парох, Впр. о. Б. Їжак улаштував у парафії великопостну місію, що її проповідав по-укр. і анг. о. М. Щудло ЧНІ. Місія прегарно вдалася. Багато молоді взяло участь у місійних науках. Нехай ласкавий Господь і Його Пресвята Мати Марія будуть благословенні навіки за це

НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Дивні Події у Фатімі, Мгр. І. Гаврилюк	.40
Історія Вселенської Церкви, о. Дядьо	.35
Людина й Звірина, о. Т. Лежогубський	.25
Дорога Спасення, або Св. Місія в Образках	.50
Дев'ятниця (до Найсв. Серця Хр.) о. З. Золотий	1.25
Історія Біблійна Нового і Старого Завіту, о. А. Луговий	.50
Молімся Спільно на Вервиці (в укр. і англ. мові)	.10
Великий Мученик, Св. Йосафат Кунцевич, о. М. Щудло ЧНІ.	.50
Велике Цабе, Д. Гуменної, гарні, поучаючі оповідання	2.50
Провідник (самоук до англ. мови)	1.50
Словар Англ.-Укр. і Укр.-Англ.	1.75
Волинь, У. Самчук, повість-хроніка у 3 частинах	2.75
Спогади Фронтовика, Е. Затаєвський, вірні спомини учасника II світової війни	1.50
Зелені Дні, повість, Л. Оленко	1.50
Батьки і Діти, з модерного виховання, о. І. Нагаєвський	1.00
Укр. Література 20-го століття, В. Раджикевич	1.00
Мистецькі скарби укр. Вишивок, С. Стечишин, в гарній оправі	2.50
Українські Народні Приповідки, О. Воропай	.45
Новий Збірник Народніх Пісень, під нотами, М. Леонтович	2.85
Пригоди Молодого Лицаря, повість в 3 томах, С. Черкасенко	4.00
Крізь Сміх Заліза, С. Хрін; спогади з 1944/45	1.50
Графіка в Бункрах У.П.А.	5.95
Невидимий Чоловік, фантастична повість	.60
Куркульська вілля, Докія Гуменна	.35
Післанці з Таємного Світу (про укр. стигматика_) о. М. С.	.60
Спільне Родинне Св. Причастя, о. Мельник	.20
Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта	1.40
8,000,000, 1933 рік на Україні	.75
Товариші Усміху, Б. Полянич (з життя підпілля_)	1.00
Хочу Жити, О. Данський	1.00
Слово Рідне, читанка з українознавства, К. Кисілевський	2.25
Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді)	2.00
Назустріч Життю, Равль Плю	2.00
Український Правопис, Др. Я. Б. Рудницький	.50
Енцикльопедія Українознавства (3 томи оправлені)	48.00
Ukrainian Catholics, Rev. M. Schudlo CSsR.	.50
The Second World War 1939-1945, Major-Gen. Fuller, cloth bn'd	4.50
The Holy Shroud of Turin, Dr. E. A. Wuenshel C.Ss.R.	.15
One of the 15-million, N. Prychodko life of author in the USSR	2.75
Greek Catholic Dictionary, Rev. B. Shereghy	.50
The Greek Catholic Church, Rev. B. Shereghy	.30
On or off with the Dance	.15
Moscow's Drive for World Domination, N. Prychodko	.50
Crime of Moscow in Vynnytsia	.75
Communism in Reality, N. Prychodko	.50
Ukrainian Grammar, J. W. Stechishin	3.50

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkon, Sask., Canada

велике добродійство для наших душ.
Парафіянин.

МІСІЯ В СИРАКУЗАХ, Н.Й.
(2-29 березня)

Всечесніший Отець, В. Середович, парох Сиракуз, улаштував тижневу місію в нашій парафії. Місією проводив о. Мих. Щудло ЧНІ. Так на анг. як і на укр. науках церква була набита народом.

В дні закінчення місії біля 700 осіб приступили до Св. Причастя. Цей вияв набожности зворушив усіх присутніх. Нарід пожертвував ці Св. Причастя за наших страждущих Братів і Сестер поза залізною заслоною, як це прохав отець Місьонар.
Парафіянин.

ВСЯЧИНА

Аргентина. — Еспанські місьонарі запровадили в Аргентині католицьку віру в 16-ім столітті. Одна католицька релігія дістає допомогу від уряду, але всі інші визнання втішаються свободою. Тільки католик може бути президентом і заступником президента в Аргентині.

В Аргентині є 16,108,572 населення. З цього 14,955,245 це католики. В Аргентині є трохи українців, так католиків як і православних. Наша імміграція до Аргентини зросла по другій світовій війни.

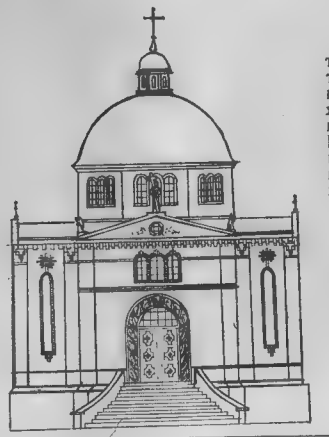

ВІДОЗВА

У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити те діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.

Висилайте Ваші жертви до:

Rev. Father Rector,
Redemptorist Fathers College,
Roblin, Man.

ВРОКСТОН, САСК.
Похорон бл. п. П. Дирбавка

Дня 17 березня померла в летунському шпиталі в Йорктоні бл. п. Параскевія Дирбавка в 63 році життя.

Покійна походила зміста й повіту Городенки. До Канади приїхала з своїми родичами 1904 й замешкала разом з ними в околиці Вроктон. Дня 24 січня 1917 вийшла заміж за Юрка Дирбавку й відтак обидвоє замешкали недалеко Кесок, Саск.

Бл. п. Параскевія полишила в смутку свого мужа, 3-ох синів: Василя, Стефана й Николу; 3 дочки: Марію, Анастазію й Катерину, й 9 правнуків.

Похоронні відправи відбулися в п'ятницю вечером у Вроктоні, а суботу рано в Йорктоні. У Вроктоні правив Пр. о. Вол. Корба, ЧНІ., а в Йорктоні Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. По похороні був спільний обід в парохіяльній залі. В часі обіду Пр. о. П. Малюга ЧНІ. зложив щире співчуття для засумованої родини, підкреслив її добрі прикмети й заслуги для Вроктонської парохії. Опісля завізвав присутніх на збірку для доброї преси. Збірка принесла $20.12.

Бл. п. П. Дирбавка

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а бл. п. Параскевії хай буде вічна пам'ять!

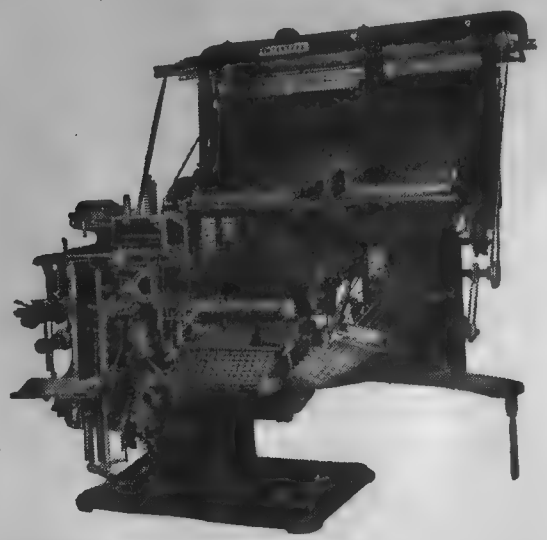

Дорогий Читачу:

Послухай, що кажуть найвизначніші особи про пресу:

"Преса це велика, коли не найбільша сила наших часів"—
св. Отець Папа Пій XI.

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли одночасно не буде в вас католицької преси, яко зброї для оборони й наступу"—
св. Отець Папа Пій X.

"Нарід, що не має правдиво католицької преси, яка гамувалаб і вказувалаб на шкідливий й небезпечний вплив ворожої преси, зведений блудить по манівцях і напевно скорше, чи пізніше мусить загинути".—Єпископ Григ. Хомишин.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди Великодних свят пішліть дарунок. При весіллях, похоронах, поминках, хрестинах, ювілеях, партіях і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Жертви на новий Інтертайп

Ось ліста наших приятелів та апостолів доброї преси, що так ласкаво прислали свої жертви, або занялися збіркою на ту ціль, щоб помогти друкарні Голосу Спасителя сплатити нову та коштовну машину Інтертайп. Нехай ласкавий Господь нагородить їх сторицею!

Личковська Стефанія, Колон, Н. С.	1.00
Федорович Іван, Етелберт, Ман.	1.00
Шутка Пані М., Винипеґ, Ман.	1.00
Капуста Анна, Торонто, Онтаріо	**10.00**
Сташалковский Петро, Бронте, Онт.	1.00
Борса о. Антоній, Ню Гейвен, Конн.	**20.00**
Слух Василь, Ст. Люіс, Мо.	1.00
Свечишин Ф., Едмонтон, Алта.	**8.00**
Яник І. С., Овкбурн, Ман.	.50
Макаровський Іван, Амстердам, Н.Й.	.50
Лучка Катерина, Клівленд, Огайо	1.40
Татарин Марія, Врокстон, Саск.	2.00
Стогрин С. Пані, Катавісса, Па.	1.00
Фик Михайло І., Калдер, Саск.	**5.00**
Попик Ілія, Вест Бенд, Саск.	1.00
Самотілка Марія, Винипеґ, Ман.	2.00
Якимишин Никола, Амстердам, Н.Й.	.50
Лученко Йосиф, Лажорд, Саск.	1.00
Кошменко Текля Пані, Торонто, Онт.	4.00
Крицька Анна, С. Ківатин, Онт.	1.00
Ворона А. Пані, Едмонтон, Алта.	1.00
Арендес Мих., Вашінґтон, Д.С.	3.00
Кузик Василь, Ґрендвю, Ман.	1.00
Шудло о. Мих. ЧНІ., Ньюарк, Н. Дж.	**10.00**
Пирожинська Лідія, Бруклин, Н.Й.	1.00
Садовий Михайло, Давфин, Ман.	3.00
Демчак А., Плимавт, Па.	1.00

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

У неділю, 22 березня відбулася виставa вишевок в Академії Пресвятого Серця. 1-шу нагороду за найкраще вишиття дістала панночка Єлена Комарик, 2-гу нагороду панночка Ірина Дирбавка, а 3-ту панночка Геня Стадник. Всім контестанткам желаємо ще кращого успіху на будуче.

На виставі українських експонатів зложено $228.00 для визвольних змагань України. ОО. Редемптористи офірували $50.00. Всім жертводавцям складаємо щиру подяку.

ЙОРКТОН, САСК.

Свято в честь Т. Шевченка

Заходом аматорського кружка і складових організацій влаштовано дуже старанно й величаво концерт в честь нашого найбільшого генія і поета Т. Шевченка, що відбувся в неділю дня 20-го березня вечером у нашій укр. катол. парохіяльній галі. Наше громадянство зрозуміло вагу такого свята та прибуло так численно, що ця велика і простора галя була переповнена.

Концертова програма, хоч не була аж надто богата, але за те всі точки були дуже підібрані до свята і виконано вдоволяючо. Мішаний хор під дірігентурою широко знаного дірігента пана Івана Бонцаля виконав хоральні пісні по майстерськи, а також і Академія Пресв. Серця Ісусового під управою Преп. Сестер виконала і свою велику часть програми,

що випала дуже добре.

Свято відкрив п. Ник. Завада, та вкоротці представив значення такого свята. По відкриттю міш. хор відспівав "Заповіт", муз. І. Омельського, і "Учімся", муз. Гайворонського, "Садок вишневий", декл. віддеклямувала Люба Гоменюк, "Гомоніла Україна", декл., віддеклямував Вол. Дуткевич, "Реве та стогне", муз. Гайворонського, відспівав хор Академії, і "Сонце заходить", муз. Роздольського.

Святочний реферат, в великім патріотичнім дусі виголосив Преп. Отець Павло Малюга ЧНІ., який в своїм рефераті представив дуже ясно життя Шевченка: як він боровся ціле своє життя за краще майбутнє свого народу, вказуючи на його великі твори і яку велику вартість мають ті твори у теперішнім часі.

По скінченім рефераті продовжувалась програма: "Занесло тебе снігом Вкраїно" відспівав муж. хор, і "Перебендя" муз. Гайворонського, хор Академії відспівав "Садок Вишневий" і "Віє вітер", муз. Кириченка, "До Основяненка", декл. віддеклямував М. Баран. Струнна орхестра Академії відіграла "На що мені чорні брови" і "Кокошка"; "Веснівка"— сольо, відспівала панна Марія Боднарська в супроводі п'яна Марії Корній. "Сотня літ уже зближаєсь" декл., віддеклямував В. Петришин, "Світе тихий", міш. хор, муз. Дм. Котка, Зійшов місяць", муз. Гайворонського.

Кінцеве слово забрав п. Н. Завада, закриваючи свято, дякуючи святочній громаді, що прийшла так численно віддати поклін нашому найбільшому поетові. Свято закінчено укр. гимном "О Україно" і "Боже Щасти її". Святочна громада розійшлася домів з добрим і святочним враженням, з повним вдоволенням і з виповненням Шевченкового заповіту, що просив: "І мене в сім'ї великій, в сім'ї вольній, нові, незабудьте спом'янути не злим, тихим словом".

Іван Когут.

Єгипет—це країна над Нілем. Край урожайний і багатий, хоч загал населення вбогий через те, що багатирі загарбали в свої руки урожайну землю. Тепер новий уряд проводить сміливі реформи, щоб поліпшити долю населення.

Цілий Єгипет був колись християнськийш ба й можна сміло твердити, що це була одна з найбільше квітучих частин Христової Церкви. Сварні та незгоди були послабили одність християн у Єгипті. Прийшли магометани, завоювали край— Протягом яких двох століть сливе все населення перейшло на магометанство, покинувши християнство.

Ісламізм цебто віра в Аллага та його пророка Магомета є урядовою вірою країни. Єгипет має 19,080,000 населення. Там є тільки 200,000 католиків. Отак пропала країна славних Антоніїв і інших святих угодників, що на весь світ славилися своєю святістю та чеснотами.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі Спасителя, так нехай посилає свої питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

ПОЖИТОЧНА КНИЖОЧКА

Духовна В'язанка

Молебні на
МАЙ і ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.
Замовляйте в
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1953

МІСЯЦЬ МАРІЇ

о. Ір. НАЗАРКО ЧСВВ.

ІЗНОВУ завітав до нас чудовий місяць травень... Мівяць зелені та квітів. Місяць нерівняної краси в природі. Місяць сильніших почувань людського серця. А передовсім місяць Марії.

І розколихалися вечірні дзвони й заграли, немов у великий празник, а їх гомін поплив понад фарми, села й міста, продістався в найдальший закуток, де тільки живуть люди, та сповістив усіх, що прийшов чарівний май. А тим дзвонам відповіли серця християн немов в один такт. І пішли люди громадами до стіп "Цариці мая", складаючи Їй вязанки весняних квітів, а з ними жмути сердечних молитов, почувань і постанов. З якоюсь гарячішою любовю та ніжнішим набожентством горнуться всі до Марії в її місяці.

***

Почитання Преч. Діви таке давне, як і давнє саме християнство. Можемо сміло сказати, що це почитання розпочав сам Син Божий своєю глибокою пошаною і синівською любовю до Преч. Діви. Вслід за Ісусом пішли Апостоли і перші християни. Побожне переданя каже, що сам Князь Апостолів, Св. Петро, посвятив перший храм у честь Преч. Діви Марії зараз після Її успення. На стінах катакумб є розмальовані ікони Преч. Діви, що походять з перших століть християнства. Одначе прилюдний культ Пречистої Діви установлено щойно на початку п'ятого століття, бо до того часу прилюдно почитали тільки мучеників. З початком п'ятого століття починається справжній тріюмфальний похід Преч. Діви крізь усю історію

християнства. З сердець вірних вириваються сотки величніх назв на честь Пречистої Діви Марії, пісень, богослужень, ікон та храмів. У самому Царгороді відкрито сліди бодай п'ядесятьох церков, посвячених Марії. У Франції начисляють тільки самих відпустових церков марійських понад 1,300. А що ж сказати про велитенські катедри, ті камінні літанії, різьблені в честь Пречистої? Не диво, що один історик назвав середні віки "актом віри в Марію, висловленим у камені". Мабуть ще сердечніше старається малярство причинитися до проставлення Марії. Нема буквально ні одної малярської школи, в якій бракувало б "Мадонни". Рафаель-Санті, один із найвизначніших італійських мистців, що жив тільки 38 літ (1483-1520)., встиг намалювати аж 30 прегарних ікон Пречистої. Не будемо спинятися над проявами почитання Преч. Діви в інших родах мистецтва, але скажемо загально таке: Хочби католицька релігія не відрізнялася від інших релігій нічим іншим, як тільки почитанням Марії—то це чудо, що ним є Марія, вповні вистачило б, щоб катол. релігія перевищила кожну іншу релігію, бо почитання Марії двигнуло дуже високо материнську любов, дівицтво, покору й інші чесноти, підняло людей високо понад усе земське, визволило жінку з її поневолення, відродило молодь, стало силою мужчин.

Не диво, що й наш український нарід так сердечно одушевляється набожністю до Преч. Діви Марії. Ця набожність перейшла в кість і кров нашого народу. Вона пронизує усе наше життя; наше письменство, наше мистецтво, науку, будівництво, тощо... Найвеличавіші архитвори наших церков у Галичині починаючи від катедри в Галичі й кінчаючи на дерев'яній церковці в глухому селі—це храми, посвячені Марії. А щож говорити про чудотворні ікони? В самій Галичині начисляють понад 150 чудотворних ікон Пречистої Діви Марії. Гошів, Крехів, Зарваниця, Самбір, Підгірці, Тернопіль—які це величні столиці Марії!

Окремим об'явом почитання Преч. Діви в нашому народі були майські богослуження. В другій половині минулого століття, коли загальний упадок віри ширив свою руїну, ОО. Василіяни почали ширити маєве богослуження серед нашого народу в Галичині. Ще як молоді богослови ті отці складали окреме приречення, що будуть старатися про те, щоб Марія зазнавала якнайбільшого почитання серед нашого народу. І це приречення сповнили. Вже кілька літ пізніше знаний у Канаді бл. п. о. Платонід Філяс ЧСВВ запровадив маєве богослуження в церкві ОО. Василіян у Львові. За Львовом пішли інші монастирські, а потім парафіяльні церкви. Довголітній львівський ігумен, о. Мелетій Лончина ЧСВВ уложив цей прекрасний Молебень, що його відправляємо в травні, та багато гарних марійських пісень, а о. Філяс у часописах заохочував світських священиків почати відправу цього богослуження у своїх церквах. Згодом це богослуження продісталося до всіх наших церков у Старому Краю. І наш нарід сердечно полюбив це богослуження. Старші мабуть пам'ятають, як гарно було в маю в Старому Краю. Прийде май—у полі робота аж кипить. Наш селянин у поті чола працює цілий день, але як тільки заграє вечірній дзвін—селянин кидає свою працю, забуває про втому, прибирається святочно і спішить до церкви, щоб віддати поклін Марії. А в церкві старі, молоді й діти співають, моляться перед прикрашеним престолом Марії, аж на душі любо. Так було колись у Галичині, а тепер... краще й не говорити, бо біль стискає серце...

Тому ми тут у Канаді й Америці повинні бути гідними переємниками цієї сердечної набожности наших побожних предків. Цього року в травні ми повинні з подвоєною ревністю почитати Преч. Діву Марію за себе й за тих, що позбавлені цього щастя в Старому Краю. Тому в цьому місяці ми повинні по нашій змозі що ранку вислухати Службу Божу, а ввечорі брати участь у Молебні і проповіді. Ми повинні в цьому місяці совісніше виконувати свої щоденні обов'язки, працювати над поправою своїх помилок, заохочувати інших до почитання Марії, причинитися до прикраси її храму чи престола працею, датками чи квітами. Ми повинні старатися наслідувати великі чесноти Марії, передовсім її чистоту, покору й любов. Вкінці всі свої молитви в потребах наших, наших родин і нашого народу ми повинні звертати до Преч. Діви. Хай те все буде тихе, звичайне, але овіяне любов'ю до Марії, а тоді цей місяць буде багатий у заслуги, буде обновою наших душ! Тоді не буде нам страшне ніяке лихоліття, бо з нами буде Марія. З ким Марія, з тим перемога!

Свято Матері

Ой заграйте ліси, бори
Гаї, поля, ріки й гори,
Всі потічки зажурчіть
Та й розмови заведіть,
Приберись, земле, багато
Сьогодні ж велике свято.

Защебечіть в гаю, птиці,
Зацвітіть рожі, косиці,
Гомоніть з вітрами, цвіти,
І зійдіться разом, діти,
Поклін матері віддайте,
Та пісоньку заспівайте.

Вона все повна любови,
Не жалує труду, крови,
Для своєї дочки-сина,
Бо вона для вас єдина,
Нераз нічку не доспала,
В Господа долі благала.

І тому їй за посвяту,
Дайте нині у заплату,
Всі діточі серця щирі
Та нехай вона повірить,
Що не даром трудилася,
Бо заплати діждалася.

Всі шануйте матір свою,
Бо вона нераз з журбою,
Ждучи вдома, боролася,
Де ділись ви, журилася,
Тож годиться, щоб і ви
Поклін їй тепер дали.

Вже в 6 і 7 столітті по Христі на просторах Руси-України ремісники виробляли різні цікаві предмети зо срібла і бронзу. Також позолочували, уживаючи розчину золота і ртуті; це запозичили з Риму.

ХРИСТОВЕ ВОЗНЕСЕННЯ

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ВІД Христового вознесення небо відчинене для всіх, хто бажає ввійти до нього, хоч дотіль було воно замкнене навіть для старозавітніх праведників і богоугодників... Хоч яка велика наша уломність і слабість, хоч які тяжкі наші провини, в с е таки Христос своїм вознесенням додає нам відваги, розбуджує в нас надію, що зможемо колись злучитися з Ним у небесній славі, бо на те Він зійшов із неба, стався людиною, помер на хресті, вознісся до неба в людській природі, щоб люди могли спастися, не зважаючи на свої немочі та гріхи, коли тільки щиро покаються та звернуться за пробаченням до свого любляного Спасителя.

Христове вознесення подало нам могутнього заступника та оборонця перед троном Всевишнього. Христос не переставав бути спасителем світу, як відійшов до свого небесного Вітця. Христос є далі первосвящеником людського роду, який на те пробуває в небі, каже Св. Павло, "щоб за них заступатися" (Євр. 7, 25).

Так як із хреста благав свого Вітця простити засліпленим жидам, що кепкували та провокували Божий гнів своїми насмішками та богохульствами Божого Сина, так тепер Спаситель невпинно заступається за відкупленими людьми, боронить їх перед Своїм Вітцем, виправдує їх провини, жертвує Йому Свої Срасті, показує близни Своїх пресвятих рук і кличе невпинно, рятуючи грішників від кар Божої справедливости: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять!" (Лк. 23, 34).

Христос із неба не забув про землю... Його заступництво рятує грішників від кар і провадить їх до покаяння. Він просвічує розум людей, зворушує внутрішніми надхненнями їхні сумління, спонукує проживати по-християнськи, каятися за гріхи, працювати над власним спасінням... Нема такого гріха, що б Христос не простив, коли душа щиро покається та звернеться до Нього за поміччю та пробаченням: "Діточки мої, кличе Св. Іван Євангелист до перших християн,—це пишу я до вас, щоб ви не грішили.

Але коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа праведника. Він надолуження за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи **всього світу."** (І Ів. 2, 1-2).

Чи ж сьогоднішнє зіпсуття, неморальність, розводи, перепинення народин, аборти, шахрайства, гонення невинних, занепад морального змислу, затрата християнського світогляду в безчисленних християнах не мали б накликати на світ вогонь пімсти, який колись знищив Содому та Гомору?... Хто ж стримує справедливий Божий гнів і кари? Христос Спаситель, що пробуває як заступник і оборонець відкуплених людей по правиці Свого Вітця! Він так любить людей, що заявив одній душі монашій: "Я готов умирати стільки разів, скільки є грішників на світі, щоб вони могли спастися коли б треба було вмирати за кожного зокрема!"

Чого навчає нас Христове Вознесення?

Христове вознесення має надзвичайне значення для християн, що проживають на землі, бо воно є великою лекцією, повною спасенних навчань для всіх тих, що вірять у Христа та радіють із Його славного вознесення та повороту до неба.

Чого ж навчає нас Христове вознесення?

І. Христове вознесення це вмовний доказ і переконлива пригадка для християн, що земля не є нашим сталим пробутком і помешканням, бо по словам Святого Павла: "Не маємо тут постійного міста—пробутку, а шукаємо майбутнього" (Євр. 13, 14). Земля для християн це країна вигнання та скитання. Людина на цьому світі це часовий подорожній, що змагає до своєї батьківщини, до неба, де жде на нього воскреслий Христос, Його Мати Марія, анголи та Святі. Багато людей так прив'язуються до землі та її дібр і утіх, що прямо забувають про небо, так бо їх заспліплюють земські добра та втіхи, хоч вони марні, порожні та короткотривалі, повні клопотів, заздрощів, неспокоїв. Слід учинити б з любителями цього світу те, що Констянтин Великий учинив зо своїм другом, Аблавієм, який захланно скуповував посілості, палати, збирав гроші та майно. Цар, розмовляючи зо своїм молодим другом, намалював перед ним прямокутник і промовив: "Поглянь, друже, що залишиться тобі з усього світу!"

Християнин, хоч проживає на землі, не сміє забувати про небо, бо це його вічна батьківщина, де жде на нього безмірне щастя та вдоволення, тому повинен невпинно повторяти зо Св. Павлом і першими християнами: "Пробування наше на небі!" (Фил. 3, 20). куди спрямовані повинні бути всі наші гадки, почування мрії, зідхання та зусилля. Краса та добра цього світу мають нам пригадувати безмірні добра вічної батьківщини. Св. Григорій Папа говорив: "Якщо так гарно на вигнанні, то як гарно мусить бути в батьківщині!"

1856 року померла в Торіно мати Св. Івана Боска, побожна Маргерита. По чотирьох роках цебто в 1860 році Святий стрінув її в церкві в Торіно. Здивований дивним випадком звернувся до неї з питанням: "Мати, ти тут? Хіба ти не померла?" Маргарита відповіла: "Так, я померла, але всетаки живу далі!" "Чи ти щаслива?"—спитався люб'ячий син.—"Надзвичайно щасли-

ва!"—відповіла мати, "бо я в небі". —"Яких радощів зазнаєш у небі?"—"Я негодна тобі цього сказати, бо заслаба людська мова, щоб описати те, що радує Святих у небі."—"Так подай мені бодай якийсь передсмак цього щастя та слави!"—промовив захоплений син. На ці слова душа Маргарети переображується —небесне світло обгортає її... вона простягає руки до сина та кличе: "Сину, жду на тебе в небі!"—По цих словах видіння зникає, розбуджжуючи в Святім непогамоване бажання працювати для слави Божої та запевнити собі вічне спасіння.

II.—Отож треба християнам невпинно споглядати на небо, бо пригадка про небесне щастя відв'яже їх серце від земських дібр і роскошів, викличе тугу за тривалим щастям, зродить відразу до світу, що буде гробом для кожного, хто прийшов у світ, розбудить ревність за славу Божу та поширення Христового царства на землі... Чому ж так мало людей тепер люблять Христа та проживають по Його законові? Бо мало християн уміють сміло, завжди та всюди постояти за засадами Христової Євангелії. Як часто декілька крикунів і демагогів перекричать і змусять до мовчання добрих людей, що не вміють постояти за своїми християнськими переконаннями! Таке не може бути з тими, що пам'ятають про небо та всіма силами намагаються самі до нього дістатися та других туди привести!

Христові слуги не повинні зважати на осуд ворогів, хіба щоб переглянути свою поведінку та зреформувати себе, бо й вороги часом мають слушність, як осуджують добрих.

Сама згадка про небо нікого до неба не заведе. Потрібні добрі діла, сумлінне виповнення станових обов'язків, вправа в християнських чеснотах, терпеливість посеред страждань і болів... Час короткий у нас. Не слід гайнувати його на марні мрії, пусті слова, безкорисні для неба зайняття! Кожна хвилина життя має вартість вічности, отож слід пильно використовувати її. Св. Августин каже: "Пам'ятай, що не кволі та оспалі, але насильні поривають Боже царство!" Тяжко, щоб хтось був щасливий у тому й цьому світі, щоб був перший і славний в обидвох світах, на землі та в небі!"

III.—Сміливо поступати за Христом посеред радощів і терпінь. Тисячі попередили нас і показали власним прикладом, як треба служили Христові, бо по словам Св. Амвросія: "Не має більшої гідности ніж служити Христові" "Коли хтось хоче йти вслід за Мною, хай відречеться себе і нехай візьме свій хрест і йде за Мною, керуючись у житті Моїм законом і наслідуючи Мій приклад!" (Мат. 16, 24).

Прямуючи в житті за Христом у всіх обставинах туземного життя, слід завжди повторяти: Я йду до свого Небесного Вітця, змагаю до правдивої та вічної батьківщини! Так слід повторяти посеред приємностей і прикростей, радостей і страждань, змагаючись з собою, своїми пристрастями, дияволом і світом. Христос не полишив нас сиротами. Він завжди при нас. Св. Тайни скріпляють нас.

У Справі Порозуміння

"Зрозумієте Правду і Правда вас освободить" (Йо. 8. 32)
(Збірка Документів)
(Лист Митр. А. Шептицького)

Подав І. Г. САПІГА

ВСТУПНЕ СЛОВО

На мої відкриті листи до православних Архиєреїв і до православної інтелігенції одержав я кілька відповідей. Цими своїми відкритими письмами осягнув я лише в дуже незначній мірі те, чого бажав. Я пропонував порозуміння, свідомий того, що цілковита Єдність цебто утворення одного віроісповідання з кількох, могла би бути осягнена лише після довгого ряду дрібних порозумінь. Я хотів, щоб приналежні до різних віроісповідань старалися до себе взаємно наблизитися, заховуючи, очевидно, свою окремішність.

У відповідях, що їх дістав я на свої письма, не проявлялася поправді ніяка охота наближення. Попри теоретичне признання, що релігійна Єдність різних укр. віроісповідань є конечною умовою до осягнення національної єдности, просто ніхто не подумав про порозуміння і взаємне наближеня до себе різних українських православних віроісповідань. Моє запрошення зрозуміли всі тільки як поклик до цілковитої злуки православних з нами, гр.-католиками, і то тільки як прийняття всіми православними нашої Унії з Ап. Римським Престолом.

А можна було говорити про різні способи порозуміння, без зливання в одно віроісповідання. Можна було подумати й про злуку православних віроісповідань з гр.-католицькими, при якому повставало б нове віроісповідання зо злучених обох, яке не було ні давним православ'ям, ні давною гр.-катол. Церквою. Про ті різні можливості ніхто не подумав. Моє предложення взято згрубша просто як поклик до Унії.

Відповіді випали такі негативні, що лише з доброю волею можна доглянути гадки, що все таки бодай якесь порозуміння можливе. А в багатьох відповідях цілком виразно й висказано обурення на саму думку, що хтось може таке припустити. Та все ж таки відповіді ці є таким обильним матеріялом до дискусії, що неможливо їх мовчки поминути. Що більше: Брак відповіді був би навіть нечемністю, якої від мене не очікується.

З другої ж сторони я переконаний, що дискусія конечно потрібна навіть й до мінімального порозуміння. Йде лише про це, щоб ця дискусія не утруднила порозуміння цебто щоб була ведена так чемно і з такою любов'ю ближнього, щоб ніхто не міг чутися обиджений.

Дискусія потрібна, але тільки іренічна, не полемічна. Треба такої дискусії, яка прямувала б до мира, не до війни. На таку дискусію і я рішився. З приготованих мною, почасти висланих,

кількох довших і коротших відповідей, вибираю те, що по моїй думці, можна і треба оголосити. Бо, без сумніву, в такій миродвій дискусії треба щирости, навіть тоді коли те, що підноситься, не є приємне для співучасника дискусії. Свої відповіді я рішив печатати в "А. Еп. Відомостях" для ужитку Духовенства. Тим способом перешлю своїм кореспондентам відповіді на їхні листи, як теж і на листи інших, даючи їм таким чином змогу, піддержувати, якщо схотять, дальшу дискусію.

Така дискусія є тимбільша потрібна, що наші Браття з Волині, Холмщини і Підляшша та з Вел. України були від півтора століття відділені від нас політичними кордонами і знали нас тільки з того, що про нас писали російські, церковні письменники. А ми не мали ніколи змоги відповісти на роблені нам закиди. Наші Браття не мали змоги читати нашої оборони. Тепер щойно перший раз від сотки літ можемо відповісти на зроблені нам закиди.

Відповідаючи на закиди, прийдеться нам, може говорити про те, як ця справа представляється нам у російській Церкві. Заздалегідь мусимо Братів наших українців за те перепросити. Коли в дискусії порушуватимемо і принципи і закони російського православ'я, то не в цьому намірі, щоби теперішній укр. Церкві приписувати те, чим російська Церква могла проти нас провинитися. Ми далекі від цього, щоб у теперішніх українцях бачити адгерентів російського православ'я. З великою симпатією та великим інтересом глядимо на все, що робить укр. Церква, щоб відрізнитися від російської Церкви. Ті змагання не можуть одначе перечеркнути історичного факту, що всі українські території належали до російської Церкви, хоч, очевидно, українське духовенство не відповідало за поступування св. Синоду. Цей факт оправдує розмову про діяння рос. Церкви в дискусії, в якій говоримо саме про гр.-католицьке і православне віроісповідання.

Об'єктивна і мирна дискусія є конечна. Думаю, що є вона просто патріотичним обов'язком духовенства, так православного як і греко-католицького. Обовязок цей випливає з обов'язку зробити все, що можливе, щоби порозумітися і причинитися до національної Єдности. Бо якже порозумітися, не сказавши всього, чого треба до взаємного пізнання. Наші Браття православні українці, знають нас досі передусім з російської літератури, з брошур писаних з виразною метою викликати якнайбільшу ненависть до Римської Церкви і "відпавших від православ'я уніятів". Всі ті, що кінчили ще російські школи, знають про "унію" тільки те, що вчили в школі, а було просто неможливою річчю, щоб учитель релігії висказувався об'єктивно про Римську Церкву, про "унію" і про нас.

Інтелігенція (слово). походить з латинського інтер-леджере, значить: глибоко вдумуватися, нав'язувати зв'язки між речами. В щоденній бесіді звемо людину інтеліґентною, як вона має вищу школу, або, коли не має такого свідоцтва, то визначається непересічним вродженим умовиму здібненням, бистротою справністю в думанні.

Про Східній Обряд

Які Закони Зобов'язують Східніх по Проголошенні Канонічного Права Латинської Церкви?

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

Це питання вимагає деякого пояснення. Слід звернути увагу на оці закони:

1) **Закони Папські або видані Вселенськими Соборами перед проголошенням Кодексу Латинської Церкви.** Сам шостий канон нового канонічного права заявляє: "Всякі закони, чи вони загальні чи партикулярні, що противляться приписам Кодексу, зістали скасовані, хібащо йде про партикулярні закони, що є виразно згадані". (Кан. 6, 1).

а) Всі закони та рішення про Боже чи природне право, що вийшли перед проголошенням у 1917 році, далі зобов'язують східніх християн. Інші ж закони є скасовані, хібащо перейшли до Кодексу Канонічного Права. Коли це були загальні закони так для латинян, як і східніх, так нема рації, щоб вони далі зобовязували східніх, коли перестали зобов'язувати західніх християн.

б) Конституції, що собою були проголошені для латинян, а потім розтягнені на східніх, таксамо стали скасовані, якщо не перейшли до кодексу канонічного права.

в) Конституції, що їх проголосили східні синоди, або що ввійшли до східньої Церкви як звичаї. Вони не є скасовані, бо вони становлять закони Східньої Церкви, які Кодекс залишає непорушними.

г) Конституції, що були видані безпосередньо для східніх, не є скасовані Кодексом, тому вони далі правосильні. Отак Конституція Лева XII "Орієнталіюм дігнітас" лишається далі правосильна. Проте кари та суспензи, що є в ній, далі не зобов'язують, бо Кодекс, упорядковуючи справи суспенз, не згадує про них.

ґ) Всі інші конституції, що були Кодексом скасовані для латинян, є теж скасовані для Східніх, хоч часом вони розтягалися на них.

II) Канони Кодексу.

Чи Кодекс канонічного права проголошений для латинян у 1917 році зобов'язує східніх християн? Кодекс був уложений для католиків західніх обрядів, тому сам собою не зобов'язує східніх з оцим винятком, про який згадує ссам Кодекс: "Хоч Кодекс канонічного права часто включає дисципліну Східньої Церкви, всетаки він відноситься до Латинської Церкви, тому не зобов'язує Східню Церкву, хібащо йде про справи, що своєю природою заторкують теж Східню' (Кан. 1).

Слід зазначити, що не все східні зобов'язані приписами латинського Кодексу, хоча б була там згадка про дисципліну Східньої

Церкви. Навпаки, часом Східні зобов'язані приписами Кодексу навіть, коли нема згадки про них.

Що ж слід розуміти під висловом "своєю природою"? Кодекс цього вислову не вияснює. Проте вчені каноністи та богослови толкують цей вислів згідно з рішенням Конгрегації Пропаганди з 1631 року.

Отак Східні християни: а) зобов'язані приписами Кодексу в справах, що заторкують **віру та мораль.** Не слід розуміти "віри" тільки як догми католицької Церкви, але й усяке навчання, що Церква подає. Віра та навчання Церви заторкує всіх християн католиків, а не тільки латинян чи східніх, бо правда одна для всіх і обнимає вірних всіх обрядів. Отак канони латинського права зобов'язують східніх християн, коли окреслюють Боже так природне, як і позитивне право. Отак східні зобов'язані вірити: "В Церкві з Божої установи є **клирики,** що відрізняються від **ляїків,** хоч не всі клирики є Божої установи. Так клирики, як ляїки можуть бути ченцями". (Кан. 107). Христос установив три ступені священства: дияконат, священство і єпископат. Інші ступені нищі ніж дияконат були установлені Церквою.

"Римський Архиєрей, наслідник Св. Петра в першенстві (приматі), має не тільки почесне першенство, але найвищу та повну владу юрисдикції на всю Церкву в речах, що заторкують віру та обичаї, як і в дисципліні та заряді Церкви, що відносяться до всього світу".

"Ця влада є дійсно єпископська, звичайна та безпосередня на всі і поодинокі Церкви, на всіх і поодиноких вірних. Вона незалежна від людського авторитету". (Кан. 218, 1-2).

Отож Римський Папа, як заступник Спасителя на землі, має право рядити цілою Христовою Церквою та вірними всіх обрядів, бо ж Христос сказав до Петра: "Паси Мої вівці"! (Ів. 21, 17). Так єрархія, як і поодинокі вірні підлягають Папі і він може ними рядити безпосередньо, хоч звичайно він цього не робить, бо управління Церкви є ерархічне, і Папа не мішається до справ єпископів і парохів, хібащо зайде конечність. Папа ж має дійсну юрисдикцію на всіх християн, може їм приказувати, а не тільки **першенство почести,** як це твердять наші нез'єднені Браття.

"Апостолів наслідники це єпископи. З Божої установи вони рядять поодинокими церквами звичайно юрисдикцією під авторитетом Римського Архиєрея".

"Римський Архиєрей довільно іменує їх (єпископів)". (Кан. 329, 1-2).

Христос установив так Папу, як і епископів. Папа не може скасувати єпископат Христової Церкви, але епископи є йому підляглі, бо Він є Головою Христової Церкви.

Он декілька прикладів, де приписи канонічного латинського права зобов'язують східніх християн, бо це загальні приписи, що заторкують всіх членів Христової Церкви, не зважаючи на їх обрядову приналежність.

Східні зобов'язані рішеннями, що не тільки окреслюють навчання Христової Церкви, але й зарядженнями Святішої Столиці, що захищають чистість віри та моралі. Отак Конгрегація Св. Офіція відповіла в 1885 році, що східні християни зобов'язані

цензурами в матерії догм. Східня ж Конгрегація видала заяву, що Східні зобов'язані канонами 1396 і 1399).

"Осуджені Апостольською Столицею книжки є всюди заборонені на яку б мову їх переложено". (Кан. 1396). Канон же 1399 вичислює книжки заборонені всім католикам, не зважаючи на їхній обряд. Отак заборонені для всіх католиків видані Біблії чи Св. Письма та їхні переклади зладжені некатоликами; книжки, що ширять єресь або схизму чи нарушують підвалини віри; книжки, що атакують віру та добрі обичаї; книжки некатоликів, що "екс профессо" займаються релігією, хібащо не мають нічого проти віри католицької; книжки та книжечки, що подають нові з'яви, об'явлення, видіння, пророцтва чуда, або вводять нові набожності, якщо не мають церковної апробати; книжки, що атакують якусь католицьку догму або висміюють її, або боронять якийсь блуд осуджений Апостольською Столицею, або висміюють богопочитання, або намагаються підорвати церковну дисципліну, або що висміюють церковну ерархію, оклевечують священичий або монаший стан; книжки, що вчать або поручають якінебудь забобони, чари, магію, викликування духів, тощо; книжки що вчать, що двобій самогубство або розвід є дозволені, або що, говорячи про масонські секти чи про інші товариства подібні, твердять, що подібні товариства є корисні та нешкідливі Церкві чи цивільному громадянству; книжки, що "екс професо" займаються безстидними речами, оповідають або навчають їх; літургійні книжки апробовані Апостольською Столицею, в яких щось змінено так, що вони не годяться з автентичними виданнями одобреними Апостольською Столицею; книжки, що поширяють апокрифічні відпусти або ті, що Апостольська Столиця осудила чи відкликала; ікони Ісуса Христа, Матері Божої, Анголів і Святих і інших угодників, що не годяться з декретами Церкви (Кан. 1399, 12).

Апостольська Столиця має чувати не тільки над вірою і моралю, але над усім, що могло б шкодити вірі та моралі, от як лихі книжки. Як добра мати забороняє дітям лиху, отруйливу поживу, Церква заказує своїм духовим Дітям все те, що могло б затроїти гріхом їх душі. Так як віра зобов'язує всіх католиків без різниці обрядів, так і всякі рішення, що захищають цю віру, заторкують і зобов'язують всіх католиків, так східніх, як і західніх. Оттому східні католики зобов'язані канонами: 2314, що говорить про екскомуніку апостатів, еретиків і схизматиків; 2318, що екскомунікує видавців книжок, апостатів, еретиків або схизматиків, що поширюють апостазію, єресь або схизму, що боронять ці книжки та всякі інші книжки заборонені поіменно Апостольським листом, або що без позволення **свідомо** читають або тримають у себе ці книжки.

В День Матері

Л. БУРАЧИНСЬКА

ІДЕ місяць розсміяних днів, молодої зелені та соняшного світла. В ці дні складаємо матері поклін. Її життедайна сила стає джерелом світлого й радісного. І тому в ці променисті дні, коли наливається соками природа, клонимо голову перед нею.

Мати! Її гідність описали поети і змалювали, малярі в безсмертніх творах. Та не тільки ця досконала формою хвала залунає в цей день. Кожна пересічна людина відчує радісне зворушення на самий згук того слова. Скільки ніжности й тепла криє воно, скільки величі й горя промінює від нього...

Та й з холодною призадумою мусимо признати, що людська роля матері величезна. Мати має перший і найсильніший вплив на дитину, мати творить атмосферу родинного дому. У формуванні родини, у стійкості й вартості її, у плеканні її чесноти постать матері грає першу ролю.

Дуже часто індивідуальність матері заважує на зрості чи напрямних діяльности її синів або дочок. Такі світлі приклади знає наша історія в особі княгині Ольги, що стала праматір'ю княжої династії. Княгиня Романова влила в душі своїх синів, Данила й Василька, іскру братолюбної згоди, що довела до відзискання батьківського престола. Магдалина Мазепина покерувала вміло освітою та амбіцією молодого Мазепи. Мати-Українка та її кріпацька доля звернули молодого Костомарова в бік української науки. Незбагнутий ще вклад, що його вложила Олена Пчілка у духовість Лесі України.

А скільки тих матерей без імен, гарячих серцем і твердих своєму обов'язку, що формували дитячі душі! Виробляючи покоління за поколінням, гартуючи його у щоденній дрібній боротьбі, вони різьбили поволі й вперто оте почуття до Батьківщини, що руководить нами. Створивши його, вони й заплатили за нього найвищу жертву. Скільки материнських сердець здригаються тепер у німому жалю, втративши найдороще, що мали...

Оце той вклад матері у скарбницю народу. У холодно-розумовому світі вона становить чинник лагідного відпруження, що дає рівновагу.

***

Але почуття завжди програє в холодному зударі сил. І тому хоч вклад матері такий величезний, проте прямого безпосереднього вливу на біг подій матері не мають.

Із цього почуття відсунення, через неспромогу подбати про свої інтереси—матері створили могутню організацію Світовий Союз Матерей із осідком у Парижі. Повстав зорганізований гурт, що обдумує свої потреби і висуває домагання. Від 1950 його членом стала й Федерація Українських Жіночих Організацій.

Ще в свіжій пам'яті нам резолюції останнього конґресу Союзу Матерей, що промовили в користь матерей репресованих і засланих та позбавлених можности виховувати своїх дітей. Тепер Світовий Союз Матерей веде широко закроєну акцію в користь деклярації Прав Дитини, що має бути випрацьована в Комісії Прав Людини при Об'єднаних Націях. С.С.М. вніс домагання доповнень до загальної деклярації. Дитині повинно забезпечитися право на виховання у власній родині, а дітям, що позбавлені того виховного середовища, суспільство повинно дати рівнорядну батьківську опіку.

У травні віддають пошану матерям через святкування спеціяльного "Дня Матері". Цей культурний звичай вже добре закорінився серед нашого народу.

Похвально є святкувати День Матері, приготовити програму, деклямувати, співати пісні. Члени організації Союзу Української Молоді Канади повинні собі мати за честь і привілей будь-чим прилучитися, аби свято вийшло найкраще. Коли і де можливо, вони повинні самі приготовити програму чи відбути свято. Це буде мати добрі наслідки так для самих членів, як і для справи.

Але шанувати маму—конечно весь час! Не тільки в травні, не тільки в той "День Матері," але також цілий рік, ціле життя; не тільки коли мати живе, а й також тоді, коли вона відійшла у вічність...

Мама—наша найбільша приятелька. Вона наша вихователька; наша заступниця перед усім, що нам чимнебудь грозило. Вона нас годувала, доглядала, голубила бавила і лікувала. Найбільше добра зробила нам мати.

Отже—шануйте матір!

Окажіть їй пошану тим, що любите мову, якою вона до вас говорила, пісню, яку вона вам співала, Церкву, до якої за ручку маленьких вела, і нарід про якого вам розказувала.

Урожайна земля в теплому підсонні дає багатий збір при малому вкладі праці і впливає на ослаблення життевої енергії. Видатність бананів є 44 більша як картоплі. Один морґ засіяної пшениці в Европі виживить 4 особи, а морґ бананів сто осіб. Коли земля змушує до праці, то вона гартує людей, от як у Прусії, в нашій Лемківщині і деінде. Суворі степи корисно впливають на характер людей, бо змушують їх до зусиль втримати своє існування. Звідти походили завойовницькі народи, як арійці, монголи, семіти й інші.

Легенда Про Тернину

ОЛЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКА

ПРИЙШЛА година страсти на Сина Чоловічого.

"Пилат звелів збичувати його".

"Вояки ж, сплівши із тернини вінка, Йому положили на голову, та багряницю наділи на Нього".

Там римські воїни пізно вночі мучили Ісуса, били Його зв'язавши очі й говорячи: "Коли Ти справді Бог, то відгадай, хто Тебе ударив?"

А Син Божий заливаючись кривавим потом— мовчав. Тоді злоба підсунула їм більш жорстокі знущання. Насміваючися одягнули Його в багряну шату, дали в руки скиптр з тростини, а посадивши на стільці покланялися Йому наче цареві. Вони ходили кругом Його і насмішливо вітали. Але на цьому не кінець злоби. "Та який же Ти цар, без корони на голові?"—кликали більш жорстокі.—"Нумо укоронуймо нашого царя!"

Метнулися воїни та, угледівши край подвіря кущ тернини, задумали диявольську іграшку. Вони гострими мечами понатинали гнучких галузок і звинними руками сплели терновий вінок на голову Спасителя. Даремне пручалася тернина, підводила свої галузки вгору, колола своїми шпильками жорстокі вояцькі руки і молила їх:

—О, лишіть мене вмирі! Не чиніть із мене знаряддя муки Синові Божому! Не стягайте на мене і плоди мої вічного прокляття.—

Не слухали. Не розуміли ніжного шуму мольби в їх галузках. А що їхнім, запеклим в боях, вояцьким рукам, уколи тернини? Один сміх!

Так серед жорстокого сміху і грубих жартів було сплетено твердий, незугарний, терновий вінець і було положено його на найсвятішу голову світу. Безмилосердними, грубими кулаками було втовчене колюче терня у святе чоло і скрані. Жорстокий біль прошив голову Ісуса і каплини цінної крови потекли по обличчі та застигли рубіновими каплинками на висках. А кущ тернини, що ріс під муром відчув наче жива істота, що сталося щось неймовірне жорстоке, що з його віток учинено знаряддя ганьби і муки Синові Бога Творця. Він увесь задрижав, затрусився і похилився низько, низько до землі. Із шумом вітру почулися покірні слова молитви куща:

—О, Ісусе, Спасителю світа, прости, прости! Дай забуття ганьби! Дай мені силу оселитися далеко від людських осель і учини плоди мої терпкими та непридатними до споживання людини.

І почув Ісус, умучений і поганьблений Син Божий, благання куща. Зболілі уста шепнули: "Нехай станеться!"

Посмертній Тріюмф Мучениці

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ЗВІСТКА про Марійчину смерть скоро рознеслася по місті й околиці. Побожний народ став напливати, щоб побачити Христову мученицю. Посмертній біль зник з її обличчя й надземний спокій прикрасив його. Присутнім здавалося, що Марійка заснула та гейби повторяла до них зо Святою Агнетою: "Не плачте надо мною немов над мертвою, бо я живу. Проживаю з дівами в товаристві Того, кого всією душею любила на землі".

Асумпта та сестри Марійки: Ерсилія та Тереса

Марійчина Голгофа покінчилася славним тріюмфом у небі. Молоденька селянська дівчина мала внедовзі стати покровителькою всіх християнських дівчат, що повинні б радіше померти ніж сплямити своє дівицтво.

Побожний нарід відчував, що світ не забуде її геройського прикладу. Цілий день побожні мешканці околиці, молоді та старі, відвідували її тлінні останки в церкві при шпиталі, цілували їх, молилися до нової мученици, що спокійно заснула в солодких обіймах Спасителя, і повторяли спонтанно: "Убили святу дівицю".

Зодягнена велич'ю смерти Марійка спала блаженним сном мучеників. Це вже не була слабенька дівчина Горетті. В очах народу це була героїня, велит святости та чесноти.

Всі подивляли дочку та заздрощали щасливій матері. Асумпта каже: "Всі гратилювали мені, що маю дочку мученицю". Ці граттуляції всетаки болюче ранили серце бідної матері, що на згадку трагедії не година була стриматися від плачу. "Бідна моя донечка, говорила плачучи Асумпта, я не була гідна мати цього ангола. Мій Боже, Ти дав і Ти забрав мені її. Нехай діється Твоя воля"!

Асумпта як добра християнка розуміла, що смерть це Божий закон наложений Творцем на людський рід по упадку в раю. Відала вона, що ніщо не діється в світі без Божого Провидіння. Бунтуватися проти цих заряджень це бунтуватися проти Бога, що нас сотворив. Оттому вона підчинилася Божій волі, хоч не мало коштувало її.

Так як роса охолоджує й освіжує спалені сонцем поля, так Господь через добрих людей потішав засмучену матір мученицi: "Бодріться! Ваша донечка напевно в раю, бо вона пробачила свому убийникові".

Інші прохали її простити убийникові, що був уже в руках справедливости. Асумпта, згадавши Марійчину великодушність супроти Олександра, промовила: "І я прощаю йому".

Дехто повний захоплення говорив до зболілої матері: "Не журіться, добра християнко, ваша дочка це друга свята Агнета. Щаслива дівиця, що зуміла померти як Свята, аби тільки не сплямити своєї душі!"

Людивляли героїню навіть ті, що не мали сили наслідувати її. Кожен мав для неї одне добре слово чи скриту сльозинку. Навіть маленькі діточки побожно цілували Христову мученицю. Всі бажали її бачити, одні доторкали до неї свої вервиці, другі цілували її ніжне немов вінком прикрашене волоссям обличча...

Отак 24 години побожний нарід відвідував тіло мученицi. Потім санітети перенесли тіло знову до шпитальної залі, бо суддя зарядив автопсію. Комісія покликала Тересу Чімареллі, щоб під присягою зізнала, що це було тіло Марійки Горетті.

По присязі лікарі приступили до роботи. Оглядини виказали 18 ран. Декілька з них були малозначні, решта були це глибокі та широкі рани, що жахом пройняли самих лікарів і наявно виказали, що Марійка немов неустрашима левиня змагалася з нападником за свою чистоту, яка по свідоцтву лікарів була ненарушена: "Вона (Марійка) померла така, яка народилася!"

Численні рани спричинили запалення очеревної. До запалення долучився надзвичайний уплив крови, і вони то завели до гробу молоденьку героїню.

По автопсії знову перенесли тіло мученицi до шпитальної каплиці вранку 8 липня 1902 р.

Тут зачався її посмертній тріюмф і публичне прославлювання, бо мученики тоді починають тріюмфувати, як упадуть за Христа на полю бою. Падаючи в бою зо зброєю в руках, Святі мученики немов герої-тріюмфатори входять до небесної слави.

Мало хто з подальших сіл і околиці чув про Марійку за її життя. Мучеництво вчинило її відомою далеко поза Копка чи Нептуно. В одній хвилині стала вона героїнею в очах народу. Мешканці різних сіл і містечок намагалися вшанувати модерну Агнету.

І так населення міста Нептуно повне подиву й одушевлення для невинної дівиці, що впала в боротьбі за свою чистоту, подбало про труну для тлінних останків Святої та стало займатися приготованням величного похорону.

Впр. о. Темістокль Сіньорі, парох з Нептуно, зайнявся всім, бо був головним організатором похоронних урочистостей.

8-го липня вранці почався похорон. Велика шпитальна каплиця виповнилася побожним народом різних соціяльних клясів і фахів. Шляхетські родини Нептуно та дооколичних місцевостей узяли участь у похоронній відправі. Крім цього були приявні капітула, міські виховники з учительками та Дочками від Хреста та членкині Згромадження Марії.

Численні сироти захоронки Дочок Любови та вихованки Сестер Доротейок, що пробували в той час у Нептуно на вакаціях, прийшли теж віддати честь своїй товаришці, мученицi за святу чистоту.

Катедральні каноніки, клир, Згромадження Черниць і маса побожного народу з близьких і подальних околиць прийшли попрощати Христову мученицю, що воліла життя віддати аніж стратити чистоту.

Одушевлений нарід бажав оглядати тлінні останки героїні, але лікарі не дозволили відчинити труни, бо були провели автопсію.

Отак поставлено труну на катафальку в обширній каплиці й Високопреподобний Парох, Темістокль Сіґньорі, в асисті капітулярних каноніків і ченців почав похоронну Службу Божу. Похоронні врочистості були зворушливі та величні. Пр. о. Лев Турко, парох з Анціо, свідчить: "Сливе всі плакали та повторяли, що дівиця Марійка була дійсною мученицею за чистоту".

По Службі Божій почався врочистий похід на цвинтар. Це не був похоронний похід сповитий у смуток, жаль і болючий плач. Це був тріюмф мученицi, на яку всі споглядали з подивом й одушевленням, це був урочистий, народний гімн на честь героїні це була публична похвала мас для Марійчиних батьків, що потрапили защепити любов до чесноти в серці своєї дитини, це був тріюмф самого Христа, що голосно прославився в дванадцятилітній дівчинці, це був явний докір для лихого батька Олександра, що виховав собі сина вбийника, це був заклик до всіх християнських дівчат любити, дорожити чистотою, бо вона вподібнює душу до Христа та чинить людину анголом у людській тілі.

Приклад Марійки Горетті не тільки вдаряв очі приявних... Він увіходив у серця розмоленої людської маси, проникав душі, розбуджуючи в одних жаль за страченою чистотою, в других рішення дорожити нею немов найбільшим скарбом, за який варто кров пролляти так, як це вчинила маленька Марійка. Померла мучениця промовляла до всіх зо своєї домовини, хоч не всі може розуміли її голос... Люди погружені в земських добрах і дочасних справах дуже часто говорять мовою часу та земських перспектив, а Марійка промовляла мовою вічности...

Маленька героїня стала для всіх, багатих і бідних, вчених і невчених, шляхти й простолюддя небесною ліхтарнею посеред зіпсутого світу, пригадуючи їм, що християни повинні жити для Христа та для неба, руководячись вірою в усіх справах земського життя, яке має бути приготованням до вічних радощів по смерті.

Увесь нарід, супровожаючи тлінні останки мученицi на цвинтар, відмовляв вервицю. За труною ступав Впр. Отець Парох з каноніками та численним клиром. Труна була покрита дорогоцінною скатертю та прикрашена квітами і вінками. Доми були прибрані диванами. Церковні дзвони звіщали наближення труни. Кожен учасник похорону держав у руці свічку і лілею, символ чистоти, за яку Марійка пролляла кров.

Довжезний похід поволі посувався вулицями міста... Сливе всі учасники плакали зо зворушення.

Муніципальний заряд міста Нептуно подарував місце на гріб. Впр. о. Парох повен зворушення виголосив прощальну промову.

Похвалив він геройство мученици, вказуючи приявним на її приклад і любов до чесноти, пригадуючи зворушеному до сліз народові, що людина може бути духово велика та шляхетна навіть посеред трудів і праці селянського життя. Заохочував усіх наслідувати геройську дівицю, що потрапила досягнути велич перших християнських мучениць, що досіль становлять гордість католицької Церкви. Нақінець звернувся до мученици, благаючи її заступитися перед престолом Всевишнього, в раю за зібраний нарід, щоб у всіх серцях запалала любов до чистоти та жива віра, що є підвалиною християнського життя та чеснот.

Розводнені християни, анемічні душі негодні зрозуміти Марійчиного геройства, за те чисті, незіпсуті серця завжди захоплюватимуться її прикладом пошани для ангольської чесноти та любови до Христа. Тільки ті, що змагаються в щоденнім житті за чесноту, годні поняти її геройство.

Божий закон це збір мертвих приписів, які треба оживляти щоденним життям посеред найбільше буденних праць і зайнять. Цей кодекс бездушний для плиткоумних світовиків, але повний сили й енергії для правдивих християн, бо він формує їх життя за прикладом Божого взору, провадить їх до досконалости, чинить героями...

Сльози покотилися по лицях народу, як погребник спускав до гробу маленьку труну, де тіло мученици мало спочивати 26 літ, поки не перенесли його до святині Божої Матері в Нептуно.

Одушевлений нарід бажав поставити якийсь пам'ятник на гробі мученици, складаючи добровільні датки... З цих датків виставлено два пам'ятники... На гробі Святої вимурували невеличку могилу з цегли, на якій поставили білий, мармуровий хрест, пригадуючи всім її велич і геройство оцією написю:

Тут спочиває дівоче тіло
12-літньої героїні МАРІЇ ГОРЕТТІ,
ожидаючи легального дозволу на
перенесення до храму Матері Божої Ласк.

Другий пам'ятник здвигнув нарід у церкві Божої Матері Ласк. Ще три пам'ятники поставлено на честь Святої в протягу десяти років. Один у домі, де убийник відобрав їй життя, другий у Корінальдо, де прийшла на світ, третій ув Отранто.

Отак похорон Святої започаткував її тріюмф, бо це була народня канонізація християнської героїні, що радніше згодилася на смерть ніж на гріх. Пій XII 48 літ пізніше тільки офіційно потвердив голос народу, що Марійка Горетті це велика Свята Христової Церкви, приклад як батьки повинні виховувати свої діти, чуваючи над їх життям і книжками, які вони читають, бо лихі книжки та часописі виховали убийника Марійки.

ЗЕЛЕНІ СВЯТА

о. Сев. Зубрицький

Св. Євангелія, що її читаємо на Зелені Свята, згадує про науку Ісуса Хр., яку Він голосив у святині Єрусалимській в останній день свята Кучок. Це свято жиди обходили через сім днів на пам'ятку перебування на пустині. Кожного дня підчас тих свят, священик черпав воду в Силоамській саджавці і в урочистім поході ніс її в золотій посудині до святині, де, змішавши її з вином, при звуках музики і хорів, виливав її в жертвенник всепалення. До цього символічного обряду на-

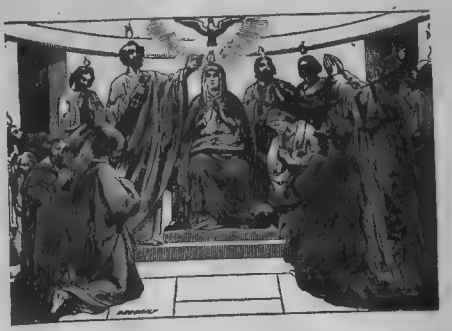

в'язав Ісус Христос свою науку і кликав до народу: "Коли хто спрагнений, нехай прийде до Мене і п'є" (Ів. 7. 37).

Вода, що має згасити нашу спрагу, це Христова благодать, Його Слово-Наука.

—"Хто спрагнений, хай п'є"... Цілий світ був тоді спрагнений Правди, жадний справедливости,- щастя і таким світ є і сьогодні. Хто сього дні не спрагнений щастя? Але як дуже людство не має сьогодні ні сили, ні змоги тієї спраги заспокоїти!...

**

"Було колись на Україні"... —Славна й багата була!... Але не забуваймо, що вона тоді свята була: "Свята Русь" звалася;— святі були її діти! Сьогодні тисячі тих дітей відступили від Христа!...

І журяться, і клопочуться як біблійна Марта про многе, а забувають, що одне лиш є Батьківщині потрібне: ХРИСТОС.—Він і тільки Він наша Сила, Дорога, Правда і Життя!

Не ждім з заложеними руками; ніхто з сильних цього світа не прийде нас спасти. —Від нас самих мусить прийти відродження! Завернім до одинокого, надійного джерела нашого спасення, до Христа і пиймо Його напій; заспокоюймо ним спрагу і силою його добуваймо щастя та спасення народові!

При цьому джерелі роздумуймо над причинами упадку! Покутуймо і будьмо готові до жертв! Поширюймо Христові засади-науку на всі ділянки нашого життя, ставаймо Його апостолами і виховуймо героїв... А все інше "дасться нам".

Тільки одна Христова Наука може заспокоїти нашу смертельну втому і жажду; вона відробить і скріпить на подвиг, якого вимагають від нас грядучі великі події... Ці події нестримно йдуть на нас і—не дай Боже, щоб застали нас неприготованими, слабими рабами, як тих євангельських, немудрих дівиць...

Пиймо Христове Слово, творім Його Волю, корімся Його Волі, як корився Він Волі Вітця Небесного, хоч кривавим потом в Оливному городі заливався... І так, як до Христа зійшов там Ангол-Покріпитель, так і нам пішле Його Отець Небесний... Він скріпить нас на той час, що його з тугою ждуть мільйони Братів наших...

Христос Наша Сила у важкій боротьбі за вічне і дочасне щастя, особисте і народне! І тоді напевне 'смуток ваш у радість обернеться... і вашої радости ніхто не візьме від вас" (Ів. 16, 22).. Амінь!

—ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ—

1) Скільки монаших Чинів чи Згромаджень має католицька Церква? Знаю, їх є повно в світі.

Католицька Церква має около 875 монаших Чинів і Згромаджень одобрених Святішою Столицею. Всіх монахів і монахинь буде около 900,000 розсіяних по всьому світі.

Церква має 61 мужеських Чинів цебто таких чинів, у яких монахи складають урочисті обіти. Ці врочисті обіти забороняють членам даного чину щонебудь мати чи розпоряджати немов чимось власним. До таких чинів із урочистими обітами належать наші ОО. Василіяни, що так відважно трудяться для добра українського народу.

Крім цього Церква має 97 мужеських згромаджень, які різняться від чинів тим, що їхні члени можуть бути властителями земських дібр, але не сміють ними довільно розпоряджати. Таке згромадження поміж українцями це ОО. Редемптористи, що своїми місіями переорюють духовну ниву нашого народу по Канаді та Америці.

2) Чи можна викидати або палити рештки м'яса чи хліба? Деякі кажуть, що це гріх. Чи це правда?

Добра господиня рідко має що викидати на двір чи палити, бо вона знає, скільки має приладити для своєї родини. Добробут родини залежить, як жінка вміє розпоряджати грішми свого чоловіка. Коли вона передбачлива, розумна, так у її родині не змарнується ні крихітки хліба.

Коли ж щось несподівано полишилося, так можна це або викинути на двір або спалити, але краще було б дати курям чи іншим звірятам, бо не годиться нищити Божий дар. Проте не буде жадного гріха, коли й хтось спалить рештки поживи.

3) Мені часом полишається з четверга трохи м'яса. Не маю ні зимної пивниці ні холодника (фриджидира). Мій муж каже, що можна це м'ясо з'їсти в п'ятницю, бо гріх, щоб воно зіпсувалося до суботи. Чи то правда?

Якщо б ваш муж був би трохи ліпшим і ревнішим християнином, то він так не говорив би. Кожен добрий християнин знає, що їсти м'ясо в п'ятницю це **тяжкий гріх** для католиків, хіба що п'ятниця припаде в загальницю.

Отож краще воно викинути кавалок м'яса чи курячу ніжку, ніж образити тяжким гріхом Бога та йти на вічні муки до пекла.

4) Що таке мішане (mixed) подружжя? Чи Церква похвалює такі подружжя?

Мішане подружжя, це подружжя між католиком і охрещеним некатоликом. Мішані подружжя мусять відбуватися в католицькій Церкві, бо йнакше вони неважні. Перед подружжям треба дістати диспензу від свого єпископа.

Католицька Церква не тільки не похвалює мішаних подруж, але й попросто забороняє їх, тому треба диспензи, щоб вони були дозволені для католицької сторони.

Чому ж Церква так противиться і може колись попросту зачне відмовляти дизпензи на такі подружжя? Он причина: Мішані подружжя звичайно бувають нещасливі. Католицька сторона, проживаючи з некатолицькою, помалу тратить ревність і прив'язання до католицької релігії та нерідко зовсім покидає її.

Діти мішаних подруж тяжко дістануть католицьке виховання, бо до цього потрібна співпраця обидвох батьків, так батька, як і матері. Як некатоличка зможе виховати діти на добрих католиків? Коли ж партнер ворожий католицькій вірі, як це часто буває, так родинне життя перетворюється в трагедію.

Діти звичайно зростають без ніякої релігії в релігійній байдужості, й огірчена католицька сторона перестає ходити до церкви, ба й молитись Богу.

Оттому добрі католики слухають Церкви та не женяться ані не виходять за некатоликів, бо віра їм дорога ніж подружжя та пориви серця.

5) Що означає читання Євангелії?

Читання Євангелії в часі Божественної Літургії пригадує людям Спасителя, що ходив по Палестині і навчав людей, голосячи їм Свою святу Євангелію. Нарід тримає запалені свічки в руках. Запалені свічки представляють радість народу, що отримав світло Божої правди через об'явлення Євангелії.

Скільки Вселенських Соборів було в Католицькій Церкві?

Досіль було в Церкві двадцять вселенських соборів. Собор це з'їзд єпископів цілої Христової Церкви під проводом Римського Папи або його представника.

Наші нез'єднені Браття признають тільки сім перших вселенських Соборів і їх рішення. Он дати цих сімох перших Соборів: Нікейський (325), Царгородський (381), Ефеський (431), Халкедонський (451), другий Царгородський (553), третій Царгородський (680-681), і другий Нікейський (787).

ЧОГО ЖДЕ НАШ НАРІД Від СВІДОМОЇ УКРАЇНКИ?

о. М. Щ. ЧНІ.

СВІДОМА жінка—свідомий нарід і забезпечена його майбутність. Велика це правда про всі жінки та їхню ролю в житті кожного народу.

Правда, мущини керують політикою, вирішують світові справи, ідуть воювати за рідний край... Як же ж добро народу та держави може спочивати в руках слабосилої жінки, що рідко коли виступає на публичній арені народнього життя?

Хто виховує діти, хто дає державі проводарів, міністрів, президентів, полководців? Мущина звичайно пробуває поза домом, отож жінка виховує грядуче покоління для кожної нації.

Нераз зустрічаємо в Канаді та в Америці подружжя, де чоловік щирий українець, а мати неукраїнка. Діти звичайно не будуть дуть українцями, бо мати неукраїнка ні не схоче ні не потрапить виховати їх в нашім дусі і вляти любов до своєї Церкви та народу.

Українська жінка в Канаді та Америці повинна стояти на сторожі наших традицій, зберігати в своїм домі наші звичаї, рідну мову, пісні, обряд, прив'язання до рідної Церкви.

Якщо вдержимо при наших церквах жіночу молодь і вчинимо її свідомою, українською не тільки походженням, але й переконанням і серцем, так наша майбутність в Канаді та Америці запевнена, бо нема сили, що б вирвала нам усе те, чим проживаємо, за що змагалися наші предки та за що гинуть найкращі сини України в геройському змагу з большевиками!

МАТИ

УЛЯНА КРАВЧЕНКО

Щось душу рве...
у грудях щось щемить...
Цить, серце, цить,
—година з'яв іде...
Година пізня—привидів і туги.
На вулиці, холодному асфальті
щезає ліхтарень тремтюча
смуга...
В кімнаті гасне лямпочка червона —в останніх блисках
миготить ікона:
Христос на дереві хреста розп'ятий, а під хрестом Його
Страдальна Мати.

А тут над ліжком в рямках золотих моя дитина, дорогий мій син.
Година пізня... світ увесь затих...
У вітрі чую іноді стогін і голоси придавлені з глибин...
А іноді являється і він—моя дитина—мій єдиний син...
—Коли сама я опівночі в хаті ось бачу бігає тут по кімнаті трилітнє дитя моє хлоп'ятко та радісно кричить: Матусю! Татку!
За м'ячиком біжить і ловить сміло...
Я бачу ніженьки... рожеве тіло... голівоньку біляву—кучеряву.
Вогні захоплення в його очах...
Нараз щезає привид в сірих млах...
—Лишись! Лишись зі мною, ясна з'яво!
Куди відходиш і летиш так жваво?
Дарма!—Його нема!
Себе у дзеркалі очей його я не побачу... ні!
Та я не плачу...
Не мала сліз... не плакала й тоді у тій схвильованій, сумній юрбі, що рвалася до тих тюремних брам...
Крізь пекла всі круги дійшла я—там...
Не плакала і в тій хвилині як очі—очі матері спочили останній раз на дорогій дитині...
У грудях щось немов огнем пекло—я з бурею душі німа молила Бога, щоб до кінця не знав мій син тривоги, щоб не раділо безконечне зло...
О, доле, ти моя—ти повна див... життя моє—ти наче сон... ти казка.
І часто забуваю я про браму, немов би чула мелодійну ґаму.
І в серці знов проміння блисне ласка і з'явою його я відживаю...
Він є!... Живе—хоч як і де—не знаю...
Мій син живе!... Я хочу, щоб він жив!
Де він? Куди пішов—це все одно...
Мабуть збирає юнаків на зрив...

Часом, нежданно, постаттю ясною у днині темній він перелітає...
Захоплений, усе він променистий—як і тоді, коли бажав він волі і для братів—хоч усміху від долі.
Його нема!—Та є—велична ціль!...
Вже знаю я—за що умер мій син!
Жрекиня-мати,щ о зложила жертву за волю любу... за його майбутність—не маю сліз... я поборола біль...

НАПАД І ОБОРОНА

Закид 1: Релігія потрібна тільки для простолюддя цебто для людей без вищого образування, бо вона є конечним середником удержання порядку. Образовані не потребують релігії.

Релігія є правдива або ложна. Якщо релігія правдива, то вона є правдивою так для простолюддя як і для образованих людей. Ікщо вона неправдива, то треба б образованим дуже стидатися, щоб хотіти держати нарід у порядку брехнею та неправдою.

2: Релігія це видумка священиків.

Звідки походять священики? Після того погляду, що релігія є видумкою священиків, мусіли би бути священики перед існуванням релігії, перед почитуванням Бога. Це було б таке саме розумне, як хтось казав би, що залізниця це видумка залізничників. Що вперед було: залізниця чи залізничники? Що вперед: Бог чи релігія і священики?

3: Релігія це грошева справа, священики мусять проповідувати, це їх інтерес. Вони за це беруть гроші. Чи може неправда?

Учитель за науку бере гроші. Чи може через те його наука фальшива?—Ні. А прецінь католицькі священики мусять так учити, як учать не за гроші, але тому, що до того змушує їх правдивість об'явленої релігії, Божа правда. Священики й апостоли так само вчили тоді, коли їм не платили, а за науку їх переслідували, мучили та убивали.

ЗВЯЗАНІ РУКИ!

OUR HANDS ARE TIED...

by subscribers of the Redeemer's Voice who delay in sending in their renewals. If we sent only one notice, and if only one person so delayed, we would not mind, but the time and expense incurred in jogging the memories of the forgetful or the neglectful is a drag on our expense sheet. May we ask all who receive a renewal notice this month to help us by replying at once?

Шановні Читачі та Читачки, бачите, що НАШІ РУКИ ЗВЯЗАНІ? Хтож звязав їх? Ті, що читають наш місячник, але НЕ ПЛАТЯТЬ на час своєї передплати! Розвяжіть нам руки, виплачуючи щоскоріше свій довг і присилаючи щедрий дарунок грошевий на закуп машини!!!

СМІХОВИНКИ

Мати пише до сина, що служить в армії: "Дорогий Івасю, сподіюся, що в війську навчили тебе ставати на час, щоб не спинювати цілого регіменту, як вояки йдуть на снідання".

Батько до ледачого сина: "Як я був молодий, так мій батько не мав жадного клопоту зо мною".
Син: "Я теж не маю жадного клопоту зо своїм батьком".

Пані: "Чому ви, пане адвокате, відкликали пошлюбну прогульку зо своєю дружиною?
Адвокат: Тут зайшла прикра помилка. Я думав, що моя дружина має гроші, щоб заплатити за цю подорож, а вона без сотика вийшла заміж.

Здібний студент приїхав до Відня здавати правничий іспит. Іспитуючий професор питається, як він задивляється на одну правничу квестію.
—А ви як, пане декане?—замість відповіді питається студент.
Той виводить свою думку, а коли скінчив, студент каже:
—Я такої самої думки, що ви.
І здав іспит.

Учитель вияснив дітям, що красти це гріх. Опісля звернувся до школярів і спитався: "Що ви робите, як украдете яблуко в чужім саді?
Івась вискочив із лавки та відповів: "Зараз тікаю та їм."

Учитель: Скажи Миколо, чи ти знаєш таких птахів, що добре бачать вночі?
Хлопець думає, а потім каже: Знаю!
—Які?
—Сови і злодії,—каже Микола.

Роззлощена жінка: Пияку, не стидаєшся сусідів? Що ж вони скажуть, як зобачуть тебе в коршмі?
Чоловік: Не лякайся! Вони не ліпші від мене, бо я пішов додому, а вони ще там п'ють!

На корейському фронті молодий солдат отримує наказ від свого старшини піти на розвідку:
—Ви підете обстежити той міст, що правдоподібно є підмінований. Ваш обовязок дати мені знати, коли міст вилетить у повітря.
—Як я це маю зробити?
—Дайте знак свистом.
—Коли маю свистіти, як буду летіти догори чи вдолину?

Професор: Кисень є доконче потрібний до життя. Його відкрили в 1773 році.
Учень: А як перед тим люди жили?

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1953

Homage to the Blessed Virgin Mary in Ukraine

From trembling lips, o hear the words,
Our sons and daughters send to thee:
That Kiev, and Lvow and Khust might glow
As precious pearls set in your crown.
O Mary, look upon our land,
To our Ukraine do freedom grant.

NINE HUNDRED twelve years have passed since the time Yaroslav the Wise placed the Ukrainian nation under the protection of the Blessed Virgin Mary, and built, in commemoration of this act the Blahovischenia Church in 1307. With Yaroslav's act, the Ukrainian nation became the first of Slavi people to choose the Mother of God as their Patroness and Queen.

In the course of the history of our nation, we perceive that homage to the Blessed Virgin developed in every phase in our past and found fitting expression in the numerous miraculous ikons, many of which were objects of fine art, and found in Ukrainian churches which were built during the times of our princes and kozaks and were created specifically in honor of the Mother of God. To mention but a few works there is Volodimir the Great's Desiatynna Tserkva (Tithe Church), older than Blahovischennia (Annunciation) for it was erected in the 990's; the one of Prince Yaroslav Osmomysl Halych of the twelfth century whose foundations were excavated before the war in Krylos; the one of Danylo in Kholm; the one of the Hetman Ivan Mazeppa near Bereznа.

But not only in artistic or architectural realms are there relics of a past that did homage to Mary in the Ukrainian nation. In literature, specifically in religious poetry, there is a reflection of the devotion cultivated to her, even in

the works of contemporary poets. Likewise, in music there is a reflection of the deep homage towards the Birthgiver, music from the periods of the princes to that of the most recent composers. In the eighteenth century, the cult to the Mother of God retained a special position in music compositions as was recognized by the philosopher Hryhory Skovoroda. The most outstanding music in Ukrainian history is that of Bortniansky and in his compositions there is revealed a cult to the Birth-giver.

The artistic realm does not alone render honor to Mary, Queen of life of our fatherland gives evidence of this in the many brotherhoods and congregations, and the organization of BVM Sodalities among lay people. In the sixteenth century this was in practice, for Metropolitan Benjamin Rutsky received a papal charter which permitted him to establish Ukrainian Mary Sodalities which were enlightening religious societies. In 1695 such a sodality was founded in Kamyanets Podilsky; in 1757 one in Buchach which Pope Benedict XIV blessed. Others were organized in Lubard, Volodymir-Volynsky, Ovruch. In the more recent years they were organized in Galicia (Western Ukraine) by the Rev. Prelate Isidore Ilnytsky and the Basilian Fathers.

As did Prince Yaroslav the Wise dedicate the Ukrainian nation to the patronage of the holy Birthgiver for the welfare of Christians, the tradition was continued at the Lvow Synod which resolved that devotion to Mary be always increased. To enforce this the decision was made, "let the pastors not rest upon a former zeal but daily raise it with sermons about her, or by the founding of pious brotherhoods or societies, or the solemn observance of her feast days and the frequent reception of the holy Sacraments during her festivals." These are but some facts and some customs serving as proof of the honor rendered to the Mother of God in the Ukrainian nation.

When our people need heavenly aid now more than in the past, when a truly thinking person fears the dispersion of our national strength throughout the world, when it is feared that under hostile attacks our nation will vanish from the face of the earth, why not then guard in the hearts of our youth faith and religious precepts. The poisonous breath of Asia will not spare us even in emigrations, for well-known in our past is the moral power which faith grants to a person and what a protection it is against demoralization. Let us not forget this. Our times witness a spiritual crisis. It is not possible today to calculate what harm was occasioned by the indifference and liberalism of the nineteenth century in Europe, and particularly among us. The groups reared upon the categories of the liberalism and indifference of the nineteenth century have revealed the misery which the world, but foremost our fatherland experiences. When we see today the comparative low morale of the Ukrainian emigration, the blame, amongst many causes, must be placed upon the primitive religiousness not supported by the reasonable fundamentals of faith, which are testified by deeds. We need in our religious culture intellingence like that of other nations. We must nurture national, sound and constructive traditions before the breath of decaye, by cultivating the sown seed of Volodomir the Great and Yaroslav the Wise, and then assuredly freedom will smile with the golden harvest of the native land to us.

(From the *Ark*)

MOTHER'S DAY

By Rev. M. Schudlo C.SS.R

MOTHER IS THE ONLY creature in this world that builds her happiness on hardships and sacrifices on behalf of her children, for motherhood does not lack difficulties and sufferings. But they mean nothing to her, for the love she feels for her children is stronger than any pain or sacrifice.

1. Mother took care not only of our body, but being Christian herself she tried to mould our character, cultivate our hearts, mould our souls... Who can ever understand and fully appreciate the value of Christian education we received from our mothers! It seems to us but natural to be raised as Christians... Those who did not have a good mother understand what a good mother means to children... Mother is a being that means all to children.

A Catholic priest of Berlin was notified that a certain girl Mary, known throughout the capital for her extraordinary beauty, gave up her Catholic faith and became an atheist. The priest hurried to her house trying to move her heart, but without success. Mary scoffted at him when he was talking about hell and eternal punishment that awaits the apostates from faith. Nothing could move and convert the unfortunate victim of vice.

Then the priest used the last argument which he thought would move the young apostate and said: "Poor Mary, remember that you are daughter of a Catholic mother!"

Mary burst in tears: "Father, do not remind me of my mother! She was not the kind of mother I should have had. She was a drunkard and a woman of free customs. I received nothing from her. I'm ashamed to be daughter of such a mother!" After this confession the unfortunate left the room never to return to see the priest.

The task of the mother is very important in the life of the families and the nations, for in their arms grow the children, the future of each family and country, the members of the Church, the worshippers of God, and the future companions of the Angels in heaven.

Nothing, therefore, can substitute a mother to children, for the woman that is a mother possesses something no other being knows—the true love, which cannot betray her children. Mother is eternal friend of her children to whom she gave

birth. When all the world deserts us, mother is our haven and retreat. No sacrifice is too great, no task too tiring, no disappointment or grief for our acts or behaviour severe enough to turn mother against us.

There was a son who fell in love with a bad and heartless girl. She asked him to prove his love in a barbarous way. She demanded him to kill his mother and to bring her heart. Blinded by his foolish love the boy killed his mother—so tells the story—and was hurrying to bring the heart of his killed mother to his fiancee. Running too fast he stumbled and fell down on the hard ground while the heart of his mother rolled away from his bloody hands. To his great confusion he heard a kind and loving voice coming from the heart of the mother, when he stood up again: "My son, did you hurt yourself much?"

II. Great misunderstanding.

Up to the recent times motherhood was looked upon as a most sacred state of a woman. A childless home was considered a lack of God's benediction upon a holy union between a man and a woman that takes place in marriage. Children were the highest ideal and expectation of a Christian mother.

Our days, however, have witnessed an astonishing change in the attitude of the modern mothers or brides towards motherhood. With the spreading of new-paganism the childless bride has come to be considered rather as a superior person, because the large families are out of date...

Many modern wives do not want children nor have time to have them. They prefer a dog on a leash to a baby in their arms. Many modern mothers or brides like movies, amusements, rides, bars, radio, television, dances, nice clothes work outside home, sports, cars, frgidaires and splendid houses, but no children.

How sad is it not to see innumerable brides riding in luxiourious cars, clothed according to the newest style, all painted and perfumed like a girl of advertisement or Holywood star with the hands too often covered with the blood of their own child killed by abortion! These are the foolish brides that instead of craddles fill graves with their own children which they refuse to bring into this world. They are the cruel murderers of their own children, who kill their helpless children before they see the light of the sun.

The Christian mothers must behave otherwise if they wish to preserve their dignity and merit the reward that awaits all those who live and try to be mothers according to the plan of our Creator.

Our Ukrainian mothers should review their life on this solemn day. They must remember that they entered a Christian marriage to become mothers, if God wants it.

They must try to make of their children good men, level citizens of this country, examplary members of our Ukrainian Catholic Church. Our life and the very existence of our people in Canada and America depends on how our mothers raise their children. If they know the task of the Ukrainian Catholic Church, if they instill deep love for our Church and Rite into the hearts of their children, if they teach them to remember that they are descendants of the Ukrainian ancestors, we have nothing to fear for our existence in Canada and America.

The education of children is the most important task of a mother. No other job can be compared to it, for it forms the future of the country of the Church and of the whole world.

Pope Pius XII addressed the mothers with the following words: "Develop the character of your children, amend their faults, cultivate their good qualities and develop their hearts.

How many times the fate of numerous men, the ruin of their character, the dangers to which they are exposed must be traced to the early days of their childhood, when they got used to see everything done according to their caprices, because their mothers did not correct their vices on time. The mothers that do not want to have more than one child do great harm to their petting-boy who has no brothers and sisters to exercise charity towards them. He grows egoistic..|"

III. Children's duties. 1. Respect your mother, who brought you to this world and gave you a chance to secure life everlasting.

2. Love her and follow her advice, for she is your best friend and protector that can always be trusted. A great man said: "I trust just two women: my earthly and my heavenly Mother. They cannot deceive me."

3. Do not forget to pray always for your mother and to visit her often.

"THE TRUE AND GREAT DEMOCRACY IS CHRISTIANITY"

Asking, then, why religious influences are today failing to affect the conduct of peoples and governments as in times past Mr. Laughlin continued as follows:

"What is the right answer? Perhaps there are many. I can think of one, which is the growing inclination to disregard the teachings of Christ as a means for the practical measurement of life. Materialism besets us, and materialism is one of the lures of Communism. This country is in danger; it is not about to go to pieces; but dangers threaten and we must beware. It is not an alarmist counsel of pessimism to point out dangers, for they must first be faced before they can be combatted.

Customer: This pair of shoes is too narrow and pointed.
Salesman: But they are wearing narrow, pointed shoes this season.
Customer: That may be but I'm still wearing last season's feet.

Old fashioned Father: When I was your age, my parents never had any trouble with me.
Modern Son: Well, up till now I can't say I've had any trouble with you either.

"Do you enjoy my company?"
'What company are you with?"

What the Holy Face of Jesus Tells Christian Souls

By Rev. Leo Pyzalski, CSSR.

EVERY HUMAN face is more or less eloquent, as it is the external expression of the human soul, its thoughts, feelings desires, dispositions. The deeper and fuller a man's life, the more eloquent is his face.

To read correctly in a human face a considerable degree of psychology is necessary. To read in the face of a genius high intellectual education and great natural intelligence is required. But it proves infinitely more difficult to interpret the features of Him who is True God and true man...

However, whoever contemplates the Holy Face of Jesus in the spirit of humility and love-inspired prayer will be granted abundant grace and light from Heaven to grasp at least an infinitesimal part of that mysterious Divine Book. He will see in that Holy Face a reflexion of the Most Holy Soul of Jesus. And the results for his sanctification will prove great and wonderful...

Let us recall one or another fact from the Holy Gospels to show what irresistible, truly Divine, influence one simple regard of Jesus used to exert upon such souls as were fortunate enough to come into contact with the Saviour:

Jesus walking along the shores of the lake Genesareth comes across several fishermen who never saw Him before. He addreses Himself to them with this simple invitation: Come, follow Me... And they immediately leave their nets, their family, their country, to become disciples and Apostles of the Messiah... They were litterally charmed by the Divine Person and by the omnipotent regard of the Son of God...

Another example: Mary Magdalen watches Jesus entering the house of the Pharisee Simon. Under the influence of the grace she recognizes her Saviour and God in Jesus whose regard has charmed her irresistibly... Without being invited she enters the dining room, throws herself at the feet of Jesus and covers them with her rueful repentant tears. And Jesus who saw her heart, her immense repentant love, dismissed her with the greatest benignity, with assurance of salvation... From this moment Mary Magdalen was like a seraph of Divine love.

Peter, the Apostle, commits the most regrettable betrayal by declaring solemnly, with an oath, that he does not know Jesus... A few moments later, Jesus passing by just looks at him, as it were, incidentally. And this Divine regard restores to life the soul of Peter, who leaves immediately the company of soldiers and begins to weep bitterly at the remembrance of his enormous sin...

In Getsemane Jesus meets the impious crowd of Jews and pagans sent to seize Him. He looks at His enemies and asks: Whom do you seek?... Jesus of Nazareth, —was the answer. Then the Lord looked again at them and said: I am... And the crowd was so imposed by the majestic appearance of Jesus that all fell to the ground

On Calvary, one of the thieves crucified with Jesus, after contemplating for a while the Divine Face of Jesus was transformed into a

saint. Captivated by the charming expression of the Divine Face he began to pray with sincere humility, confidence and love: Lord, remember me when thou enterest thy kingdom...

A few moments later, when all was eclipsed and the earth began to when Jesus had died, when the sun was ecliqsed and the earth began to quake,—the Roman centurion, after taking a last look at the Holy Face of Jesus, was so inspired that he exclaimed: Truly, He was the Son of God...

Upon the Holy Shroud of Torino we have the authentic reproduction of the Divine Face of Jesus as it looked while Jesus was resting in the Sepulcher. No wonder, therefore, that even this picture exerts immense influence upon all onlookers, especially upon Christians of good will.

Let us specify now and stress the most characteristic features of the Holy Face of Jesus as seen on the Shroud of Torino:

1. Although this is a dead Face, it radiates such mysterious charm in its *solemn beauty* that after a while of contemplation you feel like falling to your knees in humble adoration. There is, indeed, something *really Divine* in its expression.

2. Solemn and, in a sense, severe in its expression, the Holy Face does *not inspire fear* but great *confidence. The* expression seems to announce: I am *not thy judge* but thy *Saviour*...

3. With many traces of the recent Passion, the Holy Face looks like that of an immensely loving Father who has just accomplished a very toilsome task and is now taking his rest... In fact, this Holy Face makes the impression of a profound *sleep rather than the impression of death*... And this is no illusion. The Face of Jesus is a Divine Face,—the Face of a dead man who was about to *rise in glory* in a matter of several hours...

4. The features of the Holy Face are in perfect accordance with this last prayer of the dying Saviour: "*Father, forgive them,* because they know not what they do..."

The faces of executed criminals often express the terrible rancour and despair that filled the sinner's soul at the moment of death... Jesus was infinitely elevated above all sentiments of rancor against His enemies and executioners. You can rather read in the Holy Face sentiments of deep sympathy with those poor blindfolded creatures who dared oppose and combat the eternal designs of God.

5. The most striking feature of the Holy Face seems to be its expression of *indisturbable peace.* Perfect peace was always present in the Most Sacred Heart of Jesus, even when the dying Saviour complained lovingly before His Heavenly Father: My God, my God, why hast Thou foresaken me?... No wonder that superhuman peace is radiating even from the picture of the Divine Face.

6. All artists recognize the fact that the Face of Jesus upon the Shroud is characterized by such *transcendent majesty,* as no Christian painter ever was able to express in his masterpieces. This majestic expression originates in that infinitely perfect immersion in God which was the exclusive privilege of the Incarnate Word of God.

7. It is easy to realize, besides, that the features of Our Lord upon the Shroud bear unmistakable marks of *truthfulness and simplicity.* No trace of pose or pretence can be found in the Holy Face... "I am the Truth", Jesus declared before the Jews. He recommended child-

like simplicity again and again. He made it even a condition of entering the kingdom of Heaven... But above all, Jesus always was a Divine Model of the most perfect simplicity before God and before men. So His Holy Face could not fail to express the highest degree of simplicity and truthfulness.

8. Whoever contemplates the Holy Face of Jesus with proper attention and with prayer, will certainly discover in its features an expression of *triumph above death, above evil and hell*... These features are not those of a victim that had been irreparably defeated by his enemies... there is no trace of moral depression, of despondency, of any kind of pessimism in the picture. On the contrary, the Divine makes the impression that the Divine eyes will soon open and that the Crucified Saviour will rise from the dead... In other words, Divine *optimism, Divine omnipotence,* are embodied in the lifeless features of Jesus.

9. Since the Most Holy soul of Jesus was on earth, so to say, *pure and infinitely perfect love of God;* Jesus breathed incomprehensible love for all human souls, but He loved infinitely more His Eternal Father. No creature will ever be able to grasp to what degree Jesus was animated with love... These Divine dispositions of the Saviour's Soul are expressed in a certain degree in the picture of the Holy Shroud. The incomprehensible moral and physical sufferings of Jesus whose traces are so clearly visible on the whole Shroud of Torino, are palpable evidence of that love.. Especially, whoever recalls that Jesus suffered and died of His own accord, only of love for His Father and for our souls, will easily read in the Divine features of Jesus such transcendent love as no one on earth or in Heaven can imagine or surmise.

10. In a word, the Divine Face of Jesus is a very perfect *expression of such transcendent beauty,* as never will be found in pure creatures...

It is majestic but real and extremely charming beauty... a kind of beauty in perfect harmony with truth and good... beauty that generates superhuman happiness while it imposes very serious obligations.

The beauty of the Holy Face of Jesus, while the Saviour was living on earth, was doubtless the most perfect reflexion of the infinite beauty of the Most Holy Trinity,—provided the term "beauty" is taken in its genuine and deepest sense. For, Our Lord's beauty had nothing in common with that external, sensual and fleshy beauty most people are interested about. It is ideal, manly, spiritual, superhuman and Divine beauty...

The Face reproduced upon the Holy Shroud of Torino shares to a certain degree the incomparable beauty of the living Face of Jesus.. The most competent artists recognize the fact that the Face of the Holy Shroud surpasses by far in beauty all the numerous masterpieces created in the course of past centuries to represent the true Face of Our Lord.

Let us hope the Divine beauty of Jesus will sooner or later captivat the minds and hearts of all people on earth, to start thus a new and blessed era in the history of mankind...

In the meantime, let at least all pious Christians, and much more all religious souls, contemplate the Holy Face of Jesus with more and more love, in order to unite through Jesus, perfectly and irrevocably, with the Most Holy Trinity, the Father, the Son, and the Holy Ghost... So we hope,—so may it be...

What Does This Picture Mean?

By G. J. Corbett

ON SEEING the Miraculous Image of Our Mother of Perpetual Help for the first time, people usually ask: "What does this strange Picture mean? What are the ideas that the artist is seeking to put across?"

After a lifetime spent in studying this picture, the student will appreciate more deeply, it is true, this ancient treasure of Marian devotion; but he will still be asking the same fundamentl questions. For he will have fallen victim to the mysteries of a masterpiece of true art.

The unknown artisan who executed this Madonna in some dim age prior to the 14th Century painted better than he knew. He touched upon the sublime simplicity that is a mark of God Himself—the Artist Divine Who made the universe to mirror His own divine perfections and to hold mankind enthralled with its mystery to the end of time.

Sublime Simplicity

The general theme of Perpetual Help picture is obvious to everyone who sees it—even a child. A mere glance will reveal it to be an image of the Mother of God with her Divine Child locked in tender embrace. As such, the Madonna of Perpetual Help is universal in its appeal to every race in every age. It is a timeless masterpiece.

Like a truly great poem or an inspiring piece of music, Perpetual Help picture grows upon those who contemplate its meaning and continue to study it closely. Each new effort stimulates high intellectual pleasure by turning up some undiscovered facet of the unique relationship of Mary to Almighty God, to Christ the Redeemer, or to sinful mankind.

Meaning of the Picture

Every work of art tells a story. A masterpiece tells a new story, or an old story in a new way. While Perpetual Help picture may have suffered from poor and inartistic copying (as some authorities say), most of the essential details remain intact—with the possible exception of the position of Our Lady's eyes in the Picture.

The artist has chosen a legendary incident out of the early childhood of Jesus to illustrate what might be called the text of this Picture: *My sorrows are ever before Me.* Whether or not this particular incident actually occurred, or is "apocryphal," that is,

drawn from some document of popular tradition of doubtful historical accuracy, or is simply a product of the artist's imagination has nothing to do with the message of the Image, a work of art or devotion.

Briefly, the incident is this: the Archangels Gabriel and Michael, bearing the instruments of the future passion of Christ, are sent by God to the Child Jesus while He is yet a mere tot. He is frightened by the vision. He flies, as any child would, into the arms of His Mother for protection, consolation, *help*.

The artist cleverly reveals that this Image is intended to be more than just a photograph of a tender domestic scene that might happen in any household when a little child is afraid. This he does by means of the Madonna's *eyes* in the picture. Though there is a delicate tilt of the head toward the frightened Child, the eyes are not on the Child—as one might expect—but *on us*. The eyes speak! This is indeed a picture with a message.

The Message

Here we touch upon the genius of true art, upon the source of eternal interest that a masterpiece inspires. For the message of such a work of art is simple enough at first sight—but it deeps into complexity, and sublimity as we study it the longer.

The *simple* message of the Picture is this: as the Christ-Child found help in the arms of His Mother, so we too, who are also the children of Mary, should seek and find the protection, consolation and *help* that we need in all the crosses and trials of life in the arms of our spiritual Mother!

Our Lady herself set the seal of approval upon this interpretation of the meaning of this Picture when she, in vision, gave the Miraculous Image its name: *"Holy Mary of Perpetual Help."*

Deeper Thoughts

In the haunting eyes of the Madonna, thoughts linger that are more mysterious, more profound.

You can almost hear again the Virgin Mother's request for Christ's first miracle at Cana: "They have no wine" applied mystically to the clients who have gathered before her Picture. All graces come from God through the hands of Mary. Mary is *Mediatress of Grace*.

Again, her sad eyes bespeak the infinite sufferings of God the Redeemer of the human race, bespeak her own grief as *Co-Redemptrix*: *And thy own soul a sword shall pierce*. If the vision of His suffering was ever before the Christ-child, it must have been so with Mary too. She is *Mother of Sorrows, Mother of the Savior*. Pius X wrote of her: "What Christ merited for us *de condigno* (in strict justice,) Mary merited for us *de congruo* (in fittingness)".

When one remembers that Mary received her training as a child among the Temple scholars in Jerusalem, it seems clear that she must have been aware of the suffering prophesied for the Redeemer who was to come. When the Angel announced to her that she was to be the mother of the Redeemer —with these prophesies before her mind and the *certain* knowledge that her own mother's heart would be broken a hundred times over— no woman in all the world's history had better reason (from a *purely human* point of view) to refuse to allow a child to be born into this world! For God's sake, for *our sake*, this Mother accepted God's plan for the redemption of the world and her part in it. She said: *Fiat!* "Let the Will of God be done in me."

Now she seems to say from this Picture: "If I were willing once to do all this for you, what little favor that you ask of me shall I refuse you now?"

Again, she seems to say: "If even God Himself found help in my arms, surely you too can find in me the help you need to save your immortal soul."

A thousand such thoughts reward the person who kneels before this remarkable Image and meditates upon it.

Symbolism in the Picture

In addition to the incident pictured out of the home life of the Holy Family and its many implications, the details of Perpetual Help picture are a treasury of Marian lore. A summary of the leading aspects will be of interest to clients of Our Lady and contribute much to a better understanding of their love and devotion toward the Mother of Perpetual Help.

The heavy crowns that are placed upon Our Lady and the Infant Jesus in the Picture were added by Pope Pius IX in June, 1867. Only those pictures of Our Lady may be crowned officially by the Church which have been approved for public veneration, which have been the object of devotion for many years, and which have been famous for their miraculous power. Perpetual Help picture fulfills these requirments.

The *Greek lettering* in the picture are abbreviations for "Mother of God" "Jesus Christ" "The Angel Michael" (above the right shoulder of Our Lady) and "The Angel Gabriel" (above the left).

The *gold background*, typical, of paintings done in Byzantine (Near Eastern) style, concentrates attention on the persons in the Picture and on the theme that the artist sought to portray. Gold signifies the light of heaven, dignity. This chaste background lends a solemn, supernatural air to the whole scene —as if the Mother and Child were looking out of a window in the walls of heaven down upon the earth.

The Principal Figures

The principal figures in the Picture are the Mother and her Child, their outlines blending into a unit, showing the closeness of Mary and Jesus.

The Child is pictured at a very early age and so tiny as to be almost out of proportion. This artistic device was used to save the symmetry on the figures and to concentrate the eye more on the Mother than on the Child. He is clothed in a green tunic with a red sash. Draped over his shoulder is a yellowish brown mantle. the sandal os his right foot hangs loose. His left leg is crossed over his right, revealing his wild fear. His delicate fingers clasp His Mother's helping hand.

The face of the Child is turned toward the Angel Gabriel, who is carrying the cross and nails of crucifixion in veiled hands. The Angel Michael bears the reed and sponge and the lance. The Child's face closely resembles that of His Mother, Oriental, oval-shaped, olive-tinted in complexion; arched eyebrows; alert brown eyes; long, exquisite nose; small, firm mouth. His hair is auburn, curly, dishevelled.

The Madonna

The central figure of the Picture is the Blessed Mother herself. Her features match closely the ancient descriptions of the Mother of God as recorded by early Church writers.

The Mother of Perpetual Help is shown in standing position at half-figure. She seems tall, her head erect like the Queen she is She is clothed in a red tunic, fringed with gold stripes, visible at the neck. The inner veil fits closely

around her head and is of greenish hue. Covering the head and draped over her shoulders hangs a cloak or mantle of deep blue, with a green lining and fringed with gold stripes. The gold light, touching her robes and stressing their folds, seems to be a reflection of the glorious background. Recalling that gold is the color of divinity, notice that it is distributed more generously on the Child than on the Mother.

Books have been written on the hidden meanings of these many details in the Picture. For example, Mary is shown to be both Virgin and Mother in the Perpetoal Help image: by the *green* of her inner head-dress, a green veil being worn in ancient times by virgins, and by the *blue* of her outermantle, a blue head-covering being worn by wives and mothers in Palestine of that day. The *Crowns* recall that Christ is King; Mary, the Queen assumed into heaven. The *eight-pointed star,* that Mary is our guardian and guide: *The Star of the Sea; The Morning* Star. The small, silent *mouth,* the sanctity of silence, according to the words of St. James *If anyone does not offend in word, he is a perfect man, able also to lead round by a bridle the whole body.* (III. 2) The *hand,* loosely held at the breast, that Mary is ready to sweep up into her motherly arms another child running to her in fear.

Conclusion

Perpetual Help Picture is a masterpiece of ancient Byzantine art, inspiring in its meaning and message, rich in symbolism, and above all, *chosen by God* to honor His Mother throughout the world. We cannot here touch upon the romantic history of the Perpetual Help Picture. But for new clients of Our Mother of Perpetual Help, this short summary will answer to some degree the question: what does this Picture mean?

(From the *Perpetual Help*)

A boy was about to purchase a seat for a cinema in the afternoon. The box-office man asked:

"Why aren't you at school?"

"Oh, it's all right, sir," said the youngster earnestly, "I've got the measles."

"Grandpa, did you once have hair like snow?"

"Yes, my boy."

"Well, who shovelled it off?"

Teacher: "Jim, what is a cannibal?"

Jimmy: 'Don't know."

Teacher: "Well, if you ate your father and mother, what would you be?"

Jimmy: "An orphan."

There were 267,000 babies born in Canadian hospitals in 1950.

On Cooperating with Invalidly Married Catholics

By D. F. Miller

Problem: A very prominent Catholic spinster in our city (prominent in Catholic circles and otherwise) has attempted marriage with a socially prominent but divorced man, whose wife is still living. This wealthy woman often opens her home for silver teas and other social affairs for various Catholic organizations. We have no way of knowing whether the marriage could be rectified (for example, if the man's first wife died) or whether it has been rectified. Now I have two questions: 1) is it lawful for Catholics to accept the hospitality she offers to Catholic organizations, or do we thereby place a kind of stamp of approval on the state in which she is living? 2) Would it come under the head of gossip or sinful curiosity for us to try to find out whether her marriage has been validated in the Catholic Church?

Solution: It is our opinion that so long as it is clear that a prominent Catholic is living in sin (i.e, an invalid marriage) with a divorced man, sincere and loyal Catholics should not attend social affairs sponsored for Catholics in that person's home. Someone might argue that this could be done without expressing any public approval of her evil conduct. That may be debatable, but to our mind there is no question whatsoever about the fact that such attendance by Catholics will make the woman feel more comfortable and secure in her evil life. The more secure she feels, the greater is her danger of dying in her sin and being buried in hell, and no real Catholic can ever willingly be responsible for speeding a person into hell. The woman has cut herself off from the living body of the faithful by her bad marriage, and no matter how painful it may be, it is the duty of good Catholics to help her to realize that she is no longer a child of grace and an heir of heaven. The higher her social rank the more necessary it is to be an instrument of warning to her by staying away from the affairs she sponsors.

If there is some doubt about whether her attempted marriage can be or has been rectified by the Church, then it is lawful to make necessary inquiries to find out the truth. Such inquiries need not be complicated and should not take the form of indiscriminate gossip among those who cannot remove the doubt anyway. Any Catholic who wants to know the truth before accepting an invitation to an affair in such a person's home need only go to her parish priest and directly ask whether she has been married in or outside of the Church. Marriage is a public matter, and one who has entered an invalid marriage and later had it rectified has an obligation herself of seeing that her return to the sacraments and the end of her scandal in some way become public. If she does not, Catholics have a right to ask authoritative persons about her state.

(From the *Liguorian*)

Partition of the Ukrainian Catholic Church

By Rev. M. Schudlo C.SS.R

I. Critical Position of the Church

NUMEROUS misfortunes befell the Ukrainian Catholic Church during the stormy wars which followed the death of the great Hetman Khmelnytsky. Each new Muscovit campaign in Ukraine caused a new martyrdom to our Church.

The Ukrainian Catholic Church was without a Metropolitan, because the Polish king, John Kasimir, refused to nominate him. He feared that he would alienate the Cossacks who were demanding complete abolition of the Union.

The times were so critical that even the Holy See of Rome began to look skeptically upon the possibility of saving the Uniate Church from utter destruction.

In spite of all the persecutions and oppression, the Ukrainian Bishops did not lose courage and hope. When the Poles were ready to accept the Muscovite prince as successor of the childless John Kasimir, they sent a protest to Rome, asking the Pope to deny such permission to the Polish Diet.

Furthermore, in 1664, they sent Jacob Susza to Rome to defend the Union before the Vicar of Christ, since the Poles were trying to obtain suppression of the Union and subjection of the Uniates to the Latin hierarchy of Poland. The envoy of our Bishops, Susza, delivered his work *"De laboribus Unitorum"* (The afflictions of the Uniates) to the Roman Pontiff. He outlined the situation of our Eastern Catholic Church, the zeal of her Bishops to spread the Union in spite of all persecutions, the allegiance of the faithful to their Bishops and the Holy See, and the martyrdom of innumerable clergymen and laymen for the Catholic faith during the Cossack and Muscovite wars. He refuted the idea of submitting the Uniates to the Jurisdiction of the Polish Bishops. It would have brought numerous

We quote a few excerpts of this wonderful apology of our Church composed by Jacob Susza: "The Uniate Bishops make complaint before God, the Vicar of Christ and the Holy Roman Church that some Latin Bishops are endeavoring to induce the Holy See to abolish us, the Uniate Bishops, pass our goods to the Latin Bishops, and priests. They are ready to leave in peace the religious and secular priests, if they are subjected to their jurisdiction..." [1]

The Polish Bishops urged the abolition of the Union under pretext that the Uniates did not care to spread the Catholic faith in the Kievan metropolis. Jacob Susza refutes them: "Their accusation is false that we do not labor for the spreading of the Union. In 69 years since the Union was concluded with God's help the holy faith has been spread by the Uniates in Lithuania and Ukraine (Ruthenia)..."[2]

Susza proves his statement by quoting numerous cities and villages which are completely Uniate.

1) Annales Ecclesiae Ruthenae, by Michael Harasiewicz, Lviv, 1862 page 298.
2) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 299.

"In Lithuania in which lies the noble city of Vilna, there are also thousand of other royal and magnate cities. In these cities there are no schismatics, but Uniates mixed with Latins. In Vilna which at the conclusion of the Union had only ten Uniates now there are 10 thousand converts from the schism... [3]

The Union made the same gains in the districts of Novhorod, Berest, Polotsk, Volodymyr of Volynia, Minsk and other... Susza testifies: "In Lithuania alone there are at least 600 parish priests without mentioning those of Kiev and other forts of Ukraine." [4]

From these facts he draws a conclusion: "This is enough about the gains made by the Union. Was it possible for the Uniates to make these gains without labor? How can anyone assert that we do not labor or did not work? We had 6,000 and now we have 8'000 parishes... All the religious, all the monasteries, all the clergy, numerous people, many nobles, dukes, princes and magnates joined the Union..." [5]

Christian virtues were flourishing among the Uniates. "Those whose rudeness was like that of the Pagans, now know God and His commandments. The doctrine is flourishing, the morals are excellent. The schismatics feel stimulated to do the same because of rivalry. All this is the fruit of the Union"—concludes Jacob Susza. [6]

Jacob Susza relates some facts whereby he shows that God protected our Catholic Church. "At the beginning of the Cossack uprising, the Blessed Virgin appeared to a good schismatic and told him he was of bad faith. If he wanted to be saved, he had to go to a preacher who lived in the Uniate monastery in Vilna to be instructed in things regarding his salvation. [8]

The Blessed Virgin was a loving mother to the persecuted Uniates. "The Cossacks coming from Pinsk at the beginning of the Cossack uprising tried to approach the monastery of Zhyrovytsi, but they were stricken by a dark cloud of such density that they were unable to see each other. They felt sorry, invoked the Blessed Virgin and promised not to plunder the monastery, and the weather became clear again so that they could safely return. This was confirmed by an oath."—says Jacob Susza, a contemporary of the Cossack wars and afflictions of our Church. [9]

Like an affectionate mother, says Susza, "The icon of the Blessed Virgin in Hrebenna, not far from Lviv, kept by the Uniates, was seen to shed tears when the country was menaced by dangers. [10]

II. Improvement of the Situation

The factual exposition and defense of the Union in *"De laboribut Unitorum"* delivered to the Holy See by Jacob Susza in 1664 changed the general attitude of the Roman cardinals towards our Church. We may rightly say that in God's providence it saved the Union.

3) M. Harasiewicz, Op cit., p. 300
4) Ibidem.
5) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 304
6) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 344.
7) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 348.
8) Ibidem.
9) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 345.
10) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 345.

The critical condition of our Church resulting from the Cossack wars produced a conviction in Rome that the Union was doomed to disintegration. To save the remnants of the Uniates, the Roman Cufia was preparing regulations to subject them to Latin jurisdiction. [11]

The defence of Jacob Susza convinced the cardinals that the Union was a living reality, rich in spiritual potentialities for the future. All it needed for its further development was loving protection from the Holy See and the revocation of unjust laws by which the Polish politicians hoped to please the victorious Cossacks and gain their favor at the cost of the Union.

Thus the Holy See was persuaded to give our Church every possible support. In 1666, the Apostolic See confirmed Gabriel Kolenda as Metropolitan of our Church. At the same time a letter was dispatched to the Polish King, John Casimir, forbidding him to make a bargain of the Union for the Polish politics.

Some Poles began to realize that God did not bestow his blessings upon their country every time the Union was betrayed or made a bargain for negotiations with its enemies.

The treaty of Andrusiv (1667) strengthened the Union on the right bank of Ukraine which remained with Poland. Most of its opponents found themselves on the left bank of the Dnieper under Muscovite domination. They were not as free as before to fight the Ukrainian Catholic Church for both parts of Ukraine were divided by political Polish-Muscovite state boundaries. The Tzar, having enough trouble with the left bank Cossacks, renounced his protection of the dissidents of Poland. [12]

The Polish King, John Casimir, saw his position strengthened within the country as the Cossacks and the disidents were less powerful now. In 1666 at the request of the Holy See, John Casimir confirmed Gabriel Kolenda in his office as Metropolitan (1666-1674).

Wishing to repair the wrongs caused to our Church by bargaining its interests, nay its existence to please its enemies, the King took generous action on its behalf. On August 29, 1668, he abrogated all concessions made to the dissidents by himself in the previous years of bargain about the Union. To show a further benevolence, he confirmed all privileges given to the Uniates by his predecessors.

The treaty of Andrusiv, we may say, saved the Union from further oppression, but at the same time it dealt a heavy moral blow to the whole cause. By this treaty, "The Muscovite Tzar was permitted to retain Kiev for two years in order to weaken the Tartars and Cossacks. Two years had passed, but he was not anxious to give up Kiev. On the contrary, says Julius Pelesz, he tried to strengthen his position in Kiev. This, of course proved harmful to the Union, because Kiev traditionally was holy to all Ukrainians. Great souvenirs attracted the hearts of the Ukrainians to this place of early Christianity in their country. The city was now under schism by which it was finally conquered. Kiev being schismatic, excercised a demoralizing influence upon all the other cities. For a long time it reminded them. of the schism." [13]

There was another disadvantage.

11) Conf. A. M. Ammann, Op. cit., p. 320.
12) Conf. A. M. Ammann, Op. cit., p. 320-321.
13) Julian Pelesh, Op. cit., p. 256.

The treaty dividing Ukraine—and this also was a great misfortune for our country—was a great impediment for the Uniates in spreading the Union to the left bank of the Dnieper and thus lead their orthodox Brethren to the Catholic Faith introduced by St. Volodymyr the great in 988.

The general condition of the Union, however, was greatly improved, for its legal existence was secured again by the Holy See and the Polish crown. Neither the Pope nor King was responsible for its further growth, development and penetration into the souls and hearts of our people. The Pope and the King contributed by producing favorable conditions for its growth. The task of strengthening and spreading faith among the residents of the right bank of Ukraine was left to our own zealous Bishops, priests and laymen.

They fulfilled their mission, winning almost all the residents for the Union. Thus in a short time the Catholic faith was accepted by all the Ukrainians, Bielorusins and Lithuanians.

XV The Enslavement of the Ukrainian Orthodox in 1686

The treaty of Andrusiv (1667) divided the Ukrainian Church into two distinguishing sections ceasing their further development.

The section of our Church which passed under Muscovite rule with the left bank Ukraine became subjected to the same exploitation as Ukraine itself. Moscow, keeping a strong foothold in Ukraine by means of garrisons stationed in various cities, proceeded in its machinations to undermine the Ukrainian autonomy. Gradually, Ukraine was stripped of all her liberties and subordinated to the policy and exploitation of Mosocw.

The fate of the Ukrainian Orthodox Church in the left bank was similar to that of Ukraine.

Having eliminated the remnants of the Union, Moscow began to subjugate the Ukrainian Orthodox Church.

"After the union of little Russia (Ukraine) with Muscovy, says Makary, the little-Ruthenian Church had to join the Church of the great Russians. The task was wrought with many difficulties. It was developed slowly, being brought to completion under the Kievan Orthodox Metropolitan, Sylvester Kossov." [1]

The Muscovian Tsar pretended to extend his protection over Ukraine to protect the Orthodox. The Muscovian Zemski Sobor of 1653 said: the Sobor decided that Tsar Alexis "will accept Hetman Bohdan Khmelnytsky and all the Zaporogian army under his royal protection for the defense of the Orthodox faith and holy churches, because the Polish lords and the whole state had risen against the Orthodox faith and holy churches wishing to destroy them." [2]

According to the Muscovite mentality, the best way to protect the Ukrainian Orthodox Church was to absorb it into the Muscovite by subordinating our Orthodox Church with its hierarchy to the patriarchate of Moscow.

D. Doroshenko says: "The same tactics (which Moscow used to strip Ukraine of its liberties) were also applied to the Ukrainian clergy though negotiations did not run too smoothly at first. The Muscovite government had a settled plan for puting the Ukrainian Orthodox Church under the Patriarch of Moscow, but its tactics were

1) Manary, Op. cit., Vol. XII, p. 51.
2) Akty Zapadnoy Rossii, III, p. 488.

not to press the mater and irritate the clergy, but rather to winn them over gradually." [3]

The Ukrainian Orthodox high clergy rightly feared being enslaved by the Muscovite, although it was natural, says Ilarion, the Ukrainian Orthodox Autocephalic Metropolitan of CANADA: "The political union of Ukraine led logically to the Union of the churches. The high ranked hierarchy of the Ukrainian Church understood it clearly and began to oppose it." [4]

All the efforts of Metropolitan Sylvester Kosiv, hetman Ivan Vyhovsky, Dionysius Balaban, Sylvester's successor, and Joseph Tukalsky, to save the Ukrainian Orthodox Church went for naught because of stiff opposition from the Muscovites. In 1659 Prince Trubetskoy passed the following resolution at the Council of Pereyaslav: "The Metropolitan of Kiev, as well as all the clergy of Little Russia, will remain under the benediction of the Muscovian Patriarch; the Patriarch, however, will not interfere with their spiritual rights." [5]

The Ukrainian Orthodox hierarchy made a protest against the Muscovite intrusion, but it helped little even though High Patriarchs of Constantinople tried to defend it. They were not willing to lose the great incomes which they collected in Ukraine to pay the Turkish sultans.

The Kievan Metropolitan, Joseph Tukalsky (1663-1675) passed away. He was a great defender of the Ukrainian Orthodox Church against the Muscovite usurpation although after the conclusion of the treaty of Andrusiv in 1667 it was easier for Muscovia to dominate the Orthodox Church on the left bank Ukraine.

Muscow did not wish to employ violence, because the Ukrainians of the left bank could have been forced to seek help from Poland. The Muscovite agents were winning adherents among the Ukrainian clergy and waiting for the proper moment to achieve their dream.

Hetman Ivan Samiylovych (1672-1687) was the man who helped the Muscovites subjugate the Orthodox Church to the jurisdiction of the Muscovite Patriarch. In 1685 hetman Samiylovych consented to the enslavement of the Ukrainian Orthodox Church by the Muscovites. Yakym Savelov, Patriarch of Moscow helped him execute this manouver. Yakym was ignorant of all religious beliefs. Before his elevation, he was accused by some Muscovites of heresy. During the trial, Yakym confessed: "I know neither the old nor the new faith. I'm ready to obey my superiors and execute their commands whatever they may be." [6]

In 1674 Yakym became Patriarch of Moscow. Hetman Samiylovych was his personal friend, for Yakym blessed his marriage. In 1685 they both decided to pass the Ukrainian Orthodox Church under Muscovite control. The apostate Bishop of Lutzk served as instrument. His name was prince Gedeon Chetvertynsky. He became entangled, with the Polish authorities while he was

3) D. Doroshenko, Op. cit., p. 261.
4) Pryednannia Tserkvy Ukrainskoi do Moskovskoi v 1688 Rotsi, by Metropolitan Ilarion, 5th ed. Winnipeg, 1948, p. 20
5) Akty Yuznoy i Zapadnoy Rossii, Vol. IV p. 264.
6) Materialy dla istoryi raskola, Moscow, 1879, Vol. IV, p. 227.
7) Archiv Yuno-Zapadnoy Rossii, Part 1, Vol. V., p. 103.
8) Ilarion, Op. cit., p. 52-53.

Uniate Bishop of Lutsk. To save himself from unpleasant consequences, he sought refuge in the left bank Ukraine. Hetman Samiylovych found in this apostate Uniate hierarch a companion willing to enslave the Church.

On July, 8 1685 Gedeon was elected Metropolitan of Kiev by the Musovite-minded partisan of Samiylovyh. The new Metropolitan agreed to "accept the episcopal sceptre from the Muscovian Patriarch," [7] and not from Constantinople as his predecessors had.

Hetman Samiylovych notified Moscow of the new election, and sought to obtain from the Constantinopolitan Patriarch a transfer of our Church to the Patriarch of Moscow.

On November 8, 1865 Gedeon was consecrated Metropolitan in Moscow and took an oath of allegiance to the Muscovite Patriarch. [8] The new Metropolitan returned to Kiev with rich gifts presented to him by the Muscovian Patriarch and Tsar for his help in enslaving the Ukrainian Orthodox Church.

The Muscovite envoys tried their best to obtain the consent of the Constantinopolitan patriarch Dionisios IV (1686-1687). At first Dionisios refused to approve the illegal usurpation of the Muscovian Patriarch. The envoys had recourse to the Turkish vizier. On May, 1686 Dionisios IV, under the pressure of the great vizier, transferred the Kievan metropolis to the jurisdiction of the Muscovite Patriarchs. [9]

In vain did the great hetman Ivan Mazeppa (1687-1709) try to reestablish the prestige and freedom of the Ukrainian Orthodox Church. He obtained only the privilege of exarchate to the Kievan metropolis.

On the battlefield near Poltava in 1709 the freedom of Ukraine perished. The people and nobility did not support Mazeppa's noble efforts.

Moscow began its oppressive policy in Ukraine. The country was stripped of its freedom. In a short time, the Ukrainian Orthodox Church was turned into a Muscovite ecclesiastical province. In approaching Moscow, both the left bank Ukraine and its Church found death. Both became Russified. The Muscovite language was introduced the Muscovite ritual was forcefully used in our Church services. The hierarchs were chosen from the Muscovites or Muscovite-minded Ukrainians. In 1720, the Synod in Moscow ordered that all books printed in Ukraine must be approved and submitted to the censorship of Moscow. [10]

The Russification of Ukraine continued during the regime of the Muscovite Tsars. Their minister, Valujew, expressed the Muscovite attitude toward Ukraine: "There was no such country as Ukraine; there is none and there cannot be".

9) Conf. Eduard Winter, Op. cit., p. 91.
10) Conf. Eduard Winter, Op., cit., p. 91.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. My cousin married a Protestant boy. They have a child. In which church should the child be baptized. We know that children follow the Rite of their father.

A. All children of a marriage in which one partner is Catholic, and the other is non-Catholic, must be baptized in the Catholic Church and follow the Rite of the Catholic partner, be it the Rite of the father or of the mother.

The Church forbids the mixed marriages. The Catholics should not marry non-Catholics, for such marriages are usually harmful to the Catholic partner and especially to their children. Under special circumstances, however, the Church in order to avoid the danger of a civil marriage or some grave inconveniences, permit the Catholics to marry non-Catholics on the following conditions: 1) The marriage ceremony must take place in the Catholic church. 2) All children, whether boys or girls must be baptized and raised as Catholics. 3) The non-Catholic partner must sign a document whereby he binds himself to let his children be baptized in the Catholic religion, and not to hinder his Catholic partner in the exercise of his Catholic religion. 4) The Catholic partner binds himself to try to convert the non-Catholic partner to the Catholic faith.

REMARK:

All questions that you would like to have answered in the Redeemer's Voice must be sent to the Redeemer's Voice Editor. You may write your questions either in Ukrainian or English. Your questions will be answered in the language in which you wrote.

All questions should be signed by the individual writing, and these questions become the property of the Redeemer's Voice. Names of those requesting anwers will be withheld by the Editor.

Do not send your questions to Yorkton, but mail them directly to:

661 High Street,
NEWARK, New Jersey, U.S.A.

Q. John, my neighbor's son, went to a Latin Rite high-school, and then entered the seminary. Now he is a Latin Rite priest. Is such a thing possible. Should not the boys become priests in their own Rite?

Yes, they should become priests in their own Rite. The Holy Mother Church has a law concerning the priestly vocations. The young men must become priests in their own Rite. With special permission, however, a Latin Rite boy can become a Ukrainian Catholic priest, and viceversa.

Since the Ukrainian Catholic Church in America and Canada is in bitter need of priests and religious, the Ukrainian Catholic parents should see to it that their boys become priests and religious in their Byzantine Rite. A mission awaits us... The conversion of Ukraine and of other Slav nations in Europe... The words of Pope Urban VIII "O my Ukrainians, I hope to convert the East through your mediation" sooner or later must come true. We must get ready for the honorable mission entrusted to us by the vicars of Christ, the Popes of Rome.

Let us, therefore, foster the religious and priestly vocations among our boys, and girls.

Q. Why does the Catholic Press avoid or ignore the rhythm problem almost entirely?

A. I do not think that the Catholic Press ignores the question of rhythm. But, like all matters of conscience, once the general doctrine has been declared as it has been by theologians and at least two Popes, these matters are better discussed individually than in the public press. There are numerous other cases of conscience which exist in married life, and the press would not be considered as a proper forum for discussion in such matters.

Q. Is it a sin to be self-conscious?

A. It is not sinful to be self-conscious. When something unusual happens to call the attention of others to us in a special way, this causes us embarrassment; and that is only natural. If a person is really afflicted by self-consciousness as an ordinary thing, then it would be best to talk this difficulty over with an older friend or with a priest in the Confessional, either of whom will very likely be able to give helpful advice.

Q. In a discussion I heard Gordon's Calvary mentioned. What is it?

A. A small hill outside the south wall of Jerusalem close to the Damascus gate. A Jewish tradition identified this skull-like hill as Golgotha, and the identification was taken up by British Gen. Gordon.

Q. What language did Christ and His Apostles speak and is it used by any church today?

A. It was the Aramaic language, the one used in the liturgy of the Church of the East, of which the patriarch, Mar Eshai Shimun XXIII resides in Chicago.

Q. I cannot understand why the king punished those who had no wedding garment after he had forced them to attend the wedding feast of his son, Will you explain?

A. This is an important point, for it has a vital bearing on the lesson that Christ taught by this parable.

The clue to a proper understanding of the parable is found in the king's friendly query addressed to the guest who was improperly dressed: "Friend, how didst thou come in here without a wedding garment?" (Matt. XXII, 12). The text continues: "But he was speechless," indicating that the rude guest had no sufficient excuse for his negligence. One must remember that the phase of court etiquette which demanded proper apparel was considered a serious matter. Moreover, the guest's sullen refusal to answer when questioned constituted an affront to the king, who forthwith took stringent measures to punish the insulter. The king had addressed the guest in a friendly manner, showing his willingness to accept an excuse. But the silence that greeted the question was insolent.

Social Question Insoluble Without Church

"WITHOUT THE CHURCH the social question is insoluble," His Holiness Pope Pius XII stated in a radio message to the Catholic Men of Spain. "But neither can she solve it alone. She needs the collaboration of the intellectual, economic and technical forces of the public powers."

This was the burden of a message the Holy Father addressed to Catholic employers, industrial supervisors and workingmen of Spain, who commemorated the 12th anniversary of the coronation of Pope Pius XII as the first event of their observance of the 60th anniversary of Pope Leo XIII's encyclical Rerum Novarum on the condition of the working classes.

The Supreme Pontiff declared that social legislation of the most different countries often represents "for the greater part no more than the application of principles established by the Church" in her well considered programs for the arrangement of the social order, and all that is good and just in other systems is already embodied in the Catholic doctrine.

Throughout all her history the Church has had to live under many different social systems, the Pope declared. She "never preached social revolution: but always, everywhere, from the epistle of Philemon to the social teachings of the Popes of the 19th and 20th centuries, she labored to obtain more concern for man than for technical advantages."

The Church defends the right of private property. Many factors connect tribute to this, but the principal one will always be just wages, he added, and the Church favors everything that introduces the elements of a good contract into the relationship of work and which contributes to making relations between employers and workers "more human, more Christian, and animated by reciprocal confidence."

"The class struggle can never be a social end," the Holy Father said. "Discussions between employers and workers must have as their main aim concord and collaboration."

This work can be achieved only "by men who live the Faith and fulfill their duties in the spirit of Christ. The solution of the social question never was easy, but inexpressible catastrophes of this century have rendered it painfully difficult," he added. The solution can be obtained only with the aid of Providence and God's grace, he concluded.

Don't worry if your tasks are many and your rewards few, remember the mighty oak was once a nut like you.

We understand that a briefcase full of important documents was recently reported missing in one of the Iron Curtain countries. By the time it was located, 837 of the supects had confessed.

WE MUST FIGHT

By Rev. James Keller

EVERYONE knows about training tables. There, according to the season, dine the members of football, wrestling, boxing and rowing teams. A special diet is prepared for each, according to his needs. Sweets are out. They make fat. Muscle and bone-building foods are in. Down one side of the room, to those not in training, float trays with roast pork, gravy, dressing, apple pie, coffee with cream and sugar. But to the tables of those in training go: lean and not too tender beef, green vegetables, salads, fruit and milk.

Many a boy hates this sort of diet, but hangs on though the tantalizing fragrance of favorite foods fills the air. Why does he stand for it? He's been told he must if he wants to be on the varsity.

Followers of Christ work at self-restraint and discipline to strengthen their spiritual fiber. They give up many attractive things. They don't want fatty tissues of self-indulgence to show them up. They're in a contest for eternal victory.

If you meet a lot of bumps and obstacles, it is a good sign that the "Lord is with you." If things come too easy, then it is time to worry a bit!

To anyone who whould be a Christ-bearer, Christ promised not a path strewn with roses, but hardship, misunderstanding, and a share of the same suffering that was His lot from the crib to the cross. Everyone should remember these words of His:

1. "If any man will come after me, let him deny himself, and take up his cross daily, and follow me." (Luke 9: 23).

2. "If the world hate you, know ye that it hath hated me before you." (John, 15:18).

3. "He that findeth his life shall lose it; and he that shall lose his life for me, shall find it." (Matt. 10:39).

It's hard for any of us to realize that any time another suffers, we also are affected. But if we are true to our Christian belief, this is exactly the case. As John Donne, the Famous poet, wrote several hundred years ago:

"The Church is Catholic, universal; so are all her actions. All that she does belongs to all. When she baptizes a child, that action concerns me. All mankind is of one Author... No man is an island, entire of itself. Every man is a piece of the continent, a part of the main. If a clod be washed away by the sea, Europe is the less... Any man's death diminishes me, because I am involved in mankind."

Many people today have a "leave-me-alone" point of view, they don't want to "get involved" in anything. But the fact of the matter is that they are, as Donne says, "involved in mankind." When they realize this and act in harmony with their fellow men they begin to live more fully.

Let me not be wise in my own conceit. Give me to be of one mind with all men of good will.

Love is not a matter of Glands

By Fulton J. Sheen.

THERE ARE TWO kinds of love: love for its pleasure, or love for the sake of another; the first is carnal love, the second is spiritual. Carnal love knows the other person only in a biological moment. Spiritual love knows the other person at all moments.

In erotic love, the burdens of the other are regarded as impairing one's own happiness; in spiritual love, the burdens of others are opportunities for service.

Somewhere along the line, the modern world has been duped and fooled into giving the name of love to some vague obsession which parades itself in every billboard advertisement, reigns in the film industry, puzzles dramatists who must solve triangles short of suicide, make novels best sellers, perfumes so exotic as to be unfit for a tyro's concupiscence, and humor more spicy.

Love has become so vulgarized that those who really love are almost afraid to use the word. It is used now almost exclusively to describe one of the opposite sex, rather than a person; it is made to revolve around glands, rather than a will, and it is centered in biology instead of personality. Even when it disguises itself as infatuation for another, it is nothing else than a desire to intensify its own self-centeredness.

Purely human love is the embryo of the Love of the Divine. One finds some suggestions of this in Plato, who argues that the purpose of love is to make the first step toward religion. He pictures love for beautiful persons being transformed into love for beautiful souls, then into a love of justice, goodness and finally God who is their source.

Erotic love is, therefore, a bridge which one crosses, not a buttress where one sits and rests; it is not an airport but an airplane; it is always going somewhere else upwards and onwards. All carnal love pre-supposes incompleteness, deficiency, yearning for completion, and an attraction for enrichment, for all love is a flight for immortality. There is a suggestion of Divine Love in every form of erotic love, as the lake reflects the moon. The only reason there is love for creatures in human hearts, is that it may lead to the love of the Creator.

As food is for the body, as body is for the soul, as the material is for the spiritual, so the flesh is for the eternal. That is why in the language of human love, there can often be detected the language of Divinity, such as "worship," "angel," "adore."

The Saviour did not crush and then extinguish the flames that burned in Magdalene's heart, but transfigured them to a new object of affection. The Divine commendation that was given to the woman who poured out the ointment on the feet of her Saviour, reminded her that love which once sought its own pleasure can be transmuted into a love that will die for the beloved. For that reason He referred to His burial at the very moment her thoughts were closest to life.

Because it is the Divine plan to use the love of the flesh as a stepping stone to the love of the Divine, it always happens in a well regulated moral heart, that as time goes on, the erotic love diminishes, and the religious love increases. That is why in true marriages the love of God increases through the years, not in the sense that husband and wife love one another less, but that they love God more. Love passes from an affection for other appearances, to those inner depths of personality which embody the Divine Spirit.

There are few things more beautiful in life than to see that deep passion of man for woman which begot children as the mutual incarnation of their love, transfigured into that deeper "passionless passion and wild tranquility" which is God.

Laugh With Us

Minister (over 'phone to Mayor): "I found a dead mule on my lawn this morning. Please have someone remove it."

Mayor: But I thought it was the minister's duty to bury the dead.

Minister: So it is, but I always notify the relatives of the deceased.

A cowboy went to the city and registered at a hotel for the first time in his life.

"Would you like running water?" asked the clerk.

"No," shouted the cowboy. "What do you think I am—a trout?"

It's getting so an apple a day,
Costs more than keeping the M.D. away!

A doting mother wrote her son in the Army: "I do so hope that you have learned to get up on time in the morning so that you won't keep the whole Division waiting for breakfast."

"They tell me that your son in college is quite an author. Does he write for money?"

According to the 1951 Census, 67 per cent of Canada's 14,009,429 people spoke only English, 29.6 per cent spoke only French, 12.3 per cent were bilingual and 1.1 per cent spoke neither English nor French at June of that year.

Little Tommy (to lady visitor): "I'll bet you're awful strong, Mrs. Jackson, aren't you?"

Mrs. J.: "Why, what makes you say that, Tommy?"

Tommy: "Well, I heard my pop say that you wind your husband around your little finger."

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

SAVE OLD STAMPS

By sending us your individual Stamps or Stamp-Collections you will help educate Ukrainian Redemptorist Missionaries.

Do not peel the stamps off the envelopes, unless soaking them off in luke-warm water; better cut them out leaving a border of about a quarter of an inch of envelope-paper around the stamps.

If you live outside of Canada, declare them for Customs as **Used Stamps.**

In return be assured of the continued prayers of the students, whom you help to become priests-missionaries, as well as of the prayers of the thousands who will be brought to God through their ministry.

Send your stamps to:

STAMP CLUB

Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ —що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа	5.00
Народний Катехизм, лише в українській мові	.20
Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.30
Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.50
" " Нового Завіту в укр. і англ. мові,	.50
" " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові	.50
Буквар Рідної Школи, перша часть	.50
Перша Книжечка, буквар, М. Матвійчук	.80
Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький	.50
Друга Читанка	.50
Нова почат. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шклянка	1.50
Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою	2.00
Дитяча Абетка, з рисунками	.60
Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин	4.50
Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена	1.75
Граматика Української Мови, О. Панейко	2.50
Українська Граматика, Стоцький Гартнер, оправлена, 242 ст.	.45
Методична граматика укр. мови, І. Огоновський, оправлена	.35
Українська Граматика з вимов. для канад. і амер. шкіл, Е. Шклянка	1.60
Нагодос для студентів, педагогів, письменників і т.д.	.75
Український правопис, Рудницький	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

T. EATON Co
CANADA LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - North Battleford - Prince Albert - Regina
Saskatoon - Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС
СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ,
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Християнська Надія	о. Мих. Щудло ЧНІ.	1
З Листів до Редакції		3
Набожність до Серця Христового	о. М. Войнар ЧСВВ.	15
Українська Родина	Іванна Петрів	18
Трираменний Хрест	В. Щербаківський	20
Крехів	о. П. Б.	23
Треба Вірити в Чудо	Хрестя Денисиха	27
Нові Українські Священики		30
В Сторону Католицької Церкви	о. Мих. Щудло ЧНІ.	31
Хотів Би Я Знати		36
Сміховинки		38
Devotion to the Sacred Heart of Jesus	Rev. M. Schudlo CSSR.	39
Duties of Fatherhood	Rev. S. M., CSSR.	42
I Preach Missions	D. F. Miller	45
Are You Nervous?	Rev. M. T., CSSR.	50
Is There a God?	Rev. N. M. CSSR.	51
Thank God You're Not Beautiful	Rev. M. Q., CSSR.	52
Is The Catholic Church Italian?	Francis P. LeBuffe, S.J.	53
What is Wrong with the World?	Rev. M. Schudlo CSSR.	56
Healthful Eating	Rev. M. Schudlo CSSR.	60

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1953

ХРИСТИЯНСЬКА НАДІЯ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

СВЯТА віра виявляє ціль нашого призначення цебто осягнення Бога, запевнення вічного щастя по смерті та безконечного раювання з блаженними мешканцями небесного Сіону.

Християнська надія розбуджує в нас бажання осягнути це щастя, заохочує волю змагати до нього та підтримує людину в боротьбі за це щастя по смерті, бо віра запевнює нас, що осягнення вічного щастя можливе. Бог виразно сказав до Авраама: "Я— превелика твоя надгорода!" (Бут. 15, 1). Ця ж надгорода це видіння Пресвятої Тройці в світлі блаженного оглядання Бога лицем в лице. Св. Іван каже: "Тепер бачимо ніби в дзеркалі, але потім обличчям в обличчя" (Ів. І, Кор. 13, 12). Блаженне ж оглядання Божого обличчя ущасливить спасенну душу навіки: "Бо в Тебе джерело життя, в Твоїм світлі побачимо ми світло. Вони з ситости дому Твойого нап'ються, і тих напоїш їх потоком своїх солодощів" (Пс. 35, 10, 9).

Віра вказує, що вічне щастя можливе для кожної відкупленої Христом душі, але й заразом показує, що ніяке сотворіння без особливішої Божої помочі негодне запевнити собі цього безмежного щастя в небі. Отут виступає християнська надія, що запевнює людину про Божу поміч у змаганні та боротьбі за вічне оглядання Бога по смерті. "Ми нездібні помислити щось від себе, як від себе, але наша здібність від Бога" (2 Кор. 3, 5).

Конечність надії в християнськім житті.

І. Без надії ніхто не береться до поважної, тяжкої праці, що вимагає заангажування довгого часу, сили та багато саможертви. Ніхто не вкладає своїх капіталів у підприємство, коли знає, що воно скінчиться ловним банкрутством і затратою гроша. Ніхто не вибирається в подорож літаком, коли певний, що літак не долетить до цілі, але розіб'ється по дорозі. Ніяка держава не починає війни, коли знає, що буде розгромлена ворогами. Людина має охоту до праці та саможертви тільки тоді, коли пізнала велич свого ідеалу та запевнилася, що його зможе осягнути. Так воно буває в земських справах. Таке воно й в змаганні до вічного царства. Віра дає нам пізнати вічне щастя, а надія осягнути його змушує нас до саможертви, щоб його собі запевнити.

ІІ. Без надії наше земське життя буває злиденне та безцільне. Чи почуватиметься щасливий той, хто не бачить жадної цілі в своїй праці та саможертві? Ні! Так і християнин не може чутися задоволений на цій долині сліз, коли нема в нього надії на

кращу майбутність по смерті. Земські добра, приємнощі та забави не виповнять нашого серця, що сотворене для безконечного Бога та Його непонятних дібр і радощів. Життя на землі без живої надії на вічне щастя кінчається розчаруванням, ба й дуже часто розпукою та самогубством, бо порожнява серця відбирає охоту до життя.

III. Без християнської надії неможливі правдиві чесноти. Чеснота це вислід довготривалих зусиль і змагань зо світом, дияволом і власними пристрастями. Сама людина перемогти себе негодна, коли Бог не помагає їй. Як же ж Бог може допомогти їй, коли вона не сподівається здобути перемогу над собою та не благає помочі в Бога? Як же ж може хтось благати помочі в Бога, коли в його душі нема надії на остаточну перемогу?

IV. Без надії нема радости в житті людини. Надія розширяє серце. Робітник і працедавець почуваються пригноблені, коли в їх серцях нема надії на добрий вислід їх пошуків за золотом чи іншими мінералами. Не буде радости та вдоволення в серці християнина, коли в його душі нема надії на осягнення вічного щастя посеред анголів і Святих у небі.

Отож слід зберігати та скріпляти добрими ділами, молитвою та відновленням актів віри християнську надію на остаточну перемогу та спасіння!

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити також щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

Подяка за Жертви

СЕСТРИ АКАДЕМІЇ ПРЕСВ. СЕРЦЯ В ЙОРКТОНІ

складають щиру, сердечну подяку слідуючим за Ювілейний дар:

ЛУКЖ, Йорктон	$75.00
БУК, Йорктон	25.00
М. Стадник, Йорктон	50.00
Ст. Рошко, Йорктон	25.00
Пані Беднарська, Вінніпег	25.00
О. Федорович, Йорктон	10.00

Слідуючі зложили по $5.00:
С. П. Корній, Мікадо; М. Ристефанюк, Вінніпег, І. Козяк, Едмонтон, Г. Демчук, Пелі; Й. Твердохліб, Гаєс; Н. Н. Козяк, Ламонт; А. Кіндред, Йорктон; Стефанія і Пані Пристай, Йорктон; Ольга Лахманець, Спрінгсайд; Ст. Ратушняк.

По $2.00: Гр. Курило, Едмонтон; І. Лукій, Грендвю; Ст. Дербавка, Врокстон; В. Стрільчук, Йорктон; Гр. Пристай, І. С. Стахів, Й. иЧкало, Бюкенан; Ольга Білик, Врокстон; І. Федорович.

По $1.00: Ю. Демчук, Єв. Ярема, Д. Демчук, М. Собко, А. Бучко, А. Газдевич, Ст. Абрамець, Д. і К. Папірні, М. Дерворіз, С. Новак, Л. Рошко, В. Петришин, Пані Гамрацій, С. Корняк, К. Схаб, П. Ролик, С. Кіц, М. Томчишин, Гр. Сулимка, Стефанія Рошко, Ольга Йонг, Р. Гінець, Й. Нагаювський, П. Денищук, Ю. Кіц, Пансство І. Гуска, Я. Йонг, А. Місько, М. Варбовецька, Пані Трач, А. Киба, І. Стрільчук, А. Жибчин, Ст. Майданюк, Ева Ковалик, С. Майданюк, Панство Кушпира, А. Кукура, Анна Брик, А. Киба, С. Филипович, Панство Молеські, Пані Козицька, Панство Бобик, п. Брик, Панство М. Гоменюк, Н. Завада, Пані Гулька, П. Пристай, І. Стебелецькі, Ф. Кіц, А. Твердохліб, Пані Вархомінка, М. П. Лозінські, Д. Новак, Ан. Смишнюк, Ю. Петришин, Пані А. Головатюк, А. Пані Ф. Ярочевська, Пані Слободзян, Вантух, Ф. Собко, Ю. Стрільчук, Пані П. Деренівська, П. Козій, Й. Кохан, Панство Брицькі, С. Гоменюк, Анаст-Мартинюк, Пані С. Шордій, М. Сенько, С. Шордій, П. Лукій, Панство Третяк, Пані В. Черевик, І. Черевик, Панство М. Вільгош, Пані О. Черевик.

Купно Дитячої ОСЕЛІ

на МЕДЖ ЛЕЙК, САСК.

Новий здобуток для Дієцезії Саскачеван.

Минає 2 р., відколи провід у рел.-національному житті Саскачевану обняв енергійний і повний посвяти Владика Кир Андрей. Першу свою увагу звернув Преосвященний на релігійне виховання молоді і для неї здвигнув величавий виховний Інститут ім. митр. Шептицького у Саскатуні. Вслід за старшою молоддю Преосвященний Андрей звернув свій зір і на малу дітвору, яка має дати з поміж себе здорові кадри для школи і університету. Тому під проводом і старанням їх Ексцеленції Кир Андрея і при допомозі свідомого українського довколичного громадянства в місяці маї ц.р. куплено на власність дієцезії гарну дитячу оселю на Медж Лейк, Саск.

Часто чуємо, що будучність народу—це молодь. Однак може ми замало призадумуємось над питанням —де та молодь має дістати належне виховання? Школи, університети поглиблюють вже саме знання, а той час, в якому людина ставить свої перші кроки, коли в душі її будяться, згл. повстають перші поняття добра, чи зла,—це дитячі літа, від яких в дуже великій мірі залежить дальше життя. Тому слушно сказав один великий письменник: "все, що я маю в собі людського, засіяла моя добра мати в дитячих літах. Церква, школа і життя тільки се розвинули".

Очевидно, що найбільший вплив на дитину має мати, однак часто не все мати може дати дитині належне виховання. І тут на поміч матер'ям приходять дитячі оселі, в яких сестри, священики, чи побожні хлопці і дівчата під їх проводом занимаються навчанням і виховуванням малих дітей підчас вакацій.

Так отже, дорогі батьки і матері! Дитяча оселя—це друга рідна мати, яка хоче і всіма силами старається виховати Ваших дітей на побожних, чесних молодців і дівчат через навчання їх науки релігії, а через нав-

чання їх рідної мови і пісні на добрих і вірних дітей свого народу.

І це все мав на увазі наш дорогий Владика Преосв. Андрей, який для тієї ціли закупив велику, гарно вироблену 19 акрову площу враз з приміщенням на Медж Лейк, Беніто біч. Площа-оселя звернена до сонця на полудне, має легкий спад до озера, вода при березі плитка, беріг з піском. Є гарна велика площа під "бейз-бол". Оселя буде під опікою Сестер, які найкраще уміють виховувати дітей. Підчас купання, нагляд над дітьми буде мати егзаміновані пливак-теольог. Кожного дня священик буде відправляти Службу Божу і рівночасно буде мати нагляд над цілою оселею. Так отже, молитва, наука української мови, танки і співи народні, веселі гри і забави на зеленій травичці, золоте сонце і хрустальна вода—оце ті дорогі скарби, які дістануть діти підчас вакацій в оселі.

Котра ж мати мала би серце то все відмовити своїй дитині?

Одначе мусимо пам'ятати, що те все потягає за собою видатки. Тому звертаємось до українських родичів і до всього свідомого українського громадянства о ласкаві жертви на цю ціль.

Українські батьки і матері! Хочби і скромною своєю жертвою докажіть, що Вам залежить на християнськім вихованні Ваших дітей, а Ви українські громадяни поможете нам своїми датками багато у праці над кращою будучністю нашого народу тут у Канаді.

Віримо, що Господь поблагословить наші шляхетні пляни і під проводом нашого Владики Кир Андрея, та при тісній співпраці і піддержці нашого громадянства, новонабута оселя стане важним здобутком у вихованні релігійного і патріотичного покоління молоді для добра Церкви і українського народу.

Для полагоджування справ відносно оселі вибрано тимчасовий вущий Комітет в склад якого входять:

п. Мих. Фаріон—голова
п. Іван Юрків—касієр
о. Мих. Курило—секретар

Крім того до Комітету входять ще один делегат з кожної кольонії—це є ширший Комітет для справ важніших.

Жертви проситься слати до:

Ukrainian Cath. Camp at Madge Lake,
c/o M. Farion,
Kamsack, Sask.

ЗАКЛИК

Поможіть!

Діловий Комітет будови каплиці в Новому Ульмі (Німеччина) за дозволом і благословенням Їх Ексцеленції Високопреосвященнішого Кир Івана, Апостольського Візитатора українців по краях Зах. Европи, звертається в імені української католицької громади оселі Новий Ульм з гарячим закликом до всіх Братів і Сестер українців і українок в Европі чи за океаном прийти нашій скитальчій громаді з матеріяльною допомогою в будові скромного, але власного Божого Дому.

Українські залишенці оселі Новий Ульм, що в більшості живуть виключно зі скромних допомог німецького уряду, не всилі власними засобами побудувати заплановану церковцю. Але ж та церковця так дуже потрібна, особливо для виховання в релігійно-національному дусі нашої дорастаючої молоді і шкільної дітвори, щоби зберегти їй душу для нашої св. Церкви й рідного народу.

Відси й наше прохання до всіх українців у Европі і поза Европою: Поможіть нам доконати це святе діло! Хочемо й на скитальщині заносити наші гарячі молитви до стіп Всевишнього Творця у власному Божому Домі! Поможіть нам зберегти християнську душу наших дітей! Не відмовте зложити й найменшу пожертву на ту ціль.

Усі пожертви на будову каплиці просимо слати на адресу Каси ощадности в Новому Ульмі з допискою "на українську церкву".

Адреса:

Kreissparkasse,
(13b) Neu-Ulm/Do. Germany.
Konto No. 1843.

За Комітет Будови Каплиці:
К. Григорович, Голова — В. Качмарський, Секретар
Е. Хмільовський, Скарбник
о. Василь Турковид, Душпастир
Vorwerkstrasse 35/I
(13b) Neu-Ulm/Do.
Germany.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ В НЮАРКУ

Ввечері 13-го квітня в Укр. Централі нюарська громада зібралася на святочну великодню вечерю. Хоч падав зливний дощ, заля була набита учасниками. Численні промовці виступили з промовами, обговорюючи наші досяги в Америці та Нюарку і потребу щоскоріше докінчити парафіяльну школу, що коштує $270,000. Школа сливе скінчена. Праця кипить над викінченням нутра величної будівлі, що буде славою нашого народу в Нюарку та гордістю укр. кат. Церкви. Міська управа відвідала учасників вечері та побажала всього найкращого. На здивування всіх шеф нюарської поліції, ірляндець Кінан привітав учасників укр. привітом —"Христос воскрес", за що дістав рясні оплески від слухачів.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 26 квітня відбувся контест бесідництва в рекреаційній залі Колегії св. Йосифа. В цьому контесті змагалися 10 найліпших бесідників з цілої Колегії. Першу нагороду одержав п. Антін Зазуля з Пено, Алта., а другу п. Ярослав Ковч, з Сван Плейн, Саск. Обидва є учениками 12 кляси й говорили на тему Українське Католицьке Юнацтво.

Дня 3 травня відбувся гарний концерт в честь Матері. Цей концерт відограли діти з парохіяльної школи під проводом Пр. Сестри Марії й Єлесеї.

Дня 5 травня відограли також гарний концерт в парохіяльній залі студенти Колегії св. Йосифа.

У вівторок 12 травня відбулися військові оглядини кадетів Колегії св. Йосифа. Всіх кадетів було 130.

В неділю 17 травня відбулася в нас подвійна урочистість, а саме: 50-літній ювілей Сестер Служебниць і Градуація абсольвентів вищих католицьких шкіл. Церква була дуже гарно прибрана для цієї святочної події. Хотяй великі дощі утруднили дороги людям з фармів, однак прибуло дуже багато на архиєрейську Службу Божу і на церемонію градуації.

В год. 7.30 почалася чит. Сл. Божа для абсольвентів і шкільної молоді. Всі абсольвентки й абсольвенти були одягнені в білих і чорних строях і гарно рядом машерували до церкви супроводі своїх учителів і шкільних товаришів. На Службі Божій всі приступили до св. Причастя й після відправи Їх Ексцеленція сказали кілька гарних слів до молоді з нагоди градуації.

В год. 10.00 почалася архиєрейська Сл. Божа, яку відправив Їх Ексцеленція Кир Андрей за Пр. Сестер в асисті Впр. о. Івана Бали ЧНІ. Диякконували Пр. оо. Стеф. Гарвацко ЧНІ. і В. Волошин. Після архиєрейської Сл. Божої Їх Ексцеленція виголосили святочну проповідь з нагоди 50-літного ювілею Сс. Служебниць. В своїй проповіді вони підкреслили заслуги Пр. Сестер для укр. катол. церкви й заохотили, щоб молоді дівчата вступали до цього гарного Марійського Згромадження. При кінці вони дали своє архиєрейське благословення для Пр. Сестер і всім присутнім. Відтак був спільний обід в парохіяльній залі для всіх гостей і парохіян.

В год. 2.30 попол. зійшлися численно люди до авдиторії Др-а Бресса, де відбулася церемонія градуації. Церемонія почалася маршом. Всі абсольвенти зайняли свої місця на переді. Відтак п. Антін Зазуля зложив привіт в імені всіх абсольвентів. Слідували зараз дві пісні, що відспівали студентки з Академії. Опісля роздавано грамоти всім абсольвентам. Потім панночка Зеновія Сакундяк сказала прощальну промову в імені абсольвенток а п. Лаврентій Котурбаш в імені абсольвентів. Слідували відтак ще дві пісні й роздавано винагороди за успіхи в науці. За першенство в клясі одержали медаллю панночка Зеновія Сакундяк і п. Антін Зазуля. Від товариства "Кинзмен" одержали винагороду на $50.00 панночка Оля Комарик і п. Славко Киба. Потім були ще й інші нагороди для других студентів. Всіх абсольвенток було 24 а абсольвентів 33.

Головну промову до всіх присутніх, а зокрема до абсольвентів мав ВПр. Монсіньор Й. А. Мекдана, голова товариства поширення Церкви в Канаді. Він говорив на тему демократії та її значення для всіх народностей в Канаді. На закінчення мішаний хор відспівав ще пісню: "Прощаємо Вас" і канадійський гимн.

Надзвичайно гарне враження зробила п'єса, що відограли студентки з Академії того самого вечора в парохіяльній залі. П'єса представляла початок і розвій Згромадження Сс. Служебниць. Пані Др. С. Потоцька Коротенько представила заслуги Пр. Сестер для нас в Канаді й Америці. Їх Ексцеленція також зложили щире признання для них і побажали їм ще більше успіхів на будуче.

День 17 травня напевно лишиться довго в пам'яті всіх учасників, особливо для Пр. Сестер Служебниць і

для абсольвентів.

Від кількох років існує в Йорктоні кружок дружинників "софтбал". Цього року зорганізовано аж 3 католицькі дружини, а саме: УКЮ, Ст. Мері'с, і Лицарі Колюмба. Крім того існує також пару дружин "гардбал", в яких беруть участь багато українських грачів.

Цього року українські студенти в Саскачевані будуть писати державний іспит з українського. За стараннням учителів Колегії св. Йосифа Науковий Департмент в Саскачевані перший признав українське як офіційний предмет навчання по школах. Дай Боже, щоб і другі провінції в Канаді пішли за прикладом Саскачевану!

ВІСТІ ЗО СВІТУ

Останніми днями католицька преса подала всему світові дуже веселу новину, а саме, що Преосв. Іван Бучко, колишній єпископ-помічник Митрополита Андрея у Львові, а теперішній Апостольський візитатор українців в Західній Європі,—піднесений до гідности Архиепископа з титулярним осідком Лєвкади.

Радіємо цим вивищенням Преосв. Івана й бажаємо йому дальших успіхів в Христовій ниві.

ОРДЕН ДЛЯ КАТА УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ

Московський часопис, "Правда" подав, що колишній кат України, Сталін, надгородив орденом Червоного Прапора Праці, моск. патріярха, Алексія, за його патріотичну діяльність у часі 2-ої світової війни та у повоєнних часах. Патріярх Алексій це кат укр. католицької Церкви в Західній Україні. Це він зорганізував **собор** "приєднання нашої Церкви до московської". Це він закликав наш нарід і священство зірвати з Ватиканом і вернутися до "матерньої"—читай **мачушиної!**—московської Церкви. За це й кат України та кровопійця Сталін надгородив свого поплентача та помічника в нищенні нашої Церкви та народу.

АФГАНІСТАН

Афганістан це країна Азії, де всі мешканці мусять бути магометанами, поклонниками Аллаха та Магомета. Вступ католицьким священикам і голошення Євангелії строго заборонені законом. Афганістан начислює 15,-000,000 населення, що проживає в пітьмі магометових видумок і фантазій.

Спішіть всі на

Великий Відпуст

СОСТРАДАННЯ МАТЕРІ БОЖОЇ
до КАДВОРТ, САСК.
12—13—14-го червня

В п'ятницю, год. 10 рано: Торжест. Служба Божа в каплиці при горі Сострадання Матері Божої.

Вечером о год. 7.30: Молебень, Проповідь і Хрестна Дорога.

В суботу, год. 10 рано: Торжест. Служба Божа.

Вечером год. 7.30: Молебень, Проповідь і Хрестна Дорога.

В неділю, год. 10 рано: Торжест. Служба Божа і Водосвяття.

Вечером о год. 7.30: Молебень, Проповідь і Хрестна Дорога, Суплікація. "Тебе Бога Хвалим".

Пресвятая Богородице,
спаси нас!

о. К. Лотоцький.

ОСТРІВ БЕРМУДА

Католики, що найчастіше є португальцями, творять тут меншість населення, бо всього 2,000 на 74,620 люда.

ВАЖЛИВА КНИЖЕЧКА

Перед самим Великоднем появилася маленька книжечка о. М. Щудла в двох мовах, укр. і англ., під заголовком **Великий Мученик за Унію.** Книжечка має 155 сторінок. Автор коротко описує святе життя нашого Великого Святого та його працю для з'єднання нашої Церкви з Апостольською Столицею, його геройські чесноти, збереження тіла непорушним, мучеництво та чуда, що діялися на гробі Святого Мученика.

Ця книжечка подає правду про Св. Йосафата, якого обкидав болотом один відступник безсумлінним пашквілом, де богохулив все те, що колись було дороге його серцю.

Ціна тільки 50ц.

Замовляйте негайно цю книжечку:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ПРИГОДИ МОЛОДОГО ЛИЦАРЯ

Клюб Приятелів Укр. Книжки видав тритомову повість-роман' 'Пригоди Молодого Лицаря", С. Черкасенка. Тема книжки це часи в Україні перед повстанням Хмельницького.

Повість змальовує злиденне життя селян-кріпаків під панським ярмом. Герой повісті це міщух Павло, кремезний силач, уродженець Канева. Покривджений удома Павло тікає на Січ, де прославлюється походами на татар і турків.

Повість доволі цікаво написана, мова гарна, стиль літературний.

Слід підмітити, що в повісті помічуються невпинні проклони козацького старшини. Непотрібне й теж твердження, що козаки билися за "православну віру", бо кожен знає, що не **віра,** але **гноблення** селян і козаків панами-короленятами були причиною козацького зриву.

У ТАБОРІ СМЕРТИ

Видавництво "Добра Книжка" видала спомини з концентраційного німецького табору Терезін в Чехії, **"У Таборі Смерти".** Автор книжки Юрій Мозіль змальовує знущання німців над нещасними в'язнями. Звірства німців викликують несмак і обридження до звироднілости німецьких посіпак.

Книжка назагал гарно та цікаво написана. Проте багаторазове повторювання тих самих речей чинить у деяких місцях книжку менше цікавою. Ціла книжка це автобіографія в'язня в концентраку з частим натяком і описами страждань інших в'язнів.

Ця книжка повинна знайтися в руках кожної людини, щоб наочно переконатися, до якого звірства може дійти людина, що затратила християнську віру та мораль. Німецькі посіпаки це не люди, а звірі та опирі в людському вигляді. Їхня розкіш—любуватися людськими стражданнями. Одна віра в Бога та християнська свідомість підтримала автора та додала йому сили пережити страхіття гітлерівських вихованків.

ВОНИ ПРИЙШЛИ ЗНОВУ

Клюб Приятелів Укр. Книжки видав твір Івана Лободи, совєтського лайтнанта **"Вони Прийшли Знову".** Книжка-роман надзвичайно цікаво описує напад Совєтів на малу Фінляндію, по заключенні пакту з Гітлером.

Геройство фінів в обороні заатакованої батьківщини викликує симпатію для нападених і відразу до нападників, що не москалями, але українськими, білоруськими та іншими вояками намагалися загарбати вільну Фінляндію під притекстом, що маленька, надморська республіка фінів загрожує великому ряданському Союзові.

Цю книжку варто б перекласти на англ. мову та пустити її в англосаський світ. Це була б знаменита пропаганда в часі холодної війни проти кремлінських напасників і кровопійців.

ЖИТТЯ СВЯТИХ

Видавництво ОО. Василіян видало книжку **"Життя Святих"**, пера відомого нашому громадянству о. А. Труха, ЧСВВ. Це тільки перша частина, що обнимає життя Святих трьох місяців: Січень, лютень і березень.

Впр. о. Автор вводить модерних Святих у свою книжку, і вияснює у вступі значення канонізації та важність читання життя Святих. Життя Божих угодниць і угодників це практична школа святости для Христових визнавців. Це життя Святих повинно бути улюбленою книжкою всіх українців. Книжка коштує $5.00 і начисляє 384 сторінок великого формату.

Замовляйте її:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
або:
The Basilian Press,
286 Lisgar St.,
Toronto, Ont., Canada

"ПРИТРАПЕЗНІ РОЗМОВИ ГІТЛЕРА"

Генрих Пікер, що два роки пробував в товариства Гітлера, німецького диктатора видав книжку під повищим заголовком, де описує деякі розмови, що Гітлер провадив при своїх обідах і вечерях.

Розмови Гітлера виявляють, що німецький диктатор був зовсім зірвав із християнством і християнською цивілізацією, хоч колись учився на місіонаря Христової Євангелії. Не тільки відрікся був Христа, але з його розмов тяжко розгадати, чи взагалі мав хоча б крихітку віри в Бога. Хоч Гітлер нераз у своїх промовах згадував про Бога, але цей його 'бог' це була німецька кров, що плила в жилах нордійських вибранців. Ця кров мала відновити людство.

Коли ж ішло про політичні заміри Гітлера, так його галюцинація рівнялася божевіллю. Бажав він зайняти цілу східню Европу та заселити її вибраною німецькою расою. Поляки мали впасти жертвою мордів, бо вони не дадуться знімчити. Народи Голяндії, Данії, Швеції та Норвегії мали бути відсвіжені нордійською кров'ю поселених у цих країнах нім-

для абсольвентів.

Від кількох років існує в Йорктоні кружок дружинників "софтбал". Цього року зорганізовано аж 3 католицькі дружини, а саме: УКЮ, Ст. Мері'с, і Лицарі Колюмба. Крім того існує також пару дружин "гардбал", в яких беруть участь багато українських грачів.

Цього року українські студенти в Саскачевані будуть писати державний іспит з українського. За стараннням учителів Колегії св. Йосифа Науковий Департмент в Саскачевані перший признав українське як офіційний предмет навчання по школах. Дай Боже, щоб і другі провінції в Канаді пішли за прикладом Саскачевану!

ВІСТІ ЗО СВІТУ

Останніми днями католицька преса подала всему світові дуже веселу новину, а саме, що Преосв. Іван Бучко, колишній єпископ-помічник Митрополита Андрея у Львові, а теперішній Апостольський візитатор українців в Західній Європі,—піднесений до гідности Архиепископа з титулярним осідком Лєвкади.

Радіємо цим вивищенням Преосв. Івана й бажаємо йому дальших успіхів в Христовій ниві.

ОРДЕН ДЛЯ КАТА УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ

Московський часопис, "Правда" подав, що колишній кат України, Сталін, надгородив орденом Червоного Прапора Праці, моск. патріярха, Алексія, за його патріотичну діяльність у часі 2-ої світової війни та у повоєнних часах. Патріярх Алексій це кат укр. католицької Церкви в Західній Україні. Це він зорганізував **собор** "приєднання нашої Церкви до московської". Це він закликав наш нарід і священство зірвати з Ватиканом і вернутися до "матерньої"—читай **мачушиної**!—московської Церкви. За це й кат України та кровопійця Сталін надгородив свого попленатча та помічника в нищенні нашої Церкви та народу.

АФГАНІСТАН

Афганістан це країна Азії, де всі мешканці мусять бути магометанами, поклонниками Аллаха та Магомета. Вступ католицьким священикам і голошення Євангелії строго заборонені законом. Афганістан начислює 15,-000,000 населення, що проживає в пітьмі магометових видумок і фантазій.

Спішіть всі на

Великий Відпуст

СОСТРАДАННЯ МАТЕРІ БОЖОЇ
до КАДВОРТ, САСК.
12—13—14-го червня

В п'ятницю, год. 10 рано: Торжест. Служба Божа в каплиці при горі Сострадання Матері Божої.
Вечером о год. 7.30: Молебень, Проповідь і Хрестна Дорога.
В суботу, год. 10 рано: Торжест. Служба Божа.
Вечером год. 7.30: Молебень, Проповідь і Хрестна Дорога.
В неділю, год. 10 рано: Торжест. Служба Божа і Водосвяття.
Вечером о год. 7.30: Молебень, Проповідь і Хрестна Дорога, Суплікація. "Тебе Бога Хвалим".
Пресвятая Богородице,
спаси нас!
о. К. Лотоцький.

ОСТРІВ БЕРМУДА

Католики, що найчастіше є португальцями, творять тут меншість населення, бо всього 2,000 на 74,620 люда.

ВАЖЛИВА КНИЖЕЧКА

Перед самим Великоднем появилася маленька книжечка о. М. Шудла в двох мовах, укр. і англ., під заголовком **Великий Мученик за Унію.** Книжечка має 155 сторінок. Автор коротко описує святе життя нашого Великого Святого та його працю для з'єднання нашої Церкви з Апостольською Столицею, його геройські чесноти, збереження тіла непорушним, мучеництво та чуда, що діялися на гробі Святого Мученика.

Ця книжечка подає правду про Св. Йосафата, якого обкидав болотом один відступник безсумлінним пашквілом, де богохулив все те, що колись було дороге його серцю.

Ціна тільки 50ц.

Замовляйте негайно цю книжечку:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ПРИГОДИ МОЛОДОГО ЛИЦАРЯ

Клюб Приятелів Укр. Книжки видав тритомову повість-роман' 'Пригоди Молодого Лицаря", С. Черкасенка. Тема книжки це часи в Україні перед повстанням Хмельницького.

Повість змальовує злиденне життя селян-кріпаків під панським ярмом. Герой повісті це міцних Павло, кремезний силач, уродженець Канева. Покривджений удома Павло тікає на Січ, де прославлюється походами на татар і турків.

Повість доволі цікаво написана, мова гарна, стиль літературний.

Слід підмітити, що в повісті помічуються невпинні проклони козацького старшини. Непотрібне й теж твердження, що козаки билися за "православну віру", бо кожен знає, що не **віра,** але **гноблення** селян і козаків панами-королентятами були причиною козацького зриву.

У ТАБОРІ СМЕРТИ

Видавництво "Добра Книжка" видала спомини з концентраційного німецького табору Терезін в Чехії, **"У Таборі Смерти".** Автор книжки Юрій Мозіль змальовує знущання німців над нещасними в'язнями. Звірства німців викликують несмак і обридження до звиродніости німецьких посіпак.

Книжка назагал гарно та цікаво написана. Проте багаторазове повторювання тих самих речей чинить у деяких місцях книжку менше цікавою. Ціла книжка це автобіографія в'язня в концентраку з частим натяком і описами страждань інших в'язнів.

Ця книжка повинна знайтися в руках кожної людини, щоб наочно переконатися, до якого звірства може дійти людина, що затратила християнську віру та мораль. Німецькі посіпаки це не люди, а звірі та опирі в людському вигляді. Їхня роскіш—любуватися людськими стражданнями. Одна віра в Бога та християнська свідомість підтримала автора та додала йому сили пережити страхіття гітлерівських вихованків.

ВОНИ ПРИЙШЛИ ЗНОВУ

Клюб Приятелів Укр. Книжки видав твір Івана Лободи, совєтського лайтнанта **"Вони Прийшли Знову".** Книжка-роман надзвичайно цікаво описує напад Совєтів на малу Фінляндію по заключенні пакту з Гітлером.

Геройство фінів в обороні заатакованої батьківщини викликує симпатію для нападених і відразу до нападників, що не москалями, але українськими, білоруськими та іншими вояками намагалися загарбати вільну Фінляндію під притекстом, що маленька, надморська республіка фінів загрожує великому ряданському Союзові.

Цю книжку варто б перекласти на англ. мову та пустити її в англосаський світ. Це була б знаменита пропаганда в часі холодної війни проти кремлінських напасників і кровопійців.

ЖИТТЯ СВЯТИХ

Видавництво ОО. Василіян видало книжку **"Життя Святих",** пера відомого нашому громадянству о. А. Трухa, ЧСВВ. Це тільки перша частина, що обнимає життя Святих трьох місяців: Січень, лютень і березень.

Впр. о. Автор вводить модерних Святих у свою книжку, і вияснює у вступі значення канонізації та важність читання життя Святих. Життя Божих угодниць і угодників це практична школа святости для Христових визнавців. Це життя Святих повинно бути улюбленою книжкою всіх українців. Книжка коштує $5.00 і начисляє 384 сторінок великого формату.

Замовляйте її:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
або:
The Basilian Press,
286 Lisgar St.,
Toronto, Ont., Canada

"ПРИТРАПЕЗНІ РОЗМОВИ ГІТЛЕРА"

Генрих Пікер, що два роки пробував в товариства Гітлера, німецького диктатора видав книжку під повищим заголовком, де описує деякі розмови, що Гітлер провадив при своїх обідах і вечерях.

Розмови Гітлера виявляють, що німецький диктатор був зовсім зірвав із християнством і християнською цивілізацією, хоч колись учився на місіонаря Христової Євангелії. Не тільки відрікся був Христа, але з його розмов тяжко розгадати, чи взагалі мав хоча б крихітку віри в Бога. Хоч Гітлер нераз у своїх промовах згадував про Бога, але цей його 'бог' це була німецька кров, що плила в жилах нордійських вибранців. Ця кров мала відновити людство.

Коли ж ішло про політичні заміри Гітлера, так його галюцинація рівнялася божевіллю. Бажав він зайняти цілу східню Европу та заселити її вибраною німецькою расою. Поляки мали впасти жертвою мордів, бо вони не дадуться знімчити. Народи Голяндії, Данії, Швеції та Норвегії мали бути відсвіжені нордійською кров'ю поселених у цих країнах нім-

ців і так стати частиною великого Райху.

Україна мала стати колонією Райху, де б нім. гавляйтери панували над темною масою українців, яким була дозволена тільки елементарна школа, щоб уміли читати придорожні, здебільша німецькі, назви.

Гітлерівські "паші" мали намагатися збільшити німецьке населення в Україні, приводячи щонайбільше расових німців із українських дівчат-наложниць.

Морди, розстріли та винищування цілих околиць населення це звичайні засоби до осягнення Гітлерівської мрії. Німець-гітлерівець не сміє мати милосердя над слабшим, бо це його понижає. Єдиний закон—це добро та розвій нім. Райху. Одиниця тут не має значення.

Католицька Церква це дім брехні, а священики це бунтарі. Церква має зникнути з вичерпання, бо весь нарід вихований по-гітлерівськи покине її, бож навчання расизму притемнить навчання Церкви та прожене його з людських душ.

Мрії Гітлера не здійснилися, як і не здійснилися мрії інших диктаторів і гонителів Церкви. Гітлер пропав, а Церква далі існує та лікує німців із ран завданих нім. народові шаленним диктатором. Справдилися слова Пія XII: "Нелюдські нещастя спадають на народи, що впали жертвами диктатури, коли в цій диктатурі заступлено віру та моральний попорядок людськими задумами".

"БУРЖУАЗНИЙ НАЦІОНАЛІЗМ В СОВЄТСЬКІЙ УКРАЇНІ

Італійський півмісячник, редагований ісусовцями в числі 2463, з 7 лютня 1953 року подає цінну статтю під повищим заголовком вченого ісусовся Флоріді "Nazionalismo borghese" nell'Ucraina sovietica.

Автор статті якслід обзнайомлений із советською пресою та боротьбою українців під большевицьким режимом за дійсну свободу України. Автор цитує винятки з повідомлень різних конгресів комуністичної партії в Україні, де стверджується боротьба укр. націоналістів за свободу своєї батьківщини. Наведений в італ. перекладі заповіт Шевченка, де автор оправдує слова великого поета, що декому видаються богохульними. Це —каже автор—безмірна любов до України вклала несвідомо в уста Шевченка ці слова. Порівнює їх до слів матері, що захопившись своєю дитиною, не знає сама, що говорить.

Автор подає короткий перебіг боротьби українців від найдавніших часів за незалежність своєї батьківщини. Боротьба за незалежність триває далі навіть поміж укр. комуністами. На доказ свого твердження наводить в італ. перекладі вірш Сосюри: "Люблю Україну—" Автор кінчить статтю побажаням, щоб укр. нарід щонайскоріше відзискав свою повну свободу. Слова Папи Пія XII з енцикліки "Східні Церкви", кінчають цінну та дуже цікаву статтю вченого ісусовця.

СВЯТО МАТЕРІ В РЕДЖАЙНІ

За ініціятивою ЛУКЖ укр. катол. парохія в Реджайні відсвяткувала 10-го травня ц.р. "День Матері".

Хоч погана, дощева погода перешкодила прибуттю гостей поза Реджайни, то парохіяльна заля була заповнена старшими й молоддю.

До святочно прибраних столів засіли гості, для яких смачну перекуску приготовили пані з ЛУКЖ.

За президіяльним столом, прикрашеним живими квітами, засіли матері сеньорки, між іншими пані Анна Сорока, пані Марта Демчук та пані Текля Федорович.

Всеч. о. Н. Сірий, парох Реджайни, молитвою та короткою промовою відкрив свято. Після перекуски слідувала дальша програми:

Вступне слово відчитала пані Агафія Король, членкиня Головного Комітету ЛУКЖ.

Миле враження викликала у присутніх молоденька панночка Ширлей Карапіта, яка відіграла 3 композиції на флеті.

Обширний реферат про ролю й завдання віруючої матері-українки, виголосила пані Соня Саґаш.

Вірш п. н. "Матері", вміло віддеклямувала панна Стефанія Прейма.

Панна Маруся Галапац мельодійно відспівала пісню в честь матері.

З привітом та висловом пошани й подяки для Матері виступили від УКЮ пан Олекса Карапіта, та пан Іван Гавдида.

На закінчення коротко говорив п. Володимир Саґаш, який вніс "многоліття" в честь взірцевих матерей-українок в Канаді та переслідуваних безбожним московським імперіялізмом, матерей-страдальниць на Рідних Землях.

Відспіваням "О, Україно" та "Боже Щасти Її" закінчено свято.

З добровільних датків призначено на пресу $8.00, з того на Укр. Вісті $5.00, а на Голос Спасителя $3.00.

Підготовкою свята займалась в порозумінню з Всеч. о. парохом Н. Сірим, пані Соня Саґаш, рек. секретарка ЛУКЖ.

Парохія Св. Василія Вел. в Реджайні гідно віддала честь укр. матер'ям, що зберегли свою горячу віру в Бога, та палку любов до Батьківщини.

Присутній.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Христовому Серцю, Пречистій Діві Марії, Святому Отцю Николаєві та Святій Терені за опіку і отримані ласки в часі лихоліття, найглибшу прилюдну подяку складає

Марія Турко, Калґари.

Після вчиненої обітниці складаю прилюдну подяку Матері Божій Неуст. Помочі через заступництво бл. п. о. Альберта Дельфоржа та за отриману велику ласку для нашого дому в Словтсбург, а також за дві особливі ласки.

С. Агафія Сл. П.Н.Д.М.

Складаю сердечну подяку пресолодкому серцю Христовому і Преч. Діві Марії за вислухану молитву і за одержані ласки.

А. Обуховська, Ф. Меклавд.

Сердечну подяку складаю Пресв. Серцю Христовому, Серцю Преч. Діви Марії, що стали мені поміччю у великім горю.

Софія Василеська, Овкбурн.

ЕЛМА, МАН.

Посмертна згадка.

21 березня ц.р. рознеслась сумна вістка по цілій околиці про несподівану смерть бл. п. Константина Васківчука, який відійшов у вічність, прожившн 70 років. Він походив зі села Камянна, повіт Чернівці, Буковина. До Канади приїхав 1912 р. зі своєю женою Катериною і проживав весь час в Елмі, Ман.

Подібно як усі піонери, так і він переживав тяжкі часи. а мимо тяжкої праці, покійний около 25 літ слу-

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ДОБРА КНИЖКА"

поручає такі книжечки духовного змісту:

По 15 центів кожна:

1) Островерха, Святий Рік
2) " Пастир миру і любови
3) Ваврик В., Комунізм і релігія
4) Гавліч, Церква мій скарб
5) Лужницький, Забороло Христової правди
6) Назарко, За душу молоді
7) " Посів крови
8) " Могутність преси
9) о. Т. Е., Царица вервиці
10) Ковалик, За що мене б'еш
11) Сабол, Розводи
13) " Чи Бог дбає за нас?
14) " Релігія і мужі науки
15) " Мир і війна та Ватикан
16) " Першенство Папи і Вселенські Собори
17) Дурбак, Т., Поглянь на світ — побачиш Бога
18) Войнар, За святість подружжя
19) " Що нас роз'єднує?
20) Катрій, Через Марію до Ісуса
21) Станканинець, Велика обітниця Серця Христового
22) Тимків, Робітниче питання і Католицька Церква
23) Соловій, Жертва Служби Божої
24) " Щоб усі були одно
25) Ленцик, Рим і Україна
26) Тимків, Правдива любов у подружжі
27) Магура, Марія—наша Цариця
28) Ваврик, М., Устрій Христової Церкви
29) Ваврик, В., Де Петро, там Церква
30) Ягодовський, Отруя в чарці
31) Хресний шлях українського католицизму

По 10ц. кожна:

32) Оленьчук, Церковно-релігійні завдання українців в Канаді
33) Шовкоплес, Поворот до правди
34) Дирда, Церква і молодь
35) Німчук, Дві папські енцикліки в соціяльних справах
36) Жан, 50 років у Канаді

По 25ц. кожна:

37) А. В., Большевицький церковний собор у Львові 1946 року
38) Войнар, Василіяни в українськім народі
39) Сабол, Душі з чистилища
40) Мох, Теофіл Костуба учений-праведник
41) Казимира, Моңс. А. Лянжвен і українці

На почту треба прислати від книжечки 1ц. Хто замовить усі 41 книжечки разом, той платить, замість $6.40, тільки $5.00 уже з почтою, отже ощаджує майже $2.00.

Замовляйте, посилаючи гроші в порученому (реджистрованому) листі на адресу:

ALEXANDER MOCH
344a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Дивні Події у Фатімі, Мгр. І. Гаврилюк ..... .40
Історія Вселенської Церкви, о. Дядьо ..... .35
Дорога Спасення, або Св. Місія в Образках ..... .50
Дев'ятниця (до Найсв. Серця Хр.) о. З. Золотий 1.25
Історія Біблійна Нового і Старого Завіту, о. А. Луговий .. .50
Великий Мученик, Св. Йосафат Кунцевич, о. М. Шудло ЧНІ. .50
Велике Цабе, Д. Гуменної, гарні, поучаючі оповідання 2.50
Провідник (самоук до англ. мови) 1.50
Словар Англ.-Укр. і Укр.-Англ. 1.75
Волинь, У. Самчук, повість-хроніка у 3 частинах 2.75
Спогади Фронтовика, Е. Затаєвський, вірні спомини учасника II світової війни 1.50
Зелені Дні, повість, Л. Оленко 1.50
Батьки і Дітй, з модерного виховання, о. І. Нагаєвський .. 1.00
Укр. Література 20-го століття, В. Раджикевич 1.00
Мистецькі скарби укр. Вишивок, С. Стечишин, в гарній оправі 2.50
Українські Народні Приповідки, О. Воропай ..... .45
Новий Збірник Народніх Пісень, під нотами, М. Леонтович .. 2.85
Пригоди Молодого Лицаря, повість в 3 томах, С. Черкасенко 4.00
Крізь Сміх Заліза, С. Хрін; спогади з 1944/45 ..... 1.50
Графіка в Бункрах У.П.А. 5.95
Життя Святих, о. Г. Трух, 384 стор., гарна полот. оправа... 5.00
Книга Об'явлень св. Апостола Івана, о. В. Л. Текст і пояснен. .60
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Й. Сліпий 1.00
Корпоративна Думка у Світі й у Нас. Б. Казимира ..... .50

Броди, трагедія укр. дивізії, О. Лисяк 1.50
Духовий портрет Ольги Кобилянської, Ю. Мулик-Луцик .. .75
Св. Володимир Великий, о. М. Ріпецький ..... .40

Невидимий Чоловік, фантастична повість ..... .60
Післанці з Таємного Світу (про укр. стигматика..) о. М. С... .60
Спільне Родинне Св. Причастя, о. Мельник ..... .20
Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта 1.40
8,000,000, 1933 рік на Україні .75
Товариші Усміху, Б. Полянич (з життя підпілля..) 1.00
Хочу Жити, О. Данський 1.00
Слово Рідне, читанка з українознавства, К. Кисілевський .. 2.25
Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді) 2.00
Назустріч Життю, Равль Плю 2.00
Енцикльопедія Українознавства (3 томи оправлені) 48.00

Ukrainian Catholics, Rev. M. Schudlo CSsR. ..... .50
The Second World War 1939-1945, Major-Gen. Fuller, cloth bn'd 4.50
The Holy Shroud of Turin, Dr. E. A. Wuenshel C.Ss.R. ..... .15
One of the 15-million, N. Prychodko life of author in the USSR . 2.75
Greek Catholic Dictionary, Rev. B. Shereghy ..... .50
The Greek Catholic Church, Rev. B. Shereghy ..... .30
On or off with the Dance ..... .15
Moscow's Drive for World Domination, N. Prychodko ..... .50
Crime of Moscow in Vynnytsia .75
Communism in Reality, N. Prychodko ..... .50
Ukrainian Grammar, J. W. Stechishin 3.50

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkon, Sask., Canada

жив церкві як старший брат. Бл. п. Константин Васківчук залишив жену Катерину, одну доньку і зятя та п'ять внуків.

Похорон відбувся 24 березня зі співаною Службою Божою, яку відправив парох Впр. о. Каменецький та виголосив пращальні слова.

Після похорону відбувся в хаті вдови покійного поминальний обід. Парохіяни оцінили працю покійного для Церкви, бо перевели між собою збірку на духовний вінець для покійного і дня 20 квітня відправилася друга Служба Божа з поминальним обідом в хаті покійного.

За старанням вдови Катерини в 40 днів по смерти чоловіка відправилася третя Служба Божа за упокій його душі та поминальний обід, де присутні згадували добрим словом покійного.

Не забули присутні за нашу пресу і зібрали 8 долярів, з чого призначено

4 дол. У.В., а 4 дол. на Голос Спасителя. Збіркою занялася п. Стефанія Хоронжа. Жертводавцям щира подяка а бл. п. Константинові Васківчукові вічна пам'ять.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі Спасителя, так нехай посилає свої питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

ЗБІРКОВА АКЦІЯ
на "Видавничий Фонд Українського Політв'язня"

Комітет Українських Політичних В'язнів у Канаді солідаризуючися з орґанізаціями Українських Політичних В'язнів в Європі зокрема з акцією ЛУПВ в справі опублікування в чужій мові матеріялів про мартирологію та визвольну боротьбу Українського Народу, перевів серед свойого членства в Канаді збіркову акцію на "Видавничий Фонд Українського Політичного В'язня".

Вислід цієї акції подаємо до публічного відома українського громадянства в Канаді.

Збіркові листи: п. Романа Лапунькова з Оттави: $12.00, пані Нусся Поляновка з Порт Артур 15.85, п. П. Щудло зі Сімков 9.75, п. Теодор Сопінка зі Судбур 39.50, п. Дмитро Дунько з Гемільтон 6.25, п. Михайло Гава з Форт Віліям 18.00; М. Соколовський з Торонта 24.00, п. Теодор Хімко з Вінніпеґу 31.00, пані Марія Олішкевич з Монтреалу 7.00, п. Василь Пітик з Торонта 15.00; п. Іван Іванець з Гримсбсі 19.00, п. Степан Кузьмин з Раюн 23.35; п. Олександер Радкевич з Торонта 10.00.

Індивідуальні пожертви зложили: п. Василь Кушмелин з Торонто 5.00; Др. В. Білинський з Вайтмавт 5.00; п. І. Микитин з Торонто 1.00; п. М. Кріль з Торонто 15.00; п. В. Кінчик з Кавінч 2.00; п. Андрій Бонтон з Вінніпеґу 2.00. Окрему пожертву зложив Краєвий Комітет СУМ в Канаді в сумі 62.55, як частина зі зібраної коляди в 1953 р.

Разом вся збіркова акція дала загальну суму на $324.25.

Комітет Українських Політичних В'язнів у Канаді складає оцим сердечну подяку всім жертводавцям, як теж всім збірщикам за щедрі пожертви, дружній труд та патріотичне зрозуміння справи. Рівночасно прохається тих, що до сьогодні не відгукнулися своїми пожертвами, зокрема не повернули збіркових лист, зробити це негайно. Виказ неповернених лист подамо в черговому комунікаті.

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

ЖЕРТВИ на Друкарську Машину

(ІНТЕРТАЙП)

Тут подаємо імена наших щирих приятилів, що прислали жертви на сплату нової коштовної машини. Нехай Ісус благословить їх за це добре діло, та надгородить їх стократно!

Семен Котик, Ківатин, Онт.	1.00
Юлія Шалко, Шикаго, Илл.	1.50
Николай Бий, Геризей, Саск.	**5.00**
Гр. Панас, Судбурі, Онт.	1.00
О. С. Вітковська Панна, Престон, Онт.	1.00
Кость Дзаган, Судбурі, Онт.	.50
Анна Лабай, Байон, Н. Дж.	2.00
Е. Патронюк, Форт Виліям, Онт.	3.00
Михайло Хомин, Тиндал, Ман.	1.00
Марта Мудрий, Йонгставн, Огайо	1.00
Марія Терефенко, Шамокін, Па.	1.00
І. Дудар, Вінніпег, Ман.	1.00
В. Вівчар, Вінніпег, Ман.	3.00
С. Сиротюк, Форт Виліям, Онт.	2.00
Гелена Чекурлон, Мус Джо, Саск.	1.00
Марія Кушляк, Філядельфія, 23, Па.	2.00
В. Гордійчук, Арран, Саск.	1.00
Михайло Захарчук, Райлі, Алта.	1.00
Пані Позелужна, Едмонтон, Алта.	2.00
І. Труба, Міт Парк, Саск.	1.00
А. Завацька, Вінніпег, Ман.	1.00
Теодор Бавуляк, Кридор, Саск.	1.00
Іван Гриценко, Амстердам, Саск.	3.00
Василь Хомин, Судбурі, Онт.	1.00

Щераз всім подругам, друзям за добру волю щире Спасибіг!

Комітет Українських Політичних В'язнів в Канаді

Др. Михайло Марунчак
о. Семен Іжик,
Теодор Хімко

Вінніпег, 12 травня 1953 р.

СТВОРЕНО ОСЕРЕДОК СВУ В ТОРОНТІ

Після певної підготовки, 26-го квітня ц.р., в залі Українського Відділу Канадійсько Легіону відбулися Організаційні Збори, підчас яких утворено Осередок СВУ на місто Торонто.

Присутніх на залі прибуло понад сто осіб. Збори відкрив голова Тимчасового Краєвого Організаційного Комітету Спілки Визволення України в Канаді п. Колісник, підкресливши мету і завдання даних зборів.

Опісля вибрали Президію Зборів в такому складі: Саранчук С. (председник), секретарі—панна Триріг Ю. і Стус І., члени—Мушта М., Водославський М.

Председник, п. Саранчук, проголосив порядок нарад, який було прийнято одноголосно. Крім того на внесок присутніх був зачитаний протокол зборів основоположників СВУ, які відбувалися 8-го березня 1953 р. і на яких був вибраний краєний провід СВУ в Канаді. Це було відповіддю на сфальшований допис в "Українському Прометеї".

Після доповіді п. Колісника, в якій порушено ряд національних проблем і способи розв'язання їх Спілкою Визволення України, перебудовою української визвольної праці на вигнанні, перейшли до дискусій.

Перше всього були поставлені питання, які ще більш розпалили дискусію у доброму діловому напрямку. Взяли участь у дискусії такі пани: проф. Марченко, Мушта, Назар, Мулькевич, Позіхайло, Водославський, Даниляк, Саранчук, Білошицький, інж. Гарбар, Висоцький, Триріг, Гук, Батюк, Бойко та інші. Всі вони спи-

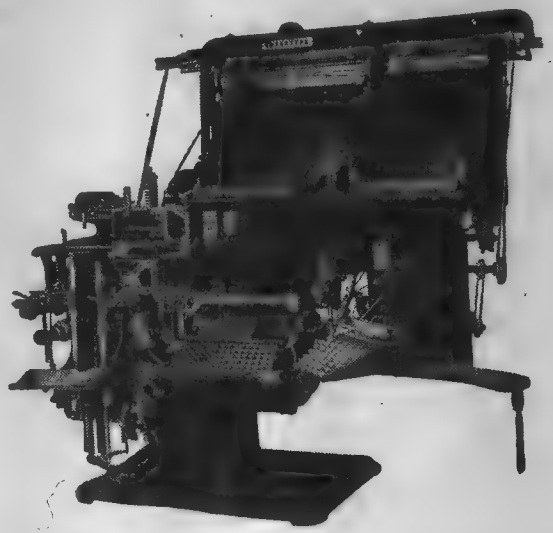

Дорогий Читачу:

Послухай, що кажуть найвизначніші особи про пресу:

"Преса це велика, коли не найбільша сила наших часів"—
св. Отець Папа Пій XI.

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли одночасно не буде в вас католицької преси, яко зброї для оборони й наступу"—
св. Отець Папа Пій X.

"Нарід, що не має правдиво католицької преси, яка гамувалаб і вказувалаб на шкідливий й небезпечний вплив ворожої преси, зведений блудить по манівцях і напевно скорше, чи пізніше мусить загинути".—Єпископ Григ. Хомишин.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди Великодних свят пішліть дарунок. При весіллях, похоронах, поминках, хрестинах, ювілеях, партіях і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

нялися на великих завданнях СВУ та на процесі розбудови. Більшість промовців у своїх виступах підтримали висунені доповідачем думки і часткою доповнювали їх підсилюючи аргументами, а деякі вносили в процесі дискусії досить цікаві власні думки.

Підчас своєї промови председник п. Саранчук звернувся до присутніх і на його пропозицію в честь полеглих героїв СВУ всі стали на однохвилинну мовчанку.

Наступною точкою був запис у члени СВУ. Всього вступило на цих Загальних Організаційних Зборах у члени Спілки Визволення України 52 особи. Потім перейшли до виборів.

Головою Управи Осередку СВУ в Торонті одноголосно вибрали під оплески п. проф. Марченка.

До складу Управи Осередку увійшли: п. Саранчук С., панна Триріг Ю., п. Гук Г., п. Стус І., п. Мульквич К. і п. Водославський М.

До Контрольної Комісії Осередку вибрано: п. Бойко М. (голова); п. Даниляк Т. і п. Назарко Б.

Збори пройшли цілком діловито і з добрим успіхом. На закінчення було урочисто відспівано український національний гімн "Ще не вмерла Україна".

Хай допомагає Бог розбудувати СВУ на чужині, щоб в недалекому майбутньому визволити Україну, виборотн Українську Самостійну Соборну Державу.

Відділ Інформації і Преси
СВУ в Канаді

ЦІКАВА СТАТТЯ

Англійський католицький квартальник видаваний августинцями-монахами в Ремсгейт, в Англії, "The Eastern Churches Quarterly", присвятив ціле останне, цебто зимове число 1953 року митрополитові Шептицькому та його розлогій діяльності для добра укр. Церкви та народу.

Втсуп статей це короткий життєпис митрополита Андрея. Потім слідує в англ. перекладі стаття самого митрополита про "східню та західню ментальність".

Потім іде стаття "Музей Шептицького", з численними знимками. Накінець дуже цікава стаття: "Папа Пій X і митр. Шептицький". Отак уся головна частина (391-412) присвячена нашому Мойсееві, великому пропагаторові церковного з'єднання українських православних з Апостольською Столицею Св. Петра в Римі.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щира подяка всім тим, що прислали свої жертви, чи постаралися про збірку на пресовий фонд Голосу Спасителя. Нехай їх Господь благословить!

Парохія Св. Василія, Реджайна	3.00
Анна Дербавка, Дітройт	2.65
Іван Лівчанин, МкАду	.50
Іван Кіналь, Йонкерс	3.00
Павло Козель, Райкрофт	.50
Ева Федишин, Гагамен	3.00
Олекса Лівен, Вінніпеґ	3.00
Н. К. Рилюк, Овшен Фал	.50
М. В. Пенсак, Вайкавнт	1.00
Марія Щурик, Гирі Гил	1.00
Сеньків Е. Пані, Керот Ривер	1.00
Мих. Богуцький, Вісла	.25
П. Остапович, Торонто	1.00
Пані І. Обуховська, МекЛавд	1.00
Марія Турко, Калгарі	5.00
Вол. Василевський, Овкбурн	3.50
Пані А. Вербицька, Вінніпеґ	.50
Петро Пальцат, Ст. Майкел	1.00
Всеч. о. І. Каменецький, Босежур, з нагоди похорону бл. п. Васкінчука, Елма	4.00

УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Саск., а НЕ до Редактора в Ньюарку.

Слухайте Українських Радіопередач

що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940

Завваги й жертви шліть до:
St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1953

Набожність до Серця Христового

о. МЕЛ. ВОЙНАР ЧСВВ.

У своїй есхатольогічній промові Христос предсказав, що при кінці світа "задля намноження беззаконня прохолоне любов багатьох" (Мт. 24, 12).

Заливаюче світ безбожництво в цьому віці це гейби справдження слів Христових "про намноження беззаконня". Отже в тому віці є й небезпека, що й серед тих, які посвятилися Господу Богу, остигне серед багатьох любов Божа. Бо цей вік наглядно характеризує саме оце прохолонення багатьох цебто прохолонення загальне в любові Господа Бога. Чи треба нам на це доказів? Сьогодні більша частина світа атеїстична. На наших очах—невірність своїм фахам помітна. В багатьох остигліть у ревності. Загально видний упадок моральности.

Саме на цей вік прохолоди сердець у любові Господа Бога Христос у своєму Провидінні заховав пречудний засіб, щоб людські серця порушити наново, запалати любов'ю до Господа Бога. Заховав Христос цей засіб, щоб немов сповнити пророцтво пророка Аггея, який каже: "Так бо говорить Господь Саваот: Щераз... затрясу небом і землею" (2, 6). Це Христольгічне пророцтво, бо його цитує дослівно Св. ап. Павло в листі до Євреїв (12, 27) і застосовує до Христа цебто до Христової доби в протиставленні до доби Старого Завіту. Коли ж Апостол відносить його до цілої Христової доби, то й до поодиноких подій у цій добі.

Дійсно через Набожність до Серця Христового "щераз затрясло небо й земля". Затрясло небо новим виливом любови. Об'явленням свойого Серця Христос щераз зійшов на землю щоб кинути вогонь любови, і чого хоче як не того, щоб він розгорівся?

Затряслася і земля—спалахнула новим полум'ям любови до Господа Бога.

І саме це є зміст набожности до Серця Христового цебто в набожності до Своєго Серця, Христос об'являє свою любов до нас.

Набожність до Серця Христового об'являє нам Христову любов.

"Ось Серце, що так дуже полюбило людей, що для них вичерпало все і віддалося зовсім, що нічого не щадило, щоб їм показати свою любов".

Таке твердження поставив Христос у своєму об'явленні Св. Маргариті Алякок.—Церква Христова у своєму осуді не найшла у цьому приватному об'явленні нічого противного вірі та моралі. То ж можемо розбирати ці слова сказані Христом до своєї слуги—без страху обману чи заблудження і без небезпеки голосити науку противну вірі та моралі.

Христове Серце вказує нам в першій мірі на найкращу прикмету, якою може визначитись людське серце цебто на любов. Такою те ж прикметою, що полонює-притягає людські серця—визначилося і Христове Серце Богочоловіка. Христос відкрив цю свою прикмету—любов; зробив її відомою людям окремим об'явленням, а радше—й це найважніше—провидінним розповсюдженням набожности до Свойого Серця. Це факт незаперечений і провидінний. Це мова фактами.

Христос відкрив прикмету Свойого Серця—любов. "Бо Бог наш—вогонь пожираючий"—як говорить Св. Ап. Павло в листі до Євреїв (12, 29).. Зараз після того, як зацитував пророка Аггея. Яку любов відкрив нам Христос?

Справді кореня цієї любови треба шукати у царинах відвічного життя Пресв. Тройці: "Любов'ю вічною полюбив я тебе", однак те, що прикметне об'явленню Христового Серця, це любов, яку Христос показав нам у нашому відкупленні, у ділі нашого спасення. В декреті Св. Конгрегації Обрядів, яка дала першу урядову апробату на набожність до Серця Христового, читаємо: В культі Серця Христового "символічно відновляється пам'ять тої Божої любови, з якої Єдинородний Син Божий прийняв людську природу і став послушний аж до смерти..."

Поясним це докладніше. Всі набожності скеровані до Ісуса Христа, як нпр. набожність до Найсвятішої Крови Христової, до П'ять Ран Христових, до Царя Христа, як теж і до Серця Христового, мають за остаточний свій предмет Воплочене Слово, що принесло нам відкуплення. Але так як нпр. культ Царя Христа обіймає зовнішні овочі відкуплення—цебто царство душ, так у набожності до Серця Христового пізнаємо нашим способом понимання внутрішне наставлення Ісуса Христа до нашого відкуплення. Серце Христове є для нас реальним об'явленням внутрішнього життя Ісуса Христа, що його домінуючим наставленням—це любов.

"Ось Серце, що так дуже людей полюбило". Хто тільки перейметься цією набожністю, той зараз відкриває безграничну любов Христового Серця. Любов правдива, любов, що полягає

не на афектах-почуваннях, але на активній волі творити добро. Ми, що часто слухаємо про добродійства Воплочення Божого Сина, про відкуплення людського роду—поволі привикаємо до цих правд і тратимо смак і розуміння їхньої важности і значення. Вони ж є не тільки незрівняним добродійством, але заразом незбагнутим виявом Христової любови до нас.

Воплочення Предвічного Слова є не тільки незглибимою тайною для нашого ума, але воно є заразом об'явленням Божої любови після того, як дефінює Бога Св. Іван Євангелист "Бог любі есть"—Бог це любов (I, 4, 16), який прихиляється до нас "як Отець милосердя і Бог всякої потіхи" (2 Кор. 1, 3). Бог у своїм милосерді прихиляється до нас, цебто має всемогучу і добровичливу волю помогти нашій людській нужді. Однак без чувства співчуття тому, що таке чуветво незгідне з Божою природою, бо включає в собі недосконалість смутку через чужу нужду. Щоб однак могти так прихилитися до нас, співчувати з нами по-людськи, то Бог-чоловік у Своїм Воплоченні творить собі орган-Серце і ним співчуває з нами по-людськи. Чи не дивує нас видумчива-винахідна любов Христова?

Дальші наслідки цеї винахідної любови Христової вже послідовні. Це вже зовсім природне що, як чудно оспіване у нашій службі Серця Христового: "Все житіє твоє, Ісусе, єже пожил еси со человіки, єдиним пасмом любве твоея ко нам бист?"

Христос має Серце. Він став для нас милосердним самарянином і батьком блудного сина і пастирем заблуканої овечки.

Христос має Серце, тому Він "пройшов, творячи добро", як коротко дефінює Христову життеву діяльність Св. Євангелист Лука (Дії: 10, 38).

Христос має Серце, тому, як каже Св. Євангелист Матей: "Син чоловічий прийшов, щоб дати життя на викуп за многих" (20, 28).

Христос має Серце, тому Йому не вистачало відкупити нас одним тільки актом воплочення. Він хотів умерти за нас.

Христос має Серце, тому Йому не вистачало й умерти за нас. Він хотів терпіти й умерти на хресті.

Христос має Серце, тому Він як всемогучий Богочоловік остався з нами по віки у Пресв. Євхаристії.

"Ось Серце що так дуже людей полюбило". Чи ж отже об-явленням Свойого Серця Христос не об'явив нам своєї любови?

Дійсно через набожність до Серця Христового "щераз затряслося небо".

Яка користь з теперішнього життя, якщо воно не приготовляє майбутнього?—Яка користь з часу, якщо не приготовляє вічности? Життя є повне, якщо не тратимо часу!

Українська Родина

ІВАННА ПЕТРІВ

РОДИНА це природна найменша клітина суспільности, це батько, мати і діти, докладніше—це подружжя і їхні діти. Родина основується на подружжу. Чоловік і жінка ведуть спільне життя за обопільною згодою, підписаною правом приписаній формі при двох свідках. Подружжя живе разом для передавання і вирощування нового життя для спільної праці на прожиток цілої родини. Коротко: родина—це правно упорядковані, фізіологічні і матеріяльні справи двох людей.

Тема оцієї статті: Українська Християнська Католицька Родина. Оці слова: християнська католицька—внесуть у повище пояснення великі зміни.

Людина складається з душі і тіла, тому теж кожна організована людська спільнота, а в першу чергу родина, мусить згідно з християнськими принципами брати під увагу справи душі й тіла цебто попри матеріяльні й фізіологічні справи теж справи психологічної, моральної і релігійної вартости.

Християнське подружжя оперте завжди на двох вартостях. На вартостях душі і вартостях тіла так чоловіка як і жінки. Таке подружжя це зв'язь не тільки для вигоди й матеріяльних користей. Ні, це дружба, яку так гарно характеризують українська слова: подружжя, дружина, друг. Це справжня дружба і в щастю і в горю, і в радості, і в журбі. Дружня спільна праця, спільний пошанівок, взаємна, беззастережна любов і вірність, спільне духове життя, яке полягає на відчуттю і пізнанню Бога і в вірі в Його всеобіймаюче піклування.

Таке й тільки таке подружжя має право передавати й вирощувати нове повновартісне життя.

Наречені.

Правдиву і вартісну родину, християнську родину не можна оснувати без надуми навмання. Якщо наречені мають чесний намір оснувати родину, вони обидвоє мусять в часі нареченства пізнати свої характери, свої чесноти й хиби, свою духову вартість, свої релігійні і національні переконання, а що більше, міру свойого надприродного життя, іншими словами: вони мусять пізнати психічну істоту одно-одного, своє психічне здоров'я. А це не легко пізнати.

Від подружжя відстрашують фізичні уломності, вроджені каліцтва, недуги, які можуть перейти на потомство. Це розумно й вказано засягнути поради лікаря, навіть тоді, коли обоє молодята на око фізично здорові. Подружжя житиме для творення нового життя і мудра передбачливість вимагає не творити калік і фізично кволих людей, а життєздатних і життєрадісних в ім'я їхнього щастя і щастя людства.

Оскільки більше відстрашувати повинні від подружжя недомагання і каліцтва душі в ім'я цього самого щастя, в ім'я Божого царства на землі. Недомагання і каліцтва душі не впадають на перший погляд в око, вони не діють на змисли й тому не зменшують фізичного захоплення, яке остаточно рішає про подружжя. Таке подружжя, що побудоване на самому тільки захопленню зверхним виглядам і фізіологічними прикметами, побудоване на дуже хитких і не тривалих основах. В такому подружжу нема того спійла, того цементу, якими є духові вартости чоловіка і жінки.

Чеснота людської душі, її стремління до досконалости, її уподобання в добрі, справедливості, любові ближнього, бажання пізнати правду, туга за чимось вищим понад людину, понад природу, віра у всемогучість і любов найвищого, оце принадй людської душі, які повинні в першу чергу рішати про подружжя і взаємно доповнятися, бо християнське подружжя повинно бути не тільки фізичне, але й духове.

Таке подружжя даватиме запоруку, що воно побудує правдиву християнську родину.

Кардуччі, італійський безбожний письменник і поет, сказав оці слова, що сильно характеризують безбожну модерну людину, яка збунтувалася проти Бога та Його закону: "Людина без Бога це звір, що його треба замкнути за залізними гратами: жорстокий, нелюдський, безкорисний для себе та других цей звір.

Як я затратив голову, тоді й стратив Бога. Коли ж я віднайшов віру, так віднайшов і голову, а з головою юнацький мир сумління".

Большевики та нацисти з мордами невинних людей, концентраційними таборами, камерами смерти, газовими підземеллями, де видушували нещасних в'язнів, все те ясно доказує, до якої звірячости година дійти людина, що перестала боятися Бога та зберігати Його закон.

ТРИРАМЕННИЙ ХРЕСТ

ЧИ ТРИРАМЕННИЙ ХРЕСТ ІЗ СКІСНИМ ПІДНІЖКОМ— НАЦІОНАЛЬНИЙ ХРЕСТ УКРАЇНИ?

В. ЩЕРБАКІВСЬКИЙ

Митрополит Іларіон хоче з Шевченка зробити москвофіла і тому пише, що Шевченко намалював на церкві в Суботові московського хреста, ніби як хреста українського. Це якраз та церква, яку Шевченко назвав "домовиною України" і тому, не знаючи, яий дійсно на ній був хрест, можна висунути дві гіпотези. Перша, що Шевченко, коли він сам придумав намалювати московського хреста на цій церкві то може хотів підкреслити, що це й була домовина України під московським хрестом, і що цей московський хрест є тим символом московської влади, яка тепер винищує людей на Україні. Шевченко ніби передбачав, що цей московський хрест із скісним підніжком є символом не Христа, а Московії. Друга гіпотеза може бути така, що на тій суботівській церкві був дійсно московський хрест, поставлений якимось москвофілом. А що москвофілів і царелюбів було на Україні досить навіть перед революцією Хмельницького, це показує Лаврський служебник з 1639 р., в якім стоїть "о побіді на вся враги во время брани царю...", а також виймають часточки за царя і царицю та згадується Суздальський Сімон архиєпископ і т.п.

Але може бути, що Шевченко намалював простого хреста, а Митрополит Іларіон інтерпретував його по-своєму так, як нпр., **на своїх ілюстраціях інтерпретує двораменні і навіть однораменні хрести як трираменні, або на малюнку 23 називає трираменним хрестом із скісним підніжком—двораменний, на якому підніжок іде рівнобіжно з головним перехрестям, коли подивитися на цей малюнок через побільшуюче шкло.**

Те, що форма хреста має особливо важне значеня, коли він поставлений на церкві, це показує якраз форма тих хрестів що стоять на церквах у самій Москві. Там скрізь стоять московські хрести восьмикінцеві із скісним підніжком. От, напр. у книжці, виданій Синодальною топографією в 1903 р., такі хрести показані на таких церквах: Архангельський Собор,—має 5 таких хрестів, Храм Христа Спасителя—1 хрест, Собор Спаса на Бору—5, Вознесенський Манастир—3, Страсний Манастир, Новодевичий Манастир—по 1, Новоспасський Манастир—6, Сімоновський Ман.—6, Церква Св. Тройці—2, Церква Великомученика Никити в Старой Басманной, Церква Воскресенія в Гончарах, Церква Благовіщення в Пижах—по 1, Церква Св. Георгія Неокесарійського і Церква Великомученика Георгія—по 6, Церква Вознесенія 2, Церква Івана Воїна—2, Церква Казанської Божої Матери—3, Церква Николая в Хамовниках—6 хрестів. Усі ті хрести шабльонові, восьмикінцеві із скісним підніжком чисто московського стилю. Отже, ці хрести **московські,** бо були там уже XV-го і XVI-го стол., а не українські. **І ані на одній українській церкві на Україні таких хрестів не було, а якщо вони є на українських церквах в Америці то причини я вже пояснив;** тому нема чого дивуватися. Розмова з селянами нічого не доказує, та вона може бути просто **ад гок** видумана.

Щодо мініятюр Ніконського літопису XVI-го віку то і там на московських церквах представлені ті самі московські хрести. Наприклад, у Шумиловскому списку (листок 719).—три верхи церкви з московськими хрестами, у Лаптевському списку (листок 185)—на церквах московські хрести. У першому Остерманівському списку (листок 61)—церква з московським хрестом, у другім томі Остерманівського списка (471) нарисовані чотири церкви з 7-ми московськими хрестами. У першому томі цього списка (787) є 5 московських хрестів на церквах. В "Житії Св. Сергія" (128) є три московські церкви з 5-то московськими хрестами. В тім самім "Житії" (150) Сергій оре сохою, а на церкві біля нього 3 московські хрести і там же на 119 листку—3 хрести московські на церкві, а на 92 листку—1 хрест московський на церкві.

Цікава є мініятура на листі 1324 Остерманівського списку. Там зображено, як сербин Лазар показує князеві Василеві Дмитровичу годинник на вежі при Благовіщенській церкві, на якій стоїть типовий московський хрест. Цей годинник був прибудований у 1404 р., отже на самім початку XV-го віку. А цей малюнок напевне був перемальований Ніконовими малярами мініятюристами з якогось попереднього малюнку, зробленого напевне для великого князя Василя Дмитровича. З того можна зробити висновок, що і московський восьмикінцевий хрест із скісним підніжком уже був уживаний на початку XV-го віку на Московщині. Таким чином українські дереворити XVII і XVIII віків нічого не доказують, бо майже на два століття пізніші від московських і стояли під впливом московської ідеології. Щодо хреста на півмісяці, то ця ідеологія дуже проста і ясна і нічого спільного із скісним підніжком не має. Це є символ подолання магометанської віри християнством.

Що трираменний хрест із скісним підніжком є український, твердили, нажаль, єпископ Перемиський Пелеш та історики з Галичини, але тільки **твердили, а нічого не доказували і не доказали.** Катехизм Лавріна Зизанія Тустановського з 1627 р. (див. ст. 85) теж нічого не доказує, бо пізніший, і стояв під впливом Москви, тому і поширився в Московії.

Митрополит Іларіон так само, як і єпископ Пелеш, а за ним інші вчені (див. ст. 80) не старалися довести або доказати, який був український хрест, а навпаки—повторенням одного й того самого твердження старалися суґерувати, тобто впихати в голови своїх читачів, свою думкў. Але й єпископові Пелешові й Томашівському можемо вибачити цю їхню помилку, бо вони не мали в своїх руках жодних матеріялів, і тому свою гіпотезу Пелеш засновував на якійсь комбінації андріївського хреста з патріярішим. Але ні з геральдичного, ні з мистецького боку така комбінація неможлива. А з другого боку вона суперечить ідеології Лавріна Зизанія (див. ст. 48), тобто московській ідеології, ви-

ставленій Митрополитом на ст. 46 на основі рукопису, що зветься "Алфавит".

Ніхто, звичайно, не аргументує суперечними ідеологіями, чого б то не було, а тим більше що на ст. 6 сам Митрополит пише: "Ця ідеологія—це головне в нашій хрестології і я її вперше ставлю каменем наріжним".

Твердження Митр. Іларіона (ст. 85) що "трираменний хрест зо скісним підніжком сильно поширився з Києва по всіх московських землях, міцно тут закріпився і тримається ще досі"—це чиста неправда бо не міг він поширитися з Києва, де його не було, до московських земель, де він був уже на початку XV-го віку. Це є обернення логіки речей **задом наперед.** У дійсності міг бути тільки вплив з Москви на Україну на всяких Зизаніїв, які жили вже в XVII віці, і на всяких українських інших москвофілів, яких ми, нажаль, маємо й тепер багато".

("Визвольний Шлях")

Богові дуже подобається наше самозречення з непоміркованих забав і роскошів. Всі бавляться, коли в них є засоби. Забави батька чи матері коштом дітей це неприродне самолюбство, бо що казати про таких батьків, що тратять гроші на гульки, як їх дітям бракує хліба чи вбрання? Люксус і гульки багачів, коли ближній терпить нужду та голод, це вже несправедливість і жорстокість.

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ ПОЧТОВІ МАРКИ

ПРИСИЛАЙТЕ НАМ ПООДИНОКІ ПОЧТОВІ МАРКИ АБО ІХ КОЛЕКЦІЇ І ТИМ ПОМОЖЕТЕ ВИХОВАТИ УКРАЇНСЬКИХ РЕДЕМПТОРИСТІВ-МІСІОНАРІВ

Не здирайте почтових марок із ковертів, хиба вмочивши їх у теплій воді; або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. Коли через границю пересилаєте марки, завначіть, що вони є вживані.

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, стократно відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуться Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці, повернуть до Господа Бога і Його Святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

STAMP CLUB

Saint Mary's Seminary,
Waterford, Ontario, Canada.

КРЕХІВ

о. П. Б.

НЕДАЛЕКО від міста Жовкви, серед прегарних, запашних лісів лежить містечко Крехів. Числом населення воно не дуже велике, але ім'я його славне по всій Україні. Крехівські відпусти відомі нашому народові, що щорічно бере в них численну участь. Осередком набожностей відпустових це тамтешній монастир із **чудотворними іконами.**

Історія крехівського манастиря давня та цікава. Сягає вона 17-го століття. Тоді зайшли в околицю Крехова два наші ченці, Йоїл і Сильвестер, як це подає манастирська літопись. Ченці не хотіли поселятися в місті, бо мріяли про самоту та відлюдність, тому удалися до ліса оподалік від Крехова. Там побожні богомольці негайно забралися до роботи та викували в скелі печеру, що стала їхнім помешканням. Ще сьогодні можна оглядати первісну печеру, де мешкали вбогі ченці. Побожні паломники щорічно оглядають печеру, подивляючи строге життя основників манастиря.

Забезпечивши собі помешкання, монахи віддавалися праці та молитві. Не довго ж дооколишні люди полишили їх у спокою. Їхня слава та святе життя почали притягати до них відвідувачів. Одні приходили, щоб зобачити "святців", другі шукали розради в своїх клопотах, чи поручалися їх молитвам.

Монахи зобачили, що їхня печера замала, щоб нарід міг задовольнити свої духові потреби. Треба було побудувати церкву. Обидва ченці забралися будувати маленьку, дерев'яну церковцю. Праця йшла пиняво, бо майстри-ченці, крім сокир, сливе не мали інших знарядь. По довгім труді ченців станула в лісі недалеко Крехова маленька церковця. Була вона присвячена Святим Апостолам Христовим, Петрові та Павлові.

Збудована церковця стала осередком паломництв нашого народу, що проживав в околиці Крехова. Слава ченців, їхня святість і побожність почала притягати інших юнаків, що постриглися в ченці, щоб служити Богові та спасати душу.

Згодом маленька церковця в лісі показалася невистачальна для заспокоєння потреб народу. Число монахів теж зросло. Треба було там нової, більшої церкви, як і нового манастиря, щоб примістити ченців.

Чернець Йоїль дістав дарунок. Була це велика площа, де сьогодні манастир. Ченці пересунули маленьку церковцю на нове місце та в розмірно короткім часі поставили маленький манастир, що давав приміщення шістьом ченцям.

Новий манастир із церковцею став дійсним осередком духовного життя для цілої околиці. Чернець Йоїл відзначався незвичайними чеснотами. Нарід уважав його за святого. Слава про його святість ширилася та притягала нові маси народу до Крехова. Кожен бажав почути слово потіхи й отримати благословення з рук святого ченця.

Згодом церковця показалася замала. Йоїль взявся з ченцями до роботи й вибудував нову обширнішу церкву в честь Господнього Преображення. Коли ж і ця церковця показалася замала, Йоїль вибудував іще одну церкву та присвятив її Св. Николаєві.

Чернець Йоїль помер у 1638 році, полишаючи численних духовних синів, дві церкві та манастир. По його смерті ченці ще більше розбудовувалися, працюючи для добра народу, що навідувався до них.

Були ж це прикрі часи, доба воєн і турецьких і татарських нападів на Україну. Татарські загони заганялися аж до Крехова. Міста та містечка захищалися обороннними мурами перед татарвою. Крехівські ченці не полишили безборонним свій манастир. Вони обвели його разом із церквами сильними мурами, баштами, обсипали валами і обвели глибоким ровом. Отак манастир перетворився в оборонний замок для цілої околиці в часі набігів татарви.

Крехів відомий українському народові своїми чудотворними іконами. Є там три чудотворні ікони. Дві ікони Богоматері й одна Святого Отця Николая.

Найславніша та найбільше люблена народом це ікона Божої Матері, що висить у церкві над головним престолом. Історія її давня та цікава. Принесли її до Крехова українські міщани зо Львова. Родина Красовських подарувала її ченцям у Крехові.

Панству Красовських уродилася сліпа донечка. Крім сліпоти дитя було зовсім здорове та нормальне. Батьки намагалися виховати по-християнськи хвору дитину, але прикро було їм, що донечка не бачить ні світла Божого, ні своїх рідних батьків.

Дівча зростало в літах і набожності до Божої Матері. Чувало воно про красу природи, про ясність сонечка і забажало все те зобачити, але сліпота не давала.

Одного дня молода Красовська, що була вже дівчиною, почула якесь надхніння в своїм ніжнім серці. Здавалося їй, що Божа Мати готова потішити її, тому звеліла запровадити себе перед ікону Богоматері, що була в домі Красовських. Впала вона навколішки, заридала з болю перед своєю Небесною Матір'ю та закликала: "Моя небесна Ненько, ти бачиш моє горе та мою сліпоту. Ах, як це тяжко бути сліпому в світі! Маріє, рятуй мене, відчини мої очі, якщо така Божа воля!"

Поплила ревна молитва зо зболілого серця бідної, сліпої дівиці до серця Небесної Матері та й зворушила його. Сліпа дівиця розкрила очі. Сталося чудо. Пречиста Діва улічила її. Улічена дівиця ще ревніше стала дякувати своїй небесній Лікарці. До її подяки долучилася вся родина Красовських.

Велика радість і втіха запанувала в домі Красовських. Ікона була чудотворна. Це скарб родини та запорука небесного благословення. Хоч як радувалися вони чудотворною іконою, проте не почувалися гідні тримати такий великий скарб у власній хаті. По спільній нараді родина Красовських порішила віддати ікону ченцям у Крехові, щоб увесь наш нарід міг вітати її та втішатися її покровом. Взяли вони цю ікону та відвезли до крехівського манастиря. Ченці примістили ікону над головним престолом у своїй церкві. Ікона стала славитися численними чудами. Паломники стали напливати до Крехова великими масами.

Коло бічного престола на лівій стороні змальовано історію улічення сліпої дочки Красовських. Дочка Красовських молиться перед іконою Богородиці, благаючи улічення. Панство Красовських приносять ікону Богоматері до Крехова.

Згодом ченці забрали ікону Красовських із головного престола та перенесли її до манастирської каплиці, в якій ОО. Василіяни відбували свої духовні вправи аж до ліквідації манастиря большевиками по другій світовій війні.

На бічнім престолі посеред численних вот є інша ікона, що зветься **Верхратською Богородицею.**

Василіянські архіви подають оттаку історію верхратської ікони. В Верхраті з'явилося дивне світло. Десять літ пізніше цебто 2 липня 1668 року засновано в Верхраті манастир. В 1682 році перенесено ікону Богородиці з Замостя до Верхрату. Ікона була дуже старинна, бо походила з 14-го століття. По переказу мав її намалювати київський митрополит Петро.

В 1688 році ікона Богоматері почала славитися чудами. 2-го липня 1688 року парох Верхрати, о. Свидницький, запросив двох священиків, о. Теофіля Вітошинського й о. Йоїля Ковальського до себе на празник Положення Чесної Ризи Пресв. Богородиці. Ченці Василіяни спізнилися та заночували в пароха, бо годі було серед пізньої ночі йти до манастиря. Опівночі о. Ковальський пробудився та зобачив дивне світло. Збудив пароха та здивовано закликав: "Отче Пароху, дивіться, ікона Божої Матері в нашім манастирі плаче!"

Два ченці та парох вийшли на двір і зобачили, що ліс і манастирська гора були залляті дивним світлом. Під горою зобачили багато зібраних людей. Ніхто з них не важився наблизитися до дивного світляного стовпа, що освічував околицю.

Надійшов монах і попрямував до церкви. Нарід пішов за ним. Всі зобачили горіючі світла перед іконою Богородиці. Криваві сльози спливали по обличчі Пречистої Діви. Чотири тижні плили сльози з очей небесної Цариці. Численний нарід збігався з цілої околиці та подивляв чудо.

З того часу верхратська Богородиця стала притягати маси побожних паломників, що спішилися до неї з усіх сторін України. Йосип Шумлянський провірив чудо, вислухав під присягою численних свідків, сам бачив, як Мати Божа плакала, бо надходили страшні часи для нашої Церкви, що внедовзі мала перейти по розборах Польщі під московську кормигу та зазнати нелюдських переслідувань.

6 липня 1688 єпископ Й. Шумлянський ствердив офіційно чудо та проголосив ікону чудотворною. Від тоді чуда не перестали діятися аж до інвазії большевиків. До 1793 року стверджено та записано 150 наявних чуд. Люди, що отримали від Небесної Цариці ці чуда, зазначили це під присягою в осібній книзі.

В 1808 році москалі скасували Верхратський монастир. Ченці не хотіли розлучатися зо своєю улюбленою Добродійкою, що була для них Матір'ю та розрадницею посеред гонень і гноблення. Кидаючи манастир у Верхраті, ченці не покинули чудотвор-

ної ікони. Вони процесійно при великім здвизі народу перенесли її до Крехова.

Тут манастирська церква прийняла свою Небесну Покровительку. Ікону приміщено в церкві. Вона далі славилася чудами. Подаємо декілька чудесних оздоровлень, що сталися перед іконою Богородиці.

Антін Потоцький, белзький воєвода, захворів тяжко на ноги. Багато гроша пішло на лікарів, але пільги не було ніякої. Жаден лікар не міг улічити його та зменшити його болів. Хворий воєвода удався перед чудотворну ікону Крехівської Богородиці, зложив свій щедрий дар і посеред сліз промовив: "Моя Небесна Покровителько та Мати, поглянь на мене нужденного! Жаден лікар не годен допомогти мені. Ти одна можеш мене оздоровити!" По цій повній довіря молитві хворий воєвода свобідно піднявся зовсім здоровий на ноги та вернувся посеред радости до своєї родини.

Онуфрій Горшко, що мешкав недалеко Крехова, мав хвору 11-літню донечку, що занедужала в 1909 році. Марні були зусилля лікаря врятувати дитину від смерти. Дитина мучилася посеред смертніх болів. В конанні дитина закликала: "Рятуйте мене, рятуйте!" Засмучені, безрадні батьки дитини впали навколішки та стали благати Крехівську Богородицю, обіцюючи зложити срібне серце на іконі, якщо Марія порятує хвору донечку. Дитина заснула. Вранці вона була зовсім здорова. Щасливі батьки виповнили свою обіцянку.

Відпустові врочистості відбувалися в Крехові на празник Благовіщення, Господнього Переображення, Покрови, Петра та Павла. Найбільше ж число паломників прибувало до Крехова на свято літнього Николая, бо поруч ікони Богородиці в Крехові була чудотворна ікона Св. Николая.

Папа невпинне накликає людство до самозречення та помірковання в забавах, роскошах і люксусі... Добровільне зречення дозволених роскошів помагає людям відпокутувати гріхи, приборкати пристрасті та скріпити характер і відпорність на зло. Перші християни добровільним зреченням власних дібр допомагали своїм ближнім. Християни повинні користати з хрестів, постів, хвороб, трудів, прикростей, щоб покутувати за власні та чужі гріхи.

Треба Вірити в Чудо

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

—Ви не поїхали до Америки, пане Шумський?

—Стою перед вами, то й не поїхав.

—Чому? Ви ж мали всі папери!

—І візо важне до 13 липня, 1952.

—Сьогодні 10-го, ще поїдете?

—Ні, 19-го їду до Люрду.

—До Люрду?

—Так, до Люрду.

—До Люрду, це до Люрду, але скажіть, чому не їдете до Америки?

—Бо їду до Люрду.

—Пане Степане Шумський, як можна злегковажити таку нагоду? Ледви чи вдруге дістанете візо.

—Байдуже, я мушу їхати на прощу до Люрду.

—Сподіетесь для себе чуда в Люрді?

—Ні, їду подякувати за чудо.

—Ого, зачинаєте мене цікавити. Розкажіть, будь ласка! Може й я повірю в чуда.

—Слухайте. Мій синок, Василько, щось марудив. Горло боліло, голова, трохи горячки, от, як звичайно дитина, з такими недугами росте. Та приходжу ввечері з роботи й уже на порозі відчуваю, щось скоїлося. Біжу до ліжечка, жінка мов непритомна, тільки промовила: "Василько важко хворий!"

—Матінко Божа, що сталося? Лікар був?

—Був, казав зараз відвезти до шпиталю.

Дивлюся на хлопця, лежить випрямлений, дише важко. Я й не надумувався багато, відвіз хлопця таксівкою в шпиталь. А хлопчина, мов мертвий, карку не зігне, як патик, очі заплющені.

Довго-довго оглядали його лікарі. Крови на аналізу вже не брали, не можна було. Дитина конає.

—Нічого, батьку, не порадимо,—каже найстарший лікар. — Дитина вмирає.

—Менінжіт, це важка дитяча недуга,—каже лікар,—з якої ледви чи один на сто видужує, а як видужає, завжди залишається калікою.

—Рятуйте дитину ради Бога,—лементує моя дружина, аж жалко на неї дивитися.

—Нічого не порадимо, ми безсильні. Тут можливе тільки чудо. Моліться,—сказав лікар і залишив нас з дитиною.

—Я вірю в чудо, Оленко,—кажу до дружини.—Просім Божу Матінку. Вона одна вирятує нашого Василька. Як дитина видужає, Оленко, клянусь, поїдемо всі троє на прощу до Люрду.

Станули ми навколіцки перед ліжком дитини й молимося кожне окремо, кожне на свій лад, але молимося гаряче з повною вірою, що Вона нам поможе.

—Вірю, Матінко, що повернеш нам нашого Василька. Вірю! Вірю! Вірю!

Це не я молився це моя душа щеміла одним-однісеньким словом: вірю!

Олена скроплювала свої молитви рясними материнськими сльозами.

Василько був непритомний, хоч відкривав на хвилинку очі, не пізнавав нікого. Зачалася важка аґонія. Лікар казав, що такий стан потриває кілька днів, що можемо кожного дня прийти до дитини, коли захочимо.

Пішли ми додому. Чи треба вам казати, яка була наша ніч? Рано я поплентався до праці, а дружина побігла до Василька. Наш хлопчик вже сидів у ліжку й пізнав маму.

—Матінко, Матінко солодка, Ти нам вирятувала дитину,—голосила Олена, а з радості за слізми й світа не бачила.

—Це справжнє чудо,—сказав лікар.

—Це тільки чудо, бо ми були безрадні й безсильні супроти цієї недуги.

Я й дружина не переставали далі молитися, а Василько з кожним днем щораз більше приходив до себе, аж одного дня лікар сказав:

—Дитина зовсім здорова і то без ніяких наслідків. Можете хлопця забрати додому й подякуйте гаряче Богу, бо це справжнє чудо.

Чим я заслужив собі на таку велику ласку від Бога? Сама Божа Матінка вилікувала мою дитину. О, Матінко! Їдемо до Люрду, віддамо нашого Василька в Твою опіку. Так, це буде Твоя дитина, Пречиста Діво.

—Чи мусите аж їхати до Люрду? Бог усюди приявний, можете Йому й тут подякувати.

—Чи Божа Матінка муселa рятувати нашу дитину? Тисячі ж дітей умирають, могла й моя померти. Чи Божа Мати муселa нашого Василька рятувати?

Ні, ні, пане й не пробуйте мене переконувати. Ми всі троє їдемо до Люрду. О, який я буду щасливий як стану ногою біля гроти в Люрді як діткнуся моїми грішними устами цього святого місця.

Мій Василько, мій любий хлопчик! Йому вже шість років, він буде вже пам'ятати своє чудесне уздоровлення й нашу прощу до Люрду.

***

—Ви вже вернулису з Люрду, пане Степане? Ну, якже ж там було?

—О, який я щасливий, який я спокійний! Моя дружина аж відмолодніла. Василько здоров, вивчає молитви та ставить квіти перед іконою Божої Матері, що ми йому купили в Люрді. Мені видається, що відколи ми повернулися з Люрду, у нас вдома якесь інше життя, якось усе йде спокійно а як Божа Мати захоче, щоби ми поїхали до Америки то Вона так зробить, що ми поїдимо. Я все віддав в Її руки.

—А як там в самому Люрді?

—Не знаю, що вас буде цікавити? Те, що я сам переживав, що переживала моя дружина і моя дитина, я не вмію вам розказати. О, дорогий пане, я тепер вірю що ми могли б виблагати у Божої Матері чуда для нашої Батьківщини та пробачте що скажу вам правду в очі, в нас багато таких, як ви. Це горстка, цих 48 українських паломників, що поїхали з Бельгії на прощу до Люрду, це ж ледви чи один процент наших поселенців в Бельгії, з Франції було ще менше, а з інших країв нікого.

Наша проща з Бельгії, о, це була направду проща. Всі ми як один приступили до Св. Сповіді, всі щоденно брали участь в Богослуженнях, всі щоденно причащалися. Ми не пожаліли труду привезти з собою наші прапори, щоби поклонитися Божій Матінці в Люрді і звеличали процесії на Її честь. Ми не пожаліли гроша на величезну 15 кількограмову свічу, що коштувала 6,000 фр. фр., щоби вона горіла в Моссабєльській гроті за весь український нарід, а наші панотці постаралися, щоби в Людрській Базиліці вмуровано мраморну таблицю з написом: Notre Dame de Lourdes protégez l'Ukraine (Божа Мати з Люрду, захищай Україну!) І я вірю, що Вона в слушний час захистить і освободить Україну, але треба прикладати рук і вірити в чудо!

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

Нові Українські Священики

ЯРОСЛАВ ДИБКА,

син бл. п. Михайла й Катерини з дому Яхиць, роджений 15. 2. 1930 р. в Вінніпезі, Манітобі. На 9-му році життя Ярославові помер батько Михайло Дибка, знаний зо своєї релігійної і національної праці, і тоді п-ні К. Дибка, мати 8-меро дітей, що є членом-основником парафії Пресв. Родини в Форт Руж, Ман., далі дбала про християнське та національне виховання Ярослава. У Вінніпезі він покінчив публичну школу, а в Роблині, Ман., в Колегії оо. Редемптористів в 19543-1946 р. гайскул. В липні 1946 р. вступив до новіціяту оо. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван і тут 28 липня, 1947, в день св. Володимира Великого, князя України, зложив монаші обіти. В 1947-1953 р. покінчив три річні філософічні й трирічні богословські студії в Семінарії Матері Божої в Ватерфорд, Онтаріо, а четвертий рік богословських студій о. Ярослав кінчитиме в 1953-1954 р. в Медовейл, Онтаріо, де оо. Редемптористи, після вакацій, отвирають дім філософічних і богословських студій. Преосв. Владика Кир І. Борецький, Апостольський Ексарх Східньої Канади, уділив Ярославові нижчі чини й піддіяконат 24. 1. ц.р., діяконат 8. 2. ц.р., а тайну священства 17. 5. ц.р. За прикладом Ярослава, дві рідні його сестри також посвятились Богові й українському народові в монашому житті: Сестра

МИРОСЛАВ ДЗЮРМАН,

син Михайла й Ксені здому Троян, роджений 4 серпня 1927 р. в Торонті, Онтаріо. Панство М. і К. Дзюрман, що є членами-основниками Катедри св. Священомученика Йосафата в Торонті, дбали про християнське й національне виховання своїх дітей. Господь поблагословив їхню працю і покликав трьох їхніх дітей на Свою службу й службу української католицької Церкви. В місті Судбурі, Онтаріо, з успіхом працює Всеч. о. парох Василь Дзюрман і Сестра-монахиня Ксеня, що вступила до Згромадження Сестер Місіонарок Християнської Любови. Наймолодший син п-ства М. і К. Дзюрман, Мирослав, в Торонті покінчив початкову школу в школі св. Ріти, а середню школу, за проводом Преп. Братів Християнських Шкіл, в Де Ля Саль Гай Скул. В серпні, 1946 р. вступив до новіціяту оо. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван і тут 7 вересня, 1947 р. зложив монаші обіти. В 1947-1953 р. покінчив трирічні філософічні та трирічні богословські студії в Семінарії Матері Божої в Ватерфорд, Онтаріо, а четвертий рік богословських студій о. Мирослав кінчитиме 1953-1954 р. в Семінарії Матері Божої в Медовейл, Онтаріо. Його Ексцеленція Кир І. Борецький уділив Мирославові нижчі чини й піддіяконат 11. 4. ц.р., діяконат 12. 4. ц.р., а тайну священства 17. 5. ц.р.

(Єлисавета) Петрунеля в Згромадженні Сестер Служебниць М.Б.Н.З., а Сестра (Оля) Вернадета в Згромадженні Сестер Місіонарок Християнської Любови.

Новорукоположеним єромонахам Чина Найсвятішого Ізбавителя, Ярославові Дибці й Мирославові Дзюрман бажаємо Божого благословення в праці для слави Божої, добра святої Церкви й Українського народу. На многі й благі літа отче Ярославе й отче Мирославе!

В Сторону Католицької Церкви

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ХРИСТОС прийшов у світ і установив Свою Церкву для спасіння цілого людства без огляду на расу, культуру та походження поодиноких народів.

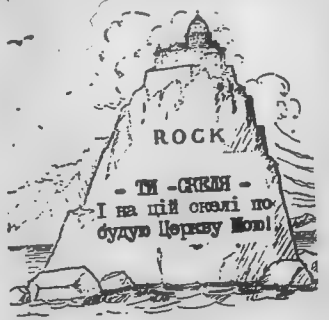

Христова Церква має видимого Голову як кожна людська інституція. З волі самого Христа цей видимий Голова Його Церкви це кожноразовий Папа, наслідник Св. Петра, що проживав і помер у Римі.

Християни перших віків не мали трудности признавати Христового Намісника в кожнім єпископові Риму, що був заразом Головою Христової Церкви та духовним Батьком усіх Христових визнавців. Коли ж остигла жива віра поміж християнами та закралася до них заздрість і національні гордощі, так одність християнства стала поважно загрожена. Зразу відорвалися від Христової Церкви греки під проводом патріярха Михайла Керулярія; потім прийшов Мартин Лютер, Цвінглій, Кальвин, Генрих VIII, що пошматували Христову Церкву на різні національні групи.

Ці відлучені частинки різних національних церков зразу проявляли певну живучість, але згодом стали щораз більше висихати. Численні, зневірені визнавці різних церков замість вертатися до Матері, Католицької Церкви та шукати в ній ліку на свої душевні недуги, кинулися в погоню за новими теоріями, що краще ніж католицтво "мали б улічити їхне хворе серце". Почалося вільнодумство, раціоналізм, безвір'я, соціялізм, комунізм і всякі інші "ізми, їмже ність конца".

Не слід твердити що всі люди, що пробували поза правдивою,

Христовою цебто католицькою Церквою, були людьми злої віри. Між ними завжди були, є і будуть люди, що або несвідомі того, що вони пробувають поза правдивою Церквою, або попросту шукають за світлом і при Божій помочі знаходять його.

Журнали різних народів час до часу приносять вістки про великі навернення до католицької Церкви. Ці вістки заторкують тільки навернення людей славних і знаних широкому світові. Поруч цих славних навернень щорічно тисячі людей різних станів, фахів і релігійних віровизнань вертаються до Католицької Церкви та стають її дітьми.

Різні журналісти стали цікавитися цими наверненнями та слідкувати за причинами, що спонукують відомих журналістів, письменників і науковців покидати свої попередні віровизнання, змінняти спосіб свого думання та життя. Багато хто не в силі зрозуміти цих дивних перемін, що звуться наверненнями до Католицької Церкви.

В цій короткій статті розглянемо деякі сторінки цих навернень і їхні причини та їхню вартість.

Загальна статистика навернень.

Слід підмітити, що навернення до католицької Церкви по різних краях набувають щораз більшого розгону. Отак за останніх 18 літ цебто від 1931-1949 в одних тільки З'єднаних Штатах більш аніж один мільйон конвертитів вступили до католицької Церкви. Коли в 1931 році було тільки 38,232 навернень, то в 1949 було їх уже 119,173. Взагалі по другій світовій війні замітний сильний рух у сторону Католицької Церкви в Америці. Число навернень зростає з кожним роком.

Те саме діється в Англії. В 1948 році було там 11,520 навернень. В Німеччині помітний поміж протестантами сильний зворот до Католицької Церкви. В 1949 році було там 21,455 навернень здебільша споміж протестантів.

Хоч у меншому числі, проте зростають теж навернення в Голяндії в Швайцарії. Навіть у Швеції та Норвегії, де досіль католицтво було в призирстві, тепер бувають нерідкі навернення, і ніхто не погорджує тими, що покидають віру згаданих народів і лучаться з Катол. Церквою.

Замітніші навернення.

Хоч кількість навернень це прегарне з'явище, проте куди більше потішливе воно звернути увагу на факт, що між тими, що навертаються, не бувають **тільки прості, невчені** люди, але велика частина конвертитів це люди, які належать до освіченої верстви громадянства. Дивлячись на сьогоднішні навернення до Католицької Церкви, можемо сміло твердити, що навернення теперішніх часів це **рух науковців** або краще **інтелектуалістів,** людей, що люблять студії, літератів, професіоналістів, артистів... Це ж люди, що знають, що роблять, як приймають Католицьку віру. Не можна посуджувати їх в самообмані, бо вони відбули довгу дорогу, заки прийшли до рішення стати католиками.

Отак для прикладу, в 1934 році в Америці було 49,528 навернень. 3000 з навернених належали до вищих, культурних класів. Було між ними 372 протестантських пасторів, 115 лікарів, 126 адвокатів, 45 членів Конґресу, що мали уряд або були колись у Конґресі, 12 ґубернаторів чи бувших ґубернаторів, 180 офіцерів, 206 письменників, артистів і музиків. Он важніші навернення в Америці: славний комуніст **Буденц,** що описав своє навернення в дуже цікавій книжці-автобіографії; **Кляра Бут Люс,** письменниця, **Р. Вагнер,** соціолог, **Фултон Аврслер,** письменник і публіцист, що написав чудове життя Христа; індустріяліст **Форд,** внук Форда, що основав амер. автомобілеву індустрію, а недавно і **Белля Додд,** завзята комуністка, що описала своє навернення в Кетолик Дайджест.

Слід додати ще й імена визначніших конвертитів інших народів: Т. Гекер, німецький історик, поет Берґенґрін, і ґенерал О. Поль, голова СС. по Гімлерові, як теж і син сумнославного Бормана. Скандинавія дала катол. Церкві славну конвертитку, письменницю світової слави Зіґфрід Ундсет, що була дістала надгороду Нобля; Фінляндія дала письменника Ґаллен; Чехословакія—доктора Ґинека; Голяндія докторову Корнелію де Воґель... Замітні теж навернення між жидами та між поганами.

Різниця між давніми та сьогоднішніми конвертитами.

Переглядаючи професії конвертитів, зауважуємо, що вони походять із усіх народів, усіх соціяльних шарів і фахів. Щоправда, в послідніх десятиліттях 19-го століття та в початках 20-го століття були навернення до катол. Церкви, але виходили вони сливе виключно зпосеред літератів або протестантських міністрів. Не було науковців, философів і соціологів поміж давніми конвертитами. Сьогодніж сливе цілий некатолицький світ споглядає з пошаною на Рим, столицю катол. Церкви, за винятком деяких апостатів, що покинули Церкву з "зовсім негонорових причин" і сьогодні виписують та богохулять ту Церкву, що була їм Матір'ю.

Численні навернення до католицької Церкви занепокоїли протестантів, бо вони бачать у них кризу протестантизму. Аналізуючи навернення, редактори протест. тижневика "Хріст унд Вельт" звернули увагу, що поміж навернениими нема таких великих постатей, як Нюман, Кльодель чи Мандзоні.—Чому ж нема таких визначних особистостей? Здається, що не буде помилково твердити, що нема таких велитнів духа поміж конвертитами як Нюман, бо таких велитнів взагалі нема сьогодні на світі. Сьогоднішня культура надто плитка та зматеріялізована, щоб виховати велитнів духа. Люди проживають поверховно. Колись інакше бувало. Навіть ті, що пробували поза катол. Церквою, жили своєю вірою, відчували її, намагалися всіма силами застосувати її до свого життя. Самі ж атеїсти, що не мали християнської віри, плекали міти та вірили в них немов у божків і намагалися так служити їм як християни перших віків служили Христові.

Скільки палких душ захоплювалися мітом поступу, демократії, свободи, соціялізму... Чи ж не боролися вони так завзято

за свої міти, як колись Христові визнавці змагалися за святу віру? Отож коли вони навертались до правдивої Церкви, так це було навернення з **фальшивої** до **правдивої** віри, якою вони досіль жили, за яку змагалися і були готові життя скласти. Сьогодні ж справа інакше мається. Навіть конвертити з різних протестантських сект були здебільша агностиками та непрактикуючими християнами. Ці ж агностики бували звичайно скептиками в релігійних справах, поки не знайшли дороги до катол. Церкви.

Відомо ж воно, що агностицизм, скептицизм, брак всякої віри і забуття про будь-якого бога чи божка не може витворити сильних характерів і визначних особистостей у людях. Якщо людина не має ідеалу, що ним захоплюється, якщо вона не звикла все посвячувати для свого ідеалу, хоча б цей ідеал був фальшивий, як це буває поміж комуністичними загорільцями, якщо вона не має позитивного погляду на світ і людське життя на землі, так годі сподіватися, щоб така людина стала генієм, борцем за якісь великі ідеї, та щоб вона могла надати якийсь новий напрям своєму поколінню. Велич спирається на позитивних вартостях, а не на негативних. Людство іде за тим, що має йому **щось** дати, а не за тим, що заперечує дотеперішні вартощі, насміхається з них, але нічого нового не дає на їх місце. Пустка не може бути постійним станом людської душі. Коли нема Бога та правдивої релігії, так якийсь божок займе місце Бога і людина мусить йому служити так, як не хотіла Богові служити.

Сьогоднішня ж культура визначається поверховністю. Люди не люблять напруги духа та серця. Воліють спокійно собі животіти та проживати досягами славних прадідів великих. Нема загальної освіти навіть в тих, що визначаються якимось спеціяльним знанням. Спеціялізація в одній тільки ділянці не дає людині загального погляду на світ та на проблеми людства.

Колись люди захоплювалися кличами про свободу, щастя, братолюбність поміж народами, рай на землі. Сьогодні ці кличі стали майже бездушні та більше не апелюють до людей, бо вони зобачили, що ці кличі пусті. Пусті ж вони, бо не оперті на Христовій науці. Люди 20-го століття бачили забагато розчарувань, лицеміря, нещирости, банкротств у світі, щоб могли ще вірити, що якийсь ідеал взагалі може існувати та що за нього варто б змагатися так, як колись люди змагалися за свої ідеали. Хто буде захоплюватися соціялізмом, коли "соціялізм" повернув у пекло одну третю земської кулі та вчинив рабами 800,000,000 людей під червоним прапором Москви?

Коли ж сьогодні нема Нюманів поміж конвертитами, так не винна цьому ні Церква, ні Христова наука, але винне середовище модерного, плиткого, агностичного світу та секуляристичного наставлення, яке опанувало сьогоднішне людство, відобрало йому віру в якісь вищі ідеали й охоту змагатися за них, бо вони показалися зникомі та нездійснимі посеред теперішніх розчарувань. Отак плитка, сьогоднішня культура, а не навчання Христа винна за те, що мірнота стала правилом життя та поведінки огірчених людей.

Причини спасенного звороту до Церкви.

Чому люди визначні знанням і шановані в своїх церквах, покидають свої віровизнання та переходять до катол. Церкви? Головна причина численних навернень це крах модерної философії жития та нездійснимість голошених нею ідеалів. Модерна философія сперта на протестантських засадах і вільних розшуках за щастям у самій людині, в вивищенні її розуму та захвалюванні її волі, що мала б піднести людей до вершин "надлюдей" без Божої помочі та засад Св. Євангелії, сумно провалилася, як і валиться все, що не спирається на вічнім Бозі та Його законах. Криваві війни, концентраційні німецькі та московські табори надто наглядно виказали, що людина без релігії це звір і братовбийник.

Модерна философія не потрапила задовільно розв'язати важливі питання: "Хто така людина?" Суворе життя виказало, що людина сама собі не вистачає, що вона потребує вищої істоти, що її серце рветься до Бога. Онтак на горизонті світу з'явився знову Бог і Його Церква, що вказують людині правдиву дорогу до дійсного щастя та вдоволення.

До философії з її крахом долучилася й наука. В минулому та на початку цього століття вчені сподівалися розв'язати таємниці світу без Бога та Євангелії. Чудні винаходи обманювали людей науки, що вони скоро дійдуть до ядра всіх таємниць і все вияснять без Бога.

На щастя нові винаходи виказали, що людина сама негодна відкрити таємниць світу та розв'язати його таємничости. Науковці стали скромніші та покірніші в своїх твердженях. Отак сповидний контраст між наукою та вірою стратив свою пропагандивну силу в користь віри, бо без неї науковці негодні вияснити щораз то нових іскладних проблем. Професор Карло Ріше виразно визнав незручність і нездібність самої науки, щоб вияснити походження світу, людства та інших тайн природи: "Все доказує, пише він, що первісна сила, з якої вийшов світ, не була матеріяльна. На початку всього була розумна сила". За ним пішли інші науковці та признали, що світ був сотворений по вперед обдуманому пляну, а не повстав хаотично з нічого. Сам Айнстайн заявив, що знання негодне вияснити найважніших проблем людства, тому треба удатися до релігії.

Бог—і Католицька Церква.

Оці заяви славних науковців і философів почали видавати свої спасенні плоди навернень. Бог і релігія відзискали свій престиж. Ніхто не споглядає на них як на міт і плід незнання та забобонів. Ім'я Бога чути щораз частіше по сенатах, зборах і наукових кружках. Ім'я ж Боже невідлучне від Христа та Католицької Церкви, бо ж ці три дійсності лучаться інтимно між собою. Хто погорджує Христом, той не може дійсно почитати Бога. Хто ж любить Христа, той мусить слухати Церкву, бо вона учителька Христової правди.

Отак думаючі люди звертаються до Бога, бо бачуть, що скеп-

тицизм це грізна недуга душі. Криза модерної науки та філософії відчинила їм очі на правду. Ці люди зважили свою душевну недугу та стараються позбутися її. Це блудні сини, що вертаються до свого небесного Батька.

Чому ж вони вибирають Католицьку Церкву? Бо наявно бачать, що вона одна правдива та годна запевнити спокій їхнім душам. Інші церковні організації пішли на компроміси з модернізмом, розводнили своє християнське навчання, тому затратили притягальну силу. Люди бажають правди, а не потурання людським пристрастям. Ця правда є нерозводнена в одній Католицькій Церкві, тому й вони ідуть до неї.

—ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ—

1) Чи латинська дівчина, що вийшла заміж за українського католицького хлопця, має ходити до церкви свого чоловіка на Літургію, чи до своєї латинської?

Церковне право не змушує дівчат змінити обряд, як виходять за хлопців відмінного обряду, бо Церква не хоче нікого силувати до зміни обряду. Проте Церква радить дівчині змінити обряд і перейти на обряд мужа. Це вона може вчинити або в хвилині шлюбу або в якімнебудь іншім часі без ніякого позволення. (Див. Кум Дата Фуеріт, арт. 38, Юкр. Кетоликс, стор. 119).

Якщо ж вона перейде на обряд хлопця, так з правила має вислухувати Літургію в обряді та церкві свого мужа.

2) Чи українці католики можуть читати Біблію, що її видали некатолики? Маю Біблію перекладу Куліша. Чи можу її читати?

Церковне право забороняє католикам читати переклади Св. Письма зладжені некатоликами. Пантелеймон Куліш, що зладив укр. переклад Біблії, не був католиком. Церква забороняє читати некатолицькі переклади Біблій, бо в них буває або неточний переклад, або попередручувані місця. Крім того бракує там цілих книг як: Товії, Юдит, Премудрости Соломонової, двох книг Макавейських, а в деяких цілі глави. За те Церква заохочує своїх вірних читати Біблію католицьких перекладачів. Біблія повинна бути в кожній укр. катол. родині, щоб її члени навчалися науки Ісуса Христа.

3) В одній сусідній церкві два рази відбувався Великдень, два рази викладали плащеницю, два рази Йордан і Христове Різдво з усіма відправами. Чи це корисне для українців?

Це напевне некорисне, бо чинить замішання та осмішує нас перед чужинцями. Коли змінено раз старий календар на новий, так меншина повинна засстосуватися до більшости населення та святкувати свята по новому стилю, що зовсім не чинить нас латинниками. Цього вимагає дисципліна, щоб меншість застосовувалася до бажання та рішення більшости. Так чинять цивілізовані народи. Нажаль між українцями є ще люди, які хочуть поставити на своїм і хоч більшість рішить дану справу, вони всетаки будуть далі поступати по-своєму, бо для них мірило поступування це власна воля або краще самоволя. Ця самоволя та брак підчинення меншости рішенням більшости не дозволила нам досіль збудувати незалежну Україну.

4, Що значить "Святіший Отець?" Чи Папа дійсно найсвятіший з усіх?

Слово "Святіший" не означає, що Папа є святим. Це тільки почесний титул для Христового Намісника на землі. На щастя Папи останніх століть були дійсно великі геній та велитні духа.

5) Чи треба вставати на молитву, що священик відмовляє в часі Великого Входу, чи не треба?

Загальне правило нашої східньої Церкви каже, що вірні мають стояти, як священик обкаджує престіл чи людей. Треба теж стояти в часі Великого Входу з Дарами від проскомидійника до головного престола.

6) Чи католик може мовчати, як вороги катол. Церкви атакують його релігію, Папу Римського або катол. священство взагалі?

Кожен католик повинен бути готовий поширяти та боронити по змозі свою віру. Часом можна мовчати, якщо католик не знає відповісти чи не всилі боронити якслід атаковану ворогами правду. Лиха оборона більше зла вчинить ніж поважна мовчанка. Може теж мовчати, коли нема згіршення, що він стидається своєї віри, або коли мав би потерпіти велику шкоду за свою відвагу.

Слід це добре розуміти. Ніхто не сміє навіть під загрозою смерти відректися своєї віри, але часом бувають обставини, що можна мовчати, коли хтось не почувається на силах гідно боронити свою віру. Не вільно проте жартами чи притакуванням вдавати, що католик годиться із атакуючими некатоликами.

7) Що таке масонерія? Чи католик може належати до масонерії та приступати до Св. Тайн?

Масонерія це сектанська організація, що має своє власне поняття та віру про Бога, душу, сумління, свій тайний і публичний ритуал. Віра масонерії далека від християнства, бо масонерія визнає тільки натуралізм. Натуралізм це система, що не признає нічого хіба природу, яку намагається зглибити досвідними методами. Одні натуралісти відкидають Бога, якого мішають з природою, і це пантеїсти, а другі відкидають всяке надприродне об'явлення, отож науку Христову не вважають за правдиву. Масонерія, признаючи натуралізм, відкидає бодай у засаді всяку надприродну віру та об'явлення.

Масонерія систематично пропагує релігійну байдужість-індифирентизм. Остаточна ціль масонерії це знищення релігійного, політичного та соціяльного порядку, що опирається на християнстві. Хочуть масони перебудувати світ на засадах природи.

Хоч масонерія заявляє, що вона признає релігійну свободу, проте масони не перестають тайно та явно атакувати катол. Церкву, бо вона найсильніша защитниця Св. Євангелії та надприродного об'явлення.

Канонічне Право забороняє католикам під **екскомунікою**, в яку вони відразу впадають, належати до масонерії. Ця екскомуніка застережена Святішій Столиці. (Кан. 2335).

8) Що таке первородний гріх?

Первородний гріх це гріх Адама, якого він допустився як прабатько цілого людського роду. Тому, що Адам є батько всіх людей, той гріх переходить на всіх нащадків Адама. Первородний гріх полягає в позбавленні первісної праведности, в якій був сотворений Адам. Люди, що приходять на світ, не мають освятної ласки, бо Бог творить душу без неї; це кара за гріх Адама. Пожадливість і схильність до зла це тільки наслідки втрати первісної праведности. Цей гріх не псує людської природи, не чинить її злою, але тільки послаблює її через брак обильніших ласк, що Бог був би вділяв людям, якщо б Адам був не згрішив. Проте Христос направив цей брак, запевняючи людям всі потрібні ласки до спасіння, які чинять їх сильнішими ніж були б учинили чисто природні ласки дані людям, якщо б Адам був не згрішив.

Протестант сказав до Св. Ґерарда Маєллі ЧНІ.: "Віддаю тобі твій періодик (газету), бо я став протестантом!"

Ґерард: "Проти ж чого ти протестуєш?"

Відступник: "Проти дечого багато, що ви католики чините!"

Ґерард: "Чи ж Бог не мав би протестувати проти того, що ти переступаєш Його святий закон, занедбуєш обов'язки супроти своєї родини, не любиш ближнього, погорджуєш релігією Ісуса Христа, тощо... Отож опам'ятайся та заверни щоскоріше на добру та певну дорогу!"

СМІХОВИНКИ

Один місіонар попався в руки канібалів, які зараз хотіли його пожерти. Тоді він промовив до них так:

—"Мої діти, хочете поживитися мною, то гаразд; я не маю нічого проти цього, але запевняю вас, що моє м'ясо не буде вам смакувати. От, переконайтеся самі!"...

Він витягнув цизорик, відрізав шматок своєї лидки і подав ваважкові племени. Цей скоштував, скривився і плюнув...

Місіонар жив потім між цими людоїдами поверх 50 років. Він був інвалід і мав одну штучну ногу з корка...

—Знаеш, Петре, що я все перше сміюся з своїх похибок.

—Ну, але ж ти маеш веселе життя.

—Мамо, барометер упав.

—Буде дощ?

—Не знаю, бо він розбився.

—Я, куме, з моєю жінкою ніколи не сперечаюсь. До полудня вона робить, що хоче, а по полудні я роблю, що вона хоче.

В Україні відбувається процес проти одного селянина. Суддя читає вирок: "Іменем Союзу Совєтських Соціялістичних Республік засуджується громадянина Івана Хопту на кару п'ятнадцяти років ув'язнення".

—Зрозумів?—скінчивши читати, запитав суддя.

—Зрозумів,—байдуже відповів засуджений.

—А тепер тут розпишіться на доказ, що ви вислухали вирок.

—Але ж я не вмію ні писати, ні читати.

—Як-то? Адже в акті обвинувачення стоїть, що ви писали шпигунські звідомлення для американців.

—Ну, я тому не винен, що прокурор нічого іншого не видумав.

Одна жінка у Львові збирала пожертви на добродійні цілі. Якось зайшла вона на ярмарок і попросила перекупку, щоб дала трохи ярини для бідних. Перекупка була комуністкою, тож сказала:

—Ні, не дам! Церква існуе вже дві тисячі років, а погляньте в якому стані нині світ.

Збирачка пожертв спокійно відповіла: —Вода існуе більше двох мільйонів літ, а погляньте в якому стані є ваше лице.

Мати: Івасю, не бери пса за хвіст, а то ще вкусить тебе!

Івась: Не бійся, мамцю! Пес не має зубів на хвості!

Два приятелі скачмени зайшли до церкви. По проповіді парох пішов сам за колектою.

Нагло один скачман зомлів, а другий поніс його на двір.

Адвокат до свого кліента: Прошу сідати!

Кліент: Дякую, я досить уже насидівся. Он йно мене випустили з цюпи!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1953

DEVOTION TO THE SACRED HEART OF JESUS

REV. M. SCHUDLO, CSsR.

THE month of June is dedicated to the Sacred Heart of Jesus. Each day of the year is dedicated to some Saint, whose remembrance should excite us to imitate him and to honor him for his special relation to God. Besides, every day of the week is dedicated to some Saint in a special way. Monday is dedicated to the Angels, Tuesday to St. John the Baptist, Wednesday and Friday to the Passion of Christ, Thursday to St. Nicholas and Saturday to the poor Souls in purgatory.

Every first Friday of the month throughout the whole year is dedicated to the Sacred Heart of Jesus. The whole month of June is dedicated to the Sacred Heart of Jesus to invite the whole world to know, love and honor the Sacred Heart of the Son of God that became man for our sake and died for our salvation.

Why do we honor the Heart of Jesus?

In Sacred Scriptures the heart signifies the source or center of activity: 1) in corporal life, 2) in spiritual life and 3) in moral life.

The heart is regarded as the seat of life and the source of strength. These faculties include acts of knowing, willing and feeling. Thus the heart may be credulous or incredulous, A stubborn or disobedient man is said to have a hard heart. His heart, according to the Holy Scripture, may be proud, avaricious, hostile, loving, sorrowful, etc.

The Holy Scripture considers the heart also as the source of moral life. The heart of man may be subject to wicked desires. Only the clean of heart may see God. God knows the hearts of men. Christ will come and dwell in our hearts. Our Lord Jesus Christ asks us to imitate His meek and humble Heart.

The Holy Scripture takes often the heart for the whole man. We do the same when in our daily life we say: "This man has a bad heart. This girl has a compassionate heart, etc." The heart of the man is a concise expression of his whole being and character.

Our Divine Lord knows well the human nature because He is the most perfect man and God at the same time. He knows what may appeal to the present day humanity. Our age is an age of love. Everything is considered under the aspect of love, although this love is very often defiled and spoiled by false conceptions of love.

When we talk of the love of the Sacred Heart of Jesus we mean that pure love of God for man, that God's will that wishes us well and proves its benevolence with innumerous benefits.

When we talk of the devotion to the Sacred Heart of Jesus we mean devotion that has as its dogmatic foundation the Incarnation of he Second Person of the Blessed Trinity. Due to the hypostatic union between the divine and human nature of our Lord, every part of our Lord's human nature is worthy of respect, love and adoration, because it belongs to the Divine Person of the Son of God. We honor not only the bodily heart of Jesus in itself; we rather honor it as a reminder or a symbol of His infinite love for us. This love moves us to make Him a return of love, because He loves us and He Himself is not loved and adored by the ungrateful humanity. Wherefore it must be noted that the worship of the Sacred Heart of Jesus is not detached and distinct from Him. When we worship His Heart, we worship His divine Person in two distinct natures, divine and human. A comparison may illustrate our assertion: "This man died, because the family troubles broke his heart". Did he die from a cardiac attack? "A broken heart" does not necessarily mean a cardiac attack. When we worship the Sacred Heart of Jesus we honor Him as He is in Himself, the Son of God made man.

The devotion to the Sacred Heart of Jesus is the modern version of the ancient conception of Jesus as a Good Shepherd. The devotion to the Sacred Heart in its present form dates from the revelations given to Saint Mary Margaret Alacoque.

It was Jesus Christ Himself that appeared to the Saint, showing her His loving Heart and complaining about the ingratitude of men. The Saint had three distinct revelations about the Sacred Heart of Jesus. Christ appeared to her while she was praying before the Blessed Heart with a hearty complaint: "I have a thirst to be loved by men, but I do not find one who would try to quench my thirst".

The second apparition took place six months later during the octave of Corpus Domini. The third apparition occurred on June 16, 1675. Jesus Christ asked for reparation for the offenses made to His Heart.

Love, consecration and reparation are the characteristic acts of this devotion. In this form it is approved by the Holy Church. The three above mentioned acts, love, consecration and reparation constitute the essence of the devotion to the Sacred Heart of Jesus. Without these acts it would not be that kind of devotion for which our Lord asked St. Mary Alacoque in the Visitation monastery at Paray-le-Monial in France.

Many wonderful promises had been made by Christ Himself to inwill establish peace in their families. cessary for their state of life. — I "I will give them all the graces neduce men to practice this devotion — I will comfort them in all their afflictions.— I will be their secure

refuge during life and especially in death.— I will bestow special blessings upon all their undertakings.— Sinners will find in My Heart the source and an infinite ocean of mercy.— I will bless every place where a picture of My Heart shall be exposed and honored".

The most valuable is the 12th promise, generally known as "Great Promise".

Here it is recollected from the writings of St. Mary Alacoque:

"I promise thee in the infathomable mercy of My Heart that My omnipotent love will procure the grace of final penitence for all those who communicate on the nine successive first Fridays of the month. They will not die in My disfavor, or without having received their sacraments, since My Divine Heart will be their sure refuge in the last moments of their life".

AGRICULTURE

Q. What is the average size of a farm in the United States?

The average size of a farm in 1920 was 148.2 acres as compared with 138.1 acres in 1910. The average of improved land per farm in 1920 was 78.6, while in 1910 it was 75.2 acres.

Q. In what country is farming best organized as an industry?

Denmark has the most highly organized agricultural industry in the world.

Q. What per cent of American manufactures depend upon agriculture?

It is said that 80 per cent of our American manufactures are thus dependent.

Q. How many women living on farms never get vacation?

A survey of 10,000 rural homes in 33 states shows that 87 per cent of the women on farms never have any vacations.

Q. What part of the food that farmers consume, do they raise?

70 per cent of their food is raised by the farmers, or exchanged locally. The rest is brought in by railroad.

Q. Has the use of farm machinery helped the farmer materially?

An agricultural worker in this country is now able to care for about three times as many acres as an individual could handle seventy-five years ago due mainly because of the increased use machanical of power and of labour-saving machinery.

EVERY ONE HAS SOMETHING GOOD...

Severely burned when a coal stove exploded in her home at Milford Center, O., nine-year-old Joyce Combs lay at the point of death. Doctors sent out an urgent call for help. So badly were her arms and body burned that only an immediate skin graft could save her life.

Hearing of the urgent need, 1,000 of the 4,000 inmates at Ohio Penitentiary promptly volunteered to help. Out of the 1,000, 10 were chosen.

Among them, they gave 640 square inches of skin—enough to save the child's life. The convicts, the warden said later, represented a cross section of the prison population, including bank robbers, gunmen, burglars and automobile thieves.

There is much good even in the worst of men. Our first duty to the sinner or the unfortunate is to look for the good in him and help him build on that.

"There will be joy in heaven over one sinner who repents, more than over 99 just who have no need of repentance." (Luke 15:7)

DUTIES OF FATHERHOOD

By Rev. S. M., CSsR.

THE more prominent the task, the more numerous and hard duties it usaully entails. Since fatherhood is one of the most glorious tasks to which God calls a man, its duties are numerous, important and, therefore, must be fulfilled with all punctuality.

What duties a man does undertake, when de decides to became a father in lawful wedlock, for just such men merit to be called fathers in likeness to our Heavenly Father.

1. The father must understand his sublime dignity and the purpose of Christian marriage which is to conceive, to bring forth and to rear children for the glory of God, for the welfare of his country and for the benefit of the whole mankkind. "Increase and multiply and fill the earth!" (Gen. 1, 28).

They must, therefore, be ready to accept as the greatest treasure of heaven all the children that God will send them. They must always keep alive the ideal of Christitn marriage against modern trends, which are trying to reduce it to an unlimited gratification of the lower instincts with the exclusion of the posterity. Children must be the dream and ideal of every Catholic father. Other legitimate motives for entering marriage may be a moderate satisfaction of the imperious impulses of nature or the companionship of a woman, which in God's plan is a completion of man, but these are only secondary purposes of marriage. These secondary purposes are lawful and permitted in marriage from which the primary object i.e. the begetting of children is not positively excluded. St. Paul, therefore, says: "It is good for man not to touch woman. Yet, for fear of fornication—if a man cannot refrain his passions without debauchery—let each man have his own wife and let each woman have her own husband. Let the husband render to the wife her due, and likewise the wife to the husband. The wife has no authority over her body, but the husband likewise has no authority over his body, but the wife" (I Cor. 7, 3-4). It means that in the exercise of marital rights both partners, husband and wife are equal and must, therefore, obey each other.

St. Ambrose adds: "Marriage is good, for it turns the juvenile incontinence into begetting children".

If children are positively excluded from the exercise of the matrimonial rights, then any use of marriage is sinful, for it is a great disorder to eliminate the primary object—children—for which marriage was instituted. The Holy Scripture relates the horrible punishment which befell Onan who abused himself: "The Lord slew him, because he did a detestable thing" (Gen. 38, 10).

The Christian fathers should not forget the alliance they entered with God on their wedding day in bringing little creatures into this world, not for time, but for eternity. What an exalted mission! Children, the living images of God and co-heirs with Christ for everlasting bliss in heaven...

2. Fathers must educate their children. The education of children is not, as some are prone to think, the exclusive privilege of mothers. Both parents must cooperate. While the mother molds them with kindness, the father should impress upon them his spirit of strength and determination.

The education embraces not only the body of a child, as the modern pagan pedagogues think. The education is an art of training the child both physically, mentally and spiritually, developing his body, his mind and his soul. Even the ancient pagans understood the importance of a sound education. Mitrona, the favored counsellor of Cosroe, king of Persia, asked his king to be discharged from public affairs, for he wanted to dedicate himself to a private life. The king asked him what prompted him to give up his career. The counsellor replied: "My lord, gods gave me a son. I must take care of his education, for I do not trust the mercenary servants". The king agreed to his request, admiring his understanding of his fatherly duties.

Education means almost everything: the welfare of the state, the progress of the Church, the happiness of the homes... One day the Greek sapients got together to think over the remedies which would eliminate the evils which were causing an imminent downfall of the ancient Greek state. One of them threw a rotten aple before the eyes of the assembly... The wise men looked at each other, asking what did he mean. The old sapient rose to his feet and said: "Do not wonder, the apple is rotten, but the seeds are sound. If we succeed in forming our young generation as we should, Greece shall be sound and strong".

In educating a child the father must remember that his child is a little human creature that must become a man or a woman. That little creature must be developed in his body, soul, mind and heart, senses and conscience. The father must be physically and morally sound, for his child will inherit in great part his father's good or bad qualities, habits and dispositions, character and mentality. What destiny the father fashions for him, such usually it will be for time and for eternity, as the Ukrainian proverb says: "As the father, so the son!" The parents do not only transmit to their children their material goods, but also their virtues and their vices.

A young delinquent, approaching the gallows, exclaimed: "Hail, o gibbet, here my grand-father and my father ended their lives. Here I'm going to die. I leave you also to my sons!"

The child must be formed, his qualities must be developed, his good propensities strengthened, his bad predispositions rooted out. A child is not a statue that once having been carved, always preserves its shape. He is rather a tender plant which must be cultivated by his father. A child will usually be as his father wants him: a loyal citizen, an examplary Christian, a heir to heaven, or a dislocated member of the society; a delinquent, a candidate for eternal damnation.

1. The education of a child must be physical. The child must be formed to become a man or a woman physically sound and healthy. The parents must be healthy themselves before they enter the holy wedlock. During pregnancy care must be taken that no harm be done to the child in the womb, avoiding anything that might be prejudicial to the welfare of the body or soul of the unborn child, for example, violent passions, excesses in eating or drinking, anger, quarrels, fights.

After birth the child must be provided with proper food, clothing and shelter. Luxuries, idleness and extravagance must be avoided, for the wealth which providence has given to parents must be spent on their children, and not on vanities, drunkenness or gambling.

When the child grows up, the parents must help him to choose the proper state of life, which is immensely important for the temporal and eternal welfare of the child. No vocation should be forced on children by their parents.

All vocations are good in the eyes of God, for there are so many ways that lead a human being to its Creator. There are three states of life: virginity or bachelorhood, marriage and religious or priestly vocation. The parents must advise their children to follow that vocation for which they seem to be the best fit, praying for them that they may choose and follow that profession which has been given hem. The parents cannot force their children to choose a vocation which they do not like or to mary a person they do not want or do not love.

OUTSTANDING PERSONALITY...

The white-haired surgeon smiled down at the frail old lady. "You've done it, Miss Lucy! You can go home tomorrow."

"I didn't do it, doctor." Miss Lucy answered. "It was your skill—your great kindness." She hesitated and then went on. "Your bills are always so small, doctor, and I even have to remind you to send them. I haven't a great deal, but I want to pay. Remember that, please, and let me know what I owe you."

The surgeon nodded briskly. "I won't forget. You'll hear from me." Two days later Miss Lucy received her bill. The figure was shockingly large. But across the bottom of the sheet in the doctor's firm hand were the words: "Paid in full with a gracious personality."

Every day we have numerous opportunities of being generous, especially to those in need. We should be generous not only with money, but with our time and effort. There are many people who can best be helped by a loving consideration for them and their problem.

"God loves a cheerful giver."(II Corithian 9: 7)

ATTENTION PLEASE!

Did you get a new booklet, written by Rev. Michael Schudlo, CSsR., "A GREAT MARTYR FOR THE UNION"? It is a short life story of St. Josaphat Kuntsevych, one of the greatest Saints of Ukraine.

He was the most zealous laborer for the reunion of the Ukrainian Church with the Holy See of Rome, for which he shed his blood on Nev. 12, 1623, being killed by the dissidents. If you are interested in his unionist activities, get the booklet right away, sending 50c. to:

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

Read it, study it, pass it over to your Latin friends that they may know the great Martyr of he Ukrainian Catholic Church and get acquainted with the mission of Ukraine in the future reunion of our Orthodox brethren with the Catholic Church.

I PREACH MISSIONS

By D. F. Miller

A MISSION, as I use the word here, is a series of special spiritual exercises conducted in a Catholic parish. The amount of time devoted to a mission is usually one week.

The services of a mission center around a series of extraordinary sermons and instructions given each morning and evening. These sermons have for their general theme the most basic and important truths revealed by Christ as they apply to the lives of individuals. Their purpose is to arouse people to a realization of their primary purpose in life, which is to save and sanctify their immortal souls.

Specifically, the purposes of a mission are to arouse those who have been in danger of losing their souls, to repentance; to make the indifferent Christian more zealous in his service of God; to make good people more holy; and to instruct all in the truths God has made known and the obligations He has imposed on the creatures whom He made to His own image and likeness and destined for heaven.

During a mission constant opportunities for confession are held out to all; and all are urged to hear Mass, to receive Communion several times, and to take part in special prayers for the graces needed to profit by the meditations of the mission.

A mission in any parish is a time of extraordinary grace and opportunity for every person who can make it. The extraordinary transformations take place in the souls and lives of people through the combination of the meditations they make with the missionary and the special grace of God. Many of these transformations can rightly be called miracles, because they involve changes of outlook, abandonment of vices, the beginning of habits of fervor and zeal, that are incredible on natural grounds alone.

However, we who preach parish missions are not unmindful of the fact that objections are sometimes raised against them. So often it is those who need the mission most who are influenced by the objections and who stay away from the services.

I.

The first objection to parish missions is directed against the kind of sermons that belong to the essence of a mission. It is said by some that mission sermons are "all hell and damnation." It is said that missions "lean too heavily on the motive of fear." It is said that "missionaries seem to want to tell all their hearers that they are going to hell."

There are a hundred different forms that this objection takes, and too many hundreds of persons who are so influenced by it will have nothing to do with the mission.

How do we who are missionaries feel about the motives of fear and the emphasis on the frightfullness of hell that enter into our preaching of missions?

First of all, permit a missionary to deny the glib statement that mission sermons are "all hell and damnation." Several of the most important instructions of every mission are on the subject of the sac-

rament of penance, which is essentially a source of peace of soul and a means of attaining heaven. The object of talking about confession, as it is of going to confession, is to remove fear from the heart of any penitent. Moreover, a mission would not be a reflection (as it must be) of the teachings of Christ if it did not bring before the minds of those who make it the truth about the love of God for man, the life of grace, the happiness of heaven, etc.

Since so much besides hell is talked about on a mission, the objection must be, not that missionaries talk only about hell, but that they talk about hell at all. Or, perhaps, that when they do talk about hell, they do so with great force and with an evident effort to make their hearers fear it intensely. What goes on in our minds as we prepare and then deliver such sermons? Why do we missionaries bring up and dwell upon the awful topic of hell? There are thousands of Christians for whom the answers are elementary, but for the sake of those who want none of it, let me say just what inspires our words. These are our reasons for speaking forcefully of hell:

1. Because Christ's whole life, His death, and His sermons were concerned with saving people from hell. "I am come to save that which was lost," He said. "Do not be afraid of those who kill the body and after that can do no more. I will tell you who it is you must fear: fear him who has power not only to kill but to cast a man into hell." (Luke 12:5) Christ died on the cross to save men from hell, and a missionary would be faithless to Christ if he did not urge his hearers to fear lest His death might be in vain for them.

2. Because experience proves the revealed words of the Bible, that "the fear of the Lord (which means the fear of His just punishments) is the beginning of wisdom." Many and many a time I have sat in the confessional for hours on and beholding the truth of this axiom manifested before me. In fact I have come to realize that only a reasonable fear of hell is capable of inducing the adulterer, the extortioner, the defrauder of his neighbor, the grudge-bearer, to break with his sins. After he has made his break with sin, he can be induced to grow in holiness by love. But his starting point had to be fear.

3. Because—just because— the fact sin will be condemned by God, is so widely denied, smoothed over, minimized, forgotten in the modern world. This world has reversed the statement of Christ quoted above. Its slogan is: "Do not fear hell. Fear disease. Fear poverty. Fear war. Fear depression. Fear atom bombs. Fear unpopularity. Fear loss of beauty. Fear death. But don't fear hell." Yet Christ's words are the only true wisdom. They must be uttered from the housetops. Spokesmen of Christ must say: "Don't fear death or anything else. Fear hell!"

To the rebuttal that it is not necessary for a missionary to speak as emphatically and descriptively of hell as most missionaries do when they come to that subject, I answer by saying that it is not in human nature to be calm and dispassionate when there is need to remind a neighbor of some great and imminent danger. One who sees a fellow-man standing in the way of a falling building, or about to be run down by a speeding car, does not whisper to him about his peril. And the more unconscious he is of danger the more loudly and emphatically does his neighbor shout to save him.

Yet no peril is so great as that of being condemned to everlasting hell, and of no peril are human beings sometimes more unmindful. Only the most emphatic of warnings can bring such as these to their senses. This by no means justifies wildly imaginative stories and crude descriptions that theology itself does not justify and that revolt the sensibilities of people who are doing their best to avoid hell. But it does justify repeating Christ's specific warnings, and doing so with a degree of emotion that the callousness of many makes necessary.

But, someone may say, what about all the good people who do not need these reminders of hell? In answer to that, let me merely point out that there has never been a saint who did not meditate at times on hell. There is no religious order, cloistered or active, whose rule does not direct that its members meditate at times on hell. This subject loomed so large in all the teachings and actions and sufferings of Christ that we know of nobody who is good enough to eliminate it entirely from his thinking.

2.

A second objection that is sometimes raised against missions is that, because of the specific instructions that are given in regard to Christian duties, they spoil the good faith of people who were doing wrong but were ignorant of the wrongness of their actions. The objection is brought up especially in connection with the explanations that are given during a mission of the duties of the married and of those who are preparing for marriage.

Sometimes bad faith is clearly evident in the way the objection is phrased. A husband and wife who have been going along comfortably in the practice of sinful birth-control, will say: "We won't make mission. because the missionary will tell us that birth-control is wrong and we don't want to hear anything about that." Nobody could be worse off than those who speak thus. They know they are doing wrong. They know they have forfeited heaven and are on their way to hell. And they want nobody to remind them of the terrible fate they already know they have chosen. They reject even the miraculous graces which, during a mission, might put them back on the road of heaven.

There are others who may be really ignorant of the fact that they are breaking a serious law of God. "Why disturb them?" their friends say. "Nobody can be condemned for what he does not know." It is forgotten by such defenders of ignorance that the Church of Christ has an obligation of instructing the ignorant, and all true Catholics share in that obligation in some way. This holds especially of the prescriptions of the natural law, such as that condemning contraception and similar sins. Both in the pulpit and in the confessional we who are priests are forbidden by God's law to take the easy course of "leaving people in good faith" when is comes to their ignorance of some part of the natural law.

One of the reasons that inspires the Church to command all pastors of souls to have a mission at regular intervals in their parish is the fact that it is easier for a missionary to explain to the people the specific duties of marriage than for the pastor himself, who knows his people well. Moreover, these duties sometimes require great sacrifices and pastors know that their people may need special graces of a mission to be able faithfully to carry them out. My experience proves conclusively that many Catholics who have gone on for years living

both in the shadow of the church and in the state of sin, are enabled to break with their habits of sin only through the graces of a mission.

For anyone to say, therefore, that people should be left in good faith and not disturbed by the instructions of a mission is to say that some, who are really not in good faith but in bad faith, should be left on the road to hell. It is also to say that priests should be placed on the road to hell by recommending that they neglect one of the most solemn obligations for which they were ordained, that of instructing the ignorant in the law of God and the commands of Jesus Christ.

3.

A third objection sometimes raised against parish missions takes the form of the statement that missions, with their solemn and heavy sermons, make people scrupulous. Since scrupulosity is a disease of the mind this objection really means that missions make people crazy. The devil himself must have invented this slander to prevent the good that only missions can achieve.

I have been preaching missions, off and on, for twenty-five years, sometimes returning to the same parish for a second and third mission a few years apart, and I have never come across a single case of a person being made scrupulous by reason of attendance at a mission. I have met scrupulous persons while preaching missions. Most of them were scrupulous before I came to the parish. Some of these **were cured of scrupulousity through** the mission. Others, more hopelessly muddled in mind, remained scrupulous after I left. I take no credit for cures and accept my share of blame for failures to cure But I submit that it is akin to blasphemy to say that the straight teachings of Christ, the Son of God, about heaven and hell, about death and judgement, about confession and Communion and the Mass and prayer, which constitute the essence of a mission, can in any way be conceived as designed to foster scrupulosity.

Some Catholics do not even know what scrupulosity is. They accuse anyone who manifests fervor in God's service of being scrupulous. Often this is a form of self-defense —a defense mechanism, as the psychiatrists say. If someone makes a mission, and is inspired by its meditations and fortified by its graces to begin to live a more spiritual life by going to confession every week and perhaps receiving Communion every day, some of his friends are sure to say that he has become scrupulous. They don't love God enough to do very much for Him. To defend their mediocrity they say that one who does make sacrifices for the love of God is crazy. I often think that Christ had these people primarily in mind when He said: "Any man who says to his brother 'Thou fool,' must answer for it in hell fire."

Genuine scrupulosity is truly a disease, and it would be criminal **to stop having or preaching** missions to mentally healthy people just because a few with already diseased minds might attend them and find occasion for giving new expression to their old unreasonable worries. That scrupulosity is an abnormality a mission itself proves. A scrupulous person sees sin where there is no sin. Well, we missionaries stress over and over the definition of sin. We tell the people it is only a deliberate, voluntary, conscious violation of a known law of God. We explain each word of that definition in detail. If, after all that, a person thinks he committed a sin in sleep, or unknowingly, or without willing to, it is clear that his mind is diseased. It is also certain that if he is curable at all, the explanations given during a mission may well be a means to his cure. I have seen such cures effected during a mission.

Or a scrupulous person is one who cannot bring himself to believe that his past sins have been forgiven. He wants to repeat them over and over in confession. Well, one of the points that every experienced missionary makes not once but a dozen times is that a sincere confession must mean the end of worry about one's sins. If a penitent continues to worry after a sincere confession, it is obvious that there is something wrong with his mind. If he is to be cured at all, the explanations and assurances and personal guidance available during a mission may be and often are, the most effective means to a cure.

Of course we missionaries meet with scrupulous persons while preaching a mission. But the point that strikes us most forcibly is that they are such a tiny number—sometimes one or two in a congregation of many hundreds. It hurts to be blamed for their scrupulosity; but it hurts far more to know that so few can be made into an objection against having or attending parish missions.

On the positive side, it can be said that no one but a missionary, who spends hours and hours in the confessional during a parish mission, can have any idea of the huge numbers to whom peace, security, growth in holiness and zeal are brought through the graces and meditations of a mission. The preaching of missions is not easy. The missionary must be up early in the morning, and he can retire only late at night. The preaching takes a toll of his nervous energy, and the hours in the confessional are physical and mental strain. But all this is compensated for by the joy that comes from being, in the providence of God, the instrument through which bad confessions are rectified, old habits of sin broken, new resolutions of fervor and zeal made, and whole parishes elevated to a higher plane of spirituality.

If you have ever listened to and been impressed by the above **objections to parish missions, we beg** you to forget everything you have heard and to listen to us: a well made mission may be the last means of salvation for you; it can be a source of innumerable graces for yourself and your family; it will be a source of new certainty that you are on the road to heaven.

(From the *Liguorian*)

In 1949, 07.5 per cent of the patients in TB institutions received free care.

A bride of a few weeks greeted her husband one evening with a happy smile.

"Well, dear," she said, "your dinner is going to be different tonight. A neighbor told me today that we're supposed to add water to the dehydrated foods."

ARE YOU NERVOUS?

By Rev. M. T. C.Ss.R.

NERVOUSNESS is widespread. Every year many friendships, mariages, and business associations end badly, for the partners are too nervous. It is therefore impossible to live with them. They cannot get along with anybody, for they lack self-control which is an indispensable condition for a harmonious living with the people around them.

How can a person know whether he is nervous or not? The nervousness is an illness which manifests itself through different sympthoms: tension, restlessness, fear, apathy, continual worrying, incapability to concentrate, pessimistic outlook on life, headaches, feeling of pressure, discontentment, dizziness, excessive preoccupation about trifles, inability of any constant effort, chronical fatigue, unfounded fear of everything, sleeplessness, bad mood, suspicion, inclination to quarrel for nothing criticizing, unprovoked outbursts, disgust for life, complete breakdown which usually ends in the crazyhouse.

How to treat nervousness?

Nevousness is different in various individuals. Some are more and some less nervous. The nervous person must know himself. He must discover the sympthoms of his nervousness. You cannot cure what you do not know.

After having examined himself the nervous person: 1. Must control his emotions and reactions. 2. He must check his outbursts, for anger feeds on anger. The uncontrolled anger produces anxiety and scatters the peace of mind, provoking worries, nervous tensions, irritations and disgust.

3. He must be regular in taking his rest and meals. Order helps control. He must eat and rest even when he has no appetite for it.

4. Find a work he loves and spend some time every day on it.

5. He must pray and have confidence in God and His loving providence that does not abandon His creatures...

6. He must often approach the Sacraments of penance and receive Holy Communion. The clear conscience helps the nervous individual to regain his peace and happiness.

Sleep is very important in life of men. Many nervous persons are such for they do not have regular sleep.

The time of sleep is not the same for all, for no two people need the same amount of sleep. One may need nine hours, the other can get along on five.

Changing positions during the sleep does not hinder sound rest. It rather helps it. If we do not change our position three or four times during a night, we would wake up in the morning as stiff as a board.

We shouldn't worry about the sleep we have lost. Sometimes 10 hours of good sleep pay back 30 hours of the lost.

We shouldn't bother on what side we fall asleep, as if the sleep on our left side affected our heart. We change our position many times at night, so it does not matter on which side we fall asleep.

Eating and drinking before going to bed does not hinder at all the quality of sleep. Some individuals can even drink coffee and sleep perfectly. Sandwiches, milk, and beer do not have effect whatsoever on sleeping.

Exercises, warm baths relax our nerves and help sleeping. Nobody should use sleeping pills without a doctor's prescription. They are dangerous and do not remove the real source of insomnia.

Man must go to bed possibly at the same time every night. So he gets used to fall asleep.

They must try to relax before bedtime, for strong emotions cause bad sleep.

The best sleep is to sleep by oneself Many marriage counsellors believe double beds are the backbone of good marriages, but exhaustive test indicates that man sleeps better alone.

If a man cannot catch up on his sleep, he must go to bed earlier to get more benefit from his sleep. If he goes to sleep after his regular time, he sleeps badly and gets up tired.

Man must get enough sleep. If he gets up calm before the alarm clock rings, he has slept his quota and must leave the bed soon, for oversleeping is no good to his body nor to his soul. One cannot stay a long time in a warm bed without getting unclean dreams and excitements.

IS THERE A GOD?

By Rev. N. M., C.Ss.R.

MANY UNBELIEVERS defend themselves saying that there are no arguments that may convince man of the existence of God.

How is it that the greatest scientists believe in God without even being Catholics? Our reason if not corrupted is able to prove that God exists... What are these proofs?

Looking at this admirable world we see the heavenly bodies in a continual motion. If there is motion, there must be somebody who moves the bodies, for nothing can be reduced from the potency to act except by something that is already in action, for cold wood cannot make another wood hot. A thing cannot move itself, for it cannot be both the mover and the object moved. Whatever is moved must be moved by another that is in state of action or motion. In the universe one body moves another... This process cannot go on endlessly. Thus there must be an unmoved mover, who moves everything without being moved Himself. Who is He? This first mover is God, that exists of Himself and is the first origin of everything. ..

2. Everything on this earth has its own cause. No thing can be the efficient cause of itself, for it would act before it exists, which is an evident nonsense. Where is the first cause which itself is uncaused and uncreated? God is the ultimate cause of everything that exists in the universe for the sequence of causation cannot be infinite, since everything created has a limit.

3. Everything in the universe is contingent, for it may exist and may not exist. The nature of the created things does not strictly require that they must exist. What determines their existence or nonexistence? If they exist although they might not exist, there must be some cause that gives them existence, they do not have of themselves. Thus all the contingent things must have a cause. Since there cannot be an infinite regress, we must admit that there is a being that exists of itself or of its own nature and determines the existence or nonexistence of all other things.

4. Things that constitute our universe are various in beauty, nobility, goodness. Some have more perfection and some less. If there are particles of beauty, goodness and perfection scattered all over the world, there must be a source of it which is supremely beautiful, true and perfect, which is its pattern. And what is it? God, the supreme source of truth, beauty, goodness and perfection...

5. Looking at this complicated world we notice a harmonious order. All the bodies tend to a determined end. Order supposes knowledge and intelligence. No man would assert that the material bodies are intelligent. If they maintain order, they must be directed by some intelligent being. A car is directed by a driver, a ship is guided by a captain, and they have to follow the right course to attain their goal.

Who is that intelligent being that directs all things to a providential goal? We call God this being. Being the maker of the universe He maintains order in it, for all things have a special purpose in the world. ..

Thus all these proofs lead us to God and to the creation of the world, beyond which the chain of causality cannot be extended. The sequence of causes terminates in God. The world is a cosmos, an ordered unity, not a chaos.

THANK GOD YOU'RE NOT BEAUTIFUL

By Rev. M. Q., C.SaR.

MANY, VERY MANY girls regret they're not as beautiful and charming as their feminine friends. Beauty is a mystical gift of God, for which a beautiful girl should be grateful to her Creator as for any other gift, without boasting of her beauty, for according to the Greek philosopher, Socrates beauty is "a short-living tyranny" and a skin-deep quality.

It is true that beauty gives a person immediate advantages in his youthful days. He is envied, flattered. He forms a false idea of the life. He thinks that life is just an easy thing, for everybody likes a handsome person and is ready to serve and to converse with him.

This self-deception deprives handsome pople of the incentive to develop their personality and their capacities which make them to be a man or a woman and not just a doll or a pretty boy. Such persons are not capable to endure the hard knocks which life will bring them later on.

The physically attractive youngsters consistently do less in school than the plain boys or girls for they spend much time upon themselves, being selfish, proud, stubborn and self-centered, meanwhile the plain and awkward boys and girls try to compensate for the lack of physical handsomeness by enhancing their personality, talents, self-control, which enables them to become useful members of our homes and society. The beautiful creatures usually are hard to get interested in something except their beauty.

It is interesting that the great Hollywood actresses are almost never naturally beautiful women, as Eleanora Duse, Helen Hayes, Ruth Gordon... They have magnetic personality, but none of them was considered charming as a schoolgirl. All made up for the lack of natural charm with spiritual greatness, cleverness, thoughtfulness and intelligence.

Presidents Lincoln, Jackson, Th. Roosevelt have been conspicuously unhandsome, although the American history will never forget them.

Many parents even among our best parishioners are but too often weak with their best-looking children, which of course hurts the other and harms the overprotected. Such parents do not realize that with their weakness for the natural handsomeness of their children they spoil them and jeopardize their future, for the petted children will never become real men and women that will be happy themselves or make the others happy.

Character and personality can easily substitue the physical beauty, but no physical beauty can ever make up for the lack of personality and character.

THUS: Our Ukrainian parents should make it clear that they place little importance on mere physical beauty, for moral virtues are far more important in life than the mere natural charm of the face and body. They must discourage their children from any tendency to place undue importance on finery and to waste too much time before the mirror.

They must be equally strong with their beautiful children as they are with the others in order to eliminate envy among them. Their charming daughters are as their children as all the others.

Benjamin Franklin advised young men to marry homely girls because such girls will be better and more affectionate wives, for they were less flattered in their girlhood. The "Beauties" have at least 25 per cent below the average to make a happy and enduring marriage. Most of the modern divorces are among the beautiful couples, for being flattered all the time of their girlhood or boyhood, they are not fit for the sacrifices which the conjugal life demands even from the most ideal couples.

A person will be always dear and attractive if he knows how to please and wants to give instead of receiving. The handsome people did not care to develop this impulse of self-sacrifice being always flattered by others.

A warm-hearted girl, an intelligent and diligent boy are far ahead of merely beautiful boys and girls in chances to be happy in life and to make others happy.

The only beauty the youth must

care for is the inner beauty of the soul and a good character with a wisely developed personality and inner sparkle produced by a combination of strong character, intelligence and a realistic approach to life. It makes a person always charming and attractive, for the natural handsomeness of features is simply a skin-deep facade that wilts rapidly with years, leaving behind it the aged beauties tiresome, graceless, discontented with themselves and with the others.

If a person acquires that sparkle maintained by a Christian mentality and dignified behavior, he will remain always charming with a beauty that is far more important than mere physical handsomeness.

IS THE CATHOLIC CHURCH ITALIAN?

By FRANCIS P. LeBUFFE, S.J.

IS THE CATHOLIC Church Italian? The answer is, of course, "no." If it were Italian, it would cease to be "catholic," which means universal, being derived from a Greek word which signifies "throughout the whole."

The Catholic Church holds that its mission to preach the Gospel is international or, to use a modern term, trans-world. It claims that its mandate is to preach "to every creature." This universality is one of the reasons it has defied and is today defying tyrants and totalitarians who want a "national" Church under their thumbs. Thousands of priests and bishops, of whom the best known are the Ukrainian Catholic metropolitan, Joseph Slipy and all other bishops of the Ukrainian Catholic Church with hundreds of priests and thousands of faithful laymen suffer in communist concentration prisons and camps because they would not submit to a non-universal Church.

However, according to Catholic belief, St. Peter, the first Pope, came to Rome and was its first bishop. Each of his successors, as Bishop of Rome, was and is automatically and by that very fact Pope. That has always been the basic Catholic doctrine.

St. Peter, of course was a Jew. After his death, according to an ancient tradition, his successor, St. Linus, was chosen by a senate of twenty-four priests and deacons, which senate had been organized by St. Peter himself. However, many scholars hold that for the beginning the successor to a dead Pope was chosen by the neighboring bishops and clergy and people of Rome.

Thus it was quite natural that for centuries, due to difficulties of communication, the choice should fall upon someone in or near Rome. The Papacy should not be left vacant long.

But even though a great many of the Popes came from the neighborhood of Rome, one must not be too ready to designate them all as "Italian." Remember that up to 1870 what is now Italy was a group of many different and even antagonistic States.

The successor of St. Peter was a Tuscan, the next two were Romans, the next a Greek. After that they come from Africa and Epirus, Syria and Albania, Dalmatia and Saxony, England, France, Spain and Germany. Yes, very many came from Rome and, as we said, quite naturally.

1. Election

How is the Pope elected? By the College of Cardinals, which at present consists of fifty members. (Its full complement is seventy.) At present thirty-three are non-Italian. These Italian Cardinals are scattered all over the world: in China, East Africa, Australia, Canada, etc., with three in the United States.

To make sure that the non-Italian Cardinals can get to Rome for the election of a new Pope, Church law prescribes a delay of fifteen days from the death of a Pope before the balloting begins. These fifteen days may

be extended to eighteen; and even after that, a late-arriving Cardinal may participate. This interval of time is more than ample for the most distant Cardinal to reach Rome for, as the air advertisements read, "no place in the world is more than sixty hours away from where you live."

It is interesting to note also that any male Catholic, even a layman, in any part of the world, is eligible [illegible]

[illegible]

Christ supped with the two disciples on the first Easter evening; Bishop Raymond E. Kearney of Brooklyn is titular Bishop of Lysinia, a former town of Pamphylia, familiar to the readers of St. Paul.

IV. Religious Superiors

Again, we may see the non-Italian character of the Church by looking at the list of Superiors General of the great Religious Orders, which are, as it were, divisions in her army of spiritual fighters. We shall restrict ourselves to those Orders which are best known to Americans, and which have American Superiors General. [illegible]

[illegible]

into the far-flung mission fields and see the native clergy increasing everywhere. It is, indeed, the set policy of the Church to ordain natives as priests and consecrate as bishops as soon as they are properly equipped intellectually.

Here is a rapid run-down of native clergy, the figures being approximate: In Africa 1,100 or twelve percent of the total; in India and Ceylon, 4,200 or seventy percent of the total: in China, 2,547 or forty-five percent; in Japan, 175 or thirty- five percent; in Korea, 161 or sixty-eight percent; in Siam, Indo-China and Burma, 1,662 or seventy-two percent; in Indonesia and Oceania, 97 or nine percent. This gives us roughly thirty five percent in all the mission fields.

Inevitably, in the case of under-privileged and generally illiterate peoples, a long time is required to develop a native priesthood. The usual priesthood. The usual course of studies for priestly candidates is at least two years of philosophy and four years of theology after the completion of a full high school course. A conservative estimate is that Catholicism must have taken root at least one generation before vocations to the priesthood can be expected.

A striking example of how anxious the Church is to turn over its functions and governments to native clergy is had in our own United States. In 1709, Father John Carroll, a native American, was named the first Bishop of Baltimore, the first American diocese. Today there are twenty-three Archdioceses and 102 dioceses, a total of 125. This growth in one hundred and sixty years meant the establishment of a new diocese on the average of one every fifteen months; and that rate continues.

Another evidence of the trans-world nature of the Church is the fact that she is steadily increasing throughout the world. The World Almanac (1950, page 188) shows that there were 423,000,000 Catholics in 1949, an increase of 119,000,000 in twenty years, Central Africa showing the greatest growth. This is an increase of one-third as against an increase of one-sixth in world population.

One last example of the non-Italian quality of the Catholic Church. Because it is universal, it has always used a universal language as its official means of communication. For the first few centuries, this was Hellenistic Greek; but when this gave way to Latin as the world language, the Church adopted Latin and still uses Latin. Let me show how practical this proves to be. I was in Rome for two months. I went there for a meeting of Jesuits from all over the world who are engaged in religious youth work. For eight days, seventy of us held sessions, and whether we came from Java or California, from Australia or the Netherlands, from India or Brazil, we had a common tongue, Latin. All sessions were entirely in Latin.

This universal tongue came in handy as I knocked about Rome. When in doubt as to my whereabouts or when searching for information, all I had to do was look around for someone in a cassock. Finding one, my fellow-priest and I, maybe from opposite sides of the world, started right in with the language of Cicero, though I fear mostly without his elegance.

"Who do you think I am,—a perfect idiot?"
"Well, nobody's perfect."

"Yes, I got two orders on my first day as a salesman."
"Fine! What were they?"
"Get out and stay out."

What is Wrong with the World?

By Rev. M. SCHUDLO, C.Ss.R.

MANY PEOPLE believe that the wars come because one or two men were bad or because perhaps twenty men or one nation or two nations were wicked... Some believe that the two last wars came because five men were reckless and fifty men were corrupt. Some infallibly affirm: "There would be peace in this troubled world if there were no Hitler, Mussolini, Stalin..."

We do not depreciate the influence of the HERO on historic events, who is able enough to organize, to canalize, to push forward the tumultuating forces of a nation or of the world, but he is hardly ever able to create them... The proverb "Nothing from nothing" is always true. An individual, although personally outstanding, intelligent, heroic, cannot be called proportionate and unique cause of great religious, national or international developments.

Bad or good "heroes" are not creators, but astute profiteers who know how to take advantage of trends or aspirations of a nation or of the world situation, using often methods and means of which Count Cavour rightly said: 'If we did for ourselves what we do for our country, what rascals we would be!" Unfortunately nations and therefore statesmen have a different code of ethics than have private individuals, for they think that the end justifies the immoral and un-Christian means when the interest of a nation is involved.

Three great misfortunes befell Europe: the partition of Charlemagne's empire, the reformation and the French revolution, for they disrupted the unity of Europe... The partition of Charlemagne's empire gave birth to the French and German nations. The Reformation, dividing some Christian nations from the Holy See converted the supranational Catholic Church into various national Churches subject to the local rulers. The French Revolution created the modern nationalism which is the worst enemy of the European unity although the French revolution was an indecent massacre.

The Americans knew what freedom is, when they spoke of freedom, whereas the French did not understand what freedom means. They vested their revolution with specious slogans of liberty, equality and fraternity, although there was neither liberty, nor fraternity, nor equality for those French who did not join the revolutionists. The opponents were just doomed to a cruel slaughter as enemies of the people, in which they preceded the Communist Russians for whom freedom means killing of those who do not share their ideas and immoral plans of the world revolution.

They dethroned the despotic Tsar from his gilded throne, transferring his privileges upon "the people" which in theory became sovereign...

The revolutionists hate all kind of tradition which they identify with reaction, although according to Chesterton: "Tradition does not mean that the living are dead, but that the dead are alive."

They forget that only that man who is able to look far back can look far ahead.

The Communists hate the monarchical regimes, but even the most absolute monarchies of the world compared with totalitarian Kremlin democracy were paradise for their subjects.

The ancient despots used to rob their citizens of freedom of the press and speech, while the Communists go further and degrade men pursuing them into the sanctuary of their thoughts and aspirations... They force their people to lie to their conscience and to their fellow-men, for they affirm: "If you are not with us, you must be against us, therefore you must be destroyed as an enemy of the revolution progress."

The enslavement of the Soviet peoples is not the worst fruit of the Kremlin policy... They are gradually degrading the unfortunate inhabitants of the "Red Paradise", by teaching them to lie, to betray their friends, to spy on everyone.They form a new type of the Soviet man who does not have his own country, family, nationality. He is just a Communist, a subservient tool of the Kremlin clique, for whom there is no difference between honesty and dishonesty, truth and lie, morality and immorality when a goal is to be reached... If he appeals to honesty he means dishonesty, when he invokes democracy he means the most brutal despotism, if he uses the word "truth" he means lie...

Such a perverted man is capable of everything if he is just commended... If a people are just enslaved, they regain their independence and nobility. But if they are degraded they become lost members taught to trample underfoot what they once respected, to court what they once scorned, to scorn what they once used to love.

The imprudent masses of the people deceived by an unscrupulous propaganda and corrupted by false maxims, permeated with modern nationalism created the greatest military cemeteries of all ages and transformed tombs into foxholes.

Democracy is far from being identical with unconditional majority rule. And even if it were so, it would not mean that the majority is always right, otherwise the people themselves would be always right, which cannot stand the test of the reality.

It was bad for the history of Europe that the Germans took the lead in the European affairs, for they lack diplomacy and tact in dealing with other peoples. The Germans are not diplomats and never will be such, for they consider themselves to be masters of the world...

The numerous defeats were not enough to teach them that the right of the fist is not always the most powerful...

The wrong ideas are more easily propagated in big countries and cities than in the villages. The Communists took over first in the cities, and then on the farms. The first city builder was Cain, a murderer. (Gen. 4, 17). Jesus shed tears over a city, not over a village. The village and the farm people are more honest and recalcitrant to any innovation contrary to their ways of living and thinking.

The Communists are democratic dictators, full of deceit and violence. The democracy includes free speech, freedom of worship, the right to criticise the government, the possibility of removing it without revolution and the system of free enterprise. These things characterize all democracies worthy of this name.

The world is tending towards democracy which probably is the best form of government for those who respect themselves and wish to live as free citizens. Democracy, however, is not free from flaws. Many wrongly identify democracy with the right of doing and behaving as one may please, following his interests and instincts which very often harm his neighbors.

A judge elected by the townpeople whom he has to judge in court can hardly be impartial and just.

Democratic propaganda before the election is usually full of deceits and demagogy, for many sincere democrats running for some electorial office believe that: "No honest man can succeed in politics".

These and many others are the weak aspects of every democracy if it is not controlled by the Christian spirit and a good education which mean control, honesty and respect for the rights of God and men.

The majority rule cannot be absolute. It must know how to compromise with the views of the minority, which constitutes the very essence of a real democracy. After all it is even the human prudence that forces men to take the views of their adversaries into account, for a small minority today can be a large majority after the next election.

It isn't true that the president is a puppet of the parliament. The President really rules the country supported by his party while the kings of today are just presiding and trying to please everybody without favoring nobody.

It is a nice thing to be victorious in an election or in a war. The proverb says: "To the victor go the spoils, but to him also goes the toil." Victory includes responsibility. To be victorious means to be responsible for the situation that has to follow the victory. Those who are afraid to take this responsibility into their strong hands and remove all the disorders that caused the conflict, should not strive for victory

If the peace following a victory is not based upon justice but on revenge and oppression, such a peace is nothing else than an interruption of the conflict and a preparation for the revenge

The imperialism of the great powers cannot be repressed. It must be cured by Christian conception of justice which ultimately results in God's law that commends us to love our fellow men as ourselves. The Russian Communism did not cause interruption in the Tsarist imperialism, but rather made it more successful through the false mask of an international theory. Thus the Soviet Russians should not be called international revolutionaries, but "Russian Red Nazis", for in fact they are such.

The wrong and mistake of the American and British policy after the world war II was the fear to displease "uncle Stalin and his Kremlin clique"... The Western powers had been offered control over the world situation by the merciful God after the war was over, but they rejected it in order to avoid responsibility... And our boys are paying now in Korea for their mistake...

As in every nation, so in the world in general there is a vicious stratum which we may rightly call underworld. to which belongs that element which likes disorders, crimes, chaos. Good governments keep this stratum down at bottom through a well organized legislature, jails and police.

Such a vicious stratum of the present world is the Communist party in Russia and the fifth column in almost every country. If the Western leaders were less indulgent and more strong with the Communists after the world war II was over, they would repress not only the Kremlin Clique, but the fifth columnists as well, for it is an eternal truth that the struggle for peace and freedom never ends, for there are always those who are interested to promote aggressions, revolutions, confusions in the world.

After the World war II the victors were too much occupied with the reconstruction of Germany which they had destroyed, but they were not so preoccupied of preserving free nations just liberated from the Hitlerite yoke. They did not want to reconstruct a free world fearing to displease uncle Joe. And thus the poor victims of the Svastica were handed down to Stalin, the most cruel tyrant of history before whom the Roman Nero looks like a playing boy.

Now the Western Powers are trying to check the "Red apocaliptic Beast", which threatens to devour those who sat down with him at Yalta and Potsdam, but it is quite late although not too late... The freedom loving democracies face a powerful, unscrupulous enemy... They must face him with diplomacy, propaganda and especially with their strong fists, which alone inspire fear in him. Federick the Great said: 'Diplomacy without armaments is like music without instruments."

The world, we hope, will be spared from the Soviet Democracy, but great sacrifices must be made by those who do not want to be forcefully made "the Happy citizens of the Red Paradise. "Tyranny is not a normal state of a people. Every tyrant needs enemies and wars to keep his people rallied under him. He must make new conquests to keep his subjects busy. He must misrepresent the neighboring states picturing them as enemies of his nation to keep hatred and fear alive in those whom he is deceiving.

At the same time we must be reminded that no dictator can remain long time dictator at home, if he does not succeed to act at a dictator in foreign relations which convinces his subjects that he is a genius and his tyrannical system is the best in the world, for the leaders of other nations respect and obey him.

A diplomatic counter-offensive of the free nations and a stubborn stand for freedom with an energetic support of the arms, if need be, are the only means to check up the Kremlin gang and shake the Soviet dictatorship... "Ukrainians," as Senator of America, I. M. Ives, said at the Jubilee concert of the Ukrainian Congress Committee of America, held in New York on Oct. 1st 1950, "are the greatest and most stubborn fighters for freedom" by resisting to the Soviet imperialism which cannot exist at the side of a democratic world.

The Ukrainians struggling for their independence under the most hard conditions show the free world that freedom must be defended with arms and blood, for the Russian imperialism will not stop. It must be either destroyed or it will destroy freedom of the world...

ANIMALS

Q. Is there an animal that never drinks water?

It is said that the gemsbok, a large South African antelope, never drinks water, the moisture from the succulent bulbous plants on which it feeds gives it sufficient moisture.

Q. Which was the first animal to be domesticated by man?

In the earliest human graves, archeologists have discovered human bones, dog bones and spear buried together, evidently making provision for the resumption of hunting in an after life.

Q. Why do cows sweat only on their noses?

The Bureau of Dairying says it is because the nose is the only place having sweat glands.

Q. Can a cat see in the dark?

A cat can see better in the dusk than a human being can because the cat's eyes are sensitive to ultra-violet rays. Its pupils are capable of greater expansion than those of man or of almost any other animal, thus admitting more light. The belief that it can see by night as well as by day is, however, erroneous.

"How late do you usually sleep on Sunday?"
"It all depends on how long the sermon is."

DISCOURAGEMENT IS DEVIL'S TRICK

The devil put on display the various tools his followers could use in their work to mislead human beings. They were all there—Pride, Hatred, Jealousy, Dishonesty, Impurity, etc., an impressive array, indeed.

Besides these large tools lay a small, less noticeable one.

"What's the name of this one," one of the devils asked, and of what use can it be?"

"O," replied Satan, "a most useful instrument, I assure you. It always works, when the others fail. I call it Discouragement."

One of the devil's cleverest tricks is to keep good people doing nothing. Many of us, without meaning any harm, take the attitude, "Why should I knock myself out when nobody else cares?"

The people you depend upon the most for encouragement so often poohpooh your efforts. Your friends usually are the first to throw cold water on your attempts to do something constructive. Anyone who would be a Christbearer must expect to be discouraged at times. But if you try, the Lord wil' bless your efforts, even though you think you have failed.

"Have confidence, I have overcome the world." (John 16:33)

HEALTHFUL EATING

By Rev. M. SCHUDLO, C.Ss.R.

MANY PEOPLE are sick throughout the world, the hospitals are packed with patients that ask for help and the cemeteries receive those who would had lived several years longer if they knew how to use their daily food and drink.

Dr. Thomas Gaines was condemned to die by his fellow doctors because of a complication of deseases which he later found had been brought about by improper eating. He was reduced to a mere shadow of his former self, but he did not want to die before time. He wished to live. He saved his life by adopting a method of eating well-balanced natural foods.

On his recovery he started a tour with his lectures throughout the U.S.A., Canada and Hawaii. More than 115,000 men and women attended the lectures which Dr. Thomas Gaines had conducted in over 150 cities. Both men and women who have been following his method, reported how it had proved helpful in bringing them greater energy, health and happiness. Many of them related how they secured relief from common colds, arthritis, neuritis, rheumatism, indigestion and other disorders primarily due to IMPROPER EATING. Other reported improvement in sight, better hearing, loss of excess weight, a clearer complexion and the ability to sleep more soundly.

It shows clearly what a tremendous importance the food plays in the human life and activity, because we are what we eat. The natural foods reasonably taken and prepared are nature's best medicines. They contain everything we need to maintain abundant vitality, youthfulness, a powerful body and a quick, alert mind.

Since we like to see our Readers, Friends and Zelators of the Redeemer's Voice sound in body and soul, we produce here for their advantage in simple, understandable language the basic laws of proper nutrition. They are easy to follow. If you follow these rules about your meals, the food will give your body all the essential nutritional requirements it needs.

It is generally well known that all business throughout the United States slows down in the afternoon. When an improper lunch is eaten the food-poisoned victim is in a kind of coma. Coma is a state of profound insensibility produced by disease, injury or poison. The liver is the storehouse of starches and sugars. It becomes swollen and burdened by a large intake of fats that are so often consumed by those who are not food-wise.

It is so important to feed our

body correctly. We blame germs, air, wind, cold, heat, drafts and inheritance for our ailments, but very often we overlook the real cause of our troubles—the food we eat every day. No one should look aging until he passed the age of four score years. Each man and woman in spite of their old age should all remain young internally. It is the heavy foods that age us. Favor the lighter type of foods after you reach the forties. If you like to eat pies, cakes, ice-cream, candies, etc., always plan to eat some celery, apples or lettuce with them. Thus you help to make the heavy foods digest more easily and also tend to make them less acid, thereby giving the liver less labor.

If you are a drinker of cocktails, wine or beer, try to remember that alcohol contains twice as much calories as sugar. A glass of beer or ale represents about 50 calories, while a cocktail has several hundred calories. The stomach and liver are overburdened by an excessive intake of any type of food, but more especially fats, starches, sugar, concentrated foods of any kind—and cocktails.

The people generally eat too much grain food. The American Bureau of Home Statistics calls for a reduction of 57% in grain foods. After forty, ptylin, the starch digestant in the mouth begins to lessen. Thus the nature itself proves that our organism should not be saturated with starches or calories after middle age. After seventy ptylin practically disappears.

The phlegm, husky voice, obesity, undesired increase of weight are evidences of the excessive consumption of meats or bread. Moderation in eating means more pleasure in living. The excessive food only poisons our organs and glands. You will appreciate our regulations concerning your daily diet as you become free from headaches, insomnias, stomach gas, indigestion, constipation — the troubles that usually follow the unwise method of selecting foods by appetite, guesswork or chance.

The housewives or rather the girls that are dreaming of marriage should be acquainted with the domestic economy. From the economic point of view hundred of dollars can be easily saved in a year by eating less concentrated foods which are usually the most expensive kinds. There is little joy in living, unless the body is healthy, lithe and responsive. Lucius Seneca, Roman pagan philosopher said to his fellow men, the gluttonous heathen: "Men do not die. They kill themselves." All the doctors know that food improperly taken causes many deseases to the poor suffering humanity.

Here are the regulations to observe in your daily diet for lasting health, youth, strength and vitality. Keep them, but don't be fanatical about your diet, which of course, may expose you to the laugh of others.

1. **Use salt as condiment.** Do not use too much salt. Salt as all other condiments, like pepper, catch-up, etc., irritate the delicate membranes of the stomach. A level teaspoon of salt a day is the maximum amount you can take, unless you are living in a very warm climate. Then the dose of salt may be a little increased to quench the thirst and slow down the sweating.

2. **Use whole-wheat or mixed-grain bread exclusively, unless your doctor orders otherwise.** Whole-wheat bread is richer in vitamins because it contains the bran which lacks in the white bread. The whole-wheat bread contains protein which is an essential constituent of all living cells. Soybean flour can be profitably added to whole wheat flour.

3. **Cook thoroughly all your meat and fish.** You should cook well steaks, chops, especially pork. Pork should be cooked for several hours, because of the possible presence of **Trichina**, a small tender worm which may be in pork in a larvae state. Trichina is a parasitic worm. A several hours cooking kills all possible germs, because nearly all meats have parasites of some kind.

4. **Use rather raw sugar than the white kind.** Raw sugar is preferable to any other type. Do not use more than three teaspoonfuls of sugar a day. Raw sugar contains the vitamin B6, while none of the vitamins is present in highly purified or white sugar. Use pure honey which is better than any kind of sugar.

5. **Use whole-wheat or whole-grain cereals only.** Instead of sugar use honey for sweetening. Cream may be used also, but with moderation. You may consume four tablespoonfuls of honey each day.

6. **Observe closely the reaction to cow's milk.** Some physicians recommend a quart of milk for children on account of its calcium content. Milk

should be excluded from the diet if it causes colds or fevers. No animal returns to drinking milk after the weaning period. Dried milk powder is suggested as the ideal way to use milk. Fresh goat's milk is lower in fat than cow's milk, and therefore more digestible.

7. **Be watchful of animal fats and oils.** All greasy food slows down digestion in the stomach and tends to decrease the normal flow of gastric juice. The excessive use of combinations of animal fats, butter, cream and the like with grain starches, such as bread and rolls, will be found to lead at times to stomach upsets of great or lesser severity. Animal fats are safer when used with meat, fowl, eggs or fish. The adolescent pimples which disfigure the faces of countless youngsters usually have their origin in fatty, starchy, sugary combinations.

8. **Use soup or carrot juice or both one day each week, no other food should be taken that special day.** This is a wonderful suggestion to free our stomachs from labors and give them one day of rest every week. The organs of digestion and assimilation are rested by that weekly interlude. The nerve energy usually needed for digestion is employed to revitalize the cells, nerves, blood and brain. Do not overeat. Do not fill exceedingly your stomach at meals Rise from the table with a stomach not completely filled with food. Two meals in every 24 hours should be sufficient, unless one's work is of heavy physical nature and muscular strain.

9. **Use moderately tea and coffee.** Some people cannot do without several cups of tea or coffee a day. They do not realize that the average cup of tea contains one grain of caffein, a stimulant alkaloid, which is harmful to health when taken in greater dose. The average cup of coffee contains three grains of caffein. Do not take more than two or three cups of coffee daily. Caffein stiffens the back of the neck. Use fig or grain beverages instead of tea or coffee. If you are a tea or coffee drinker, use it moderately. Use brown sugar or honey for sweetening instead of white sugar. All coffee contains wax or oil. Do not boil your coffee. Simply pour boiling water over coffee, steep 30 seconds, then strain and serve piping hot.

10. **Be careful with your soft drinks.** Commercial drinks are usually made from citric or tartaric acid, sweetened with white sugar and flavored with natural or artificial essences. Carbonated bottled drinks contain little energy value. They have almost nothing of mineral and vitamin content. Use soft drinks with extreme moderation, because sooner or later they will bring some deleterious reaction against your health. This rule also applies to soda-fountain drinks. Parents who are food-wise should be very careful in permitting their children such drinks as pop, coca-cola, etc.

We enumerate the other rules concerning your health diet without explaining them: 11. Discriminate in the use of fruits. 12. Take two main meals a day, if you are a working man: a good breakfast, a light luncheon and the heaviest meal after work at night when you return home from work. 13. Avoid using greasy stock, cream, oil or butter in soups and over vegetables. 14. Use salads without the usual type of acid dressings. 15 Abstain as much as possible from fried foods. 16 Avoid many acid-forming desserts. 17. Use glass iron, stainless steel or fine graniteware cooking utensils. 18. Avoid using excessive drinks, such as beer, cocktails, whiskey, with your meals. 19. Eat well-cooked meats, but with moderation. 20. Regulate the quantity of your food. Excessive calories produced by an unnecessary food slows down and poisons us into a bed sickness and pain. God did not make men for sufferings and pains Most of troubles are caused by our own imprudence or lack of control over the appetites. Remember that the liver and kidneys suffer first when excessive calories are taken. William Shakespeare, the English poet and dramatist (1564-1616) used to say: "What may taste sweet in the mouth often turns sour in the system." God endowed us with a brain. Use it to regulate your activity, your diet, your work and your amusements according to what St. Paul says: **Therefore, whether you eat or drink, or do anything else, do all for the glory of God.** (I Cor. 10, 31).

SHORT MAXIMS

By Albert Paul Siniberg

1. Frederick Ozanan did not forget his first Holy Communion which he saluted with these word: "O glad and blessed day, may my right hand wither and my tongue cleave to the roof of my mouth, if ever I forget thee!"

2. The Catholic faith must be not only a tradition of every Ukrainian family, but a living force with a daily bearing on its life, actions, work, amusements and sufferings.

3. If you wish to attain the sublime heights of a spiritual greatness you must strenuously climb among contradictions and temptations.

4. Every man to a certain degree is the product of his environment. Let us strive to improve our families, our associations, and then our people will be better.

5. Can you ever dream of any higher career than the dedication of your life to the service of truth? He who serves the truth, serves God. The Redemptorist Fathers are doing this... Will you refuse to join them?

6. If you are troubled by doubts, anxieties, despair, throw yourself on your knees before the Blessed Sacrament or before the image of the Great Mother of God, and in all humility promise to Jesus and Mary that, if they help you, you will consecrate yourself and your life to them, and you will be consoled and comforted. Peace will be restored to your soul...

7. Science and inventions are in a continual, amazing progress: radio, television, atom bomb...

The Catholic faith has nothing to fear from true science, nor true science from the true religion. The right reason is the handmaid of religion and the Catholic religion is the protectress of the science and preserver of reason.

8. Dear Readers and Friends, do not worry too much about our poor, oppressed by the Kremlin, Ukraine, and about our Catholic Church ruthlessly persecuted by the Russian. Catholicism will arise on our martyred country and put itself at the head of the new age to conduct Ukraine to civilization and happiness.

9. We have but two persons in whom we can always confide without reserve: God and our own mother, who gave us birth. But these two are legion!

10. Are you often dissatisfied with yourself because you loved yourself too well? Here are the efficacious remedies to your romantic disillusion. Prayer and work. Try them!...

11. The Blessed Virgin Mary is a shield and buckler to her devout children amidst the manifold temptations and disheartening circumstances of our environment. We ought to be grateful to her for her maternal watchfulness over us.

12. The great Ampere was often heard to exclaim in studying the marvels of the world: "O great God! O great God!"

12. The Ukrainian parents should give their children a Christian name, when they are baptized, for the Saints are our patrons:

A patron is an ideal whom we must place before us as a superior type whom we must seek to imitate, a model on earth and a protector in heaven!

Why should we use strange names, when we have such nice names, as Olga, Paraskevia, Volodymyr, Yaroslaw, Josaphat?...

13. The tyrants of today are persecuting the Catholic religion... If they knew the beauty of Christianity, how would they love it and spread among their peoples!

14. We are often weak in our daily combat against temptations and passions, because our faith is weak, if not already dead, being killed by our sinful life. It is from faith that our Christian life and strength must derive!

15. Many complain about their jobs or professions. We should instead accept whatever place God is pleased to assign us, however lowly it may be.

It will always be noble, if it be filled worthily for God's sake, for He is our heavenly Lord to whom we must feel a loyal attachment like that of a knight to his prince.

16. We should labor until death for God and our neighbor without preoccupation about the results. Christian works belong to God alone, the sole author of all good.

17. Being Christians we must realize the emptiness of human praise, the futility of anything done excepting for love of God and one's fellow men.

Unfortunately today, Christians do not give a sufficiently prominent place in their thoughts to the invisible world, the real world. They do not pay sufficient attention to the two companions who are ever walking by their side, God and death.

If religion teaches us how to live, it is to prepare us for death, for good actions are much better than good words.

18. The Church does not fear the opposition of the human genius, for she has on her side what is more than genius, the Holy Ghost, an eternal source of inspiration and vitality. By abjuring faith, man abjures the source of his glory and strength in this life and loses the title to the everlasting glory after death.

19. Happy the man to whom God has given a holy mother!

20. The Blessed Virgin Mary, our heavenly Mother did not leave us orphans after her glorious bodily Assumption into heaven. She is always invisibly near us. When we pray, she joins us in prayer. When we receive Jesus in Holy Communion Mary follows Him into our heart. We must therefore, firmly believe in the actual presence of our spiritual Mother by our side. Does she have any other happiness than ours? What is heaven itself for her, if we are not there?

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа	5.00
Народний Катехизм, лише в українській мові	.20
Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.30
Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.50
" " Нового Завіту в укр. і англ. мові,	.50
" " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові	.50
Буквар Рідної Школи, перша часть	.50
Перша Книжечка, буквар, М. Матвійчук	.80
Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький	.50
Друга Читанка	.50
Нова почат. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шклянка	1.50
Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою	2.00
Дитяча Абетка, з рисунками	.60
Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин	4.50
Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена	1.75
Граматика Української Мови, О. Панейко	2.50
Українська Граматика, Стоцький Гартнер, оправлена, 242 ст.	.45
Методична граматика укр. мови, І. Огоновський, оправлена	.35
Українська Граматика з вимов. для канад. і амер. шкіл, Е. Шклянка	1.00
Наголос для студентів, педагогів, письменників і т.д.	.75
Український правопис, Рудницький	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 636
YORKTON — SASK.

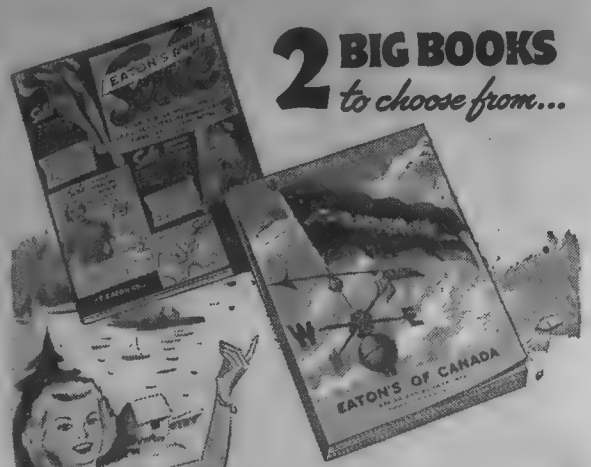

2 BIG BOOKS *to choose from...*

for all your holiday needs

EATON'S

SPRING and SUMMER CATALOGUE

and the Thrifty **SUMMER SALE**

For travel, for beach wear, for "knock-about" times — outfit from these big books, and save! And, as ever, EATON'S Catalogues and Mail Order offer widest choice and leading values for home and family needs.

THE T. EATON Co CANADA LIMITED

USE EATON'S MAIL ORDER OFFICE SERVICE

if there is one in or near your town. You receive prompt, courteous attention, whether you place your order in person or by telephone.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Yorkton, Sask. JULY AUGUST, 1958

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Важність Літургії в щоденному житті — о. М. Щудло ЧНІ. 1
З Листів до Редакції — 3
Христовий Предтеча—Св. Іван Хреститель — о. Мих. Щудло ЧНІ. 15
Канонізація Святих — о. М. Оленьчук 18
Преосв. Кир Никита Будка — о. Петро Хомин 20
Рим про мученичу Церкву України — 23
Переображення Господне — о. Вол. Рабій 24
Легенда про Лукаву Жінку — Олена Цегельська 26
Пресвята Евхаристія — о. Вас. Попадюк 29
Хотів Би Я Знати — 30
Пошани в Бога й Його Закону — о. др. Василь Кушнір 32
Слава Мученицї — о. Мих. Щудло ЧНІ. 34
Сміховинки — 37
Importance of New Dogma for Ukraine — Rev. M. Schudlo CSSR. 39
Why Is a Nun? — M. J. Huber 42
True Faith Does Not Ignore Reason — Rev. Francis J. Ripley 47
The Breach with Muscovia — Rev. M. Schudlo CSSR. 49
I'd Like to Know — 52
Dates With Married Employers — D. F. Miller 54
St. John the Baptist — 55
Stigmatics and Angels — 58
Brothers Are Not Half-Priests — Louis Reile, S.M. 60

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1953

Важність Літургії в щоденному житті

о. М. ЩУДЛО ЧНД.

БОЖЕСТВЕННА Літургія це осередок християнського богопочитання та служби Богові. Служба Божа це могутня спонука служити ревно Богові та змагати до досконалости, до якої Христос кличе всіх, що вірять у Нього: "Будьте досконалі, як досконалий ваш небесний Отець!" (Мат. 5, 48). Перші християни були святі громадно, бо проживали літургійним життям: "І вони пробували в науці апостольській та в спільноті і ламанні хліба та в молитвах" (Дії: 2, 42).

Належне зрозуміння літургії надзвичайно важне в житті християн. "Літургія—каже Пій XII—це віковічний акт Христового священства виконуваний через людей і з людьми в Пресвятій Жертві Евхаристії, в уділюванні Тайн ів офіційній молитві Церкви. Цим актом свого віковічного священства Христос довершує убожествлення людства та світу. Він у Службі Божій віддає Богові найвищу славу в імені відкупленого людства".

Літургійний рух сильно помітний у католицькій Церкві від декількох десятиліт. Вже покійний Пій XI-ий писав до французьких епископів: "Преподобні Браття, не переставайте напоминати та заохочувати парохів, провідників, щоб вияснювали вірним велич, успішність, цілі та користі Евхаристійної Жертви та заохочували їх щонайчастіше слухати Службу Божу, щоб виєднати собі в Бога милосердя та потрібні ласки".

Літургія це невичерпне джерело спонук до святого життя, ревности та правдивої, християнської побожности. Тут вирівнюються всі соціяльні різниці, тут заникає нерівність станів і професій, тут усі єднаються в Христі під містичним хрестом і участвують у містичнім відновленні Христової Жертви.

Люди мусять якслід розуміти зміст і значення Служби Божої, ввійти духом у значення обрядів, поняти значення поодиноких молитов, що пречудно зливаються в одну гармонійну цілість, щоб могти вповні оцінити неоціненну вартість Евхаристійної Жертви та належно користати з неї.

Літургійний дух має оживляти християн не тільки в церкві, але й щоденне життя по домах, полях, товариствах, клюбах і школах повинно бути просякнене літургійним духом, бо ж кожна одиниця цебто кожен член парафії це частинка самої парафії. Нема літургійного духа в парафії, якщо нема його в поодиноких парафіях. Слід тому поглибити літургійне життя в поодиноких душах і родинах. Це принесе відродження християнської сім'ї, парафій і народів. Моральний рівень людини міряється ступнем її

релігійного життя. Спільна участь у богослуженнях, зосібна ж у Літургії, держить разом членів родини та парафії так між собою, як і з їхнім парохом, які щонеділі та свята разом приносять Богові Безкровну Жертву Нового Завіта.

Щож чинити, щоб оживити чи скріпити між нашим народом літургійне життя? Он засоби:

I. Пояснювати народові значення Служби Божої, її вартість понад усяку іншу молитву чи набожність, толкувати текст Літургії та зміст її молитов.

II. Навчати нарід брати активну участь у Службі Божій: відповідати священикові, що відправляє Службу Божу, коли Служба Божа читана чи співати, коли вона співана.

III. Заохочувати людей приступати до Св. Причастя, коли вони слухають Службу Божу.

IV. Мати в дома образ Евхаристійного Христа, щоб пригадував людям значення Літургії і заохочував брати в ній участь.

УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати ляше до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Сася., а НЕ до Редактора в Ньюарку.

ДРУЖЕ, ЗНАЙ,

ЩО

на світі існує й діє Велика Армія, яка числить понад 7,000 Священиків і Братів-Помічників, під іменем

РЕДЕМПТОРИСТИ

а та велика ДУХОВНА армія має також свої баталіони посеред Українського Народу...

а та велика РЕЛІГІЙНА армія на світі потребує саме ТЕБЕ Друже для скріплення своїх бойових кадрів...

і ТИ будеш напевне почуватися гордий і щасливий належати як Воїн Христовий до тої великої МОНАШОЇ армії...

щоб з Хрестом в руках ширити також щастя, добробут поміж своїх братів тут в Канаді, в ЗДАмерики, а потім на рідних землях...

Якщо такий деал Тобі всміхається, Друже, тоді для власної інформації напиши до Впр. о. Протоігумена:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

Великий Відпуст

В ЙОРКТОНІ

під проводом Його Ексцеленції
Кир Андрея

4-5-6-7 ЛИПНЯ

Початок: Субота: 4 липня 7.00 веч.

Прийдіть чисельно віддати честь нашій Небесній Цариці

ПЕРШИЙ КОНГРЕС
Українських Католицьких Університетських Студентів Канади "ОБНОВА"
(Короткий Комунікат для преси від УКПС—Вінніпег)

Організаційний Комітет Федерації Товариств Студентів Католиків Канади "Обнова" під високим патронатом Преосв. Архиєпископа Кир Василія Ладики та єпископів Кир Максима Германюка, Кир Ісидора Борецького, Кир Ніля Саварина, Кир Андрея Роборецького під головством панни Віри Жаровської, відбувся у Вінніпегу в днях 15-16-17 травня 1953 р. Перший Конгрес "Обнова" в Канаді.

Доповіді виголосили: Преосв. Кир Максим Германюк на тему: "Завдання українського католицького інтеліґента в Канаді". Віра Жаровська: "Формація Федерації Товариств Укр. Студ. Катол. Канади". Володимир Зборовський: "Співпраця "Обнови" з іншими канадійськими федераціями і з Північно-Американською Комісією". Василь Бринявський (читав Радислав Жук) з Монтреалу: "Співпраця Обнови з Пакс Романа". Марія Боднарчук: "Преса Укр. Катол. Студ. Канади". Проф. др. Я. Рудницький: "Участь українців у науковому житті Канади". Мирослав Чарнецький із Саскатуну: "Фінанси". Іван Лазарук з Едмонтону: "Програма праці на будуче". Впр. о. В. Дрібненький з Торонта: "Роля інтелігента в житті укр.-катол. Церкви".

На Конгрес прибули делеґати із студентських осередків з: Торонто, Онт., Монтреал, Кв., Едмонтон, Алта., Саскатун, Саск., і Вінніпег, Ман.

На бенкеті в Форт Ґеррі Готель промовляли: Преосв. Кир Максим Германюк, Василь Валл—голова Централі Українців Католиків Канади, Слав Ребчук, алдерман; М. Смеричанський, університетської Ради; представники колеґії св. Павла та Ст. Боніфас та представник Манітобського Університету; Р. Данилюк з Торонта та Віра Жаровська з Вінніпегу.

По довгих нарадах порішено слідуюче: створити на Канаду єдине центральне координуюче тіло під назвою **"Канадійська Федерафія Українських Студентів Католиків "Обнова"** з осідком у Вінніпегу, а при кожному університеті існуватиме "Т-во Українських Студентів Католиків "Обнова".

Голова Управа "Обнови" в Канаді на 1953 і 1954 роки:

Президент—Володимир Зборовський з Вінніпегу; заступники з Торонта Евстахій Клосевич, із Саскатуну Мирослав Чарнецький, з Едмонтону Іван Лазарук, з Монтреалю Лев Винницький; секретар рекорд.: Силвія Вель; організаційна: Марія Боднарчук; скарбник: Мирослав Гаврисишин; члени: Ігор Галярник, Оля Ковбель, Зенон Басараб. Контрольна комісія: Едвард Секундяк (Саскатун), Ігор Мончак (Монтреал), Люба Чабак (Торонто). Товариський суд: Мирослав Чарнецький (Саскатун), Розалія Дестик (Торонто); Ярослав Джума (Саскатун).

Порішено видавати свій журнал-квартальник.

Ухвалено слідуючі Резолюції:

Резолюції 1-го Конгресу Укр. Студентів у Канаді

1. Перший Конґрес Українських Студентів у Канаді заявляє свою синівську відданість Святішому Отцеві Папі Римському, нашим Єпископам і Священикам та вітає усіх вірних і всіх українських студентів в Канаді, як також розкиданих по інших краї-

нах світу.

2. Конгрес пересилає свій привіт Українській Греко-Католицькій Церкві в Україні, її єпископам, священикам і вірним, що караються на засланні, та терплять муки від російсько-комуністичного терору в Україні. Разом з тим Конгрес пересилає свій гострий протест проти переслідування українського народу в Україні.

3. Конгрес одобрює працю організаційного комітету для зорганізування першого з'їзду Обнови, як Всеканадійської Федерації Українських Студентів Католиків.

4. Конгрес уважає, що існування такої організації під сучасну пору є необхідною конечністю та вимогою часу, та що її праця буде корисною для добра української Церкви і українського Народу.

5. Конгрес закликає увсіх ще досі незорганізованих студентів католиків вступати в ряди Обнови та працювати над ґрунтовним вивчанням засад християнської католицької релігії, над поширенням християнського католицького світогляду й українського обряду.

6. Конгрес закликає всю українську молодь в Канаді вступати на вищі студії та поглиблювати своє знання і поширювати свій світогляд, а особливо студіювати українську мову і культуру на катедрах української мови при канадійських університетах, а в містах де немає катедри української мови молодь вступає на вищі освітні курси українознавства.

7. Конгрес закликає українців-абсольвентів університету дальше продовжувати та поглиблювати свої студії, щоб опісля заняти належні місця в науковому, політичному і суспільному житті Канади.

8. Конгрес закликає усіх студентів і всю українську молодь плекати наші релігійні та національно-державницькі традиції, ставати активними членами нашої спільноти та повновартісними громадянами Канади.

9. По відношенні до інших українських, як також і не-українських студентських організацій, Конгрес доручає Управі Обнови, усім клітинам і поодиноким членам бути у приязних відносинах до всіх студентських організацій, що не є противні основним принципам Обнови.

10. Конгрес доручає новообраній Управі встановити зв'язок з ЦЕСУС-ом, з централями інших студентських організацій, та з Північно-Американською Комісією з Пакс Романа.

11. Конгрес доручає новообраній Управі встановити зв'язок з централею Обнови в Європі, щоб стати повновартісним членом Пакс Романа і брати активну участь в усіх працях Пакс Романа.

12. Конгрес принимає пропозицію Централі ТУСК Обнова в Мадриді про створення трьох окремих федерацій Обнови на терені Канади, США та Европи, при чому кожна федерація була б незалежною у своїй діяльності на терені країни свойого існування.

На міжнародньому форумі праця цих федерацій повинна бути координована спеціяльное комісією.

13. Конгрес доручає новообраній Управі видавати репрезентативний журнал в українській та англійській мовах.

14. Конгрес закликає окремі клітини Обнови відбувати річні реколєкції.

15. Конгрес доручає новообраній Управі та всім місцевим клітинам Обнови взяти ініціятиву у творенні сеньорату Обнови, секцій інтелектуалістів, які в майбутньому створили б свою федерацію і включились би у всесвітній рух інтелектуалістів Пакс Романа.

16. Конгрес висловлює свою подяку Святішому Отцеві Папі Римському за їхню енцикліку "Еклізіас Оріенталес", де висловлено особливе признання Українській Греко-Католицькій Церкві за її заслуги та мучеництво.

ЗАКЛИК

Діловий Комітет будови каплиці в Новому Ульмі (Німеччина) за дозволом і благословенням Їх Ексц. Високопреосв. Кир Івана, Апостольського Візитатора українців по краях Зах. Европи, звертається в імені української католицької громади оселі Новий Ульм з гарячим закликом до всіх Братів і Сестер українців і українок в Европі чи за океанами прийти нашій скитальчій громаді з матеріяльною допомогою в будові скромного, але власного Божого Дому.

Українські залишенці оселі Новий Ульм, що в більшості живуть виключно зі скромних допомог німецького уряду, не всилі власними засобами побудувати заплановану церковцю. Але ж та церковця так дуже потрібна, особливо для виховання в релігійно-національному дусі нашої доростаючої молоді і шкільної дітвори, щоби зберегти її душу для нашої св. Церкви й рідного народу.

Відси й наше прохання до всіх українців у Европі і поза Европою: Поможіть нам доконати це святе діло! Хочемо й на скитальщині заносити наші гарячі молитви до стіп Всевишнього Творця у власному Божому Домі! Поможіть нам зберегти християнську душу наших дітей! Не відмовте зложити й найменшу пожертву на ту ціль.

Усі пожертви на будову каплиці просимо слати на адресу Каси ощадности в Новому Ульмі з дописком "на українську церкву".

Адреса:

Kreissparkasse,
(18b) Neu-Ulm/Do. Germany.
Konto No. 1848.

За Комітет Будови Каплиці:

К. Григорович — Голова
В. Качмарський — Скарбник
Е. Хміловський — секретар
о. Василь Турковид, Душпастир

Vorwerkstrasse 35/1
(18b) Neu-Ulm/Do. Germany.

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
Похорон бл. п. Йосифа-Антонія-Івана Гуля
20. V. 1953.

В понеділок, дня 18 травня 1953, около полудня повстав несподівано у хаті панства Івана й Анни Гуля вогонь, що пошкодив досить хаті, а великим димом і горяччу удусив однолітню дитину.

Похорон відбувся в середу 20 травня, при співучасти родичів, свояків та досить численних парохіян. Похоронні богослуження відправив о. С. І. Шавель, ЧНІ. з Йорктону. Потім у хаті Панства І. і А. Гуля відбувся спільний обід, підчас якого зібрано на пресовий фонд, та на допись 9.00.

Всім жертводавцям спасибіг, а цей малий ангел нехай прославляє Бога та потішає своїх засмучених Родичів.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю подяку Ісусу Христу в Пресв. Євхаристії за молитвами Пречистої Діви Марії, Святого Йосифа і Святих, за всі отримані ласки від дитинства до тепер і у час смерти.

Мих. Подлужевич, Торонто.

Тим складаю публично найсердечнішу подяку Серцю Христовому за чудове моє уздоровлення з тяжкої недуги. В тій ціли складаю малу офіру 2.00.

Юстина Дашко, Торонто.

ВІШАРТ, САСК.

Дня 15. травня, сього року, відбувся тут похорон Володимира Левандовського, добре відомого піоніра й громадянина.

Володимир Левандовський походив зі села Мильниця, в Галичині, де родився 1888 року. До Канади приїхав 1903 р. і з початку мешкав в Манітобі, в околиці Сенді Лейк. В 1910 р.

Бл. п. В. Левандовський

приїхав до Саскачевану і осівся в околиці Вішарт, де був широко знаним і поважним громадянином, добрим і віруючим членом парафії і батьком численної родини.

По короткій слабости помер в шпиталі у Віннипегу 11. травня, полишаючи в глибокім смутку: жінку Катерину з Вахнів, 11 синів, 8 дочок, 17 унуків, 2 правнуків, 2 братів та одну сестру.

Похоронне богослуження відправив о. В. Корба ЧНІ. і виголосив зворушаючу проповідь у церкві Св. Михаїла, при великім здвизі людей, знакомих і свояків, в глибоко релігійному настрою й щирій молитві за упокій душі помершого.

В хаті, де запрошено усіх на обід, о. парох мав ще коротку бесіду до дітей і прикінці заохотив усіх присутних до жертви на добру пресу.

Збіркою занявся найстарший син покійного, Іван Левандовський з Судбурі, Онт. Присутні зложили $23.35, що призначено на прес-фонд Голосу Спасителя.

Присутний. С. Л.

КАПЛИЦЯ ПЕРШИХ ХРИСТИЯН У РИМІ

При перебудові пивниць будинку американського посольства на Вія Венето в Римі відкрито каплицю перших християн, яка, згідно з думкою археологів, походить з середини 3-го віку по Христі. На стінах каплиці

багато написів, у яких часто поворяється ім'я "Ісус". Вирізані вони в стіні якимсь гострим інструментом. З уваги на те, що недалеко того місця, де тепер стоїть будинок посольства ЗІА, були арени, на яких згинуло багато перших мучеників-християн, здогадно в цій підземній каплиці збиралися християни, щоб молитися за мучеників.

ВІНДЗОР, ОНТ.

Посмертна Згадка.

Дня 9 травня ц.р. заснула в Бозі бл. п. Юлія Климчак, полишаючи в глибокому смутку мужа Петра'і осиротивши 4-ох дрібних дітей, з яких найстарше має 10 літ, а найменше 14 місяців. Відійшла від нас спокійно, заосмотрена св. Тайнами. Смерть її є для родини і для тутешньої парохії майже трагічною, бо померла нежда-

Бл. п. Юлія Климчак

но в лікарні в часі пересвітлення нирок. Вістка про її смерть поразила громом цілу рідню і парохіян і всіх тих, що знали Покійницю, бо вона була і доброю дружиною для свойого мужа і доброю мамою для своїх дітей і доброю сестрою для своїх братів-сестер і примірною християнкою —церковною сестрицею.

Рідня Покійниці: мати, браття і сестри розкинені по широкій Канаді: мати і сестра Ольга зам. Попик живуть у Вест Бенд, Саск. 3-ох братів: Василь, Андрій і Діонизій в Йорктоні, Саск. Андрій є друкарем в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні. 2-ох братів: Ярослав і Йосиф замешкали у Мелвид, Саск. Не могли вони навіть прибути на похорон, лиш 2-ох братів з Йорктоні прилетіли літаком при кінці похоронного обряду в церкві; а 2-ох два дні після похорону приїхали автом.

Подяка

Ми—опечалена рідня Покійниці—дякуємо з глибини душі всім, які віддали її останню прислугу. В першу чергу дякуємо Всеч. о. П. Джулинському, який, повідомлений з лікарні про критичний стан Покійниці—негайно поспішив і заосмотрив її св. Тайнами та потішив прибитого горем мужа. Дякуємо за його щирі передпохоронні молення, парастаси, за Жертву св. Служби Божої, за супровід похоронних обрядів і за прощальне слово. Дякуємо Всеч. о. Ю. Боднарові за Жертву св. Служби Божої і співучасти в похоронах; дякуємо Всеч. о. А. Кравчикові за співучасть в св. Службі Божій і в похороні. Дякуємо Сестрам Служебницям П.Д.М. за спів в часі похорону в церкві і дітям рідної школи під проводом Сестер; дякуємо учителькам католицької школи Ст. Анджел і їх учням й ученицям за їх діточі жертви, зложені на Службу Божу за упокій душі і мами їх товариша й товаришки і участь 80 дітей на цій Службі Божій.

Дякуємо Парохіяльному Сестрицтву й Братству за щирі співчуття, за численну участь в сумних похоронних обрядах і ласкаві жертви в грошах—як братню допомогу свойому церковному братові й осиротілим діточкам. Дякуємо хрестній мамі дітей-сиріток, п. Анні Золя з Дітройту, що приїхала заопікуватися сиротами, порадити, розрадити й помогти в похоронах. Дякуємо всім тим, які потішили нас в горю, потрудилися і взяли участь в моленнях і похоронах, за їх сердечні молитви і за кожну прислугу для Покійниці й опечаленої родини.

Петро Климчак, муж,
Юліян, Петруся, Петрусь,
Герард, діти,
Марія—мати, Василь, Андрій,
Діонізій, Ярослав, Йосиф, браття,
Стефанія, Ольга, сестри.

При сумній гостині, яку урядили церковні братства для учасників похорону, зібрано на католицьку пресу $22.75, з чого розділено на "Нашу Мету" 7.75; на "Світло" 7.50; на "Голос Спасителя" 7.50.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Появилася нова книжечка про нашого мученика за католицьку віру в

Україні: **Великий Мученик за Унію** (Св. Йосафат Кунцевич).

Кожен українець і українка повинні зазнайомитися з життям і святістю того Великого Святого, що пролляв кров за український католицизм. Ця книжечка виявляє фальшивість різнородної писанини, якою вороги католицької Церкви намагалися сплямити ім'я цього великого Українця, Героя за злуку української Церкви з Апостольською Столицею.

Книжечка має 155 сторінок. Кошт її тільки 50ц. Замовляйте її негайно:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada.

Ігор Шанковський

СЛЬОЗИ МАТЕРІ

Рум-ба-ба-ба—розспівались шрапнелі
пролітає у сталь закосичена смерть
з диким гуркотом грізно здригаються
скелі
і столітні валяться смереки—
Тічня—напроти горстки
буря звогнянених куль
і потоптане жито...

Ой заплаче-заридає ненька
сльозинками-краплинками
краплинками-перлинками
и дрібненько, дрібненько...

І потекли широким плесом
сльозини матерей у даль,
а п'ястуки корчливим жестом
затисли скаргу і печаль.
Зчорніли стріхи солом'яні
завмерла "писанка-село"
минають дні,
доспіле жито—
на полі сиплеться німе...

Та встане месть. Розірве пута
мов повінь тисячами рук
земля співатиме розкута,
і зацвітуть євшан і рута,
а сльози матерей спливуть
в бурливе море...
...з кожної сльозини
зросте жорстокий месник.

ЖЕРТВИ НА ДЕВ'ЯТНИЦЮ

Всім тим, котрі післали свої жертви на Велику Дев'ятницю, Діти Марії з Академії Пресвятого Серця Христового складають щиру подяку.

По $10.00: Василина Мальків, Сматс, Пані В. Бойко, Норвак, Вас. Черрі, Донг Лек. 8.00: Люцін Никола, Кіченер. По 5.00: Пані Н. Маковейчук, Кленвиліям, Павло Безпалько, Фініксвил, Анастазія Мікльош, Рузвельт, Стефан Яремічин, Амстердам, Пані Макар, Йонкерс, Н. Рудик, Бостон, П. і Я. Николят, Фостон, Н. Матрофіль, Стемфорд, П. Пасковський, Філаделфія, М. Саган, Дітройт, Н. і К. Середа, Ленвейл, М. Білобрам, Ст. Люіс, Пані І. Кардрупель, Е. Аврора, Олекса Піх, Прісвил, Астроб А., Пікскил. По 4.00: Пані П. Зазуля, Гендон, Я. Барановський, Кридор. По 3.00: С. Герман, Лейквю, Пані Р. Гуска, Норквей, Пані А. Бальсевич, Ванкувер. І. Щерба, Ванкувер, Пані М. Горній, Маратон, Бела Мартинюк, Летбридж, Пані Н. Ідзінська, Есекс,

К. Чишин, Шол Лейк, С. Залітач, Йорктон, Пані Я. Доктор, Твей, М. Боґуцький, Вісла, С. Лобар, Бруклин, І. Боган, Бруклин, І. Пастернак, Форт Сен, А. Кубінський, Латон, С. Гусак, Вилмінґтон, А. Тичинська, Арамант.

По 2.00: П. Жукевич, Де На, Іван Фідек, Інвермей, Пані С. Філіпович, Пелей, С. Мацик, Калдер, А. і Т. Вукурович, Пані С. Годований, Торонто, родина Матейко, Бруклин, Панство І. Меландо, Байон, Пані А. Жубрицька, Арбора, Зеновія Панас, Гарт, А. Кравець, Силван, Панство В. Грицак, Віста, Ільницька М., Гамболт, Москаль А., Грендвю, Скоропад М., Чемберлейн, Данків В., Вадіна, Подлужевич М., Торонто, Подолужний Пані, Едмонтон, П. Библов, Йорктон, І. Налисник, Кембридж, Пані С. Гулька, Бюкенен, К. Стефанишин, Кіченер, С. Настоятелька Хризанта, Монтреал, Яким Хомик, Мірдейл, Пані Л. Щербанюк, Філаделфія, Пані А. Кузик, Ванкувер, Пані М. Сенко, Планкет, Пані І. Лозінська, Норквей, М. Мультан, Веленд, Т.Пищняк, Чізголм, В. Макух, Вікс, Пані Шевчук, Йорктон, М. Добош, Бриджпорт, І. Свергун, Вркстон, В. Вівчар, Вінніпег, А. Музика, Редфілд, І. Бунко, Кармел, М. Панасюк, Ню Вестмінстер, А. Цюпик, Данбурі, М. Баранюк, Мавнтен Ровд, Пані Н. Пасловська, Гліден, Пані Е. Шкробала, Йонкерс, П. Костів, Елмайра, М. Моравецький, Бордон Гантс, М. Венґрин, Пассаїк, Пані М. Іванчук, Сандавн, Г. Прокопич, Ст. Ан Дешін, С. Антиміс, Талбург, К. Процевіят, Янів вія Елма; С. Цюра, Джерзі, Н. Лисюк, Гвайт Біч, Н. Данилишин, Рама, О. Дацишин, Грінфілд, Пані Т. Барецька, Вінніпег, Людміла Рубель, Е. Волохатюк, Давфин, С. Брик, Бур.

По 1.00: Панство Н. Брик, Йорктон, Н. Попик, Вест Бенд, Д. Іванишин, Янов, І. Федорчук, Шіго, Пані М. Кондра, Прудгом, Ф. Крушевський, Белфілд, Пані А. Бойко, Бетлегем, Пані Ф. Мороз, Пелі, Пані А. Філіпович, Пеллі, М. Петришин, Рама, Н. Бий, Гернзей, М. Воробець, Саскатун, Е. Воєвода, Гленерс, П. Рушка, Руссел, К. Рульник, Честер, Пані М. Скольник, Йорктон, Мудрий Іван, Шортдейл, Гордій Н., Форт Вилям, Надворний Іван, Едмонтон, Муха Гр., Вест Бенд, Вихніч Теодор, Дніпер, Панство Козак, Дітройт, Марія Кушнір, Йорктон, Пані І. Гроська, Джедбург, В. Шабець, Амстердам, Д. Дорошенко, Рама, М. Балабан, Транскона, Петро Кулій, Мондер, Пані А. Грела, Вінніпег, А. Галайда, Вінніпег, З. Сакундяк, Йорктон, А. Сакундяк, Верегін, Пані Вовк, Канора, Пані М. Боднар, Етелберт, А. Шумей, Оркадія, М. Когут, Йорктон, Анна Бучко, Йорктон, П. Жабінський, Йорктон, А. Пахолко, Йорктон, Анна Киба, Йорктон, К. Лощук, Йорктон, А. Робак, Йорктон, Марія Киба, Йорктон, П. Залуцький, Вінніпег, Пані І. Полдайт, Ванкувер, В. Мацелех, Стемфорд, П. Кайн, Кенвил, Ірина Кіс, Бокскомб, Пані В. Николаїв, Віта, Пані П. Пасловська, Вінніпег, Пані П. Лабай, Вісла, І. Фаремкевич, Німеччина, Пані Д. Василишин, Тафнел, Пані А. Лукій, Норквей, Н. Стефанюк, Транскона, Марія Татарин, Вркстон, Г. Старжук, Рокгем, В. Українець, Тафнел, К. Українець, Тафнел, П. Серновський, Пеллі, М. і Е. Звірський, Джедбург, О. Черевик, Норквей, М. Шанковський, Пеллі, І. Фурманюк, Норквей, Н. Баранюк, Мавнтен Ровд, С. Гоменюк, Йорктон, Ів. Струтинський, Йорктон, Й. Ієрс, Берло, Пані І. Цізик, Лорет, С. Настоятелька Целестія, Мондер, С. Ристефаник, Йорктон, Ілія Волоський, Мавнтен Ровд, Г. Козяк, Едмонтон, Пані Ф. Береза, Ст. Люіс, Пані П. Корнак, Сиракєс, Пан Попкерс, Йонкерс, А. Чарена, Едмонтон, І. Кохан, Едмонтон, С. Сіганський, Вішарт, Пані М. Лупічук, Стронґ Пайн, М. Пресинка, Вінніпег, Н. Дідик, Торонто, В. Меличак, Дедгем, М. Гаврилюк, Портедж ля Прері, М. Ямнюк, Йорктон, І. Курило, Йорктон, А. Яречовський, Йорктон, П. і І. Ільницькі, Давфин, А. Денищук, Йорктон, Пані С. Шордій, Йорктон, І. Василенчук, Йорктон, Пані А. Зипчин, Йорктон.

По 50ц.: Р. Мороз, Йорктон, Н. Майданюк, Йорктон, Е. Гурська, Йорктон.

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ

ПОЧТОВІ МАРКИ

Сердечно дякуємо всім, що до тепер пересилали нам свої почтові марки. Хай Господь і Його Небесна Ненька стократно винагородять Вас за Вашу жертву.

Просимо наших добродіїв як теж усіх інших про дальшу співпрацю.

ЗМІНА АДРЕСИ: Від 1-го липня ц.р. просимо ласкаво пересилати почтові марки на нашу нову адресу:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ДОБРА КНИЖКА"
поручає такі книжечки духовного змісту:

По 15 центів кожна:

1) Островерха, Святий Рік
2) " Пастир миру і любови
3) Ваврик В., Комунізм і релігія
4) Гавліч, Церква мій скарб
5) Лужницький, Забороло Христової правди
6) Назарко, За душу молоді
7) " Посів крови
8) " Могутність преси
9) о. Т. Е., Царица вервиці
10) Ковалик, За що мене б'еш
11) Сабол, Розводи
13) " Чи Бог дбає за нас?
14) " Релігія і мужі науки
15) " Мир і війна та Ватикан
16) " Першенство Папи і Вселенські Собори
17) Дурбак, Т., Поглянь на світ — побачиш Бога
18) Войнар, За святість подружжя
19) " Що нас роз'єднує?
20) Катрій, Через Марію до Ісуса
21) Станканинець, Велика обітниця Серця Христового
22) Тимків, Робітниче питання і Католицька Церква
23) Соловій, Жертва Служби Божої
24) " Щоб усі були одно
25) Ленцик, Рим і Україна
26) Тимків, Правдива любов у подружжі
27) Магура, Марія—наша Царица
28) Ваврик, М., Устрій Христової Церкви
29) Ваврик, В., Де Петро, там Церква
30) Ягодовський, Отруя в чарці
31) Хресний шлях українського католицизму

По 10ц. кожна:

32) Оленьчук, . Церковно-релігійні завдання українців в Канаді
33) Шовкоплес, Поворот до правди
34) Дирда, Церква і молодь
35) Німчук, Дві папські енцикліки в соціяльних справах
36) Жан, 50 років у Канаді

По 25ц. кожна:

37) А. В., Большевицький церковний собор у Львові 1946 року
38) Войнар, Василіяни в українськім народі
39) Сабол, Душі з чистилища
40) Мох, Теофіл Костуба учений-праведник
41) Казимира, Монс. А. Лянжвен і українці

На почту треба прислати від книжечки 1ц. Хто замовить усі 41 книжечки разом, той платить, замість $6.40, тільки $5.00 уже з почтою, отже ощаджує майже $2.00.

Замовляйте, посилаючи гроші в порученому (реджистрованому) листі на адресу:

ALEXANDER MOCH
344a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

МІСІЙНА КАМПАНІЯ У ФРАНЦІЇ ТА АНГЛІЇ

На заклик Їх Ексц. Преосв. Кир Івана Бучка, Апостольського Візитатора, чимало укр. душпастирів влаштували серед своїх вірних великопісні духовні вправи. Ця місійна дія, за Божою благодаттю та проповіддю Отців Редемптористів принесла рясні овочі. Сотні громадян скористало з духовних вправ та почули обнову в духовному житті. В одних позначився грунтовний життєвий зворот, який назвати б можна прямо навернениям. У других, це справжня пожавлення духовного життя, тимбільше, що в чимало місцевинах вдалося сформувати гуртки Архибратства Б.М.Н.П. Сила-силенна переселенців на континенті зрозуміли, що Франція гостемобно обдарувала їх земським харчем, але в той час у неодного не стало духового хліба: Віри, моральної карности та богобійних звичаїв, привезених із Батьківщини, Матері-України. Вони на власні очі побачили, що обіцянки комуністів остались завжди тільки обіцянками й що не бути во вік їхньому раю на землі. Он чому зневірились вони в комуну, випрямились та невідхильно поступили на прямий шлях, що веде в щасливе життя, тут, і в вічності. Наше українське робітництво до глибини прийнялось істиною, що праця не зневславлює людини. Навпаки, ушляхетнює й освячує її, коби тільки було в нас знаття працювати не одиноко для матеріяльного благопомуччя, але теж з послуху для Божественного вселюдського закону. Українське юнацтво надхнулось своїм обов'язком супротив Церкви й Вітчини, бо тільки справжній патріот заслуговує назву якісного християнина, якщо розуміє, що патріотизм—чеснота.

В жовтні 1952 року Пр. о. Бульс, ЧНІ. проповідував св. Місію в Метці та в Оден-ле-Тіш, Пр. о. Б. Курилас ЧНІ. в Монранж і Шинску, а Всеч. о.

НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Дивні Події у Фатімі, Мгр. І. Гаврилюк	.40
Історія Вселенської Церкви, о. Дядьо	.35
Дорога Спасення, або Св. Місія в Образках	.50
Дев'ятниця (до Найсв. Серця Хр.) о. З. Золотий	1.25
Історія Біблійна Нового і Старого Завіту, о. А. Луговий	.50
Великий Мученик, Св. Йосафат Кунцевич, о. М. Щудло ЧНІ.	.50
Велике Цабе, Д. Гуменної, гарні, поучаючі оповідання	2.50
Велика Гра, М. Хортиця	1.00
Волинь, У. Самчук	2.75
Провідник (самоук до англ. мови)	1.50
Словар Англ.-Укр. і Укр.-Англ.	1.75
Волинь, У. Самчук, повість-хроніка у 3 частинах	2.75
Спогади Фронтовика, Е. Затаєвський, вірні спомини учасника II світової війни	1.50
Зелені Дні, повість, Л. Оленко	1.50
Батьки і Діти, з модерного виховання, о. І. Нагаєвський	1.00
Укр. Література 20-го століття, В. Раджикевич	1.00
Мистецькі скарби укр. Вишивок, С. Стечишин, в гарній оправі	2.50
Українські Народні Приповідки, О. Воропай	.45
Новий Збірник Народніх Пісень, під нотами, М. Леонтович	2.85
Пригоди Молодого Лицаря, повість в 3 томах, С. Черкасенко	4.00
Крізь Сміх Заліза, С. Хрін; спогади з 1944/45	1.50
Графіка в Бункрах У.П.А.	5.95
Життя Святих, о. Г. Трух, 384 стор., гарна полот. оправа	5.00
Книга Об'явлень св. Апостола Івана, о. В. Л. Текст і пояснен.	.60
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. И. Сліпий	1.00
Корпоративна Думка у Світі й у Нас. Б. Казимира	.50
Броди, трагедія укр. дивізії, О. Лисяк	1.50
Духовий портрет Ольги Кобилянської, Ю. Мулик-Луцик	.75
Св. Володимир Великий, о. М. Ріпецький	.40
Невидимий Чоловік, фантастична повість	.60
Післанці з Таємного Світу (про укр. стигматика..) о. М. С.	.60
Спільне Родинне Св. Причастя, о. Мельник	.20
Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта	1.40
8,000,000, 1933 рік на Україні	.75
Таємний Фронт, С. Любомирний	.70
Товариші Усміху, Б. Полянич (з життя підпілля..)	1.00
Хочу Жити, О. Данський	1.00
Слово Рідне, читанка з українознавства, К. Кисілевський	2.25
Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді)	2.00
Назустріч Життю, Равль Плю	2.00
Енцикльопедія Українознавства (3 томи оправлені)	48.00
Ukrainian Catholics, Rev. M. Schudlo CSsR.	.50
The Second World War 1939-1945, Major-Gen. Fuller, cloth bn'd	4.50
The Holy Shroud of Turin, Dr. E. A. Wuenshel C.Ss.R.	.15
One of the 15-million, N. Prychodko life of author in the USSR	2.75
Greek Catholic Dictionary, Rev. B. Shereghy	.50
The Greek Catholic Church, Rev. B. Shereghy	.30
On or off with the Dance	.15
Moscow's Drive for World Domination, N. Prychodko	.50
Crime of Moscow in Vynnytsia	.75
Communism in Reality, N. Prychodko	.50
Ukrainian Grammar, J. W. Stechishin	3.50

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkon, Sask., Canada

Генер. Вікарій Ван де Малє ЧНІ. проповідував у Рубе і в Ліберкурі, Пр. о. Курилас в Понт Сент-Максенс, в Везін-Шале й Парижі, опісля в Менчестер і в Лондоні (Англія). Всеч. о. Генер. Вікарій Ван де Малє в двох місцевинах: Тумоз, опісля в Мілюзі і Штрасбурзі. При цьому бували й справдешні чудеса Божої ласки в час цих священних подвигів. Ревні сповіді втихомирювали людські сумління, душі прочистились, наведено люд у деякі подружі зв'язки. Вірні запевняли, що не пропускатимуть ходити в неділю на Службу Божу, що горнутимуться почастіш до св. Причастя. Надіятися б нам, що зернина, всіяна в ці душі доброї волі, зарясніє буйним овочем і батьки не забудуть суворих обов'язків супротив своєї

дітвори. Так воцариться по сім'ях справжнє християнське наставлення, що любовно з'єднає батька і матір із діточками. Раз українські душпастирі Франції при помочі цих духовних подвигів влаштували свої пастви із обов'язками пасхального говіння, за бажали й вони самі з'єднати свого духа в уєдиненні для священиків. На священичі вправи з'їхалися 14 єреїв. Проповідував Пр. о. Бульс ЧНІ., в одному з найстарших абатів Франції, у Сен Бенуа-сюр-Луар. Оснащені благодатті Святого Духа могтимуть вони ще краще трудитися для блага духовного своїх вірних. Вірні ж вбачатимуть у них щораз більше Божих посланців, що одного спасення лиш прагнуть для них.

Комунікат.

ГУДІВ, САСК.
Посмертна згадка

У четвер, 11 червня ц.р. заснула вічним сном бл. п. Варвара Тимофтей, проживши 79 літ. Господь навістив її тяжким хрестом підчас життя; понад двадцять літ мучилася в тяжкій недузі, з того п'ятнадцять років лежала в ліжку спараліжована. З превеликою терпеливістю зносила

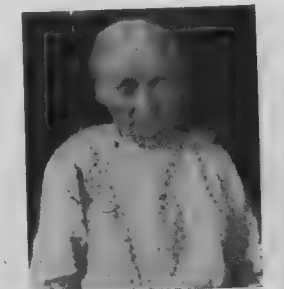

Бл. п. Варвара Тимофтей

свої терпіння. Перед смертю прийняла послідні св. Тайни. Похорон відбувся з церкви св. Михаїла в Гудів. Богослуження відправляв Пр. о. Д. Библів, ЧНІ. та виголосив прощальне слово. На церковнім цвинтарі зложено тлінні останки.

Покійна походила з села Увисла, п. Гусятин. До Канади прибула 1906 року зо своїм мужем Ільком (†1942), та осілися в Винипегу. Від 1921 року перебували на фармі коло Гудів. Там померла в домі свого зятя й доньки, п-ва М. Соколовських, котрі з геройською любов'ю віддавали дорогій матері свої услуги аж до кінця. Покійна полишила в смутку чотири доньки: Марію, Єлену, Розалію й Стефанію; 16 внуків та 3 правнуків.

На похоронній гостині присутні зложили на добрі ціли свою жертву. Жертвували: М. Соколовський $5.00; І. Клюс 2.00; по 1.00: П. Борис, М. Козій, Т. Ортинський, П. Давидюк, М. Березюк, М. Клюс, С. Денисюк, о. Д. Библів, В. Солтис, Н. Чорний, В. Ярощький. По 50ц.: І. Бурак, С. Дорош, П. Плішка, М. Савула, Н. Жабінський, пані Загачій. По 25ц.: М. Костеровський, І. Любий, М. Сасс. З того призначено 10.00 на українську радіову програму в Йорктоні, а 6.75 уділено на пресфонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка. Покійній Варварі нехай Господь подасть Царство Небесне!

Зміна Адреси
СЕМІНАРІЇ БОЖОЇ МАТЕРІ
в Ватерфорд, Онтаріо

В перших днях липня ц.р. ОО. Редемптористи перенесли та влаштували Семінарію Божої Матері, що досі знаходилась у Ватерфорд, Онтаріо, до Медовейл, Онтаріо.

Просимо ласкаво пересилати всі часописи, книжки та кореспонденцію на нашу нову адресу:

ST. MARY'S SEMINARY,
Meadowvale, Ontario, Canada

ОО. Редемптористи,
Ватерфорд, Онтаріо.

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ
ЗА НОВИМИ ДОСЛІДАМИ

Он преційна книжечка на 32 сторінки великого формату, що уложив П. Ісаїв. Подає вона дуже цікаво та науково цілий перебіг унійних змагань і виказує ясно, що Унія нашої Церкви з Ап. Столицею не була польською інтригою, як твердять автокефали, але актом укр. патріотизму тих, що її започаткували та провели в діло.

Замовляйте щоскоріше цю цінну книжечку:

"America",
817 N. Franklin St.,
Philadelphia 23, Pa. USA.

або в:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

Дорогий Читачу:

Послухай, що кажуть найвизначніші особи про пресу:

"Преса це велика, коли не найбільша сила наших часів"—
св. Отець Папа Пій XI.

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли одночасно не буде в вас католицької преси, яко зброї для оборони й наступу"—
св. Отець Папа Пій X.

"Нарід, що не має правдиво католицької преси, яка гамувалаб і вказувалаб на шкідливий й небезпечний вплив ворожої преси, зведений блудить по манівцях і напевно скорше, чи пізніше мусить загинути".—Єпископ Григ. Хомишин.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди Великодних свят пішліть дарунок. При весіллях, похоронах, поминках, хрестинах, ювілеях, партіях і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

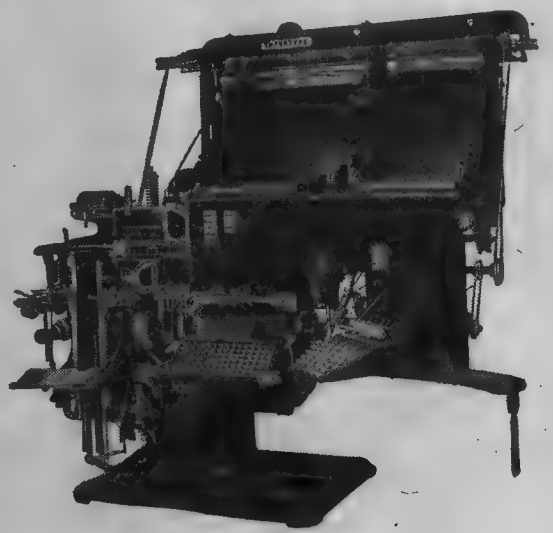

ЖЕРТВИ НА НОВУ МАШИНУ

Нехай Всевишній стократно заплатить всім тим, що так ласкаво присилали й присилають жертви, щоб помогти нам сплатити нову друкарську машину, Інтертайп.

Мартин Явний, Елфрос	2.00
Пані П. Рапітська, Стилватер	1.00
Пані А. Кузик, Ванкувер	1.40
Анна Байрак, Гратс	1.00
Анаст. Набережна, Йонгставн.	1.00
Ю. Єднорак, Нортамберленд	1.00
Пані Ю. Дайзика, Торонто	2.00
Ю. Воробець, Саскатун	1.00
Ольга Давидович, Геральдтон	1.00
Пані Ю. Ланяк, Рочестер	1.00
Ю. Кушмелюк, Ошава	1.00
Василь Гнесько, Монтреал	1.00
Петрунеля Деренівська, Йорктон	1.00
М. Подлужевич, Торонто	2.00
Іван Волоський, Мовнтен Ровд	1.00
Пані С. Постоловська, Коговс	1.00
Академія Пр. Серця, Йорктон	5.00
Мих. Козак, Ванкувер	1.00

Хто слідуючий?

СВЯТО МАТЕРІ В РЕДЖАЙНІ

За ініціятивою ЛУКЖ укр. катол. парохія в Реджайні відсвяткувала 10. травня ц.р. "День Матері".

Хоч погана, дощева погода перешкодила прибуттю гостей з поза Реджайні, то парохіяльна заля була заповнена старшими й молоддю.

До святочно прибраних столів засіли гості, для яких смачну перекуску приготовили пані з ЛУКЖ.

За президіяльним столом, прикрашеним живими цвітами, засіли матері сеньорки, між іншими пані Анна Сорока, пані Марта Демчук та пані Текля Федорович.

Всеч. о. Н. Сірий, парох Реджайни, молитвою та короткою промовою відкрив свято. Після перекуски слідувала дальша програма:

Вступне слово відчитала пані Агафія Король, членкиня Головного Комітету ЛУКЖ.

Миле враження викликала з присутніх молоденька панночка Ширлей Карапіта, яка відіграла 3 композиції на флеті.

Обширний реферат про ролю й завдання віруючої матері-українки виголосила пані Соня Саґаш.

Вірш п. н. "Матері" вміло віддеклямувала панна Стефанія Прейма.

Панна Маруся Галапац мельодійно відспівала пісню в честь Матері.

З привітом та висловом пошани й подяки для Матері виступили від УКЮ пан Олекса Карапіта, та пан Іван Гавдида.

На закінчення коротко говорив п. Володимир Саґаш, який вніс многолітствіє в честь взірцевих матерей-українок в Канаді та переслідуваних безбожним московським імперіялізмом, матерей-страдниць на Рідних Землях.

Відспіванням "О, Украно" та "Боже Щасти Її" закінчено свято.

З добровільних датків призначено на пресу $8.00, з того на "Українські Вісті" $5.00, а на "Голос Спасителя" $3.00.

Підготовкою свята займалась в порозумінню з Всеч. о. парохом Н. Сірим, пані Соня Саґаш, рек. секретарка ЛУКЖ.

Парохія св. Василія Вел. в Реджайні гідно віддала честь укр. матеріям, щоб зберегли свою горячу віру в Бога та палку лєбов до Батьківщини.

Присутний.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Вже вийшло нове число квартальника **"Слідами Малої Святої"** за другий квартал 1953 р. Ціна числа 25ц., річна передплата $1.00. Квартальник має на меті поглиблення релігійного життя наших вірних в дусі Христової Євангелії. В кожному числі додаток для дітвори **"Вервиця дітей"**. Замовлення слати на адресу:

Rev. J. Prokopiw OSBM.
Basilian Fathers
Mundare, Alberta, Canada

ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за слідуючі жертви.

Марія Ярміш, Стевестон	1.00
Офіра знагоди свята Матері, Реджайна	3.00
Олекса Лівен, Вінніпег	3.00
Франко Жук, Йонгзвил	1.00
Стефан Крук, Ла Корей	1.00
Марія Ріпка, Порт Артур	.85
Анна Гамадик, Тейлор	1.00
Іван О. Зазуля, Пено	1.00
Марія Козій, Медесин Гет	1.00
І. Гуля, похорон дитини, Бівердейл	9.00
В. Ливандовський, похорон, Вішарт	18.35
Петро Климчак, похорон жінки, Віндзор	7.50
Гр. Рурка, Вегревил	1.00
Емілія Вепочанський, Централія	1.80
Юлія Линкевич, Вінніпег	1.00
М. Захарчук, Райлі	.50
Дж. Левків, Статен Айленд	2.00
Петро Балько, Голден	1.00
Варвара Тимофтей, похорон, Гудів	6.75

ВІДОЗВА

У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сиплються з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.

Висилайте Ваші жертви до:

Rev. Father Rector,
Redemptorist Fathers College,
Roblin, Man.

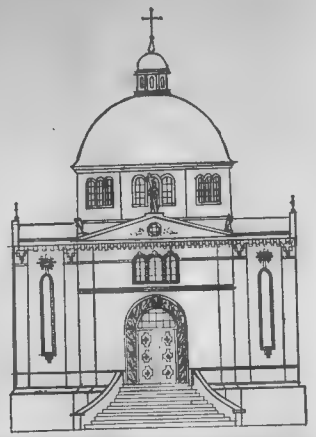

ПОДЯКА

Хочу поділитися великою і радісною вісткою.

Я віднайшла по дев'ятьох роках свою донечку, Вірусю, за яку Високопреподобний Отець відправили Сл. Божу 4. IV. 1953 р.

Віра перейшла з совітської зони на американську сторону.

За цю ласку складаю подяку Серцю Христовому і Пречистій Діві Марії.

Марія Марків.

МІСІЯ В НЕНТИКОВК, ПА.
(6-10 травня 1953)

На запрошення нашого Впр. о. Пароха, Ст. Кіржецького, наша парафія мала ювілейну місію з нагоди 40-ліття заснування нашої діецезії в Америці. Місію проповідав о. М. Щудло ЧНІ. в двох мовах.

Оцим дякуємо так Впр. о. Парохові, як і місьонареві за користі, що запевнили нашим душам з нагоди ювілею нашої Церкви в Америці.

Парафіянин.

"КРІЗЬ ЗАЛІЗНУ ЗАНАВІСУ"

Он прецікава та прецінна книжка Юрія Мозоля, видана видавництвом Доброї Книжки.

Книжка має 105 сторінки. Змальовує жахіття скитальського життя в Німеччині та Австрії, коли то роззухвалені большевики вганяли за бідними виселенцями, ловили їх і нелюдяно вивозили на "родіну".

Цю книжку варто б перекласти на анг. мову та поширити серед англосаського світу, щоб познайомився з методами большевиків.

Одна віра в Божу опіку втримала героя від морального заломання.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1953

Христовий Предтеча—
СВ. ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

НЕ має сумніву, що одна з найкращих і найбільше симпатичних постатей, що виступають у Новім Завіті, це Св. Іван Хреститель. Боже Провидіння вибрало його споміж усіх пророків на предтечу Спасителя, щоб він приготовив людство на прихід Божого Сина та вказав Його ізраїльському народові. Сам Христос похвалив його: "Поправді кажу вам: Між народженими від жінок не було над Івана Хрестителя більшого" (Мат. II, 11).

Постать Івана Хрестителя дуже симпатична, бо Іван палав любов'ю до Христа, визначався саможертвою, покутою, ревністю, безкомпромісовістю супроти зла та глибокою покорою в присутності Божого Сина.

Іван був сином Захарії та Єлисавети. Зветься він Хрестителем тому, що голосив хрещення покаяння або тому, що охрестив Ісуса в ріці Йордан.

1) Особа Св. Івана Хрестителя.

Священик Захарія та його подруга Єлисавета, обидвоє праведники, не мали дітей. Це дуже смутило їх, бо в Старім Завіті безплідність була соромом. Всі споглядали з презирством на неплідні жінки, вбачаючи Божу кару в їх неплідності. Це дуже смусело Захарію та його побожну подругу.

Обидвоє молили Бога зняти з них цей сором і післати дитину. Бог вислухав їхню молитву, послав ангола, що сповістив Захарію, що його старенька подруга проти надії зачне сина, що стане великий в очах Божих. Так і сталося. Єлисавета почала та породила Івана. Названо його Іваном, бо такий був приказ ангола, що звістив Захарії народження сина.

Іван був священиком Старого Завіту, бо був сином священика. Був він пророком, як це заповів ангол. Сам Христос зачислив його до найбільших пророків.

Ще малим хлопчиною Іван зачав своє покутниче життя. Покинув батьків і удався на пустиню, де посеред посту, молитви, мовчанки та покути підготовлявся до майбутньої місії, чекаючи на появу Месії. Очищав він своє серце з усього, що могло б віддалити його від Спасителя. Іван подивугідно віддався Ісусові, бо за винятком Марії та Йосипа може ніхто з живучих тоді людей так палко не любив Христа. З любови до Нього відрікся замолоду вигідного життя та родинного тепла, щоб стати гідним предтечею, який мав приготовити вибраний ізраїльський нарід до прийняття Божого Сина та Месії.

Своєю ревністю та запалом про Божу славу рівнявся він відважному пророкові Іллі, що за часів царя Ахава боровся з ідолопоклонством, яке ширилося поміж ізраїльтянами.

2) Діяльність і проповідування Св. Івана Хрестителя.

Геройська постать предтечі ще більше чарує наші серця, як поглянемо на діяльність та відважне проповідування Святого Пророка. Іван провів декілька літ на самоті, приготовляючись до величної місії. Цій місії він віддався вповні та беззастережно. Ніщо не могло знеохотити та зневірити його. Пізнавши Божу волю, Іван бажав вповні виповнити її. Не зважав на труднощі та небезпеки.

Отак посеред самоти почув Іван Божий голос, що кликав його до діла. Дух Божий повів його до Бетанії над Йорданом, де почав голосити покуту для прощення гріхів. "Я—голос, що кличе в пустині," казав він, "Готуйте дорогу для Господа (Ісуса), рівняйте стежки йому!" (Лука: 3, 4). Іван голосить покуту та жаль за гріхи, бо жаль змиваючи гріхи з душ, підготовляє людей гідно прийняти Месію. Це ж знали добре законники, бо самі вони голосили людям, що каяння було істотною підготовкою, щоб прийняти обіцяного Месію. Визнати похибки та гріхи рівнялося заяві, що грішник не буде їх більше повторяти та зневажати Бога переступами закону. Отож жаль для душі має те саме значення, що обмиття для тіла. Вода очищує тіло, а жаль душу.

Народи слухали ревного проповідника та почали сходити в ріку Йордан, щоб хреститися. Іванове хрещення було символом внутрішньої святости. Хто приймав його, той зобов'язувався зреформувати своє серце та поведінку. При хрещенні люди визнавали свої гріхи та так підготовлялися до Божого царства, що он-он мало початися з появою Ісуса над Йорданом.

Ревні проповіді про покуту викликали відгомін у цілій Палестині. Народ заворушився на вістку про великого пророка-проповідника. Маси щирого, простого народу стали приходити і слухати його навчання. Це були щирі серця, що, пізнавши свою грішність, билися в груди та каялися.

Але й були між слухачами книжники та фарисеї, проповідники та офіційні вчителі жидівського народу. Розголос та слава нового пророка дійшла до них і заворушила їхню гордість. Хто ж смів виступати та публично проповідати народові конечність покути, коли він не був ні фарисей, ні уповажнений фарисеями та священиками?

Фарисеї та книжники прийшли до Івана та публично спитали його перед зібраним народом, яким правом він це чинив? Іван зганив їх зарозумілість, скартав гордість і загрозив Божими карами, якщо не покаються. "Покайтеся! бо он до коріння дерев і сокира приложена: кожне дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та вкинене в вогонь" (Лука: 3, 9).

Фарисеї, вважаючи себе за святих і праведників, не хотіли приймати Іванового хрещення, бо думали, що їм не треба покути, бо ж вони були елітою Божого народу. Обурений на їхню закам'янілість і гордість, що засліплювала фарисеїв, Іван звернувся до них, назвав їх гадинами, що затроюють тих, хто їх слухає: "Роде зміїний, хто навчив вас тікати від гніву будучого"? (Мат. 3, 7).

Гадина ховається в корчі та траву й кусає людей, коли вони навіть не підозрівають її присутности. Такими гадинами для ізраїльського народу були його провідники, фарисеї та книжники. Добродушне простолюддя сліпо вірило їм, бо поважало їх за позірну чесність і святість. Вони ж використали це довіря, щоб своїми фальшивими засадами, викривленими навчаннями затроювати душі народу, вести його на блудну дорогу та віддаляти від Месії, якого нарід відрікся перед Пилатом, викрикуючи: "Ми не маємо царя окрім кесаря!" (Ів. 19, 15).

Внедовзі з'явився Ісус. Іван зразу не хотів хрестити Його, бо вважав себе негідним покласти руку на голову Божого Сина. Хрещення Ісуса публично започаткувало Його апостольське життя, що тривало три роки та закінчилося смертю на хресті.

По короткім приставанні Ісус відійшов від Івана та пішов голосити по Палестині Святу Євангелію. Іван далі хрестив нарід і проповідав покуту, бо така була його місія. Тяжко йому було розставатися з Ісусом, якого може бачив зо два три рази в житті, хоч був би бажав долучитися до Його учнів і завжди товаришити Йому. Але інакша була Божа воля й Іван виповнив її, хоч може очі заходилися сльозами й серце рвалося до Христа.

3) Геройська смерть

Ірод Антипа ув'язнив його за те, що публично зганив його пожиття з розвідницею Іродіядою. Якийсь час Іван пробув у в'язниці в твердині Махеронт, де Ірод зберігав свої скарби. На ім'янини Ірода Іван поляг мученичою смертю на домагання мстивої Іродіяди.

Канонізація Святих

о. М. ОЛЕНЬЧУК

ЧАСТО читаємо або чуємо, що Святіший Отець канонізував якусь особу цеї або іншої нації. З досвіду знаю, що багато хто мають про це неясне, а навіть хибне, фальшиве поняття. Оттому я постановив цю справу трохи пояснити.

I.

Канонізація — слово латинське, в українській мові значить—проголошення Святим, або приняття до числа, списку Святих. В найдавніших часах історії Св. Церкви було канонізування мучеників і ісповідників. Уже в другім сторіччі по Христі було почитання мучеників. Щоби мати певність, що хтось був мучеником, треба було перевести канонізаційний процес, зібрати докази мучеництва, перевірення зібраних матеріялів і повноважна постанова єпископа. Єпископ Риму, Папа Римський, потверджував такі канонізації, особливо коли ходило про приняття культу якогось мученика в цілій Церкві. До признання когось мучеником крім мученицької смерти ще було треба чуд сповнених за його посередництвом. До 17 сторіччя не було різниці між висловами **Святий** і **Блаженний**. В часі канонізаційного процесу Св. Франца Салесія ці вислови були точно відрізнені.

В 4 сторіччі повстав культ Ісповідників. Їхній канонізаційний процес займався зібранням відомостей про життя, чуда і чесноти, рішення церковної влади. Перенесення тіла умерлого до якоїсь церкви, що відбувалося за дозволом місцевого єпископа, було зовнішнім виявом давнішої канонізації. Така канонізація мала значення теперішньої беатифікації, бо правно розтягалася тільки на дану дієцезію. Однак через звичай культ поширювався і часто охоплював цілу Церкву. Від 9-го сторіччя в справі канонізації люди зверталися завжди до Апостольської Столиці чи то щоб піднести канонізаційні торжества, чи щоби уникнути зловживань, які тоді зачали появлятися. Звичай звертатися до Апостольської Столиці стався загальний. Папи Римські жадали, щоби канонізаційні процеси відбувалися на синоді єпископів і щоби канонізації не відбувалися без позволення Апостольської Столиці.

Канонізація в теперішнім понятті походить з 12 сторіччя і означує спеціяльний декрет, постанову Папи, якою дана особа є поміщена в списі святих. Цей декрет попереджує подвійний канонізаційний процес. Один перепроваджує єпископ, а другий Апостольська Столиця. З цього кожний пізнає, що лише дійсно Святі люди є канонізувані, люди, що визначалися чеснотами і яких сам Господь Бог прославив чудами, дістаються до спису Святих.

II.

Наш український мученик Йосафат Кунцевич, якого замордували нез'єдинені 12. листопада, 1623 р., був беатифікований, проголошений Блаженним 12 листопада 1643 р., а Святим 29 червня 1867 р. цебто в 18-сторічну пам'ятку мученицької смерти Св. Апостолів Петра й Павла.

Найліпший доказ святости якогось слуги Божого це чуда, які Господь Бог сповняє за його посередництвом. Святий Йосафат зараз від хвилі своєї мученицької смерти прославився як великий чудотворець. Єпископ Холмський Яків Суша (1649-1687), який написав гарний життепис Св. Йосафата, вичисляє й описує сто чуд, що сталися за посередництвом Св. Йосафата впродовж сорок літ. Комісія канонізаційна переслухала під присягою сто шістнадцять свідків, а ніхто з них не мав найменшого закиду проти Св. Йосафата. Всі вони однозгідно віддали його святості признання. Навіть інновірці, православні й євреї складали похвальні заяви. Ласки, що вірні отримували за посередництвом Св. Йосафата, не припинилися, але, нажаль, перестали їх записувати. Нашою великою хибою, особливо в Канаді, є те, що ми не реєструємо важних подій в парафії, громаді чи якій організації, або на них не звертаємо належні уваги. Одного разу при передачі парафії мойому наслідникові я передавав йому важні записки, а навіть хосенні для нього як пароха. Коли він сказав, що йому це непотрібне, хоч воно могло бути потрібне для його наслідників, я був змушений ці записки спалити, бо вже не було місця в моїх куфрах.

Святий Йосафат був проголошений Святим, бо провадив святе життя, багато молився, багато і строго постив, умертвлявся, його чистота рівнялась чистоті анголів, був милосерний для бідних, визначався покорою й любов'ю для всіх навіть своїх ворогів, а першзавсе ревністю про славу Божу і добро української католицької Церкви. Крім цього Господь Бог по смерті свого угодника прославив його численними чудами, що є незаперечним доказом святости Св. Йосафата.

Хто заперечував би або сумнівався би про святість Св. Йосафата або іншого Святого, той в свойому засліпленні або злобі противився б самому Богові, був би єретиком, бо проголошення Папою когось **Святим** або **Святою** означує **непомильно,** що згадана особа є в небі.

Преосв. Кир Никита Будка

ЄПИСКОП, ГЕРОЙ І МУЄЧНИК

о. ПЕТРО ХОМИН

ДНЯ 15-го липня 1912 року Апостольський Престол іменував молодого префекта львівської Духовної Семінарії у Львові, о. Ник. Будку, першим єпископом для українців католиків в Канаді і започаткував нову добу в історії українського народу в Канаді.

Преосв. Кир Никита Будка

Назначення Преосв. Кир Никити епископом для канадійських українців прийнято у Львові з радістю, а серед наших поселенців в Канаді воно викликало справжнє захоплення.

Дня 14 жовтня 1912, на свято Покрови, єпископ-номінат прийняв архиєрейські свячення з рук покійних уже Владик—галицького Митрополита Шептицького і єпископів—перемиського Чеховича і станиславівського Хомишина. В перших днях грудня 1912 Преосв. Кир Никита прибув до Канади, а 22 грудня, в церкві св. о. Николая у Вінніпегу відбулась при великім здвизі народу урочиста інтронізація і перебрання архипастирської служби у новоствореній, розлогій діецезії.

Перед молодим Владикою відкривалось розлоге поле праці, важкої і впертої, перш-завсе в ділянці релігійно-церковній, як теж і культурно-національній. Тоді, перед 40 роками, наше релігійно-церковне, а вслід за цим і національне життя в Канаді було ще в пеленках, а в найкращому випадку воно робило щойно перші кроки. В цілій Канаді було українських церков около 80, з них тільки декілька церковці, а радше каплиці, розсіяні по трьох степових провінціях, де наші емігранти з Галичини в першу чергу поселялися. Вірних обслуговувало около 20 священиків, світських і монахів, родовитих українців та декількох бельгійських і французьких священиків, що прийняли наш обряд. Було три початкові українські католицькі школи, ведені нашими СС. Служебницями, і один український часопис, "Канадійський Русин", оснований у 1911 році архиепископом Лянжвеном. А що найважніше: був наш добрий і працьовитий, стужений за своєю Церквою і богослуженням нарід, розкинутий по безмежних преріях центральної і західньої, чи по містах східньої Канади. Одні наші емігранти, переборовши тяжкі початкові роки, щойно починали дороблятися, а ті, що прибули пізніше, тяжко бідували.

Такий був стан українських поселенців в Канаді тоді, коли прибув перший наш Владика, і такий був дорібок їх 20-літньої праці на церковному і національному відтинку. Дорібок, хоч і потішаючий, але дуже скромний, та ще до того постійно виставлений на небезпеку з боку ріжних релігійних і національних ворогів, протестантів і всілякої національности "православних", які своїми наклепами і своєю неперебірчивою агітацією проти української католицької Церкви хотіли захитати, а то й зовсім знівечити релігійні і національні вартості наших поселенців, відірвати від їх рідної Церкви і національности та втопити їх у чужім морю.

Серед таких обставин молодий Владика, Преосв. Кир Никита мав зорганізувати окрему українську католицьку дієцезію на велетенських просторах Канади, що простягалися від Тихого до Атлянтійського океанів, не тільки зорганізувати, але зробити її життєздатною і влити в неї стільки духової сили, щоб вона могла виконати високе завдання не тільки супроти наших канадійських поселенців, але й супроти всього українського народу. Завдання таке важке, що переростало слабі, людські сили.

Молодий Владика з великим ідеалізмом і з сильною вірою у Божу поміч кинувся у вир апостольської праці. Відбував постійні візитації, зв'язані з усіма невигодами і труднощами особливо у тих часах, всюди відправляв, сповідав, катихизував, уділяв Св. Тайни, відбував наради з вірними, принимав делегації, піклувався усім. До нього можна би сміливо застосувати слова Св. Ап. Павла про труди які він ніс для Христової Церкви: "В подорожах часто, в небезпеках від земляків, в небезпеках від чужих, в небезпеках у місті, в небезпеках в пустині, в небезпеках на морі, в небезпеках між ложними братьми, в труді і нужді, часто в неспанні, в голоді і спразі, часто у постах, в холоді і наготі, кромі того, що остронь, щоденна мені опіка й журба про всі церкви" (II Кор. 11, 26).

Преосв. Кир Никита, людина голубиного серця, отверта, щира, без хитрощів і облуди, повна погідного гумору, а над усе—ревна у праці для Бога і народу.

Наслідки його ревної, апостольської праці зачали скоро проявлятися. Преосв. Кир Никита перш-завсе постарався про правне забезпечення своєї Церкви власним Дієцезальним чартером, зареєстрованим і затвердженим провінційними урядами і парляментом в Оттаві. Так усі церкви і церковна власність були записані на свою власну корпорацію. Все життя народу, особливо церковне, було взяте в міцні, організаційні рямці, зорганізовано багато нових парафій, побудовано багато церков і парафіяльних будинків, основано багато шкіл,—початкових і вечірніх, ба навіть цілоденні вищі школи (Академія Пресв. Серця Христового в Йорктоні і українська Колегія св. Йосифа теж у Йорктоні, сиротинці, бурси для студентів). За почином Владики повстають і національні інституції—Народні Доми, Просвіти, запомогові братства і ін.

Церква і школа були тими справами, на які молодий Владика звертав особливу увагу і яким він всеціло був відданий. На кожній візитації, у кожній проповіді, при всякій нагоді єпископ все ставив ці справи перед очі вірних, їх гарячо поручав і всіх заохо-

чував до праці при будові свого власного, духово-релігійного і національного життя в Канаді.

Особливо старався про побільшення числа духовенства, спроваджував священиків з Рідного Краю, а молодих кандидатів духовного стану виховував в Дух. Семінарії св. Августина в Торонті. Окремою опікою окружив монаше Згромадження Сестер Служебниць, що перейняло виховну працю по школах та інститутах. В тому часі це заслужене Згромадження сильно розрослось.

Не зважаючи на всі колоди, що йому під ноги кидали чужі і свої, не зважаючи на клевети, наклепи, обчернювання, фальшиві доноси, ба навіть на ув'язнення, Преосв. Кир Никита не знеохотився і не заломився і—наперекір усім ворогам Церкви і народу —свою діецезію зорганізував і поставив її міцно на ноги.

При кінці його 16-літньої праці українська католицької Церква в Канаді мала 1 епископа, 47 священиків, 299 парафій і місійних станиць, 26 вечірніх шкіл, Новіціят ОО. Василіян в Мондері і ОО. Редемптористів у Йорктоні, Колегію св. Йосифа і Академію Пресв. Серця Христового в Йорктоні, Інститут ім. Шевченка в Едмонтоні, 5 сиротинців і 200 тисяч вірних.

Чисельний стан вірних дуже зріс, а духовий рівень піднявся високо.

І коли нині українська католицька Церква в Канаді, поділена на 4 самостійні Ексархати, постійно росте і переживає добу розквіту, коли вона нині виховує духовні кадри духовенства і світських, що в слушний час понесуть ідеї Христа й української католицької Церкви може й на рідні землі, то в цьому велика заслуга Преосв. Кир Никити Будки. Він перший орав твердий переліг релігійно-церковної ниви в Канаді, він перший засівав її здоровим зерном Христової науки, він перший поклав основи під її розквіт і силу.

Вернувшись у 1928-му році назад до Рідного Краю,—продовжує Преосв. Кир Никита свою працю для Церкви у народу вже при боці і під проводом Великого Митрополита, Андрея Шептицького. Він став фактично його другим помічником, помагаючи Митрополитові керувати релігійно-церковним життям його великої архиепархії та реалізувати його великі пляни і задуми.

Серед тієї благословенної праці доступив він—разом з іншими Пастирями української католицької Церкви на рідних землях—великої чести і слави. В обороні Христа і Його Церкви на українській землі, в обороні душі народу і його національних традицій—Господь Бог сподобив Преосв. Кир Никиту ласки стати Христовим Героем і Мучеником за рідну Церкву і нарід. Ворог Бога й України—московський комунізм—закував його в квітні 1945-го року в кайдани і вивіз з землі рідної на схід, на далеку каторгу, в якій він до нині карається. Брязкіт його кайданів, що лунає по всій Україні та бадьорить вірний Христові і своїм національним ідеалам нарід, несеться аж сюди до Канади, і голосить всім, що українська католицька Церква в Канаді, на чолі якої стояв як її перший Архипастир Преосв. Кир Никита, не тільки вирощена і закріплена його апостольським трудом, але й освячена і прославлена його святими молитвами і його геройським, мученицьким подвигом.

У великій жертві, що її для Бога і для своєї незалежности складає на рідних землях увесь український нарід, не забракло жертовного приносу і від тих дітей України, що живуть і працюють у вільній Канаді. Цю велику жертву, бо жертву страждань і мученицького подвигу, зложив на Жертівнику України від імені канадійських українців їх перший Владика, Кир Никита Будка.

Святими жертвами наших славних Героїв і Мучеників освячується й відроджується до нового життя вся Україна, освячується теж і обновлюється і українська національна спільнота в Канаді і всюди на вільних землях вільного світу.

За цю святу й велику жертву, зложену Преосв. Кир Никитою на жертівнику Батьківщини від канадійських українців, за цю обнову й освячення,—хай йому буде вічна слава і доземний поклін від всеї української національної спільноти Канади.

(Наша Мета).

Рим про мученичу Церкву України

В ЧЕСТЬ новоіменованих кардиналів відбулася в Римі святочна академія, на якій головним промовцем був декан богословського факультету Папського Університету Поширення Віри, о. проф. Петро Паренте.

Святочно прибрану салю прикрашували національні прапори тих народів, сини яких студіюють у згаданому університеті. Поміж близько 50 представниками ріжних націй стояв і студент Папської Колегії св. Йосафата з українським прапором.

О. проф. П. Паренте згадав у вступі, що ось від трьох соток років Університет, деканом богословського факультету якого він має честь тепер бути, видає із своїх лав гідних працівників на Христовій ниві. "Обмежуючися до найновіших часів, подибуємо велетнів історії і мужів науки, як Нюман, святців при престолі, світової слави містиків, бистрих богословів, письменників...".

"Піднесіть погляд—говорив о. Паренте—на ці дві групи питомців, що скупчилися неначе стійкові коло своїх національних прапорів. Вони є живими образами країв, де воюється проти Бога, щоб понизити людину; де Церква Божа є предметом жорстокого переслідування, тому, що є єдиним заборолом проти брутального деспотизму, що заперечує правду і справедливість, що нищить совість і людську гідність. Альбанія і Югославія, Болгарія і Румунія, Мадярщина й Україна, Чехословаччина, Польща і Вірменія, Китай і Корея—це безмежна Голгота, де Христос страждає із своєю Церквою, із своїми священиками, з яких багато було нашими вихованками. Історія скаже всю ганьбу гнобителів і все геройство переслідуваних, про яких доходить до нас тепер лиш стогін, що вказує на безмежні терпіння".

"В Україні, крім єпископів і священиків, ув'язнених або заслaних у Сибір, наших колишніх питомців (Преосв. Чарнецький, о.

Кузич, о. Прокопів, о. Граб) Університет Поширення Віри з болем вичисляє замордованих колишніх студентів: оо. Конрад, Сярок, Гриник, Куницький, Тимко, а передовсім Преосв. Коциловського, єпископа перемиського, що помер на засланні, і, передбачаючи своє ув'язнення, писав вислови, гідні старовинного ісповідника: "На випадок мого ув'язнення або заслання уклінно прошу повідомити Святішого Отця, що складаю у Його стіп дар моєї вірности й повної пошани аж до останнього віддиху, до останнього биття мого серця, прохаючи по-синівськи Його Батьківського Благословення".

"Так говорять і так поступають наші вихованки, присуджені на смерть за тріюмф католицької віри..., вони є найвищою славою цієї Інституції Поширення Віри".

"Ми відчуваємо, що ця віра, висланниками і свідками якої ми себе заявляємо, не спинить свого походу перед занавісами, хоч би вони були і з заліза".

На академії були приявні кардинали, єпископи й члени дипломатичних місій при Ватикані. (Америка).

Переображення Господне

о. Вол. РАБІЙ

ПРОПОВІДУЮЧИ часто про будуче вічне щастя в небі, забажав раз Спаситель дати відчути Своїм Апостолам небесну радість. І тому взяв Він трьох Апостолів: Петра, Якова і Івана, і випровадивши їх на гору Тавор, "переобразився перед ними": "І засіяло (тоді) лице Його як сонце, а одежа Його стала біла як світло". І це з'явились їм Мойсей і Ілія, що розмовляли з Ним" (Мт. 17, 2-3).

Захоплені тим надземним щастям, забажали Апостоли позістати на горі на довший час. "Господи—сказав св. Петро,—добре нам тут бути; коли хочеш построїмо тут три намети: Тобі один, Мойсееві один і один Ілії".

А з неба високо дався чути голос Бога-Вітця: "Се мій Син улюблений, в котрім я уподобав собі; Його слухайте".

Саме нині обходимо світлу пам'ять тієї важної події, яка збулася на горі Тавор.

Тому, щоб віднести тим більшу користь з нинішнього свята, розважимо вкоротці три правди: 1) що є небо, 2) що ми покликані до Небесного Царства, 3) що на Небесне Царство треба собі запрацювати.

✠

Жиймо з очима зверненими до неба. Бо то наша майбутня оселя. І то наша ціла надія після важкого, трудолюбивого життя на туземній "долині сліз".

Не шукаймо собі на землі ніяких фальшивих "спасителів", що багато обіцюють, а нічого не дають, або дають нещастя, так, як це бачимо на большевицькій дійсності. Держімся одинокого і справжнього Спасителя Ісуса Христа.

Він, що з любови до наших душ так дуже страждав, Він, що Кров Свою навіть за наше щастя пролив,—Він, що самого Себе на поживу наших душ віддав,—Він нам й нагороду за добре наше життя дасть.

На землі "будете мати смуток, (мовить Він)—та знов побачу вас (у Небесному Царстві). І врадується (тоді) серце ваше і вашої радості ніхто (вже) не візьме від вас" (Ів. 16, 22). Амінь.

✠

БЛАГОСЛОВЕННЯ ОВОЧІВ

Українська Церква має звичай благословити овочі в дні Христового Переображення. Це благословення буває по Божественній Літургії священик обкаджує овочі та благословляє їх.

Звичай благословити овочі чи плоди землі дуже давний. Походить він правдоподібно з жидівського звичаю. Господь був приказав ізраїльтянам приносити в жертву первоплоди землі: "Ти пожертвуєш первоплоди своєї землі в домі Господа Бога твого" (Ісх. 34, 26). Приношення Господеві первоплодів землі було виявом вдячности ізраїльтян за добрі жнива й урожай.

Третє апостольське правило згадує про приношення зерна та винограду. Отож цей звичай існував в Христовій Церкві вже від самих початків, бо за апостольських часів. Проте слід підмітити, що цей звичай приношення плодів Господеві не був зв'язаний з ніяким святом.

Греки зв'язали цей звичай із Переображенням, бо в тому часі плоди дозрівають у Греції. Приносили вони до благословення спілі колоски збіжжа та спілі грона винограду.

Звичай приношення плодів Господеві завівся теж в Україні. Виноград не росте по всій українській землі, тому наші люди заступили його плодами яблуками та іншими овочами, яких повно в Україні. Цей звичай велів нашим прабатькам не їсти овочів аж до Переображення, щоб принести первоплоди Господеві, хоч подекуди овочі дозрівали значно скоріше.

Святі католицької Церкви мають високе, прегарне знання, що не веде на манівці, ані не надуває людей гордістю; це знання Св. Євангелії цебто гаряче бажання статися святими! Святі мають одну непомильну політику: пізнавати Бога, любити Його та служити Йому. Це не дочасна, але вічна політика.

Легенда Про Лукаву Жінку

ОЛЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКА

ІДУЧИ зо Своїми учнями Божественний Ісус пристанув у час спекоти в холоді під лісом, і навчав:

Послухайте всі ви Мене і зрозумійти: Що з людини виходить, —те людину сквернить. Бо з людини, з середини з людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадежі, душогубства".

А іншим разом: "Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихої виносить лихо.. Бо чим серце наповнене, те говорять уста".

Був у цьому лісі молодий побережник. Він беріг ліса, давав десятину із дерева та хмизу, ловив звірину та стріляв з праці, а хижу птицю ловив у сильця. Від диких бджіл збирав мід та вощину.

Почувши гомин людей, він наблизився до товпи, став розглядати людей, а далі із зацікавленням слухати науки. Із перших слів пізнав він, що це говорить Равві, про якого давно вже йшла чутка по всій країні. Мав цей чоловік горе велике; у нього була лукава жінка. От, постановив він йти слідом за цим учителем у надії, що може вдасться йому наблизитися і спитати про добру раду. Почувши іншим разом такі важливі слова, набрав відваги приступити до Ісуса і розказати своє горе. Ісус говорив, навчаючи: "Неможливо, щоби спокуси не мали прийти, але горе тому, що вони через нього приходять. Краще б такому було коли б жорно млинове на шию йому почепити, тай кинути в море, аніж щоб спокусив він одного з малих цих".

Вгледівши хвилину, коли утомлений Ісус, сперши голову на руку, відпочивав у холоді на самоті, він тихо приступив і покірно ждав, поки його спостережуть. Солодкий Ісус, відчувши його присутність, спитав: "Чого тобі від Мене треба?"

Побережник, припавши до ніг Христа, закликав: "О, Равві, я чув слова Твої, вони були звернені до мене і в них була утаєна правда про мою дружину і її гріхи. Так, усе лихо в домі моїм походить від неї; з її серця виходять лихі думки, уста її творять безнастанне зло, яким виповнене її серце. Через неї слова приходять спокуси. Вона спокушує малих дітей моїх і—як Ти сказав—"краще б було, коли б жорно млинове на шию їй почепити і скинути в море. Ти сказав, учителю! Але якже ж мені погубити матір дітей моїх?"

А Ісус сказав: "Не зрозумів ти Мене добре, сину Мій. Краще розкажи Мені про жінку свою; в чому це велике лихо?"

"О, Равві, серце її переповнене злобою, а уста повні плюгавих слів, ласки, проклону. Все, що вона мусить робити, викликає в ній страшну злість і охоту мститися на мені і дітях наших. Я працюю зрана до ночі, наставляю сильця на звірину та птицю і приношу їй, щоби мала чим прокормити себе і діточок. Я підбираю для неї найкращі крижки меду і важкі грозни спілого винограду.

За тяжко мною запрацьовані драхми я построїв для неї просторий дім і власними руками оточив його кам'яним муром. З малого потічка, що пливе біля нашого дому, я зробив ставок, де множаться риби. Я освоїв для неї кілька диких кіз, щоби наповняла свої глечики солодким молоком."

"О! Равві, достаток є в моїй хаті, але нема спокою. Коли змучений працею переступаю поріг моєї хати, вона не дає мені спочити. Все, що б я не зробив, замало для неї. Лакомість її не знає міри. Вона ніколи несита, ні неодіта. Вітає мене лайкою і глузливими словами. Діти мої ни віддають мені пошани, яка належить мені, як їхньому батькові. Страва, яку я споживаю, не смакує мені. Вечером не годен я приклонити голови, щоби спокійно заснути. Навіть помолитися не дасть мені, бо коли я молюся, вона не переривае лайки і сварні з дітьми. Цілий дім, подвір'я, стайня, усе переповнене переразливим її криком.

І заплакав побережник, припавши до ніг Христових. Добрий Учитель поклав руку на його голову й промовив:

"Сину Мій, це правда, що горе твое велике, але милосердя Боже ще більше. А що ти витривав у своїому гор'ю і не скривдив матері своїх дітей, це буде тобі почислене і надгороджене. Ходім, відвідаємо твою дружину і дітей твоїх".

На такі слова злякався побережник: "Пане мій! Вона і Тебе прийме лайкою та обидою. Я не достоен гостити під своїм дахом такого Пророка".

"Не бійся! будь доброї думки, веди нас!" І кивнувши на апостолів, щоби йшли з Ним, Ісус подався до хати побережника.

Заледве достойні гості вспіли переступити ворота, коли їм на зустріч піднявся жіночий вереск, лайка і проклони. З хати вибігла простоволоса і неохайно-одіта жінка, яка, звертаючися до чоловіка, кричала:

"Кого це ти ведеш до мойого дому? Що це за пройдесвіти якісь, що не хотять робити, а так собі манджають по країні, щоб працюючий нарід кормив їх! Не думай, що накормлю тебе і ще й оцих гостей твоїх! Нема в мене хліба, бо недобра сусідка не позичила мені заквасу; а мій, в діжі зовсім висох. І борошна вже не стало! Ні страви я сьогодні не варила. Геть, усі разом, забирайтесь з перед очей моїх!"

Ні Ісус, ні апостоли не звертали на неї ніякої уваги. Вони спокійно, поважно переступили поріг хати і побережник попросив їх до світлиці. Попросивши гостей спочити, сам він заходився угощати їх. Приніс посуду з водою і чистий рушник. Помив їм ноги і намастив оливою. Застелив стіл і поклав на ньому свіжі паляниці, що він їх знайшов у коморі, збанок молока, а на великім підносі, свіжо зрізані крижки меду, що ще з вощиною. Бачучи поведінку гостей і відвагу такого все потульного мужа, жінка зніяковіла. Стала в куті та вмовкла і тільки злощими очима слідкувала за всім. Вона подумала, що це може начальники, які прийшли оглядати ліс і провірити, чи точно здає її муж десятину.

Гості не спішилися до їди, поки їм не подав знаву їхній Учитель. Ісус не їв. Взявши в руку вощину з медом, уломив кусок, утворив з неї невелику, круглу печать. Вставши, наблизився до жінки і хвилинку задержався мовчки перед нею. Жінка зніякові-

ла і стояла мов заворожена, не сміючи відорвати очей від Ісуса.

Він поволі положив цю солодку печать на її уста. Вощина прилягла щільно мов прикована і замкнула жінці уста раз-на-завжди. Вона боялася ворухнутися, заперши дух у собі, стояла мов камінна статуя. Вона була повна тривоги і вся тремтіла. Тишина царила в кімнаті і на дворі така велика, що здавалося всім наче ціле хозяйство завмерло на мить у тривозі про свою хазяйку.

Ісус дав знак і всі, разом з побережником стали споживати наготовлене і гомоніли собі стиха, мов у кімнаті тяжко хворого або на похоронній тризні. Жінка ж стояла дальше, не зводячи очей з Ісуса.

Коли ж усі, разом з її мужем вийшли, вона остала сама, зідхнула важко і—мов заворожена, мов у сні стала виконувати свою хатню працю аж до вечора, поки не вернувся її муж. Поплили дні. Жінка, не будучи в можності говорити, порозумівалася з ріднею знаками. З того часу стало в хаті побережника зовсім тихо і привітно. Але жінка, яка не могла приймати ні їди, ні питва, бо боялася нарушити печать, яка замкнула її уста, слабла з кожним днем, все більше і більше. Вкінці вже не могла виконувати праці і лягла в постіль. Раз вона зором і знаками повідомила мужа, щоби запровадив її до цього Чудотворця.

Побережник розвідав, що божественний Ісус перебуває в недалекому місточку. Він осідлав осла, а хвора його дружина наготовила дарунки: збанок вина та меду, декілька хлібів і голубів. Муж поміг їй сісти на осла і так вони подалися до міста, а з ними товпа людей, зацікавлених цим незвичайним випадком.

Застали вони Ісуса в оточенні учнів. Він сидів на придорожному камені і навчав. З трудом хвора жінка приволіклася до ніг Христових, зложила привезені дарунки і зором благала ласки.

А милосердний Ісус, вложивши руки на її голову, молився стиха. Потім зняв з її уст печать, уломив кусок хліба, умочив у меді і подав їй, зо словами: "Їдж, моя доню!"

Вона їла хліб і мішала його зо сльозами.

Потім подав їй збанок з вином і сказав: "Пий!"

Вона пила довго та жадібно. Щоки її зарожевілися, сили її вернули і вона стала говорити. Але, яка відмінна стала її мова! Як солодко, тихо і милозвучно плили слова з її уст, гейби журчання потічка. Всі, що знали її давніше, не могли надивуватися. Вона, благодарила Ісуса словами:

"О, Равві! Ти замкнув єси уста мої, щоби я більше не грішила поганими словами. О, Чудотворче, будь благословенний! Ти навчив мене мовчати. Ах, як солодкою буває мовчанка! Як любою буває тиша, що нас окружає! Завдяки цій, моїй мовчанці, я вперше пізнала і полюбила звуки, яких дотепер ізза власного крику не чула. Я почула спів лісових пташок і воркування голубів і блеяння овець, які вертаються з пасовиська. Я почула солодку музику звуків, голосів моїх діточок, що наче ці тихенькі срібні дзвіночки. Я почула глибокий, милозвучний голос мого мужа. Я пізнала, які вони любі мойому серцю. Я вслухувалася в них і сто раз на день повторяла собі: Люблю, люблю вас! Люблю тебе, тишино моєї хати, ніколи не закаламучу тебе диким криком! Ти мій тихий, лісовий ручаю! Ти моя спокійна пристане по бурях злоби і страсти!"

Так вона говорила, і всі присутні радувалися разом з її мужем цій чудовій переміні. Була вона повна тихої радости, наче хворий, що чудом спасся від недуги, наче подорожний, що по бурях і важкій боротьбі вернувся до рідної пристані. Божеський Учитель поблагословив її словами: "Їди в мирі, дочко Моя! Вертайся здорова і щаслива до мужа твого і дітей твоїх! Будь наче тая криниця чиста, з якої вони черпатимуть силу життя! І не забувай про добрі, тихі слова люб'ячої жінки і матері! І нехай слова твої пливуть і падають на твої оточення наче золоті, важкі каплі солодкого оживчого меду! Не забувай ніколи, що ти жінка і ти повинна гірку чашу будня солодити медом твоїх слів!"

...І з цього часу чутка про цю подію і чудове вирятування цієї жінки від її лукавства розійшлися по всьому світу. До нас дійшли ці чутки і живуть вони в народніх переказах і приповідках. А край наш, наша Україна, що пливе молоком і медом, особливу силу приписує медові. Українські матері, вколишують діточки свої до сну і співають їм колискові пісні, яких солодкі слова народньої поезії пахнуть цвітом липи. В їхніх серцях замолоду защеплено відразу до лукавства і любов до милозвучних, щебетливих слів. А чим замолоду нагріте і наспіване жіноче серце, того не затерти в пізнішому житті.

В їхніх серцях вічно живі слова, якими їм складали бажання в день їхнього вінчання:

"Нехай твої уста будуть вічно свіжі, мов плиточки пахучої трояндн. Нехай слова, які з них добуватиме тепло почувань твойого серця—пливуть золотим, чистим, медовим потоком!"

ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІЯ

о. Вас. Попадюк

СПОМІЖ сімох джерел Ісусової ласки, споміж сімох Святих Тайн, одне джерело є найбільше, найвеличавіше, бо воно пливе безмежними струями любови. Це Пресвята Тайна Евхаристії.

В ній Сам Христос ясніє у Божій величі. Це найбільший дар, який лишив нам Спаситель.

Відходячи з цієї землі до Отця Небесного, хотів конче Спаситель залишитися між нами як Богочоловік. У Своїй Божій Премудрості здійснив справді предивну присутність між людьми у Пресв. Тайні Евхаристії.

З урочистих хвиль була це без сумніву найурочистіша, коли Син Божий у навечеря Своєї смерти, споживаючи з Апостолами на Тайній Вечері пасхального Агнця: "Взяв хліб і поблагословив і переломив, і дав своїм ученикам і сказав: Прийміть і їжте, се є Тіло Моє".

"І взяв чашу, віддав хвалу і подав їм, кажучи: Пийте з неї всі,

бо це є Кров Моя Нового Завіта, що за многих проливається на відпущення гріхів" (Мт. 26. 26-28).

І додав ще Спаситель дуже важні слова: "Робіть це на Мій спомин". Цими словами дав Спаситель власть Апостолам і їх наслідникам відновляти цю саму Тайну.

Ось так з любови до нас замешкав Ісус між нами, щоби статися поживою душ наших.

***

Що ж маємо робити, щоби гідно принимати Ісуса до душ своїх?

Найперше бажаймо, щоб якнайскорше прийшов. Очікуймо Його з биттям серця в грудях так, як виглядають діти батьків своїх по довгій розлуці з ними. Тішмося, бо прийде до нас наш найліпший Отець, щоб нас, дітей своїх, відвідати, щоб нас поблагословити у наших трудах, двигнути з журби, обтерти сльози з наших очей.

Найважніша річ: Дякуймо і перепрошуймо Ісуса і благаймо, щоб назавжди з нами позістав.

Моліться, горячо молімся перед Св. Причастям,—молімся з глибини сердець наших, молімся з великою покорою:

"О, Ісусе! Бажаємо Тебе прийняти не тільки сьогодні, але якнайчастіше хочемо лучитися з Тобою у Св. Причасті! Прийди щоскоріше, любий Ісусе, і замешкай в душах наших! І не опускай наших душ вже ніколи! Прирікаємо Тобі, що всіма силами боронитимемо Тебе перед дияволом, бо Ти, Ісусе, наш скарб—Ти наше щастя. З Тобою хочемо злучитись, з Тобою жити, з Тобою вмирати і з Тобою в небі бути! Амінь".

—ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ—

Питання та відповіді

1) Пощо Церква приписує, що при хрещенні мають бути два куми? Що означає крижмо?

Куми це хрестні батьки новоохрещеної дитини. Церква велить, щоб при хрещенні були куми, хресні родичі, щоб дитина мала запевнене християнське виховання, коли б дійсні батьки дитини померли або занедбали її релігійне виховання. Отож куми це не звичайна церемонія. Хрещення накладає на кумів обов'язок дбати про релігійне виховання похресника чи похресниці, коли дійсні батьки не дають його. Он і причина, чому Церква забороняє брати некатоликів за кумів для католицьких дітей. Як некатолицькі куми могли б виховати в разі потреби дитину покатолицьки, коли вони самі некатолики?

Крижмо це пам'ятка білої одежі, що новоохрещені леди носили зараз по хрещенні. Означає воно красу та сніжнобілість душі, до якої у хрещенні ввійшла освятна ласка та вчинила й Божою дитиною.

2) Що значить молитва "Святий Боже", що співаємо в часі Божественної Літургії?

Молитви "Святий Боже" це короткий гимн на честь Пресвятої Трійці. Пригадує нам хрещення Ісуса в ріці Йордані, в якому всі три Божі особи взяли участь: Син був хрещений, Св. Дух з'явився в виді голубки, а Отець промовив із неба: "Це Мій улюблений Син, що Його Я вподобав" (Мат. 3, 17).

3) Як треба розуміти гріхи проти Св. Духа? Чому вони не можуть бути прощені? Де Христос говорить про ці гріхи?

Христос згадав про це, як зганив фарисеїв за їхню впертість. (Мат. 12, 32). Христос чинив чуда, які тільки Бог може вчинити. Фарисеї у своїй злобі приписували ці чуда дияволові, хоч було їм ясно, що диявол не міг учинити їх.

Отак Христові вороги грішили проти світла, звучи злим Св. Духа, яким Спаситель чинив чуда. Як можна простити гріх, що заперечує доброту Божу? Он у тому змислі цей гріх не може бути прощений. Це не значить, що Христос не має сили його простити, але де тільки перестерога, що такі гріхи проти Св. Духа тяжко бувають прощені, не тому, що Церква не має влади пробачити їх, але через злобу та впертість тих, що допускаються подібних гріхів.

Коли ж вони покаються, так їх гріх буде прощений, бо нема такого гріха, щоб Церква в імені Божім не могла пробачити людині. Вперед треба усунути злобу та впертість, бо вони не дозволять людям каятися, а без каяття нема прощення.

4) Чому Сатана, що терпить страшні муки в пеклі, блукає по світі та шкодить людям. Як він може бути ув'язнений і при тім ходити по землі?

Сатана пробуває в пеклі, де він карається за бунт проти Бога. **Час до** часу Бог дозволяє йому вийти з пекла, щоб спокушувати людей. Хоч він вийде з пекла, то всетаки він далі терпить, бо головна **мука це не вогонь**, але страта Бога та вічне прокляття. Крім дияволів, що пробувають у пеклі, є багато дияволів, що пробувають на землі, як каже Св. Павло: "Проти піднебесних духів злоби". (Єф. 6, 12). По навчанні катол. богословів Господь полишив деяких дияволам волю полишитися в світі та випробовувати людей спокусами. Ніхто не може бути змушений до гріха жадним дияволом, бо людина може **тільки свобідно** грішити. По страшнім суді дияволи будуть скинені навіки до пекла, звідкіля вже ніколи не вийдуть.

5) Чи прокляті душі можуть вийти з пекла та спокушувати людей до зла?

Проклята душа може часом за Божим дозволом вийти з пекла, але не може тягнути других до гріха, бо Бог не дає їй подібного позволення. Часом якась проклята душа може з'явитися тим, що живуть на світі, щоб перестерегти їх перед пеклом, як це нераз траплялося за Божим дозволом.

6) Що означає Великий Вхід?

Великий Вхід це перенесення Святих Дарів з проскомедийника на головний престіл. Великий Вхід пригадує нам в'їзд Спасителя до Єрусалиму. Цей в'їзд відбувся на квітну неділю цебто чотири дні перед Христовими Страстями та смертю на хресті за наші гріхи та спасіння світу.

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіш!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

Пошани в Бога і Його Закону

БРАКУЄ НИНІШНИМ ПРОВІДНИКАМ

о. др. ВАСИЛЬ КУШНІР

СЕРЕД бурливих часів нинішнього світа людські маси зійшли на другий пляц. Державні чи недержавні народи мало мають сьогодні до говорення без огляду на те, чи вони причисляють себе до демократичного чи диктаторського-тоталітарного табору. Якщо хтось має сьогодні якесь значення, то це провідники народів і держав. Сьогодні ніхто не говорить про народ англійців, німців, французів, італійців, москалів, але всі говорять про їх провідників. Не дається заперечити що ці чолові люди рішають сьогодні не тільки про долю народів, які заступають, але вони рішають про долю світа. Хто виграє, хто програє, оце питання, яке ставить собі нині пересічний чоловік. Симпатії народів поділено сьогодні виразно на два табори: демократичний з сильною закраскою большевизму і тоталітарний, диктаторський з неменше сильною закраскою проти комунізму. Цей поділ симпатій та сторонників по одній чи другій стороні йде ясно зарисований з гори в долину, від високих державних урядів аж до найменших суспільних організацій. На перший погляд виглядало б, що між провідниками одного і другого табору йде велика ідеольогічна розбіжність. Однак, це так тільки на перший погляд. В дійсності в найглибших ідеольогічних основах, а ці є рішаючими, одні і другі стоять на тому самому ґрунті: Всім їм бракує пошани Бога і Його закону. І тому вже сьогодні можемо сказати, який буде вислід політичної чи навіть мілітарної боротьби без огляду на те, хто переможе і хто програє: Соціяльної справедливости, за якою нинішний світ з тугою простягає свою жебручу руку, напевно не буде.

У всіх високих підприйняттях духової натури, про це власне сьогодні розходиться, успіх провідника залежить від ласки і благословення Бога. Цеї ласки і благословення уділяє Господь після міри і вартости провідника. Апостоли Христові навернули цілі народи на християнство приміром свойого власного, святого життя. Їх діла, що випливали з коріння глибоких чеснот, говорили до народів світу більше як їх проста та часто мало отесана бесіда. Основи цеї святости положив в їх серці сам Христос тоді, як перебував з ними три роки. В день Зелених Свят народилися найбільші провідники народів, яких колинебудь бачила наша земля.

Нинішний світ потребує таких великих провідників

Хто тільки поверховно визнається в обставинах нинішнього світу, є свідомий того, що Христова католицька Церква є на порозі здійснення своїх найбільших можливостей. Соціяльні та господарські напруження потрясають аж до глибини здорово думаючих людей. Щоб здержати людство від руїни, щось конче треба зробити. Вороги Бога згромадилися під стягом безбожницького комунізму або так званої прогресивної демократії. Всі інші, що мають ще віру і добру волю, глядять з довір'ям у сторону католицької Церкви. Серед загального, світового, суспільного і господарського хаосу, католицька Церква, одна одинока не зістала захитана у своїх основах любови і соціяльної справедливости. Чи нинішні народи світу переступлять пороги католицької Церкви і уникнуть руїни? Відповідь на це питання лежить в руках кожного католика, кожного католицького провідника.

Коли дивимося сьогодні на змагання, нераз і шляхетні, суспільних та господарських реформ нинішних провідників, яким бракує Божого світла, що б їх провадило до цілі, треба часто з ними співчувати. Всі їх змагання помляться в самому початку, на самому першому кроці. Тільки Господня ласка розвинена в серці чоловіка може зродити діла, потрібні до відбудови нинішнього світу. Господній страх мусить бути у провідників капіталу, політики, індустрії, господарства та виховання. Ласка розсудку, мудрости і проворности мусить поставити кінець обкидуванню кличетами один одного, мусить піднести вище провідника, понад проминаючі і маловажні справи, мусить дати світові людей, які радо будуть терпіти і вмирати для доброї і великої справи.

Численні і великі провідники серед католицьких народів, так священики як і світські, уживають усіх середників, щоб про все те переконати світ. І тут, ми католики, потребуємо більше світських провідників. Ми сьогодні маємо доволі католицьких провідників: голов, предсідників, президентів і тп. Але, чи всі вони є провідниками? Чи всі вони є виявом духа народу, якого заступають? Яка їх щирість в змаганні до певної цілі? Яка їх любов? покора? побожність? культура? їх знання католицької науки?

Світ захитаний у самих основах. Ніхто інший тільки провідники-апостоли можуть виконати діла потрібні для віднови світа. Тільки ті, що живуть кожного дня по Христовим засадам, можуть мати постійний і довготривалий вплив на високе і культурне формування народів.

В Канаді й Америці живуть тисячі українців католиків. Кожний з нас має моральний обов'язок бути провідником-апостолом у своїому окруженні по своїм природним силам і ласкам. Найбільш непереможна сила народу це практика, діло. Діло, живий примір є такі сильні, що їх збити не можна. Цього бракує сьогодні світові, цього бракує народам.

Чим ми, українці католики, є такими провідниками-апостолами, з пошаною Бога і Його закону, з серця і душі, між нашими приятелями і знакомими? в нашому домі? в колі? в парафії? на місці щоденного нашого зайняття? Якщо ми будемо такими провідниками, тоді наш український нарід буде напевно вільний, великий, тоді переможе соціяльна справедливість на всіх землях нашої Вітчини; якщо будуть такими провідниками провідники народів, побідить соціяльна справедливість світу, добробут, воля і щастя народів.

Слава Мучениці

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ЛЮДСЬКА слава це блискучий дим, що очаровує світовиків, проте чар цей короткотривалий... Помре цей герой, поховають цього геніяльного вождя, зникне з лиця землі ця славна акторка, люди трохи поговорять про них і їх імена підуть у забуття. Ніхто не цікавиться ними, ніхто про них не пише, ні не згадує...

Христові ж герої та героїні не вмирають. Щоправда, смерть теж забирає їх у другий світ, але їхні імена та слава дальше проживають у світі в душах і серцях Христових визнавців. Їхні гроби стають животворними джерелами для хворих, пригноблених і страждучих...

Гріб Марійки Ґоретті скоро став місцем побожних паломництв. Спішилися до нього зболілі душі та зранені серця і маленька Христова Героїня обтирала сльози з заплаканих очей, помагала щасливо перемагати кризи життя, лікувала хвороби, розділяла духовні та тілесні ласки, творила чуда.

Де тільки католицький часопис приніс вістку про мучеництво Марійки, там гейби чудотворно розбуджувалися в народі одушевлення та подив для малолітньої героїні.

З Нептуно вийшла перша новинка про Марійчину святість: "Це була свята! Вбили святу дівицю!"

Парох Нептуна, Впр. о. Темістокль Сеньорі написав чудовий вірш на її честь. Літники, що пробували над морем у Нептуно, рознесли її славу по своїх селах і містах, оповідаючи знайомим і приятелям про геройство Марійки.

Народні лірники долучилися до її звеличників. У своїх піснях прославляли її поміж народом, у якого прохали милостині, вихваляючи її любов до чистоти, що стала нагодою її мучеництва. При тім домагалися справедливої кари для вбийника.

Ще й досьогодні можна почути по римських полях пісні на честь Святої мучениці.

Усі, шляхта та простолюддя, захоплені геройством малої мучениці бажали прославити її славним пам'ятником. Ця ідея поширилася по всій Італії при помочі католицької преси та летючок, що приятелі героїні масово розкидали поміж побожним народом.

Цей пам'ятник мав стати явним протестом віруючого народу проти поширюваної безбожниками й масонами неморальности та культу тіла з його пристрастями, надужиттям чистоти, християнського подружжя та прославленням вільної любови.

Пам'ятник на честь героїні мав прославити не тільки поступок Марійки, але й піднести перед паганізуючим світом християнські чесноти, що становлять духову велич відкупленої людини. Зразу приятелі Святої бажали здвигнути пам'ятник на цвинтарі в Нептуно, де спочивали тлінні останки мученици, бо ласки отримувані при її гробі викликали справжне одушевлення побожного народу.

День за днем напливали великодушні грошеві датки з висловами любови та подиву для Святої, бо вона в двадцятому столітті за прикладом Св. Агнети, Агати та Лукії потвердила власною кров'ю слова Святого Амвросія: "Не слід хвалити дівицтво тому, що подибуємо його в мученицях, але тому, що воно зроджує мучеників".

Приятелі Святої бажали вибудувати пам'ятник, щоб виєднати собі обильні ласки, особливо дар чистоти, щоб християнська релігія запанувала в душах, бо переведена в життя Христова релігія зроджує в людях геройські чесноти, що перевищають вік і пол.

В 1904 році здвигнено перший пам'ятник мармуровий у Нептуно, що представляє убиту мученицю та вбийника, що тікає, вимахуючи кинджалом... Маси народу, зблизька та здалека з'їхалися на інавґурацію пам'ятника. Процесійний похід тривав сливе 45 мінут. Це був одушевлений гимн прославлення християнської мужности і чистоти. Комітет, що займався проведенням інавґурації, поінформував телеграфічно про все Пія X.

Пій X нераз бажав виявити свою пошану малолітній мученици та поставити її за взір католицьким дівчатам, щоб могли наслідувати її, чувати над собою й уникати все, що могло б поплямити їх душу.

Небавом трапилася добра нагода піднести велич і геройство Марійки в очах побожного народу. Надходило століття чудотворного образу Божої Матері в святині в Монте Верджіні. Побожні Венедиктинські ченці постановили поставити мармурову статую на честь догми Непорочного Зачаття. При тім написано до Папи Пія X, щоб виєднати спеціяльні відпусти для всіх паломників.

Пій X радо вислухав їхнього прохання, додаючи, що в ювілейних урочистостях треба вказувати народові на приклад Марійки Ґоретті як правдивої почитательки Божої Матері.

Отак ювілейні проповідники не тільки згадували її в проповіддях і нарід у побожних піснях, але й у самій святині Божої Матері вмуровано в стіну мармурову плиту з написю:

Тут, де все прославляє Царицю Дів,
Лунає безсмертне ім'я Марії Ґоретті,
Агнети 20-го століття, що провадить
молодь до небесної любови.
8 травня 1908.

Мешканці Корінальдо, де Марійка прийшла на світ, не полишилися бездільні. Заохочені прикладом і ревністю Пія X-го задумали прославити пам'ятником свою співгромадянку. Монсіне Тит Куккі, єпископ єпархії, зайнявся цією справою та призбиранням гроша на пам'ятник. Парох з Корінальдо, священики та Брацтво Дочок Пресвятого Серця пішли за його прикладом. Папа Пій X-ий пожертвував 900 лір на цю ціль, заявляючи, що не хотів висилати більшого грошевого подарунку, щоб не позбав-

ляти інших нагоди та заслуги додати свою лепту на славне діло. Він вислав апостольське благословення для всіх жертводавців.

Артист Іван Скріво задармо виконав чудову статую Святої Героїні: Марійка відпихає напасника, що накидається на неї. Небесний ангол подає мученці лілею та вказує на небо, звідкіля показується Пречиста Діва з дитятком Ісусом на руках.

Участь народу в інавгурації пам'ятника була надзвичайна, бо ціле місто та вся околиця взяли в ній участь. Двісті дівчат прийняли того дня тайну миропомазання.

Сам Святіший Отець, Пій X, вислав телеграфічно привіт і благословення учасникам торжества. Це сталося 25-го вересня 1910 року.

Одушевлення, що обхопило нарід, подив для малої героїні страшно не подобалися масонській пресі, яка почала всіма засобами обезцінювати поступок Марійки, щоб її геройський приклад не розбуджував у народі захоплення християнськими чеснотами та не оживляв католицької віри, яку масони осмішували при всякій нагоді.

Католицька ж преса виступала проти ворогів Марійки, підносячи її геройство та прославляючи її духову велич.

Під натиском публичної, католицької опінії муніціпальна влада Корінальдо дозволила на тріюмфальний похід вулицями міста. Посеред численного народу ішла мати Святої з двома її сестрами, Єфімією та Терезою, що несли вінок з квітів, який зложили у стіп пам'ятника. 500 осіб приступили до Святого Причастя, щоб ушанувати пам'ять мученици, що знайшла силу в Пресвятій Евхаристії.

Монсіне Куккі заявив у проповіді, що **весільна одежа** це не тільки освятна ласка душі, але й скромна одіж, яку повинні носити християнські жінки та дівчата.

Це страшно обурило масонів. Вони порішили зорганізувати протестаційний похід. Єпископ завчасу довідався про їх лихий замір і нап'ятнував його цими словами: "Сьогоднішня наша процесія це поклін чесноті та невинній жертві. Протидемонстрація була б тільки чолобитнею для блуду та похвалою для вбийника".

Публичне нап'ятнування злобного заміру знеохотило масонів і приневолило залишити протестаційну демонстрацію, хоч як ненавиділи оживлення віри та подив для мученици, що обгортав щораз ширші маси католиків, викликаючи в них обридження до гріха, нечистоти, порнографічних книжок, магазинів і часописей, що ширять у душах хаос, притуплюють християнський світогляд і запроваджують у світі царство Сатани.

СМІХОВИНКИ

Підчас перерви в нарадах ОН делеґат Індії читає про виборчу президентську кампанію і звертається до советського представника:

—Тут пишуть, що Вашинґтон вже створив таємну поліцію для нового президента.

Геніяльний товариш Маленков, звичайно ліпше дбає про такі справи,—відповідає советський дипломат. Він уже давно створив таємну поліцію для кожного советського громадянина.

Цікава пасажирка підійшла до старого капітана лодки та поспитала: "Знаєте, пане капітане, мені все було цікаво знати, чому лодку називають "вона"?

Капітан: "Ану, спробуйте нею керувати!"

Покупець: Ця пара черевиків за вузька—і показав на них.

Продавець: Але ж цього сезону носять вузькі черевики.

Покупець: Це може бути, але я ще ношу ноги з попереднього сезону.

Іван: Федю, я женюся в суботу. Прийди на весілля. Прийдеш?

Федь: Або я дурний, щоб йти до тебе на весілля! Я каюся все життя, що пішов на своє, а ти хочеш, щоб я ще йшов і на твоє!

Суддя до злочинця: Чому ви подали фальшиве ім'я, як вас поліція арештувала?

Злочинець: Бо покійні батьки вчили мене ще змалку шанувати своє ім'я.

Мати до сина: Підино, синку, принеси дров.

Син: Мамцю, мене страх болять ноги. Може б ви самі собі послужили?

Мати перед обідом: Сину, ходи їсти!

Син: Ох біда, але якось таки мушу залізти.

Жінка докоряє чоловікові: Тобі що не скажи, то одним вухом входить, а другим вилетить.

Чоловік: А тобі, кохана жіночко, обидвома вухами входить, а язиком виходить.

Суддя до чоловіка: Чому ж ви посварилися на весні, а побилися аж під зиму?

Чоловік: Бо тоді вже нема на фармі такої пильної роботи, то й можна трохи посидіти в цюпі.

DID YOU KNOW?

THAT in the world there is a huge active army composed of over 7,000 missionary priests and lay-brothers, called

THE REDEMPTORISTS.

This great spiritual army has its battalions among the Ukrainian people.

This immense religious army is urgently in need of reinforcements to strengthen its line of battle...

As a soldier of Christ you shall certainly feel proud and happy to belong to these armed forces...

And with a cross in your hand you shall go forth to Canada, to the U.S.A. and to Europe and shall restore peace and happiness to the hearts of the most abandoned souls.

If you feel that you have a calling to this noble army and wish to join up, please write to:

Very Rev. Father Vice-Provincial, C.Ss.R.,
Ukrainian Catholic Mission,
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Слухайте Українських Радіопередач
що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940

Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.
- Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY-AUGUST, 1953

Importance of the New Dogma for Ukraine

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

NOV. 1, 1950 Pope Pius defined the new dogma of the the bodily Assumption of our Blessed Mother into heaven. This truth has nothing new, for it has been always believed by the Christians. Although we do not find any mention of it in the Gospel, we find it, however, in tradition which constitutes a source of our faith as well as the Gospel, for not everything Christ taught is in the Holy Scripture. In fact St. John says: "There is much besides that Jesus did. If all of it were put in writing I do think the world itself would contain the books which would have to be written." (John: 21, 25).

What possible bearing can the infallible Papal pronouncement have upon the world's history and our martyred Ukraine? There is the prophecy made in 1901 by Dr. Bartolo Longo, the founder of the beautiful Basilica of Our Lady of the Rosary at Pompei in Italy. He was a holy man and his beatification is under way.

What did he say? "The universal peace will be one of the luminous events of the 20th century. This peace will be a gift of the generous heart of the Almighty Son of God as a reward for the signal honor bestowed on His Mother by the solemn declaration of

her bodily Assumption as a dogma of Faith."

And he continues his prophecy: "On the day on which the infallible Teacher (the Pope) will announce that the Immaculate Vir-

gin died, rose from the dead and entered Heaven, body and soul, the hour of the long-desired peace will strike... a peace acheived without bloodshed."

The prophecy of Bartolo Longo fully coincides with that made by the Blessed Virgin herself at Rome to a pious soul to which she is often appearing. In fact the glorious Mother of God declared: "There won't be another war, but still there will be an extraordinary intervention in the world's history to produce a general peace among the nations and to bring the errant humanity to Christ." This prophecy has been made in 1950, the soul being accurately examined by the Roman Congregation.

Thus, if we are to believe these prophecies, for no Catholic is bound to accept private revelations as an article of faith, the universal peace achieved by special and extraordinary intervention of God is at hand. This intervention will do more for peace than all the deliberations of the UN and the horrible atomic bombs. It may mark the initial phase of the world's return to the Catholic Church that there may be but one fold and one Shepherd.

It is true that many Ukrainians behind the Iron Curtain won't even know about the new dogma, for the Red bosses of our country do not recognize such a thing as God-made-man and His Immaculate Mother Mary, such things being a bourgeois myth to them. But Ukraine is ages older than her Red occupants, that enslaved our country and are ruthlessly devastating our people and our Church through deportations of all our Bishops and killing of the true followers of Christ, that refused to give up their Catholic faith and allegiance to the Apostolic See of Rome.

The Russian Communists are doing their utmost to make our pious people forget Christ and His Blessed Mother. Our Lady, Queen of Ukraine, to whom the great son of St. Volodymyr, Yaroslaw the Wise, dedicated his people and his country, in 1350 remembers—there is no doubt—how she was honoured by the Ukrainian people, both Catholic and Orthodox for almost a thousand years before the "great comrade Stalin" was born, for our people are one of the most fervent servants of the Blessed Virgin in the whole world.

In the year 991 Volodymyr the Great who officially introduced the Christian faith into Ukraine, the first church he built on our soil was a Church dedicated to the great Mother of God. And the famous Pecherska Lavra or the monastery of the Catacombs as well as the Church built by St. Volodymyr were dedicated to Mary's Assumption.

Kiev, the capital of Ukraine, is the religious center not only of our people, but also it is holy to the Russians themselves, for from it Christianity was spread over all of Muscovy.

Since the early times Our Lady kept watch over Kiev and Ukraine. She defended them against the Tartars and Turks during the siege of Terebovla or Pochaiv, where she appeared and defeated the invading Mohammedan hordes. Our national history knows but too well strife, treachery, bloodshed and fratricide wars. And yet, thank God and the Blessed Virgin we did not perish in the course of the history, for our heavenly Patroness watched over us, multiplying her miraculous icons throughout our country to keep alive our Christian faith and foment ever increasing love and devotion.

How can we expect a conversion of Ukraine when there is Malenkov and his bloody Politburo? Christ and His ever-Virgin Mother are more powerful than the Muscovite Red dictator and his secret police.

The devotion of our people to the Blessed Virgin and the innumerable icons and churches dedicated to her Assumption throughout the whole of Ukraine and the most fervent homages paid to the Assumption of Our Lady suggest that Ukraine, once freed from Moscow and constituted independent, may easily enter into official negotiations with the Holy See, after having heard that the Roman Pope on Nov. 1, 1950 made our Lady's Asumption a dogma of the Catholic Faith.

The time of the mission confided to us by the immortal Pope Urban VII, "Through your mediation, O my Ukrainians, I hope to convert the Orient" may be closer than we think. The dogma of the Assumption may well mark the renion of the East with the West separated since 1054. This infallible definition may spell the doom of Atheistic Communism and through special graces of God and maternal Western Church under one Shepherd, the Pope of Rome.

The day may be not too distant when all Ukrainians will hear the bells of Kiev calling them from all over Ukraine to render the due homage of love to their heavenly Patroness in a free country and in a true faith and Church under the leadership of the visible Vicars of Christ.

Let us pray for this happy day: MATY BOZHA, SPASY UKRAINU! Mother of God save Ukraine, rendering it Catholic.

SHALL I BE A PRIEST?

Dear Young man and Ukrainian Catholic Parent! Most Rev. Bishop Constantine Bohachevsky of the U.S.A. has published at the expenses of his diocese a precious booklet of 63 pages written by Rev. M. Schudlo CSSR, "SHALL I BE A PRIEST?"

Get this booklet at once for yourself, if you intend to become a priest—leader of our people in U.S.A. or Canada. The booklet costs only 20c. Send you order to: Bishop's Chancery, 815 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa., U.S.A.

The booklet explains the meaning of the priestly vocation according to the Catholic teaching and shows clearly that many young men have a real vocation to the priesthood, but unfortunately they stay away from it, because of the inveterated prejudices.

TRIDUUM AT FORD CITY, PA.

It has been a great occasion for all of us to assist at a three-days preaching in honor of the Blessed Virgin Mary conducted by Rev. M. Schudlo at the invitation of our Dear Pastor, Rev. M. Bochnewich. The preaching was closed with a solemn dedication to the Blessed Virgin Mary.

Parishioner

WHY IS A NUN?

By M. J. Huber

THE WORLD at large does not not spend much time in thinking about nuns, because it does not see them very often. But when the world sees a nun, now and then, it wonders silently, "Why is a nun?"

Tell the world that in the United States there are about 150,000 nuns, and the world will ask more insistently, "Why?" But take the 150,000 nuns out of the schools and hospitals and orphanages and homes for the aged and poor and wayward and few other places, and and the world, in a belated awakening would learn at least one answer to the question, "Why is a nun?"

Even Catholics, sometimes, may wonder, "Why is a nun?" For many people find it hard to understand why young women become nuns; why a girl will give up home and family and money and married love and her own way of doing things and all the happiness the world seems to offer and go off to a convent.

Well, since the world and a few other people want to know why a girl gives up all these things to become a nun, let's look for a few reasons, and then perhaps all of us will be able to answer more clearly the question, "Why is a nun?"

Why is a nun? First of all because one day she heard Someone say: "If you want to be perfect, if you want to do more than you are obliged to do, then give up everything in the world including yourself, and follow Me."

That's the first answer to the question, "Why is a nun?" For the world, it is perhaps the most difficult anwer to understand. Our Lord spoke those words, when He was on earth, to the young man who asked Him what else he could do, besides keeping the commandments, to prove his love for God. "If you want to please Me very much, give up everything in the world and walk with Me." That was God's answer to the young man's question, and it is God's answer to the question, "Why is a nun?" And God never gives a wrong answer. He never makes a mistake.

So, of every nun in the world we can say that she is a nun because

Our Lord said those same words to her, "Give up everything and follow Me." Perhaps, when He first spoke those words to her, they were just a whisper, after Holy Communion one day, or during a visit to the tabernacle.

Then God used His own wise slow, careful way of telling her about the riches of poverty, the fruitfulness of chastity, the victory of obedience.

He told her, too, in His own way how much He loved her, and He let her understand how much He wanted her to love Him in a very special way, and that she could really love Him that much, if He helped her.

And so she did.

You see, it's a bit involved. It's a little bit like people in the world being in love, only much different. Well, you know. You can't *really* understand it unless you've lived through it. But that's the first answer to the question, "Why is a nun?" And certainly it is a very sensible answer. As we pointed out, it's God's answer, and He is always right.

Why is a nun? Because being a nun is a planned way for her to follow Our Lord. The first step along that way is to give up all things in the world. A nun does this by making a vow of poverty. She makes herself poor not only because Christ asked her to be poor to imitate Him in His poverty, but above all because, with the help of God's grace, she used her common sense to see that the things of the world hold a terrible power to draw her heart away from God; and so, to keep the things of the world from getting in her way when she begins to walk toward God, she gains control over them by renouncing all control over them.

This first step of choosing a poor life helps her to begin walking away from the ever present danger of giving herself to the things of the world instead of giving herself to God.

Why is a nun? Because God asked her to be poor, and she said she would. God asks her to keep on being poor, and so, all her life, she will be poor with Christ and for love of Him. Because her heart is poor,—poor as a stable,—and because she wants Him in her heart, He comes again every day to be poor with her, and every day is Christmas in her heart.

Why is a nun? Because she has a heart that was made to love, and she wanted only a perfect love.

When a nun makes her vow of chastity, she surrenders her woman's privileged of married love, children and a home of her own. But what strategy in that surrender, which gains the sweet victory won only by the few! Yes, her woman's heart is made to love. If it cannot love it will break. If she refuses to let her heart go out to those things which she is allowed to love, to those things to which she is humanly impelled, and if she does not find some other love on which her heart can feed then her heart wil starve or else turn back to the things it has surrendered.

But if she turns her heart to a good that is greater than the good she has forsaken, if she gives her heart, with all its love, to God, the greatest good of all, her heart each day will find new strength and love; each day her heart will grow until it is big enough to make her be both mother and sister to childhood and old age, and strong enough to love God alone for all her life and forever in heaven.

Why is a nun? Because she has learned that her worst enemy is her *self*, which always wants to have

its own sweet way in everything, even though it may mean offending God. So she does the very reasonable thing of choosing an unreasonable way of living by making a vow of obedience; for surely it does seem unreasonable to give up you own will for the rest of your life and bind yourself by vow to do the will and fulfill the commands of another human being who has been appointed your superior.

But that is only the human way of looking at the whole procedure. A nun knows, because she has God's word for it, that when she gives up her own will by her vow of obedience, God will take care of her always. And when she stands for judgment before the Son of God, at the end of her life, she will not be asked to give any account of the things she did in obedience to the will or command of her superior. Isn't that something to look forward to all your life especially at the moment when you die?

Where do nuns come from? It is probably difficult for us to remember clearly the mental reaction we experienced the first time we saw a Sister. A dress so different; a strange looking somebody we saw only in church, or school, or in the corridors of a hospital. I suppose that question is asked mentally, perhaps unknowingly, not only by children, but also, and more consciously by many other persons, especially those to whom life in the convent is the great unknown.

Where do Sisters come from? They come from homes like yours, from the city and from the farm, from rich families and poor, from high schools and colleges, from offices and stores. They are girls who went to parties or dances, who had friends and perhaps boy friends. They are normal human beings, with all the tastes and inclinations, likes and dislikes of any other human being. They are not girls who couldn't find or keep a boy friend. They gave up their home and probably got very homesick during their first weeks of convent life. They gave us their family, their friends, their work, perhaps a career, their social life, because they wanted something better, because they wanted to do more for God than they had to do, because they wanted to give their life to God, to spend their life in the service of others for love of God.

When a girl enters the convent, she is still the same girl she was the day before. When she puts on the dress of a Sister, she still has the same human nature she had all the years before. She doesn't make a saint of herself by throwing a veil over her head. When she steps into the convent, she does not expect a life of ease in which the greatest effort expected of her is to develop a pious look. As soon as she gets into that convent, she really goes to work, and first of all, she goes to work on herself before she begins to try to work for others. She tries, with God's help, to make herself more pleasing to God. She learns, more and more, to control her inclinations; she trains herself, develops her talents, all her powers and abilities; she strives day by day to overcome weakness and to develop strength of soul, so that she may be well prepared to spend her whole life in the service of God and His children.

Why is a nun? Because she is human and weak, like all of us. She found out by actually living the life of a nun, that being human and weak is much less dangerous for you in the convent, where God hands out His graces in much bigger bundles than in the world.

In the convent she can put in a full day's work and pray for several hours besides. The trick of it is that she gets up rather early every morning and tries to use every minute of her time. There aren't such things as movies and card-clubs and visiting to eat into her day, and so she has that extra time to pray. More than that, God and she usually live in the same house, and she receives Him into her heart every morning at Holy Mass. And I'm sure that the Mother of God, whom she resembles very much, is working and praying with her all the time.

All these things are the reasons why God gives her bigger bundles of grace, and that's why she finds that being human and weak is less dangerous for herself in the convent.

Why is a nun? Because she is brave and strong and generous and loyal. She found out that the brave the strong, the generous, the loyal can do more for the world by walking away from it than they could do by staying in it where they might be swallowed up and be lost in the rush of things in no time at all. And when a nun has given up the world, she comes back to it and takes care of almost everybody in it: the children in schools and in orphanages; the aged and infirm; the sick in the hospitals and in their homes.

And so you find nuns everywhere in the world: on the tiny islands lost in the ocean and in the great cities of any land. Wherever civilization has somewhat the way, you will find the nuns; wherever civilization has not yet entered, you still find the nuns, helping to smooth the way for others to follow. Any part of the world that can be reached by some kind of transportation has been reached by the nuns and if there is no means of transportation, they'll eventually find a way of getting there or else go there on foot.

Yes, a nun is a nun because she is brave and strong; but she doesn't forget to pray for help. And because she is generous and loyal to God in giving all, including herself see how the good God gives when she asks.

A few nuns go out to a new mission. They look at the place. Not much in sight to make the heart leap with joy. Not much for a beginning. So they get down on their knees and say: "Dear God, we have no school, no home. We'll build them ourselves, Lord, if you want us to, but You had better send some bricks and mortar and wood and nails and a few hammers and saws."

Then they go to work themselves to look for and beg for the lumber and stones and tools, and with the help of God they get them. It may take a little time but they get what they pray and work for, and sometimes they do help with their hands to build the school or convent they need.

Why does a nun wear the unusual style of dress she calls a habit? Well, we could answer that question by saying that a nun wears a habit for the same reason that any woman wears an ordinary or an unusual dress or hat: because she wants to. Nobody forces a woman in the world or a nun in the convent to wear any particular kind or style of dress or head-covering. It's a matter of free choice. But when a nun does choose to wear a habit, she has the right to say that her kind of dress tells all the world what kind of woman she is and what she is trying to do with her life. There's no doubt it.

The real reason, however, why a nun wears a habit is that when she gets inside it she finds it easier to give herself to God. By wearing a habit she takes the convent

with her, no matter where she goes or what she does. By wearing a habit, a nun, once and for always, settles the problem of choosing hats and dresses and breaking her head over styles and colors. One style for her and always the same color. So she frees herself from the ever threatening tragedy of discovering that another woman has a dress or a hat like hers; and the more nuns she sees with a dress like hers, the happier she becomes, because, she says, "The more of us there are, the more we can do for God and for the world."

Why is a nun? Because God knew what He was doing when He gave us the broad outlines of that kind of life and said, "Let him who can take it, take it." A nun is a nun because the Catholic Church knew what she was doing when she allowed women to become nuns. She fashioned a way of life built on the plan given by God, a way of life whereby women would have the opportunity of giving to God and all His children the best and most precious things they have.

Why is a nun? To tell the world that will not listen, "You don't need the United Nations Organizations, you don't need pacts and treaties, you don't need wars. What you need, my dear but foolish world is the spirit of the convent, to live the belief that we are all sisters and brothers because we have only one Father who is God."

When the men and women of the world are ready to accept with their minds all the things that nuns are willing to do with their lives,—to love all men, the white and the yellow, the red and black and brown to love the lepers and the cancerous, to love the saints and the sinners,—then you can give the secret of the atomic bomb and of the hydrogen bomb to all the nations of the world. And there will be peace; the peace that is in the heart of the nun. Because God will be not only in His heaven, not only in the hearts of some, but God will be in the hearts of all His children in the world.

And no one will ever again be inclined to ask: "Why is a nun?"

(From *The Liguorian*)

THE MORNING OFFERING

O JESUS, through the Immaculate Heart of Mary, I offer Thee my prayers, works, joys and sufferings of this day for all the intentions of thy Sacred Heart, in union with the Holy Sacrifice of the Mass throughout the world, in reparation for my sins, for the intentions of all our Associates, and in particular for all the intentions of the Holy Father.

My daughter, Diana watched me smear cream on my face.

"What's that for, Mother?" she asked.

"That's to make me beautiful," I answered slyly. Diana left the room, and returned a few minutes later, as the cream was being removed. She studied me for a moment and said, "Didn't work, did it, Mother?"

True Faith Does Not Ignore Reason

By Rev. Francis J. Ripley

FAITH IS A SUPERNATURAL gift of God by which one chooses reasonably to believe most firmly all that God has revealed because God must know the truth and is incapable of telling a lie.

1. A Superantural Gift. One can neither deserve nor merit it. All we can do is to pray for it, hope for it, and make every effort to fulfill the conditions appointed by God. It it supernatural, that is, not essential to our nature, not ours at birth or given for natural ends. If Faith is God's gift those who possess it are bound to thank Him for it.

(Supernatural means what is divinely above all natural forces or orders of created being.)

2. Of God. Only God can bestow it. No amount of instruction can, of itself, give the Faith. All the instructor can do is to explain it and try to help the convert by his example and his prayers. "Nobody can come to Me," said Our Lord, "without being attracted toward Me by the Father" (JohnVI 44). The fact that God, the Creator Supreme Being, and the Infinite Good is the bestower of this gift shows how precious it is.

3. By which one chooses. We are not compelled to believe. Christ in fact, has promised to reward our loyalty. "He who believes and is baptized shall be saved" (Mk. VXI 16). It is possible to lose the Faith Many have lost it although they have been intellectually convinced of the truth. Otherrs have refused to accept the gift of Faith because of vanity, human respect, or material difficulties. That is why Christ blames unbelief. "He who refuses belief will be condemned" (Mk. XVI, 16).

4. Reasonably. Every day of our lives we accept truth on the word of man. It is, therefore, reasonable for us to accept truth on the word of God. The store of information any man can brand as his own, without having acquired it from others, is very small. He continually accepts truth from his fellow men; in fact, dependence on them is a law of human nature. But the higher the authority, the more reasonable is the act of submission to it. God's is the highest possible authority. He is absolute infallibility. Once it is certain that God has spoken it would be the height of folly to refuse to accept His word. We have more than sufficient evidence to prove that God has spoken to men. The historical facts concerning Christ and the Church can be verified by reason alone, thus justifying their divine authority.

Faith does not ignore reason but presupposes it. Nor does it ever contradict reason. It teaches knowledge that is beyond but never against the powers of reason. It guards reason, controls reason (as the laws of arithmetic control the accountant), but does not degrade it, any more than belief in lovely flowers degrades the blind man who cannot see them. Faith checks intellectual independence, but no more than a lighthouse checks the movements of a sailor.

5. To believe. Not to think, or suppose, or even agree to because a truth is understood and demon-

strated, but to assent fully to a truth on the word of another—God. The telescope is sometime used as as example to the function of Faith. As in the natural order of power telescope will enable us to see heavenly bodies otherwise invisible to the human eye, so Faith is an additional power of spiritual "sight" rather "insight." It brings an interior conviction of the reality and a new appreciation of the significance of spiritual truths. One who believes finds that they impress him ever more deeply. Faith is not, as Luther said, mere trust in the fidelity of God to keep his promises. St. Paul described it as "evidence" (Heb. XI 1) and speaks of faith as capturing the understanding (II Cor. V, 5).

6. Most firmly. It is to be expected that many of the things which God reveals are beyond reason. Nature is full of mysteries —the seed, for instance, falling to the ground and in a few years growing to a great tree—and it is certainly as reasonable to expect mysteries in religion as it is to expect them in nature or physical science. Indeed, if religion had no mysteries and were perfectly and fully comprehensible, its divine origin would be open to suspicion What can be fully proved from reason might well have been discovered by reason.

Belief in mysteries tends vastly to increase our reverence for God. When a child is afraid to go out in the dark its father says: "Give me your hand and come with me." The child is satisfied; it does not ask for a scientific explanation of the darkness. So we ought not to wish to understand the impenetrable mysteries of God He is Love, Wisdom, and Goodness; we put our hand in His, knowing He cannot lead us astray.

7. All that God has revealed. It is the fashion nowadays outside the Catholic Church to pick and choose one's beliefs. But all God's revelation must be accepted. Any other course is unreasonable. The Catholic never panders to the fashion of the moment in the beliefs she demands of her children. She stands always by what reason proves to be divine revelation and from it she will never deviate by one hair's breadth.

8. Because God knows, and could not tell a lie. He is all truth and so we must believe all He has chosen to reveal.

Thus, a Catholic's faith should be:

Entire: It must embrace every article of Faith without exception;

Firm: Not as accepting a mere opinion; but as believing with absolute certainty without hesitation;

Steadfast: In spite of all difficulties and opposition, and at the cost of any sacrifice;

Living: Active and effectual, the basis of life;

Supernatural: Having God as source, end, and motive.—

During a class discussion on taxes, the teacher asked Bob to give her an example of an indirect tax.

"The dog tax," he replied.

"Why is that an indirect tax?" queried the teacher.

"Because," answered Bob, "the dog doesn't pay it."

THE BREACH WITH MUSCOVIA

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

IVAN VYHOVSKY was well acquainted with the Muscovite pretensions to subjugate Ukraine, both politically and economically, because Moscow was endeavoring more and more to restrain the liberty of Ukraine.

The despotic behavior of the Muscovites provoked great dissatisfaction both among the clergy and Cossacks. Vyhovsky turned to Poland which was ready to grant the Ukrainians a wide autonomy and perhaps independence if only they could preserve a political bond with Poland.

"Hetman Vyhovsky himself," writes Doroshenko, "was inclined towards a political bond with Poland and so were most of the Cossack officers and high Orthodox clergy, including the Metropolitan Dionisius Balaban." [12]

3. *The Union of Hadiach,* 1658

On September 16, 1568, after long negotiations, a union with Poland, known as the *Treaty of Hadiach* was concluded in the town of Hadiach near Poltava. A union between Poland, Lithuanian and Ukraine was brought to completion, forming a federation of three states under one common crown. Ukraine became an independent state within the limits of the provinces of Kiev, Chernyhiv and Braslav. "Ruthenian princedom" was its official name.

On June 10, 1659, the Treaty of Hadiach was solemnly accepted and ratified by the King, by the Polish primate Wenzeslaus de Leszno, by all the Latin Bishops and by all the other Polish and Lithuanian dignitaries.

The Uniate Bishops and the Papal Nuncio Pietro Vidoni (1652-1660) tried to prevent the ratification of the treaty, but all their demonstrations and protests were in vain.

Why did they protest? Their protests turned against the third paragraph which "treated of religious questions. Church Union was to be abolished in all three countries: Poland, Ukraine and Lituania; and the Orthodox Church was to have equal rights with the Roman Catholic Church," says Demetrius Doroshenko. [13]

Eduard Winter relates Hetman Vyhovsky's demands of the Treaty of Hadiach: "The Cossacks want to have their own Church and freedom to profess the Greek religion. At the same time they (Cossacks) request that the Union be abolished and everything be restored to its former condition." [14]

The Treaty says, after having accepted the two state religions, namely: Catholicism and Orthodoxy: "No one is permitted to build churches or monasteries of that faith which is opposed to the Greek Orthodox religion. This new faith (the Union) is multiplying confu-

11) A. M. Ammann, Op. cit., p. 317. Makary, OP. cit., Vol. XII, pp. 87 & 90.

12) D. Doroshenko, Op. cit., p. 282.

13) D. Doroshenko, Op. cit., p. 283. John Praszko, Op. cit., pp. 70-71.

14) Eduard Winter, Op. cit., p. 83. John Praszko, Op. cit., pp.70-90.

sion between the Roman and Greek people." [15]

The new federation of three states recognized only Catholicism and Orthodoxy as state religions. All the churches and monasteries which were Orthodox before the Union of 1596 were to be returned to the dissidents. The Orthodox Metropolitan and all other Orthodox bishops obtained seats and a voice in the Polish Diet.

Thus the Union was abolished. The Polish Bishops were preparing to extend their jurisdiction over the Uniates. Their aims, however, were frustrated by the intervention of Pope Alexander XII (1655-1667).

Reprehended by the Pope, the Polish Bishops tried to defend their honor by saying that by "antiquo religio graeca"—the old Greek religion—whose rights were safeguarded and confirmed by the Treaty of Hadiach, they meant not the schism, but the Union! Their insincerity is proven by their previous statement when they swore on the Treaty of Hadiach: "We pity the Union and are sorry for its ruin, which we are unable to prevent," they declared, hoping to stifle the remorses of their Catholic consciences. [16]

The Polish leaders endeavered to save their country by sacrificing the Ukrainian Catholc Church to utter destruction...

Profesor Nicholas Chubaty states that Hetman Ivan Vyhovsky was not personally inimical towards the Union. Furthermore, Prof. Chubaty even says that Vyhovsky would have promoted the Union and induced the Ukrainian Orthodox bishops submit to Rome, but that later events annulled his plans. Chubaty's statement is fully confirmed by the declaration of nuncio Peter Vidoni: "He (Vyhovsky) is trying by all means to lead His people to the Union." [17]

The Treaty of Hadiach provoked a fury in Moscow. Tzar Alexij published a manifesto to the Ukrainian people, declared Hetman Vyhovsky to be a traitor and incited the people and the Zaporogians to disobey the Hetman's orders.

In the early spring of 1659, a Muscovite army of 100,000 men invaded Ukraine, devastating and plundering as they went. Hetman Vyhovsky moved against the invaders and completely defeated them near Konotop, a town in the province of Chernyhiv. The Muscovites were in panic. Their capital trembled for its safety. Unfortunately, the courageous Hetman was unable to take advantage of his brilliant victory over the Muscovites for there was a turmoil against him in Ukraine created by the Muscovite propagandists and the rebellion of the Zaporgians. In fact, in September, 1659, an uprising against Vyhovsky was organized by the Muscovite agitators in Ukraine among the pro-Muscovite faction of the population that was tired of wars and desired peace, peace at any price, and was digusted with the Poles.

Michael Harasiewicz says: "If the polish government had known how to profit by this treaty and had conceded to the Ukrainians the same rights which the Poles and Lithuanians were enjoying, even the

15) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 424.

16) Julius Pelesz, Op. cit., Vol. II, p. 252. John Praszko, Op. cit., 87.

17) Istorya Uneynykh Zmahan v Ukraini, an unedited book by Nicholas Chubatyj. p. 84 De Ecclesia Catholica Ruthena, sede metropolitana vacante, 1655-1665, by John Praszko, Rome, 1944, p. 88 & 108.

Ukrainians who favored Muscovy would have come back to Poland." [18]

The Cossack Council assembled in Bila Tserkva, deposed Hetman Vyhovsky and re-elected George Khmelnytsky, a candidate of pro-Muscovite party. Thus Ukraine became a pray to anarchy and ruin.

4. *Treaty of Pereyaslav of* 1659

The Cossack officers unwillingly broke with Poland and accepted the conditions of the treaty imposed upon them by the Muscovites who had several allies among the Cossacks themselves as well as common people who were afraid of the Poles, their remembrance of the former oppressions by the Polish landowners being too vivid.

On October17, 1659 the Treaty of Pereyaslav was drawn up to settle Ukrainian-Muscovite relations. This treaty was humiliating for Ukraine because it gave to the Muscovians a grip over its people, the Hetman and the army.

In 1660 the Muscovites broke the truce and began war on Poland in order to annul the Treaty of Hadiach and annex the right bank of Ukraine, whose Cossacks had always been hostile to Muscovy. The Muscovites, joined by the Cossacks of Colonel Zuzura, marched into Volynia.

They were checked, however, by the Polish army and the former Hetman Ivan Vyhovsky, with a few thousand of his followers... The Muscovites, surrounded not far from the town of Chudniv, were forced to accept peace negotiations.

The Treaty of Chudniv, in general, followed the Treaty of Hadiach, due to the indefatigable diplomacy of Vyhovsky. After the conclusion of the treaty, the Tartars, who were with the Polish army, rushed upon the disarmed Muscovite army and destroyed it completely.

Ukraine was practically divided into two sections. The Ukraine of the left bank, with its rabble (chern') Cossocks, favored the Muscovians, while the Cossacks of the right bank, in spite of their popular opposition to the Poles, tried to re-establish good relations between Ukraine and Poland and thus save their country from Muscovite interference.

Due to the Muscovite intervention and still more to the dissentions and rivalries among various leaders, Ukraine entering a period of chaos, decadence and interanl anarchy known as "Ruina" (Ruin).

Each part of Ukraine had a different Hetman; the left bank was ruled by Hetman Brukhovetskyj, and the right bank by Hetman Teteria. The Polish King John Casimir unsuccessfully attacked Muscovia and Hetman Brukhovetsky, trying to reunite the two parts of Ukraine.

5. *Treaty of Andrushiv*, 1667.

From amongst the discouraged Cossacks and Ukrainians, a skillful leader appeared who inspired them with hope and confidence in their own strength. He was Hetman Peter Doroshenko, who reunited once more the two parts of Ukraine and created for a time an independent state after he took the mace in January, 1666. Doroshenko attacked the Poles in order to drive them out of Ukraine... The exhausted Poland entered into negotiations with the Muscovites. On January 18, 1667 a Treaty of Andrusiv was concluded dividing Ukraine into two parts, the left bank of the Dnieper remaining with Mus-

18) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 422-428 Confer: De Ecclesia Ruthena Catholica sede metropolitana vacante 1655-1665, by John Praszko, Rome, 1944, pp. 69-92; 131.

covy and the right with Poland The Sich and the Zaporogian Cossacks, being a natural bulwark against the Turkish and Tartar invasions, were put under the supremacy of both Muscovy and Poland.

All further efforts of the various Ukrainian Hetmans proved unsuccessful in restoring independence to their ruined country. In 1686, Poland and Muscovy confirmed again the Treaty of Andrusiv, making final the partition of Ukraine Poland thus had rid itself of the Cossack problem, ending half of the Ukrainian territory to Muscovia. The Polish leaders could have saved the prestige of their state by granting freedom to Ukraine. Unfortunately, in their nationalism they sought alliance with Muscovy to subdue the Ukrainians. The partition of Ukraine weakend Poland, increased the imperialistic tendencies of Muscovites and hindered a total conversion of Ukraine to Catholicism.

Q. My neighbor's son has been baptized in a Latin Rite church, because at that time there was no Ukrainian Catholic church here around. He went also to a Latin school. Three years ago we have built our own church, but John —such is his name— refused to join it, saying that he is a Latin Rite Catholic. Is he right?"

A. No, John is wrong. Although he had been baptized in a Latin Rite church, he still is a Byzantine Rite Catholic. His duty now is to return to the Ukrainian Catholic church, since there is no more need for him to belong to the Latin Rite church. You must keep in mind that baptism conferred in necessity by a priest of another Rite does not change the Rite of the person. He belongs always to the Rite of his father, even if he has been baptized in a different Rite. (Can. 756, 2).

Q. My niece went to a Latin Rite highschool. Upon her graduation she has decided to enter the Latin Rite Congregation of the Latin Rite Congregation of the Sisters who have been her teachers in highschool, because she "likes" them. I told her that she should enter a Ukrainian Congregation, but she does not want to listen to me, saying, that it does not make any difference to what Congregation or Religious Order does a Catholic enter, for the choices is his or her. Is she right or wrong?

Your niece is absolutely wrong in her statement, for the Canon Law of the Catholic Church states expressly: "Catholics of an Oriental Rite are forbidden to be admitted into a religious organization

of the Latin Rite. (Can. 542, 2, 6).

On our side we do not see any reason why should a Ukrainian Catholic girl enter a Latin Rite Order or Congregation while our Church in America and Canada needs them so badly. There are numerous schools in our Byzantine Rite diocese throughout. Unfortunately the number of the Sister teachers is but too often scarce and greatly limited. Our young girls should think of it, and while they are thinking of embracing the religious life, their own church should have the precedure. It would not be laudable for a Ukrainian Catholic girl to enter a Latin Rite Congregation just because "it is easier for her.

Q. Should fathers share equally in child training?

A. In training, no. In responsibility, yes. The average father does not have enough time at home to share equally in training, but he should take part as much as possible in the duties, decisions and pleasures of caring for his child. Authorities agree that every child needs a satisfying relationship with a man. When the father shares in the "bringing up," he becomes intimately acquainted with his child and integrates his position as parent. Many psychologists believe that the father's presence and influence are necessary from the start if the small infant is to attain its total personality development.

Q. Where can one gain information about the life of the lay-Brothers?

Consult the Superior of the nearest house of a Redemptorist Community in which you are interested, and you will receive descriptive pamphlets which will give all the necessary information, or write to:

Rev. Father Master
Ukrainian Cath. Mission
Yorkton, Sask., Canada.

Q. The Church teaches that to kill a man unjustly and eat meat deliberately on Friday are both mortal sins for a Catholic. For committing either of these acts man can be condemned to an eternity of hell. How can two acts so greatly different merit equally severe punishments?

A. Though widely different in their nature and in their effects, murder and grave violation of Friday abstinence by a Catholic are essentially the same as matters of morality, i.e., both break God's law in a serious matter. It is true that murder is forbidden by the divine as well as natural law; while refusal to abstain from meat on Friday is mainly a matter of Church legislation. But both acts when deliberate and performed freely, constitute serious breaches of the moral law and hence display an attitude of the will that is gravely disobedient to God.

It must be remembered that sin lies in the will. When the intelligence of a man perceives that an act is forbidden under penalty of eternal punishment, and still the person chooses to perform that act, he can hardly be held blameless in any matter of important legislation.

No doubt the sin of deliberate murder is a graver violation of God's law than is willful disregard of Friday abstinence; the reason is that the very natures of the two sins, as well as their effects, differ greatly. But both are serious matters, for the basic authority that condemns them is from God. In the case of Friday abstinence,

the law comes from the Church, but the Church's authority comes from God. In the case of murder, the Ten Commandments afford direct divine prohibition.

Though every unrepented mortal sin deserves hell, there are gradations of even mortal sin and different grades of penalty in hell.

Dates With Married Employers

By D. F. Miller

Problem: "I have a job as a private secretary of an executive in a large company. It is a wonderful position and pays good wages. My boss is a married man in his late thirties and I am 25. My problem is that he is constantly asking me to go out to dinner with him, which usually means going to a show afterwards and spending the evening with him. I have done this once or twice, but have not felt right about it. He has told me that he does not get along too well with his wife, and that, therefore a little innocent recreation with a girl like me cannot do any harm. He has all but hinted lately that it is part of my job to go out with him, making me feel that if I don't, he may look for somebody else to work for him. Just what is my duty in this situation?"

Solution: You are face to face with a set of circumstances that have been the occasion of the moral downfall of many a previously decent girl. The pattern is much the same in these cases. It starts with the hackneyed dodge of the married man that his wife does not understand him. Then comes the devil's suggestion that dating somebody else is a perfectly innocent pastime. If this in not sufficient to break a girl down, economic pressure is used: "It is part of your job—your pay-envelope depends on it." The end of the story is usually the same, no matter how upright, trustworthy, "decent- minded", the employer seemed to be in the beginning. The end is adultery in one form or another.

You are in danger not only from the obvious weaknes of your employer, but from your own. Your own heart can become involved; his position of authority, his flattering attention to you, his "pathetic" confidence in your ability to make up for his wife's shortcomings, can make you think you are in love with him. If you don't resist that, and all occasions that may lead to it, you are lost.

For the sake of your soul, your peace of mind, four future, I beg you not to be deceived. There is no such thing as married man "innocently" dating and running around with a girl other than his wife. It is not innocent at the start, even when it has not as yet led to ouright sins of sensuality, because he owes his companionship to his wife alone. And it will not be "innocent" of sinful actions very long. Even if you may have to lose your good job, as a price of your integrity, let him know that you cannot be bought, as a companion for his wayward affections, at any price.

(From *The Liguorian*)

ST. JOHN THE BAPTIST

FEW SAINTS HAVE received as much praise as has St. John the Baptist, who was praised both by heaven and earth. The prophet Isaias called him the Angel of the Lord. And Gabriel, when he announced to Zachary that he was to have a son, said that not only would he be esteemed by men, who are poor judges of the greatness or unimportance of matters, but he would be great before the Lord, who is infallible, and in whose eyes the most important things of the world are holiness and zeal for His glory.

A few days after his birth, John's father was enlightened by the Holy Ghost, and he foretold that the child would be the prophet of the Highest, and the master of his people, for he would give them knowledge of salvation. The Jews were completely won over by the holiness of his life, and they asked St. John if he was their promised Redeemer.

Jesus Christ, Eternal Truth, called John the Baptist greater than all the prophets, that is, greater than all who, up to that time, had been illustrious for their knowledge and their virtue. And Jesus said even more, for He declared that never had there been born of woman a more truly great man or one of greater virtue than the Precursor, John the Baptist.

The holy Fathers have said that St. John united in his soul all the holiness of the Old and the New Laws, of which he was, as it were, the binding knot. For in John's soul were united the faith of the patriarchs, the inspired knowledge of the prophets, the purity of a virgin, the austerity of the anachorites, the zeal of an apostle, and the courage of the martyrs.

After all this has been said, what can I say of this great saint which will correspond with the idea which you must have formed from such magnificent praise? And perhaps you will be very surprised to find that, putting aside so many and such glorious titles, I am going to stress only the simplest and best-known of his many claims to renown, that his title of Precursor, or Forerunner of Jesus Christ. That is why I have chosen for my theme those words of the canticle of Zachary: "My son, you will be the Precursor of the Messias, you will go before Him, along the paths where the Lord will walk." That title not only distinguishes John the Baptist from all the other saints but it elevates him above all the others, and it would be hard indeed to give him more praise or greater glory in a single word.

We know that the life of St. John was a life of innocence and penance. It is not enough to say that St. John never lost the grace of God, very learned doctors of the Church maintain that he never weakened that grace, in any way, by even the slightest venial sin. And certainly St. John must have felt that he was innocent and blameless, to undertake the reformation of all Judea, as he did in the last years of his life; especially when he took the Pharisees to task, since they considered themselves the devout reformers of that time. But John reproached them to their faces in the strongest possible language, for the secret sins of their souls.

Innocent of Sin

It is a strong proof of the purity

of the saint's own life that these hypocrites, touched to the quick by his bitter reproaches, although they were jealous of his glory, never found anything to say in return! On the contrary, after they had examined his preaching and his actions, afte they had studied him with all the care inspired by their envy and their hate, they found him irreproachable.

St. John, who was as pure as an angel, spent his days in the practice of continual mortification. Almost from the time he left his cradle, he was clothed in camel's hair and lived in a cave. And although he lived as innocently as if he had no body, yet he treated that body with as much harshness as if it were insensible to pain. Such behavior shows us that St. John had a true love for the Cross, and that is a love which is as rare as it is heroic. Yes, love of the Cross is still very rare, even though Jesus Christ has been crucified, and the Cross has become the instrument of our redemption. What glory St. John deserves, because he loved the Cross before the Son of God shed his light upon it, before Jesus showed us the treasures and the delights that lie hidden in its depths! If the Apostles deserve great praise for having followed their Master along that thorny path, what praise we should give St. John, who walked ahead of the Lord, on the same path, without the help of any guide, and who went farther than any of those who have followed in the steps of the Saviour!

St. Peter of Alexandria tells us that, fleeing from Herod's persecution of little babies, fearing John would be sought out because of the marvels which accompanied his birth, Elizabeth carried her child into the desert of Judea when he was only six months old. Two of the earliest ecclesiastical historians, Cedrenus and Nicephorus, add that John's saintly mother died about forty days after her flight into the desert. From that time on, they tell us, the little prophet lived in the desert, and he did not renounce his solitude until he went forth to preach penitence to the people.

"Thy Will Be Done!"

This isolation is all the more remarkable because St. John knew that Jesus Christ was living in the world, but the saint was not tempted to seek the Lord in order to rejoice in his conversation and his Presence. And it seems to me that such restraint gives us proof of wonderfully solid virtue; virtue which submits unhestitatingly to the commands of God, which is incapable of seeking to change the will of God for any reason whatsoever, virtue which has such strength that it prefers the Cross and mortification even to the most holy, the most saintly delights. So, when the Saviour came to the River Jordan to be baptized, John said that he had never seen Him, but God had sent a sign which enabled him to recognize the Lord, for he had seen the Holy Spirit descending on his head, in the form of a dove.

How did St. John spend his time during that long period of isolation? Origen says that St. John spent his time in prayer. It is certain that the saint lived in close communion with God, because, when he began his life in the desert, he was a tiny child who could not speak, and when he left the desert, he was more enlightened than all the prophets who had lived before him, and he was the most eloquent of all preachers, master of all doctors of law. All this knowledge, all these gifts, must have been inspired. John must have drawn these gifts from his

communion with God. They were the fruits of the lofty heights of contemplation which our saint reached.

Do not take my word for the blessings of solitude, but spend a little time reading holy books which are rich in grace, which speak directly to our hearts; such books as the Gospels, the Imitation of Jesus Christ, the Devout Life of St. Francis de Sales. You will soon perceive a great change in your habits, and you will find that the number and seriousness of your faults has greatly decreased. Moreover, you will begin to perceive, and to understand, the way that leads to heaven and you will realize how very far away you have been from that path up to this moment. I have sufficient confidence to promise that, in a short time, you will lose your taste for other delights, you will regret that you deprived yourself, for such a long time, of the greatest joy that life can give, and in the future you will fear nothing so much as to be obliged to return to your former tumult. You will no longer desire anything else except that you may pass gently from the temporal peace and quiet you have gained to the eternal rest of heaven.

At length, it became necessary to renounce his solitude in order to set forth on a more thorny path. It was time for him to begin the life of an apostle and to make ready the way for the Son of God, who would soon leave his retreat in Nazareth to preach the Kingdom of his Father to the Jews. As soon as it was made known to St. John that the time had come, he left the depths of his solitude and appeared suddenly on the banks of the River Jordan. And soon the countryside re-echoed with the words which were heard in all his discourses: "Make haste to do penance, for the time has come when God shall reign among men."

Preaching the Word

It must have astonished the people to see this prophet, of whom they had never heard, burned by the sun, worn by fasts, clothed in the torture of a hair shirt; and to hear him preaching to all, in a loud voice, that they should follow the way of life which he had himself practised with such great severity. Never had there been seen such ardent, disinterested zeal, nor had zeal ever been more effective. John visited all the countryside which was watered by the Jordan River. And he instructed and baptized multitudes.

How pure, how sincere, how disinterested, was the zeal of John the Baptist! He did not preach in order to gain fame. He preached only that the Jews might know the Saviour of the world. From the moment that Jesus Christ first appeared, St. John declared emphatically that he was only Precursor of Christ, and that Jesus would baptize with the Holy Ghost and wash away sin by a baptism far more powerful than that which John could give. And he begged his disciples to listen to the new Master and to devote themselves to Christ, the Source of all knowledge and all holiness. Finally, John published the glad tidings that this Man was truly the Son of God. And so he ackowledged Jesus at the very time when the people were ready to accept himself as the Messias.

Humble of Heart

We can say that no man ever offered as much honor to Jesus Christ as did St. John, because men believed that he himself was the Liberator, since he fulfilled their ideal of the Man-God. But St. John denied the pleas of the multitude, and said that they should

await the coming of Another, the lace of whose shoes he was not worthy to untie, for he was only as the voice of one crying in the desert. So we see that the saint labored solely for his Master, and he laid his own glory at his Master's feet. The only fruits which John the Baptist gained for himself, from all his apostlic labors, were prison and the death which he suffered because Herod hated the truth. For only that glorious ending had been needed to give John claim to all the crowns, all the honorable titles, that the Church can give to her saints, whom she honors by the names of doctor, virgin, anchorite, apostle, prophet—and, finally, martyr. And thus, by his death, by dying for Jesus Christ, John fulfilled his principal function, that of Precursor; dying, as he did, a little while before Jesus Christ died for us and for all men.

(From *The Messenger*)

Stigmatics and Angels

TO the religious and religious alike, there is nothing more fascinating than manifestations of the supernatural—whether they are explained by faith or scientific fact. Recently two new books are available for those interested in the powers of God and/or the powers of evil.

It was Sept. 20, 1918. Padre Pio, a 31-year-old Capuchin friar born Francesco Forgione at Pietrelcina in Southern Italy, was making his thanksgiving after Mass. As he knelt before a crucifix in the Monastery of Our Lady of Grace at San Giovanni Rotondo, "five luminous rays from five wounds of the Crucified suddenly penetrated his hands, feet, and side. The pain and the joy experienced at this moment were too great for him to bear. He swooned and fell to the floor, bleeding profusely from his wounds."

Today, 34 years later, Padre Pio is still living at the same monastery. During the second world war, hundreds of GI's journeyed there to see and confess to the friar who is said to be the first stigmatized priest in the history of the Roman Catholic Church. In "A City on a Mountain," Padre Pio's life is chronicled by Father Pascal P. Parente, professor of ascetical and mystical theology at the Catholic University of America in Washington, D.C. Although several past volumes about Padre Pio have been placed on the Index of Forbidden Books by the Vatican, Father Parente's current work bears ecclesiastical approval.

Padre Pio himself was once ordered to show his wounds to no one (he underwent a hernia operation without anesthetic lest the doctor should examine his stigmata while he was unconscious) and forbidden to say Mass in public or hear confessions. The ban on Mass and confessions is now lifted, and most of his day is spent in the confessional box. He wears half gloves at all times except when saying Mass. Padre Pio's Mass may last as long as an hour and a half, and his wounds bleed during the consecration, Father Parente says.

While making no pronouncement on the saintliness of Padre Pio, Father Parente does speak of miracles, of bilocation (i.e., the power to be in two places at the same time), and of extraordinary conversions and prophecies. He denies that the wounds are caused by hysteria or are self-inflicted. But, he points out, "the church does not canonize any living person, no matter how holy that person may be."

The explanation of the power of evil in the world has baffled and intrigued theologians throughout the ages. In "Fallen Angels," Rabbi Rernard J. Bamberger traces the explanatory efforts through Jewish, Christian, and Islamic literature and retells the myths of the angels who fell from heaven through sins of lust and pride.

Dr Bamberger, who is rabbi of the West End Synagogue in New York and a former president of the Synagogue Council of America, finds passages in Genesis and Isaih which seem to indicate angelic sins. Some interpret Genesis 6:1-4 ("...the sons of God saw the daughters of men that they were fair; and they took them wives of all which they chose...") as an early allusion to angels marrying mortal women who bore giants. Because of their desire, the angels lost their ability to return to heaven.

The pre-Christian Book of Enoch, an Ethiopic work, names as archcriminal the angel Azazel. Other rebel spirits taught women the art of make-up (which incites lewdness) and demonic practices such as abortion, while to men they gave war and the art of writing—regarded as evil because in his created innocence man did not have to supplement his "good faith with pen and ink." These wicked angels brought evil to the world which God sought to destroy with the deluge in Noah's time.

In the Talmud and rabbinic literature Dr. Bamberger says, Satan is never called evil but appears rather as God's prosecuting attorney, often sent to test the faith and strength of men. Thus Satan is said to have tried to dissuade Abraham from sacrificing Isaac after God commanded it. The synoptic gospels and the church fathers, on the other hand, Dr. Bamberger feels, are strongly dualistic in their idea of a strong force of evil which battles the good. Christians believed Satan fell from heaven through pride, although as late as the fourth century some still attributed the fall to lust. But Augustine did not see how incorporreal angels could yield to sensual sin.

The Koran does not refer specifically to fallen angels, according to Rabbi Bamberger, but in one obscure passage pictures demons attacking Solomon and teaching men witchcraft. The rabbi carries his theme down through modern Protestantism and the interest of C.S. Lewis, Karl Barth, and Reinhold Neibuhr in satanic activity.

Waiter: Everything in this restaurant is cooked by electricity.
Guest: Well, then, please give this hamburger another shock.

Brothers Are Not Half-Priests

By Louis Reile, S.M.

BROTHERS ARE NOT half-priests, nor are they men who once had their eye on the altar but who had not the intellectual gifts to proceed. Just as there is the vocation of the priest, there is also the separate vocation of the Brother. This vocation is something wholly separate, and has no immediate connection with that vocation of the young man finally invested with the ecclesiastical dignity.

Brothers, as I wish to speak of them here, are male religious who devote themselves to some apostolate authorized as such by the Apostolic See. Brothers are religious, i.e., they make the ordinary profession of three vows: poverty, chastity and obedience—the essential factor of religious life..

A religious can be a priest; many are. But it is possible to be a religious and yet not be a priest. A priest becomes a priest for the social body of the Church. Since religion is not religion without sacrifice, there must exist that official line of levites to offer sacrifice, to petition, to adore, and to thank God.

But there are many other men who have not the vocation to offer the Holy Sacrifice of the Mass, administer the Sacraments, preach sermons, retreats, etc., and yet their work is essentially that of self-sanctification and the salvation of souls. In Canada and the United States I think it is safe to say that the greater number of Brothers is engaged in the work of education.

The essential factor, I have said is the profession of vows. But before a man is permitted to take vows certain steps are necessary. Obviously Canon Law, by way of quoting the official standing of Brothers in the Church, regulates the formation demanded for a male religious.

What Candidates Must Do

A candidate for the Redemptorist Congregation must present the required papers. Although they differ with each institute, some documents are basic. The baptismal and confirmation certificates, marriage certificate of parents, doctor's report, a transcript of academic credits, and other data peculiar to each congregation.

After all these papers are gathered, checked and approved, the candidate is duly admitted by the Institute. He enters the first house of formation, usually a postulate (from the Latin verb *to request*) for the required period, varying in the different Institutes from a few weeks to a whole calendar year. The next step is the novitiate. This house is canonically erected under the direct jurisdiction of the Holy See. Here the candidate must spend at least one year under the guidance of a superior called the novice-master. This rule is so important that failure to comply to the leter renders any profession of vows null and void. In some Institutes the period of novitiate is extended to two years. One calendar year is the minimum.

During the novitiate the novice studies the religious life, the constitutions of his Institute, the obligations and privileges the three vows entail. He lives, somewhat, the same life he will lead later on as a professed Brother.

First vows, which cannot be taken until the candidate has reached his sixteenth birthday, are temporary. The young professed is truly a religious, but he is still a candidate. He enjoys all the protection and helps, spiritual, material and corporate, of the family in which he has professed his vows, but he must yet undergo further probations. He may leave at the end of his temporary engagements should he find that he is not called to this life of perfection.

Depending on his avocation as a Brother—his vocation is that of a religious, a man vowed to God in the bosom of the Church to follow the three counsels expressed by Christ in the Gospels—the young Brother spends some years in another house of formation called the scholasticate.

A Brother is engaged in manual labor, the crafts, etn., he will pursue appreticeships under superiorrs

All the while that the young Brother is in training be is busy strengthening his religious life with the grace flowing abundantly into his soul, and which will gradually overflow abundantly into his work in the apostolate.

Apostolates, i.e., areas of work, vary with each Institute. Right here I might make a final point about the statuts of the Brother. He is a *lay* Brother because he never intends to partake of the orders of the Church, minor or major. Strictly speaking, the Brother as such has no more business in the sanctuary than does a Sister or nun, than does the average lay Catholic coning to Mass on Sunday.

St. Benedict, the father of the western monasticism, and his monks were not priests. Whenever priests were members of monasteries, Brothers predominated. Monasticism was an institution of men, monks, who were not ordained. Later on priests were added to the ranks to minister to the monks. Then, too men called to sacred orders desired to lead a more perfect life. The monasteries began to house both ordained and non-ordained monks.

One very valid reason is that the vocation of the Brotherhood is unknown in many circles, even Catholic circles. The highest vocation a young man can be called to is the priesthood, whether it be as a religious priest in an Order or as a secular (diocesan) priest. But God does not desire all religious to be priests, nor vice versa. He does not will that all persons should

leave the world to become Brothers, Sisters and priests. "Each has his proper gift from God." (I Cor. 7, 7). And to each God gives the necessary grace to accomplish this role in life, their vocation.

The young man heeding God's voice in his soul may know very little about the Brotherhood's role in the Church. But in his years of training he will learn this and other things. That's part of the postulate and novitiate: to acquaint him—on a level he is capable of understanding—with the duties he wishes to take upon himself by this profession of vows.

"But why stop half way?" It is not uncommon to hear this statement made to a young man voicing his desire to become a Brother If the young man is going to sacrifice his life, why should he not go all the way up to the altar rather than dwell all his life in the sacristy or in front of the Communion rail? God's will; that is the answer—God's will. Personal wants have little to do with choosing one's vocation. But Almighty God does build on the natural. It suffices for every one to be as God wills him to be.

Often, persons in authority, themselves knowing too little about the dignity and he work of the Brothers in the Church, advise a young man to choose the seminary, where the young man will undoubtedly find another problem awaiting him. Or he will be advised not to waste his life, to get married and rear a family of God-fearing children.

Apostle in His Sphere

The reward promised the apostles for leaving home, mother, father, lands, etc., applies equally to the Brother who must be an apostle in his sphere. After all, Brother is doing the very thing the rich young man was yet lacking: Brother has given up everything for the express reason that he wants to follow Christ more closely. Brother is vowed to Perfection by his three public vows.

Pastors, teachers, and counsellors would do well if they are unfamiliar with the vocation of the Brotherhood to consult a priest who is so informed,—the nearest community of Brothers.

A second more important reason for this lack of vocations is that the majority of young Canadians or Americans have never known or seen a Brother. It goes without saying that the majority of recruits to all Institutes come from schools or institutions conducted by that congregation.

Meanwhile, boys and young men are being turned away from our Catholic schools because the laborers in the apostolate of the classroom are few. Too few! Only the Lord of the Harvest can send qualified laborers into the classroom. The generosity of Canadian and Ameriacn youth will fill the need. But to help them realize their hour of grace, prayer, much prayer, and sacrifice is needed Only then will the Queen of Apostles beg her Son for more young men who will fight under her banner for the cause of youth in America and the world. She it is who is the inspiration of the Brothers. For she it was who trained the Divine Child in all His human needs. And the children of today are also other sons of Mary. This is the aim of the teaching Brother: to make of all men true children of Mary.

Write to:

Rev. Father Master,
Ukrainian Catholic Mission
Yorkton, Sask., Canada.

Laugh With Us

"How long have you been working for the National Company?"
"Ever since the office manager threatened to discharge me."

Conductor (looking at 12-year-old child): "How old is your child?"
"Five years old."
Conductor: "He looks older than that to me."
"Can I help it if he worries?"

"How do you like that new secretary that you hired?"
"She does splendidly with her nails, but she has no apparent interest in my letters."

Boss: (to office boy, who is half an hour late) "You should have been in here at nine o'clock."
Office Boy: "Why? What happened?"

Times were very bad, and the businessman from Los Angeles was asked how badly depression had hit his town.
"Depression? Why, we have no depression in Los Angeles, though I will admit we're having the poorest boom, we've had in a long, long time."

"Where's the cashier?"
"Gone to the races."
"Gone to the races in business hours?"
"Yes, sir, it's his last chance of making the books balance."

"I like our new apartment, but the neighbors can hear everything we say."
"Well, why don't you hang heavy tapestry on the walls?"
"But then we can't hear what the neighbors say."

Women can keep a secret just as well as men, but it generally takes more of them to do it.

Myrtle—"Has Jimmy ever married?"
Doris—"No, and I don't think he intends to because he's studying for a bachelor's degree."

"How come your new bride and you called off your honeymoon?"
"Just an unfortunate misunderstanding. I thought she had the money to pay for it."

A woman columnist points out that there are 30 per cent more men than women in the mental hospitals.
Okay, okay; but who puts them there.

"So your son is in college? How is he making it?"
"He isn't making it. I'm making it and he's spending it."

Save Old Stamps

We sincerely thank all who have until now contributed to our stamp club. May God and His Holy Mother reward you a hundredfold for your charity. We hope that you will continue your present marvelous cooperation.

Those who still have not contributed, we hope will do so and thereby help us in a worthy cause.

CHANGE OF ADDRESS: From July 1st send your stamps to our **new** address:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

НОВА КНИЖКА:

Розваж то Добре

(ПРО СВ. СПОВІДЬ)

о. П. Мельничук

Добрий папір, сторін 78, з ріжними ілюстраціями. Дуже цікаво написана.

Замовляйте:

Rev. P. Melnychuk,
St. Mary's Academy,
Table Rock, Sloatsburg, N.Y.

або:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

LAUGH WITH US...

Hubby: It's funny, but the biggest fools marry the prettiest women.
Wife: Oh, quit trying to flatter me.

Waitress: "Did you say you wanted those eggs turned over?"
Customer: "Yeah! To the Museum of Natural History."

Patient: What should I do to have soft, beautiful hands?
Doctor: Nothing. madam. And do it all day long.

On a bus a man gave his seat to a woman. She fainted. On recovering she thanked him. Then he fainted.

The world is full of willing people—some willing to work and the rest willing to let them.

Two duelists agreed to meet at dawn. "In case I'm a little late," said the challenger, sorry he had started this, "don't wait—go ahead and shoot."

Moe: I don't like girls. They're too biased:
schmoe: How's that?
Moe: Every time I go out with one, it's buy-us this and buy-us that until I'm broke.

"Do you wish the court to understand that you refuse to renew your dog license?" asked the judge.
"Yes, your honor, but..."
"We want no 'buts'. You will be fined. You know the license has expired."
"Yes, but—so has the dog."

If you tell the truth you don't have to remember anything.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., **Broadway & First Ave.**
Phone 1966 **YORKTON, SASK.**

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа	5.00
Народний Катехизм, лише в українській мові	.20
Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.30
Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.50
" " Нового Завіту в укр. і англ. мові,	.50
" " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові	.50
Буквар Рідної Школи, перша часть	.50
Перша Книжечка, буквар, М. Матвійчук	.80
Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький	.50
Друга Читанка	.50
Нова почат. Читанка—зо словаром і вимовою по-англ. Е. Шклянка	1.50
Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою	2.00
Дитяча Абетка, з рисунками	.60
Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин	4.50
Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена	1.75
Граматика Української Мови, О. Панейко	2.50
Українська Граматика, Стоцький Гартнер, оправлена, 242 ст.	.45
Методична граматика укр. мови, І. Огоновський, оправлена	.35
Українська Граматика з вимов. для канад. і амер. шкіл, Е. Шклянка	1.60
Наголос для студентів, педагогів, письменників і т.д.	.75
Український правопис, Рудницький	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

EATON'S BIG MAIL ORDER BARGAIN FLYER

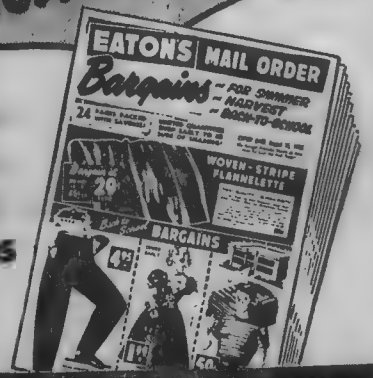

IS ON ITS WAY TO WESTERN CANADIANS

Copy Free on Request

24 PAGES of STAND-OUT VALUES for SUMMER, HARVEST and BACK-TO-SCHOOL SAVINGS!

T. EATON Co. CANADA LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - North Battleford - Prince Albert - Regina
Saskatoon - Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ВЕРЕСЕНЬ Yorkton, Sask. September, 1953

10¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автора.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Католицька Дитина в Католицькій Школі	о. Вол. Білинський	1
З Листів до Редакції		3
Чи у Вашому Домі є Святий Хрест?	о. С. Шавель ЧНІ.	19
Перші Українські Поселенці в Канаді		22
Гонів	о. Мих. Щудло ЧНІ.	23
Три Основні Величини	о. А. Великий ЧСВВ.	27
Мій Син Андрійко	Софія Метерко	29
Що Голосить Митрополит Іларіон?	о. Мих. Щудло ЧНІ.	32
Хотів би я знати		37
Сміховинки		38
The Cross		39
Catholic Schools and Their Enemies	C. C. Englert	42
Problems of Teen-Agers	D. F. Miller	45
Her Name—Mary		46
Advice About Marriage		49
The Period Preceding the Synod of Zamost	Rev. M. Schudlo CSSR.	51
The Liturgy—Essential Qualities and Nature	Mgs. R. Hillenbrand	56
I'd Like to Know		58
Scriptures Need an Official Interpreter		60
Mary Joy	Rev. N. Hodowany, CSSR.	62
Catholic Parents of Public School Children		64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 9 | Йорктон, Саск. | Вересень, 1953

КАТОЛИЦЬКА ДИТИНА В КАТОЛИЦЬКІЙ ШКОЛІ!

о. ВОЛ. БІЛИНСЬКИЙ

УКРАЇНСЬКА католицька дитина в українській католицькій школі!—це девіза кожної християнської, практикуючої, католицької родини. Чому?

Так учить католицька Церква, так постановляють закони католицької Церкви, так голосять намісники Христові Папи,—так навчає Бог:

"Навчай сина, і він буде потіхою..."

Дальше говорить Христос Спаситель: "Ідіть і навчайте всі народи..."—або "Позвольте дітям приходити до Мене".

Чи католицька школа відповідає всім вимогам навчання і виховання? Безперечно, що навчання і виховання стоять на найвищому ступні тільки в католицьких школах.

Навчання і виховання в католицьких школах не можна порівнювати із навчанням по школах чисто світських.

В католицьких школах учать люди віруючі і практикуючі католики. Вони знають, що премудрість, розум, рада, знання —це дари Св. Духа. Вони знають, що цими дарами ми поглиблюємо науку, щоб щораз краще служити Богові.

Бог сотворив нас на образ і подобу Божу. Він дав нам безсмертню душу; сили душі це розум і воля. Ці сили мають зростати, більшати, кріпшати.

Бог не хоче, щоб ми були дикунами, нецивілізованими, некультурними, непоступовими людьми. Бог нам дав розум, щоб ми цим розумом пізнавали правду Божу, щоб ми могли відповідно до життєвих вимог поступати.

Звірі, риби, птахи, комахи не мають душі, а тим самим не мають і розуму,—отже немають і науки,—спроможности пізнавати краще Бога й робити якийнебудь поступ в якомунебудь напрямі свого життя.

Розум і наука мають допомагати людині зближитися до Бога, а не віддалювати її від Бога. Католицькі школи це осередки такої правдивої науки.

Крім цього, в католицьких школах є й правдиве, найкраще виховання. Це виховання згідне з приписами Церкви. В като-

лицьких школах учиться і виховується дитина на правдиву людину. В католицьких школах плекає християнська дитина й інші Дари Св. Духа, а саме: побожність, боязнь Божу і кріпость. В католицьких школах набуває дитина всі інші християнські чесноти. В католицьких школах учиться дитина добра, а "раз добром налите серце, в-вік не прохолоне"—каже поет.

Тут учиться дитина і виховується не тільки на дійсного воїна Христового, але й на правдивого патріота та чесного громадянина.

Грішать тяжко такі батьки, що занедбують дати своїй дитині християнське виховання. Помиляються також всі інші, що думають, що всі школи однакові. Де нема Бога в школі, там нема правдивої школи, там нема правдивої науки й виховання. Школа без Бога це трупарня для християнина,—це гріш, що виглядає як гріш, але є безвартісний, бо фальшивий.

Що ж вартує людина без віри в Бога, без моралі?

Ми знаємо, що діється в большевії. Там є школа,—але школа інтернаціональних розбійників, для яких природний закон, чи позитивний Божий, чи мораль, не мають значення.

Там батьки бояться своїх дітей! І як же казати, що це не кузня людо-звірів, що це не кузня сил пекельних, що це не кузня всього зла, що послідовно і вперто змагає переробити людей на двоногих потворних советських звірів із переворотними—диявольськими помислами та бажаннями.

До цього ведуть школи без Бога! Це образ безбожництва. Байдуже, чи це школа національна чи інтернаціональна—раз вона без Бога—так вони всі однакові.

Розбійник є розбійником, а злодій є злодієм без огляду на те, чи він інтернаціональний чи національний.

Яка ж ріжниця між Сталіном і Тітом? Нема жадної! Так само нема жадної ріжниці між атеїстом інтернаціоналістом—комуністом і атеїстом-націоналістом чи іншим політичним безбожним "діячем"! Всі вони вороги Бога.

В світських школах в Канаді й Америці немає, нащастя, безбожницького навчання, не виключено Бога. Багато стейтів дозволяють дітям іти до своїх церков на навчання релігії.

Одначе така світська школа не є вистарчальна для українських католицьких дітей, тому вони обовязані йти на катехизм до своєї церкви. Та це вийнятковий стан. Це оправдує батьків тільки там, де нема української католицької школи—або де неможливо післати дітей до католицької школи через віддаль.

Всі інші грішать, бо позбавляють своїх дітей християнського виховання.

Українська католицька дитина має бути в українській католицькій школі!

Цього вимагає Бог! Цього вимагає добро дитини! Цього вимагає наша Церква! З цього користає рідний нарід, з цього користає рідний край і край, в якому живемо—Канада чи Америка.

УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Саск., а НЕ до Редактора в Нюарку.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ ІНСТИТУТУ ІМ. МИР. А. ШЕПТИЦЬКОГО В САСКАТУНІ

В неділю 16 серпня відбулось урочисте відкриття виховавчого інституту ім. Митр. А. Шептицького в Саскатуні, в якому взяло участь около 2,000 людей.

В неділю ранці з усіх сторін і вулиць спішились вірні до Грифит Стадіюм, де знагоди цього торжества відправив Архиєрейську Службу Божу Преосв. Кир Андрей в сослуженні монашого й світського духовенства. В часі Служби Божої співав місцевий хор під проводом інж. Е. Зарицького. Святочну проповідь виголосив Преосв. Кир Максим.

Після Служби Божої відбувся спільний обід в університетській залі забави. Господарем бенкету був п. В. Гнатюк. На початку п. В. Гнатюк коротко пояснив значення цієї святочної хвилі та історію будови інституту. Слідували привіти й побажання від духовних і світських достойників. На бенкеті було приявних около 600 осіб.

В 4 години пополудні зійшлися всі до новозбудованого інституту, де розпочалась церемонія посвячення. Обряд посвячення довершив Преосв. Кир Андрей в сослуженні Преосв. Кир Максима й Преосв. Клайн-а, та чисельного духовенства. При тій нагоді Преосв. Кир Андрей виголосив проповідь, в якій підкреслив значення Інституту й заохотив до дальшої піддержки й допомоги на викінчення інституту. Слідувало чайне прийняття.

Вечором відбулася святочна Академія в Ст. Мері'с Гал, де знов взяли активну участь всі приявні. Академія випала надзвичайно гарно, як рівнож ціла програма дня. Богу слава хай буде за обильне благословення на цей інститут й укр. нарід в святочний день!

ПЕРШІ ЖЕРТВИ КОМУНІЗМУ

Нещодавно в Римі видав Чин Святого Василія Великого книжку під назвою: "Біла книжка про релігійне переслідування на Україні". В цій книжці описане знущання комуністичної влади над духовенством і вірними українських церков та про великі жертви, яких вони зазнали під час комуністичних спроб знищити віру українського народу в Бога.

Після 1917 року і аж до нового завоювання України більшовиками релігійне життя на Україні розвивалося вільно. Українська православна Церква, стала автокефальною, українська греко-католицька Церква, звільнена від гніту воєнного окупанта також розвивалася. Після захоплення України більшовиками її поділено на дві частини. Більша частина, де майже все населення було православне, лишилася під більшовицькою владою. Решта української території, на якій жили українці переважно католицького вірісповідання, опинилася в межах інших держав, у яких ставлення до релігії було далеко більш культурне ніж під більшовиками.

Недовго дано православній Церкві можливість розвиватися спокійно. Арештовано Митрополита Липківського та велике число священиків і вірних. По чотирьох роках жорстокого фізичного нищення українську автокефальну православну Церкву офіційно зліквідовано 1930 року.

Українське католицьке населення з своїм духовенством на чолі з Митрополитом Шептицьким поставилося не ворожо до нової влади. Церковні власті закликали вірних та священство слухати розпоряджень нової влади, якщо вона не перечить закону Божого. Та комуністична влада вимагала сліпого послуху й цілковитого підпорядкування її інтересам. Почалися муки української католицької Церкви.

Конфісковано монастирське майно і монастирі закрито. Закрито і духовні школи. Навіть відібрано канцелярське приладдя. Не дозволено священикам відвідувати хворих у лікарнях. Щоб підірвати авторитет Митрополита Андрея Шептицького комуністична влада шантажем пробувала змусити одного з чільних духовників Галичини узурпувати його місце. Це їм не вдалося. В червні 1941-го року недавні ще приятелі комуністів—неміцькі нацисти напали на Радянський Союз. Комуністи покидали Західню Україну, знищили багато населення, а в тому немало й

священиків. Влада німецьких фашистів нічим не різнилася від влади комуністичної. І коли прийшов розгром гітлерівської Німеччини та радянські війська повернулися в Україну, це знову не було визволення, а перехід з однієї неволі в другу—не менше жорстоку. На початку здавалося, що справді настало полегшення. По смерті Митрополита Шептицького в листопаді 1944-го року радвлада дозволила, щоб відбувся величавий похорон. Дозволено також провести урочисту інтронізацію нового митрополита—Йосифа Сліпого. Та ці ніби полегшення були справді лише маневром. Почалося систематичне очернення особи покійного Митрополита Шептицького. На весні 1945 року арештовано Митрополита Сліпого, львівського генерального вікарія, єпископа Никиту Будку, який свого часу був першим українським католицьким єпископом в Канаді. Єпископа Николая Чарнецького, єпископа Івана Лятишевського, єпископа Григорія Хомишина та Монсіньйора Петра Веругуна—апостольського візитатора українців в Німеччині. Студентів львівської та станіславської семінарії покликано до військової служби.

Відбувся судовий процес над арештованими владиками, яких обвинувачено в злочинах проти радянської держави. Їх засуджено на різні жорстокі кари. Заборонено відправляти Служби Божі без окремого дозволу. Почався з ініціятиви уряду рух за скасуванням берестейської унії та за прилученням католицької Церкви до казенно-православної. Цей рух за "об'єднання" закінчено в квітні 1946 року. Таким чином знищено українську католицьку Церкву в Галичині. Цю саму техніку терору та знущання застосовано і до української греко-католицької Церкви в Польщі та на Закарпатті.

(Голос Канади).

ЗНАЧЕННЯ ДІВОЧОЇ АКАДЕМІЇ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Послідними днями багато писалося а ще більше говорилося про одну річ, а саме про посвячення нової Дівочої Академії в Анкестер. Більшість наших громадян в Канаді, а навіть Америки тим інтересувалася. Та не менше цікавились тим і чужинці і в одній своїй часописі цілу першу сторінку посвятили Академії, подаючи подрібно завваги, описи свого очевидця. Як так то видно, що ця школа це не є звичайна будівля, що дає затишний сховок одній другій особі або родині на якийсь час. Ця школа це твердиня, що літами має виховувати наше молоде покоління, тих, що займуть місце по нас, що осягнуть це, до чого ми зміряємо, що наші пляни зможуть перевести в діло. Ця Академія це одна з найважніших справ під цю пору. Це час Божого Посіщення і Його милости. Як ми дорослі сини і доньки українського народу злегковажемо цю хвилю, легкодушно перейдем попри неї, не заінтересуємося і не доложемо своїх рук, часу і помочі, то ця благодатна хвиля безповоротно минеться для нас. Але не пропаде: принесе ласки, силу другим, іншим, чужим нам по вірі і народности. Чужі скористають і ще благословити будуть. Вони вже простягають свої руки та просять прийняти їхніх дітей до цеї Академії.

А ми батьки, чи здаємо собі з цего справу? Знаємо, що воєнні злидні та лихоліття нас тиснули, мало було веселих днів в нашому житті. Таж як правдиво любимо свої діти, так пішлім їх до цеї Академії. Тут вони збережуть своє рідне, свої традиції, тут їх виховають на гідних громадян. Чиж може хочете, щоб Ваші діти потонули в чужім морю? Ця Академія знаменито надається до збереження нашого національного розвою. Мати, це цариця в домі. Мати це володарка домашнього огнища. Що зможе опертися її любови, вишуканій ніжности, жертві і доброті? Вона панує в діточому царстві, вона кристалізує характери будучих громадян. Які тепер матері, такий колись нарід буде. Кличі світа, повного винахідів, за мягкі, за бліді, щоб дати солідні підстави правдивого життя, яке повне трудностей і терпінь. В Академії молодь навчить дитися на світ, на життя правдивими очима без блудних освічень.

Тут вона проживатиме спільно кілька літ в благороднім окруженні, і як посудина насякне пахощами, то в ній переховується так кожна душа і несвідомо вхоплює в себе прикмети середовища, де перебуває. Знаємо, що молодість скоро минається а її слід остається ціле життя. Так ті благородні черти остануть на все життя і хоч покуси, примани злого, злий примір чи лектура згодом звелиб з правої дороги, то однак є надія, що скорше чи пізніше відозветься гарних днів і заблукана овечка знова поверне на добрий шлях. Однак того щастя не мають ті, що весь вік від дитинства провадили в сірому сумному, не здоровому окруженні, без світла правди і без любови.

Так Дорогі Матері! Не гаряча але кип'яча повинна бути наша любов до наших дітей. Кип'яча вода—пара розливається, порушає всякі речі, так нам треба добре зрозуміти вагу тієї Академії, сюди записувати своїх діти, як нема своїх, то заохочувати інших до того, тай спомагати в ріжний спосіб.

Від чужих годі нам вижидати помочі. В нашому народі є багато жінок, але мало провідниць в суспільнім житі, щоб впливали на других, організувались при церкві, гуртували дітвору, жіноцтво. Наша "бідна" молодь розсіяна, блукає, знеохочується, нидіє аж нарешті покидає свою мову, свої пороги і йде там, де її приймають з отвертими раменами, там де цікавляться, де вміють визискати її запал і першу молодечу ревність. Не дивуймося, що наче голуби, відлітає від нас дорослих, бо і щож буде її тримати, коли ми рівнодушні для неї? Чи хоч ми батьки направду інтересуємось нею? Саме католицькі школи, Академії є тими, що виробляють ту буйну молодь морально, національно і фізично. Чому не післати нам сьогодні сюди своїх дітей? Все на світі ограничене. Не будьмо як євангельські гості, що ради поля, скоту, приємності не прийшли на гостину до пира, а їх місце заняли інші. З таким трудом поставлена Академія, повна довгу, не буде світити пустою, її заповнять по береги. Як не схочуть наші люди, бо для нашого народу ця школа—дар наших Сестер, так це зроблять наші сусіди. А по смерті вже нема каяття.

Тож звертаюся до нашого дорогого Жіноцтва. Закликаю Вас, мої дорогі, вживайте своїх талантів перечислова, видумайте спосіб як помогти нашій Академії. Хоч що місяця оголосіть в пресі своє слово, допись, на ту ціль. Досить вже маємо застанов, досить міркувань, пора за діло братися. Час не стоїть. Вставаймо в ряди. Доволі того самолюбного світогляду. Невжеж до віку нам стояти і лиш думати і говорити—— Відгукнімся масово. Най до кількох тижнів появиться оголошення —"Найновіші вісти з Анкестер, Гори Непорочної Марії. Наша Дівоча Академія переповнена по береги. Нарід зрозумів і використав Богом дану хвилю. Йдемо знадією вперед".

Пані Марія Бочар.

МІСІЙНА КАМПАНІЯ У ФРАНЦІЇ ТА АНГЛІЇ

На заклик Їх Ексцеленції Преосв. Кир Івана Бучка, Апостольського Візитатора, чимало українських душпастирів влаштували серед своїх вірних великопосні, духовні вправи. Ця місійна дія за Божою благодаттю та проповіддю отців Редемптористів принесла рясні овочі. Сотні вірних скористали з духовних вправ та почали обнову в духовному житті. В одних позначився грунтовний життєвий зворот, який прямо назвати б можна навернением. У других, це справжне пожвавлення духовного життя, тимбільше, що в чимало місцевинах вдалося сформувати грутки Архибратства БМНП. Сила-силенна перенесенців на континенті зрозуміли, що Франція гостелюбно обдарувала їх земським харчем, але в той час у неодного не стало духового хліба: віри, моральної карности та богобійних звичаїв, привезених із батьківщини (Матері-України). Вони на власні очі побачили, що обіцянки комуністів остались завжди тільки обіцянками й що не бути во вік їхньому раю на землі.

Українське юнацтво надхнулось своїм обов'язком супротив Церкви й Вітчизни, бо тільки справжній християнин заслуговує назву якісного патріота, якщо розуміє, що патріотизм—чеснота.

В жовтні 1952 року Пр. о. Бульс ЧНІ. проповідував св. Місію в Мец та Оден-ле-Тіш, Пр. о. Курилас ЧНІ в Монранж і Шінеку, а Всеч. о. Генер, Вікарій Ван де Малє ЧНІ в Труа і Сен-Етьєн. В час святого посту 1953 року Пр. о. Бульс проповідував у Рубе й Ліберкурі, Пр. о. Курилас в Понт Сент-Максенс, Везін-Шалє й Парижі, опісля в Менчестер і Лондоні (Англія). Впр. о. Ген. Вікарій Ван де Малє в двох місцевих душпастирства Тулюз, опісля в Мілюзі і Штрасбурзі. При цьому бували й справдешні чудеса Божої ласки в час цих священних подвигів. Ревні сповіді втихомирювали людські сумління, душі прочистились, наведено лад у деякі подружі зв'язки. Вірні запевняли, що не пропускатимуть ходити в неділю на Службу Божу, що горнутимуться почастіш до св. Причастя.

Раз українські душпастирі Франції при помочі цих духовних подвигів влаштували свої пастви із обов'язками пасхального говіння, забажали й вони самі з'єднати свого духа в уединенні для священиків. На священичі

вправи з'їхались 14 евреїв. Проповідував Пр. о. Бульс ЧНІ в одному з найстарших абацтв Франції, у. Сен Бенуа-сюр-Луар.

Учасник.

ЙОРКТОН—ОСЕРЕДОК УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В САСКАЧЕВАНІ

17-го травня 1953 р. відбулося святочне вручування дипломів абсольвенткам Академії Пресв. Серця та абсольвентам Колегії Св. Йосифа. Це дві українські виховно-наукові установи, якими зрозуміло гордяться канадійські українці. Вони находяться в Йорктоні, місті, що начислює 10,-000 населення і лежить майже на границі між двома провінціями: Саскачеваном і Манітобою.—Редакція.

Йорктон—це один з дистриктів, який найскорше почали заселювати українські поселенці, що приїздили до Канади. Вони сюди прибували в рр. 1895/7 і надали йому український характер.

Йорктон та околиця в своїй короткій історії існування записали багато. Тут змагалися здорова думка українського поселенця з різними затіями, що хотіли використати необзнайомлення українців з новою країною, обставинами, середовищем, тощо. Одначе Боже Провидіння покермувало інакше. Всі ці намагання не дали бажаних результатів. Здорова українська думка побідила. До цього причинилися у великій мірі три чинники: 1) жертвенна і плянова праця ченців-місіонарів Редемптористів, 2) педагогічні зусилля СС Служебниць, які провадять Дівочу Академію Пресвятого Серця в Йорктоні і 3) така сама праця Братів Християнських Шкіл, яким поручено піклуватися хлоп'ячою Колегією Св. Йосифа.

За старанням ОО. Редемптористів до Йорктону приїхали 9. XI. 1915 р. СС Служебниці. Ними зайнялися Отці та причинилися багато до того, що Сестри вибудували дім та основали свій Інститут, що пізніше прийняв назву Академії Пресв. Серця. Це ствердив був Преосв. Кир Никита, перший Єпископ канадійських українців, у своїх листах з січня 1917 р. до о. Деляре і Декампа.

Спочатку 1917 р. Сестри розпочали цілоденну школу та водночас провадили сиротинець. Школа розвивалася, прибувала дітвора і навчання відбувалося від 1 до 8 ступня. В 1934 р. відкрито 9 і 10 ступінь, рік пізніше 11, а вкінці 12. В 1945 р. школярі з 1-8 ступнів перейшли до окремої школи Матері Божої Неустанної Помочі, якій дали приміщення ОО. Редемптористи у своєму домі. Інститут Академія—став середньою школою для дівчат від 9 до 12 ступнів. Кожного року з цієї школи виходять українські дівчата, що опісля працюють як учительки, норси, уряднички чи вчаться в університеті. До 1942 р. з Академії 60 дівчат вступили до Згромадження СС. Служебниць.

Тепер там учать 7 кваліфікованих Сестер, а 2 Сестри ведуть т. зв. малу школу, де є около 70 дітей. В Академії вчаться 118 дівчат, з того 87 мешкають в інтернаті при Академії. Директоркою Академії є Сестра Корнилія, а Настоятелькою Сестра Йоакима. Крім звичайних предметів, приписаних департаментом освіти, дівчата ще вчаться писати на машинці, шити, варити, а від м. року департамент освіти визнав українську мову кредитованим предметом і ц. року перші випускники писали державні іспити з української мови. Інтернат і навчальні залі Академії приміщуються в головному будинку. Тому, що в ньому замало місця, Сестри постаралися про нові приміщення, які складаються з трьох корпусів, в двох є спальні і викладові залі, а в третьому пральня, швальна, кухня і приладдя для куховарення, реакраційний склеп, тощо.

Учениці мають свою самоуправу, самі роблять порядки, дбають про чистість, тощо. За харчування, навчання, мешкання і прання платять $34.00 (9-10 ступінь) і $35.00 (11 і 12 ступінь). Домашнім капеляном є один з ОО. Редемптористів. Кожної середи дітвора має нагоду висповідатися, раз на тиждень у кожній класі є лекція релігії, раз на рік мають три-денні реколекції. Дівчата гуртуються в Марійській Дружині, що тепер начислює поверх 100 членкинь. Академія має відкриті двері не лише для дівчат з Саскачевану. В ній вчаться теж з Альберти, Манітоби, деколи навіть з Онтеріо. Біда тільки, що приміщення замале. Тому питанням найближчого майбутнього буде розбудова приміщень Академії на яких 200 місць.

Побут і спільне життя в Академії витворює в молоді духа співжиття і вирозуміння та бажання служити ближньому. Вони радо відвідують кожного місяця хворих у лікарні, раз у рік ідуть їм колядувати.

Академія Пресв. Серця веде свою працю пляново. З її мурів кожного року виходять вироблені і свідомі дівчата. Вони є практикуючі християнки і своїм впливом на довкілля роблять велику роботу. 17 травня ц.р. 24 дівчат дістали свої дипломи. Вони покидають Академію, але серцем вони завжди зо своїми виховательками, бо педагогічного хисту та жертвенности Сестер не можна забути.

(П.Б. Едмонтон).

НОВІ НАЗНАЧЕННЯ ЧСВВ.

Ділимося з нашими читачами веселою вісткою, що управу канадійської провінції ЧСВВ перебрав Впр. о. Протоігумен Володимир Шевчук, ЧСВВ.; протоігуменом василіянської провінції в Бразилії назначений Впр. о. Йосафат Нога, ЧСВВ., протоігуменом американської провінції назначено Впр. о. Миколу Когута ЧСВВ., колишнього ректора римської колегії й вікарія Преосв. Кир Івана Бучка.

ВИДАВНИЦТВО "КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ" В ЕДМОНТОНІ

видало недавна такі випуски:

ч. 10. о. В.Л.—"Об'явлення Св. Івана", ціна 50ц.

ч. 11. О. Демків: "Майбутнє канадійських українців", ціна 10ц.

ч. 12. о. Й. Жан—Б. Казимира — "П'ятдесят років у Канаді", ціна 10ц.

ч. 13. Енцикліка Папи Пія XII п.з. "Східні Церкви", ціна 10ц.

ч. 14. Молебні до Спасителя і до Пречистої Богородиці, ціна 25ц.

Ці випуски можна дістати у Видавництві "Католицької Акції" (10967—97 Ст., Едмонтон, Алта.), або у всіх українських книгарнях у Канаді.

"ST. JOSEPH'S COLLEGE"

Під оцим заголовком Браття Християнських Шкіл у Йорктоні видали свою пропам'ятну книжку на 1952-53 рік. Книжка має привіти від Їх Екс. Кир Андрея та Впр. о. В. Маланчука, протоігумена ОО. Редемптористів. Є там послання Директора, Пр. Бр. Методія.

Книжка, в якій сторінки непозначені, бо вона літографована, а не друкована, має повно цікавих відомостей про життя Колегії та подає перебіг жертвенної праці Преп. Братів, що виховують наших юнаків на добрих католиків, щирих українців і канадійців.

Многая Літа Преп. Браттям і Студентам!

ОГОЛОШЕННЯ

ГОЛОД УВ УКРАЇНІ
1932-1933 рр.

ПРОЧИТАЙТЕ Й ІНШОМУ ПЕРЕДАЙТЕ!

"ВИРОК"

(Уривок із актів совіцького "Правосуддя")

"...Корольчук Явдоху Онисьову, українку, 1888 р. народження в с. Стетківцях, Янушпільського району, Бердичівської округи, УССР, позапартійну, нечлена, колгоспу, малописьменну, зі слів несудиму, з майна має хату, заміжню, звинувачену в кражі соціялістичної власности, покарати смертною карою—

РОЗСТРІЛЯТИ!"

На основі цього вироку, який виконано в Бердичеві 24. VIII. 1932 р. над одною з багатьох жертв штучного голоду, кровопивцем-займанцем, написано літературний твір (збірка оповід. на 160 ст.):

"ДВА КОЛОСКИ"

де подано судовий процес, причини його й вирока, жорстоких "суддів"-катів, над беззахисною жінкою, матір'ю дрібних діток...

Хочете мати цю книжку, як документ, щоб і людям показати?—Вишліть нам лише одного доляра (ам. чи канад. або вартість його в ін. валюті) реєстрованою, летунською поштою на адресу:

Editorial "Ridnyj Kraj",
Sucursal 36, Poste Restante
Buenos Aires, Repub. Argentina

Поспішіть придбати, наклад невеликий. Хто пришле $2.00, тому вишлемо, крім "Два колоски", ще й книжку "Золота рибка" на 160 боківок і в подяку—додаток безкоштовний: "Райські Усмішки", збірка гумореcок на совіцьке життя, гумориста МоЛоСанКай. Усі ці твори на викінченні друком, незабаром розсилаємо, хто надішле вартість.

ВИД-ВО "РІДНИЙ КРАЙ"

КОМУНІКАТ

У СПРАВІ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

На цей рік припадає 50-ліття з дня заснування Капелі Бандуристів імени Тараса Шевченка у Полтаві 1923 р. Для відзначення цієї річниці і для допомоги нашому заслуженому ансамблеві у його праці заснувалося в місті осідку Капелі, у Дітройт, амери-

кансько-українське товариство під назвою "Приятелі Української Капелі Бандуристів". Товариство діє у тісній співпраці з Інтернаціональним Інститутом у Дітройт. Терено засягу діяльности Товариства є ціла Північна Америка. Головою товариства став Др. Б. Гіяльмар Лярсон, члени основники: пані: А. Сікелс, Ф. Кесіді, М. Джефрі; панове: А. Мілянич, О. Т. Моор, В. Довгань, Ал. Барбур, Др. В. Витвицький, П. Гончаренко, В. Цимбаліст та І. Ложака. Після проробления деяких підготовчих заходів правління товариства вважає своїм обов'язком дати до відома українського громадянства наступне.

1. Восени цього року, починаючи з місяця вересня, Капеля відбуде широку концертову поїздку. Шлях цієї поїздки вестиме з Дітройту, через Шікаго, Міннеаполіс, Вінніпег, Едмонтон, Монтреаль, Торонто, Бостон до Ню Йорку і Філадельфії і охоплюватиме цілий ряд інших місцевостей в Америці і Канаді.

2. Мистецьке керівництво є в руках Григорія Китистого і Володимира Божика.

3. Цю концертову поїздку Капеля проголошує ювілейною поїздкою для відзначення 30-ліття свого існування.

4. Почесний провід над поїздкою Капелі прийняли Український Конгресовий Комітет Америки і Комітет Українців Канади.

5. У пляні Товариства є вможливити Капелі та її членам постійну мистецьку працю в майбутньому.

Правління Товариства "Приятелі Української Капелі Бандуристів".

МАШИНА ДО ПИСАННЯ

Найновіша новинка з техніки, це конструкція МАШИНИ ДО ПИСАННЯ "ALPINA" і майже о половину ціну дешевші і лучші. На складі також є інші машини до писання—як рівнож ГОДИННИКИ найкращої швайцарської марки: "LUSINA". Жадайте цінників:

ART,
81 Pinewood Ave.,
Toronto (10), Ont., Canada

ДОПОЖІТЬ НАМ ЗБУДУВАТИ СВОЮ ЦЕРКВУ

(Заклик із Принс Джордж, Б.К.)

Дорогі земляки українці,—

На очах усього культурного світу наш український нарід, як на початку своєї історії, так і нині веде нерівну боротьбу в ім'я Г. Н. Ісуса Христа. Колись з поганськими ордами, а нині з фальшивими ідеями.

За земську свою свободу—платив і платить морями крови, але лиш позірно ликує над нашим Народом, дивол зі своїми приятелями.

Душа народу, як і Спаситель Наш на Голгофті, кличуть до нас серед розпинань: "Бодріться". Витриваймо: наша побіда буде і вічна слава з Христом.

На місце, поруйнованих і безчещених храмів-церков на Україні, ми в новому світі та ту в Канаді,—з горячої любови до Бога, нашими жертвами, побудуємо нові церкви та церковці, де тільки збирається наш нарід.

І ми, українці в місті Принс Джордж та в його околицях прийшли до переконання, що нам конче потрібно мати наш духовний осередок і рідну церкву у Принс Джордж, Б.К.

Наш церковний Комітет набув місце під будову церкви в центрі міста. Від нас усіх і від наших щедрих жертв залежить, чи скоро здійсниться мрія громади українців разом з душпастирем, що піднялися святого діла побудувати церкву.

Покажім усі добру волю і любов до Бога—ділами, себто нашими щедрими жертвами. "Два рази дає хто скоро дає"—каже присліва—і "щедрого давця любить Бог", навчав Спаситель.

Хто прочитає цей наш заклик-просьбу—просимо сказати іншим і нам допоможіть самі, і пропосіть до жертви також своїх приятелів і знакомих.

Усі й найменші жертви будуть вказані в прихильній нам пресі.

Зі сердечному подякою для Вас усіх —

Церковний Комітет Українського
гр.-катол. Душпастирства
у Принс Джордж, Б.К.

Адреса посилок:
о. Михайло Шевчук,
Почтова Скритка: 864,
Принс Джордж, Б.К.

ПОШУКУВАННЯ

Андрія Данило з Дзвіняч, повіт Турка, що виїхав до Америки десь 1949 року, пошукує:

Anna Kapustiak,
Immigration Holding Centre,
East Wacol, Brisbane, Q.
Australia.

БЮРО ПЕРЕПИСІВ, ПЕРЕКЛАДІВ, ПОМНОЖУВАНЬ, ДОРУЧЕНЬ

Дипл. інж. В. Слимаковський
Munchen 54, Seehamerstr. 4.

Чимало наших людей, особливо, перебуваючих поза Европою, має до полагодження різні справи, пов'язані з европейським континентом. Але навіть полагодження дрібної справи зустрічається іноді з більшими чи меншими труднощами, особливо ж при відсутності зв'язків та знання даного терену. Тому, йдучи на зустріч потребам широких кругів нашого громадянства, я відкрив вищозазначене, урядово дозволене, бюро, що полагоджуватиме такі справи:

1. Посередництво та інформація, як: розшуки кревних та знайомих; правне оформлювання різних справ; інформації особистого і торговельного характеру та різнородне посередництво;
2. Переклади з різних мов;
3. Виготовлення фотокопій та світлокопій документів, рисунків, тощо;
4. Циклостилеві праці (писання і креслення на восківках, циклостилевий друк-помножування).

Кожну справу, з окрема фахову, полагоджує бюро кваліфікованими силами дотичної ділянки.

Оплата за праці та доручення—після ставок, принятих у Німеччині, що при розрахунку чужою валютою дає чималу вигоду для клієнта. За більші і спеціяльні праці та доручення —оплата по умові.

На відповідь прошу долучити пів доляра, або рівновартість в іншій валюті.

Schribbüro,
W. Slymakowskyj,
München 54,
Seehamerstr. 21 a.

ВЕСТ БЕНД, САСК.

В неділю, 17-го травня з'їхалися стареньскі родичі фамілія, сусіди ближі і дальші з нагоди відсвяткувати золотий ювілей подружжя Панства Стефана і Марії Середа.

Жінки приготовили гарний обід, а по обіді брат ювілят промовив до молодих, і пояснив значення цього ювілею, а відтак покликав пана Войтаса, котрий сказав пару слів і пожелав ювілятам многая літ, і доручив гарний дарунок.

Потім люди гарно забавлялися але не забули за свою пресу. Збірка принесла $21.00: на Українські Вісті 12.00, а на Голос Спасителя 9.00.

Присутний.

ПОДЯКИ З ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю подяку Пречистій Діві Марії Матері Божій за вислухані молитви та поворот до до здоров'я.

Василь Воробець, Нюарк.

Складаю найщирішу подяку Матері Божій, що нам допомагає і благословить мою родину.

—Параскевія Матейко, Бруклин

Дякую Серцю Христовому, Матері Божій Неустанної Помочі, Св. Альфонсові, Митр. Шептицькові за вислухані молитви і прошу їх про дальшу опіку.

— Марія Токар, Саскатун.

Почуваюся до милого обов'язку публично подякувати Пресв. Серцю Ісусовому за посередництвом Преч. Діви Марії за виздоровлення моєї жени з тяжкої операції.

—Ф. Микитюк, Вернон.

Вив'язуючись з даного приречення складаю якнайщирішу подяку Матінці Божій Неустанної Помочі і Найсолодшому Серцю Ісуса за опіку над моєю родиною від еміграції почавши, підчас переїзду до Америки і вже в Америці, аж до тепер. Пересилаю яко офіру 3 доляри.

—Марія Дрималік, Лорейн.

Складаю сердечну подяку Пресолодному Серцю Ісусовому і Преч. Діві Марії за вислухану молитву і за одержанні ласки.

—Яким Буцерка, Скотляндія

Складаю подяку Серцю Ісуса та Матінці Божій Неуст. Помочі, Св. Терені і Св. Отцю Николаєві за видужання з хвороби.

Складаю подяку Ісусові і Марії та всім Святим, що допомогли нам щасливо дістатися до Канади, бо я була з родиною на примусових роботах на Сибірі.

Складаю подяку за щасливий поворот мужа з війни та прошу молитв за навернення одної особи.

—Анна Хоптій, Порт Артур

СТІВЕСТОН, Б.К.

В перші роковини смерти
бл. п. Анни Данилюк

15 липня минув рік, як відійшла на вічний спочинок бл. п. Анна Данилюк. В суботу 18 липня ц.р. відправилось поминальне Богослужения в церкві Успення П.Д.М. в Стівестон, Б.К. За-

упокійну Службу Божу з Панахидою відправив місцевий парох Всеч. о. В. Мартинюк. На це Богослуження прибула не лише вся родина, але й сусіди та знайомі.

По Богослуженні всі прийшли до дому п. Онуфрія Данилюка на спільний обід, підчас якого промовляв від сусідів і знайомих п. Д. Саранчук, який також попросив до збірки на українську католицьку пресу. З цієї збірки призначено $6.00 на Голос Спасителя.

Опісля промовляв о. парох, який підкреслив гарні прикмети якими світила покійна Анна. При кінці промовив п. О. Данилюк—муж покійної, який у зворушенні подякував всім за присутність у поминках.

Відспіванням "Вічная пам'ять" закінчено поминки.

Всім жертводавцям на пресу щира подяка, а бл. п. Анні вічна хай буде пам'ять.

ГУДІВ, САСК.

Вівторок, 29 червня 1953, в церкві Пресв. Тройці в Гудів, Саск., відбулося поминальне Богослуження за померших родин Агафії Крет. Співану Службу Божу й Парастас відправив Всеч. о. Роман Музичка з Айтуни. Було присутних досить багато людей.

По відправі відбувся спільний обід. Підчас того зібрано на католицьку пресу та радієву передачу в Йорктоні $30.25. Збіркою занявся п. Никола Голдун. З того на Голос Спасителя призначено $20.25, а 10.00 на радіо-передачу.

Усопшим бажаємо вічного щастя, а всім жертводавцям щире спасибіг.

РЕДЖАЙНА, САСК.
З хрестин на нашу пресу

Дня 1-го липня 1953 р., Панство Юліян й Марія Панчишин охрестили першу свою донечку Анну-Розалію. Хрещення відбулось у церкві св. Василія у Реджайна, Саск.

Родичі охрещеної прибули з Галичини (Західна Україна) до Канади по другій світовій війні. Пан Ю. Панчишин працює на сіпіярській залізничій дорозі недалеко Реджайни.

Акт святого хрещення довершили Всеч. о. Н. Сірий, місцевий парох, і Всеч. о. Володимир Панчишин, парох у Гілберт Плейнс, Ман., і стрийко пана Юліяна Панчишина.

З нагоди хрещення відбулось приняття в честь охрещеної у Панства Михайла й Еви Галапац, вуйків пана Ю. Панчишина у Реджайні, на котрому запрошено обоїх священиків та многих приятелів.

В часі приняття переведено збірку на українську пресу, що принесла $15.00, з чого призначено 5.00 на пресовий фонд нашої релігійно-наукової часописі Голосу Спасителя.

Щира подяка всім жертводавцям за жертву на піддержку своєї християнсько-католицької преси.

Охрещену членкиню Христової української греко-католицької Церкви Анну-Розалію "Благослови Боже".

Приятель.

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
Голосу Спасителя

Сердечно дякуємо за ласкаві жертви слідуючим добродіям:

З похорну бл. п. Варвари Тимофтей, Айтуна	6.75
Матейко Параскевія, Бруклин	2.00
Пані П. Голій, Дітройт	1.00
Токар Марія, Саскатун	3.00
Абрамець Стефан, Йорктон	1.00
Піх Олекса, Прісвил	1.00
Новіцька М., Карнегі	8.50
Бендина Катерина, Філаделфія	1.00
Муха Марія, Клівленд	2.00
Лисак Василь, Комарно	1.00
Дрималик Марія, Лорейн	3.00
Шатинська Н., Вилмінґтон	1.00
Сторожик Павло, Локпорт	1.00
Климко Олекса, Форт Френсис	2.00
Збірка з нагоди родинного свята С. і Марії Бабин, Торонто	5.00
Кучер Юлія, Питсбург	1.00
Лалка Ілько, Рочестер	2.00
Микитюк Пилип, Вернон	1.00
Пророчок Ева, Вунсакет	2.00
Теленко Іван, Монтреал	1.00
Поминальне Богослуження, Крет Агафія, Гудів	20.25
Воробець В., Нюарк	2.00
Похорон бл. п. Данилюк Анна, Стевестон, Б.К.	6.00
Короташ І., Ансонія	1.00
Шевчук В. Пані, Йорктон	.50
50-літній ювілей панства Стефана і Марії Середа, Вест Бенд	9.00
Скочинська К., Форт Вилям	1.00
З похорону бл. п. Н. Савчин, Фенвуд	8.35
З хрестин, Панство Панчишин, Реджайна, пер. о. Н. Сірий	5.00
Одна Пані з Реджайни, переслав о. Н. Сірий	5.00
Шалева Наталія, Гвілінг	3.90

ВІДОЗВА

У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.

Висилайте Ваші жертви до:

Rev. Father Rector,
Redemptorist Fathers College,
Roblin, Man.

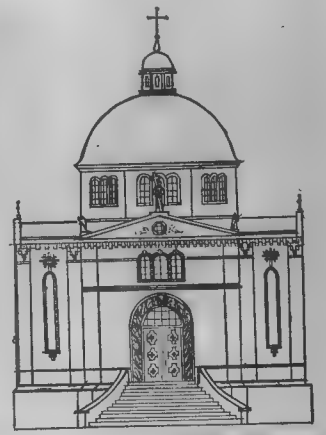

АРХИЄР. ВІЗИТАЦІЯ ПАРОХІЇ В КАЛДЕР, САСК.

Яких 30 миль на схід від Йорктону стоїть гарно помальована церква Успення М. Б. До цієї церкви учащають українці околиці Калдер. Цього року на празник Успення гарно відбулась архиєрейська візитація Преосв. Кир Андрея.

Зрання йшов дощ і декому здавалось, що візитації зовсім не буде. Показалось, що це була тільки проба. Господь Бог хотів досвідчити людей і випробувати їх віру й довір'я на Його Порвидіння. До полудня гарно випогодилось так, що Преосвященний щасливо до нас прибули.

При гарно прибраній брамі витала Преосвященного дівчинка Маргарета Собко й вручила їм китицю квітів. При дверях церкви витав Преосвященного хлібом і сілою п. Клим Дідух, а Впр. о. П. Лаптута ЧНІ. вручив ключі. Служба Божа почалась дещо пізніше як звичайно. Співав місцевий хор під проводом п. Андрія Вантуха. По Сл. Б. Преосв. виголосили празничну проповідь, і відтак слідував обід на дворі.

В часі обіду промовляли Впр. о. П. Лаптута ЧНІ, Пр. о. П. Малюга ЧНІ., п. Павло Брицький вручив дар від парохії, а пані Мих. Собко зложила дар в імені Жіночого Товариства. Останнє слово взяли Кир Андрей.

Після обіду відбулось урочисте водосвяття. Церемонію водосвяття мали Кир Андрей в сослуженні Впр. о. П. Лаптути ЧНІ. й Пр. о. Годованого ЧНІ. Всі люди були дуже піднесені на душі цією візитацією й напевно солодкий спомин про цьогорічний празник Успення лишеться довго в пам'яті людей з Калдер.

Учасник.

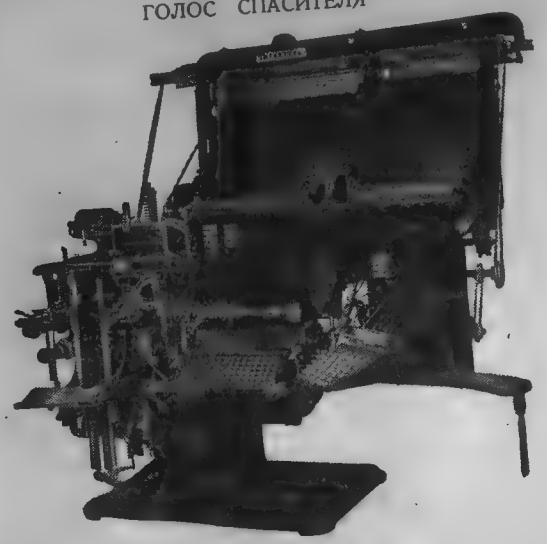

Послухай, що кажуть найвизначніші особи про пресу:

"Преса це велика, коли не найбільша сила наших часів"—
св. Отець Папа Пій XI.

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли одночасно не буде в вас католицької преси, яко зброї для оборони й наступу"—
св. Отець Папа Пій X.

"Нарід, що не має правдиво католицької преси, яка гамувалаб і вказувалаб на шкідливий й небезпечний вплив ворожої преси, зведений блудить по манівцях і напевно скорше, чи пізніше мусить загинути".—Єпископ Григ. Хомишин.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб поздвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди Великодних свят пішліть дарунок. При весіллях, похоронах, поминках, хрестинах, ювілеях, партіях і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Щиро дякуємо за жертви, що прислали дорогі наші приятелі на сплату нової машини Інтертайп в друкарні Голосу Спасителя. Нехай всіх щирих жертводавців Господь нагородить стократно!

Антонюк Марія, Вішарт	8.00
Бліс Катерина, Гвілінг	1.00
Сорока Анна, Гронлід	1.00
Сарахман Анна, Честер	1.00
Киба Антон, Дніпер	1.00
Віснівська Текля, Шалко	.50
Свергун Іван, Брокстон	2.00
Сенів Ів., Філаделфія	1.00
Кічула Петро, Честер	1.00
Савчук Анна, Нентікок	1.00
Михалюк Теофан, Форест Гилс	2.00
Аптульська Юстина, Гейзелтон	2.00
Мерчак Іван, Йорктон	1.00
Климко Олекса, Форт Френсис	1.00
Яношак Мих., Глен Овкс	1.00
Онищук І. Пані, Алонза	2.00
Гунка С. Пані, Рочестер	1.00
Крук Марія, Рочестер	1.00
Лозінська А., Оттава	1.00
Камінський Никола, Клавстон	1.00
Левко Юрко, Принс Алберт	1.00
Пазюк Андрей, Равнд Гил	2.00
Яворський Петро, Міннеаполіс	3.00
Прокопович І., Вікторія	2.00
Мартинюк Юрко, Норквей	2.00
Ткачук М. Пані., Н. Бетлефорд	1.00
Прибега Марія, Клівленд	3.00
Горін Марія, Милвил	1.00

ДАНЛІТ, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Вас. Бобик

Дня 4 серпня рознеслась сумна вістка про смерть бл. п. Вас. Бобика, який помер того дня в лічниці в Реджайні. Покійний хорував на недугу рака.

Бл. п. Вас. Бобик родився 24 грудня, 1898 в селі Кухослав, п. Гусятин. До Канади приїхав з своїми родичами 47 літ тому й замешкав зразу в околиці Рокебі, Саск. 13 червня, 1926 р. одружився з Галею Собко і зразу замешкали в Рокебі, опісля перенеслися до Данліт, Саск., де небіжчик фармерував до смерти.

Покійний полишив у смутку свою дружину, 4 дорослих дітей, брата Івана й сестру Анну в Форт Вилїям, Онт., й дві сестрі—Катерину й Марию в Ванкувер, Б.К.

Похорон відбувся з церкви М. Б. Неуст. Помочі в Йорктоні, 8 серпня. Заупокійні богослуження відправили Пр. о. Ів. Бала ЧНІ й П. Малюга ЧНІ. Працальну промову виголосив Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. На похорон зі'їхалося дуже багато знакомих.

Після погробу була спільна перекуска в парохіяльні залі для всіх учасників. При тій нагоді вони не забули також за українську пресу й зложили гарну суму, з якої призначено $9.00 на прес фонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям складаємо тут щиру подяку а покійному Василеві хай буде вічна пам'ять!

Учасник.

ФЕНВУД, САСК.
Свіжа могила

У вівторок, дня 4 серпня, відійшов до вічности наш парохіянин і приятель бл. п. Никола Савчин, проживши 53 роки. Покійний рятувався як міг по шпиталях, аж поки тяжка недуга рака не замучила його в лічниці

Бл. п. Никола Савчин

в Реджайні. Перед смертю прийняв св. Тайни. Похоронні богослуження в хаті і в церкві св. Петра й Павла в Фенвуд відправив Пр. о. Д. Библів, ЧНІ. з Айтуни. Тлінні останки злождено на церковнім цвинтарі.

Покійний походив з села Улично, п. Дрогобич. До Канади прибув з родичами 1902 року, маючи 2 роки, та мешкав ввесь час на фармі коло Фенвуд. Був вірним членом церкви св. Петра й Павла. Полишив у смутку жену Катерину, синів: Федора, Івана, Стефана, Кенета, Григорія й Евгена; доньки: Софію, Єлену, Грейсі, Геню й Шерон; братів: Василя й Олексу; та сестри: Марію, Розалію й Анну.

На похоронній гостині присутні зложили жертву на добрі ціли. Жертвували по 1.00: О. Савчин, Н. Тимінський, І. Седлович, С. Богай, Н. Козакевич, А. Тимків, П. Стецик, М. Новак, В. Грегорі, Я. Чихрун, С. Денисюк, К. Савчин, П. Новак, Д. Галик,

П. Коцюк, В. Савчин, Є. Новак, Д. Богай, О. Стецик, В. Стецик; по 50ц. С. Огризло, Н. Стецик, С. Богай, Н. Стирчишин, Н. Пилат; В. Огризло 35ц.; по 25ц.: С. Чернецький, І. Савчин. З того призначено на українську католицьку програму в Йорктоні $15.00, а на пресфонд Голосу Спасителя уділено $8.35.

Всім жертводавцям щира подяка. Покійному Николасві—сотвори Господи вічную пам'ять!

Учасник похорону.

РЕДЖАЙНА, САСК.

Одна щиро-жертвенна пані з Реджайна, Саск., передала жертву через о. Н. Сірого, пароха у Реджайні, на пресовий фонд нашої української католицької преси,—з чого призначив о. Н. Сірий $5.00 на місячну часопись Гослос Спасителя.

Адміністрація Голосу Спасителя щиро дякує цій блище незнаній Пані за щедрість у піддержці наших українських католицьких пресових видавництв.

РОДИННІ СВЯТА

Часто чується чи читається в пресі про родинні свята, оті суто християнські відзначення родин, їх річниць, ювілеїв та світлих хвилин. Родинні Свята—всупереч большевицьким режимам, де потоптано родини а родинне життя зведено до низин вегітації й віталізму—в християнському світі й шановані та відзначувані признанням певних осягів у родинному щасті. Народилася дитина, чи набуто яку власність для родини—приятелі і знакомі уряджують "несподіванку", щоби зробити радість родині, щоби піднести вище гідність родини та заманіфестувати своє довіря до даної родини і виявити свою любов до ближнього, ту важну християнську любов.

Одне з поміж цілого ряду таких свят відмітили рідні і знакомі Стефана Бабин і Марії з Роборецьких з нагоди набуття їх власного дому. Свято відбулося дня 28-го червня ц.р. в домі соленізантів, за повними і багатими столами приготованими найблищою родиною Стефана і Марії. З уст присутних поплили казкові побажання добра і щастя, а з побажаннями і дарунки в доказ вияву любови і ширости побажань.

При співах многоліттєвія зложили присутні на Нашу Мету і на Голосу Спасителя $10.50. Гроші розділено: на Нашу Мету 5.50 і на Голос Спасителя 5.00. Жертводавці: Ст. Бабин 2.00; Анна Бабин 2.00; п. д-р. Ганя Капуста 1.00; Олекса Солотвінський 1.00; Мілько Чая 1.00; Григ. Лукач 2.00; Катерина Голуб 1.00; а решту зложили дрібнішими датками.

Панство Бабині—це прикладна родина в парохіяльному житті катедральної парохії св. Йосафата в Торонті. Стефан Бабин—це земляк покійного єпископа Григорія Хомишина, а п. Марія Бабин—це рідна сестра єпископа Андрея Роборецького, сасквачеванського Ексарха. Їх родинне свято було виявом окремої любови і щирости не лише їх рідних, але сусідів і знайомих, вірних і побожних християн, які шанують свою рідну Церкву і Священство, які вірять в те, що роблять і до чого признаються.

ФЛИН ФЛОН, МАН.
Невимовний смуток у родині Плащанських

Стареньке батьки, Іван і Татіяна Плащанські раділи, що внедовзі побачуть кругом себе всіх своїх дітей.

Бл. п. Франко Плащанський

Вже були приїхали найстарший син зо Судбурів і молоденька донечка з Давфин. Друга донька була в дорозі з далекої Аризони. Всі предбачували милі вакації і гарний тиждень повної радости. Аж тут жахливий припадок, і все перемінилось у плачридання, у невимовний смуток.

В суботу, 13-го червня, 23-літній хлопець, Франко, вибрався на рибу зі своїми товаришами до поблизького озера. Тут Франко стало перетримував своє човно, й обидва юнаки мали провести веселу прогульку. Наразі зірвалася шалена буря, а слід за нею жорстока смерть. Аж по двох днях поліція видобула тіло одного хлопця, а за Франком шукали ще три довгих дні. Сам батько найшов свого сина серед каміння та намулу розбурханого озера.

Все вказує на те, що син панства Плащанських погиб смертю героя. Його товариш не вмів плавати, а Франко виріс коло того самого озера і був знаменитий плавак. І коли взяти під увагу його щиру, шляхетну вдачу, то виринає це одиноке заключення: Франко не хотів рятувати свого життя без останнього зусилля спасати свого товариша.

Похорон відбувся 20-го червня при численній участи людей, англійців як і своїх. Похоронну Службу відправив Пр. о. С. Олійник ЧНІ. з Роблину. Всі, що були в церкві виїхали за домовиною аж на цвинтар незважаючи на те, що падав дощ. Многі говорили, що не бачили ще тільки квітів та жалібних вінків. Покійний молодець був добре знаний та тішився повним довірям серед урядників копальні, де від кількох літ занимав гарне становиско.

Після звичаю, численні гості та сусіди були запрошені на обід. І при тій нагоді, пан Данило Ветсаль зо Саскатуну запропонував, щоб записати пам'ятку покійного у своїй рідній католицькій пресі. На цю пам'ятку-спомин в Голосі Спасителя та в Укр. Вістях зложили свої жертви слідуючі особи. Крім імена Преп. Отця подаємо імена жертводавців так, як вони були записані:

Dan Vetzal, Tazy Tucholiz, Mr. &

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО "ДОБРА КНИЖКА"
поручає такі книжечки духовного змісту:

По 15 центів кожна:

1) Островерха, Святий Рік
2) " Пастир миру і любови
3) Ваврик В., Комунізм і релігія
4) Гавліч, Церква мій скарб
5) Лужницький, Забороло Христової правди
6) Назарко, За душу молоді
7) " Посів крови
8) " Могутність преси
9) о. Т. Е., Цариця вервиці
10) Ковалик, За що мене б'еш
11) Сабол, Розводи
13) " Чи Бог дбає за нас?
14) " Релігія і мужі науки
15) " Мир і війна та Ватикан
16) " Першенство Папи і Вселенські Собори
17) Дурбак, Т., Поглянь на світ — побачиш Бога
18) Войнар, За святість подружжя
19) " Що нас роз'єднує?
20) Катрій, Через Марію до Ісуса
21) Станканинець, Велика обітниця Серця Христового
22) Тимків, Робітниче питання і Католицька Церква
23) Соловій, Жертва Служби Божої
24) " Щоб усі були одно
25) Ленцик, Рим і Україна
26) Тимків, Правдива любов у подружжі
27) Магура, Марія—наша Цариця
28) Ваврик, М., Устрій Христової Церкви
29) Ваврик, В., Де Петро, там Церква
30) Ягодовський, Отруя в чарці
31) Хресний шлях українського католицизму

По 10ц. кожна:

32) Оленьчук, Церковно-релігійні завдання українців в Канаді
33) Шовкоплес, Поворот до правди
34) Дирда, Церква і молодь
35) Німчук, Дві папські енцикліки в соціяльних справах
36) Жан, 50 років у Канаді

По 25ц. кожна:

37) А. В., Большевицький церковний собор у Львові 1946 року
38) Войнар, Василіяни в українському народі
39) Сабол, Душі з чистилища
40) Мох, Теофіл Костуба учений-праведник
41) Казимира, Монс. А. Ляжвен і українці

На почту треба прислати від книжечки 1ц. Хто замовить усі 41 книжечки разом, той платить, замість $6.40, тільки $5.00 уже з почтою, отже ощаджує майже $2.00.

Замовляйте, посилаючи гроші в порученому (реджистрованому) листі на адресу:

ALEXANDER MOCH
344a Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada

Mrs. Paskiw, Mr. & Mrs. Billous, Mr. & Mrs. Wynchenko, Helen Plaschanski, Orest Basaraba, Andy Kuzyk, Shirley Mulhall, Vern Lisowski, Elaine Werthiemer, Peter M. Koshowski, Peter Naffit, Stan A. Koshowski, Ernie S. Romaniuk, A. Takula, Joe Sottelberger, Mr. & Mrs. A. Romanetz, Alice Slonowski.

—Було у мене сім синів,—сказав засмучений батько, а зістається мені тільки два. Один віддав життя в минулій війні. Крім двох синів: Станіслава зо Судбурів і Михайла з Флин Флон, панство Плащанські мають чотири доньки: Іванна віддана у Пайн Ривер, Оленка з Арізони й Анелька і Маргарета ще при родичах.

КАЛДЕР, САСК.
25-літній ювілей Дм. і Михаліни Рогатинських

На 24-го листопада 1952 в 10 год. рано відбулася співана Сл. Божа в церкві Успення Матері Божої в Калдер, Саск. Сл. Божу відправили Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. з Йорктону. По Сл. Божій відбувся обід в хаті панства Рогатинських.

Комітет, що занимався ювілейним вечерком в Калдер в галі, Іван Фик, Володимир Мартинюк, Павло Брицький і Стефан Балабух. З жінок — Евдокія Фик і Марія Мартинюк. В 8 год. вечір відбулавя вечера. Комітет привіз Панство Рогатинських до галі. Повна саля гостей їх привитала.

Наймолодша дитина, Віктуся, привитала своїх родичів живим букетом і цими словами: "Дорогі Родичі— Витаю Вас щиро на це приняття, що приготоване для Вас, і складаємо Вам найщиріші побажання з нагоди Вашого срібного ювілею."

Програма по вечері: Павло Брицький, яко председатель.

Панства Рогатинських син, Дмитро привитав своїх родичів цими словами:

Дорогі й любі Родичі:

З великою нетерпеливістю ми очікували нинішнього дня—дня Вашого срібного ювілею. В наших серцях велика радість і не маємо слів ту радість виявити. Ми радіємо по перше тому, що Господь Бог поблагословив Ваші перші 25 роки многими ласками й добрами. По друге радіємо, що маємо нагоду виказати нашу вдячність і любов за всі Ваші труди, терпіння й жертви за нас дітей. По трете радіємо, щоб вшанувати Вас з нагоди цього срібного ювілею.

Дійсно це велика честь для Вас. Ми ніколи не забудемо Ваші заслуги зглядом нас дітей. Ми будемо все молитися за Вас, щоб Ваше життя ставало щораз легше й солодше. Ми будемо старатися Вам спомагати й Вас не опускати самих на старість. Якщо ми Вам заподіяли яку прикрість, то за всьо дуже жалуємо, й щиро Вае перепрошуємо. Будемо від нині старатися разом жити в згоді й мирі, щоб Боже благословення ще далі спочивало на Вас і на нас.

Тепер прошу приймити оцей дарунок від нас дітей—"

Пісню "Де згода в родині" всі відспівали. Пізніше пані Марія Мартинюк привитала ювілят:

"Дорогі ювілята: Нині велика радість у вашім домі. Ми всі радіємо, що ви дочикалися свого срібного ювілею. Тих 25 років дуже скоро зійшли і лишили по собі лиш спомини. Коли подивитися взад, здається, що то не довго тому ви побиралися, а то в дійсності вже 25 літ минуло. Як скоро ті літа перебігли! Нині ми радіємо, що можемо разом з вашими дітьми зложити вам найщиріші побажання з нагоди вашого срібного ювілею. Складаємо вам найщиріші побажання і Божого благословення на вас і на ваші діти, і на ваш дім. Нехай все панує у вашій хаті мир Христовий і взаїмна любов. Нехай вам Господь дасть здоровля і прожити і дочекати ще золотого ювілею. А тепер прошу приняти від усіх нас цей дарунок—"

Пані Евдокія Фик доручила дарунок від парохії. Председатель Павло Брицький подякував Впр. о. Ів. Балі і всім гостям. На пресовий фонд зібрали поверх $27.00.

Многая Літа!

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі Спасителя, так нехай посилає свої питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Дивні Події у Фатімі, Мгр. І. Гаврилюк	.40	укр. стигматика_) о. М. С.	.60
Історія Вселенської Церкви, о. Дядьо	.35	Спільне Родинне Св. Причастя, о. Мельник	.20
Дорога Спасення, або Св. Місія в Образках	.50	Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта	1.40
Дев'ятниця (до Найсв. Серця Хр.) о. З. Золотий	1.25	8,000,000, 1933 рік на Україні	.75
Історія Біблійна Нового і Старого Завіту, о. А. Луговий	.50	Таємний Фронт, С. Любомирний	.70
Великий Мученик, Св. Йосафат Кунцевич, о. М. Щудло ЧНІ.	.50	Товариші Усміху, Б. Поляних (з життя підпілля_)	1.00
Велике Цабе, Д. Гуменної, гарні, поучаючі оповідання	2.50	Хочу Жити, О. Данський	1.00
Велика Гра, М. Хортиця	1.00	Броди, трагедія укр. дивізії, О. Лисяк	1.50
Волинь, У. Самчук	2.75	Духовий портрет Ольги Кобилянської, Ю. Мулик-Луцик	.75
Провідник (самоук до англ. мови)	1.50	Св. Володимир Великий, о. М. Ріпецький	.40
Словар Англ.-Укр. і Укр.-Англ.	1.75	Слово Рідне, читанка з українознавства, К. Кисілевський	2.25
Волинь, У. Самчук, повість-хроніка у 3 частинах	2.75	Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді)	2.00
Спогади Фронтовика, Е. Затаєвський, вірні спомини учасника II світової війни	1.50	Назустріч Життю, Равль Плю	2.00
Зелені Дні, повість, Л. Оленко	1.50	Невидимий Чоловік, фантастична повість	.60
Батьки і Діти, з модерного виховання, о. І. Нагаєвський	1.00	Післанці з Таємного Світу (про	
Укр. Література 20-го століття, В. Раджикевич	1.00	Енцикльопедія Українознавства (3 томи оправлені)	48.00
Мистецькі скарби укр. Вишивок, С. Стечишин, в гарній оправі	2.50	Ukrainian Catholics, Rev. M. Schudlo CSsR.	.50
Українські Народні Приповідки, О. Воропай	.45	The Second World War 1939-1945, Major-Gen. Fuller, cloth bn'd	4.50
Новий Збірник Народніх Пісень, під нотами, М. Леонтович	2.85	The Holy Shroud of Turin, Dr. E. A. Wuenshel C.Ss.R.	.15
Пригоди Молодого Лицаря, повість в 3 томах, С. Черкасенко	4.00	One of the 15-million, N. Prychodko life of author in the USSR	2.75
Крізь Сміх Заліза, С. Хрін; спогади з 1944/45	1.50	Greek Catholic Dictionary, Rev. B. Shereghy	.50
Графіка в Бункрах У.П.А.	5.95	The Greek Catholic Church, Rev. B. Shereghy	.80
Життя Святих, о. Г. Трух, 384 стор., гарна полот. оправа	5.00	On or off with the Dance	.15
Книга Об'явлень св. Апостола Івана, о. В. Л. Текст і пояснен.	.60	Moscow's Drive for World Domination, N. Prychodko	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Й. Сліпий	1.00	Crime of Moscow in Vynnytsia	.75
Корпоративна Думка у Світі й у Нас. Б. Казимира	.50	Communism in Reality, N. Prychodko	.50
		Ukrainian Grammar, J. W. Stechishin	3.50

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkon, Sask., Canada

Слухайте Українських Радіопередач
що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940

Завваги й жертви шліть до:

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.

Зміна Адреси

СЕМІНАРІЇ БОЖОЇ МАТЕРІ
в Ватерфорд, Онтаріо

В перших днях липня ц.р. ОО. Редемптористи перенесли та влаштували Семінарію Божої Матері, що досі знаходилась у Ватерфорд, Онтаріо, до **Медовейл**, Онтаріо.

Просимо ласкаво пересилати всі часописи, книжки та кореспонденцію на нашу нову адресу:

ST. MARY'S SEMINARY,
Meadowvale, Ontario, Canada

ОО. Редемптористи,
Ватерфорд, Онтаріо.

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ

ПОЧТОВІ МАРКИ

Сердечно дякуємо всім, що до тепер пересилали нам свої почтові марки. Хай Господь і Його Небесна Ненька стократно винагородять Вас за Вашу жертву.

Просимо наших добродіїв як теж усіх інших про дальшу співпрацю.

ЗМІНА АДРЕСИ: Від 1-го липня ц.р. просимо ласкаво пересилати почтові марки на нашу **нову адресу:**

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.

Save Old Stamps

We sincerely thank all who have until now contributed to our stamp club. May God and His Holy Mother reward you a hundredfold for your charity. We hope that you will continue your present marvelous cooperation.

Those who still have not contributed, we hope will do so and thereby help us in a worthy cause.

CHANGE OF ADDRESS: From July 1st send your stamps to our new address:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

НОВА КНИЖКА:

Розваж то Добре

(ПРО СВ. СПОВІДЬ)

о. П. Мельничук

Добрий папір, сторін 78, з ріжними ілюстраціями. Дуже цікаво написана.

Замовляйте:

Rev. P. Melnychuk,
St. Mary's Academy,
Table Rock, Sloatsburg, N.Y.

або:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 25, ч. 9 Йорктон, Саск. Вересень, 1953

Чи у Вашому Домі є Святий Хрест?

о. С. ШАВЕЛЬ ЧНІ.

НЕМА кращого знамена в світі як святий Хрест. Він пишається на вежах церков, на коронах королів, прикрашує величні палати й убогі мешкання робітників. Це пресвяте знам'я є гордістю кожного християнина, силою в нещастях, потіхою в годині смерти. Відколи Христос простяг свої рамена на хресті на Голгофті, від тоді почали очі всіх людей звертатися до хреста. Слушно сказав колись один письменник: "Світ обертається довкола хреста". Що більше, кожна охрещена людина носить на собі знам'я св. хреста.

Нажаль сьогодні світ дуже змінився. Багато є сьогодні таких християн, що встидаються хреста, тікають від нього, у їх домі дарма шукати за св. хрестом. Дивно поправді це виглядає, одначе це дійсність. Лячно робиться вступати до такого дому, де нема на стіні св. хреста! В такому домі мусить щось бракувати, коли його мешканці не спромоглися на те, щоб у їхній хаті знайшовся Розп'ятий Спаситель. Вони видно бояться цього св. знамени. Щиро кажучи, не багато можна сподіватися від такої родини, де в хаті нема св. хреста. Це очевидний знак, що мешканці цього дому нічого не сподіваються від Бога, не потребують помочі з неба, хотять обійтися в житті без Бога! А одначе такі найбільше потребують св. хреста. Знаємо, що св. хрест це:

I. **Проповідальниця,** з якої Христос найкраще і найясніше проповідає та навчає весь світ. Де Святі навчилися тих великих чеснот, якими відзначалося їхнє життя? Чи це не було у школі св. хреста? Де вони навчилися геройської терпеливости, любови ближнього, милосердя? Чому сьогодні так мало цих християнських чеснот? Тільки тому, що нинішня людина тікає від хреста, не бажає його навіть у своїому домі. Св. хрест,—каже св. Іван Золотоустий,—проганяє темряву блуду, ширить правду, перемінює землю в небо, людей в анголів. Людина сьогодні бажає радше жити в темряві духовній, не бачити світла, коротати життя в неправді ніж користати зо світла, що його дає Спаситель.

2) **Лікарство для душі й тіла:** Знаємо, що, як Ізраїльтяни ван-

дрували через пустиню, тоді вони збунтувалися проти свойого провідника, Мойсея. Бог покарав непослушний нарід, посилаючи їдовитих зміїв. Кого вкусила ця їдовита змія, той негайно сейчас вмирав. По якомусь часі нарід опам'ятався. Люди почали просити Мойсея, щоб він заступився за нещасним народом перед Богом. Як рятунок для народу казав Бог Мойсееві поставити на пустині мідяного змія. Кожний, кого вкусила їдовита змія, мав поглянути на того змія, що його підніс Мойсей у пустині, щоб стати здоровий. Про себе каже Христос у Св. Євангелії: "І як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить бути піднесений і Син Чоловічий, щоб кожен, хто віруе в Нього, мав життя вічне" (Ів. 3, 14-15). Цим знаменем, що може врятувати кожного, хто на нього буде часто споглядати, е саме св. хрест.

Що його може заступити в родині? До кого зможуть звертатися члени такої родини, де в хаті на стіні нема св. хреста? Лише людина, що зовсім утратила св. віру, може обійтися без хреста в своїй хаті. Слід пам'ятати, що хрест помагає не тільки душі, але теж тілові. Оповідають про Св. Івана, що одного разу погани подали йому затроене вино, щоб його позбавити життя. Святий зробив над цим вином знак хреста і тоді отруя вийшла з вина у виді великої гадини. Так отже знак св. хреста врятував життя Св. Іванові.

3) **Оборона перед нападами диявола:** Знаемо, як ангол смерти переходив усі доми єгипетські та вбивав усіх первородних дітей тому, що фараон не хотів позволити народові ізраїльському вийти з Єгипту. Одначе цей ангол смерти не входив до такого дому, де по Божому приказові на дверях було кроваве знам'я. Доми Ізраїльтян, що мали таке знам'я, остались ненарушені. Якщо в якомусь домі є хрест, то цей тім може почуватися безпечним. Сам Христос буде берегти цього дому, щоб родині, яка мешкае в ньому, ніщо лихе не сталося. Чи може бути щось краще як свідомість, що сам Бог чуває над домом та стереже його? Чи можна бажати собі ще чогось іншого, чи можна знайти ще ліпший середник, щоб жити безпечно? Сам Христос буде опікуватися таким домом, де е Його знам'я. Він не позволить, щоб там відбувалися сварки, обмови, непорозуміння, якщо людина мае трохи віри, та буде того всього вистерігатися в присутності св. хреста. Як легко буде родичам в такому домі виховувати діти! Чи ж можна десь на світі знайти кращого Вчителя ніж Христос, що буде вчити молоде покоління з хреста? Та багато е сьогодні таких, що волять мати у свойому домі всякі інші образи і фотографії порозвішувані по стінах, але в них нема місця для св. хреста!

4) **Осолода і потіха в усіх терпіннях:** Народові ізраїльському на пустині бракувало часто води до пиття і тоді нарід бунтувався проти свойого провідника, Мойсея. Одного разу сталося так, що Ізраїльтяне довгий час не могли знайти води. Тяжко терпіли люди і худоба. По якомусь часі потрапили знайти джерело на пустині, одначе вода була гірка. Тоді Мойсей почав молитися до Бога й Господь показав Мойсеєві на пустині дерево. Коли Мойсей уложив це дерево до води, ця гірка вода стала зовсім добра і здорова. Весь нарід дуже тішився і дякував Богові, що

його врятував. Як бачимо, вода стала здорова, коли Мойсей вкинув до джерела кусник дерева. Подібно й ми мусимо поступати в нашому житті. Мусимо вкладати дерево св. хреста в наші терпіння, і тоді всі наші терпіння стануть зовсім легкі. Якщо хочемо, щоб у родині панувала любов і згода, щоб усі з терпеливістю зносили свої терпіння, тоді мусимо поставити в цьому домі св. хрест. Коли в якомусь домі заткнене це св. знам'я, тоді воно потрапить осолодити всі терпіння членів цього дому. Якщо б християне мали звичай шукати осолоди в своїх терпіннях перед хрестом, тоді світ зовсім змінився б. Не було б таких, що нарікають на свою долю, затискають свій п'ястук проти Бога, що бунтуються проти Творця. Хрест потрапить всього навчити, якщо людина хоче з нього користати. Шкода, що сьогодні світ у своїй безбожності відвертається від Хреста! Якщо буде погорджувати цим середником, то всі інші середники не поможуть йому.

У нас був звичай, що по домах було багато образів. Ніхто цих образів не стидався. Дуже часто ці образи оставали довгими роками по домах. По наших чудотворних місцях український нарід почитав старинні ікони, що славилися численними чудами. Їх нарід цінив як найбільшу святість. Багато було теж образів розп'ятого Спасителя, що славилися чудами. Рук-річно до таких місцевостей відбувалися великі процесії. Перед ними наш нарід шукав своеї потіхи і розради в найтяжчих хвилинах життя. Що треба сказати про таких, що думають, що це негарне мати у свойому домі кілька гарних, святих образів або св. хрест? Таке поступування зовсім нехристиянське. Образи і св. хрести це найкраща прикраса кожного дому. Так заховаємо не тільки нашу споконвічну традицію, але покажемося людьми повними віри. Ніхто не може знайти найменшого оправдання на те, щоб не мати у свойому домі образів і св. хреста. Віруючій людині лячно робиться, коли переступае поріг такого дому, де не видно на стіні ні св. хреста, ні якогось побожного образу. Дуже часто тяжко з'оріентуватися, з ким маємо до діла. І навпаки, як мило зайти до такої родини, що любить мати в себе образи і св. хрест. Тоді відразу бачимо, що маємо до діла з релігійними людьми. Отому абсолютно треба впровадити св. хрест й образи до таких домів, що їх ще не мають. Від цього нас не повинні відстрашувати ані злий приклад других, ані людський стид тому, що тут йде дійсно про щось дуже важне. Ніхто не сміе стидатися своеї релігії, ані своеї народної традиції.

Перші Укр. Поселенці в Канаді

ПЕРШІ українські поселенці приїздили в Канаду без грошей, без знання англійської мови, обставин, законів та звичаїв нової батьківщини. Проте, вони виявили надзвичайну працьовитість, витривалість і вміння боротися з тяжкими умовами життя.

Це найкраще видно з тих цифр, що їх дає нам канадійська статистика. Вона вказує, що значна частина українців Канади і далі тісно зв'язані з землею та сільським господарством. Статистика провінції Альберти, де українці вперше поселилися і де їх нараховується тепер приблизно дев'ятдесять тисяч осіб, показує за 1946 рік, що п'ять шостих усіх українців володіють ділянками землі від сто до чотирьох сот акрів, тобто від сорок до сто шістдесяти гектарів.

Не тільки кількісно, але і якісно українці в Канаді дають першокласні наслідки в своїй сільсько-господарській праці. Про це свідчить хоча б той факт, що часто саме українці дістають перші премії на конкурсах і виставках зернових культур. Так, на міжнародній виставці 1939-го року в Чікаго українець Складан одержав першу премію за овес, а Ковальський за конюшину. Та це не була одна виставка, де українці забирали багато премій. Досить зазначити, що в 1941-році провінція Канади Альберта одержала всі 54 премії, а з них двадцять дев'ять дістали саме українці. Українці виплекали три спеціяльні сорти пшениці, що не боїться морозів. Так само стоїть справа і з плеканням худоби. В 1944-му році на виставці худоби в Віллінґдоні премії взяли Болан, Жуківський, Страйнадка, Форозний, Щекла, Велещук, Перепелиця, Шандро, Лазарук, Ропчан та інші українці.

В молочній промисловості Канади українці володіють взірцевими фармами і молочарнями, в які вкладено капіталу на сотні тисяч долярів.

Українці в Канаді відомі також як добрі садівники. Три найкращі фруктові сади належать трьом українцям, трьом Василям: Саламандикові, Федукові та Зазулі, а Паньків, Богонос та Масцюх підтримують в Канаді славу українських пасічників.

Приплив до торгівлі та промисловости серед українців перші часи ішов досить повільно, бо споконвіку вважали, що українцеві найбільше годиться робити на землі. Але досвід канадійських підприємців показує, що коли вони беруться до торгівлі та промисловости, вони досягають значних успіхів і багатства.

Одним із найбільш поширених способів вкладання капіталу серед канадійських українців це будова і утримання готелів. Тисячі українців мають свої крамниці, ресторани, майстерні, ґаражі, тощо. Щодо культурного і господарського прогресу, то конкурси на кращу участь у громадському житті, на розвиток мистецтва, чистоту і так далі, показали, що українці часто-густо вигравали перші і другі місця серед інших національностей.

Тому не дивно, що секретар Крерар сказав у сенаті про українців таке: "Українці, перші поселенці, що прийшли у нашу країну у дивній одежі, абсолютно не знали нашої мови і не мали грошей у кишенях. Але їх діти і внуки тепер не тільки посідають помітне місце серед ділових і інтелектуальних кіл, але працюють також членами в міських радах та виконавчих урядах і беруть повну участь у житті громади. Крім того, українці внесли дуже значний вклад у культурне життя не тільки тих громад, де вони живуть, але й Канади в цілому".

Таких великих успіхів могли добитися українці на вільній землі, де вони можуть вільно розвивати свою ініціятиву на власній землі і господарстві, не змушені коритися безгрунтовним наказам ворогів і не загнанні до спільної безвиглядної праці в колгоспах.

Коли на Україні під диктатурою радянської влади українські селяни й робітники стали рабами комуністичного режиму, то в умовах свободи українці в Канаді стали багатими і культурними господарями.

(Голос Канади).

ГОШІВ

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ГОШІВ це духове сонце Підгір'я. Нарід називає Гошів **ясною** Горою, бо з цієї гори сіяє, просвічує і розгріває богомільців прегарна, чудотворна ікона Гошівської Богородиці. Сяє вона на все Підгір'я, сяє на всю Україну.

Гошів це чудове, українське село над рікою Свічою, на Підгір'ї. Оподалік села знімається мала горбовина, на якій є величний храм і чудотворна ікона Богородиці. Ікона знана народові від найдавніших часів. Слава про чуда, що сталися в Гошеві, розійшлася по всій Галичині та Східній Україні.

Щедрість Богородиці в Гошеві щорічно стягала тисячі, ба й сотки тисяч паломників на відпуст, що тривав ціле літо. Пречиста Діва, небесна Мати, нікого не відтручує. Її материне серце кожного задовольняє. Вдячні ж діти, розголошуючи по рідних сторонах ласкавість Богоматері, приводили нових почитателів до її стіп.

Історія Гошова така. Було це в половині 17-го століття, коли козацькі полки виповіли послух гнобителям нашого народу та вхопили за зброю, щоб вчи-

нити Україну суверенною, незалежною від нікого державою. Польські, московські, козацькі війська невпинно перемашерували нашими землями, вкриваючи їх пожарами та руїною.

В тих часах проживала в Дунаєві, біля Гошова, одна побожна родина. Ім'я їй було Гошовські. Голова цеї чесної родини, Микола Гошовський, бажав відкупити ікону Белзької Богородиці, що поляки забрали з Белза та перевезли до Ченстохови. Марні ж були його зусилля, бо неможливо було відзискати забрану до Ченстохови ікону.

В часі козацьких воєн три дочки хорунжого Андрея Шугая приїхали до панства Гошовських з Хороброва на Бережанщині, щоб у затишних лісах перебути воєнну завірюху. Гошовські ласкаво прийняли гостей. По війні дочки вернулися додому, але забули взяти ікону Матінки Божої, що привезли з собою. Ікона була вимальована на полотні та скручена в трубку.

Пан Гошовський дуже зрадів іконою Богородиці, бо здавалося йому, що так Господь вислухав його моління та задовольнив бажання мати ікону Богородиці. Ікона ж, що дівчата забули, була дуже гарна і подібна до Белзької, що поляки насильно забрали до Ченстохови.

Пан Гошовський звелів зробити гарні рямці та повісив ікону зразу в своїй хаті і звелів щосереди світити перед нею гарну лямпку на честь Небесної Цариці. Ціла родина Гошовських щиро полюбили ікону та щоденно молилися перед нею.

Щастя ж родини не тривало довго, бо дочки Андрея Шугая стали домагатися, щоб Гошовські віддали їм ікону, що вони забули забрати, як вибиралися додому. Гошовський не спішився звертати дочкам забуту ікону. Навіть одна із дочок хорунжого Шугая вернулися до Гошовських і благала, щоб звернули їй забуту ікону. Марні були і благання. Гошовські не хотіли розстатися зо своїм скарбом.

Раз Гошовський стрінув Шугая і спитався, чому його дочки так настирливо домагаються звороту ікони Богоматері. Пан Шугай став оповідати, як у його домі зродилася набожність і прив'язання до Богородиці:

"Раз не було мене вдома. Страшний вогонь вибух у моїй хаті. Полум'я вмить обхопило всю хату. Одна тільки стіна полишилася неушкоджéна. Три стіни дому згоріли та повалилися. Четверта ж стояла непорушна і ціла. Люди стали дивуватися на дивну поведінку вогню. Чом він не спалив і четвертої стіни, хоч ціла палата пішла з димом? Коли ж блище приглянулися до стіни, так зобачили на ній ікону Божої Матері, що мої дочки забули в вас. Для нас це було наявне чудо. З того часу ми дуже любимо та почитаємо цю ікону Богоматері", закінчив своє оповідання хорунжий Шугай.

Це оповідання викликало в Гошовському ще більше прив'язання до ікони Богородиці. Він став так сильно благати Шугая, що накінець хорунжий піддався та відступив ікону Гошовським.

З того часу ікона полишилася в домі Гошовських. Вся родина набожно почитала її. Гошовський поїхав відвідати одного приятеля. Як же ж вернувся додому, зобачив на дворі повно народу. Думав, що якесь нещастя спало на палату в часі його неприсутности. Коли ж увійшов додому, так зобачив чудо. Ікона Богородиці була оточена світлом і блистіла немов сонце на небі. Згодом блиск почав темніти та незабаром зовсім зник. Проте полишилися сльози на обличчі Богородиці.

Здивований Гошовський став випитувати свою подругу, що властиво сталося. Вона спокійно відповіла: "Он засіли ми до стола обідати. Нараз дивне світло оточило ікону Божої Матері. Ми настрашилися та післали по священиків. За священиками позбігалися люди..."—закінчила своє оповідання пані Гошовська.

В дивнім блиску ікони добачив пан Гошовський бажання Божої Матері блистіти духовно поміж нашим народом. Він боявся тримати ікону в укритті для свого приватного вжитку. Покликав знову священиків і передав їм ікону. Це були польські священики, що не дбали багато про нову ікону, бо в костелі вже мали дві інші чудотворні ікони. Помістили її тому в захристії. Там вона простояла один рік.

Забуття ікони не подобалося Гошовському. Він удався до нашого митрополита, Льва Шептицького, розповів йому історію ікони та прохав передати ікону до манастиря, що стояв у Гошові. Отак перенесено ікону з костела до манастиря ОО. Василіян у Гошеві. Велика процесія з численним народом товаришила перенесенню ікони. Три деканати на приказ митрополита взяли участь в урочистості перенесення. При перенесенні відчитано грамоту митрополита.

В часі процесії пані Хоецька з дочкою наближилася до ікони. Вона промовила голосно до дочки: "Упадь, доню, навколішки перед Пречистою Дівою та подякуй їй. Ти була сліпа, а вона привернула тобі зір!" Обидві жінки вдячно припали перед іконою Богородиці, виливаючи в сльозах свою подяку за чудо.

В 1759 пан Гошовський подарував ОО. Василіянам цілу "Ясну Гору". Там сьогодні стоїть велична церква, де є ікона Богородиці. Цю церкву виставили ченці та на головнім престолі умістили чудотворну ікону Божої Матері.

З тої пори численні паломники щораз більше почали напливати щорічно до Гошова, щоб віддати поклін Небесній Цариці, ласкавій Матері нашого народу, бо слава про чуда рознеслася блискавкою по всій Україні. Одушевлення народу стало таке велике, що мала дерев'яна церква в короткім часі не могла помістити паломників. В 1842 році ОО. Василіяни почали будувати нову церкву з каменя. Нова церква багато більша та пишніша ніж попередня. Чудовий іконостас прикрашує її. Над головним престолом пишається чудотворна ікона Богородиці, що становить серце Гошова. В цій церкві ікона пробуває по сьогоднішній день.

З того часу ікона славиться численними чудами. Наш нарід щорічно з повним довр'ям удається до неї зо своїми благаннями та потребами. Ченці тримали документований спомин великих ласк і добродійств, що нарід отримав у стіп Богородиці.

Подаємо деякі записані ласки, що паломники отримали у стіп Небесної Цариці. Ці ласки задокументовані в манастирськім Літописі.

1737 році пані Кунегунда Садовська з дому Попель тяжко за-

хворіла та знайшлася в небезпеці смерти. Тяжко було їй лишати мужа та родину. Її чоловік повний болю подруги удався перед ікону Богородиці та почав сердешньо благати Богородиці порятувати його жену. По довгій молитві вернувся додому. На велике здивування повітала його подруга. Вона була цілком здорова. Мати Божа уличила її.

В 1743 році родина привезла до Гошова Степана Лучковича. Степан був зійшов з розуму. Ніхто не годен був допомогти йому. Хворого Степана привели перед ікону Богородиці. Стали благати Пречисту Діву порятувати бідного хворого. По молитві хворий відзискав розум і став нормальною людиною.

Парох Дашави, Яків Калачковський, хворував на ноги. Не міг ходити без куль. Це перешкоджувало йому виповняти душпастирські обов'язки. В 1744 році він приїхав до Гошова та на кулях удався перед ікону Богородиці. Припавши навколішки перед чудотворною іконою, сердешно молився, благаючи порятунку в Пречистої Діви. Ласкава Мати добряче споглянула на свою засмучену дитину. По молитві отець Яків сам піднявся на ноги. Він був цілком здоровий.

4 серпня 1770 року пані Марія Кульчицька приїхала з дітьми до Гошова на відпуст. Візник напував коні в річці. Одна дитина впала в річку та втопилася. Як витягнули її з води, дитина була нежива. Зболіла мати взяла мертву дитину на руки та занесла її перед чудотворну ікону Богоматері. По сердешній молитві, дитина відчинила очі. Мати піднялася повна радости. Дитина була зовсім здорова.

В 1781 році прибув до Гошова Йосип Качинський. Мав він в горлі болячку, що по перестуді так збільшилася, що грозила вдушенням. Хворий Йосип припав навколішки та став сердешно благати Небесну Царицю вирятувати його від неминучої смерти. Там Пречиста Діва зглянулася на нього та вчинила чудо. Пухлина відразу зникла та Йосип став цілком здоровий.

В 1783 році Василь Довганчин із Журавна зізнав під присягою оце чудесне порятування, що сам зазнав від Гошівської Богородиці. Раз Василь плив човном через річку Дністер. Нараз зобачив у ріці щось подібне до великої риби чи потвори. Залякний скрикнув: "Що це таке: риба чи диявол?" Коли ж не дістав ніякої відповіді, став утікати човном до берега. В поспіху та залякані човно перевернулося та Василь почав потопати в глибокій, бистрій річці. Не було рятунку. Василь пригадав собі Гошівську Богородицю та став у дусі взивати в неї помочі: "Маріє, моя ласкава Ненько, рятуй мене від певної загибелі!" Хоч сильна струя води рвала його у крутіж, Василь скріплений невидимою силою, переборов струю та щасливо добився до берега. Отак Божа Мати врятувала його від певної смерти.

Наш нарід побожно спішиться на відпуст до Гошова й кожного року численні паломники з усіх сторін нашої землі виливають свої горя та болі у стіп Гошівської Богородиці. Ціле літо аж до Покрови триває відпуст у Гошові. Нарід приступає до Св. Тайн і у сповіді очищує свої серця. Скріплені на душі паломники радісно вертаються до своїх сіл і міст, розголошуючи всюди опіку Марії над нашим народом.

Три Основні Величини

А. ВЕЛИКИЙ ЧСВВ.

(Одиниця—сім'я—суспільність)

ТРИ вищі названі поняття—це три неоспірні факти історії і сучасности. Доказувати це зайвше. Ці три дійсності творять одну нерозривну цілість. Ця цілість у своїх зовнішніх межах є ненарушима. За це її внутрішні межі, себто відношення між поодинокими частями цієї цілости є змінне, рухоме.

Назагал найбільше змін у історії зазнавало відношення одиниці до суспільности й навпаки. Може ще найменше ставилась під знак запиту вартість сім'ї.

Сучасність має свій підхід до цих справ. Сучасність цінить передусім вартості суспільні, навіть на шкоду одиниці і сім'ї. Сучасні суспільности, головно зорганізовані в державу розвиваються в тому напрямі, щоб поглотити людину-одиницю, підпорядковуючи її цілковито своїм цілям і завданням. Такими крайніми появами в тому напрямі колишній фашизм, нацизм та сучасний комунізм-большевизм. Всі вони проголосили як начальну й одиноку правду, що лише те добре і має право до життя і розвитку, що служить загалові, зглядно державі, хочби воно ніяк не покривалось з добром навіть усіх одиниць даної суспільности-держави. Така розв'язка справи є крайня й проти неї слушно ведеться невмолима боротьба ідейних одиниць людства. Це боротьба в ім'я найсвятішого права свободи людини.

Але неменше крайною є розв'язка противна, яка в ім'я свободи одиниці цілковито нехтує правами людської суспільности. В такій розв'язці справи інтерес чи вигода одиниці стоїть понад добро хочби і цілої суспільности, серед якої така одиниця проживає. До якоїсь міри таким явищем є т. зв. капіталізм, не так як явище економічне, як радше як постава соціяльна й моральна.

Обі ці крайні розв'язки стараються обхопити ціле життя й розв'язувати зо свойого становища всі інші справи. В першу чергу вони розвя'зують по свойому і своє відношення до третьої необхідньої величини, до сім'ї. І тут зачинається ціла трагіка людства. Бо коли дві перші величини—одиниця, суспільність—є незнищимі, і їх в найгіршому случаї можна лише пофальшувати, то цю третю величину—сім'ю—можна знищити. І одна і друга розв'язка людських проблем, як вище з'ясоване, з конечністю веде до руїни третьої людської величини—сім'ї.

Що є сім'я для колективістичного світогляду нацизму чи большевизму, як не голою лише установою "продукувати" для суспільности людські одиниці. В такому світогляді держава-сус-

пільність, кажучи просто, націоналізує і цю "продуктивну машину". Вона робить з живого організму сім'ї бездушний механізм з усією його штучністю і припадковістю. Цю штучність втискається в першу чергу у відносини між подругами, у їх взаїмний добір, спільне життя, чи й залишення такого спільного життя. Ці дві одиниці, що створюють зав'язок сім'ї сходять і в тому огляді до нанятих державою і платних суспільністю-державою "робітників", які працюють для суспільности-держави, "продукуючи" вояків, чи робітників. За це така суспільність дозволяє їм у нагороду вживати дозволено повної кількости злучених з тим природних, змислових приємностей. Держава забирає вже дуже скоро такій сім'ї плід—дитину, а з тим і увесь зміст сім'ї. Така суспільність-держава перебирає в свої руки виховання свойого колективу, зложеного з робітника і вояка. Звідси всі члени такої сім'ї поносять неоцінені страти. Найбільшу страту поносить таки дитина, позбавлена природного її середовища росту і розвитку, бо в штучній державній, колективній, виховній машині, без родинного тепла й любови ці молоді одиниці виростають на якихось бездушних автоматів, добрих на погоничів індустріяльних машин (робітники) та керманичів нищильного, воєнного оружжя (вояки). Життя так вихованих одиниць обертається менше більше в такому "чотирокутнику смерти": фабрика, касарня, забавне грище, кінотеатр. Для неї всі границі життя замкнені колискою і труною. Релігія, мораль, якісь вищі ідеали—це незнані їй речі. Її незнаний є псалом Творцеві. Вона знає лиш "псалом залізу".

Але не краще є положення сім'ї і людини й у другому крайньому, індивідуалістичному розв'язуванні людських проблем. Тут існування та добро сім'ї є смертельно загрожене, бо що таке сім'я для крайнього, матеріялістичного індивідуалізму, як не невигідне обмеження одиничних егоїстичних інтересів. В такому світогляді сім'я має право до існування оскільки вона служить таким егоїстичним інтересам, або принайменше їм не перешкоджує.

Звідси визначується іввесь зміст такої індивідуалістичної сім'ї. Двоє одиниць, що закладають сім'ю добираються в першу чергу на площині економічній (гроші). Головні цінені "вартості" це передусім фінансове положення партнера та його особиста, передусім тілесна спроможність задоволяти людські тілесні змисли. Ці мотиви грають вирішну ролю при зав'язуванні і розв'язуванні подружжя. Вони диктують і спосіб співжиття подругів, де головною засадою: якнайбільше приємностей позискати для себе при найменшій кількості жертви з власних особистих вигід. З цього погляду є вирішуване і відношення до третього члена сім'ї—до дитини. Назагал дитина в такому подружжу небажана поява, бо вона обмежує приємности батьків, вимагає жертви. Практикується систем однієї лише дитини, як спадкоємця тих решток матеріяльних дібр, яких не доведеться батькам за свого життя вповні зужити. Всі дальші діти при повному вживанні подружжя є виключені, і то штучними, захоронними засобами, або і злочином на житті ненароджених. Так диктує їм особистий інтерес. еЦй особистий інтерес вирішний і в усіх інших обставинах життя, в радості і в горю. Він надиктовує сучасному людству і ці часті розводи, так як у колективістичному людству такі розводи надиктовує "інтерес" суспільности-держави чи раси.

Можна б у загальному сказати, що сьогоднішне людство ів тих справах поділене на два величезні собі ворожі табори, так як поділене воно на полі політичному, економічному та соціяльному. В практиці є либонь лише незначне число людей, що розміревали б ці три основні людські величини помірковано, не огрожуючи існування сім'ї. В теорії є це постава християнька, яку вповні і без ухилів і компромісів у сторону колєктивізму та індивідуалізму обороняє католицька еЦрква. Можна сказати, що по католицькій науці основною величиною з вище названої трійці є сім'я. В християнській сім'ї приходить до гармонійної розв'язки між одиницею і суспільністю. Тут збережені права однієї і другої дійсності. Свою науку про сім'ю християнство основує на божеськім прикладі Святої Назаретанської Родини, так гарно накресленому вже на перших сторінках святої Євангелії.

Мій Син Андрійко

(Правдива подія)

СОФІЯ МЕТЕРКО

Мій Андрійко проживав у вигодах, бо Всевишній не подав нам більше діточок крім одного синка. Андрійко провів дитячі літа в роскошах, бо ми були доволі заможною родиною. Гроша —дякувати Богу—ніколи не бракувало в нашій хаті. Любив він забавки та діставав їх подостатком, як тільки появилися на ринку.

Я в надмірній любові до одинака не мала сили дисциплінувати свого Андрійка, за що опісля каялася та покутувала. Андрійко був пустий хлопець, а я не мала серця покарати його та навчити змалку приборкувати хлоп'ячі примхи. Андрійко був задиркуватий хлопчина. Додому часто вертався з розбитим носом чи закривавленим обличчям. Проте ніколи не плакав і не скаржився на тих товаришів, що побили його, ба й хвалився, що він теж не дармував. Я слухала. Хотілося покарати, але нерозумна моя материня любов не дозволяла на це, бо ж це одинак... Ану ж йому що станеться...

В школі Андрійко вчився не зле. Ходив він до публичної школи, бо я, хоч сама католичка, на нещастя власне та його, не вірила в католицькі школи, що ніби виховують загорільців. Опісля треба було гірко заплатити за те, що піддалася цьому пересудо-

ві та повірила фальшивій пропаганді, що вороги Церкви ведуть проти католицьких шкіл. Андрійко приносив добрі свідоцтва зо школи, ум його розвивався, але характер ставав щораз бутніший.

В 17-ім році життя він скінчив публичний гайскул. Андрійко став кремезним юнаком, виріс, змужнів... В материнській гордості я снувала чудові пляни про його майбутність, бажаючи післати його до університету на науку... Ох, як би так мій Андрійко став лікарем, адвокатом чи інжинером! Університетське образування сина чарувало мене.

"Андрійку, як покінчиш університет, і дістанеш дипльом, то ми побудуємо для тебе новеньку канцелярію, і я, твоя мати, буду твоєю першою клієнткою!"—говорила я напів поважно, напів жартівливо.

На всі мої пропозиції Андрійко двозначно підсміхався та нічого не відповідав. Я не розуміла та не любила цього сміху, бо він непокоїв мене. Я питала сама себе, що сталося з моїм сином, але відповіді не знаходила. Він став мене обминати та не показував ніякого довіря до мене. Родинне тепло кудись зникло і холод повіяв по хаті.

Так і прийшов день, що його я не бажала б ніякій матері на світі. Андрій обминав мої погляди від довшого часу. Це наводило різні здогади та спричинювало побоювання в моїм серці.

Он як це сталося. Одного ранку іду будити Андрійка, відчиняю його спальню, а спальня порожня. Дивлюся, на столику лежить свисток паперу. Беру та махинально пробігаю очима. Мені крутиться в голові. Мій Андрійко пише:

"Дорога Мамо, кидаю дім, бо мені тут знудилося з вами. Тут мене занадто пещено та лихо виховувано. Вдома було мені задобре, бо ви були замало строгі зо мною. Моє виховання в школі не було зовсім таке, яке повинна мати дитина католицьких батьків. Ви погордили укр. парафіяльною школою, тепер я горджу вами. Я хочу іншого життя. Не бажаю іти до університету. Прощайте, і не гнівайтеся на мене..." Андрій...

Від такого листа мені закрутилося в голові. Я зобачила, що значить виховання без релігії. Що з того, що він знав читати та писати і приносив додому добрі свідоцтва, коли не мав релігійного виховання та Бога не боявся... Якщо б був боявся Бога, то не був би втік із дому, не був би покинув мене на плач і горе... Стало мені ясно, що людина, яка не боїться Бога, та й власних батьків не пошанує...

Я схилилася на порожне ліжко та гірко заридала. Не знаю, як довго я плакала, виливаючи свій гіркий біль у сльозах. "Андрійку, Андрійку, що зіпсувало тебе? Чому ти покинув свою матір?"

Минав день за днем. Я потішалася, що Андрійко напише листа й успокоїть мій біль. Нажаль проминув місяць, пройшов другий, а листа не було... За Андрійком пропав слід. Навіть поліція не могла нічого розвідатися про місце перебування мого Андрійка.

Зобачивши, що даремні людські засоби, щоб відзискати сина, я звернулася до Пречистої Діви, Матері Неустанної Помочі, та

почала щиро молитися, щоб допомогла мені в тяженькім горю. Я була певна, що ця ласкава Мати, яка стояла під хрестом, що на ньому вмирав її Син, зрозуміє теж і моє горе та змилосердиться надо мною.

Я не завелася. По місяці щирої молитви та по декількох Службах Божих, що священик відправив на честь Пресвятої Богородиці за мого Андрійка, я дістала листа від сина. Лист незмірно потішив мене. Андрійко писав:

"Дорога Мати, я здоровий; працюю в фабриці. Мені добре, але сумління гризе мене, що я покинув тебе. Вибач і не гнівайся на мене. Якщо простиш мені та приймеш назад додому, так я вернуся до тебе..."

Марія, ласкава Мати засмучених душ, не опустила мене, не згордила моїми слізьми. Андрій був на другім кінці Америки... За місяць він вернувся. Ми пішли до церкви перед ікону Богородиці подякувати їй за ласку... По щирій молитві та подяці приступили до сповіді та Св. Причастя. Андрійко щиро дякував Пречистій Богородиці за те, що захоронила його від лихої дороги та безодні проступків.

Сьогодні Андрійко студіює право, щоб боронити справедливість поміж людьми на світі та заступатися за покривдженими. Упадок і провина опам'ятали його. Він зрозумів, що релігія та моральне виховання дуже важні в житті дитини. Без релігії дитина росте тілом, але нидіє духом.

Я сама почуваюся щаслива та вдячна Пречистій Діві за ласку та потіху в моїм горі...

РОЗВАЖ ДОБРЕ!

Перед останньою війною на катедрі в Любеці виднівся такий напис:

"Ви зовете Мене Учителем, а не слухаєте Мене;
Ви зовете Мене Світлом, а не бачите Мене;
Ви зовете Мене Дорогою, а не йдете Нею;
Ви зовете Мене Життям, а не бажаєте Мене;
Ви зовете Мене Мудрістю, а не йдете за Мною;
Ви зовете Мене Багатим, а не просите Мене;
Ви зовете Мене Вічним, а не шукаєте Мене;
Ви зовете Мене Ласкавим, а не довіряєте Мені;
Ви зовете Мене Достойним, а не служите Мені;
Ви зовете Мене Всемогутнім, а не почитаєте Мене;
Ви зовете Мене Справедливим, а не боїтеся Мене;
Якщо я вас осуджу й відкину, не винуйте Мене".

Що Голосить Митрополит Іляріон?

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

НЕДАВНО появилася книжка митр. Іляріона, колишнього Івана Огієнка, відомого знатока української мови. Ця книжка має заголовок, "Поділ Єдиної Христової Церкви і перші спроби поєднання її".

В передмові шановний Автор заявляє, що Христова Церква "з самої своєї природи мусить бути тільки єдиною". Нажаль ця єдина Церква поділена на католицьку й православну. Автор бажає обзнайомити своїх читачів з цим поділом, про який—по його власним словам—"кожен християнин, а особливо інтелігент, повинен якнайокладніше знати, і то знати всю правду, бо добре знання недуги часто дає ліки для вилікування".

Далі Шановний Автор жалується, що "широкий читач не має звідки довідатися правди про поділ Християнської Церкви на Східню та Західню, Православну й Католицьку". Он тому Автор узявся до праці, видав свою книжку, щоб просвічувати читачів. "Я пильнував—каже він на шостій сторінці—писати цю працю з певною об'єктивністю, цебто писати так, як свідчать історичні джерела, церковні Канони та здорова християнська логіка".

По такім гарнім вступі можна було справді сподіватися знайти в цій книжці щось вартісне та корисне так для зрозуміння поділу Христової Церкви, як і для приспішення кінця цього поділу, що роз'єднав Схід і Захід. Нажаль Шановний Автор зовсім не виправдує своєї гарної заяви, що проголосив у вступі книжки. Книжка митр. Іляріона зовсім не є об'єктивна, ані не викликує бажання намагатися усунути той поділ церков, про який він пише, бо ж Автор дуже часто заявляє на сторінках своєї книжки, що цей поділ неулічимий, от хоча б на сторінці 249 відважно твердить: "Церква Христова навіки поділилася!" Коли ж Церква навіки поділена, чому тоді говорити чи писати про її поєднання!?

Далі Шановний Автор у своїй праці сливе виключно покликується на московських православних істориків і письменників, що вороже ставилися чи ставляться до католицької Церкви. Якщо ж цитує десь у ноті якогось католицького автора, то й зараз додає, що їх праці необ'єктивні. Он навіть критикуе великого історика Церкви Гергенретера, не вагаючись твердити про його працю: "Ця праця, як католицька, не є об'єктивна..." За це про москаля А. П. Лебедева, крайньо ворожо наставленого до католицької Церкви, Автор каже: "В цьому відношенні вище стоїть праця проф. Др. А. П. Лебедева: "Історія разділенія Церквей", бо вона об'єктивна". (136 ст.).

З прикрістю треба зазначити, що праця митр. Іляріона повна суб'єктивних тверджень, пофальшовань, пропаганди проти католицької Церкви, недотягнень і безпідставних заперечень історичних правдивих тверджень повніско в творі Шановного Автора, що числить на те, що читачі через необзнайомлення з історією та навчанням Отців Церкви, не зможуть провірити масу неправди й неточности, що є основою цілої його праці. Проте думаємо, що виказання бодай більших недотягнень, промовчень і перекручень у творі митр. Іляріона неодному читачеві відкриє очі та переконає його, що твір Шановного Автора, це безвартісна агітка проти католицької Церкви, тому й не заслуговує на ніяке довіря.

Крім цього в творі повно негідних і насмішливих висловів 177...). Трудно було сподіватись подібних висловів від когось, що головує якоюсь церквою.

Редакція Голосу Спасителя не любить полемік, тому й старається уникати їх. Проте тепер вона змушена висвітлити бодай деякі неточності чи перекручення, яких повно в творі митр. Іляріона, щоб цей твір не баламутив сумлінних читачів, яких не брак навіть поміж нашими Братами православними.

"Твір митр. Іляріона створює в читача враження, що Христова Церква це зовсім собі світська інституція, що йде слідом звичайних собі земських держав".

Це твердження ясне зо сторінок авторової книжки у розділі першім на сторінках 13-36. На цих сторінках Шановний Автор говорить про розвій патріяршої влади. Тут він виразно твердить, що "На початку місто Візантія нічим не відрізнялося від інших єпископських катедр, і навіть було меншим від інших і підлягало головному місту Азії Ефезу" (17 ст.).

Як же це сталося, що Візантія або краще Царгород почав намагатися висунути свого патріярха на Голову Христової Церкви? Для митр. Іляріона це просте. Цар Констянтин переніс столицю імперії з Риму до Царгороду цебто "нового Риму" в 329 році. Розуміється, що світські, візантійські імператори намагалися вивищити авторитет свого єпископа. Згодом цей єпископ став патріярхом.

Царгородський патріярх домагався відзначення для себе, бо він був єпископом "нового Риму", столиці імперії. Отак на другім вселенськім соборі з 381 року (хоч цей собор зразу не вважали за вселенський навіть на сході, бо був, кажуть, скликаний самим імператором без згоди Папи, і признано його за вселенський аж на халкедонськім соборі (451 р.), що відбувся в Царгороді, зібрані Отці, як подає сам Автор, ухвалили: "Констянтинопільський єпископ нехай має привілей чести по Римському епископові, бо це місто це—новий Рим" (21 ст.). З цього митр. Іляріон негайно витягає оттаке заключення: "Цією постановою ясно показано, що Старий Рим мав попередню владу тільки через саме своє політичне становище, як **столиця імперії, а не з яких інших причин"** (21 ст.).

Виходило б, що Рим мав першенство через три століття, бо це була столиця імперії. Коли ж столиця імперії була перенесена до Царгороду, то царгородський єпископ став головою Церкви Христової, а Римський єпископ тимсамим затратив свій примат цебто право рядити Церквою.

На підтвердження цього висновку митр. Іляріон наводить 28 правило-канон халкедонського Собору, що відбувся в 451 році.

По закінченні собору, що осудив єресь монофізитизму, яку голосив царгородський архимандрит Евтихій, більшість єпископів і папські легати збиралися до від'їзду. Тоді царгородський патріярх Анатолій зібрав 184 єпископи, хоч усіх було 630 на цьому соборі; ці 184 єпископи, сторонники Анатолія, мали тайне засідання, де пригадали ніколи не затверджений канон другого Собору про підвищення царгородського патріярха. Крім цього уложили ще й 28 канон, яким ці єпископи надали йому рівні привілеї з єпископами Риму, кажучи: "Праведно розсудивши, що місто, яке отримало честь бути містом царя й влади, і що має рівні привілеї зо Старим царственним Римом, щоб і в церковних справах возвеличений був подібно до того, і був **другим** по ньому" (22 ст.).

Так як московський історик Лебедев у минулому столітті намагався оцим каноном доказати, що Отці Собору уложили правило-канон, який "зберігав достоїнство (сх. Церкви) перед папським поневоленням, параліжуючи раз на все владу папів супроти сходу" (Вселенські Собори, IV і V в., Москва, 1879, 288 ст.), так і митрополит Ілляріон іде навіть далі ніж пішли сторонники патріярха Анатолія. Не згадує Шановний Автор, що цей 28-ий канон не мав ніякої сили, бо був ухвалений не цілим собором, але зложений по закінченні собору приклонниками патр. Анатолія. Не каже теж, чого властиво сторонники Анатолія домагалися, та що намагалися запевнити царгородському патріярхові. Акти собору ясно виказують, що цим каноном автори намагалися запевнити юрисдикцію царгородському патріярхові не над цілою Христовою Церквою, ба й навіть над Сходом не дають йому першенства, бо це була б кривда для давніших і старших за царгородського іншиь східніх патріярхів. Вони дають йому право юрисдикції висвячувати митрополитів Понту, Азії та Тракії: "Тому митрополити понтійського, азійського та гераклійського округа нехай висвячуються (царгородським) престолом" (О. Ц. 61).

Це нове право мало покінчити заколоти, що турбували грецьку Церкву в згаданих округах. Змисл канону зовсім не мав наміру зневажати Папу та перечити його юрисдикцію над цілою Церквою, бо самі автори пишуть до Папи Лева 1-го: "Що ми вчинили для усунення всякого замішання і для церковного порядку, то ти, Святіший і блаженніший отче, зволь признати. Отак благаємо тебе, потверди наш суд. Як ми згодилися з Тобою, так твоя Святість нехай дасть дітям те, що їм належиться" (О.Ц. 65-66).

Хто міг би в цих покірних словах добачити бунт проти Папи і намагання Отців передати першенство Папи в Церкві царгородському патріярхові? Ніхто, за винятком ворогів одности Церкви і папського примату.

Що більше! Сам патріярх Анатолій пише до Папи Лева І: "Як собор вислав Вам згадане рішення, так і ми робимо, о Святіший Отче, **благаємо Вас, щоб ви одобрили та затвердили його.** Вчиніть це! **Бо Царгородський престіл уважає за Батька Ваш Апостольський престіл".** (О.Ц. 71; МІ. 54, 984).

Митр. Ілляріон зовсім не згадує про цього листа патріярха Анатолія до Папи, як і пропускають його "Діянія Вселенских Соборів", щої х видала московська Духовна Академія у Казані в 1873 р. Чому ж митрополит Ілляріон промовчує цього листа? Справа ясна. Цей лист виразно виказує примат Папи над грецькою Церквою. Грецький, царгородський патріярх признає в ньому виразно владу Папи та благає затвердити цей канон, "щоб святіший престол цього города Царгороду був вирізнений **якимось додатком** чести за згодою цього собору". (Там само).

Отож заключення митр. Ілляріона з повищих двох рішень таке: "Констянтинопільський єпископ нехай має привілей чести, що перше належав Римському єпископові" (23 ст.). Розглянувши повищі рішення соборів ясно, що твердження православного митрополита Ілляріона самовільне, безосновне, і зовсім фальшиве. Воно заміряє ввести в блуд тих, що негодні заглянути в акти соборів, тому й приймають з довірям твердження тих, що мали б знати правду, і тому повинні б начати її тих, що не мають змоги провірити згаданих актів. Нажаль митр. Ілляріон або не знає цих актів або перекрутив їх, щоб затвердити в блуді тих, що покинули катол. Церкву. Якщо ж такі його твердження та така його науковість і об'єктивність, то воно ясне, що його книжка, що так широко реклямується автокефальними публікаціями, не має жадної історичної вартости, а розчислена тільки на легковірність і незорієнтованість читача, тому й вона не має даних, щоб заслуговувати на довіря. Видно, що так треба було писати митр. Ілляріонові, щоб закрити правду перед своїми читачами, які готові повірити йому на слово.

Сам же митр. Ілляріон, говорячи про розвій влади патріярхів, виразно противорічить собі самому і свому твердженню, що халкедонський собор передав владу Папи царгородському патріярхові, бо пише: "На VI Вселенському Соборі 692 р. був установлений уже такий порядок чести п'яти патріярхів: Римський, Констянтинопільський, Олександрійський, Антіохійський і Єрусалимський" (34 ст.). Якщо б твердження ановного Автора з 23-ої сторінки—"Констянтинопільський єпископ нехай має привілей чести, що перше належав Римському єпископові"—мало якусь підставу в історії, то Отці шостого Собору не були б поставили Римського Папу на першому місці, але на другому по царгородському патріярхові, який за твердженням митр. Ілляріона перейняв папську владу над вселенською Церквою, коли перенесено столицю імперії до Царгороду. Шановний Автор сам собі противорічить!

Що більше! Він навіть не згадує, як всі Отці Собору по прочитанні послання Папи Лева встали та закликали: "Анатема на всіх, хто не вірить у це! Так Петро заговорив (заповів) ЧЕРЕЗ ЛЕВА!"

Промовчує теж Шановний Автор численні вислови Святих Отців Східньої Церкви, що виразно та недвозначно признають примат Папи над усією Христовою Церквою. Про ці вислови Святих Отців Східньої Церкви, що їх почитають наші православні, нез'єднені Браття, буде мова в наступнім числі Голосу Спасителя, бо годі нараз виказати всі неточності та фальшиві твердження, що знаходяться в творі митр. Ілляріона. Ціж вислови Східніх Отців повинні бути відомі Авторові, бо він мав подибати

їх у книжці о. А. Волковского, що її наводить у нотатці на 201 сторінці своєї книжки.

Проте, здається, що його власні твердження не переконують його самого, тому додає, хоч дуже невмісно та без ніякого переконливого аргументу: "І довго зберігалося в Церкві переконання, що коли опиратися на церковну традицію, то першенство у Вселенській Церкві належиться не Римові" (35 ст.). Кожен бачить, як це твердження безосновне та не має ніякого потвердження в історії Церкви. Щоб якось скріпити це своє твердження митр. Іляріон покликується на якийсь твір аж із 13-го століття, коли греки вже давно були відділилися від Риму та провадили завзяту пропаганду, щоб оправдати свій поступок бодай на Сході. Автор твору—грек, невідомий самому авторові. Цей невідомий автор каже і митрополит Іляріон погоджується з ним, бо емфатично як доказ на своє твердження наводить його слова: "А коли латиняни скажуть, що Рим тому одержав першенство, що тут мученичеськи помер Петро, то Єрусалим вище Риму, бо тут постраждав сам Господь" (35 ст.).

На закінчення своїх виводів про владу патріярхів аШновний Автор наводить своє власне твердження: "Коли брати за основу влади й чести патріярхів церковну традицію їх міста в християнських подіях, то першенство мало б належати тільки Єрусалимові (Єрусалиму), бо ж у християнській Церкві керує не Апостол Петро, а Сам Ісус Христос!" (36 ст.).

Цей вислів це виразне помішання понять. Ніхто не перечить, що Христос рядить Церквою. Рядить одначе при помочі Петра та його наслідників, римських Папів, бо ж до Петра тричі сказав Спаситель: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16). Уряд Петра в Церкві ані не перечить, ані не виключає Христа. Петро це заступник і представник Христа, що рядить Церквою в Його іменні.

Митр. Іляріон не бачить цього. Він не зважає на слова Христа, якими Спаситель поручив Петрові **пасти вівці** цебто рядити Церквою. Крім цього Шановний Автор не допускає, що Петро взагалі дістав від Христа якесь доручення, що вивищувало його понад інших апостолів. Як зобачимо пізніше в наступних артикулах, митр. Іляріон не признає, що Петро взагалі був у Римі. Для митр. Іляріона тільки політичні обставини причинилися до вивищення Римського єпископа, бо сам каже: "Рим був столицею імперії, тому й став перший поміж патріярхами" (35 ст.). В наступнім числі Голосу Спасителя зобачимо з історичних документів і висловів Св. Отців Сх. Церкви, як теж із рішень Соборів, що твердження митр. Іляріона не має жадної підстави, тому фальшиве.

(Прохаємо Шановних Читачів передати цей артикул своїм Нез'єдиненим Браттям).

—ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ—

1) Чи може спастися протестант, що не знає, що католицька Церква є правдива?

Кожен некатолик може спастися, якщо він не знає, що його церква є фальшива, а католицька правдива. Багато протестантів проживають у добрій вірі, думають, що їх релігія добра, бо так вони були навчені від молодости. Коли ж вони проживають так, як учить їх церква, що її вважають правдивою, так вони спасуться, бо Бог не пошле нікого на прокляття за його незнання.

Якщо ж некатолик пічне сумніватися про правдивість своєї віри, так має прослідити справу. Коли ж довідається, що католицька Церква правдива, а його фальшива, тоді в сумлінні він є зобов'язаний вступити до католицької Церкви, бо йнакше вже не був би в добрій вірі, але в гріху, тому б наражав своє спасіння на прокляття через свою злу віру.

2) Чи українці католики мають ставати на одне чи два коліна, як входять до церкви?

Ні так, ні так. Український звичай велить українцям католикам перехреститися та легко схилити голову, як виходять чи входять до церкви. Не треба згинатися аж до землі чи сягати рукою до колін. Вистачає перехреститися, і, як хрестимося, схилити трохи голову та рамена чи плечі.

В східній Церкві взагалі нема звичаю клякати на одне коліно. Клякати можна на два коліна, а не на одно, як це роблять латиняни. Латинська генуфлекція—коліноприклонення заступає латинянам нашу метанію. Наші люди не повинні ніколи чинити генуфлекції, але робити маленький поклін навіть як входять до латинської церкви. Не слід встидатися свого звичаю, як і латиняни не стидаються свого, коли приходять до наших церков.

3) Чи по наших церквах мущини можуть стояти чи сидіти разом із жінками в церкві в часі богослужень?

Загальний звичай східньої Церкви велить мущинам стояти окремо від жінок у часі богослужень. Отак в Україні жінки займали ліву, а чоловіки праву частину церкви. Це либонь так завелося ще від апостольських часів. Цей звичай перейшов до християн від жидів. В жидівських святинях жінки мали осібне місце віддалене від мущин.

Цього звичаю придержувалися наші люди доволі строго по селах. По містах же дуже часто мущини стояли з жінками, і в цьому не було нічого злого. Оттому не можемо дати однакового припису для всіх, бо його, поправді кажучи, нема в нашій Церкві. Найкраще воно триматися місцевих звичаїв. Де є звичай, що люди мішано стояли чи сиділи, нехай так і далі роблять. Де мущини стоять окремо від жінок, там нехай далі зберігається цей звичай.

4) Коли хтось образив Бога тяжким гріхом за дня чи в ночі, а потім дякує Богові за щасливий день чи ніч, чи така подяка та молитва щось варта?

Молитва має завжди свою вартість, чи походить вона з невинного чи грішного серця. Бог любить усяку молитву, якщо походить вона зо щирого серця. Коли ж навіть грішник молиться, дякує Богові за те, що Бог зберіг його життя, хоч він зневажив Його гріхом, так Бог приймає цю молитву, якщо людина кається за свій гріх і перепрошує Бога. Молитва буває завжди корисна, бо вона виєднює грішникові ласку поправитися та залишити гріх.

5) Чи тільки один Сатана гуляє по світі, чи більше дияволів докучають людям?

Не тільки один диявол ходить по світі, але багато злих духів пробувають у світі та спокушують людей до злого. Читаємо в Євангелії, що цілий легіон (велике число) злих духів було в однім біснуватім, якого вилічив Христос. Ці злі духи підуть до пекла по страшнім суді, звідкіля вже ніколи не вийдуть. Покищо Бог позволяє їм полишатися в світі, щоб випробовувати людей у їх вірності Богові.

СМІХОВИНКИ

Має Рацію

Сусід до потовченого: Чому ви ходите на кулях? Чи вам їх доконче треба?

Потовчений: Лікар каже, що можу обійтися без них, але адвокат радить інакше.

Воно й так

Знайомий: Ох, яка бідна ваша церква!

Парафіянин: Що робити, які люди, така й церква!

Трудніше

Синок: Тату, чому цісарям вільно бути цісарями, як мають 18 літ, а щоб женитися, так мусять мати 24 роки життя?

Тато: Слухай, синку, та добре запам'ятай собі: керувати державою легше ніж жінкою...

Правда

Степан: Приятелю, чому не женишся? Та ж ти маєш такий зарібок, що легко міг би виживити жінку!

Приятель: Правда, я міг би виживити жінку, але вбрати та повозити її по забавах, то вже інша справа!

Мудрий хлопець

Катехит: Івасю, що було по потопі, що знищив цілий світ?

Івась: Та як вода уступила, то мусіло бути дуже багато болота!

Ну,—і..

—Чи вам не сором? З такої доброї матерії шиєте такі погані убрання?

—Ми пробували із поганої шити—виходить те саме.

За дорого!

Відбуваються похорони советського міністра. Громадянин Маєрович, зачарований пишністю похоронів, підходить до міліціонера і питається:

—Товариш міліціонер, скажіть, будь-ласка, скільки може коштувати такий похорон?

—Яких небудь сто тисяч рублів.

—Уй! То я вам за п'ять тисяч похоронив би ціле політбюро!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1953

THE CROSS

JESUS CHRIST came on earth to save us. He did it two ways: He lived for us and He died for us—and in both of these ways He made the Cross his symbol. Certainly there is nothing more evident in the teaching of Our Lord than his frank admission that to follow Him means hardship. We hear that same theme again and again, "If anyone wishes to come after Me let him deny himself, and take up his cross daily and follow Me."

Jesus was absolutely honest in his conquest of the world. He asks a great deal of his followers, but He tells them plainly ahead of time just what they must do to live up to His code. In most of our public buildings now, we see large, colorful posters trying to interest young men in some branch of the Service. And, as a matter of fact, from the looks of the advertisements there would be no branch that would not interest them. It might only be a question of deciding whether they would rather play sports on land with the Army, or see the Mediterranean with the Navy, or fly to Bermuda with the Air Corps. But there is much more that is not so widely publicized—the hard work day after day.

But Christ is not trying to talk us into anything. He tells us from the beginning what it will cost to follow Him: "Take up your cross."

Still, ideas change with time.

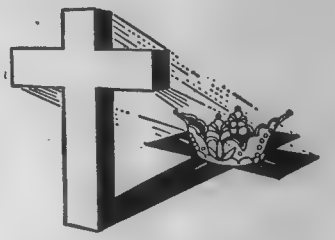

So if we want to understand what Our Lord was asking of us when He asked us to share his Cross we have to remember what the cross really meant in the days when He lived on earth. After nearly twenty centuries of Christianity, we look on the cross in a different light. It has come to stand for all that is great and noble and beautiful. It is the symbol of purity that young girls wear about their necks; the symbol of loyalty and bravery beyond the call of duty when a soldier is decorated with the cross. We see it on hospitals and we think of the charity it stands for. Children are scarcely born when they are received into the sonship of God "in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost"; and the old, at the hour of death, are anointed in the Sign of the Cross.

It was not so in Our Lord's day. Then the cross was probably the most hated thing on earth. It was despised for what it was, a

scaffold for inflicting the most terrible kind of death imaginable. It was abhorred even more because of what it stood for: a gibbet for criminals so wretched that they were unfit to live even among their own kind, on an earth that God had cursed.

That is why Christ was such a scandal to the Jews. The Jews had awaited only temporal kingdom of wealth and power... and here this Man was, telling them to follow Him to a disgraceful execution. That is why St. Peter was dumbfounded at Our Lord's prediction of His death.

Our Lord did not conceal the disgrace that would be connected with it. "I, if I be lifted up, will draw all things to Myself." And so Christ was "lifted up." They nailed the Saviour of the world to a cross.

There were still many on Calvary at the last hour. Most of them did not exactly hate Christ. Most of them did not have anything against Him personally. But the Man was obviously a religious fanatic, and so He deserved what He got. He had done good works. Even his worst enemies had to admit that they could find no cause in Him. If only He had not become fanatical about religion! Why, He even claimed to be God! Imagine! That miserable wretch on the Cross!

And so they taunted Him and they called Him names. Above all, they hurled at Him this one tremendous challenge: "If you are the Son of God, come down from the Cross... You trusted in God, let God save you... If you come down from the Cross even now, we will believe you."

"You see?" they said among themselves. "God isn't with Him. He's still on the Cross. Too bad! If only He hadn't taken things quite so seriously...if only He hadn't become fanatical about religion!"

But Christ did not come down from the Cross, because He wanted to teach a lesson to the Church that was to take his place when He was no longer on earth. Every phase of Christ's life is repeated in a wonderful manner in the life of the Church. Like Him she is despised and rejected; she is betrayed and denied by her own; she is called an agitator and a false teacher; she is brought before the tribunal of the world and mocked and scourged and put to death.

Why? For the same reason that Jesus Christ came unto his own and his own received him not. The world's horizons are those of time, not of eternity. Its interests are material, not spiritual. It wishes God to stay in his heaven. It does not want his intervention in the affairs of earth. In a word, the world hates the doctrine of the Cross. If there were no hardships in following Christ, there would be very few who would not follow Him. But the Cross is still a stumbling-block to the world.

Today the Catholic Church alone dares to preach the doctrine of the Cross, because she alone understands the Crucifix which gives it meaning. To those who live only for money and power, the Church still says, "Be poor in spirit, take the lowest place. Become the servant of others. Be clean of heart, and you shall see God." She tells the injured to pray for their enemies and to repay them good for evil. She still tells all men to take on their shoulders the burden of Christ's Cross: that is, his obedience, his humility, his self-denial; and in return she promises that they will find peace.

It is for this reason we are fanatics for taking our religion so seriously. "We don't mind your going to church once in a while," they will say, "but this business of dragging religion everywhere..." We must not be surprised at this. Christ has promised that we will be persecuted for following Him. His Body was torn and scourged in the court of Pilate because of his doctrine: Deny thyself.

Yet we still see the crowds of the Faithful carrying their crosses up-hill to heaven. Their battles are more often with dwarfs than with giants, perhaps. But it is in these hard "little ways" that they really show their love for Christ. It is in these ways that they show they mean it when they say, "Dear Lord, we are sincerely trying to follow you."

The business man who will not make that dirty deal; the man who pays a living wage; the employee who works when the boss is not around; the mother who raises her children; the boy who will not read a dangerous book or who can turn down a drink at a party, no matter what the crowd will say; all of these are following the Cross of Christ.

Remember that Christ has told us that it will be hard to follow Him. And so if we are not feeling a little of the weight of the Cross each day, then perhaps we are not the followers that we should be. In this way we can be our own judge of how well we measure up to Christ's standard—which is today, as it ever was, the Standard of the Cross.

MARY, THE PATRONESS OF THE UNITED STATES

The life of every saint is a gift God makes to the world to draw men to Him, and to stimulate them to ways of virtue. We in America, being young as a people, with institutions not perfect certainly in every respect, but which are so favorable to the development of the best qualities of men in every position, where human nature, under healthy influence of true freedom, is full of promise, which we pray may, under the fostering care of God and His Church, be realized in its budding forth and bearing flowers and fruits acceptable to God; we, I say, may be pardoned for looking on ourselves as a providential people, of the foremost, destined to show, as perhaps none has done, what Christian civilization and Christian liberty can do with man. To effect this, however, a high ideal must be reached, and the ideal of the highest life of virtue we have in her whom we are bid direct our eyes as to our model and patroness—in Mary Immaculate, Mother of God.

Barber: "Well, my little man, and how would you like your hair trimmed?"

Small Boy: "If you please, sir, just like dad's; and don't forget the little round hole at the top where the head comes through."

Catholic Schools and Their Enemies

By C. C. Englert

THE OLD Romans had a wise saying in which they summed up much wisdom with their usual clarity and brevity. *"Fas est et ab hoste doceri."* That means, freely translated, that it is a wise thing to learn a lesson even from your enemy.

What is the Church's most formidable enemy in the world today? It is organized Communism.

Is it possible for us to learn a lesson even from the Communists? It certainly is. We can learn from them to eveluate our Catholic schools. Why? Because the Catholic schools are the first target of organized Communism everywhere.

Make no mistake about it: the Communists are clever adversaries no matter what may the stupidity of some individuals among them. As an organization Communism plots its strategy very carefully, aided constantly by the angelic intelligence of the devil himself. That is why, with unerring instinct, the Communists have behaved as they did in the countries of central and eastern Europe on which the iron curtain has been rung down in the past five years.

The plan of attack has always been the same: first close up or destroy the Catholic schools; then silence the Catholic press; and, finally, arrest the Catholic bishops. But notice the order: first the Catholic schools. Why? Obviously the Communists must think—and the devil surely knows—that the Catholic school is the Church's strongest bulwark in the modern world.

Let us be wise enough to learn a lesson from the enemy; the more

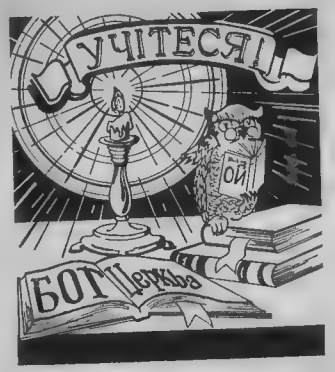

he attacks our schools, the more desperately we must struggle to maintain them; otherwise we sacrifice our first line defence.

Besides inspiring Communist opposition to Catholic schools, the devil is also busy casting a smoke-screen of apparent high principle over the minds of official educators. Every type of non-Catholics educational meeting or convention goes out of its way to adopt resolutions taking a stand against any governmental aid to Catholic schools. I say it is the devil working, because that is the only adequate explanation of how supposehly educated people—who should be honest and objective—can completely disregard the fact that Catholics are saving the public millions of dollars a year by maintaining their own schools and still paying taxes for the upkeep of the public schools. And the apparent high principle the devil keeps suggesting as the smoke-screen blinding the education-bigots is the shibboleth: "Separation of Church and State." It has indeed been said most justly that the devil's greatest triumph in modern times is to further vice and error by calling it virtue and truth.

One of the most vocal bigots in the country today is Paul Blanshard. He has written two non-fictional best sellers recently that are clever and blatant attacks upon the Catholic Church. Catholics are not allowed to read his books without permission, because only a person with training in logic can wade through passages of clever citation of sources, half-truths, and complete distortions of fact, and yet pin down every leap in logic, every unwarranted motive or similitude.

Blanshard's books have doubtless done great harm among that class of pseduo-intellectuals in America whose only claim to education is a tendency to dabble in everything, especially if it is written with some clever twists, no matter how superficial the treatment. Their standard and motto is: "I can and do read everything." They live up to their motto, absorbing huge quantities of filth and error, incapable finally of recognizing truth in any sphere, because they feel it is "liberal" to read a literary liar who, they say, simply "has a different viewpoint." They call this wholesale flight from objective truth and objective morality "maintaining an open mind on things." Among such people Blanshard has an easy victory when he attacks the Catholic school as the most insidious menace to democracy in the United States today.

I think the best answer to Blanshard's fantastic lie about our schools is to remind him that "actions speak louder than words," and in all our country's wars "to save democracy," Catholics' representation in the armed forces and on the gold-star honor-rolls has always been *in excess* of their proportion of the population! Does that look as if our schools had produced a non-democratic type of citizen?

Fortunately, not all Americans are made bigots by the devil nor deceived by the outrageous rhetoric of writers like Blanshard that came to light recently.

And upstate Catholic high school was in serious need of repairs and expansion. Half the high school students of the town were pupils in this Catholic school. Immediately after graduation in June, the local pastor, who is very popular in town, remarked to all the influential people that he was very sorry, but he would have to close the Catholic high school that month, because he had no money to carry out the necessary improvements. Within a week the town's elders were putting their heads together in consternation. Why? If the Catholic pupils were thrown upon the mercies of the local school-board for education it would be necessary to double the public high school capacity and double the existing school taxes! At once the town's Masons and Protestants, its atheists and agnostics, all began cooperating with feverish activity to raise the money needed to fix up the Catholic high school. In the fall that school opened again.

Not long ago the whole nation was shocked by the revelations regarding the prevalance of drug-addiction among pupils of the public high schools in our large cities. As the startling story unfolded, the Catholic authorities in the Archdiocese of New York became uneasy, and determined to investigate conditions in their own schools. This was done secretly and painstakingly; and not one single case of ad-

diction was found in the Catholic schools. The announcement of this fact over the radio awoke to activity the sleeping consciences of many Catholic parents. One example of the revived sense of responsibility is particularly remarkable: in one of the high schools conducted by Catholic brothers in New York it is possible to accept an entrance class of seventy-five boys as the maximum. This year over two thousand boys clamoured for acceptance!

During the past summer it was my pleasure to talk with one of the Redemptorists labouring in the "deep south." The deep south is also called the solidly "Protestant south." There is good reason for the term. Southerners who became friendly with the priest in question told him frankly that they would never become Catholics. But they added, surprisingly enough, if the Catholics would ever build schools in the south, and send Sisters to teach there, they would gladly send their own children to the Catholic schools for education in such an atmosphere of reverence and refinement! How did such a notion ever take hold in the Protestant south? Obviously, the truth of the superiority of Catholic schools is so great that it cannot be stifled completely. "The truth will always out."

Another incident occured recently in the north. In a town where Redemptorists have charge of the Catholic parish, it was finally possible to open a Catholic school. After it had been functioning for two years, the pastor received an extraordinary letter from a retired Lutheran minister, expressing gratitude that the Catholics had so generously contributed to the benefit of the community. He said that all he and his wife had to do to understand the immense good brought to the town by the new school was to sit on the front porch and observe the difference in conduct between the Catholic school pupils and those of the public schools. That, he felt, was a benefit far beyond the saving to the town of hundreds of dollars in school taxes.

There is no need to go on multiplying evidence. The facts are there for all unbiassed people to observe. Thank God and Our Lady that at least some honest people outside the Church have seen them and will continue to see them.

It remains for us within the Church to understand, better than ever, what a wonderful thing we possess in our Catholic school system—learning the lesson anew from our very enemies because *"Fas est et ab hoste doceri."*

MISTAKEN IDENTITY

There had been an auto wreck. One of the drivers climbed out in a fit of temper and strode up to a man standing on the sidewalk, thinking it to be the other driver. "Say, where the devil's your tail light?", he roared.

The innocent bystander looked up at him. "What do you think I am—a lightning bug?"

PROBLEMS OF TEEN-AGERS

By D. F. Miller

Limitations on Night Life

Problem: I am a junior in a co-educational Catholic high school. There are many social affairs to which I am invited, some with my girl-friends and some for mixed groups. The greatest trial and embarrassment of my life comes from the fact that my parents insist that whenever I go out for an evening of fun, I must be home by twelve o'clock. A few of the other girls in my group have the same kind of strict parents, but the majority laugh at us when we have to leave a party to be home by midnight. Should not our parents give us more freedom in this regard, especially when we have reached junior class age?

Answer: This is an eternal problem, but one made acute by the present day fact that too many parents have become lax to the point of neglect in providing prudent directions for their high school boys and girls. You will never acquire the right viewpoint in this matter if you consider your feelings alone, nor if you permit yourself to be swayed by the comment and laughter of others who are granted almost complete freedom for night life by their parents. You must look at the problem you experience from the standpoint of objective principles and Christian truth. If you refuse to do that you will always be unhappy and resentful toward your parents.

First of all, you have to be aware of the importance of obedience to those who hold God's authority over you, and that especially when obedience demands something that you dislike to do. You cannot be real Christian unless you believe that obedience to your parents is God's will for you, that it is one of the principal duties of you present state in life, that it is the best preparation in the world for the responsibilities you will have to carry later on in life. The scoffing of others should never deprive you of these fundamental convictions.

On the practical side, a disinterested outsider can show you many reasons why the twelve o'clock rule is a good one—not an autocratic and unreasonable demand of your parents. To get an average amount of good out of your high school course, you need a certain amount of regular sleep, and your parents have the duty to see that you get it. On top of that it is universally known that danger to the character and morals of high school students increases with the length of time they stay out at night. Don't say that all your practices are innocent ones, that you would know enough to keep out of danger. Be humble to admit that you are too young to be aware of many dangers that can arise if your parents lay down no rules concerning your nights out.

Above all however, look at the whole matter as a Christian. There is no such thing as a Christian without obedience, and no such thing as obedience that does not at times cause hurt and embarrassment.

HER NAME -- MARY

ON THE EIGHTH of this month we will celebrate the birthday of the Blessed Mother. On the twelfth, four days later, the universal church will honor the sweet name of MARY.

In his Marian masterpiece, the *Glories of Mary*, Saint Alphonsus de Liguori, Doctor of the Church and Founder of the Redemptorist Fathers, quotes Doctors and Fathers of the Church, from the very early days of the Church, to show the great devotion to this holy name practised by such holy and learned men as Saint Jerome, who affirmed that this name was not the choice of Saint Anne for her daughter, but was dictated to her by heaven itself. Saint Bonaventure, as quoted by Saint Alphonsus, states unequivocally that this name cannot be pronounced without bringing some grace to him who does so devoutly.

The pious author of the Imitation of Christ, which has been the source of spiritual enlightenment for so many millions in the last seven centuries, states that "the devils fear the Queen of Heaven to such a degree on hearing her great name pronounced, they fly from him who does so as from a burning fire."

Finally, from Saint Bridget, dear to lovers of Saint Anne by the fact that in an apparition to her Saint Anne guaranteed the authenticity of her relics at Saint Paul's outside the Walls (from which our Major Relic was taken), we cull this precious testimony, revealed to the Saint by Our Lady herself: "There is not on earth a sinner, however devoid he may be of the love of God, from whom the devil is not obliged to flee if he invokes her holy name with the determination to repent."

East and West unite in praising the name of Mary. Saint Bernard and Saint Bonaventure, both Doctors of the Church, are joined by St. Ephrem, of the Eastern Church, who writes that "the name of Mary is the key of the gates of heaven."

Let us, then, on this blessed feast of the name of Mary, invoke it piously, using for that purpose the ending words of the chapter on the name of Mary to be found in the *Glories of Mary*.

"O my sweet Lady and Mother, I love thee much, and because I love thee, I love also thy holy name. I purpose and hope, with thy assistance, always to invoke it during life and at death. And, to conclude with the tender prayer of Saint Bonaventure: 'I take thee, O Mary, for the glory it is departing from this world, and to take it in thy arms. Disdain not, O Mary, to come then and comfort me with thy presence. Be thyself my soul's ladder and way to heaven. Do thou thyself obtain for it the grace of forgiveness and eternal repose. O Mary, our advocate, it is for thee to defend thy clients, and to undertake their cause before the tribunal of Jesus Christ'."

And remember, Mary rewarded her servant and the apostle of her holy name in a special way. He died peacefully, his eyes on the picture of the beloved Mother whose Son he had served so well, just as the Angelus bell was ringing. Let us hope that through our own devotion to the name of Mary we may merit from her this supreme grace, and, by our sufferings, merit the same grace for all dear to us.

The following facts prove that Mary is extremely interested in the welfare of men.

Widely publicized accounts of visions of Our Blessed Lady at Lipa in the Philippines and Necedah, Wisc., are only a small part of apparitions reported in the past two decades. Since 1931, Church authorities have had notice of such in 23 districts, involving some 300 purported appearances of the Blessed Virgin. Private reports have reached an almost unbelievable number.

In most cases the Church decision was unfavorable or no definite result was announced. In a few the decision was favorable. In many cases a "miracle of the sun" such as that at Fatima in 1917 was reported. The following partial listing, compiled from a catalogue by Austrian and Swiss authorities, gives the date, place, and decision:

1931—Loyola, Spain, vision reported by two children playing in the hills of Mt. Exquioga brought 70,000 persons, 350 of whom claimed seeing the apparition; insufficient proof to claim a miracle.

1932—Beauraing, Belgium; the Virgin manifested herself 33 times; devotion approved in 1948.

1933—Banneux, Belgium; eight apparitions to Marietto Beco, 12; public devotion approved in 1949.

1937 — Osnabrueck, Germany three teen-aged children claimed seeing the Virgin over 100 times in less than three years; Church authorities found no proof and asked that pilgrimages stop.

1944—Bergamo, Italy; Blessed Mother appeared 12 times to Adele Roncallo, 7, with "miracle of the sun"; though 200 miracles were reported, 70 being accepted authentic, Rome could not accept the visions; miracles may occur through veneration of the Virgin.

1945—Coderosa, Spain, vision to Marcellina Barrosa, 10; no statement.

1946 — Pfaffenhofen, Bavaria; three visions to Barlel Ruess, 22; no statement.

1947—Espis, France; the Bishop of Lourdes declared a reported vision lacked evidence and forbade devotion.

1947—Rome, apparition to Bruno Corniacciola, an apostate violently anti-Catholic, and his three children; Bruno became reconciled to the Church and many miracles were reported but public veneration is forbidden until the Church makes a pronouncement.

1947—Urucaina, Brazil; Father Antonio Ribiero Pinto proclaimed himself the "instrument of the Immaculate Mother"; some have reported seeing the Virgin; Careful inquiry being made.

1948—Assisi, Italy; a statue of Our Lady appears to move; miracles claimed; the Bishop is unimpressed.

1948—Ascoli, Italy; Anita Federici, 18, reported seing Virgin several times, with "miracle of the sun"; insufficient evidence.

1948—Lipa, P. I.; six Bishops gave negative report on visions claimed by a postulant; evidence of deceit, especially on the part of the superioress on the convent.

1948—Austria; vision claimed by watchman, 61, and companions; negative decision.

1948—Romania apparition similar to that of Fatima claimed; Church urges caution.

1949—Pirmasen, Bavaria; Senta Roos, 12, claims apparitions and "miracle of the sun"; Bishops forbid pilgrimages to grotto.

1937 — Ukraine, at Chaykovichi where the Blessed Virgin appeared with Jesus.

1949—Hungary, aparitions reported in Haszons and Lomnitz; pilgrimages forbidden.

1949 — Heroldsbah, Germany; four girls claimed visions, also reported by pilgrims; Holy Office forbade pilgrimages and suspended priests who take part.

1950—Necedah, Wisc., visions claimed by Mrs. Fred Van Hoof, who said Blessed Mother gave her special messages of great importance to all Bishops and priests of U.S.; no messages have been received and extensive interest in apparitions has subsided.

A negative decision has been given in similar cases in LeBouchard, France; Kayl, Luxemburg; Liart, Belgium; Hoesbach, Bavaria; Hintermailingen bei Lahr, Germany; Eltz bei Limburg, Germany; New Norcia, Australia, and many other places.

It is evident that, if the Church did not restrain the emotional aspects of devotion to the Blessed Virgin, the beautiful, time-honored observances honoring Our Lady would become distorted and even subject to ridicule.

FEMALE REACTIONS

Pageant describes the reaction of a group of girls at a party who were told by the hostess that she wanted them to meet a lonesome and highly eligible bachelor. Their outcries were as follows:

Athletic girl: "What can he do?"
Chorus girl: "How much money does he have?"
Society girl: "Who is his family?"
Religious girl: "To what church does he belong?"
Career girl: "What has he ever accomplished?"
Stenographer: "Where is he?"

The house guest watched with amazement the small boy of the family who was amusing himself by driving nails in the furniture. Finally he said to his host, "Mike, isn't that an expensive pastime your son has? How can you afford to let him do it?"

"Oh, it's not so bad," answered the father, "we get the nails wholesale."

ADVICE ABOUT MARRIAGE

FATHER JOSEPH MANTON speculated that his remarks wouldn't "make any serious inroads on the cough drop industry" as he disclosed that it's become "almost an axiom among preachers that if you want your audience to start coughing, just start talking about marriage."

Then the popular Boston Redemptorist in his popular fashion began dispensing bits of advice, principally for members of the distaff side, to listeners to The Catholic Hour radio program, which is produced by the National Council of Catholic Men and carried by the National Broadcasting Company.

"Admittedly, a priest in a black robe" is almost a strange counsellor in the marriage department, Father Manton said, but the priest viewing marriage stands something like the pin-boy in a bowling alley—"he is off at a distance and can see down a clear lane."

"Let's begin," Father Manton said, "by agreeing on this: when you decide to marry, by all means give him your heart. But first use your head to decide just who is going to get that heart. Only when your head is as cool as dry ice, can you let your heart go on fire."

Among bits of counsel dispensed by the Redemptorist were:

"...The important thing is to love and marry a man, a personality, not just a set of circumstances, because as a rule the man himself will not change, while circumstances very easily may."

"...Of course there is no objection to marching down the middle aisle with a handsome man, whose handsome jacket is buttoned over a handsome wallet (a slight

bulge you will tolerantly excuse)—provided you are genuinely in love with the man and not with his wavy hair...his trim profile... or his wallet."

"...The question you want to ask yourself is not, 'Isn't he a glorious dancer?' or 'Doesn't he look divine in tux' but 'Can I live with him forever after and be happy?'"

"...It is also a pretty good idea to ask your mother what she thinks of the boy... Call it intuition, call it experience, mothers are pretty keen in this regard. Of course if mother objects to the first boy, rejects the second, vetoes the third, wants to arrest the fourth, such a mother is not opposed to her daughter marrying any particular boy, She is just against her daughter marrying, and as such she should be piously, affectionately, affectively disregarded. But that is the exception, and normally if a mother turns thumbs-down on a boy, the

girl should think twice of putting her finger out for the ring. She might end up wearing it in her nose."

"...If you want to see him as he really is, see him on his natural habitat, his home-grounds, his home... You might even consult a few local experts. The boy friend's brother or sister might unwittingly babble out more revealing commentary on his true character in a few minutes of casual conversation than you could dredge up in a few months of company-keeping."

"...Some of you dimpled dreamers may scornfully call this romance by slide-rule and marriage by the Bureau of Standards. Well, don't forget you are not signing up for a month, or enlisting for a few years; you are taking him for life, and if possible you want a lifetime guarantee."

"...If now he is a heavy drinker—and I didn't say a drunkard, I said a heavy-drinker—do yourself a favor and forget him. If you built a new home on a swamp would you expect the swamp to dry up just because you built your home there?"

"...It is hanging neon lights around the obvious to remind you that a gambler is a bad bet... If he has heavy inclinations on this direction and you still insist on taking him 'for better or for worse,' you can be pretty sure that if he is a bettor you are taking him for worse."

"...It is only common sense to pass up a boy who is considerably younger than you are. Otherwise some day he may want to rhumba and by that time you may be rheumatic."

"...I have been mentioning boy, boy—but please marry a man! Steer clear of those young fellows who, when they marry, want all the privileges of marriage and all the freedom of bachelors. Make sure that your man puts his home before any club or lodge or game or hobby. After all you want a hubby not a hobby. And, oh, make certain that he loves children! The sphere of a husband is not recreation but creation and a life centered inside the golden circle of the wedding ring."

"...Only the Mounties have to get their man. I am begging you, if you have grave doubts about his character, let him go!"

"...And isn't better to break off an engagement now than to break up a marriage later? Some day you will see that fellow again, after years and years, and you will look after his as he passes down the other side of the street, and you will take a deep breath and say, 'Mother of God, there goes a mistake I almost made."

"...If all this sounds as gloomy as a Chinese song, it isn't meant to, honestly. My purpose is to slow you down to think and to pray so that through Our Lady's intercession, your wedding bells will ring with a silvery joy that will still last even to your golden jubilee. God bless you!"

The Period Preceding the Synod of Zamost: (1694-1720)

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

1. *Metropolitan Leo Zelinskyj* (1694-1708)

THE LATE METROPOLITAN Cyprian Zhokhovsky was succeeded by Leo Zelinsky. Zelinsky was Bishop of Volodymyr and Berest. Elected by the Bishops, Leo was confirmed by Pope Innocent XII (1691-1700) as Metropolitan of the Kievan-Halych metropolis.

The new Metropolitan was not the outstanding personality required to increase the conquest and to speed the victory of the Union on the right bank Ukraine. Thank God, however that it continued on its march though the arduous labors of metropalitan Zhokhovsky (1693) and Jacob Susza, Bishop of Kholm (1685). The latter was the most ardent laborer the Union had since Metropolitan Rutsky's death.

Thus the diocese of Lviv joined the Union in 1700 and that of Lutsk joined in 1702.

Bishop Shumlansky tried several times to induce his faithful to the Union. He was not successful until 1700. When his diocese joined the Union, Archconfraternity of Stauripigia refused to follow the example of its Bishop. In 1708 it embraced the Union when the papal nuncio Nicholas Spinola (1707-1712) intervened and promised it exemption from the jurisdiction of the local Bishop. Until 1780 the Archconfraternity of Stauropigia was subject to the Sacred Congregation of Propaganda in Rome.

In that year, both the Stauropigia and their two churches of St. Onufrius and Voloska passed under the jurisdiction of the local Bishop.

Thus the whole of Western Ukraine became Catholic. The dissidents still had a point of resistance, however. The monastery of Skyt Maniavsky in the Carpathian til its dissolution in 1785 by the til its disolution in 1785 by the Austrian Emperor, Joseph II.

In 1702, Bishop of Lutsk, Dionysius Zhabokrtsky followed the example of Shumlansky. This diocese was the last among the Ukrainian dioceses in the Polish state to become Catholic.

The Orthodox diocese of Mstyslaw in Lithuania continued to exist. It was the only Orthodox diocese in the Polish Kingdom.

2. *The Northern War*

During Zelinsky's time, the "Northern' war broke out between Sweden, Poland, Saxony and Muscovia. Charles XII, the Swedish king, became its hero.

The Northern war had powerful reprecussions in Ukraine. For seven long years, Ukraine had borne the burden of the Swedish war and made immense sacrifices at the request of Peter the Great, the Muscovite Tzar (1696-1725). The population groaned under the burden of heavy taxes and the Cossacks were dicontented since they were forced to fight for a cause which was not their own and remote from their national interests. It was a war for Muscovite imperialism.

The great Hetman Ivan Mazepa (1787-1709) and the leading Cossack officers resolved to shake off the Muscovite yoke and render Ukraine an independent state. In

the autumn of 1707, Hetman Mazepa made a solemn declaration which disclosed his patriotism and love for Ukraine. "I call you Almighty God", he said, "to witness and swear that it is not for high honors or riches or any other object, but for the sake of all of you who are under my rule, for the sake of your wives and your children, for the good of our Mother Ukraine and in the interest of the whole Ukrainian people and to secure their rights and liberties that with the help of God I wish to set in order that you with your wifes and our country shall not perish from the Muscovites or Sweden. Should I act from any other personal motives, may God and the Holy Trinity and the passion of our Saviour punish me, soul and body." [1]

Hetman Mazepa joined Charles XII in an attempt to oust the Muscovites from Ukraine. On June 27, 1709 a decisive battle was fought near Poltava. Mazepa and Charles XII lost it. Eduard Winter says, Free Ukraine died on the battlefield of Poltava. Peter the Great left the office of the Hetman, but all the ruling powers were given to a little Russian College composed of Muscovite generals. They began to rule Ukraine." [2]

Tzar Peter installed a special court of Justice to punish the Ukrainians for their pursuing against the Muscovite yoke. T contemporary chronicler wrote: "Many Cossack officers and common Cossacks were tortured, broken on the wheel, quartered or impaled. People were forced, under torture, to confess everything and then were punished for it." [3] Elias Borschak adds: "A terrible Bureau of Ambassadors, installed in Lebedyn near Kharkiv, directed the repressions which had been such that the whole generations have preserved their horrifying souvenir." [4]

Tzar Peter, in a manifesto to the Ukrainians, called the great patriotic Hetman Mazepa a traitor accusing him of intending to compel the Ukrainians to become Roman Catholic and to return Ukraine to Polish domination." [5]

After the victory of Poltava in 1709, Tzar Peter, drunk with his success, ordered the Great Hetman Mazepa to be ecommunicated by the Muscovite Synod in Petersburgh. The clergy of the Ukrainian Orthodox Church was forced by Moscow to renew every year during Lent this shameful excommunication in order to render Mazepa and his plan for freeing Ukraine hateful to the people. This was done throughout all the Ukrainian Orthodox churches until World War I and the foundation of the Ukrainian Autocephalous Church after the revolution which swept the White Tzars from the throne in 1917. To our wonder, there were no protests from the Ukrainian Orthodox patriots opposing the injurious anathema directed against the great Hetman since Moscow was actually abusing the Ukrainian Orthodox Church by discrediting one of her most illustrious Sons. Only a small group dared protest against this crying abuse in 1907. They could not bear having the great Hetman excomunicated for having tried to set Ukraine free. To demonstrate their indignation, and to

1) O. Doroshenko Op. cit., p. 386-387.
2) Eduard Winter, Op. cit., p. 78-79.
3) O. Doroshenko, Op. cit., 393-394.
4) Elias Borschak, Op. cit., p. 158.
5) Doroshenko, Op. cit., p. 392.

make their protest public, they left the Orthodox Church and became Uniates. For this action one of them, Fr Basilevich, was reprimanded by the Ukrainian Orthodox Bishop Ilarion, now Autocephalous Metropolitan of Canada.

3. *Persecution of the Uniate Church by Tsar Peter the Great.*

During the Northern war, the Muscovite armies entered Poland several times. Their fury turned mainly against the Union for the attitude of Tzar Peter toward it was fanatically hostile and irreconcilable. The Union was the chief obstacle to the Muscovite aspirations for enslaving Ukraine, both politically and ecclesiastically. Moscow sought to Russify the Ukrainians. Once Russified they must become Orthodox, for K. H. Nykolaev, a Russian clergyman says: "There was a strong conviction that a Russian must be Orthodox." [6] Michael Kalynovich, a Russian historian, explains why Tzar Peter persecuted the Uniate clergy and people. "Tzar Peter hated all the Uniates from the bottom of his heart. During the occupation of the Polish territories, he ordered the Russians to hunt and imprison the Uniate hierarchs."

The Muscovite hierarchy incited the Tzar to persecute the Uniates. According to Bishop Likovsky, the regent of the Muscovite patriarch, Yavorsky, imposed a duty upon Tzar Peter to destroy the Union. Nykolaev tries to justify the persecution of the Uniates, saying: "Protection of the religious unity of the Russian people was a sound state phenomenon, because Russia is inseparably tied to Orthodoxy." [7]

Metropolitan Zelinsky, his Bishops, clergy and monks suffered cruel persecutions from the invading Muscovites. Hatred and violent hostility became the official Muscovite attitude towards the Ukrainians from Tzar Peter's time until Joseph Stalin's recent suppression of the Ukrainian Catholic Church. "The liquidation of the Union in Eastern Galicia through the usual methods of violence by the Soviet government, says, Nykolaev, is an unnecessary burden which aggravates the history of the Russian people. The formation of the "Committee of Initiative for the transference of the Greek Catholic Church to the Orthodox" and the activity of that committee do not justify at all the violence of the Soviet government." [8] The violences of Peter I, of Catherine II, of Nicholas I cannot be justified either.

In 1705, Tzar Peter entered Poland with the Muscovite army under pretext of defending his ally King August II against the Swedes. The Muscovite fieldmarshal Sheremetiev called the Uniates "dogs". Prince Menshikov declared that he would eradicate them. On his arrival in Vitebsk Tzar Peter ordered his troops to destroy the image of St. Josaphat and everything which might remind the people of the great martyr.

On June 30, 1705 Peter entered the Polotsk Church in which lay the precious body of the martyr for the Union. Approaching the altar, he removed the pyx and threw the hosts upon the altar. Then he stood before the image of the Martyr, asking the Basilian monk, who he was. In hearing that he was a martyr for the Catholic faith who had been murdered by the Orthodox, the Tzar burst

6) Vostochny Obriad, by A. K. N. Nykolaev, Paris, 1950, p. 28.
7) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 19.
8) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 291.

into rage, struck the monk in his face, shouting: "Are we, perhaps, tyrants?"

The infuriated Tzar threw the poor monk to the floor, and beat him with a club, ordering that he be hanged... The orders were executed. Thus Fr. Zayanchkovsky Constantine lost his life. Tzar Peter also cut off the head of another monk, Fr. Kobelchynsky, the rector of the monastery, tried to calm the angered Tzar: "Your Majesty, why are you angy with us?" Instead of answering the Tzar shouted: "You son of ... ! You'll have the same!" And pierced him with his sabre. The wounded rector was brought to the Tzar's tent and tortured throughout the night. In the morning he was found dead.

Peter ordered that the bodies of the trucidated monks be burnt and the ashes dispersed to the four winds that the people might not honor them as Saints.

Peter's soldiers followed the example of their master. They struck the monks, robbed their monastery, threatening that all the Uniates would have the same fate.

The Uniate hierarchy was forced to conceal itself in order to avoid the Muscovite wrath against the Union. Metropolitan Zelinsky fled to Germany. Dionisius Zhabokrytsky, the Uniate Bishop of Lutsk, fell into Muscovite hands. He was arrested and brought to Moscow in chains, where he soon passed away, relates Julius Pelesz.[9] The perescutions ended when the Swedish King, Charles XII, evicted the Muscovites. Metropolitan Zelinsky became a mediator between Mazeppa, Charles XII and the Polish King Leszczynski who formed a league against the Muscovites and their allies. The Uniate clergy aided Mazepa's effort to set Ukraine free from both the Muscovites and Poles. Favorable perspectives would have been secured for further development of the Union, had the great Hetman succeeded in his plan. Unfortunately, the defeat of Poltava swept away all hopes for bringing the left bank of Ukraine to the Union. This part of the country was under Tzar rule and Moscow saw to it that no Unionist aspirations were favored among our hierarchy and people. The Union brought Ukraine to the Western world which is completely different from the Asiatic mentality of the Muscovites. The Union was an active promoter of the Ukrainian national conscience and aspirations both against the Muscovites and Poles. Through it, our people approached the Western culture, by securing political and ecclesiastical independence.

It goes without saying that Tzar Peter and his ministers did not approve of a Union which was annihilating their plan to absorb Ukraine into a "Russian see"! for it would have been a natural bulwark against the Asiatic despotism of Moscow. Unfortunately, due to Mazepa's defeat, the balance was turned in favor of Moscow which did not hesitate to reveal its hatred for Ukrainian Catholicism whenever it could.

In 1710, Peter concluded a treaty with the Polish King, August II, which granted complete freedom to the dissidents in Poland. Thus Tzar Peter became their official protector. The dissidents were permitted to maintain relations with Kiev, and to send complaints to Moscow against the Uniates. This of course, gave Peter a free hand to interfere with the Polish and Uniate Churches. It also was a splendid means for Moscow to harm our Church and hierarchy.

4. *Metropolitan George Wynnytsky.* (1708-1718).

He was Bishop of Peremysl. After Zhabokrytsky's deportation to Moscow, Wynnytsky named Cyril Shumlansky as administrator of the diocese of Lutsk. C. Shumlansky betrayed the Union and had to leave his post. He went to Muscovia and become Bishop of Yaroslav.

On March 15, 1711 Wynnytsky consecrated Leo Kyshka to the Bishopric of Volodymyr and Berest Lytovsky.

In 1710, Metropolitan sent a complaint to Rome against the Latin prelates of Poland who, in spite of all prohibitions, were inducing the Uniates to embrace the Latin Rite. On Nov. 11, 1710, the Propaganda issued a decree whereby any transit of the Ukrainians to the Latin Rite was absolutely forbidden. The Polish Bishops, except those of Lviv and Vilna, ignored the decree and continued their latinizing policy towards the Ukrainian nobles and people.

Joseph Shumlansky, Bishop of Lviv, died in 1710 and was succeeded by Varlaam Sheptytsky (1710-1715). Varlaam was succeeded by Athanasius and Athanasius by Leo Sheptytsky.

In 1713, Metropolitan called a general chapter of the Basilians to Vilna to strengthen their activity, to augment their zeal and to coordinate all the forces of the white and black clergy for the defense of the Union against Muscovite intervention and abuses.

On his return from Vilna, Metropolitan George Wynnytsky fell mortally ill. On September 22, 1718 he passed away in Straszurice and was buried in Lavriw.

9) Julius Pelesz, Op. cit., p. 296.

THE PRIEST

To live in the midst of the world without wishing its pleasures;
To be a member of each family yet belonging to none;
To share all suffering; to penetrate all secrets;
To heal all wounds; to go from men to God and offer Him their prayers;
To return from God to men to bring pardon and hope;
To have a heart of fire for charity and a heart of bronze for chastity.
To teach and to pardon, to console and to bless always—
My God, what alife! And it is yours
O priest of Jesus Christ!

—Lacordaire

On the basis of the census-year of June 1, 1951, to June 1, 1952 there are 1,036 birth and 332 death each day in Canada, while 590 immigrants arrive and 145 emigrants depart, leaving an average net poulation gain of 1,149 per day or 419,385 per year.

The Liturgy -- Essential Qualities and Nature

A conspectus of the conferences delivered by Mgr. R. Hillenbrand of Chicago—prepared by Rev. M. Hrynchyshyn, C.Ss.R.

LITURGY begins with the worship of God. That is its base, its foundation. It is somethe human heart. Grant that there is a God and a human heart set thing that grows spontaneously from it in motion and the result is worship. It's almost an instinct to adore God, to abase ourselves before Him.

Now the highest point of worship is that which turns around God as He is in Himself. And so adoration and praise are higher than petition thanksgiving and petition. Another reason why worship is so natural is that it takes in the whole of man, utilizes all his faculties, occupies both the body and soul. It is not purely spiritual. That's why we have Churches, paintings, etc. Besides it takes in the whole range of human life and deals with every phase of our lives from birth to death. Worship is natural also because it tends to be done methodically and regularly like the many other things we do—sleeping, eating etc. It is like life. It is tuned to life.

Worship has to be done in groups. So it's natural for this reason too. It brings people together. Worship is social not individualistic. Man is not inclined to do important things alone. Worship has to be a common venture, a social action; it has to be performed in a group. All this because worship is so very human, so very natural.

Now worship as something social, has two effects on us: (1) It humbles us that we have to do it as one of the group. It proves that we are not self sufficient. We need God, but we need also other people. It puts us in our place and shows us our insufficiency. But (2) it is also exhaulting. Since we do it in a group, this is strengthening. By putting us where we ought to be it teaches us truth and truth fortifies.

Worship reaches its peak in sacrifice. This is also human. When men know who God is and what he wants they are driven by an instinct to bring Him a gift. The gift of itself is of no consequence, but the whole instinct embodied in this gift. There is a great symbolism in a gift. It stands for the giver. The gift is a symbol that we offer ourselves to God.

All worship is summed up in sacrifice. Men selected gifts better because of symbolism. They offered bread and wine—food and drink. The symbolism of life. These symbolisms were heightened when life itself was destroyed. That's why the sacrifices in the Old Testament appear so bloody. There was a reason for this. It grew out of the sin that man committed. God could demand their death for that sin. If men could understand sin well enough they would tend to self destruction, but the instinct of self preservation and God's commandment intervened, so they slew brute animals and so substituted another death.

Through the whole range of human history man could never give to God the worship due Him. It always fell short. Indeed it stumbled and fell. Man worshipped

idols. The instinct went wrong. Those sacrifices fell short until the moment when the God-Man offered Himself. One of us was and is God. One of us men is God. He is the great link between ourselves and God. He is the medeator, the bridge between man and God.

The whole of Christ's life is summed up, is symbolized in one great moment of worship, of sacrifice. The great moment of liturgy is the Crucifixion—the great est moment in history. Christ was ordained a priest in the womb of his mother so He looked forward to the moment of sacrifice. Everyone of His acts was priestly, but all climaxed in His death. Every action contributed to that moment.

Liturgy is a refinement of worship—an action of the people worshipping God, sacrificing to God. It means Christ worshipping His Father, sacrificing to God. Our Great Liturgist was Christ Himself. His death was a unique act of worship. Man alone could not give God infinite worship. Christ's coming has made this possible.

Christ's death as a sacrfice is unique yet in another way. It is a giving of a human life. A priest not giving another gift but his own life, the greatest human life. God had demanded that life.

This sacrifice moved also in our direction. The liturgy is primarily for God and secondarily for us. By His death, Christ redeemed us creatures. He renewed the human race. Christ's sacrifice has divinized man. This renewal, this redemption is so strong that it went back to the beginning of the world and can divinize the last who will walk upon the earth. God received the satisfaction He deserved and at the same time life giving effects were produced in the souls of men. We ought to think of Christ's death in terms of what it meant to God the Father. Not so much that He redeemed me, but rather that He enables me to give God true worship. The arrow points towards God not me.

The great moment of liturgy is Christ's death. When He died only a handful of people saw his death and realized what it meant—There was His Mother, John, a few pious women and the blood thirsty mob. This was the *Dark Hour* when men killed their God-Man. This also was the *Glorious Hour*—the hour of Redemption, the sacrificial moment. It meant everything to everyone.

Since so few saw His death, Christ was going to arrest this moment instead of letting it pass by. So He projected His sacrifice into the ages, through the Liturgy. So that this moment could be made real and actual in all moments of history. During Mass Christ's death is re-enacted. Our Liturgy is Our Lord's death renewed, represented. That is Christ at his greatest.

All criticism of liturgy is a lack of knowledge, is ignorance. We can't criticize liturgy because liturgy is Christ himself. How can we think of it as a hobby? As something on the fringe of life? The Mass is that great sacrifice brought to our lives, renewed in a mysterious, unbloody way.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. I am a Latin Rite girl that married a Ukrainian Catholic man. We were married in the Ukrainian Catholic Church as the new Canon Law says, but I have always hesitated whether I should or not pass over to the Byzantine Rite, because I do not want to give up my Irish sentiment and become a Ukrainian. What am I supposed to do to preserve the unity within my family which I expect soon?"

A. Let us face this problem squarely. "*Cum Data fuerit*" says, "Marriages between the Catholics of the Ruthenian (Ukrainian) and Latin Rite are not forbidden: but to prevent the inconveniences which usually arise in families from the diversity of Rites, it is provided that the wife may at the time of marriage pass over to the Rite of her husband." (Art. 35).

The disposition of the Holy See is plain and clear. It does not say, nor do we say that a girl of the Latin Rite marrying a Ukrainian boy must become a Ukrainian herself. It would not be fair, nor such is the will of the Holy See. The Latin girl in marrying a Ukrainian Catholic boy may pass over to the Byzantine Rite, and still remain an Irish, a Spanish, a Belgian, and so forth, because the Rite has nothing to do with one's nationality or descent. Not all who belong to the Latin Rite are or should be Italians, Irish, Poles. This applies also to the Eastern Rite or Byzantine Rite. Any person of any nationality may belong to it without losing his or her nationality.

Q. What is the new law published by Pope Pius XII concerning the Eucharistic fast? May I eat before going to Holy Communion?

A. The Catholic and even some non-Catholic papers have already published the papal regulations concerning the Eucharistic fast. We give here a short digest of the second part of the Apostolic Constitutions, concerning the lay people: It is now the law of the Church that the drinking of ordinary water by any person does not break the Eucharistic fast. Therefore anyone may drink water as many times as he desires up to the time of receiving Holy Communion.

The Pope made certain privileges available under certain conditions. Our gentle Readers should be reminded that these privileges, as indicated below, are available only after personal consultation with a confessor.

Thus: THE SICK, even if not confined to bed, may take something in the form of drink (excluded all alcoholic beverages) if by reason of the sickness they cannot remain fasting until Holy Communion without real inconveniences. They may also take true medicine, either liquid or solid, but not including any alcoholic beverage; solids taken for nourishment are not considered true medicine. No time limit is prescribed.

OTHER PEOPLE: The privilege of taking something in the form of liquid (not including any alcoholic beverage) up to one hour before receiving Holy Communion is available to three classes of lay persons:

1. Those engaged in exhausting labor, such as workers in shops, in transport work or other public services, who are employed in successive night and day shifts; those who are engaged in night duties (nurses, hospital personnel, night watchmen, and the like) for whom even the first morning Mass is relatively late, mothers of families who must attend to household duties "*for a long time*" before being able to go to church.

2. Those for whom the time of Communion is relatively late, such as children who find it difficult, after receiving Holy Communion, to return home for breakfast before going to school.

3. Those who must make a long journey to reach church. Such a journey must be at least one and a quarter miles afoot, or proportionately longer if riding.

Persons who wish to take advantage of this privilege must first obtain the approval of a confessor, either in the confessional or in private consultation elsewhere."

There is nothing we need add to this except: God be thanked for having given us a father who can be so thoughtfully considerate of his many children throughout the world!

Q. What does the word "Alleluia" mean?

A. It is a Hebrew word which means, "Let us praise the Lord". It is often used in the Ukrainian Catholic Church services as an exclamation of joy and thanksgiving at the triumph of Jesus over death and His enemies.

Q. One Friday, my husband and I were on a business trip. We stopped at a restaurant and ordered hamburgers to eat along the road, forgetting the day was Friday. Did we commit a sin by eating the hamburgers?

A. No sin can be committed in total ignorance of the fact that one is breaking a law of God. It you did not think of the fact that it was Friday till after you had finished eating the meat, you were not guilty of sin. Wherefore there is no need of confessing it.

Q. If a girl is keeping company with a boy whom she likes very much, is it dangerous for her to go steady with him if he often becomes overpassionate in her presence. Would she be guilty of sin herself in such cases?

A. Reading between the lines here one gathers that the girl consents to actions that provoke overpassionateness, such as prolonged kissing, embracing, etc. Such actions must be avoided in company-keeping, and the girl who cooperates in them is as guilty as the boy. There would be little to fear if company-keeping were kept in the open—and used for decent activities and recreations that exclude passionate love-making, etc. A girl should be firm with her boyfriend.

Scriptures Need an Official Interpreter

"Every one has a right to his own opinion, but no one has a right to be wrong in relation to facts" —Bernard Baruch.

BERNARD BARUCH, the brilliant scholar of New York, the adviser of presidents, was thinking of the Bible when he wrote those words, but they have greater application to Biblical interpretation than anything else.

That the private judgement way of interpreting Scripture cannot produce conviction, but only opinion, is clear from the fact that the founders of hundreds of religious sects, claiming the Bible as their authority, are in mutual conflict concerning the meaning of many Biblical texts.

There are certain fundamental facts about the Bible, and particularly about the New Testament, which should be known before we attach any importance whatsoever to it. For instance, Christ did not write a line of Holy Scripture nor did He order His Apostles to write anything, and only a few did write.

In what people term the Golden Era of Christianity, the era of martyrs, not a single Christian had seen the complete New Testament; hence it could not have been their Rule of Faith.

Not until the end of the fourth century was any Christian certain that writings reputed to have been written under inspiration were actually inspired or even genuine. How can we assume that Mark and Luke, who were not Apostles, wrote under divine inspiration?

The world has only the authority of the Catholic Church for believing that what she held to be the Bible actually contains the word of God. Hence only Catholics can consistently believe that it is. They take Christ at His word that He would remain with His Church "all days", that He would send the Holy Spirit, the "Spirit of Truth" to it to keep it in truth. They believe therefore, that the Holy Spirit guided His Church in determining the Canon of Holy Scripture, and for the same reason they accept the decision of the Council of Trent which pronounced on the essential accuracy of the translation made by St. Jerome from the Hebrew and Greek texts into Latin over 15 centuries ago.

Every New Testament writer believed in what the Apostles' Creed calls "the Holy Catholic Church"; they were members of it; that Church compiled what is now called the New Testament, and should be, even apart from divine guidance, the best interpreter of it. Her diary contains the beliefs of Christians from the early fourth century down to our day, beliefs which have endured the same, in harmony with Bible teaching.

Disregarding all these fundamentals which must be taken into account before giving any thought to interpretation, we must observe, without intending any offense, that the position of those outside the Catholic Church is very weak. It accepts the Bible on the word of the Catholic Church while at the same time rejecting her authority. It has accepted translations of early copies of the original writings without being sure that the copyists of the originals made no mistakes, and that translations of copies contain no error.

In presenting the new Revised Standard Edition of the King James Bible to Americans the editors observed that "modern scholarship had uncovered nearly 6,000 errors in the New Testament alone of the King James version." Understand that the revisionists did not translate from the original writings which have been lost.

St. Peter (2 Peter 3:16) tells us that even the Epistles of his fellow-Apostles, Paul, were in some respects, quite difficult to understand, and that by their misinterpretation many were led astray. If that be true of people who were Paul's contemporaries, who spoke his language, what danger must there not be to people of our time who can read only translations, and who have no divine assurance that even the originals were written under divine inspiration, much less that the copyists and later the translator made no mistakes?

A divine book needs an official interpreter, divinely guided when expounding the meaning of texts which have a close relationship to God's plan of salvation.

It is often said of the Catholic Church that during the Middle Ages she kept the Bible chained down. That's true. But let's not think of the Bible as being chained in such a way that no one could read it. The chain, when there was one, ran from the book to the reading desk on which the Bible lay, so that no one could walk off with it. And the reading desk stood in a library or parish church where everyone could get it.

Have you ever seen a pencil chained to a telephone? — or a 'phone directory chained to the booth? The idea is not to restrict the use of the pencil or 'phone directory, but rather to keep them in their place so that they will be handy for everyone.

In the Middle Ages, the Church had even greater reason to chain the Bible, for while a 'phone directory or a pencil may be worth only a penny or so, the medieval Bible was worth at least a thousand dollars in material alone. Each copy of the Bible was made by hand, the work of monks and priests who devoted a great part of their lives to preserving the Word of God. Now, if someone asked you to copy the Bible by hand, from Genesis to Revelations, what would you charge? (There are 1,868 pages of fine print in our Bible!) More than that, for lack of paper the people of those times had to write on parchment prepared from sheepskin, and it is estimated that about 425 hides would go into the production of one Bible. That's a lot of sheep!

No, the Catholic Church has never had anything to fear from the Bible. There has never been any reason why she should try to keep if from the people—nor has she ever done that except in the case of ignorant, faulty versions which today are repudiated by all scholars, Protestant as well as Catholic.

On the contrary, the Catholic Church first gathered together the books which make up the Bible; she it was that first declared them to be the Word of God; she defended them against all attacks, copying them faithfully from century to century so that they would be ready for the printer when he came. And time after time her pontiffs have urged Catholics to read frequently from the Sacred Scriptures, and have granted indulgences to those who do so daily.

MARY JOY

By Rev N. Hogowany, C.Ss.R.

SHE WAS GOOD and pretty. Mary Joy they called her, and a joy she was to the angels of heaven as well as to men of this earth.

Born of Ukrainian parents, she was of true nobility and devotion to nobility of faith and devotion to duty. Her father, true to his obligations to God and neighbor, was respected by all who knew him, and her mother, faithful to the traditions of her ancestors, looked upon her children as so many treasures committed to her keeping.

In this happy home Mary Joy together with her two brothers, inhaled an atmosphere of faith and piety, and grew in it quite as the blossoms grow and expand in God's untainted air and sunshine.

But tragedy struck the family home when Mary was but four years old. An infection swelled a gland in her neck to terrible proportions. So rapid and sudden did it set in, that her life seemed to hang on a thread. The family doctor hurried to the bedside of the dying child, and knowing there was not a moment to lose, with only a common jackknife he cut deep into the neck. The father held his screaming child with cold clenched hands, while the mother knelt in prayer, and with streaming motherly tears, implored St. Theresa to save her child. The Little Flower did not refuse her protection. Mary Joy recovered completely. It was like a miracle. It was heaven's sign that Mary was a favorite with the angels and saints.

Her parents were not poor, and Mary suffered no want as she advanced from childhood and blossomed into womanhood. She was lavishly showered with everything that money could buy. From her early teens she won prizes and received acclamations at school and parish concerts, for God had endowed her with a beautiful voice. She seemed to be born on a piano stool, and felt at home with the works of the masters. Her successes deserved the highest praise and admiration, for they were the fruit of assiduous application.

She was by temperament quiet and reserved with strangers. But in the family home it was she who brightened the family gatherings with her joyousness of heart. She took a keen interest in her parents and her two brothers, and in every detail about her. And as she grew older, that graciousness of manner, which was one of the charms of her childhood ever attracted hearts and won their confidence and love.

But the most characteristic thing

about Mary was that every girl knew her to be something special before God. They never dared to do or to say anything, that they would be ashamed of, in her presence. They knew that it pained her to see them dress and imitate the stars of the movie world in base and cheap words and deeds. Nevertheless, she always retained her charm of manner, and was so gay that she was constantly sought after, and was frequently invited to parties and entertainments given by her friends.

True feminine beauty must always be a reflection of the soul, otherwise that beauty is like that of a machine—dead and lifeless. This was undoubtedly true of Mary whose exterior appearance was refined by the splendour of her soul.

Many a young man totalled up his spending money, for Mary was a girl of whom their mothers would approve. They gallantly offered to take her out, and when refused, they silently agreed that the one who would get her forever, would be one of fortune's favourites.

But Mary was made for higher things. Dances and parties were not what she pictured them to be. She realized that they were steeped in the mire of movie life. She knew that girls of her age frequently suffered the loss of their baptismal innocense in the joys and pleasures of such parties and amusements. She firmly resolved to keep her soul pure and unspotted before God. Thus her most cherished delight was to spend her evenings in the intimacy of the family circle.

The day of her graduation approached. The years of study and hard work were crowned with success. Her parents had made many sacrifices to give her the fine Catholic education she received, and their hearts swelled with parental pride as they saw their daughter in cap and gown.

Her classmates requested her to sing at the graduation exercise. Young and pretty, her voice rich and beautiful, she held the audience spell-bound. The applause seemed never to end. They called on her again and again. She was a great success. The world smiled upon her, adored her, lay at her feet. But she wanted none of it, for one day saw her signing her application to a convent. She would leave behind the gowns, the colorful dresses and cosmetics that every girl likes, for she knew that she would be happier, much happier, without them. She would say good-bye to he beloved parents—and it was here that she showed her strength of character and sublime fortitude—and she would become a spouse of Christ.

* * *

Yes, Christ had asked Mary to become His bride. He meant to entrust her with a splendid role in His work for the world's salvation. He held out His wedding ring and asked her to wear it upon her finger. He insisted that she give up other human loves for the love of Him and of the souls He came to save. In return He offered her the love of His Sacred Heart and showed her how full that heart is of tenderness and love for the world's young and needy and suffering.

No, Mary was not disappointed in love, or jilted by a man with whom she was in love. Young men desired her, but she took no account of them, choosing for her lover another, One who is the greatest prince of all—the very King of the world! She aspired in love to a Man no less than Jesus Christ Himself; and to Him she presented her virginity.

This action is not strange when

one considers that Mary looked upon Christ, not as a shade or shadow that lived in the clouds and was no more substantial than the clouds, but as a reality, a living Man with ears that could hear and a heart that could feel and eyes hat could weep. She was not wedding herself to a dream or ghost, but to the very God of heaven and earth.

Her name WAS Mary. But she will still remain a JOY of angels and men.

Catholic Parents of Public School Children

IT IS WELL KNOWN that there are millions of Catholic children in the United State who cannot attend a Catholic school because there is none attached to their parish or in their neighborhood. Parents of such children have a very special and serious obligation to make up for the lack of religious instruction in the school the children must attend. The obligation takes these forms:

1. They must use their parental authority to see to it that he children regularly attend the catechism classes arranged by their pastor, and the vacation school of religion if one is held in the parish during the summer months. It is beyond all doubt that parents who callously and continually neglect to send their children to catechism classes are guilty of serious sin of neglect toward their children's religious education.

2. They must use their parental interest and love to talk frequently to their children at home about the important truths of their religion, or go over catechism lessons with them, and to encourage in them the habit of receiving the sacraments often and worthily. All parents, even those with children in Catholic schools, are bound in some measure by this duty. However, it is especially binding on those whose children hear nothing about their religion in school.

3. They must try to build up in children's minds a strong and intelligent conviction of the truth of their Catholic religion, to offset the danger of their gradually coming to accept the heresy that "it doesn't matter what you believe, or to what religion you belong." At the same time they must inculcate in their children a deep respect for the religious convictions of others, and unfailing charity toward all their neighbors, no matter what their religious beliefs.

By these means, parents who cannot escape sending their children to secular schools will do as much as they can to carry out their obligation of providing a good training for them. At the same time they should never give up the conviction that nothing can fully take the place of a Catholic school education, nor the desire to be able to provide one for their own children.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Каталоги
- Купони
- Весільні запрошення
- Памфлети
- Календарі
- Наголовні листи
- Бездрові тикети
- Книжки
- Летючки
- Конверти
- Бізнесові форми
- Молитовники
- Грамоти
- Обіжні листи
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа	5.00
Народний Катехизм, лише в українській мові	.20
Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.30
Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий	.50
" " Нового Завіту в укр. і англ. мові,	.50
" " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові	.50
Буквар Рідної Школи, перша часть	.50
Перша Книжечка, буквар, М. Матвійчук	.80
Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук	.90
Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький	.50
Друга Читанка	.50
Нова почат. Читанка—зо словаром і вимовою по-англ. Е. Шклянка	1.50
Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою	2.00
Дитяча Абетка, з рисунками	.60
Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин	4.50
Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена	1.75

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

SERVING MILLIONS !

Another great value-packed **EATON** Catalogue is in the homes of millions of budget-wise Canadians from coast to coast. Shop from it and save!

T. EATON Co
CANADA

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - North Battleford - Prince Albert - Regina
Saskatoon - Swift Current - Tisdale - Weyburn - Yorkton